

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE CLOSER THE LIGHT,
THE GREATER THE SHADOW.

CITY OF SMOKE AND BRIMSTONE

A
HOUSE
OF DEVILS
NOVEL

KAYLA EDWARDS

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

BOOKS BY KAYLA EDWARDS:

Buz ve Demir Düşleri

Şeytanlar Evi serisi

Tanrılar ve Canavarlar Şehri

Ruhlar ve Günahkarlar Şehri

Yalanlar ve Efsaneler Şehri

Duman ve Kükürt Şehri

DUMAN VE KÜKÜRT ŞEHİRİ

DEV HOUSE LSI

DÖRDÜNCÜ KİTAP

KAYLA EDWARDS

CONTENTS

[Angelthene'Karanlık Çemberleri in Yveswich'in
Karanlık Çemberleri](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm I](#)

1. [Güney Finans Bölgesi](#)
2. [Yeraltı](#)
3. [Kuzey Finans Bölgesi](#)
4. [Yeraltı](#)
5. [Arada Kalanlar](#)
6. [Blackstone Sokağı](#)
7. [Kuzey Finans Bölgesi](#)
8. [Kuzeydoğu Montgomery](#)
9. [Mor Ev](#)
10. [Kuzey Finans Bölgesi](#)
11. [Mor Ev](#)
12. [Yoğun Bakım Ünitesi](#)
13. [Acil Servis](#)
14. [Yoğun Bakım Ünitesi](#)
15. [Yoğun Bakım Ünitesi](#)
16. [Yveswich Genel Hastanesi](#)
17. [Yoğun Bakım Ünitesi](#)
18. [Kahve Köşesi](#)

[Bölüm II](#)

19. [Yveswich'te bir yer](#)
20. [Yveswich Genel Hastanesi](#)
21. [Aithne](#)
22. [Yveswich Genel Hastanesi](#)
23. [Aithne](#)
24. [Yveswich Genel Hastanesi](#)
25. [Ardesia](#)
26. [Roman'ın Evi](#)

27. [Tiyatro Bölgesi](#)
28. [Roman'ın Evi](#)
29. [Roman'ın Evi](#)
30. [Doğu Yveswich Endüstri Parkı](#)
31. [Depo](#)
32. [Güney Yveswich Şehir Sınırları](#)
33. [Depo](#)
34. [Güney Yveswich Şehir Sınırları](#)
35. [Depo](#)
36. [Güney Yveswich Şehir Sınırları](#)
37. [Yoğun Bakım Ünitesi](#)
38. [Doğu Yveswich Endüstri Parkı](#)
39. [Yveswich Genel Hastanesi](#)
40. [Doğu Yveswich Endüstri Parkı](#)
41. [I-5](#)
42. [Roman'ın Evi](#)
43. [Batı Finans Bölgesi](#)
44. [Roman'ın Evi](#)
45. [Gökyüzü](#)
46. [Okyanus](#)
47. [Kuzey Yveswich Şehir Sınırları](#)

[Bölüm III](#)

48. [I-5](#)
49. [Okyanus](#)
50. [I-5](#)
51. [Okyanus](#)
52. [I-5](#)
53. [Okyanus](#)
54. [Réalta](#)
55. [Gezgin](#)
56. [Cehennem Kapısı](#)
57. [Düşes](#)
58. [Cehennem Kapısı](#)
59. [Gezgin](#)
60. [Güney Kıyı Bölgesi](#)

61. [Düşes](#)
62. [Arbor Walk-In Kliniği](#)
63. [Cehennem Kapısı](#)
64. [Güney Kıyı Bölgesi](#)
65. [Cehennem Kapısı](#)
66. [Cehennem Kapısı](#)
67. [Gezgin](#)
68. [Angelthene Rekreasyon Merkezi](#)
69. [Gezgin](#)
70. [Angelthene Rekreasyon Merkezi](#)
71. [Güney Kıyı Bölgesi](#)
72. [Torrance Eczanesi](#)
73. [Holding Merkezi](#)
74. [I-5](#)
75. [Holding Merkezi](#)
76. [Ker'den Witheredge Eyalet hattına](#)
77. [Kanallar](#)
78. [I-5](#)

[Bölüm IV](#)

79. [Cehennem Kapısı](#)
80. [Kandırma Koğuşu \(YGH\)](#)
81. [Cehennem Kapısı](#)
82. [Cennetin Kapısı](#)
83. [Wacky'nin Waffle'ları](#)
84. [Cennetin Kapısı](#)
85. [Blue Gables](#)
86. [Malakai Gitti ve Bizi Kaybettirdi, Geri Zekalı](#)
87. [Aşağıda](#)
88. [Umbra Forumu](#)
89. [Köpek Kulübesi](#)
90. [Cennetin Kapısı](#)
91. [Erkenci Kuş](#)
92. [Menekşe Evi](#)
93. [Oceana](#)
94. [Finans Bölgesi](#)

95. [Cennetin Kapısı](#)
96. [The Eyrie](#)
97. [Cennetin Kapısı](#)
98. [Cennetin Kapısı](#)
99. [Askeri Üs](#)
100. [Cennetin Kapısı](#)
101. [Menekşe Evi](#)
102. [Aydınlık Çatı Katı](#)

[Bölüm V](#)

103. [Angelthene](#)
104. [Lucent Enterprises](#)
105. [Finans Bölgesi](#)
106. [Angelthene](#)
107. [Angelthene Vadisi](#)
108. [Finans Bölgesi](#)
109. [Blackwater Cezaevi](#)
110. [Lucent Enterprises](#)
111. [Blackwater Cezaevi](#)
112. [Lucent Enterprises](#)
113. [Güney Kıyı Bölgesi](#)
114. [I-5](#)
115. [Liman](#)
116. [I-5](#)
117. [Konum Açıklanmadı](#)
118. [Cennetin Kapısı](#)

[Sonsöz](#)

[Karakter Kadrosu](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

Duman ve Kükürt Şehri Bir
Şeytanlar Evi Romanı
Telif Hakkı© 2025 Kayla Edwards

Kapak Tasarımı © Sarah Hansen, Okay Creations
Harita İllüstrasyonları© Virginia Allyn Düzeltme
Christina Routhier

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, bir kitap eleştirisinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama veya erişim sistemi de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması kitap hırsızlığıdır. yazarın fikri mülkiyetidir. Bu kitap, büyük dil modelleri veya diğer makine öğrenimi araçları da dahil olmak üzere yapay zeka sistemlerini eğitmek için kullanılamaz. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Bu baskı:
ISBN 978-1-998268-03-0 (e-kitap)

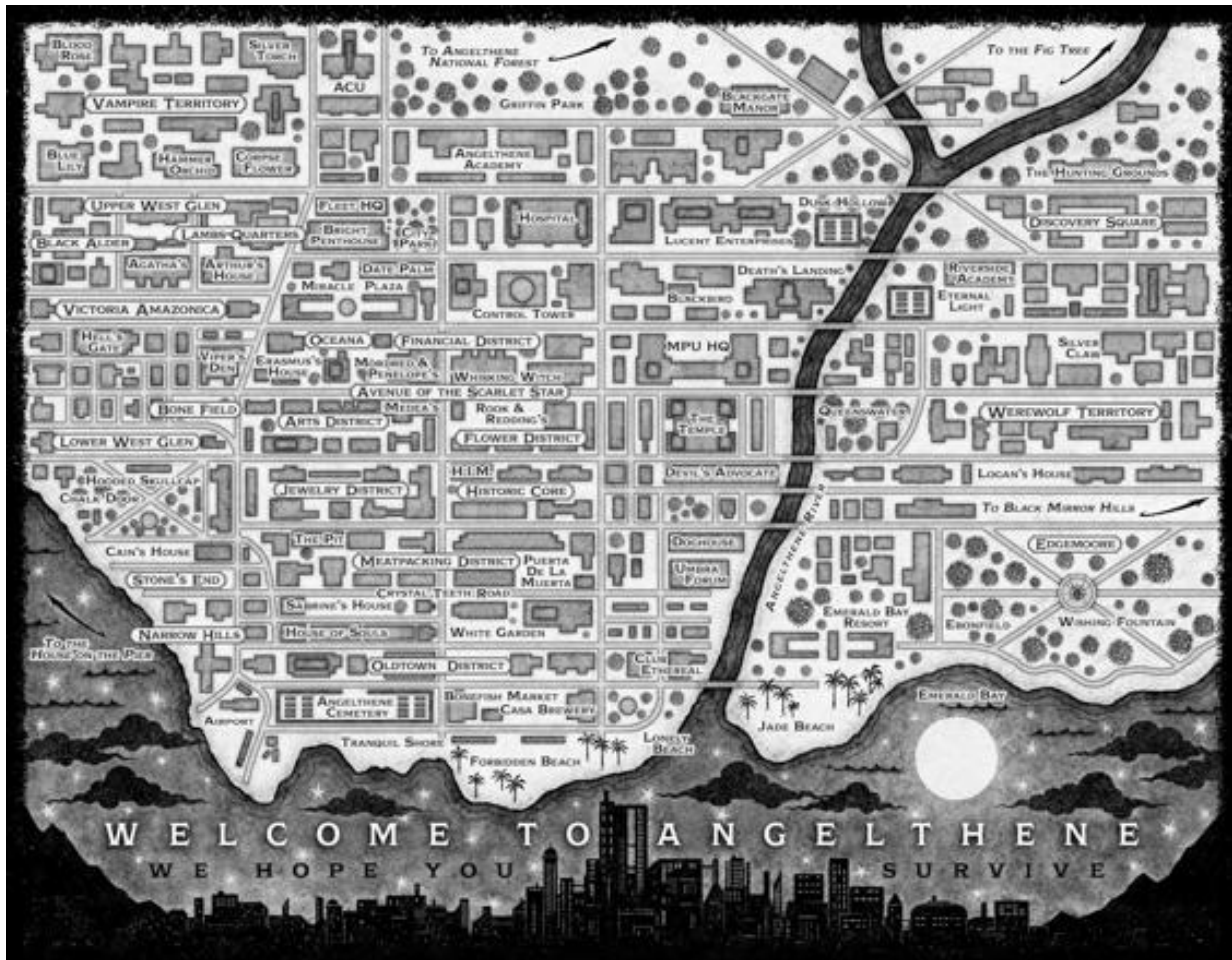
Diğer baskılar:
ISBN 978-1-998268-05-4 (Amazon Paperback)| ISBN 978-1-998268-08-5 (Barnes & Noble Paperback)

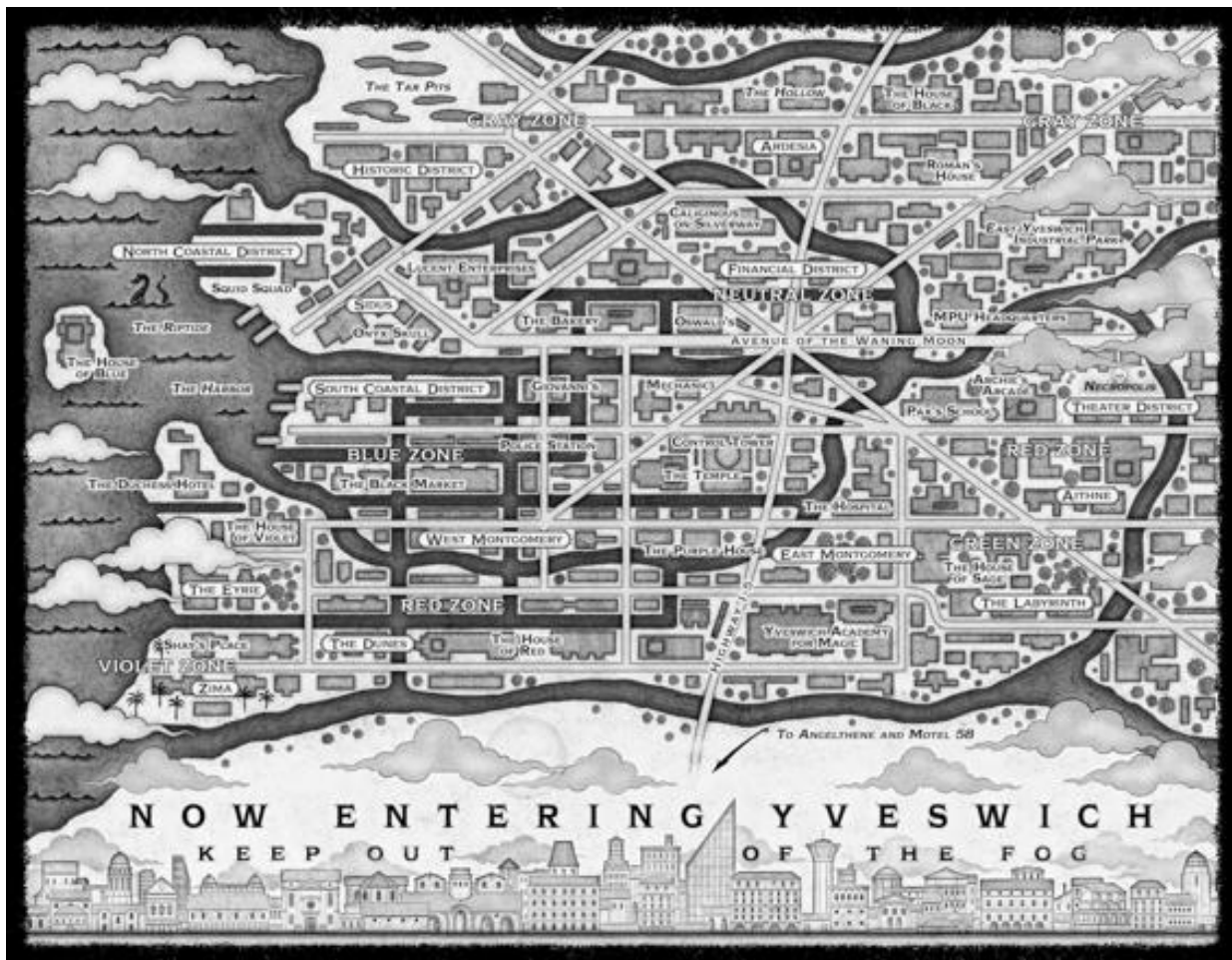
Birinci Baskı Temmuz 2025

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, olaylar ve vakalar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Darienler ve Romalılar için - yağmur şiddetlendiğinde başkalarını koruyanlar için.

Kendinize de iyi bakmayı unutmayın.

ANGELTHENE'İN KOYULAŞAN ÇEMBERLERİ

YEDI ŞEYTAN

Kadim bir dünyanın gotik yazısıyla boynuzlu bir S harfiyle işaretlenmiş olan bu kişiler, Cehennem Kapısı'nın Başkanı Darien Cassel'e hesap verirler

---

REAPERS

Pelerinli ve maskeli ölüm tanrısı ile işaretlenmiş olan bu kişiler, Ruhlar Evi Başkanı ve Darien Cassel'in Sağ Eli Malakai Delaney'e hesap verirler

---

HUNTSMEN

Bir Cehennem Köpeği ile işaretlenmiş olan bu kişiler, Av Alanları Başkanı ve Randal Slade'in eski Sağ Kolu Lionel Savage'a hesap verirler

---

ÖLÜM MELEKLERİ

Beyaz mürekkeple üst üste binen kanatlarla işaretlenmiş olan bu kişiler, Ölümün Şehri'nin Başkanı Dominic Valencia'ya hesap verirler

---

WARGS

Işıldayan bir mürekkeple hilal şeklinde işaretlenmiş olan bu işaretler,
Rihtımdaki Ev'in Başkanı Channary Graves'e ait.

VIPLER

Hareketli ve çarpıcı bir yılanla işaretlenmiş olan bu kişiler Engerekler İni
Başkanı Jude Monson'a hesap verirler

---

*Angelthene'deki tüm Darkslaying çemberleri, şehirdeki tüm çemberlerin başı
olan Darien Cassel'e hesap verir. Bu altı çemberin dışında hiç kimse
Angelthene toprağı. Bunu yapmanın cezası ölümdür.*

YVESWICH'İN KARANLIK ÇEMBERLERİ

GÖLGE EFENDİLERİ

Ölümün ve ölmenin tanrısı Obitus'un kanayan siyah kafatasıyla işaretlenmiş olan bu kişiler, Hollow'un başı Roman 'Shadows' Devlin'e ve Siyah Ev

Terra'nın bazı bölgelerinde daha çok 'Wraithler' olarak bilinirler.

SELKİLER

Su, merhamet ve yeniden doğuş tanrıçası Caligo'nun gözyaşı damlasıyla işaretlenmiş olan bu kişiler, Riptide ve Mavi Ev'in Başkanı Athene Cousens'a hesap verirler

---

WYVERNS

Ateş ve Yedi Çember tanrıçası Ignis'in aleviyle işaretlenmiş olan bu kişiler, Kumulların ve Kızıl Ev'in Başkanı Cerise Brinton'a hesap verirler

Terra'nın bazı bölgelerinde daha çok 'Flameweavers' olarak bilinirler

---

CEKETLER

Terran panteonunun serserisi ve zaman tanrısı Yalancı Tempus'un gözüyle işaretlenmiş olan bu kişiler, Labirent'in başı olan Griffin Brand'e ve Adaçayı Evi

---

SYLPHEN

Gökyüzü ve uçuş tanrıçası Vita'nın beyaz tüyüyle işaretlenmiş olan bu kişiler, Eyrie ve Menekşe Evi'nin Başkanı Raina Cruso'ya hesap verirler.

Yveswich'teki tüm Darkslaying çemberleri, şehirdeki tüm çemberlerin başı olan Donovan Slade'e hesap verir. Bu beş çemberin dışında hiç kimse Yveswich topraklarında faaliyet gösteremez. Bunu yapmanın cezası ölümdür.

Karakterlerin tam listesi için kitabın arkasını çevirin

Bu kitap, yoğun şiddet, çocuklara karşı şiddet, acımasız yaralanmalar gibi bazı okuyucular için zor olabilecek konular içermektedir, Grafik dil, aile içi şiddet tartışması, madde kullanım bozukluğu, uyuşturucu bağımlılığı ve yoksunluk belirtileri, ölüm, kan, intihar düşüncesi, psikolojik işkence ve sayfada gösterilen cinsel aktiviteler. Lütfen dikkatle okuyun ve Angelthene ve Yveswich sokaklarına dönmeye hazırlanın...

PROLOGUE

SIX MONTHS AGO

ANGELTHENE GECELERİ HER ZAMAN SESSİZDİ, AMA BURADA Ebonfield bölgesinde, yoğun sessizlik özellikle ürkütücüydü.

Sis arabanın etrafını sarmış, görmeyi zorlaştırıyordu ve genişleyen şehir uzun, kurak bir yazın sıcağında kavruluyor olsa da, bu bölgelerdeki sıcaklık ani bir düşüş yaşadı, bu değişim Kavşak'a çok yakın dolaşan herkese bir uyarı niteliğindeydi. *Hâlâ şansınız varken geri dönün*, diye tavsiye ediyor gibiydi.

Cyra Sophronia nefesini tuttu, Erasmus arabayı sisin içinden geçirirken geniş gözleri herhangi bir hareket belirtisi için etrafını taradı.

Dikkatini çeken şey gökyüzüydü. Daha doğrusu, gökyüzünde uçan şeylere.

Ateş kuşları. Ortalama bir kargadan daha büyük olmayan bu kuşlar yıldızsız gökyüzünü altın ve yakut parıltılarıyla aydınlatıyordu; parlak tüylerini yoğun siste bile fark etmemek imkânsızdı. Kuşların en aktif olduğu zaman, büyüme mevsiminin sonuydu; bu dönemde cenaze ateşlerini yakmak için çıra toplarlardı. Bir kez inşa edildikten sonra, cam gibi yumurtalarını iki hafta boyunca odun ve baharattan oluşan yuvada kuluçkaya yatırırılar, ardından hızlı kanat çırpışlarıyla yuvayı ateşe verirler, alev ve yanma gösterisiyle kendilerini yakarlardı. Bu fedakârlık, yavrularının yumurtadan çıkması için gerekliydi; evet, trajik ama bir o kadar da garip bir şekilde güzel bir yaşam ve ölüm döngüsü.

Cyra'nın boğazı acı verecek kadar sıkıldı, kalbi arkasından sürüklediği bir çapaya bağlanmış gibi aşağı doğru çekildi.

Ateş Kuşları tıpkı Anka Kuşu gibiydi. Ve anka kuşu ona her zaman yaptığı pek *çok* hatayı hatırlatacaktı.

Araba tozlu ve engebeli yolda yuvarlanırken lastikler gümbürdüyordu. İlerideki sisin arasından ikinci bir yol görünüyordu; bu yolla kesişerek bir X oluşturunuyordu. İkinci yol görüldüğünde Cyra nefes alıp verişini düzene sokmaya odaklandı, terleyen elleri emniyet kemerini sıkıp bükerek bir tüp haline getirdi.

Bir anda sis dağıldı ve dikenli tel örgünün diğer tarafındaki tarla önlerine serildi, bel hizasındaki çimenlerin altın rengi gecenin kadife örtüsü altında gri bir bulanıklığa dönüştü.

Erasmus arabayı kavşağın hemen dışında durdurdu.

Bir süre sessizlik içinde oturdular. Dakikalar geçti ve bu süre boyunca ikisi de kırıdamaya bile cesaret edemedi.

Cyra sessizliği bozma riskini göze almak üzereydi ki, kırılgan bir ses onun adını -eski adını- fısıldayarak ondan önce davrandı.

"*Helia.*"

Başını Erasmus'a doğru çevirdi, o eski ve korkunç sesin törpüsü, bileme taşında yeni bilenmiş bir bıçak gibi kemiklerinin derinliklerine işliyordu. "Bunu duydun mu?"

"Neyi duydum mu?" Etrafına bakındı, gözlüklerinin yuvarlak camları gösterge panelinin serin ışığını yansıtıyordu.

Cyra'nın ağzı kurudu. "Rüzgârdan olmalı."

Sözleri sanki bir çağrı gibiydi, havalandırma deliklerinden doğaüstü bir cereyan süzüldü, öteki dünyadan ruhların nemli dilleri Cyra'nın ensesindeki deriyi çakılladı.

Bir zamanlar o da ruhlar âleminin bir parçasıydı; ne oranın ne de buranın tanrıçası olarak ölülerin sislerle örtülü diyarında dolaşır, her adımında her kapıyı, her mandalı açabilecek anahtarların çingırağını duyardı. Ama o zamandan bu yana yüzyıllar geçti ve bu uzun yüzyıllar onu değiştirdi, yeni bir şeye dönüştürdü. Bir zamanlar tanıdık olan topraklar artık yabancıydı; bir zamanlar dost bildiği varlıklar artık yabancıydı. Artık perdenin diğer tarafına ait değildi ve hoş karşılanmıyordu.

Konuşmak için buradayız, diye hatırlattı kendine, *ticaret için değil*. Elbette konuşmaktan zarar gelmezdi.

Değil mi?

Erasmus onun sıkıntısını hissetmiş olmalı, çünkü yumuşak bir sesle, "Tek yapacağımız konuşmak," dedi. Arabayı kapattı, motorun ani yokluğu

mırıltısı sessizliğin çok dolu bir balon gibi şişmesine neden oldu. "Korkacak bir şey yok, aşkım." Bu güvenceye rağmen, ona verdiği gülümseme titredi. "Hazır mısın?"

Cyra bir nefes aldı, büyüünün kokusu -sıcak şeker ve duman- dilini kapladı ve nefes verirken "Hazırım" dedi.

Erasmus kapısını araladı. Cyra da onu takip etti, parmakları kapının kolunda titriyordu.

Dışarı çıkar çıkmaz rüzgâr hızlandı ve saçlarını bir alev gibi yukarı doğru savurdu. Ağaç dalları kırılğan kemikler gibi gıcırıyor ve çatırdıyor, dökülen yapraklar ve palmiye yaprakları mevsimsiz serin havanın rüzgârında savruluyordu. Sesler tuhaf bir şekilde yükseliyordu, sanki kimsenin göremediği duvarlarla çevrilmiş gibiydi.

Yan yana, tarlanın ortasına çömelmiş eski, yıkık dökük çeşmeye doğru yürüdüler. Bunun gibi binlerce çeşme Terra'nın dört bir yanına dağılmıştı ama sadece bir tanesi dünyanın *Dul* olarak adlandırdığı dilek sahibine ev sahipliği yapıyordu.

Çeşmenin kenarında paslanmış bir kova duruyordu, aç bir ağız yemek için yalvarıyordu.

Kovanın görüntüsü Erasmus'un aniden durmasına neden oldu, yutkunurken boğazı düğümlendi.

Bu kısımdan nefret ediyordu. Cyra da bundan pek hoşlanmıyordu ama yapılması gerekiyordu.

Bu yüzden cebinden sustalıyı çıkardı. "Çabucak bitecek," diye söz verdi, bu güvence kulaklarında uğuldayan bir başka fırtınayla uçup gitti. Acı hissetmeyeceğine söz veremezdi ama acının uzun sürmeyeceğine söz verebilirdi.

Bıçağın keskin kenarını avucunda gezdirdi, derisi yarılırken boğazına bir rahatsızlık tıslaması takıldı. Bıçağı pantolonuna silerek temizledikten sonra Erasmus'un elinin arkasını kavradı ve avucunun üzerinde dikkatlice aynı çizgiyi kesti. Erasmus'un derisi yıpranmış ve buruşukken, onunki pürüzsüz ve yaşlanmamıştı; tek kusuru elinin topuğundan serçe parmağının dibine kadar uzanan tek bir yara iziydi. İnsan ve cehennem zebanilerinin kanı ay ışığında kabarıyor, kokusu ağaçların arasındaki karanlık boşluklarda gizlenen yırtıcıların dikkatini çekiyordu.

Yumruklarını kovanın üzerinde tutup sıkıldılar, kan damladı, sonra ödeme olarak getirdikleri paraları attılar. Dibe vurduklarında gümüş parçaları çınladı ama kovanın kendisi çeşmeye düştüğünde hiçbir ses çıkarmadı. Bir sıçrama bile olmadı.

"Hazır mısın?" Erasmus onun sağlam elini tutarak tekrar sordu.

Kadın başını salladı, yarası çoktan pıhtılaşmaya başlamıştı.

"Hazırız."

Taş kenara çıktılar... ve bir kapı zilini çalar gibi beklediler.

Taze bir sis örtüsü üzerlerine bir çarşaf gibi katlanmadan önce iki kalp atışı geçti. Bir an için, nefes alışlarının sesi ve sonsuz bir beyaz tuval dışında hiçbir şey yoktu.

Ve sonra geldiler, sis dökülen süt gibi yere düştü ve onları duvarları kavisli karanlık bir odada bıraktı.

Karşıdan karşıya geçmek midelerini bulandırdı, bu yüzden çeşmenin kenarından atlamadan önce kendilerini toparlamak için bir an durdular. Ayakkabılarının altından çamur sıçradı.

Örümcek kendini odanın diğer tarafındaki bir oyuğa sıkıştırmıştı, devasa vücudu ağırlığının altında sarkan ağlardan oluşan bir hamak tarafından destekleniyordu. Dalgalı gölgeler, efendilerine sevgi besleyen evcil hayvanlar gibi ona yapışmış, Cyra'nın gözlerini sekiz bacadan fazlasını görmesi için kısa süreliğine kandırmıştı.

"Ne hoş bir sürpriz, değil mi?" dedi Dul, meraklı sesi odanın içinde yankılanarak. "Sophronia'ları yakın zamanda görmeyi beklediğimi söyleyemem. Gerçekten de ne kadar hoş."

"Tavsiye almak için geldik," diye söze başladı Cyra, sözcüklere takılarak. Pratikten uzaktı. On dokuz yıl - en son bir Kavşak yarattığı arayışının üzerinden bu kadar zaman geçmişti. Son pazarlığının üzerinden on dokuz yıl geçmişti.

En büyük eserinin üzerinden on dokuz yıl geçmişti... ve en büyük hatasının.

Örümcek aç, şapırtılı bir ses çıkardı. "Peki karşılığında bana ne getirdin?"

Dinlendiği yerin ağları kozalanmış böceklerle doluydu, ölü bedenleri kırağı tutmuş meyveler gibi parlıyordu.

Cyra Erasmus'la baktı. "Şey, biz-" Boğazını temizledi, ses taşıyordu. "Biz..."

Buraya gelmeleri aptallıktı. İsimsizler kronik olarak sıkılan, kronik olarak açlık çeken ve ellerinde sonsuz zaman olan yaratıklardı. Ziyafet çekme zamanı, değersiz gördükleri zavallı ruhlara işkence etme zamanı.

Açıkçası, bu bir intihardı.

Ama Dul beklenmedik bir şey yaptı. Cyra, verdiği nefesin... anlayışlı bir nefes olduğunu düşündü. "Takas edecek bir şeyiniz kalmadı."

"Bunun alışılabilirliği bir şey olmadığının farkındayız," dedi Erasmus sıkıca.

Örümcek kıkırdadı. "Hiç de değil. Ama sanırım seni dinlemekten alıkoyabilirim."

"Kızımız avlanıyor," diye itiraf etti Cyra, kelimeler midelerini bulandırıyor. Kaçmak, saklanmak, yaptıkları onca fedakârlık, tüm çabaları boşuna mıydı? "Ona nasıl yardım edebileceğimiz konusunda tavsiye almak için size geldik."

"Liliana Sophronia." Dul, kızlarının adını sanki uzun süredir tutsak tuttuğu ve özgür bırakmak için yanıp tutuştuğu bir kuşmuş gibi söyledi. Gökkuşağı aurasına sahip ölümlü bir bebeğe verilen bu isim, gözyaşları dökmeden, telaşlanmadan, inanılmaz derinlikteki bir su havuzundan çıkarılışını sessizce izlemiş, teni menekşelerin narin kokusuyla koklanmıştı.

Cyra boğazındaki yumruyu yuttu. "Evet," diye fısıldadı.

Angelthene'e geri dönmelerinin nedeni buydu. Kızlarının başına konan ödülün haberini aldıkları anda, onu tekrar güvene kavuşturmanın bir yolunu bulmaya yemin etmişlerdi. Bedeli ne kadar ağır olursa olsun.

Dul kadın ekledi, "Artık 'Loren Calla' olarak tanınıyor."

Cyra ismi zihninde evirip çevirerek hafızasına kazıdı.

Loren Calla, yeni ailesinin ona verdiği isim.

Yeni, *daha iyi* ebeveynlerinin ona verdiği isim. Onu düzgün yetiştirmişler miydi? Ona dolu dolu ve mutlu bir hayat vermişler miydi?

Onu seviyorlar mıydı?

"Onu bize gösterecek misin?" Cyra ağzından kaçırды, pişmanlık kalbinde bir delik açtı. Sadece pişmanlık değil, suçluluk da... O kadar büyük bir suçluluk ki, ölümden sonra bile onu sonsuza dek esir tutacağını biliyordu.

Yaratık bu isteği düşünürken bakışlarını Cyra'ya sabitlemiş, onu bir kitap gibi okuyordu. Örümcek onu günahları için yargılarken Cyra kendi bakışlarını bırakıp ayaklarının dibindeki çamurlu suyu inceledi ve yüzeyde görünenin çok ötesini gördü. Canavar bir cehennem zebanisinin derisini giyyordu. Şu anda olduğu tek şey buydu: bir canavar.

"Kalbin çok ağır," diye gözlemledi örümcek.

Cyra başını kaldırdı; o da ağırdı. "Öyle." "Pek çok hata yaptın."

"Yaptım." Bir hıçkırık itirafı parçaladı.

Tuhaf bir sessizlik. Sonra Dul fısıldadı: "Ama üzgünsün."

Cyra'nın soğuk yüzünden yaşlar süzüldü. "Hayatım boyunca hiç bu kadar üzgün olmamıştım." Ama üzgün olmanın hiçbir şeyi düzeltmediğini öğrenmişti.

Erasmus yaklaşıp elini tutarak onu rahatlatı.

"Çok uzun zamandır hayattasın," dedi örümcek. "Herkes hata yapar, senin yıllarının bir kısmını yaşamış olanlar bile."

Cyra Dul'un haklı olduğunu biliyordu. Ve belki de bu, yanlış adımları ve dikkatsizlikleri yüzünden yıllarca kendini hırpaladıktan sonra umutsuzca duymaya ihtiyaç duyduğu bir gerçektir. Ama yaptığı pek çok hata için kendini asla affetmeyecekti, bunu reddetti.

Dul bunu zaten biliyor gibiydi, çünkü sözlerini hüzünlü bir iç çekişle sürdürerek, "Çeşmeye bak," dedi.

Erasmus'la birlikte çeşmenin ağzına doğru ilerlerken Cyra'nın kalbi umutla kabardı. İçindeki su artık bulanık değildi ama yıldızlar ve ışık zerrecikleriyle serpilmişti. Minyatür bir galaksi.

Onlar orada dururken, çalkalanan su duruldu ve cam gibi pürüzsüz bir hal aldı. Yıldızlar göz kırptı ve tavandan süzülen iri sıvı damlaları yüzeyde yeni dalgacıklar oluşturdu. Yavaşça, genç bir kadının yüzü suda şekillendi ve Cyra yetişkin kızını ilk kez görürken nefes almaya konsantre olmak zorunda kaldı.

Saçları bal sarısı, teni açık, gözleri canlı bir maviydi. Bir tutam çil burnunu süslüyordu, gülümsemesi parlak ve kaygısızdı. Kız başını geriye atıp gülerken Cyra büyülenmiş bir halde onu izledi, titreyen elleri fiskiye'nin sert kenarını kavramak için hareket etti. İki arkadaşıyla birlikte güneşli bir plajın iskelesinde uzanıyordu - biri kızıl saçlı, diğeri esmer iki cadı.

Cyra yutkundu. "Ne zaman?" diye sordu Dul'a. "İki hafta önce."

Duygudan boğazı düğümlendi ama kelimeleri boğarcasına söylemeyi başardı: "Peki şimdi nerede?"

"Uyuyor. Güvende."

Lily ve arkadaşları ayağa fırlarken Cyra gözlerini kızından ayıramıyordu. Birbirleriyle rıhtımın sonuna kadar yarıştılar ve gülerek ve çığlık atarak okyanusa atladılar.

"Çok güzel," diye fısıldadı Cyra. Erasmus yaklaştı ve bir kolunu ona doladı. Gözyaşları yanaklarında parıltıyordu. "Erasmus, çok güzel değil mi?" Bir elini suya doğru uzattı; okyanusta yeniden yüzeye çıkan Lily'ye uzandı, ıslak saçlarını geriye iterken gülüyordu.

Bir siyah sel görüntüyü yuttu ve Lily ortadan kaybolup Cyra'nın kendi yansımasını bırakınca C y r a 'nın midesi hayal kırıklığıyla çöktü.

Korkunç derecede uzun bir süredir değişmemiş olan yüz, karanlığın içinde ona bakıyordu.

"Kızınız avlanıyor," dedi Dul, Cyra'nın itirafını metalik bir tonda tekrarlayarak. "Birçok kişi onu arıyor."

"dl avcıları mı?" Cyra sordu. Lily'nin peşinde tam olarak *kimin olduğu* hakkında hiçbir fikirleri yoktu, sadece birçok kişinin olduğunu biliyorlardı.

"Bazıları."

"Onları durdurmak zorundayız." Cyra çeşmenin etrafından dolanarak ellerini dua edercesine birbirine bastırdı. "Onları nasıl durduracağız? Lütfen. *Lütfen*, bize yardım edebilecekseniz, sadece ne yapacağımızı sleyin. Her şeyimi veririm."

"Canım, daha güçlü birini işe almalısın," dedi rmcek.

Cyra gözlerini kırıpştırdı. *Daha güçlü birini işe almak...* Aptalca bir öneri değildi; aslında... zekiceydi. Bir rakiple başa çıkmanın, onu kendi işinde yenebilecek birini işe almaktan daha iyi bir yolu olabilir miydi? Lily'yi bulabilecek ve... şey, Cyra sonrasında ne olacağından emin değildi.

"Yani," diye söze başladı Cyra, kaşları birbirine çarparak, "onun... *koruması* olarak görev yapacak birini mi tutmalıyız?"

"Kesinlikle."

Omuzları kt. Bir dakika önce Dul'un bir dahi olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi... şimdi o kadar emin değildi.

Yine de çatlamış dudaklarını ıslattı ve örümceğe, "Kimi nerirsin?" diye sordu.

"Sadece en iyisini," dedi açıkça. "Sadece tüm Angelthene'deki en güçlü, en yetenekli kişi kızınızı korumaya uygun olur."

Cyra bunun üzerinde düşündü. En güçlü insanlar Darkslayer'lardı. Ama buradaki cevap bu olamazdı çünkü Karanlık Avcılar korumaz, avlar ve öldürürlerdi. Hangi dünyada bir avcı kendi isteğiyle bir insan kızıyla birlikte olur-

"Darien Cassel," dedi Dul. Ama-

"*Hayır.*" Erasmus'un korkudan titreyen azarlaması duvarlara çarptı. "Kesinlikle olmaz!"

Dul kadın kıpırdandı, taşlar atırdıyordu. Sis, tedirgin yılanlar gibi bacaklarının etrafına dolandı. "Tavsiyeme karşı mı çıkıyorsun, Erasmus?"

Cyra'nın ciğerleri dehşetle sıkıştı. Tek ıkış yolları olan çeşmeye doğru baktı. Oraya varmalarının kaç adım süreceğini, büyünün onları uzaklaştırması için ne kadar beklemeleri gerektiğini lt.

Erasmus tekrar konuştuğunda, bunu dikkatle yaptı. "Özür dilerim, Araneae, ama evet, büyük bir sorunum var. Yani, biraz mantıklı olalım-" Gergin bir kıkırdama. "Bahsettiğiniz bu adam *Darien Cassel*. Tüm şehirdeki en acımasız Karanlık Katil!"

"Eyaletteki."

Erasmus ihtiyatı elden bırakarak ters ters baktı. "Pardon?"

"Sadece sizi düzeltiyordum." Dul kadın parlayan gözlerini kırptırdı. "Şehirdeki ve eyaletteki en acımasız Karanlık Katil o, evet."

Erasmus ellerini havaya kaldırdı. "İnanılmaz! Zamanımızı boşa harcıyoruz-"

"Sevgilim," diye denedi Cyra.

Ama Erasmus dinlemiyordu. "Bu bir şaka olmalı. Ne demek istediğinizi anladığımdan emin olmama izin verin. Şehirdeki en tehlikeli Karanlık Katili - yüzlerce, hatta belki de binlerce insanı öldürmüş, öldürmekten *zevk aldığı* için öldüren bir adamı- işe almamızı ve onun bu işi yapacağına güvenmemizi bekliyorsun." Ellerini havaya kaldırdı. "Mucizevi bir şekilde kızımızı *korumayı* mı seçtin?"

Dul kadın gözlerini kırptırdı. "Evet."

Erasmus, "*Randal Slade'in oğlu mu?*" diye sordu.

"Evet."

"İhtimaller nedir?" diye sordu. "Binde bir mi?" "Belki de."

Erasmus inanamayarak başını salladı ve ayakkabılarına su dolanarak yürümeye başladı.

"Bana tavsiye almak için geldin Erasmus ve ben de sana tam olarak bunu verdim. Söylediklerimi yapmak zorunda değilsin ama sırf biri benimle aynı fikirde değil diye cevaplarımı değiştirmek gibi bir alışkanlığım yok."

Cyra ve Erasmus gideli uzun zaman olmuştu, bu doğrudu ama Darien Cassel'in adını duymayan kimse kalmamıştı. Randal Slade'in oğlu... Yedi Şeytan'ın korkusuz lideri... Cehennemin en derin çukurlarından fırlamış bir şeytan yumurtası. Yirmi üç yaşında, türünün yüz yılda öldürdüğünden daha fazla insan ve canavar katlederek Kara Katil rekorları kırmıştı. Merhamet yok, pişmanlık yok, sadece soğukkanlılıkla öldürüyordu. Sadece onu düşünmek bile Cyra'yı Lily'yi bulmaya ve onu buradan çok uzaklara götürmeye ikna etmeye yetiyordu. Elbette kimsenin onu bulamayacağı *bir yer* olmalıydı-

Ama bunun aptalca olduğunu biliyordu. Ne de olsa kendisi de on yıllarını saklanarak geçirmişti; saklı kalmanın ne kadar zor olduğunu anlayan biri varsa o da Cyra'ydı. Sadece neredeyse imkânsız bir takas onun ve Erasmus'un yeni hayatlar, yeni kimlikler, yeni auralarla yeniden başlamasına izin vermişti... Eğer Darien Cassel kadar yetenekli bir Karanlıkavcı birinin yerini bulmayı çok istiyorsa, dünyada bir insanın saklanabileceği hiçbir yer yoktu; sizi bulamayacağı hiçbir kara, deniz ya da gökyüzü yoktu.

"Bir uyarıda bulunayım," dedi örümcek, yankılanan sözleri Erasmus'un huzursuz ayaklarını sakinleştirdi. "Kızının hayatını Darien Cassel'dan başkasının ellerine bırakırsan onu katlederler."

Cyra'nın tüyleri diken diken oldu. "Bunu nasıl söylersin?"

"Ben sadece gerçeği söylüyorum," dedi Dul. "Kızınız için binlerce farklı gelecek görüyorum; hepsinin çirkin olduğunu söylediğimde bana güvenin. Sonuçları sıralayayım mı? İşkence. Dövülmüş. Tecavüz-"

"Dur," diye fısıldadı Cyra, sesi korkudan zayıf çıkmıştı.

"Hepsi çirkin... biri hariç." Darien Cassel'i içeren gelecek.

Ama bu nasıl olabilirdi? Cyra çeşmede kızına baktığında bir güneş ışığı görmüştü. Bir güzellik. Yeraltı dünyasına uymayan, *oraya ait* olmayan parlak ve neşeli bir kişilik. Hakkında o kadar iğrenç şeyler duyduğu adamın Lily'ye aşık olması mümkün müydü? Onu koruyabilir miydi? Hatta onu *sevmesi*?... Cyra bunu hayal bile edemiyordu.

"Hadi gidelim." Erasmus bir adım öne çıkarak kolunu Cyra'nın omuzlarına doladı. "Burada işimiz bitti."

Cyra onu omuz silkti ve örümceğe yaklaştı.

"Cyra," diye tısladı, kalbi Crossroads'ta gümbür gümbür atıyordu.

Cyra onu görmezden gelerek dikkatini mavimsi ışığın içinde çömelmiş duran cehennemi varlığa verdi. "İşkence gördü, dövüldü, tecavüze uğradı..." diye mırıldandı Cyra. "Darien Cassel bunların hiçbirini yapmayacak mı?" Çok fazla soru soruyordu, zamanı neredeyse tükenmek üzereydi ama bilmek zorundaydı.

"Hiçbir şey kesin değildir canım, buna *özgür irade demelerinin* bir sebebi var. Ama inan bana o senin en iyi seçeneğin. Darien Cassel'in korumasıyla kızının bir şansı olabilir. Yakında onun ölmesini isteyecek insanların olduğu bir dünyada hayatta kalabilir." Kadının sözleri Cyra'nın tüylerini diken diken etti.

Erasmus aceleyle ileri atıldı ve Cyra'yı kolundan tuttu. "Hadi gidelim."

Erasmus onu çeşmeye doğru çekerken Cyra, "Zaman ayırdığınız için teşekkürler Araneae," dedi. Zamanları dolmuştu; oyalanamazlardı.

Ödeme.

"*Helia*. Dul'un sesi Cyra'nın zihninden süzüldü; artık sadece kendisi duyabiliyordu.

Döndü.

'Affetmek kendini özgür kılmaktır. Geçmişteki hataların yüzünden kendine eziyet etmek onları düzeltmeyecektir. Geleceğinle ilgili olarak ne yapmayı seçtiğin çok daha önemli. Eğer kızını gerçekten seviyorsan, sana tavsiyeme kulak vermeni, uyarımı dikkate almanı ve Darien Cassel'i bulmanı rica ediyorum.

Cyra'nın midesindeki çukur genişledi. "*Ama o bir canavar.*

"Bunu inkâr etmiyorum. Ama değişebilen tek canavarlardan biri de o olabilir. Kızınızı korumayı seçerse, onun için yapamayacağı hiçbir şey olmayacaktır. Onu bulmalısınız. Onun en iyi ve tek şansı o.

Cyra cevap veremeden sis yoğunlaştı. Onları Angelthene'e geri götürdü.

Sonunda sis dağıldığında Ebonfield'in çimenlerinde durdular, arabaların ve seyrek gece hayatının cılız sesleri uzak sokaklardan geliyordu.

Cyra kollarını kavuşturdu, teni ürperti ile karıncalanıyordu. "Ne yapmalıyız?"

Erasmus yenilgiyle ellerini kaldırdı. "Bu senin kararın. Kelimeleri söyle, biz de yapalım."

Dul, katledileceğini söylemişti.

İşkence

edilmiş.

Dövülmü

ş.

Tecavüz.

Cyra yaratığın uyarılarını görmezden gelmeyi seçerse kendisiyle yaşayabilir miydi? Cyra, Dul'un onu koruyacağını iddia ettiği tek adama güvenmekten korktuğu için Lily ölürse? İsimsizler yalan söylemekten acizdi, dünya ve sakinleri hakkındaki bilgileri en derin okyanustan daha derindi. Uzak boşluğundan bile daha derin. Dul, Darien Cassel'e güvenebileceklerini söylediye, sadece bunu kastetmemişti, aynı zamanda bu tanrıların dürüst gerçeği idi.

Erasmus onun cevabını bekledi.

Ya Yedi Şeytan'ın liderine güveneceklerdi... ya da kızlarını ölüme mahkûm edeceklerdi.

Şanslarını deneyeceklerdi... ya da her şeyi kaybetmeyi göze alacaklardı.

"Dul'a güveniyoruz," diye karar verdi Cyra, etrafında değişim rüzgârları eserken. "Ve Darien Cassel'i işe alıyoruz."

PART ONE
THE SLAUGHTERHOUSE

EMERGENCY ALERT: EXTREME

YVESWICH BÜYÜLÜ KORUMA BİRİMİ TARAFINDAN
YAYINLANMIŞTIR: ELEKTRİK KESİNTİSİ

BİR SONRAKİ DUYURUYA KADAR BU BÖLGE İÇİN
YÜRÜRLÜKTE

SABAH 6:03'TE, YVESWICH BÜYÜLÜ KORUMA BİRİMİ BİR KIRMIZI
DOĞAÜSTÜ KAYNAKLI BİR ELEKTRİK KESİNTİSİ İÇİN UYARI
BARINAKSIZ KALANLAR İÇİN ÖLÜMCÜL OLABILIR. KESİNTİNİN NEDENİ NET DEĞİLDİR VE ŞU
ANDA SORUŞTURMA ALTINDADIR.

BÖLGEDE BULUNUYORSANIZ DERHAL SİĞİNAK ARAYIN. BU KOŞULLARDA ARAÇ
KULLANMAK GÜVENLİ DEĞİLDİR. FILO MÜDAHALE EDİYOR. DAHA FAZLA TALİMAT
BEKLEYİN VE ACIL DURUM HİZMETLERİ İLE YEREL YETKİLİLERİN TAVSİYELERİNE UYUN.

GÜNEY FİNANSAL DAĞILIM

YVESWI CH, KER EYALETİ

LOREN CALLA ÖLÜMLE DAHA ÇOCUKKEN TANIŞTI. BİR INSAN OLARAK Canavarların ve tanrısal ölümsüz varlıkların dünyasında yaşarken, ölümlülüğü her zaman oradaydı; gölgesi kadar sabitti.

Beş yaşındayken, Taega ve Roark onu oturtmuş ve ona hayatıyla ilgili talihsiz gerçeği açıklamışlardı. *Sen farklısın*, demişlerdi. Diğerleri yaşlanmayı durdururken, o yaşlanmaya devam edecek, sonsuza dek çok kısa bir varoluşun sonuna doğru ilerleyecekti. Yıllar geçtikçe, bu acı gerçeğin acısı, yeni bir kesiğin keskin acısından, bir çürüğün periyodik ağrısına kadar hafiflemişti. Sonunda, bunu kabullenmeye bile başlamıştı. Ölüm onun hayatının bir parçasıydı ve hiçbir şey bu gerçeği değiştiremezdi. Yine de sonunu hazırlamak için onca yıl harcamış olmasına rağmen, on aydan az ömrü kaldığının söylenmesi hiç beklemediği bir sürprizdi.

Yirmi birinci yaş gününü görememe ihtimalinin yüksek olduğunu bilmek ne kadar tedirgin edici olsa da, en büyük endişesi kendi kalbinin durması değil, Darien Cassel'in kalbinin durmasıydı. Kaderini onunkine bağlamış olan adam. Yedi Şeytan'ın inanılmaz derecede özverili lideri, şu anda dışarıda bir yerlerde, bu karanlık şehirde, umarım, *umarım* hala nefes alıyordu.

Yırtıcı hayvanların istilasına uğramış sokaklarda gezinirken Darien'i tekrar göreceğine olan inancına, Malakai Delaney'nin eline tutunduğundan daha sıkı sarıldı. Tuhaf büyüsü bir cehennem zebanisininkine benzer bir görüşle görmesini sağlıyordu ama yine de şehrin yıkıntıları arasında manevra yapmak zordu.

Çökmüş yollar, parçalanmış kaldırımlar, havayı boğan toz... Saymakla bitmezdi. Ve evlerinden çok uzaktaydılar.

Malakai'yle birlikte yürürken, Azrail insan ve cehennemlik kokularını maskelemek için büyüünü kullanırken, o da ayaklarının molozların arasında yüksek sesle kaymasını engellemeye çalışıyordu. Canavarlar her yolda pusuya yatmış, avlarını arıyorlardı. Bu türlerin çoğu karanlıkta göremiyordu; bu onu ve Malakai'yi bu kadar uzun süre hayatta tutan bir lütuftu ama Loren görebilen biriyle karşılaşılırsa neler olabileceğini düşününce ürperdi.

"Nerede olduğumuza dair bir fikrin var mı?" Malakai sessizce konuşarak sordu.

Etrafını taradı, bembeyaz gözleri yorgunluktan ve dumandan yanıyordu. Bu bölgedeki binalar sıra sıra renkli sembollerle ışıldıyordu, ancak çoğu zayıf ve titrekti, büyü sistemleri pamuk ipliğine bağlıydı.

"Şurada bir alışveriş merkezi var, sağınızda," dedi, tabelada zayıf bir şekilde titreşen büyüü okumak için Görü'sünü kullanarak. Yamalı sözcükler, gök mavisi ve kiraz kırmızısıyla *Starling Alışveriş Merkezi*'ni zar zor hecelemeyi başarıyordu. Daha önce göremediği şeyleri görmeye hâlâ alışamamıştı. Renklere bakarken sanki doğrudan güneşe bakıyormuş gibi yanıyor ve bazen hepsi birbirine karışarak çamurlu bir karmaşaya dönüşüyordu. "Starling Alışveriş Merkezi." Gözlerindeki batmayı hafifletmek için gözlerini kırptırdı. "Tabelayı görebiliyor musun?"

Malakai'nin hayal kırıklığı hissediliyordu, eli kızın elini hafifçe sıkıyordu. "Tam olarak nereye bakıyorum?"

"Umm... saat bir yönüne mi?"

Bir süre sessizlik. Ve sonra: "Neredeyse."

Yürümeye devam ettiler, alışveriş merkezini geçerken daha dikkatli hareket ediyorlardı - girişin yakınında bir şeyler yiyen bir canavar sürüsünün yanından geçtiler. Loren onların ne ya da kim yediklerini bilmek istemiyordu.

Güçleri Kuyu kopyasının Yveswich'in tamamını yerle bir etmesini engellemiş olsa da, şehri bütünüyle kurtarmayı başaramamıştı. Yıkım, çok sayıda olan açıklıklardan sızarak Yveswich'i bir kar tanesi gibi parçalara ayırmıştı. Bazı sokaklar ve mahalleler tamamen yerle bir olurken, diğerleri belki kırılmış bir pencere veya devrilmiş birkaç araba dışında çoğunlukla sağlam kalmıştı. Bunun bir mantığı ya da nedeni yoktu. Ama yine de bugünlerde hayatında pek bir şey mantıklı değildi.

Büyüsünü, geçmişini ve genel olarak hayatını anlamaya çalışmak yerine hedefine odaklandı: Roman Devlin'in evine geri dönmek ve diğerlerini bulmak.

Darien'i bulmak.

"Yine o pisliği düşünüyorsun, değil mi?" Malakai'nin sorusu, arkalarında bir yerden gelen gırtlaktan gelen bir hırıltıyla neredeyse boğuluyordu - bir canavar, bir yiyecek kaynağını kontrol etmek için bir diğeriyle itişip kakışıyordu.

İçini çekti, soğuktan titreyerek nefes verdi. Parmakları o kadar uyuşmuştu ki, Malakai'nin eline kalıcı olarak yapışmış gibi hissediyordu. "Hep onu düşünüyorum. Ve o bir pislik değil."

"Aslında öyle. Sadece *sana* karşı pislik değil."

Malakai aniden tökezleyip körlemesine sendeleyince taşlar şangırdadı. Elini onunkine koyan Loren de tökezledi, adam neredeyse ikisini de yere sererken kolu sarsıldı.

"Lanet olsun, dostum," diye homurdandı, dengesini yeniden sağlayarak. "Tekrar görebilmek için sabırsızlanıyorum."

Loren de bekleyemiyordu. Loren'in sokaklara saçılmış engellere takılıp düşme eğilimi onu rahatsız etmiyor değildi ama şu anda saldırıya uğrasalardı - şimdiye kadar kaçınmayı başardıkları bir şeydi bu- Malakai'nin onu kafasından vurma ihtimali de bir canavarı vurma ihtimali kadar yüksek olurdu. Karanlıkta sinsice ilerleyen birçok yaratığı göremiyordu, hâlâ kısmi koruması olan binalardaki soluk renkleri *zar zor görebiliyordu*. Garipti; Loren bir cehennem zebanisinden en uzak şeydi ama yine de bir şekilde herkesten daha iyi görebiliyordu. Yaklaşık son altı aydır evrenin karşısına çıkardığı çıldırtıcı sorulardan biri de buydu.

Bunun diğerleri için ne anlama gelebileceğini düşünmemeye çalıştı. Eğer göremiyorlarsa güvenli bir yere nasıl ulaşabileceklerini. Kendilerini koruyamazlardı.

Yaşıyorlarsa bile.

Bu korkunç düşünceyi kafasından kovdu. Hayattaydılar - daha azına razı olamazdı.

"Tüm bu *sen-öl-o-ölsün* olayı hakkında ne hissediyorsun?"

"Kızgınlım," diye itiraf etti, içinden bir ürperti geçti. Gözlerini kapadı, Darien'e bunu söylediğinde yakışıklı yüzündeki ifadeyi hatırladı

ondan nefret ediyordu. "İncindim. İhanete uğradım." İncinmiş ve ihanete uğramış... O da tam olarak o anda böyle hissetmiş olmalıydı. Kesinlikle incinmiş ve ihanete uğramış görünüyordu.

Malakai sadece homurdandı. Bu tür sesler onun için sık rastlanan bir tepki gibi görünüyordu. Ama bundan şikâyetçi değildi; onun homurdanmasını zeki ve çoğu zaman kaba yorumlarına her zaman tercih ederdi, gerçi Malakai'yle yeterince vakit geçirdiği için onun şakalarını diğerlerine kıyasla biraz daha hafif bulduğunu fark etmişti.

Birazcık.

Azrail birkaç dakika sonra, "Biliyor musun?" diye söze başladı. Loren kendini onun meşhur iğnelemelerinden birine daha hazırladı. "Kimsenin senin hıyar erkek arkadaşından benim kadar nefret edebileceğini düşünmezdim... ama sanırım kız kardeşi bu sefer beni gerçekten yenebilir." Umarım hiçbir yırtıcı hayvanın duymayacağı uzun bir kahkaha attı.

Malakai haklıysa Loren hiç şaşırmasdı. Ivy'nin kardeşinin ticaretini öğrendiğinde üzüldüğünü söylemek hafif kalırdı ama Roman'ın evinden o kadar aceleyle ayrılmak zorunda kalmışlardı ki fazla bir şey konuşulmamıştı.

Loren'in Darien'e, Darien'in de ona söylediği sözler dışında.

"Nasıl yaparsın?" diye sormuştu ona.

"Bunu yaptığın için senden nefret ediyorum," diye ağzından kaçırmıştı.

Ve: *'Şu anda seninle konuşmak istemiyorum, seni görmek istemiyorum. "Senden nefret ediyorum".* Onu en çok rahatsız eden buydu.

Hâlâ kızgın olabilir, onun hayatından ayrılma kararıyla derinden incinmiş ve ihanete uğramış hissedebilirdi ama durumu farklı bir şekilde ele almış olmayı dilerdi.

"Her neyse, ne oldu?" Malakai sordu. "Köpeğin öldü, Cassel onu geri almak için Dul'a gitti ve o da ne yaptı, hayatını seninkine mi bağladı?"

Burnunu koluna sildi. Dilindeki paslı tat herhangi bir gösterge ise, başka bir burun kanaması. "Temel olarak evet."

"Bilgin olsun, bir köpek o kadar pahalı değil. Bir cehennem zebanisi sağlığı yerindeyse sonsuza kadar yaşayabilir. Senin köpeğin kaç yıl yaşardı, dokuz mu, on mu?"

Kadın soru sorarcasına adama baktı - en azından bakmaya çalıştı ama adam görünmez de olabilirdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Daha fazlasını kendi isteğiyle bıraktığını söylüyorum."

Çatlamış dudağını dişledi, dişleri neredeyse deriyi delemek kadar sert bir şekilde takırdıyordu. "Yani Dul, Singer'ı... mesela... bir dolar karşılığında geri verebilirdi.

on yılı mı?"

Kolundaki yukarı doğru bir çekiştirme Malakai'nin omuz silktiğini gösteriyordu. "Belki yirmi yıl, belki de üç. Duruma göre değişir. Ölümsüzlük yılları seninkinin üç katı ya da daha fazla eder, alınma."

"Alınmadım," diye mırıldandı.

"Bu konuda uzman değilim, o yüzden benden alıntı yapma. Tek söylediğim, bir köpeğin onun tüm ölümsüz hayatına mal olmadığından emin olduğum. Hiç mantıklı değil."

Birkaç dakika sessizlik içinde yürüdüler, kayalar ayaklarının altında kayıyor, botlarının tabanları ara sıra pürüzsüz buz tabakaları üzerinde kayıyordu.

Geri döndüğünde Darien'den hikâyenin tamamını almaya karar verdi. Hiçbir şeyi atlamayacaktı; her ayrıntıyı bilmek istiyordu. Belki hâlâ ona kızgın olacaktı, belki hâlâ ona ihanet etmiş gibi hissedecekti ama en azından gerçeği bilecekti.

Bu kadar büyük bir nüfusa sahip bir şehir için burası korkunç derecede sessizdi. Loren ne zaman Darien ve diğerlerini düşünmese, ki bu nadiren oluyordu, aklına kaç kişinin öldüğü sorusu takılıyordu - her blokta dolaşan ve ete aç yırtıcıların sayısı düşünüldüğünde, kaç kişinin hâlâ ölebileceği.

Canavarlar bir yana, kendi boyutlarıyla karışan ve dokunduğu her şeyin hayatını yavaş yavaş emen ruh boyutu sayesinde zaman başka şekillerde de tükeniyordu. Boşluğun karanlığı ona bataklığı hatırlatıyordu. Doğal değildi, ama bataklık kumu gibi insana batıyormuş ya da çekiliyormuş gibi hissettiren tuhaf bir yolu vardı. Dondurucu soğukluktaki gecenin girdabına çekiliyordu.

Yine de sıcaklık bir şeye yaramıştı; yaralarının acısına dayanmasını *biraz* daha kolaylaştırmıştı. Patlamanın etkisiyle sırtı kabarmış, saçları pıhtılaşmış kana yapışmıştı. Giydiği beyaz zırh -boynundan ayak parmaklarına kadar ona bir eldiven gibi oturan şık, sihirli bir şekilde geliştirilmiş bir zırh- o kadar çok hasar almıştı ki, onu özel yapan koruyucu bariyer artık çalışmıyordu. Artık her şeyi hissedebiliyordu, ayaklarının altındaki kayaların baskısı kadar küçük bir şeyi bile. Hayati bir bölgesine isabet edecek bir kurşun ya da ısırık, işini bitirecekti.

"Tamam, yani... Starling." Malakai'nin hırçın sesinin yönü, omzunun üzerinden körlemesine baktığını gösteriyordu. "Neredeymiş orası? Biz neredeyiz?"

Mırıldandı. "Darien beni Azalan Ay Bulvarı'na getirdikten sonra bu bölgeden geçtiğimi hatırlıyorum." Fırında birlikte geçirdikleri, o lezzetli tarçınlı çöreklerle karınlarını doyurdıkları öğleden sonra daha dündü ama o günden bu yana sanki yüz yıl geçmiş gibiydi. Ona bir gün çocuk isteyip istemediğini sormuştu - sanki dört gözle beklediği bir çocuk varmış gibi gelecekte bahsetmişti. Sanki o ölümlü değilmiş ve adam da bir insana asla aşık olmaması gereken ölümsüz bir cehennem zebanisiymiş gibi.

Sanki en başından beri lanetlenmemişler gibi. Tanıştıkları andan beri kötü şans onları engellemişti. Hayatlarında ters gidebilecek her şey gerçekten de ters gitmişti. Ama mücadele etmişlerdi, birbirleri için çok mücadele etmişlerdi. Aşk için. Ama sonunda, dağları yerinden oynatabilecek bir güçle karşı karşıya geldiklerinde bile ölüm hep kazandı.

Aşk.

"Azalan Ay Bulvarı da neyin nesi?"

"Azalan Ay," diye tekrarladı, göğsündeki ani ağrıyı yatıştırmak için derin nefes aldı. Kalbine bir kurşun saplanmış gibi hissediyordu.

Darien'la bir gelecek kurmayı ne kadar çok istediğini kelimelerle ifade edemezdi. Onu dünyadaki her şeyden daha *çok* istiyordu. Onunla yaşamak ve onu sonsuza dek sevmek istiyordu.

"Kızıl Yıldız Bulvarı gibi turistik bir bölge," diye zorladı duygularını yutkunarak. Darien'in yirmi dört yıl boyunca kendi duygularını bastırdığı gibi bastırıyordu. Bunu nasıl bu kadar ustalıkla yaptığına dair hiçbir fikri yoktu. "Sanırım oraya yaklaştık."

"Bu da bizi Roman'ın evinden ne kadar uzağa götürür?"

Kafasında hesap yaptı. "Bir süre," diye itiraf etti.

"Tamam, Bayan Vague, 'bir süre' ne demek?"

Başlarının çok üzerindeki hava titreşmeye başladı. Sokağın bir ucundan başlayıp diğer ucuna doğru ilerleyen hızlı bir gümbürtü sesi alanda yankılandı.

Güm, güm, güm, güm, güm...

"Bu da ne?" Loren yüksek sesle merak etti. Alışkanlık gereği görmek için boynunu büktü ama etraflarında, altlarında ya da üstlerinde gölgeyle boğulmamış hiçbir şey yoktu. Görüşü bile bu sesi neyin çıkardığını algılayamadı.

"Helikopterler," dedi Malakai. Elbette, şimdi çok açık görünüyordu.

Döner kanatlar havayı bıçak gibi parçalıyor, akıntılar kulaklarında şiddetli bir şekilde titreşiyordu ama buradan aşağıya bakınca rüzgârı hissedemiyorlardı.

"Fazla umutlanma." Malakai iç çekti. "Eğer biz onları göremiyorsak, onlar da bizi göremez. Bize bir faydası dokunacak kadar aşağıya inemeyecekler." Elini çekiştirerek onu ilerlemeye teşvik etti. "Acele et, sarışın. Bu saçmalıktan bıktım."

Şimdi biraz daha hızlı yürüyorlardı, yine de takılmamaya dikkat ediyorlardı, ikisi de buradan çıkmaya hevesliydi. O helikopterlerde her kim varsa onlara yardım edemeyebilirdi ama belki yerini tespit edebilecekleri başka zavallılar vardı. Kurtarabilecekleri insanlar. Belki bu insanlardan bazıları onun ailesi olabilirdi. Arkadaşları.

Darien. Kırılğan, aşk acısı çeken kalbi aklından geçen her düşüncenin sonuna onun adını ekliyordu.

Lütfen hayatta kal, diye yalvardı.

Uzun yolculuk boyunca düşünmek için bolca vakti olmuştu. Pazarlıklar hakkında. Yaşam ve ölüm hakkında. Darien'in altı ay boyunca ona verdiği her şeyi, feda ettiği her şeyi. Ve kendine onun için neler verebileceğini, neleri feda edebileceğini sordu.

Her şeyi.

Her şeyi.

Pastel ışıkla parlayan ılık gözyaşları buz gibi yanaklarından aşağı süzüldü ve eldivenli elinin tersiyle onları kuruladı.

Lütfen, lütfen canlı ol.

YER ALTI

YVESWICH, KERYALETİ

"SENDEN NEFRET EDİYORUM.

Darien Cassel için sevdiği kadının kendisinden nefret ettiğini söylemesi vurulmaktan ya da bıçaklanmaktan daha kötüydü. Bomba patladığı andan beri bu üç kelime aç akbabalar gibi etrafında dönüyor, acımasız ve tınısız bir şarkı söylüyordu.

"Senden nefret ediyorum, senden nefret ediyorum, senden nefret ediyorum.

Onu bırakıp gittiği için kendinden iğreniyordu. O üzgünken gittiği için. Roman'ın evinden aptalca bir hızla uzaklaşmış, ona verdiği zararı düzeltme şansı bulacağına inanmıştı ve şimdi onu bir daha görürse kendini şanslı sayacaktı.

Her şeyi berbat etmişti. Kötü bir şekilde. Nefret en azından hak ettiği şeydi.

"Şu anda zamanım yok," demişti ona, o kadar keskin bir ses tonuyla ki, bunu ona karşı kullandığı için utanmıştı. *"Bunu döndüğümde konuşabiliriz.*

Zamanla ilgili sorun buydu: herkes her zaman daha fazlasına sahip olduğunu düşünürdü.

Bu ne lanet bir şakaya dönüşmüştü. O ve Roman ne kadar zamandır bu tünellerde, kör ve havasız bir şekilde kapana kısılmışlardı. Saatlerdir, kesinlikle, ama tam olarak kaç saat olduğunu unutmuştu. Bir dakika, bir saniye çok uzundu ama *saatler?*

Buradan çıkmak zorundaydı. Loren için. Roman dışında, Darien'in karanlık bir fırtınanın şehri kasıp kavurmasından ve her şeyi bir kara delik gibi yutmasından beri görmediği ailesi için.

Cep telefonu çekmiyordu. Hiçbir ışık -silahlarındaki taktik ışıkları bile- karanlığı delemiyordu. Herkesin aurası izlenemezken takip etmek hiçbir işe yaramıyordu.

İşe yaramaz. Hiç bu kadar işe yaramaz hissetmemişti.

"Senden nefret ediyorum. Bu anıyı bir silah gibi kullanıyor, her seferinde kendini biraz daha kesiyordu, ta ki buradan defolup gidecek gücü bulana, Loren'in kollarında yeniden güvende olana kadar. Ondan nefret etse bile, onunla hiçbir şey yapmak istemese bile, tanrılar aşkına ondan ayrılmak istese bile... onun güvende olduğunu bilene kadar dinlenmeyi reddediyordu.

Sağlam eliyle adamant kılıcını kaldırdı ve bıçaktaki yansımayı inceledi. Bir zamanlar siyah olan malzeme patlamadan kısa bir süre sonra bir aynaya dönüşmüştü ve gizemli gücü çıplak gözü kör eden karanlığın içinden görmesini sağlıyordu. Omzunun üzerinden baktığında kalın, boğucu karanlıktan başka bir şey göremiyordu. Ama bıçağın içine baktığında, yansımasında her şeyi kristalden daha net görebiliyordu. Yerdeki çakıl taşlarına kadar her ayrıntıyı. Nasıl olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama kılıcın ihtiyaç anında kendini değiştirmesi ilk kez olmuyordu.

Bir mucize, işte buydu. Bir *mucizeydi* ve Roman'la birlikte takılıp düşmeden, duvarlara çarpmadan ya da etraflarında avlanan canavarlara yem olmadan üç adımdan fazla gitmeyi başarmalarının tek sebebiydi.

"Senden nefret ediyorum. Akbabalar yine etrafta dönüyordu ve onlarla birlikte bir başka istenmeyen hatırlatma daha geldi.

On ay. Loren Calla, hayatının küllerine karışan en tatlı, en güzel kadın, önümüzdeki yaklaşık on ay içinde ölecekti. Darien bunu bir süredir biliyordu ama dayanabildiği sürece bastırıldığı diğer şeylerin mezarlığının derinliklerine gömmüştü. Şimdi kedi çantadan çıktığına göre, düşünebildiği tek şey buydu.

On. *Lanet olası.* Aylar.

Onun ölmesine *izin verecekse* lanet olsun. Hâlâ zamanı vardı, ne kadar kısa olursa olsun.

-O saçma kehanet gerçekleşmeden önce onu kurtarmak için bir şans.

Derin bir nefes aldı, Roman'la birlikte tünellerde yürürken Boşluğun soğuk havası ciğerlerini tırtıklı cam parçaları gibi parçalıyordu, yönünü bulmasına yardımcı olması için sürekli bıçağa bakıyordu.

Patlamadan sonra hava sıcaklığı sıfırın altına düşmüş, karanlıkta buz tutan su birikintileri çatırdamaya başlamıştı. Soğuktan kısa bir süre sonra

Canavarlar da Ölümler Diyarı'ndan çıkıp yaşayanların arasına karışmıştı. Artık her yerdeydiler; her şekil, boyut ve cinsten korkunç yaratıklar.

Darien kılıçtaki bir tanesini izledi - süt rengi gözleri olan, kalın kaslı bir köpek, ışısız yeşil alevlerle dalgalanan formu, Roman'ın yerinde tuttuğu, kokularını ve seslerini maskeleyen sihirli kat sayesinde onlardan tamamen habersiz, süzölerek geçiyordu. Bu kullanışlı bir numaraydı ama Darien, Roman'ın bunu sonsuza kadar sürdüremeyeceğini biliyordu. İkisi de yorgunluktan bayılmıştı, uzuvları kaskatı kesilmişti ve soğukta yavaş hareket ediyorlardı.

Ve nefes almak her geçen dakika daha da zorlaşıyordu.

Darien kılıcın yansımasında kuzeninin kirli, çiziklerle dolu yüzünü inceledi. Kuzeni de Darien'in adımlarını taklit ediyordu, her nefes alış verışı sığ ve titrekli.

"Sen iyi misin?" Darien fısıldadı, geriye doğru bir adım daha atarken çizmesinin altındaki buz kırıldı. Kılıcın tek kusuru buydu: Görmek için yansımayı kullanmak zorunda olmaları, geriye doğru gitmeleri gerektiği anlamına geliyordu. İleri doğru yürümek istiyorlarsa, denemeden önce hiçbir şeye çarpmayacaklarından emin olmaları gerekiyordu ki bu da etrafları bu kadar yırtıcı canavarla çevriliyken aptalca olurdu.

"Daha iyi oldum," diye itiraf etti Roman, Darien'in ses tonuna uyarak. "Nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum." Savaş giysisinin göğsünü ovuşturdu, bir nefes daha içini titretti. "Bir kese kâğıdına ya da başka bir şeye ihtiyacım var."

Darien, "Sorun sende değil, Boşluk'ta; yaşamı destekleyemiyor," diye açıkladı. "Ve daha da kötüleşecek, bu yüzden acele etmeliyiz."

İlk başta, oksijen eksikliğinin havalandırma kanallarını tıkayan enkazdan kaynaklandığını düşünmüştü ve bu bir dereceye kadar doğru olsa da, Ruh Terra bir ölüm yeri idi. Ve ölüm yayılıyor, Yveswich'in içine zehirli bir gaz gibi sızıyor, dokunduğu her şeyi öldürmeye hazırlanıyordu.

Darien Basilisk'i öldürdüğü yere yaklaştıklarını fark etti. Bıçak kendini değiştirdiği anda mağaraya gitmeye karar vermişlerdi, bu da onlara karanlıkta görebilecekleri bir yol açmıştı. Aşağı indikleri odadan tırmanmak uzun zaman alacaktı ve aşırı yüksekliği göz önüne alındığında imkânsız olabilirdi. Ama şu anda tek seçenekleri buydu.

Molozların ve dikitlerin etrafında manevralar yaparak yürümeye devam ettiler. Haydut Darien'in gölgesinde tetikte bekliyor, Sayagöl de Roman'ın gölgesinde aynı şeyi yapıyordu. Bomba patladığından beri Familiar'lar çok sessizdi ama Darien birbirleriyle özel olarak konuştuklarından şüpheleniyordu.

Haydut onun merakını sezmiş gibi Ruh Bağı'nın altından şöyle dedi: "*İtiraf etmekten nefret ediyorum ama... onun için endişeleniyorum.* Bir inilti bağdan aşağı süzüldü. "*Sence... sence o iyi mi?*"

Darien derin bir nefes aldı, soğuk hava boğazını iğneledi. Onun iyi olmadığını düşünmek bile ona dayanılmaz bir acı veriyordu. Ama diken üstünde cevap bekleyen köpeğe, "*İyi olduğuna eminim,*" dedi. Kendi yalanını takdir etmek için bir an durdu. "*Ve eminim şimdiye kadar çok uzaklaşmıştır.*"

Bandit yalanı tartışmadan kabul etti, ki en iyisi de buydu. Darien'in köpeğe gerçekte ne düşündüğünü söyleyecek cesareti yoktu.

Çünkü bunu kendisine de itiraf etmek istemiyordu - Loren hayatta kalma ihtimallerini kendi lehlerine çevirecek bir şey yapmamış olsaydı hâlâ hayatta olma şansları yoktu. O ve Roman patlamadan sağ çıkamayacak kadar Kuyu kopyasına yakındılar. Sadece onların anında ölmesi değil, tünellerin de çökmesi gerekirdi. *Anında.*

Yveswich'te kalmıştı-Darien bunu hissedebiliyordu. O korkunç patlamaya maruz kalacak kadar uzun süre kalmıştı. Bunun tek bir anlamı olabilirdi.

Malakai sözünü tutmamıştı. Darien'e Loren'i şehirden çıkaracağına dair söz vermişti ve eğer bunu yapmadıysa...

Darien'in kanı kaynama noktasına gelmişti ama Azrail'in en azından onu buradan çıkaracak kadar akıllı olduğu umuduna -ne kadar zayıf olursa olsun bu şansa- tutunmuştu.

Eğer şehirden çıkmayı başaramamışsa, bu kör edici karanlıkta bir yerlerde sıkışıp kalmışsa, bir çizik kadar bile acı çekmişse...

Darien aklını kaçırdı. Kızın yaralandığını öğrenirse duyacağı öfkeyi hiçbir savaş ya da öldürme bastıramazdı.

Çürüme ve kanla yoğunlaşmış durgun hava tünelden aşağı süzülüyordu. "Bu da ne?" Roman fısıldadı.

Basilisk'in yaşam alanına açılan kemerli kapıya kadar olan kısa mesafeyi kapattılar ve sırtlarını duvara dayadılar. Geniş oda kemik çıtırtıları ve ıslak bir şeyin höpürdetmesiyle yankılandı.

Darien, patlama sırasında ortadan kaybolan Jack ve Tanner'ın cesetlerini orada görmemeyi umarak kendini çelikleştirdi... ve bıçağı mağaranın içini görebileceği şekilde eğdi.

Siyah kan gölünde kalçalarının üzerinde oturan solgun, iskelet bedenler vardı ve hepsi bir pul yığınının etrafında toplanmıştı.

Canavarlar. Lanet *olası yüzlerce* canavar, odanın içine sardalye gibi dolmuş, burası ile diğer taraftaki kapı arasında çok az boşluk bırakmıştı. Basilisk'in cesediyle ziyafet çekiyorlardı; keskin dişleri kemiğe sürtünüyor, pullu dilleri kanı yalayıp yutuyordu.

"Şimdi ne olacak?" Roman fısıldadı.

Kılıcını bir o yana bir bu yana çevirerek odayı ve İsimsiz yaratığı mideye indiren birçok farklı canavarı değerlendirdi. "Etrafından dolaşacağız."

Söylemesi yapmasından daha kolaydı. Mağarayı geçerken bacaklarını canavarlara çarpmaktan kaçınmak imkânsızdı, bazıları süt mavisi gözleriyle onlara doğru dönüyordu. Çoğu köpekgillere benziyordu ama Basilisk'e daha yakın olanlar kanatlı, dikenli ya da boynuzlu, birkaçı da örümcek ya da yarası gibi vücutlu, daha insansı türlerdi.

Bir şey bacağını dürttü. Kılıcını aşağı doğru eğdiğinde bir iblisin -köpek görünümlü- bacağını kokladığını gördü. Dişleri sürekli açıktı, onları örtecek dudakları yoktu, tüysüz derisinden siyah ve kabarcıklı bir şey sızıyordu.

Roman'ın yan tarafına dirseğini sapladı. "*Kalkan*," diye tısladı.

"*Kalkıyorum*." Ama Roman uzun süredir kalkanını koruyordu ve Darien onun elinin kaydığını hissetti.

Bu yüzden şimdilik kendi kalkanını kaldırdı. Roman, Darien'in acil bir durumda sihrini saklayabilmesi için kalkanın kendisi olmasını önermişti. Ama saatlerce kalkan tutmak Karanlıkoyuncuların bile kaldırabileceğinden fazlaydı.

Sonunda Basilisk'in odasından çıkıp ilerideki boş tünele girmeyi başardılar. Ve yürümeye devam ettiler. Zemin artık yukarı doğru eğimliydi, bu yüzden tepesine çıkmak için daha fazla güç sarf etmeleri gerekiyordu. Çok geçmeden ikisinin de nefesi kesilmişti.

Darien bıçağını tünelin yukarısına bakmak için kullandı- Ve dudaklarında bir lanetle durdu.

"Sorun ne?" Roman sordu.

"Bak." Kılıcı Roman'a uzattı.

İple indikleri oda moloz yığınları içinde boğuluyordu. Muhtemelen bütün gökdelen yıkılmış, beton levhalar, kristaller, metaller -ne dersiniz deyin- içeride sıkışmıştı.

Kaçış planları buraya kadarmış. Elbette, dışarı tırmanmaları çok uzun zaman alabilirdi ama başka seçenekleri de yoktu. Ve orada

Bakım işçileri için her birkaç yüz metrede bir yükseltilmiş yürüyüş yolları vardı, burada dinlenebilirler ve tırmanışı biraz daha kolaylaştırabilirlerdi.

Şimdi mi?... Basitçe söylemek gerekirse, mahvolmuşlardı.

Roman görmek için hâlâ kılıcını kullanıyordu ama odaya bakmıyordu.

"Neye bakıyorsun?" Darien ona sordu.

Roman kılıcı ona geri verdi. "Sağına doğru," diye talimat verdi. Darien kılıcı çevirdi-

Ve daha önce orada olmayan tüneller gördü. Duvarlarda yeni açıklıklar - patlamayla açılmış gibi görünen geniş delikler ve dar yarıklar. Ama nereye çıktıklarına dair hiçbir belirti yoktu.

Roman'ın gözü yansımaya takıldı ve omuz silkti. "Başka ne seçeneğimiz var ki?"

Hiçbir seçenek. Bu tünellerden hangisinde yürüyecekleri dışında hiçbir seçenek yoktu. Seçeneklerini tartarak bir kez daha baktı.

Kılıcıyla doğruya giden tüneli işaret etti. "Bunu alalım."

Tünele önce Darien girdi, açıklık her ikisi için de çok dardı. İçeri girdiklerinde biraz genişledi ama iki kişi için yeterli değildi, bu da onları tek sıra halinde yürümeye zorladı.

"Geri mi ileri mi?" Darien sordu.

Roman bunu düşündü. "İleriye doğru. Geriye doğru yürümekten bıktım. Başım dönüyor."

Darien tünele bir kez daha baktı. Oldukça düzdü - muhtemelen dönmeleri gerekmeden önce bir süre gidebilirlerdi.

İhtiyaç duymaları ihtimaline karşı kılıcını sıkıca kavradı. O olmadan, iyice boku yemişlerdi. "Hadi yapalım şu işi."

Yürümeye başladılar, ayaklarının altında taş parçaları çıtırdıyordu. Derinlere indikçe zemin yumuşuyor, çamur botlarını emiyordu.

"İyi misin?" diye sordu Roman'a, bas sesi yankılanarak.

"İyiyim," diye mırıldandı Roman. "Sadece... düşünüyorum."

"Ne hakkında?"

"Her şeyi." Nefes aldı, ses keskin pençeler gibi duvarları tırmaladı. "Hayatında hiç her şeyi berbat ettiğini ve artık geri dönüşü olmadığını hissettiğin bir noktaya ulaştın mı?"

"Her zaman," dedi Darien, Loren'in güzel yüzü gözünün önüne geldi. İçini çekti, onu o kadar çok özlüyordu ki sanki biri ona yumruk atmış gibi hissediyordu.

Kalbine doğru yol aldılar ve onu söktüler - ham, kanlı ve hala atıyor. "Her zaman, dostum. Fark etmediysen söyleyeyim, bu *hayat* içinde pek iyi değilim. Gerçi hatalar... Onlarda her zaman iyi olmuşumdur. Hayatım büyük bir tren enkazı. Yani evet, kesinlikle her şeyi berbat ettiğimi hissettiğim bir noktaya geldim. Şu anda da öyle hissediyorum."

"Birçok açıdan benden daha iyisini yaptın. En azından artık uğraşman gereken psikopat baban yok." Bir süre sessizlik oldu ve sonra Roman itiraf etti: "Paxton'ın ölmüş olmasından endişeleniyorum."

Darien'in kafa derisi diken diken oldu. "Ölmedi."

"Nereden biliyorsun?" Roman meydan okudu. "Bilmiyoruz, sorun da bu. Onu güvende tutacağıma söz verdim ve ne yaptım? Onu *terk ettim*. Küçük kardeşimi yapayalnız bıraktım. Ve şimdi bu Tanrı'nın unuttuğu tünellerde sıkışıp kaldım..." Dişlerini gıcırdattığı duyulabiliyordu. "Bu arada onun nerede *olduğuna* dair hiçbir fikrim *yok*-"

"Ne olacağını bilmiyordunuz. Hiçbirimiz bilmiyorduk."

"Fark etmez. Ben yine de çuvalladım. Bir hata yaptım ve yapmamışım gibi davranmaya bile çalışmayacağım. Muhtemelen korkmuştur. Muhtemelen kardeşinin nerede olduğunu merak ediyordur. Eğer ölürse, kendimden başka suçlayacak kimsem olmayacak-"

"Beni dinlemeni istiyorum," dedi Darien kılıcı kaldırıp Roman'ı yansımından görebilmek için. Bitkin görünüyordu, yanaklarında kurumuş Venom ve kan izleri vardı, gözleri öfkeden çılgına dönmüştü. Kendinden nefret ediyordu. Darien birçok kez onun yerinde olmuştu; Roman'ın bu hale gelmesine seyirci kalamazdı. "Şu anda hayatta olmamamız gerekirken hayattayız," diye başladı. "Bu yüzden Paxton'ın da hayatta olduğuna güvenmeni istiyorum. Onu tekrar göreceksin, sana söz veriyorum." Roman'ın omzuna vurdu. "Şu anda Pax için yapabileceğin en iyi şey güçlü kalmak ve bu tünellerden çıkmak. Tamam mı?"

Bir sonraki nefesi titredi. "Tanrılar, umarım haklısındır. Hayatta olduğu konusunda yani."

"Haklıyım. Bunu hissedebiliyorum."

Bir duraklama. Sonra Roman, "Sanırım Shay'in hayatta olup olmadığını da hissedemiyorsun?" dedi. Kendisiyle ilgili hayal kırıklığına uğramış bir halde oflayıp pufladı. "Birçok hatamdan biri daha."

Darien nasıl cevap vermesi gerektiğini düşündü. Roman'a kendini daha iyi hissetmesi için bir yalan daha söyleyebilirdi. Ama bunu yapmak istemiyordu - hiçbir şeyi çözmeyecekken ve Pax'in iyi olduğuna dair söz vermek

yeterince riskliydi. O da kararını verdi, "Her seferinde bir adım. Yerin üstüne çıkalım ve oradan devam edelim. İyi mi?"

Roman sert bir şekilde başını salladı. "Evet. Güzel."

Yürümeye devam ettiler, tünel kısa sürede demir kokmaya başladı. Zemin hâlâ vıcık vıcık çamurluydu ama köklere benzeyen çıkıntıları sayesinde tutunmayı biraz daha kolaylaştırıyordu.

"Söylemeliyim ki," diye başladı Roman birkaç dakika sonra, "seni hiç romantik bir tip olarak görmemiştim."

Sırıttı, dikkatini dağıttığı için minnettardı. Saatlerdir en çok bu kadar konuşmuşlardı. "Hayır mı?"

"Hayır." Roman'ın sesindeki gülümseme duyulabiliyordu. "Ama sana yakışıyor. *O* sana yakışıyor."

Darien'in kendi gülümsemesi genişledi. "Teşekkürler."

"Kuzenimi -ünlü *Darien Cassel*'i- neyin bu hale getirdiğini bilmek için can atıyordum."

"Ünlü mü? Onu bilemem."

"-Bu kızı korumaya karar ver. İyi kafa falan mı veriyor?"

Darien kıkırdadı. "Siktir git." Durakladı. "Yine de iyi kafa veriyor, evet." Hem de nasıl. Ona sadece bir kez oral seks yapmıştı ama bu hayatının en unutulmaz deneyimiydi.

Roman tünelde yankılanan boğuk bir kahkaha attı. "Hayatını değiştiren kafa değilse neydi o zaman?"

Darien bunu düşündü ama Loren'in hayatına kattığı tüm güzellikleri anlatmaya yetecek kadar kelime yoktu.

"Her şey," dedi ağır bir nefes vererek. "Kısa cevap bu." "Uzun olan ne?"

Roman mırıldandı, tüm mizah izleri kaybolmuştu. dikkatle cevabını beklerken.

"Bir gün hayatıma bir melek gibi girdi. Ona bir kez baktım ve takıntı haline getirdim. *Tamamen* takıntılı." Konuşurken Roman'ın orada olduğunu neredeyse unutmuştu. Kalbinin bir çiçek gibi açıldığını, uzun zamandır parmaklıklar ardında kilitli tuttuğu düşünce ve duygularının ortaya çıktığını hissedebiliyordu. "Onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, o kadar bağımlı oldum. Bana bir şeyleri yeniden nasıl hissedeceğimi öğretti - nasıl seveceğimi... nasıl seveceğimi öğretti. Çirkin yanlarımı gördü ve..." Titrek bir nefes aldı ve nefes verirken şöyle dedi: "Orada ne bulduğunu bilmiyorum ama henüz kaçmadı. Yani sevdiği bir şey olmalı." Darien, annesinin bir şeylerden hoşlandığını eklemeye zahmet etmedi.

İnsanın bununla çok ilgisi vardı; bu şu anda açmak istemediği bir yaraydı.

Roman bir süre sessiz kaldı. Darien onun bu konuşmayı bitirmiş olabileceğini düşündü ama sonra, "Muhtemelen kafa," dedi.

Darien onu omzundan itti. "Defol git buradan."

Roman sendeledi, gülüyordu. "Onu vuranın sen olmadığına emin misin? Onu takip etmek, eve götürmek, biraz hissetmek için kendine bir bahane mi buldun? Bacaklarının arasına girmek için?"

Sırıttı. "Evet, doğru." Ama esprisi kısa sürede kayboldu. "Ben olsaydım fiyatı daha yüksek olurdu." Hiçbir fiyat onun için yeterince yüksek değildi.

"Senin deli kışından çılgılık atarak nasıl kaçmadı?"

"İlk başta kaçtı. Sonra geri geldi. Beni yemeğe davet etti." "Yok artık."

"Gerçek bu. Başından beri bana karşı da tamamen dürüsttü. Ona soru sorduğumda yalan söylemedi. Sahte bir isim bile uydurmadı." Zihni karanlık tünel ile Scarlet Star'ın güneşli caddesindeki o kader günü arasında gidip geldi. Ne kadar güzel görünüyordu. Korkmuş, evet

-Ondan. Ama yine de çok güzeldi. "İlk başta bana güvenmedi," diye devam etti. "Onun üzerinde biraz çalışmam gerekti. Ama sonra yola geldi."

"Hm," dedi Roman. "İlginç."

"Evet, çok. Bu bir yolculuk oldu." Bu çok hafif bir ifadeydi. "Şaka bir yana... Senin adına sevindim."

"Teşekkürler."

Roman aniden durdu ve omzunun üzerinden baktı.

Darien'in gülümsemesi eridi. Kafa derisi bir uyarıyla diken diken oldu.

"Ne-" "*Duvarlar,*" diye tısladı Roman. "Duvarlar, duvarlara bakın!"

Darien kılıcını kaldırdı-

Ve yansımasında bu tünelin kayadan ya da adamanttan yapılmadığını gördü - artık değil. Yol boyunca bir yerlerde, mürekkepli ve ip gibi olmuştu, duvarlardan balçık damlıyordu-

Roman tökezleyerek geri çekildi ve Darien'e çarptı. "Kahretsin, görüyor musun? Hareket ediyor."

Darien bir adım atmaya çalıştı ama ayakları sıkışmıştı. Sarmaşıklar botlarının etrafını sarmış, onları aşağı doğru çekiyordu. Sıkıştırıyordu.

Ayaklarını kurtardı ve başka bir sarmaşığın üzerine bastı.

Bir diğeri ona doğru uzandı ve boğazına dolanmaya çalıştı. Tam zamanında eğildi-

Tünel sanki bir deprem olmuş gibi gümbürdedi. Hızla, arkasına bakmak için bıçağı kullandı.

Tünel çökmeye başlamıştı.

"Kaçın," diye bağırdı. Roman'ı omzundan yakaladı ve tünelden aşağı itti. İçlerinden biri buradan çıkacaksa, o Roman'dı. *"KOŞUN!"*

Gidebildikleri kadar hızlı koştular. Tünel küçülmeye başladı, sarmaşıklar boğazlarına doğru uzanıyordu.

Darien kılıcını yukarı doğrulttu, bıçak tavanı parçalara ayırdı. Sarmaşıklar yere düştü ve acı içinde kıvrıldı. Daha fazla çığlık tüneli sarstı ama büzülme yavaşladı. Tekrar toparlanmadan önce geriledi.

"Bu şekilde ölmeyeceğim!" Roman bağırdı.

"Hayır, ölmeyeceksin! O yüzden ilerlemeye devam et, lanet olası!" Darien onu daha hızlı itti, tünelde ilerlerken hiçbir şey göremiyorlardı, sürekli takılıp düşme ya da göremedikleri bir duvara çarpma tehlikesiyle karşı karşıyaydılar. *"Daha hızlı!"*

Otuz metre daha gittikten sonra beyaz gürültünün uğultusunu duydu. Sesi takip etti, onu kendisine rehberlik etmesi için kullandı. Taze bir şeyin kokusunu aldı.

Su. Duyduğu bir şelaleydi. Kokusunu aldığı su.

Ani bir virajı döndüler ve şaşkın çığlıklarla tünelin kıvrımına çarptılar. Parmaklarını ve ayaklarını sarmaşıkların pençesinden kurtarıp koşmaya devam ederek değişen duvardan geri sıçradılar.

Temiz hava yüzünü öptü. Yenilenmiş bir enerjiyle tünele doğru koşmaya başladı, tam Roman'ın topuklarının dibinde-

Ve sonunda, dışarıydılar.

Karanlık aniden aydınlanıp zifiri karanlıktan koyu griye dönerken, daha yavaş bir tempoya geçerken inanamayarak gözlerini kırıştırdı.

Darien gözlerini açıp kapatarak, "Lanet olsun," diye nefes aldı. Görebiliyordu.

Sonunda *görebiliyordu*.

Roman yankılanan bir hıçkırık çıkardı, bacakları rahatlamayla gözle görülür şekilde titriyordu.

Başarmışlardı. Hâlâ yüzeyden, yani güvenlikten çok uzaktaydılar. Ama buraya kadar gelebilmişlerdi. Bunun bir anlamı olmalıydı.

Ama lanet olsun, düşmeye hazırды. Ciğerleri oksijen için yalvarıyordu, ağzı koştuktan metalik olmuştu. Nefes almak için kendine bir dakika izin verdi, ellerini titreyen dizlerine koymak için eğildi. Roman da onun yanında aynısını yaptı, onun da bacakları hâlâ sallanıyordu. İkisinin de molaya ihtiyacı vardı. Saatlerdir hareket halindeydiler. Dinlenmeden. Yiyecek ya da içecek olmadan.

Ve hiç Zehirleri kalmamıştı.

Roman ona küçük bir gülümseme verdi, koyu renkli, terden ıslanmış saç telleri yüzüne sarkıyordu. "Yakın bir tane, hey?"

Darien hâlâ nefes nefese, "Yaklaştın," diye onayladı. Hâlâ çok yorgun görünüyordu. Gücünü -iradesini- topladı ve dizlerini itti.

Basilisk'in yaşam alanından bile daha büyük bir mağaradaydılar. Alanın ortasında, birdenbire aşağı yuvarlanan dev bir şelale vardı ve akıntıları derin bir çukura boşalıyordu.

Darien kenara doğru adım attı ve kükreyen şelalenin tepesini görebilmek için başını geriye doğru eğdi.

Aşırı su sıçraması ferahlatıcıydı. Gözlerini kapadı, su tanecikleri yorgun ve kirli yüzüne yağmur gibi çarpıyordu. Bu ses ona annesinin uykuya dalmasına yardımcı olmak için koyduğu ortam videolarını hatırlattı. Yağmur ve okyanus dalgaları onun en sevdikleriydi. Onun da.

Ona katılmak için yürüyen Roman'ın botlarının sürtünmesiyle gözlerini açtı.

"Sence bu Ruh Terra'dan mı geliyor?" Roman sordu. Gözlerini kısarak azgın sele baktı, nabızı hâlâ boynunda atıyordu.

Darien yüzündeki suyu sildi. "Bunun üzerine bahse girerim. Bu da demek oluyor *ki*-" Çizmelerinin ucunda beliren çukuru işaret etti. "- oraya da götürebilir." Oraya düşerlerse nereye varacaklarını kim bilebilirdi ki? Muhtemelen Boşluk'ta bir yerde. Bu da berbat olurdu.

Geniş şelalenin ötesini, mağaranın diğer tarafını görebilmek için çukurun etrafından dolandılar. Orada başka bir tünel daha vardı -sadece bir tane- ama Boşluk'tan gelen gölgelerle doluydu.

"Hiç de davetkâr görünmüyor," dedi Roman, ağzı kara mizahla karışarak.

"Hayır, görünmüyor," diye onayladı Darien. "Ama seçeneklerimiz tükenmek üzere." "Karanlık, önsezili bir tünel..." diye düşündü Roman, birinci seçeneği tartarken.

"ya da Spirit Terra." Sağ eliyle ikinci seçeneği tarttı.

Darien düşüncelere dalmış bir halde dudaklarını büzdü. "İkisini de söylemek istemem kötü mü?" Roman cevap vermek üzereydi ki pençeleri taşa sürtündü.

"Kahretsin," diye mırıldandı Roman arkalarını döndüklerinde.

"Misafirlerimiz var."

Canavarlar sürüler halinde tünelden dışarı dökülüyordu. Bazıları duvarlarda ve tavanda sürünürken, diğerleri dört ayak üzerinde ileriye doğru yürüyor, bir iddia gösterisiyle havayı ısıırıyordu.

Darien kılıcını sabit bir elle kaldırdı. Bir ayağını diğerinin arkasına atarak savunma pozisyonu aldı, Roman sırtını koruyordu.

"Bir fikrin var mı?" diye sordu kuzeni.

Kaçarlarsa kovalanacaklardı. Ama savaşarlarsa... Sayıca üstündüler. Ve zaten etrafları sarılmıştı; gidecek hiçbir yerleri yoktu ve çukura yaslanmışlardı.

Hoşlarına gitsin ya da gitmesin, buradan çıkmak için savaşmaları gerekecekti.

Yarı donmuş su tanecikleri sırtlarına vuruyor, yoğun buhar bulutları bölgeyi sislendiriyordu.

"Kendi tarafınızdakilere odaklanın," diye talimat verdi Darien, sözleri şelalenin gürültüsü tarafından neredeyse yutuluyordu. Büyüsünü toparlamaya çalıştı ama tek yapabildiği soğuyan bir kordu. Gücü tükenirse kılıcını kullanmak zorunda kalacaktı ki sağ elinin durumu düşünüldüğünde bu pek de ideal değildi. Yine de, "Benimkileri ben hallederim," dedi.

"Anlaşıldı."

Hava bir uyarıyla kıpırdandı ve Darien onu karşılamak için hazırlandı. Solunda bir bulanıklık.

Roman'ın sağında bir tane daha.

Ve Darien, gözlerini siyaha çeviren bir kırpmayla kendi canavarının tasmaını bıraktı.

KUZEY FİNANSAL DAĞILIM

YVESWICH, KERYALETİ

MAXIMUS REACHER ÇIĞLIK SESLERİYLE UYANDI.

Gözlerini karanlık ve ateş ışığından oluşan bir bulanıklığa açtı. Kanla ıslanmış yanağı kayaya yapışmış bir halde yere yayılmıştı. Nerede olduğunu bilmiyordu. Belki bir tünel. Ya da bir mağara. Söyleyemeyecek kadar dumanlıydı. Ama kesin olarak bildiği bir şey varsa, o da ölmüş olması gerektiği idi.

Ölmüş olmalıydı.

Çıgıllıklar dişi bir cehennem zebanisinden geliyordu. Yakınında diz çökmüştü, vücudu alevler içindeydi, parlayan elleri moloz yığınlarını eşeliyordu.

Seslendiği isimler... tuhaftı. İsim olmadıklarını fark etti - en azından sıradan isimler değillerdi. Renklerdi.

"Eflatun!" diye feryat etti. "Altın! MENEKŞE! SAAAAAAGE! Cevap ver bana!" Bağırışlar devam etti. Magenta. Altın. Menekşe. Adaçayı.

Max doğrulmaya çalıştı ama hareket edemiyordu. Vücudunu hissedemiyordu. Parmak uçlarını bile zorlukla oynatabiliyordu. Başka bir dünyaya ait bir karanlık bölgeye sızmış, bir enfeksiyon gibi yayılmıştı. Canlı hissediyordu. Ateş ışığında bile fethedilemezdi.

Yanı başında, dokunulamayacak kadar sıcak bir taşın üzerinde baygın yatan kızıl saçlı bir cadıydı. Bir çift muhteşem beyaz kanat yanlarından açılmıştı ve tüylerinin yarısından fazlası yanarak kül olmuştu.

Cadı kanıyordu; damla, damla, damla. Max onun narin, çilli burnundan hipnotik bir şekilde damlayan kanı izlerken göz kapakları ağır ağır açılıp kapanıyordu. Damla, damla, damla.

Göz kırp, göz kırp, göz kırp.

Kahretsin, bu Dallas'tı. Dallas yaralanmıştı.

Yüzünü taştan sıyırdı, nabızı hızla atmaya başladı ve sanki Obitus'un ölümcül pençeleri hâlâ kalbindeymiş gibi, göğsünden acı fışkırdı. Yaşam kanından geriye kalanları çekip çıkarıyordu.

Ateşli olan hâlâ çığlık atıyordu. Çığlık atıyor ve hıçkırıyordu, her yürek burkan çığlıkta vücudundan alevler ve kıvılcımlar fışkırıyordu.

Baktığı Maya'ydı. Maya 'MJ' Reacher, tıpkı Max'in korkunç kâbuslarında olduğu gibi tepeden tırnağa yanıyordu. Ama şimdi yaşıyordu. Peki ya o alevler? Onun bir parçasıydılar. Onun tarafından kontrol ediliyordu.

Tüm Elementaller ölmüştü. Molozların altında ezilmiş ya da patlamayla kül olmuşlardı, onları kurtaracak hiçbir giysi yoktu. Max'in kendini bir cehennem zebanisinin hızıyla fırlattığı ve Dallas'ı da beraberinde sürüklediği Maya hariç hepsi. İkisini de vücuduyla korumuş, kıyafeti patlamanın yükünü üstlenmişti.

Maya hariç tüm Elemental'ler ölmüştü.

Ve pembe olanı fark etti. Bir mucize eseri, sıcak pembe örgülü olan da kurtulmuştu; yaralanmıştı ama hâlâ nefes alıyordu.

"Magenta," diye mırıldandı Maya. Elemental'i, diğer arkadaşlarının ezilmiş parçalar halinde yattığı enkazdan çıkardı. Kollarını Magenta'nın omuzlarının altından geçirdi ve onu yere doğru çekti. Oturdu ve başını kucağına aldı. "Benimle kal," diyordu, sesi çılgıncaydı. Yalvarıyordu. "Magenta, benimle kal." Magenta gençti, en fazla on dört yaşındaydı. Hâlâ bir çocuktü.

Acı dolu bir homurtuyla kendini ellerinin ve dizlerinin üzerine itti, ağzından boya gibi kalın bir kan çizgisi akıyordu. Görüşü parıldadı, altındaki zemin bir odaklanıp bir kayboluyordu.

Bu ona son gücüne mal oldu ama ayağa kalktı. Sallandı- "Max!" Maya bağırdı. Sesi tekrar tekrar y a n k ı l a n d ı . O

Magenta'nın başını yere eğerek ayağa kalkmaya hazırlandı. "MAX!"

Yer devrildi. Max yere düşerken Maya ayağa fırladı.

"MAX," DEDI DALLAS ONUN OMZUNU SARSARAK.

Max anıyı gözlerini kırıştırarak uzaklaştırdı.

Tünellerden çıkmışlar, Yveswich sokaklarında yürüyorlardı. Körlemesine tökezleyerek saatler geçirmişlerdi ama sonunda tünelden çıkmayı başarmışlardı.

karanlık örtü metropolü bir canavarın ağız gibi yutuyordu.

Şehrin bu bölümü Boşluk'tan o kadar kötü etkilenmemiş gibiydi, sokaklar karanlıktı ama hâlâ görülebiliyordu. Nasıl olduğu hakkında Max'in hiçbir fikri yoktu. Gökyüzü zifiri karanlıktı, güneş hiçbir yerde yoktu ama Max doğru hesapladıysa neredeyse öğlen olmuş olmalıydı.

Az ileride Maya ve Magenta topallayarak Ilevyn dilinde konuşuyorlardı. Pembe Elemental'in kolu MJ'in omuzlarına asılmıştı, teni çürüklerle doluydu. Gruplarının sokaklarda sendeleyerek ilerlediği süre boyunca bu ikisi birbirlerinden başka kimseyle tek kelime etmemişti.

Max hâlâ bu konuda ne hissedeceğine karar vermeye çalışıyordu.

"İyi misin?" Dallas Max'in görüş alanına girerek sordu. Bir an için onun önce iki, sonra üç halesini gördü, başı sokak lambasının ışığıyla aydınlanmıştı. Bir kulağı hâlâ sağırdı, diğeri de çınlıyordu. Hasarın kalıcı olup olmadığını merak etti.

"Ben iyiyim," dedi, sesi orantısız çıkıyordu. "Sadece nerede olduğumuzu anlamaya çalışıyorum." Ve ne kadar zamandır baygın olduğunu.

İleride sokaklar insanlarla doluydu. Polisler, sağlık görevlileri, itfaiyeciler ve sıradan vatandaşlar her yerdedi, birçoğu yaralı ve korkudan histerikti. LED sokak lambaları yolları kaplıyor, asfaltta beyaz bir havuz oluşuyor ve düzinelerce ambulans, itfaiye aracı ve polis aracının üzerinde kırmızı ve mavi ışık çubukları yanıp sönüyordu. Işıklar garip davranıyordu. Sanki kalın bir sis ya da duman bulutuyla kaplanmışlardı ve sürekli olarak alevler gibi dağılma tehlikesiyle karşı karşıyaydılar.

"Şuraya bak," dedi Dallas, bir sokak tabelasını göstererek. "Kuzey Finans Bölgesi. Roman'ın evinden çok uzakta değil, değil mi?" Umutla parlayan gözlerle ona döndü, bakır atkuyruğu çarpık bir kanada takılmıştı.

Adam iç çekti. "Bilmiyorum Dal." Artık bilmediği pek çok şey vardı - bilmek *istediğinden* bile emin olmadığı şeyler. Ailesinin ve arkadaşlarının nerede olduğu, hangilerinin hayatta, hangilerinin ölü olduğu gibi. Eğer gitmişlerse onları görmeyi kaldırabileceğini sanmıyordu. Onlardan geriye cesetlerden başka bir şey kalmamıştı. Sevdiği insanları gömmek, asla yapmak zorunda kalmamayı umduğu bir şeydi. *Kendisini* gömmelerini tercih ederdi.

"Her şey yoluna girecek Max," dedi Dallas. Ama onun adını söylerken sesi çatallaştı, çenesi titredi. "Öyle olmak *zorunda*."

Kirli bir eliyle yüzünü kavradı. "Olacak," dedi ona. Çünkü sonunda doğru olmasa bile duymaya ihtiyacı olan şey buydu.

Max bunun olması için dua etti - Terran panteonundaki her tanrıya dua etti. Eğer diğerleri ölmüşse... Eğer hayatta kalan tek kişi kendisiyse...

Tanrım, bunu yapamazdı. Onlarsız yaşayamazdı, diğer Şeytanların olmadığı bir dünya hayal edemezdi.

Kalabalık caddede topallayarak ilerlerken Max neredeyse yüz yüzü taramış olmalıydı. İnsanlar da sevdiklerini ararken aynı şeyi ona yaptılar. Bazıları kaldırım kenarlarına oturmuş, etraflarına termal battaniyeler sarmış, kağıt bardaklardan sıcak çikolata ya da çay yudumluyordu. Diğerleri ambulanslarda hayati fonksiyonlarını kontrol ettirirken, daha şanssız olanlar sedyelerle götürüldü.

Burada her kesimden insan vardı - vampirler, kurtadamlar, veneficae'ler, insanlar, cehennemlikler. Böyle bir günde hiçbir ayırım yoktu. Bugün, hepsi ihtiyacı olan insanlardı. Dünyanın sonu geliyormuş gibi hissederken duvarların yıkılması ne tuhaftı.

Hâlâ tanıdıkları birinden iz yoktu. Max bunun iyi bir şey olup olmadığına karar veremiyordu.

Kulakları tekrar feryat etmeye başladı. Kan kafasına hücum ederek onu ağırlaştırdı. Büyük bir su seli gibi kükrüyordu.

Dudaklarından aşağı ıslak bir şey damladı. Çenesinden. Kanamayı durdurmak için bir yumruğunu burun deliklerinin üzerine bastırarak küfretti.

Dallas ona destek olmak için uzandı. "İyi misin?"

"Evet, sadece başka bir burun kanaması." Başını geriye doğru eğdi, kan boğazından aşağı süzülüyordu. "Maya!" diye seslendi. Yaklaşık bir düzine adım ötedeydi ama döndü. "Bekle, bir saniyeye ihtiyacım var."

"Biraz oturup dinlenebiliriz," diye teklif etti Dallas.

Başını iki yana salladı. "Diğerlerini bulmak zorundayız." Burnunu kolunun temiz bir yerine sildi - siyah zırhındaki yırtıklardan görünen waffle gömleğine. "Ben iyiyim-kanama çoktan durdu."

Dallas aniden döndü. "Bunu duydun mu?"

"Neyi duydum mu?" Kalabalığı taradı. "Bir kulağım hâlâ sağır."

Ama sonra o da duydu. Çok zayıftı ama... Adını çağıran bir sestir bu. Tek bir ses değil, birkaç ses.

Üç.

Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atarak sokağa geri döndü.

Halüsinasyon mu görüyordu?

Hayır, hayır, görmüyordu, çünkü sesi tekrar duydu ve kalbinin derinliklerinde bunun gerçek olduğunu biliyordu.

"Max!"

Gözlerine inanamayarak sendeleyerek ilerledi.

Uzun boylu, siyah saçlı bir kadın bu tarafa doğru ilerliyordu. Yanında daha da uzun boylu, kısa saçları koyu renk olan bir erkek yürüyordu. Gözleri neredeyse gri mavinin aynı tonundaydı. Üçlünün üçüncüsü platin sarısıydı, heykelsi bir vücudu vardı, dar yüzü podyumlara layıktı.

Onun ailesi. Hepsi değil, hayır ama bütünün bir parçası.

"Max?" diye seslendi siyah saçlı kadın. Arayan Ivy'ydi - gerçekten de Max'in adını haykıran oydu. O olduğunu doğruladıktan sonra sırtıttı, şimdi kalabalığın arasında daha hızlı ilerliyordu. Gözyaşları yüzünde parılıyordu, buradan bile görülebiliyordu. *"Max!"*

Kalbi tökezledi. Tüm vücudu boyunca çarptı. "Ivy?"

"Max!" Bu ses bir erkeğe aitti. Bir arkadaşın, kan bağı olmayan ama geçmiş olan bir kardeşin sesiydi.

"Travis!" Max kendini daha hızlı itti, hâlâ başı dönüyordu ama yavaşlamak istemiyordu, onlara ulaşması *gerekiyordu*. Zemin sanki nefes alıyormuş gibi yükselip alçalıyor, okyanus dalgaları üzerinde koşuyormuş yanılsaması yaratıyordu.

"Max!"

Max şimdi tam gaz koşuyordu, hıçkırıklar ciğerlerini parçalıyordu. O deli gibi koşarken insanlar ondan kaçıyor. *"Travis! LACEY!"*

Ona ilk ulaşan Ivy oldu.

Onunla çarpıştı ve şiddetli hıçkırıklar ağrıyan vücudunu sararken onu kendine doğru ezdi. Onu etrafında döndürdü, saçlarına sarılıp ağladı, bilmemenin, tüm bu uzun saatler boyunca hayatta olup olmadıklarını merak etmenin ağırlığı sonunda omuzlarından kalktı ve onu rahatlamayla güçsüz bıraktı. Birbirleriyle konuşuyorlardı, Ivy de hıçkırarak ağlıyordu ve sonra Lace ve Travis yanlarındaydı, kollarını onlara dolamışlardı. Sıkıca sarılmışlardı.

Max'in dünyası bir dakikalığına durdu ve sadece onlar vardı - sevdiği insanlar, harap bir şehrin yanıp sönen ışıkları altında birbirlerine tutunmuşlardı.

"Aman Tanrım," diyordu Travis, sesi duygu yüklü bir çatırtı halindeydi. "Tanrım, öldüğünü sanmıştık! *Öldüğünü* sanmıştık, Max-"

"Aynen," dedi Max, Travis'i kendine çekerek. *Hepsini kendine çekerek.* "Siz aptalların peşini asla bırakmayacağım."

"Size ne oldu çocuklar?" Ivy hıçkırarak ağladı. Gözlerinden düşen taze yaşlar kirli yanaklarındaki izleri temizliyordu. Elinin tersiyle onları ovuşturarak kuruladı ve pisliği bulaştırdı. "Sen iyi misin?" Burnunu çekti. "Kanaman var."

"İyi, sadece burnum kanıyor."

Lace araya girdi, "Neredeydin? Saatlerdir seni arıyoruz."

"Patlama olduğunda yer altındaydık," diye yanıtladı Max. "Bizi dışarı çıkaran bir tünele girdik, hemen güneye." Eliyle işaret etti. "Sonunda buraya geldik." Acil sağlık alanına dönüştürdükleri caddeyi taradı. "Şansımız yaver gitti."

Dallas onlara katılmak için yanlarına gelmişti ama Loren'in ötesine bakıyordu şüphesiz.

"Dallas," diye seslendi Ivy usulca. "İyi misin?"

Dallas yüzündeki hayal kırıklığını bir profesyonel gibi sakladı; bu konuda her zaman iyiydi. "Max'in dediğı gibi," diye başladı, gülümsemeye zorlayarak, "şansımız yaver gitti. Kanatlarım kızardı ama." Omzunun üzerinden yanmış tüylere, açıkta kalan tellere ve çerçevelere baktı ve içini çekti. "Peki ya sen?"

"Diğerleri nerede?" Max ekledi.

"Olay olduğunda katran çukurundaydık," dedi Ivy. "Roman'ın evine dönüyorduk ama sizi bulmak için önce buraya gelmeye karar verdik." Araba sürmek, Darien'in kamyonetinin kurtulduğı anlamına geliyordu.

"Kylar ve Asp Jewels'in yanında," dedi Travis, sokak lambasının yanına park etmiş bir ambulansı göstererek. Sonra kısa bir mesafe ötedeki başka bir ambulansı işaret etti. "Jack orada."

Max gözlerini kırptırdı. "Bekle-Jack burada mı?"

"Darien ile temas kuran oldu mu?" Lace sordu.

"Ben de *sana* aynı şeyi sormak üzereydim," dedi Max. "Jack buraya nasıl geldi? Peki ya Tanner? Roman?" Kendini kötü haberlere hazırladı, midesi ayaklarına doğru düştü. "Neredeler?"

Birbirlerine baktılar. Max'in kalbi daha hızlı atıyor, şakaklarına çarpıyor, sırtı soğuk ve dikenli bir ter içinde kalıyordu.

Lace isteksizce, "Onlardan haber alamadık," dedi. "Jack ne dedi?" Max sordu.

Bir duraklama oldu. Sonra Travis, "Sağlık görevlileri onu Ardesia'da bulmuş. Roman'ın evini *geçen* bir mahallede. *Çok doğuda.*"

Max bön bön baktı. Jack nasıl olmuştu da oraya kadar gitmişti? Yveswich'i çok iyi tanı mıyordu ama... Roman'ın evi Silverway'deki Caliginous'tan oldukça uzaktaydı. O kadarını biliyordu.

"Hâlâ kendinde değil," diye ekledi Lace. "Pek konuşmuyor." Telefonunu silah kemerindeki bir yuvadan çıkardı ve yan taraftaki düğmeye bastı. Ekran açıldı, yumuşak parıltı yüzünün çarpıcı düzlemlerini aydınlattı. "Telefonlar hâlâ berbat durumda." İç çekti. "Bir bar bulamadım

bu olay olduğundan beri. Acil durum yayınından bu yana hiçbir mesaj gelmedi."

"Bu...?" Ivy sözünü keserek başladı, gözleri Max'in arkasındaki bir şeye takılmıştı.

Max döndü.

Maya ve Magenta sokağın hemen aşağısında oyalanıyorlardı. Maya daha doğal bir görünüme sahipken, Magenta'nın pembe gözleri, pembe çilleri ve pembe saçları dikkat çekiyordu.

"Maya'yı buldum," diye onayladı Max. "Tam da bomba patladığında." Gülümsemeye çalıştı ama daha çok yüzünü buruşturmuş gibiydi, dişleri kan ve kumla kaplanmıştı.

"Seni hatırlıyor mu?" Ivy fısıldadı.

Max burnundan iç çekti. "Doğruyu söylemek gerekirse, pek konuşmadık. Hatırladığımdan daha sessiz." Daha çok içine kapanık, ulaşılmaz - ve bunu değiştirmek istemiyor gibi görünüyordu.

Zamana ya da başka bir şeye ihtiyacı vardı. Max bunu halledebilirdi. "Yine de onu suçlayamam," dedi Dallas omuz silkerek. "Oldukça fazla bütün arkadaşları tünellerde öldü."

Lace'in gözleri parladı. "Yok artık. Elementaller mi?"

"Pembe olan hayatta kalan tek kişi," dedi Max. "Magenta onun adı - sahte adı, her neyse. Bana tek kelime etmedi. Yanlarında üç kişi daha vardı, hepsi öldü." Park etmiş ambulansları, etrafta koşuşturan sayısız insanı taradı. "Jacky'nin nerede olduğunu söylemiştin?"

"Burada," dedi Ivy. "Beni takip edin."

Vatandaşların etrafından dolanarak ve sedyeleri taşıyan sağlık görevlilerinin yolundan çekilerek ilerledi. Kylar Lavin ve Aspen Van Halen'in Jewels'ı beklediği ambulansı geçti. Mor saçlı Azrail'in koluna bir iğne yapıliyordu - muhtemelen kandırma için kullandığı neredeyse işe yaramaz ilacı.

Grup yanlarından geçerken Jewels Travis'e küçük bir gülümseme verdi. Kusacakmış gibi görünüyordu, cildi balmumuydu ve ter içindeydi ama bunun ve birkaç çürüğün dışında iyi görünüyordu.

"Durumu nasıl?" Ivy, Jack'le ilgilenen Venefikal sağlık görevlisine sordu. Jack ambulansın arka basamağında oturuyordu, kapılar açıktı.

"Beyin sarsıntısı geçiriyor," dedi büyücü, acil durum çantasının fermuarını kapatırken. Üniformasında Yaşam Yıldızı'nın yanı sıra, bakımını yapmaya yetkili olduğu türlerin her birini temsil eden beş sembol vardı - bir göz

cehennemlikler için bir çıta, veneficae için bir çıta, vampirler için bir kan damlası, kurtadamlar için bir orak ay ve insanlar için bir kum saati. Sonuncusu pek hoş değil. "Şu andan yaklaşık altı saat öncesine kadar olanları hatırlamakta güçlük çekiyor. Hellseher iyileşmesi iyileşme süresini hızlandıracaktır, ancak biz yine de bol bol dinlenmesini, soğuk kompres uygulamasını ve bol su içmesini öneriyoruz.

-Her zamanki gibi."

"Bana onu Ardesia'da bulduğunuz söylendi?" Max sordu. Başını salladı. "Bu doğru."

"Yalnız mıydı?"

"Söyleyebildiğimiz kadarıyla."

"Ceset yok muydu?" Max bastırdı.

Sağlık görevlisi yanıtını tarttı. "Bu gece pek çok insan öldü. Daha da fazlası yaralandı. Yanında biri varsa da bana haber verilmedi." Elinde kit, geçmeye çalıştı.

Max yoluna çıktı. "Bekle lütfen. Meşgul olduğunuzu biliyorum ama bunlardan birine sahip başka birini gördünüz mü?" Yine çınlayan kulağının altındaki dövmeyi işaret etti. Birden kendi sesini duymakta zorlandı, kulağı sanki suyla tıkanmıştı.

Büyücünün gümüş halkalı gözleri Yedi Şeytan'ın boynuzlu işaretine kaydı. "Hayır."

"Emin misin?"

"Eminim."

"Peki ya Gölge Efendileri?" Travis araya girdi. Memleketinizdeki Darkslaying sembollerini bilmemek için bir kayanın altında yaşıyor olmanız gerekirdi ama Travis yine de "Elmacık kemiğinin üzerinde bir kafatası" diye tarif etti.

"Özür dilerim," dedi adam. "Bu gece başka Darkslayer görmedim."

Max sağlık görevlisine boş boş baktı, ne beklediğini bilmiyordu - belki farklı bir sonuç. Darien ve diğerlerinin iyi olduğuna dair bir güvence. Hayatta olduklarına dair. *Güvende.*

Büyücünün yüzü şefkatle yumuşadı. "Etrafa sormaktan çekinme," dedi nazikçe. "Belki başka biri arkadaşlarınızı görmüştür."

Max kendini bedeninin dışındaymış gibi hissetti ama "Teşekkür ederim" diyebilirdi. Ambulansa baktı, görüşü bulanıklaşmıştı.

Büyücü veda edercesine başını salladı. "Kendine iyi bak." Ayrıldı.

Max derin bir nefes alarak kendini sakin olmaya zorladı. Ceset olmaması iyi bir şeydi.

Umarım.

"Hey, Jack," dedi Max.

"Hey." Kelime hırçın bir mırıltıydı. Sersemlemiş görünüyordu. Alını kesilmişti ve etrafında çürüklerden oluşan bir halka vardı. Yaranın üzerinde güçlü bitki kokan bir merhem tabakası parlıyordu. Cehennem zebanisi genetiği sayesinde çürükler çoktan yeşil ve sarıya dönüşmüştü.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Göt gibi." Yüzünü buruşturdu. "Ağzımın tadı da öyle." Sol dizinin yanındaki mini plastik su şişesine uzandı, bir kez ıskaladı. Kapağını çevirdi ve yudumladı, su çenesinden aşağı damlıyordu.

"Dinle Jack," diye başladı Max, yaklaşarak. "Beyin sarsıntısı geçirdiğini biliyorum ama Darien'in nerede olduğuna dair bir fikrin var mı? Tanner'ın? Roman'ın? Kimse onlardan haber almadı. Endişelenmeye başlıyorum."

Jack kaşlarını çatı. "Adamı duydun, bir bok hatırlayamıyorum." Bir yudum daha aldı, yutmadan önce suyu ağzında evirip çevirdi.

Lace, "Hatırladığın son şey ne?" diye sordu.

"Çocuklar," diye uyardı Ivy. "Sakin olun."

Ama Jack, "Darien Basilisk'i öldürdü," dedi. Gözlerini kısarak onlara baktı, yanıp sönen ışıklara karşı gözlerini korumak için neredeyse boş olan su şişesini kullandı.

Max bir şaşkınlık sarsıntısı hissetti. "Pardon, Darien *ne* yaptı?"

Travis fısıldadı, "Bunu kontrol etmemiz gerekebilir."

Jack alışılmadık bir ciddiyetle boşluğa bakıyordu. Jack ne zaman gülümsemese, tamamen yabancı biri gibi görünüyordu.

Ivy cesaret vermek için kocasının omzunu sıktı. "Ona biraz zaman verelim." Ses tonu her ne kadar hoş olsa da her şeyi anlatıyordu: dava kapanmıştır. "Çılgın bir gece oldu." İşlek caddeye bakmak için döndü, yüzü stresle kaplanmıştı. "Ya da gün-anlatması zor." Etraflarında olup biten kaosa kaşlarını çatı, şehir hâlâ gece yarısı gibi karanlıktı.

"Neredeyse öğlen oldu," dedi Lace. Bu Max'in bir sonraki sorusunun cevabıydı.

Ivy aniden soldu, kalbi hızlandı. "Kahretsin." Arkasına döndü. "Kahretsin, *kahretsin, kahretsin.*"

"Ne?" Travis mırıldandı.

Max, Ivy'yi bu kadar korkutan şeyin ne olduğunu merak ederek dönmeye başladı; Ivy kolunu kavrayan bir el ile onu durdurdu.

"*Arkayı dönme.*" "Neler oluyor?"

"Gölge Efendileri," diye tısladı. "Tam arkamızdalar."

Max yolun hemen aşığısında, diğerk ambulansın yanında, yüzü kapüşon olarak kullandığı battaniyenin altında gizlenmiş olan Kylar'la göz göze geldi. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı; Gölge Efendileri'ni o da fark etmişti.

Ivy yer değiştirerek kendini doğrudan Jack'in önüne koydu ve bedenini kullanarak onun görüşünü engelledi. "Kimse kımıldamasın," diye fısıldadı.

İşlek yolda birbirlerini selamlayan birkaç Gölge Efendisi'nin sesi duyulur hale geldi.

"Onlardan bir iz var mı?" Erkek. Kaba. Belli belirsiz tanıdık. "Hayır." Başka bir erkek sesi, Max'in tanımadığı bir ses.

"Evi kontrol ettiniz mi?" Bu soru bir kadından geldi. O da tanıdıktı.

"İlk gittiğimiz yer orasıydı. Orada yaşlı bir adamdan başka kimse yoktu. Pax'ın aurası tamamen kayboldu."

"Belki de ölmüştür," dedi daha derinden bir ses, sözleri hastalıklı bir umutla kaplıydı.

Max, Travis'in saf öfkeyle çarpan kalbinin sesini fark etti. Aurası keskinleşmişti; Max görebilseydi, keskin kenarları olan derin bir kızıl-siyah olacağını biliyordu.

Max elini Travis'in omzuna koydu; bu hareket sadece teselli etmek değil, aynı zamanda uyarmak içindi. Dizginle. Travis aurasının kontrolden çıkmasına izin verirse, Gölge Efendileri'nin bunu fark etme ihtimali vardı. Boğazının çukurunda parıldayan Avertera tılsımıyla bile - *hepsinin* boğazının etrafında parıldayan - risk çok büyüktü. Gölge Efendileri auralarını *göremiyor* olabilirdi ama bu onları hissedemeyecekleri, uyarı zillerini çaldıracak kadar güçlüyse duygu değişimlerini algılayamayacakları anlamına gelmiyordu.

Ve öfke çok yüksek sesli bir zil çalma eğilimindeydi.

"Tekrar ayrılalım," dedi ilk erkek. "Siz okulunu kontrol edin, biz tiyatroyu deneyeceğiz. Paxton'ı bulana kadar kimse dinlenmeyecek. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı."

"İki saat içinde Siyah Ev'de buluşalım."

Roman'ın evini kontrol etmişlerdi. Roman'ın evini kastetmiş olmalıydılar. Paxton'ın olması *gereken* yer. Kaçmış olma ihtimali vardı, belki de Loren, Malakai ve diğerleriyle birlikte şehri terk etmişti...

Ancak Gölge Efendileri evde '*yaşlı bir adam*' dışında kimsenin olmadığını söylemişti. Arthur, şüphesiz. Ve Arthur hâlâ buradaysa, diğerlerinin onu geride bırakmış olmasına imkân yoktu - yetmişli yaşlarında savunmasız bir adam,

Onlar için sayısız iyilik yapmış bir adam, yıkılmış bir şehirde ölüme terk edildi. Hiç şansın yok. Yani-

Eğer kaçmamış olsalardı... Eğer hala Yveswich'de olsalardı...

O zaman hangi cehennemdeydiler? Ve bu Arthur ve diğerleri için ne anlama geliyordu?

"O pislikler küçük kardeşimi arıyor," dedi Travis, sesi, omzunun üzerinden uzaklaşan Gölge Efendileri'ne attığı bakış kadar ölümcüldü. Blaine ve Larina Barlowe da onların arasındaydı; Max'in Don ve adamlarının Roman'ın mülküne izinsiz girip onu Kara Ev'e sürükledikleri geceden tanıdığı sesler.

"Onu bulmalıyız," dedi Max, nabızı kararlı bir davul ritmine dönüşerek. "Onlar yapmadan önce."

4

YER ALTI YVESWICH, KERYALETİ

VENOM'UN YARDIMI OLMADAN BİLE, ONUN YORGUN BEDENİ HAZIR
Çöküş, Darien'in karanlık gücü hesaba katılması gereken bir güçtü.

Büyüsünün ölümcül dalgaları, onu ve Roman'ı çukura hapseden canavar ordularına koçbaşı gibi çarptı. Kafalar kan püskürtülerek havaya uçuruldu. Bedenler yıldırım hızıyla duvarlara fırlatıldı, boyunlar ve omurgalar çarpma anında kırıldı.

Ama yine de yeterli değildi, çünkü canavarlar...

Gelmeye devam ediyorlardı.

Kanatlı bir yaratık yukarıdan üzerlerine düştü.

"*Dikkat edin!*" Roman bağırdı.

Darien kılıcını doğruca yukarı sapladı ve canavarı havada boğazından şişledi. Kılıcın kabzasına kadar aşağı kaydı ve kabarcıklı siyah kan kılıca bulaştı.

Bir savaş çığlığı atarak cesedi fırlattı ve iki iblisin daha üzerine savurdu. İkinci bir canavar boğazına doğru pike yapmadan önce toparlanacak zamanı bile olmamıştı.

Eğildi ve bileğiyle aç yaparak kılıcını yukarı kaldırdı. Canavar başının üzerinden sıçrarken kendi karnını kılıçla deşti. Pençeleri aşağı inerken kayaya sürtünerek, iniltili bir çığlık atarak çukura düştü. Bir diğeri Roman'ın yanına düştü ama Gölge Ustası'nın büyüsünden oluşan bir kasırga tarafından hızla parçalandı. Kanatları parçalandı parçalandı, eklemler ıslak *patlamalarla* yuvalarından çıktı.

Birlikte iki kişi daha saldırdı. Darien bir tanesinin karnını deşerken, Roman kör edici bir hızla kalçasındaki bıçağı uzandı. Bileğini geriye doğru savurdu ve fırlattı.

Bıçak alnını deldi, bunda taş yoktu. Yere çarptı ve bir kan lekesi içinde kaydı, Roman yuvarlanırken ondan kaçtı. Roman tam bir şey söyleyecekti ki, sanki ayağının altından bir halı çekilmiş gibi aniden düştü. *Büyük* bir gürültüyle sırt üstü yere düştü.

-Çukuru sadece birkaç santimle kaçırdı.

"Bu ne lan!" Sol ayağını tekmeledi, ayak bileği tüneldeki sarmaşıklardan birine takılmıştı. Daha fazla sarmaşık uzanıyor, canavarları bacaklarından ya da kanatlarından yakalıyor ve çığlıklar atarak tünele doğru sürüklüyordu. *"Kesin şunu!"* Roman gürledi. *"Çabuk kes şunu!"*

Darien kılıcını savurdu-

Roman kör edici bir hızla canavar kalabalığının içine çekilirken kayaya çarparak kıvılcım çıkardı.

Darien'in kanı dondu. *"Roman!"* Peşinden koşmaya başladı-

Yan tarafına ağır bir şey çarptı. Keskin dişler ön koluna kenetlenip derine batarken kılıç elinden kaydı.

Acı içinde bağırdı, yarasından kan fışkırırken gözleri kamaştı. Kurda benzeyen yaratık bir ayı kapanındaki çeneler gibi asılı kalmış, derisini ve kaslarını parçalıyordu. Yaratığı ileri geri savurdu, boştaki elini çenelerinin arasına sokup açmaya çalıştı ama nafile.

"Çekil üstümden!" Darien yaratığın göğsüne tekme attı. Bir kez. İki kez.

Üçüncü kez-

Daha sert.

Bir feryatla kendini bıraktı ve çukura düştü; tüyler ürperten keskin sesi, bedeni sis bulutları tarafından yutulduktan çok sonra bile yankılandı.

İki büklüm oldu, dişlerinin arasından nefes nefese kaldı, kolu göğsüne yaslanmıştı. Taşa daha fazla kan damladı, yara asit tarafından yeniyormuş gibi yanıyordu.

Odaklanmalıydı. Odaklanmak zorundaydı, Roman'ı bulmak zorundaydı. Kanamayla kaybedecek zamanı yoktu.

Kulakları kükrüyordu, bıçağı doğru tökezlerken başı tüy gibi hafifti. Onu almak, düzeltmek için kendini zorladı ama-

Acı bir dağlama demiri gibi koluna saplandı. Acı dolu bir homurtu çıkardı, kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki kusacağını sandı.

Kahretsin. *Kahretsin.* Bu kötüydü-

Birdenbire her şey çok uzakta gibi geldi. Bulanık. Uzak, dokunulmaz bir rüya.

Bir tarafa doğru sendeledi, kulaklarındaki uğultu delici, uğultulu bir çığlığa dönüştü. Mağaranın içine doluşmuş düzinelerce kana susamış yaratık parıldadı. Biçimsiz lekeler halinde birbirine karıştı.

Başını salladı -bir kez, iki kez.

Ignis'in vahşi köpeklerine benzeyen iblisler, ağzından salyalar akıtarak ona doğru ilerledi.

kılıcını savurdu, neredeyse momentumundan üzerine düşüyordu.

Sarhoş gibi sendeledi.

"Haydut," diye denedi Darien. İç sesi tekrar tekrar yankılandı.

Yanıt yoktu ama... Darien onu hissedebiliyordu - belli belirsiz bir köpek şeklini alan dumanlı bir alev. Darien'in zihninin gölgelerinde yatıyordu, dışarı çıkamayacak, konuşamayacak kadar bitkin düşmüştü.

İki canavar daha benekli bir et bulanıklığı içinde ona doğru fırladı, gözleri açlıktan ateş saçıyordu.

Darien kılıcını bağırsaklarına sapladı, sonra bir diğerini ikiye böldü ve çizmelerinin altında seğirerek parçalandı. Birkaçı onun gazabından kaçarak kuyruklarını bacaklarının arasına kıştırıp en uzak tünele doğru ilerledi.

Etrafında dönerek bölgeyi taradı. Görüşü hâlâ çarpık ve bulanıktı, kulakları uğulduyordu.

Roman. Roman'a ulaşmalıydı. Ama o hangi cehennemdeydi?

"Lanet olsun."

Beceriksiz ayaklarıyla mağaranın içinde, ete aç canavarların arasında ilerledi. Zihinsel bulanıklıktan zar zor görebiliyordu ama bunun onu durdurmasına izin vermedi. Hareket eden her şeyi parçalayarak ilerledi. Eğil, bıçakla, kes. Kan revan içindeydi, saçlarından su ve ekşi kokulu kan damlıyordu. Her yerde dişler vardı.

-Dişleri, pençeleri, kösele kanatları ve cehennemden fırlamış gözleriyle.

"Romaaaaaaan!" diye bağırdı, her nefesi zorlukla çıkıyordu. Kan kolundan aşağı süzülüyor ve parmaklarından damlayarak gittiği her yerde kırmızı bir iz bırakıyordu. "ROMAN!"-

"Darien!"

Rahatlama ona bir kamyon gücüyle çarptı. "Tanrılara şükürler olsun." Daireler çizerek döndü, gözlerini kırıpıştırarak Roman'ı aradı, yıldızlarla parlayan görüşü kalbinin hızlı çarpışına eşlik ediyordu. "Neredesin sen?"

"Buradayım!"

Darien katliamının içinde beceriksizce ilerleyerek yoluna devam etti. Roman'ın sesini takip ederek-

Oradaydı. Roman oradaydı, birkaç adım ötede yere çömelmişti. Etrafı bir o yana bir bu yana huzursuzca koşuşturan havlayan canavarlarla çevriliydi, ayağını sarmaşıktan kurtarmak için mücadele ederken tek korunma aracı titrek bir gölge bariyeriydi.

"Darien, çek şu şeyi üzerimden, bıçağım yok!"-

Sarmaşık aniden yukarı doğru savrularak Roman'ı havaya doğru çekti. Hareket o kadar hızlıydı ki geriye doğru düşmesine ve başının arkasının yere çarpmasına neden oldu.

Darien dalışa geçti ve kırık eliyle Roman'ın uzattığı eli kavradı. "Dayan!" diye bağırdı. "Dayan, tuttum seni-"

"Sakin bırakayım deme!"

"Bırakmayacağım lan!"

Ama sarmaşık da bırakmıyordu ve Darien'in dehşetine göre, sarmaşık Roman'ı çektikçe botları yerde kaymaya başladı. Eli yanıyor, kolundan hâlâ kan sızıyordu.

Yaratıklar havlayarak ve şaklayarak yaklaştı.

"Geri çekilin!" Darien kılıcıyla onu parçalara ayırırken hava ısıklık çaldı. Roman'a, *"Vur onu!"* diye bağırdı. Roman silah kemerinden bir tabanca çıkarırken Darien çekebildiği kadar sert çekerek iki metre ilerledi ve sarmaşık gerildi. "Onu vurmalsın, buradan ona ulaşamam!"

İnsanlık dışı bir çığlık mağarayı sarstı. O kadar yüksekti ki Darien'in kulak zarlarını titretti ve acı içinde bağırmasına neden oldu.

Roman da çığlık attı, neredeyse kendini bırakıyordu. Etraflarındaki canavarlar kulaklarını tırmalayarak ve acı içinde başlarını yere eğerek esnedi ve tısladı.

Darien'in gözleri sulandı ve dikkati tünele kaydı.

Kıvrılan sarmaşıklar girişi kalın solucanlar gibi çevreliyordu, birkaçı daha fazla av yakalamak için uzanıyordu. Tünelin içinde canavarlar yutulurken ağlıyordu.

-O şey her neyse, kemiklerini ezip toz haline getirirken. *Yediği* gibi onları.

Botları başka bir çekişte savruldu, hareketin arkasındaki muazzam güç vücudunun üst kısmının öne doğru fırlamasına neden oldu. *"Vur onu, Roman!"* Çekerek bir metre geri gitti, sonra tekrar diğer tarafa doğru çekilirken homurdanarak topuklarını içeri soktu. *"Vur onu!"*

Hava bir başka sağır edici kükremeyeyle yarıldı. Darien başını omzuna yasladı, ses kulaklarına bir füze gibi çarparken çenesi sıkıca kenetlendi. Daha da kötüsü, elini kavuran kızgın acıydı, kemikler hala iyileşmekte olan her yerde parçalanmakla tehdit ediyordu.

Zar zor nefes alabiliyor, zar zor düşünebiliyordu ama *"Vur şu lanet şeyi!"* diye bağırmaıı başardı.

"DENİYORUM!" Roman nişan alırken kükredi. Baş aşağı asılı durmaktan yüzü kızarmış, vücudu havada elastik bir bant gibi sürekli sallanıyordu.

Tabancasından ilk atışı yaptı ve milimetre farkla ıskaladı. Kurda benzeyen bir iblis Darien'in boğazına atladı.

Kılıcını havaya kaldırdı. Dengesini sağlayamayınca iblisin kafası yerine kolunu kesti ve yüzüne kan sıçradı.

Roman ikinci kez ateş etti. *Yine* ıskaladı.

"Hadi ama dostum, iyi bir nişancı olduğunu sanıyordum!" "ÖYLEYİM!"

Tetiğı tekrar çekti. Kurşun sarmaşığın yan tarafına isabet etti, içi kurtçuklar gibi kıvrılıyordu.

Mağara bir başka ulumayla sarsıldı, kaya parçaları yere düşüp toza dönüştü. Bir tanesi Darien'in kaşlarının arasına isabet ederek derisini yarmış. Kan gözlerinin arasından süzüldü, burnunun köprüsünden ve dudaklarından aşağı aktı. Canavarlar da kaya parçalarıyla vurulduklarında çığlık attılar. Birkaçı olay yerinden kaçarken, diğerleri o kadar şaşırılmıştı ki birbirlerine çarptılar ve çukura yuvarlandılar.

Asma çırpınmaya başladı. İleri geri, ileri geri, onları bir o yana bir bu yana sürüklüyordu. Darien, Roman'ın elini olabildiğince sıktı, bir bez bebek gibi savrulurken, botları gümbürdüyor ve kayarken acıyı ısırarak bastırdı. Daha fazla sarmaşık şaha kalkıp üzerine atladı ama kılıcı savurduğu anda çığlık atıp korkmuş gibi sarmaşıklardan uzaklaştılar.

"Dayanın!" Darien bağırdı, tutuşu kanla kayganlaşmıştı. Kalan birkaç canavar havayı kemirerek Roman'ın yanlarına doğru sıçradı. "Dayan, sakın bırakma!"

Acımasız pençeler Roman'ı kalçasından yakaladı. Gölge Ustası bir küfür savurdu.

Darien o şeyin kafatasına bir tekme attı ve bir çığlık atarak yere yuvarlanmasına neden oldu. Roman'ı tutuşu kaymaya başladı, elindeki acı giderek artıyordu-

"*Elimi sik, Roman!*" Görüşü bembeyaz oldu. Asma çırpınmayı bırakıp tekrar tünele doğru çekerken botları bir metre daha kaydı.

Darien kendini bırakacağından korkuyordu. Bırakacaktı ve bırakırsa Roman'ı sonsuza dek kaybedecekti.

"*Elim!*"

"Biliyorum, biliyorum! *Sadece tut-*"

Bayılacaktı. Kusacaktı. Nefes almayı bırakacaktı. Roman ateş etmeye devam etti, kurşunlar mağaranın içinde patlıyordu. Bir mermi taşa isabet etti ve bir parçayı toz haline getirdi.

Bir diğeri canavarın boynunu keserek bir atardamarı parçaladı ve kan fışkırdı.

"Bırak," diye tükürdü Roman, bir *el* daha ateş ederek, "*lanet olsun,*" bir *tane* daha, "*GİT!*"

Tek atış - *tek* mermisi kalmıştı.

Roman tetiği *sıktı-POP*. Mermi namludan gümüş bir bulanıklıkla çıkarken Darien nefesini tuttu.

Asmayı keserek kahverengi yapışkan bir sıvı püskürttü. Akıllara durgunluk veren bir çığlık daha.

Darien kendi zafer ve öfke dolu kükremesini çıkardı, çekebildiği kadar sert çekti-

Sarmaşık kendini bıraktı ve bir çığlık atarak tünele doğru geri çekildi. Roman düştü ve Darien'e çarptı.

Geriye doğru fırlatıldıklarında uzuvları birbirine karıştı, Darien çenesine bir dirsek yedi, ayakları tıslayan ve dağılan yaratıklara takıldı.

Botunun topuğunun bir kenarda sallandığını hissetti. Ama yerçekimi onu geriye doğru çekmeden önce bir uyarıda bulunacak zamanı olmamıştı.

Düşerken Roman'ı da kendisiyle birlikte aşağı çekti. Açık havaya. Doğruca çukura.

ARADAKİ

DARIEN KENDİNİ ÇARPIŞMAYA HAZIRLADI AMA ÇARPIŞMA HIÇ GERÇEKLEŞMEDİ.

Bunun yerine, o ve Roman havadaydı; rüzgâr ve su girdabına kapılmışlardı, şimşekler durmaksızın çakıyordu.

Darien Roman'a ulaşmaya çalıştı ama uzuvlarını kontrol edemiyordu. Vücudunu, yüzünü hissedemiyordu. *Çılgılık* bile atamıyordu.

Bir anda bir gölge belirdi ve aniden her şey karanlığa gömüldü. Sessizlik. Hiçbir şeyle dolu bir rahim.

İşte bu, diye düşündü Darien, en kötüsüne hazırlanıyordu. Tek duyabildiği, tek hissedebildiği kalp atışlarıydı. Başka hiçbir şey yoktu.

Ama sonra-

Baş döndürücü bir saniye içinde hayata geri döndü, bir şelalenin dibinde dizlerini yosunlu kayalara çarparak kendine geldiğinde etrafını dondurucu bir sıvı seli kapladı.

Hırıltılı bir nefesle çağlayandan sendeleyerek uzaklaştı. Roman bir an sonra ortaya çıktı, yarı sürünerek, yarı yürüyerek kademeli şelaleden uzaklaşırken bir ağız dolusu su tükürdü, gölet içinde durulabilecek kadar sığdı.

Darien nerede olduklarını ve az önce ne olduğunu anlamaya çalışırken başı döndü.

Çıkardığı ilk sonuç buranın Ruh Terra olmadığı oldu. Hâlâ nefes alabiliyor, hâlâ görebiliyordu... Eğer Boşluk'a gitmiş olsalardı, sadece nefes almaları anında durmakla kalmaz, aynı zamanda göremezlerdi de. Bu umut vericiydi.

"Roman," diye nefes nefese kaldı Darien, kuzeni yanına yığılırken. Siyah kılıç Darien'in elinden kayarak bir *şangırtıyla* havuza düştü. Ellerini dizlerine dayadı, öksürürken göğsü yandı, gözlerinden yanaklarına süzülen yaşlar sel oldu. "İyi misin?" İçinde bulundukları gölet peyzajcılar tarafından insan eliyle kazılmıştı, arkalarındaki küçük şelale de insan eliyle yapılmıştı.

"Sanırım..." diye homurdandı Roman, karnını tutarak, "Hasta olacağım." Son kelimeyi ancak çamurlu kıyıya tırmanıp midesindekileri kusmadan önce söyleyebilmişti.

Darien bir süre suyun içinde durdu. Kanıyordu ve soğuktan titriyordu. Başı eskisi kadar dönmüyordu, midesi yatışmıştı ama kolu hâlâ fena halde ağrıyordu.

"Yaşayacak mısın?" diye seslendi Roman'a, nefesleri havada uçuşuyordu. Kılıcı almak için eğildi ve kısa bir süreliğine diğer elini de daldırdı, acı sıcaklık acıyı uyuşturuyordu.

Roman öksürdü ve tükürdü. Bir kere. İki kez. "Göreceğiz," diye nefes nefese kaldı. Yüzü solgundu, gözleri saatlerce karanlıkta görmeye çalışmaktan kızarmıştı. Dizlerini itti ve başını arkaya eğerek gökyüzüne baktı. "Lanet olsun" diye mırıldandı ve asfalt yola doğru yürüdü.

Darien kıydan yukarı sıçradı ve sırlıklam botları, damlayan takım elbisesiyle onu takip etti.

Yan yana durup çevrelerini şaşkınlıkla incelediler.

Kutsal bok haklıydı.

Yveswich kuşatma altındaydı. Boşluk, kalın, zifiri siyah bir gölgeden oluşan devasa bir dalga halinde şehri yutuyordu. Karanlık gökyüzüne doğru balon gibi yükseliyor ve her yöne yayılarak devam ediyordu. Gök gürlüyor, çatırdıyor ve uzaklarda, şehrin diğer bölgelerinde helikopterler uçuyordu. Şüphesiz hayatta kalanları arıyorlardı.

Gökyüzü tamamen karanlık olsa da, o devasa bulut yavaşça dokunduğu her şeyi boğsa da, durdukları bu yer... burası daha aydınlıktı. Gün ışığı değil ama şafaktan hemen önceki gökyüzü gibi yarı aydınlıktı.

Bir yerleşim bölgesindeydiler. Köpek parkı ve mükemmel inşa edilmiş şelaleleri olan ağaçlı bir sokak.

Artık yer üstünde olduklarına göre, Darien göğsünde bir umut kabarması hissetti. Burada diğerlerini bulma şansları daha yüksekti. Burada, bu şehirden kurtulup sevdiği kadına geri dönmek için gerçekten bir şansı olduğunu hissediyordu.

Geliyorum bebeğim, diye düşündü Darien, Loren'in -her neredeyse- onu duyabilmesini dileyerek. *Geliyorum. Sıkı tutun.*

Darien uyuşmuş yüzündeki buzlu boncukları temizledi. "Burada ne yazıyor?" Zonklayan, titreyen eliyle bir sokak tabelasını işaret etti.

Roman gözlerini kıstı. "Larkin Sokağı." Kaşları çatıldı, altın rengi gözleri Darien'inkilerle buluştu. "Doğu Montgomery'deyiz. Kontrol Kulesi'nin güneyinde."

Darien kuzeninden şüphe duymuyordu; Roman şehri Darien'in Angelthene'i tanıdığı kadar iyi tanıyordu. Ama-

"Bu hiç mantıklı değil," dedi.

Arkalarından akan şelaleye bakmak için döndü, yüzü şok içinde yumuşadı. "Olamaz," diye fısıldadı.

Roman'ın kaşları çatıldı. "Ne?"

"Tamika... o haklıydı."

"Tamika kim?"

"Şelaleler..." diye mırıldandı ve bulmacayı birleştirirken Roman'a düşünürken dayanmasını işaret etti. Tamika'nın sözlerini sanki daha dün söylemiş gibi hatırlıyordu.

"Eskiden insanlar vefat eden sevdikleriyle konuşmak için Kavşak'ı ziyaret ederlerdi. Yılın en kısa gecesinde, bizim dünyamızla ruhlar âlemi arasındaki ayrımın en ince olduğu söylenen zamanda giderlerdi. Eğer bir Kavşak el altında değilse, bir kişi yoğun karanlık bir yere ya da belki de şelaleler gibi elementlerin sürekli hareketle bulunduğu bir alana giderek zayıf bir nokta arayabilirdi.

Şelaleler. Sürekli hareketin olduğu yerler.

Vay anasını.

Darien mağaradaki şelalenin onları Ruh Terra'ya götüreceğine inanmıştı ama-

Ama belki de *sadece* ruhlar alemine gitmiyorlardı. Belki... belki de, artık Perde düştüğüne göre, başka yerlere de gidiyorlardır. Evrenin dokusunda bir aksaklık.

Gözleri Roman'ın şaşkın yüzüne kaydı. "Şelaleler," dedi tekrar. "Onlar portallar."

BLAcKSTONE ALLEY

ANGELTHENE, W EYALETİİ THEREDGE

SABRINE VAN ARSDELL, OTURMA ODASINDAN SÜRÜNEREK GEÇTİ.

koltukta uyuklayan adamı uyandırmak için. Çoraplarının altı pislikten kararmış, hava koşullarından yıpranmış yüzü kirli sakallarla dolmuştu. Koltuğun etrafına saçılmış boş bira kutuları, sigara paketleri ve muhtemelen günlerdir orada duran yağlı paket servis poşetleri vardı. Hatta haftalardır.

Adam Claude Van Arsdell'di ve onun babasıydı. Bir ayyaş, bir serseri, bir tacizci... ve Sabine'in artık eve gelme zahmetine katlanmamasının nedeni.

Ev. Burası öyle bir yer miydi? Etrafına bakındı, geçen sonbaharda nihayet kaçmayı başardığı bu kokuşmuş domuz ahırını görünce midesi düğümlendi. Burası hâlâ yasal ikametgâhıydı ama postalarını almak dışında bir daha buraya dönmek gibi bir planı yoktu. Son eşyalarını da topladıktan sonra bunun da değişeceğini umuyordu - ki her şey planlandığı gibi giderse bu şu anda gerçekleşiyor olacaktı.

Ayakları kirli halıya batarak sessizce oturma odasını geçerken, keskin kurt kulağı televizyon hoparlörlerinden sessizce gelen sesleri algıladı. Haber kanalı açıktı. Sabahtan beri sunucular Yveswich'teki olayla ilgili bildiklerini anlatıyorlardı, ki bu pek de fazla bir şey değildi. Elektrik ve büyü kesintisi diyorlardı. Rekor kıracak kadar kötü bir kesinti, şehirdeki tüm güç ve büyü şebekelerini kapatmıştı - büyü yok, alarm sistemi yok ve ışık yok, her zaman felaket anlamına gelen bir denklem.

Sabrine bunun bir kesintiden daha kötü olduğunu hissediyordu. İlk rapordan bu yana geçen saatler içinde, şehirde bulunan arkadaşlarını aramaya çalışmıştı.

Yveswich, ama kimse cevap vermedi. Ne Dallas, ne Max, ne de Loren. Tek bildiği, Loren'in hâlâ komada olabileceğiydi ama yine de her ihtimale karşı onu aramıştı. Darien'i bile denemişti ama onun tek yanıtı bipleyen bir hattı. Elektrik yok, hizmet yok - tıpkı haber kanallarının söylediği gibi.

Ama haberlerde aklına yatmayan iki büyük şey vardı Onu.

Bir numaralı şey: İlk, düzenlenmemiş video klipler - Yveswich'te birden fazla kameranın karanlık bir patlama tarafından yutulduğunu gösteren görüntüler, sanki birileri bunların kaldırılmasını emretmiş gibi artık yayınlanmıyordu.

İki numaralı şey: Muhabirler Ker'in başkentindeki tüm elektrik şebekelerinin kesildiğini iddia ediyorlardı. Eğer bu azıcık bile doğru olsaydı, kameraların o tuhaf, uğursuz karanlık bulutun çöktüğü anda çalışmayı durdurması gerekirdi. Bunun yerine, Sabrina'in şimdiye kadar duyduğu en rahatsız edici, tüyler ürpertici sesleri yayınlamaya devam etmişlerdi.

Birileri gerçeği örtbas etmeye çalışıyordu. Ve Terra'da bunu çabucak yapabilecek güce ve nüfuza sahip tek bir kişi vardı.

İmparator. Arcanum Kuyusu'nun kopyasının planlarıyla Yveswich'e kaçan adam. Yarım yıldan fazla bir süre boyunca hayatlarını acımasızca cehenneme çeviren adam.

Arkadaşlarının çoğu Yveswich'te olduğu için Angelthene'de Sabrina'in konuşabileceği pek kimse kalmamıştı. Güvenebileceği insanlar. Ama bir kişi vardı... Ruh Terra ve Yveswich'in karanlık tarihi hakkında çok bilgili biri. Sabrina'in bir saat içinde ziyaret etmeyi planladığı biri.

Ama her seferinde bir adım. *Gerçek anlamda.*

Aceleyle yatak odasına girdi ve kapıyı hafif aralık bıraktı.

Küçük alan son gördüğünden beri değişmemişti ama eskisinden daha dağınıktı - bu kesindi. Şifonyer çekmeceleri açılmış, dolap kapakları menteşelerinden sökülmüş ve giysiler yatağının üzerine, tek mücevher kutusunun içindekilerin arasına saçılmıştı.

Babası buradaydı. Alkol bağımlılığını körüklemek ya da kirayı ödemek için bozuk para arıyordu. Çoğu ay zar zor geçiniyordu ve artık tek çocuğunun sığ ceplerine erişimi olmadığına göre, Sabrina hayatının daha da kötüye gittiğini biliyordu.

Dağınıklığı toparlama dürtüsüne karşı koydu ve bunun yerine işe koyuldu, kitap çantasının içine sıkıştırdığı çantayı sallayarak açtı. Hızla hareket ederek çantayı fotoğraf albümleri, en sevdiği eski kitaplar, eski okul ödevleriyle doldurdu.

ve çocukluğundan hatıra kalan eşyalarla gurur duyuyordu. Kendisi için manevi değeri olan her şeyi aldı, bir yandan da babasının aralıksız horlamasına kulak kabarttı.

Çanta dolduğunda, kayışı omzuna bağladı ve parmak uçlarında enkazı karıştırdı.

Ayakkabısının altındaki cam kırıldı. Durakladı, kendisinin, Dallas'ın ve Loren'in çocukken Taega tarafından çekilmiş çerçeveli fotoğrafını almak için eğildi. Yaz mevsimiydi ve kameraya ısıll ısıll gülümsüyorlardı, Angelthene'in eski deniz feneri arka planda görkemli bir şekilde duruyordu. Loren ortadaydı - dostluklarının tam kalbinde. Saçları okyanus suyuna doymuştu, boynunda da aynı güneş muskası asılıydı.

Sabrine kolyenin on yıl sonra hepsini ölümden kurtaracak bir dilek içerdiğini bildiğinden, kendini basit mücevher parçasına farklı bir gözle bakarken buldu. Bu kadar önemli bir şeyin -çocukken plastik bir oyuncaktan daha değerli değilmiş gibi oynadıkları bir şeyin- bunca yıldır Loren'in boynunda, sabırlı bir gizlilik içinde içindeki dileğin kilidini açmasını beklediğini düşünmek tuhaftı.

Geçmiş anılarla kalbi sızlayan Sabrine çerçeveyi ters çevirip açtı. Resmi çıkardı ve kırıksıklıklar ya da parmak izleriyle bozmamaya dikkat ederek çantasına yerleştirdi.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye homurdanan bir ses geldi.

Sabrine başını kaldırdı, kalbi suyun üzerindeki bir taş gibi sıçırıyordu.

Claude odaya daldı, cılız bedeni şifoniyerin üzerine öyle bir çarptı ki sarsıldı. "Sana buraya gelmemeni söylediğimi sanıyordum." Soluk gözleriyle etrafı taradı, nefesi alkol ve bayat sigara kokuyordu. "Benden çalışıyor musun? Benden mi çalışıyorsun, sürtük?"

Sabrine'in ağzı kurudu, avuç içleri terle doldu. Birdenbire yetişkin olmasının bir önemi kalmamıştı. Onu paramparça edebilecek bir kurt adam. O yine, günlerini yanlış yolda yürümekten, yanlış şekilde konuşmaktan, yanlış şekilde *yaşamaktan* korkarak geçiren küçük bir kızdı. Hiçbir şey onun için yeterince iyi olmamıştı ve olmayacaktı da.

Claude ona doğru ilerledi. "Babandan mı çalışıyorsun?" Kırışmış kaşları yukarı kalktı. "Bu çok alçakça Sabrine. Gerçekten alçakça." Ona doğru uzandı. "Ver şu çantayı bana," diye homurdandı.

Bugün olmaz. Bu artık onun hayatı değildi.

Bir savaş çığlığı atarak onu itti ve şifonyere çarptı. Adam öfkeyle bağırdı, şifonyer büyük bir *gürültüyle* yana devrildi.

Sabrine mutfağa doğru fırladı, çantaları kalçasına çarpıyordu.

Babası yatak odasından fırlayıp avazı çıktığı kadar bağırarak peşinden koşarken camlar kırıldı ve tahtalar çatırdadı. Bağırmaya devam ederse Logan kesinlikle içeri girecek ve onu öldüresiye dvecekti - tam da bu yüzden alfaya dışarıda beklemesini ve beleşi babasıyla kendi başına başa çıkmasına izin vermesini söylemişti. Bunu halledebilirdi, halletmek *istiyordu*.

Ayakları mutfak fayansına çarptığında spor ayakkabıları gıcırdadı, hızı onu doğruca tezgâha gönderdi. Kalası çarpışmanın etkisiyle kemik derinliğinde bir çürük aldı, dolaplardaki bulaşıklar tıkırdadı. Claude'un ayak sesleri evi sarstı, yakınlığı havayı bir uyarıyla doldurdu.

Sabrine tahta bloktan bir bıçak kaptı ve dönerek ucunu babasının şahdamarına bastırdı.

Topuklarının üzerinde geriye doğru sallanarak durdu.

Yavaşça çenesini kaldırdı ve burnunun ucuyla ona baktı.

Sabrine bıçağın ucunu adamın sakallı boğazına dayadı. "Ellerini üzerime koy, seni *pislik*, ve ne olacağını gr," diye hırladı ve bıçağı sabitlemek için ikinci bir el ekledi.

Adam şaşkın şaşkın ona baktı, sonunda onu ilk kez net bir şekilde görüyordu. Ama sonra güldü - alçak, hırıltılı bir ses. "Sadece oyun oynuyordum, Sab."

Sahte gülümsemesi ekşi bir yüz ifadesine dönüştü. "Bunu biliyorsun."

Sabrine'in dudaklarının kenarları yukarı doğru seğirdi ve alttakine keskin bir şeyin srtndğn hissetti. "Değildim," diye mırıldandı.

Sonra hissetti, Vardiya. Vücut ısısı yükseldi, gözleri iki küçük güneş gibi parladı. Ellerindeki titreme... korkudan değil, kısıtlamadan kaynaklanıyordu.

Kurdu oynamak istiyordu.

Claude'un bakışları gözleri ve dişleri arasında gidip geldi, köpek dişleri hınzır, inci gibi beyaz noktalar halinde uzuyordu.

"Bu da ne böyle?" Sorusunun içi şaşkınlıkla boşalmıştı.

Tıpkı geri kalanı gibi içi boşalmıştı. "Ne oldu sana böyle?"

Kapıya doğru yanaştı, çantası dolaplara sürtünüyordu. "Beni takip etme," diye tembihledi. "Bugünden sonra seni bir daha asla görmek istemiyorum, beni anlıyor musun? Hayatımda sana ihtiyaım yok ve eğer benimle temasa geçmeye alışırsan-" Dişlerini göstermesine izin verdi, sadece birazcık ve

elindeki bıçağı işaret etti. "Şu anda ağzımda bunlardan kırk iki tane var." Kırk iki tane olan kurt dişleri uzamaya devam ediyor, fazladan dişler delip geçip yerlerini aldıkça diş etleri sızlıyordu.

Sabrine kapıya doğru geri geri giderken Claude sadece bakakaldı. Kızı artık eskisi gibi değildi, hem de birden fazla açıdan.

Geriye doğru bir tekmeyle kapıyı açtı ve eşikten hafifçe geçerek arkasından kapanmasına izin verdi. Çömeldi, babası tel örgülerin arasından zar zor görünüyordu ve bıçağı verandaya koydu.

Sonra aceleyle merdivenlerden inip sokağa çıktı, bir kez bile arkasına bakmadı.

Logan Sands kamyonetiyle onu bekliyordu, egzozu mahalleyi *mazot* denen eski bir yakıtla kokutuyordu. Sabrine içeri girdi, teni hâlâ alev alev yanıyordu ve çantalarını ayaklarının dibine bıraktı.

"Sanırım pek iyi gitmedi," dedi Logan. Uzun, siyah saçları açık pencereden giren esintiyle usulca dalgalanıyordu.

"Beklediğim kadar iyi geçti," dedi Sabrine, çenesi yavaşça yerine oturup dişleri tekrar yerine kayarken zar zor konuşabiliyordu.

Logan'ın kaşları çatıldı. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Dürüst olmak gerekirse, sadece buradan uzaklaşmak istiyorum." Kemerini bağladı, jilet gibi keskin tırnakları emniyet kemerini sıyrıyordu. Tırnak etleri acıyordu ama en azından bu sefer kanamıyordu. Küçük bir gelişme. "Eğer bizi onurlandırırırsan."

Logan kamyonu vitesine taktı ve çöp kutularının, bahçe satış masalarının ve diğer rastgele çöplerin etrafından dolanarak dar sokağa çıktı.

Sabrine'in yeni kurt tarafına alışması uzun zaman almıştı ve birkaç ay sonra bile hâlâ *tam* olarak alışamamıştı.

Yine de kurt adam olmanın *doğru* hissettirdiği bazı günler vardı. İnsanlar ona melezken olduğundan çok daha saygılı davranıyordu - o korkunç hakaretten hâlâ nefret ediyordu - ve eğer bir tehlikeyle karşılaşsa, kurt tarafının eski halinin yapamayacağı şeylerin üstesinden memnuniyetle geleceğini biliyordu. Kurtadamlar güçlü, hızlı ve zaman zaman öngörülemeyen olduklarından Terra'da en çok korkulan insanlardan bazılarıydı. Cehennem zebanilerinden sonra tabii ki. Kendi liglerindeydiler.

Kuzeye, Victoria Amazonica Bölgesi'ne doğru ilerledikçe, Vardiya'nın tehdidi azalmaya başladı.

Yavaşça nefes verdi, dişlerinin sonuncusu da doğru yerlerine kayıyordu.

"Daha iyi misin?" Logan penceresini açarak sordu. Angelthene' e bahar gelmiş olabilirdi ama bazı günler hâlâ hafif bir cekete ihtiyaç duyacak kadar serindi.

"Bugün koltuklarınızdan birini parçalayacağımı sanmıyorum." Ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "Buna minnettarım."

Kitap çantasından cep telefonunu çıkardı.

"Bir şey var mı?" Logan yan taraftaki düğmeye basarken ona sordu.

Sabrine parmaklarını çapraz yaptı-

Ancak kampüsten gelen otomatik mesajlar dışında hiçbir mesaj ekranı doldurmuyordu. Sessizlik rahatsız ediciydi. Bir arkadaşınız için Dallas Bright'ı aradığınızda, telefonunuz bir an bile huzur bulamazdı. Sabrine onu özlemişti. Loren de öyle.

"Hâlâ bir şey yok." İçini çekti. "Haberleri dinleyebilir miyiz?" Telefonunu bir kenara bıraktı ve radyoyu açtı.

Sunucu Yveswich'teki olayı anlatıyordu ama sabahtan beri aynı bilgileri tekrarlıyordu; Sabrine'in daha önce defalarca duymadığı bir şey değildi. Şehir çapında bir elektrik kesintisi, panikleyen vatandaşlar, sorunu düzeltmek için yorulmak bilmeden çalışan Sihirli Koruma Birimi... Boş konuşmalardan sıkıldı ve Logan Yedi Şeytan'ın mahallesine giden çıkışa yöneldiğinde telefonu kapattı.

Sabrine buraların ne kadar güzel olduğunu hâlâ anlayamamıştı. Angelthene'in tehlikeli ve çirkin semtleri olduğu kadar, güvenli ve estetik açıdan hoş olanları da vardı ve Victoria Amazonica son iki kategoriye giriyordu. Karışıma bir de Darkslayer'lardan oluşan bir ev eklendiğinde burası muhtemelen şehirdeki en güvenli yerlerden biri haline geliyordu.

Tamika Isley Cehennem Kapısı'ndan birkaç blok ötede yaşıyordu. Evini sadece bir kez ziyaret etmişlerdi, bu yüzden doğru evi bulana kadar birkaç yanlış yola sapmaları gerekti.

Araba yolu uzundu, yolun sonundaki ev o kadar büyüktü ki, neredeyse bir tatil köyü ya da küçük bir kale gibiydi - belki de Cehennem Kapısı'ndan *biraz* daha küçük, diye karar verdi Sabrine. Cehennem Kapısı, Sabrine'in şimdiye kadar adım attığı en etkileyici evdi; bu evle bile yarışamazdı. Şeytanlar harika bir zevke sahipti.

Logan kapıların yanında durduğunda lastiklerin altındaki çakıllar çıtırdadı. Sabrine zıplayarak dışarı çıktı, kapıyı arkasında açık bıraktı ve zili çaldı.

Bölgede esen ılık bir rüzgâr, rüzgâr çanlarını müzik yapmaya teşvik ediyordu. Sabrine'in kurt kulakları çingirak seslerini duydu.

saksağanlar ve palmiye ağaçlarındaki sincap ayaklarının tırmalaması.

Zili tekrar çaldı. Tamika'nın arabası dışarıdaydı ve gündüz olmasına ve dışarısı ekstra ışığa ihtiyaç duymayacak kadar aydınlık olmasına rağmen birkaç pencerede ışık parlıyordu.

"*Belki de duşadır,*" dedi Çakıl. Karga Sabrine'in gölgesinden çıkıp omzuna kondu, pençeleri ceketinin kaygan kumaşında kıvrıldı.

"Kâhyası var ama," dedi Sabrine, düğmeyi üçüncü kez dürterek. "Belki de bozuktur."

"*Eğer öyleyse, düğmeyi eve götürebilir miyiz?* Çakıl başını eğmiş, tek gözüyle düğmeye -en sevdiği renk olan parlak ve kırmızıya- bakıyordu.

Sabrine kamyonu geri dönmeden önce bir dakika daha bekledi, uçan kuşların gölgeleri kaldırımda uçuşuyordu.

"Evde değil misin?" Logan o atlarken sordu.

"Kimse cevap vermiyor ama bu onun arabası." Eliyle işaret etti. "Belki bazı arkadaşları onu almıştır."

Kapıyı kapattı. "Peki ya Harold?" Logan'ın kaşları çatıldı. "Kim?"

"Uşağı." Dudağını çiğnedi. "Sanırım adı bu."

"Uşaklar bazen ayak işlerini yapmak zorundadır, Sab." Kadın düşünceli düşünceli sessiz malikâneye bakarken, adam da ona baktı. Bir şey duymak için çok uzaktaydı ve pencerelerde hiçbir hareket görmüyordu. "İstersen tekrar dene," diye teklif etti. "Ya da bekleyip eve gelen olup olmadığına bakabiliriz."

Kemerini bağladı. "Hayır, hadi gidelim. Belki sonra tekrar geliriz."

"Emin misin?"

"Evet. Yine de Darien'e bir uğrayalım." Son Şeytanlar şehri terk ettiğinden beri Cehennem Kapısı'nı üçüncü kez kontrol ediyorlardı. Kurtlar onlara görünmez büyü sistemlerini gösterecek Görme duyusundan yoksun olsalar da, eksik olmayan şey, herhangi bir pusuda bekleyen kişinin gelip gelmediğini onlara söyleyecek bir koku alma duyusuydu.

Huzurlu, palmiyelerle kaplı caddeye çıktılar. Bir dakika geçmeden kırmızı tuğlalı malikâne görüldü, ev sessiz ve boştu.

Logan arabayı kapıya paralel olarak kenara çekti.

"Hemen döneceğim," dedi Sabrine. Dışarı çıkıp kapıyı kapattı, Logan radyoyu tekrar açtığında boğuk sesler kamyonu dolduruyordu.

Sabrine cadı duyularından köpek duyularına geçiş yaptı, sanki farklı bir radyo kanalını dinliyormuş gibi. İş halletmek için değişmesine gerek yoktu ama

kokuları filtrelemek için ruhundaki kurdu çağırması gerekiyordu.

Kapının bir kenarı boyunca yürümeye başladı. Burun delikleri alevlendi, çok titiz davranarak birçok farklı kokuyu sıraladı. Taze kesilmiş çimen, yumuşak yasemin, kuru toprak... Bahar çiçekleri, malç, komşunun evinden gelen bir haftalık boya, mum dumanı...

Rüzgâr yön değiştirirken saçları geriye savruldu. Sanki kokuyordu.

Kan gibi.

Omurgasında bir titreme oldu, derisi ürperdi.

Kısa bir mesafe ötede, komşunun evine Cehennem Kapısı'ndan daha yakın bir yerde, esmer bir cadı çimlerin üzerinde baygın yatıyordu, kanlı saçları yüzünü gizliyordu.

Sabrine'in rengi soldu. "*Logan!*" Hızla koşan ayaklarının altındaki çakıllar çatırdayarak harekete geçti. "*Ambulans çağırın! Ambulansa ihtiyacımız var!*" Kendini Tamika'nın yanına, serin çimlerin üzerine dizlerinin üzerine attı.

Logan bir anda oradaydı, telefonu kulağına dayamıştı. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum, onu böyle buldum!"

"Evet, bir ambulansa ihtiyacımız var," diyordu Logan telefonda, sesi aciliyetle gerilmişti.

Tamika'nın nabızı zayıftı, Sabrine'in parmak uçlarında sadece bir titreşim vardı. "Venefica," dedi Logan, santral görevlisinin sorularını yanıtlarken.

"Konum?" Ses kısılmıştı. Sabrine Tamika'ya nefes almaya devam etmesi için yalvarırken kilometrelerce uzaktaydı. "Nefes almaya devam et Tamika, nefes almaya devam et."

"Victoria Amazonica Bölgesi." Logan çılgınca adresi aradı ve kapının yanındaki numaraları buldu. "775237."

"Acil durum nedir?"

Tamika'nın kanla ıslanmış gömleğini gören Sabrine'in başı döndü. "Aman Tanrım. Tanrım, Logan, bıçaklanmış-"

"Efendim?" diye sordu santral memuru.

Logan, "Bir cinayet teşebbüsü oldu" diyebildi.

KUZEY FİNANSAL DAĞILIM

YVESWICH, KERYALETİ

"BENİ BUNA İKNA ETMENE İZİN VERDİĞİME İNANAMIYORUM!" LOREN TISLADI.

Malakai karanlığa doğru akıntısını yönlendirirken kaldırımında onun yanında durdu. Kendi güvenliği için, o tuvaletini yaparken yanında beklemesi konusunda ısrar etmişti. Ama şimdi bu gerçekten yaşandığına göre, hiçbir şeyden bu kadar pişman olmamıştı. Onu görememesi küçük bir nimetti ama kaldırıma sıçrayan çişinin sesine gelince...

Bu, hayatının geri kalanında peşini bırakmayacak bir sestti.

Azrail teatral bir memnuniyet iç çekişti yaptı. "Ahhhhhhhhh." Bir süre sessizlik oldu. Ve sonra: "Sallamama yardım etmek ister misin?" diye teklif etti, ses tonunda kocaman bir sırıtış belirgindi.

Loren gözlerini devirdi. "Bana *bir kez* daha uygunsuz *bir* şey söylersen Malakai, seni burada *tek* başına bırakırım ve bakalım o zaman ne yapacaksın?"

Hırıltılı bir kahkaha attı. "'Bakalım o zaman ne yapacaksın'," diye taklit etti gıcırtilı bir sesle. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum sarışın ama Darien'le takılmak sende *büyük bir* küçük köpek sendromu yaratmış."

Kız kaşlarını kaldırdı. "Küçük köpek sendromu mu?"

"Küçük bir köpeğin kendisinden büyük her şeyi dövebileceğini düşündüğü bir tavır geliştirdiği yerdir-"

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorum!"

"Ses tonuna dikkat et, Minik Köpek - Rottweiler'ın senin için ısırma gelmedi." Fermuarı sessizliğin içinden tıslayarak geçerken dirseği kadının koluna çarptı.

yüzüğünü geri taktı. Zırhın büyüğü hâlâ işe yaradığı için onu elle çıkarmak zorunda kalmamıştı.

"Pekâlâ o zaman Gözlüklü," dedi Malakai, karanlıkta Loren'in elini tutmaya çalışırken bitmek bilmeyen lakap listesine bir yenisini daha ekleyerek, "bu yaşlı köpeği eve götür."

"Sanırım 'Sarışın'ı tercih ederim," diye mırıldandı Loren, uyuşmuş parmaklarını onunkilerle birleştirerek. Gözlerindeki beyazı kırıştırdı ve yürümeye başladı.

Azalan Ay Bulvarı'nın kuzeyine varmışlardı. Burada sokaklar daha sakindi - daha az canavar vardı- ama hâlâ hiçbir insana rastlamamışlardı. En azından yaşayanlara. Loren bir sürü ölü olduğunu hissediyordu ama auraları tespit edilebilen canavarlar tarafından aktif olarak yenmedikleri sürece karanlıkta bedenleri görünmüyordu.

"Şimdi neredeyiz?" Malakai sordu. "Hangi bölgede?"

Okuyabileceği kadar parlak bir tabela bulmak için sokağı taradı. Yaklaşmakta olan bir kavşağın köşesinde *North Financial Corner Store* adında bir işyeri vardı. Tabelaya göre, alternatif yakıt olarak dizel ve benzin sunan nadir yerlerden biriydi. Artık pek çok model sıvı yakıt almıyordu; motorlar, Terra'daki çoğu şey gibi, anima mundi'den gelen güçle çalışacak şekilde modifiye edilmişti, ancak çoğu hala acil bir durumda dizel veya benzin alacak şekilde donatılmıştı.

"Sanırım Kuzey Finans Bölgesi'ndeyiz," dedi, gözleri slushie, dilim pizza, kızarmış tavuk ve patates kızartması reklamı yapan tabelada özlemle geziniyordu. Midesi gurulduyordu. Bir dilim peynirli pizza ya da o çıtır çıtır, sıcak tavuk için neler vermezdi. Daha da iyisi, ikisini de yap ve patates kızartmasını da ekle. Artı bir slushie. Ve belki bir ya da on çikolata.

"*Nihayet,*" dedi Malakai. "*Şimdi* bir yerlere varıyoruz."

Daha fazla yol kat ettikçe, binaların üzerindeki büyüler daha parlak ve daha net hale geldi ve Loren yakınlarda uçan helikopterlerin sesini duyunca bir umut ışığı hissetti.

"Bunu duydun mu?" Malakai sordu, sesi iyimserdi.

"Evet." Başını salladı, neredeyse sevinçten ağlayacaktı.

"Helikopterler." "Sadece helikopterler değil, sarışın.

Arabalar."

Onları duymak için kendini zorladı ama döner bıçakların sesi diğer her şeyi bastırıyordu. Duyduğu bir siren miydi? Belki bir ambulans? Ya da bir itfaiye aracı.

Kalbi hızlandı ve o da hızlandı, koşan ayaklarının altında molozlar takırdıyordu. Eğer bunlar Malakai'nin duyduğu arabalarsa, o zaman görüş mesafesi çarpmadan geçebilecek kadar iyiydi. Belki Darien yakınlardaydı. Belki de sokakta karşılaşmışlardı. Ya da belki Roman'ın evine geri dönmüştü ve onu orada bekliyordu. Belki onu tekrar görebilecek, ona tekrar dokunabilecek, ona ne kadar üzgün olduğunu ve ondan nefret etmediğini söyleyebilecekti. Onu seviyordu, onu seviyordu, onu seviyordu...

Patlamadan hemen önce, sihrini kuleye akıttığında, şehrin üzerinde bir sabun köpüğü gibi genişlediğini hissetmişti - bazı noktalarda diğerlerinden daha zayıftı. Onu kuzeye doğru itmiş, o sırada arkadaşlarının ve ailesinin bulunduğu bölgelere doğru uzanmaya zorlamıştı.

Çabalarının işe yaraması için dua etti. Roman'ın evinin, katran çukurlarının ve Silverway'deki Caliginous'un -ve altından geçen tünellerin- hâlâ ayakta kalması için dua etti.

"Ben mi delirdim," diye başladı Malakai, "yoksa güvenlik büyülerini daha mı parlak hale geliyor?"

"Gittikçe daha parlak oluyorlar," diye onayladı, ölümlü ciğerleri onu Azrail'den daha sert solumaya zorluyordu.

"Dur bakalım." Durdu ve kızın kolunu geriye doğru salladı. "Bana bak."

"Ne?" diye sordu.

Bir duraksama oldu ve sonra Malakai, "Vay anasını!" dedi. "*Ne?*" Tanrım, sadece gitmek istiyordu! Gölgeli bir parmak yüzüne uzandı ve tam gözünün ortasına dürttü.

"Ah!" O bastırılmış onu parmak uçları karşı onu kapalıgözkapağı.

"*Malakai!*" diye feryat etti. Sanki daha fazla yaralanmaya ihtiyacı varmış gibi!

Sırıttı, dişleri aniden görünür oldu. Silüetini şimdi görebiliyordu. Hayal meyal. "Seni görebiliyorum!" diye bağırdı.

"Gözüme soktun, seni pislik!"

"Görebiliyorum lan! Hayat güzel! Hayat *harika!* Tempus'a şükürler olsun, o yalancı orospu çocuğu-"

"Mikroplu penisli elinle gözüme soktun!" İhtiyacı olduğunda göz yıkama istasyonu neredeydi?

"Hadi gidelim." Onu kolundan tutup sürükleyerek yoluna devam etti, sokak artık zifiri karanlık yerine koyu griydi.

Binalar, yangın muslukları, sokak tabelaları, banklar, otobüs durakları; kuzeye doğru hızla ilerledikçe hepsi görünür hale geliyordu. Yol tamamen

Sanki patlama onu sıyrıp geçmemiş gibi pürüzsüzdü.

Siren sesleri daha da yükseldi ve çok geçmeden arabaların korna seslerini duyabildi.

Kısa süre sonra, gri bir perdenin hemen ötesinde parlayan sokak lambalarını görebiliyordu. Karanlık her adımda biraz daha aydınlanıyordu, ta ki sonunda en kötüsü geride kalana kadar -yukarı, yukarı ve *yukarı* uzanan, kabaran kara bulutlardan oluşan devasa bir duvar.

Loren kolunu Malakai'nin elinden kurtardı ve geriye doğru dönerek yürümeye başladı; tüm o Boşluk gölgelerini görünce çenesi düştü. "Aman Tanrım," diye nefes aldı.

Hayatında gördüğü en korkunç şeydi. Ve saatlerdir orada mahsur kaldığını, Malakai'yle birlikte hayatta kalmasının tek sebebinin zar zor güvenilebileceği Görüşü olduğunu düşününce...

Diğer insanlar hâlâ oradaydı. Kapana kısılmış ve tamamen kör. Eğer yapabilseydi hepsini kurtarırdı - oraya geri koşar ve kendisini öldürmeyeceğini bilse mümkün olduğunca çok kişiyi güvenli bir yere götürürdü. Ama kendini çoktan tüketmişti ve Caliginous Odası'na erişimi olmadan büyüsünü yenilemesinin hiçbir yolu yoktu.

Loren dalgalanan karanlığa baktı, ağzı kupkuruydu.

Hayatında sadece bir kez sörf yapmaya gitmişti. Derslerinin yaklaşık bir saatinde devasa bir dalga oluşmuş, onu tahtasından düşürmüş ve okyanusun altına çekmişti. Akıntı onu yukarı aşağı ayırt edemeyeceği kadar savurmuştu. Yüzeyi asla bulamayacağından korkmuştu. Sessiz, ezici maviliğin altında ölebileceğini düşünmüştü.

Bu an ona o günü hatırlattı. Sadece bu çok, çok daha kötüydü.

Kütle eski bir ev gibi inliyor ve gıcırıyordu. Uzun bir uykudan sonra uyanan ve uzuvlarını geren bir canavar gibi.

Loren korktuğunu itiraf etmekten utanmıyordu. Korkunç derecede korkmuştu. Bunu nasıl düzelteceklerdi?

Bir çift parmak yüzünün önünde şakladı. "Terra'dan Sarışın'a," dedi Malakai tekrar şaklatarak. "Cevap ver, Sarışın."

Gözlerini kırıştırarak mürekkepli duvardan uzaklaştı. "Pardon, ne dedin?"

"Hadi gidelim." Saçları birbirine karışmış ve toz içindeydi, gözleri kan çanağına dönmüştü. "Tabii kıcını kaldırıp içeri girmeyi tercih etmezsen, o zaman buyur. Ama ben gidiyorum."

Başını salladı -tabii ki oraya geri dönmek istemiyordu- ve şehrin kuzey bölgelerine baktı, binalar parlıyordu.

ışıklar. Derin ve umutlu bir nefes alarak yola koyuldu ve Malakai'yi sokaklarda manevra yaparken takip etti.

Savaş ve nakliye araçları yolları ve kaldırımları tıkamış, binlerce insan binaların içine sığınmıştı. Daha önce tek bir yerde bu kadar çok itfaiye aracı, ambulans, polis arabası ve zırhlı araç görmemişti. Çatılarda konuşlanmış Filo askerleri bile vardı, birkaçı binaların arasında uçuyordu; Roark'ın burada olup olmadığını merak etti.

Yaklaşık on beş dakika sonra, daha fazla ambulans ve itfaiye aracının yanı sıra çerçeve çadırların sıralandığı bir sokak ağına ulaştılar. Arama-kurtarma ve polis teşkilatı üyeleri masalar kurmuş, vatandaşlara şişe suyu, atıştırmalıklar ve diğer malzemeleri sağlıyorlardı.

"Susadın mı?" Malakai sordu. "Çünkü ben susadım." Bir masaya doğru ilerledi ve arkasını kollayabilmesi için kıza önünde durmasını işaret etti.

Burada çok fazla insan vardı. O kadar çok hareketlilik vardı ki Loren bunu bunaltıcı buldu. Sırada beklerken, Darien, Ivy, Dallas, Max, Tanner, Travis... gibi birçok yüzü tarayabildiği kadar taradı.

Darien, diye fısıldadı aşk acısı çeken kalbi. *Darien, Darien, Darien...* Onun adı kalbinin her atışına kazınmıştı. Asla çıkmayacak bir mürekkeple kalbine dövme yapılmıştı.

Gölgesinin derinliklerinde, endişeli bir topun içinde kıvrılmış yattığı yerde, Singer inledi. Loren köpeğin de Darien'ı özlediğini hissetti.

"Sıradaki," diye seslendi keskin bir kadın sesi.

Malakai, Loren'i kürek kemiklerinin arasından dürttü. Sırtında bir acı hissetti ama Loren bunu görmezden geldi ve masaya doğru bir adım attı. "Su lütfen," dedi, bunun nasıl işlediğinden pek emin değildi.

Bu, masada çalışan Venefikalı kadın için yeterince iyi görünüyordu. Loren'e iki şişe su uzattı. "Atıştırmalık bir şeyler var mı?" diye sordu, bir kutu patlıcan karışımı ve çubuk krakere uzanmıştı bile.

"Evet, lütfen." Ön kolundaki tıbbi dövme ısınmaya başlamıştı; hemen bir şeyler yemesi gerekecekti.

Kalabalıktan biri Loren'in hemen arkasında duran Malakai'ye çarptı - onu sendeletecek kadar sertti.

Azrail, kendisine çarpan her kimse onunla dövüşmeye hazır bir şekilde arkasına döndü. Loren, Malakai'yi kışkırtmanın getireceği kaçınılmaz drama karşı kendini hazırladı ama-

Malakai durakladı. "*Devlin?*" diye haykırdı.

Devlin mi? Loren'in kalbi umutla arpdı, nefes alışları hızlandı.

Travis Devlin? Ya-

"Malakai?" diye haykırdı tanıdık bir ses. Travis. Travis Devlin'di, Roman değil.

Venefikalı gönüllü, Loren'in suratına ikişer poşet patlıcan karışımı ve kraker fırlattı. "Al bakalım."

Loren onları aldı. "Teşekkür ederim."

Azrail'in, kalabalığın arasından kendilerine doğru ilerleyen Devlin Şeytanıyla karşılaşınca yaşadığı şaşkınlık öfkeye dönüştü.

"Bu saçmalık!" Malakai dişlerini göstererek tükürdü. "Şehrin yarısı yok edildi ve sen bir şekilde hâlâ ölmedin mi?"

Travis'in gözleri karardı. "Siktir git, Malakai!" "Siktir git!"

Birbirlerinin boğazına sarıldılar, masanın etrafındaki kalabalık bir çember oluşturdu. İnsanlar yollarından çekilmek için çabılıyor, birkaçı polisi çağırarak için bağıyordu.

Loren, ırpınan Malakai'nin etrafından dolandı ve neredeyse burnuna bir dirsek yiyordu. "Travis?"

İki adam da dondu kaldı, Travis'in gözleri Loren'e kilitlendi. O gözler genişledi, siyahları soldu. "Hayatta olmaz," diye nefes aldı. Malakai'yi kenara itti ve onu morartıcı bir kucaklamanın içine çekti, göğüsleri soğuk su şişelerini aralarında hapsetti, atıştırmalıklar kırıntılara dönüştü. "Buradasın!"

Loren gerildi. "Ow ow ow!" Tanrım, sırtı yanıyormuş gibi hissediyordu! Kabarcıklar acıyordu, birkaç tanesi açılmış ve kan sızıyordu. "Özür dilerim," diye mırıldandı Travis.

Ellerini kaldırarak geri çekildi.

"Sorun değil," dedi yine yüzünü buruşturarak. "Sadece sırtım."

Elleri başına gitti, kısa saçlarında yumruklar oluşturdu, gözleri irileşti. "Lanet olsun, yaşıyorsun. Yaşıyorsun!" Onu işaret etti, yüzü bir aydınlanmayla değişiyordu. "Burada olmaman gerekiyordu!"

"Biliyorum-"

"İkinizin de burada olmaması gerekiyor! Burada olmaması gerekiyordu," dedi Travis, Malakai birkaç metre öteden ters ters bakarken hâlâ işaret ediyordu. Travis zaferle güldü, sesi gecikmiş şoktan dolayı biraz daha yüksekti - histerikti. "Başın büyük belaya girmek üzere, Delaney."

"Kapa çeneni Devlin," diye uyardı Malakai.

"Darien'in sana yeni bir göt deliği açması için sabırsızlanıyorum-" "Loren!" diye müzikal bir kadın sesi yükseldi.

Nazik eller onu etrafında döndürdü.

Gözlerinde yaşlar parlayarak sırttan Ivy ile yüz yüze geldi. "İyisin!" Ivy'nin nefesi kesildi. Onu kucaklayarak kendine çekti.

Travis'ten daha dikkatliydi.

Ama Loren dikkatli olmaktan yorulmuştu. Kollarını Ivy'nin boynuna doladı, Ivy'yi sımsıkı tutarken acıyı ya da avucunda ezdiği atıştırmalıkları umursamadan saçlarına hıçkırarak sarıldı. "Ben iyiyim. *Sen de iyisin.* Yaşıyorsun! Seni gördüğüme çok sevindim!"

"Ben de kızım," dedi Ivy, sesi gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı. "Ben de."

Başka sesler Loren'in adını çağırdı. Nemli gözlerini açtığında Dallas'ın koşarak geldiğini, Lace ve Aspen'in de onun arkasında yürüdüğünü gördü.

Loren, Dallas'ın önünü kesmek için tam zamanında Ivy'yi bıraktı, cadının vücudu büyük bir coşkuyla kendi vücuduna çarptı, ikisi de neredeyse yere düşüyordu.

"Tanrım, kendi ailem beni öldürecek!" Loren, kız kardeşi onu bir o yana bir bu yana sallayarak canını çıkarırken şaka yaptı.

"Tanrılara şükür tek çocuk değilim!" Dallas, onu sıkıca kavradığını söyledi. "Saatlerdir seni arıyordum! Gitmediğini biliyordum, *biliyordum* işte." Geri çekildi ve ellerini Loren'in omuzlarına koydu. "Sen iyi misin?"

"İyiyim Dal."

Dallas'ın bakır kaşları yukarı kalktı. "İyi misin?" diye yineledi, gözbebeklerinin etrafındaki gümüş halkalar ayna gibi parlıyordu. "Sen *iyi misin?* Ezilmiş gibi görünüyorsun!"

"Ben mi? Peki ya *sen?* Kanatların mahvolmuş!"

"Calla?" diye seslendi derin bir erkek sesi. Bu Max'ti, Max de artık buradaydı.

"Max-hi!" Grubunu taradı, kafasında herkesin adını saydı. Travis, Malakai, Max, Dallas, Ivy, Lace, Aspen ...

"Darien nerede?" Loren nefesi kesilmiş bir halde ağzından kaçırdı. Roman yok, Tanner yok, Jack yok... ve Darien yok.

Kimse bir şey söylemedi. Birkaç kişi birbirlerine sert bakışlar fırlattı ama kimse konuşmadı.

Loren'in yüz ifadesi -hepsiyle yeniden bir araya geldiğinde hissettiği kısa süreli sevinç- çöktü. "Darien...?" Zorlukla konuşabiliyordu, ciğerlerinde o kadar az nefes vardı ki. "Nerede o? O... o iyi mi?" Sesi çatallaştı. "Bana onun iyi olduğunu söyleyin. Lütfen biri bana onun iyi olduğunu söylesin-"

Max boğazını temizledi. "Ondan henüz haber alamadık. Ama Jack ortaya çıktı, durumu iyi ama beyin sarsıntısı geçirmiş." Konuşmaya devam ederek bir yeri işaret etti ama Loren Darien'la ilgili düşünceleri dışında hiçbir şeye odaklanamıyordu, göğsü sanki biri göğüs kemiğine yumruk atmış gibi fiziksel olarak acıyordu.

Tanrım. *Tanrım*, hasta olacaktı-

Gözlerini kırptırarak bulanıklığı sildi. "Onu arayabilir miyiz?" diye sordu Max'in sözünü keserek. Telefonu yanında değildi ama belki-

"Telefonlar çalışmıyor," dedi Lace, mükemmel dudakları kaşlarını çatarak. Elindeki cep telefonunu gösterdi. "Bütün gün denedim."

"Bütün gün mü?" Loren yineledi. "Saat kaç?" "Neredeyse bir," dedi Lace.

Loren'in omzuna bir el indi ve döndüğünde Gölge Ustası Kylar Lavin'in gruba katıldığını gördü. Yüzünde küçük bir gülümseme vardı ama Loren bunun samimi olmadığını anlayabiliyordu. Onu rahatsız eden çok şey vardı ve tam olarak ne olduğunu bilmekten korkuyordu.

Kylar onu selamlamak için başını sallayarak, "Merhaba," dedi. "İyi olduğunu gördüğüme sevindim."

"Sen de," diye boğuldu Loren, kanı kulaklarına hücum etmişti.

"Grup neredeyse tamamlandı," diye gözlemledi Kylar, Loren'in yaptığı gibi herkesin yüzünü tararken, Roman'ı burada bulamayınca -Loren'in varsaydığı gibi- gözleri hafifçe gerildi.

Ivy telaşla etrafına bakınarak, "Bekle," dedi. "Kylar, kocam nerede?" Gözleri kısıldı. "Ona göz kulak olman gerekiyordu!"

"Sakin ol, çişini yapıyor," dedi Kylar.

"Bu arada tuvaletler nerede?" Max sordu. "Yarış atı gibi işemem gerekiyor."

"Aslında hiç yok," dedi Kylar. "Jack şuradaki birkaç yarım canlının önüne fırlattı ve hepsi sinek gibi dağıldı." Sanki aniden orada olduğunu hatırlamış gibi Loren'e baktı ve hakaret için bir özür mırıldandı.

Lace kıs kıs güldü. "Jack gibi konuştun, tamam." Gri gözleri Malakai'nin karşısında duran arkadaşı Aspen'e kaydı. Her iki Azrail de kollarını kavuşturmuş, ağızlarını açıp kapatıyordu, sanki birbirlerine bir şey söylemek istiyorlar ama nasıl söyleyeceklerini bilmiyorlardı. "Birbirinize merhaba mı diyeceksiniz, yoksa garip bir sessizlik içinde öylece bakacak mısınız?" Lace'in sorusu gruptaki diğer kişilerden birkaç sessiz kıkırdama aldı.

Malakai, "Ben zaten merhaba dedim," diye mırıldandı.

Max, "Kafandan söylersen sayılmaz," dedi.

Malakai, "Hepiniz gidip kuma gömülebilirsiniz," diye terslese de daha yumuşak bir tonda, "Merhaba Aspen," diye ekledi.

Aspen'in dudakları bir gülümsemeyle kıpırdadı. "Merhaba, Malakai."

"Seni gördüğüme sevindim, bilirsin işte, hayattasın." Sanki bunu söylemek ona acı vermiş gibi keskin bir nefes aldı ve dikkatini gruba verdi. "Pekâlâ, kız kardeşim nerede? Eğer öldüyse, Devlin, o sıska boynunu kıracağım-"

"Kız tam orada, seni pislik!" Travis işaret ederek tersledi.

Gerçekten de Jewels oradaydı, Jack Steele'le birlikte kalabalığın arasından ilerliyordu. Loren, Jack'e doğru koşup Darien'i en son nerede gördüğünü sorma isteğiyle savaştı. Alnında büyük bir kesik vardı, derisi morarmıştı.

Malakai grubun arasından sinsice ilerledi, ters ters bakan Travis'i iterek geçti ve kız kardeşini kollarını açarak karşılamaya gitti-

Kolunu geriye doğru sardı ve kardeşinin yüzüne bir tokat attı. *Alkış!*

Loren'in kaşları havaya kalktı.

"*Bu da neydi böyle?*" Malakai homurdandı.

"*Onu* almadığın için," dedi Jewels, şaşkınlıkla gözlerini kırpan Loren'e uzun siyah bir tırnak batırarak, "lanet olası şehirden dışarı!"

"Etrafta takılıp kalmasaydık burada bile olmayacaktın!" Malakai öfkeleni, elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. "Balık istifi gibi kızarmış olurdun!"

"Dur bakalım," dedi Ivy, Loren'e suçlayıcı bir bakış fırlatarak. "Bir şey mi yaptın sen?"

Loren bir omzunu silkti, az sonra bir sürü laf işiteceğinin farkındaydı. Muhtemelen birkaç ağzıdan. Herkes ona bakarken sessizce, "Kanlı Ay sırasında yaptığımın aynısı," dedi.

Ivy kaşlarını kaldırdı. "Kanlı Ay sırasında yaptığın şeyin aynısı mı?" diye tekrarladı, ses tonu onaylamamakla kaplıydı. "Bu seni komaya sokan *şeyle aynı şey!*"

Harika, şimdi herkes ona kızgındı. Ve Loren, Ivy'nin kendisine kızmak için herkesten daha fazla nedeni olduğunu fark etti. *Eğer* -Loren öldüğünde- Ivy'nin artık bir kardeşi olmayacaktı. Zamanı zaten kısıtlıydı ve sihrini kullanarak kendini -ve Darien'i- daha büyük bir riske atmıştı.

"Onu biraz rahat bırak," diye söylendi Malakai. "Tüm bu insanların," dedi Malakai ve eliyle etraflarındaki kalabalık caddeleri işaret etti.

"hala buradasın. Burada olmanızın sebebi. Eğer gitseydik, o kıyafetlerle bile başaramama ihtimaliniz vardı."

Ivy hâlâ Loren'e bakıyordu; burun delikleri açılmış, kollarını kavuşturmuş, ağzı ince bir çizgi halindeydi. Loren, Ivy'nin hiç bu kadar kızgın görüldüğünü görmemişti. Darien'in pazarlığını öğrendiği dün geceyi saymazsak.

Loren sesini bulamayınca, "Özür dilerim," diye mırıldandı.

"Bunu kardeşime söyle," dedi Ivy, gözbebekleri görme yetisiyle savaşıyormuş gibi büyürken, "eğer onu bir daha görürsen." Her zamanki dikkatli tonuyla söylediği bu sözler Loren'in içini bıçak gibi kesmişti ve Loren ne diyeceğini, nasıl tepki vereceğini bilemiyordu.

Loren kuleye gittiğinde sadece *onları* düşünmüştü. Tek istediği onları kurtarmaktı. Ve tam olarak bunu yapmış olmasına rağmen, bir şekilde yanlış bir karar vermiş gibi hissediyordu.

"Sorun yok Lor," diye fısıldadı Dallas. "Bunu yaptığına sevindim." Bu, memnun olan *bir* kişi demekti. Ama Loren gözlerini kaldırımdan ayıramıyordu.

"Şu suyu uzatır mısın sarışın?" Malakai'nin sorusu kilometrelerce ötedeydi. Kız cevap vermeyince, adam bir hamlede yaklaştı ve kızın gergin elinden şişelerden birini aldı.

"Gitmemiz gerek," dedi Max. "Don'un Gölge Efendileri'nden bazıları biraz önce buraya geldi. Pax'i arıyorlar. Onu onlardan önce bulmalıyız."

Malakai içkisini yudumlamaya ara verdi. "Seni gördüler mi?" Sakalındaki su damlacıklarını temizledi.

"Sanmıyorum."

Travis ekledi, "Ama Roman'ın evine gittiklerini söylediklerini duyduk. Bunun Arthur için ne anlama geldiğini kim bilebilir?"

"Eğer ona zarar verirlerse," diye söze başladı Lace, sesi sertti, "beyinlerini bizzat ben uçuracağım."

"Böldüğüm için üzgünüm," dedi Aspen, uzağı görebilmek için boynunu eğerek, "ama Maya'nın gitmesi mi gerekiyordu?"

Kafalar döndü. Loren, Maya Reacher'in neye benzediğinden emin değildi ama kalabalığın arasında parlayan pembe bir saç gördü. İkinci bir kız pembe saçlı olanın yanında yürüyordu, ikisi birlikte doğuya doğru gidiyorlardı.

"Bu da ne böyle," diye mırıldandı Max. "MAYA!"-

ÇAT. Bir gök gürültüsü şehri sarstı. İnsanlar çılgık attı, bazıları siper almak için koştu. Loren kendini dengelemek için kollarını uzattı, Dallas

Yer o kadar sert titriyordu ki düşünemiyordu.

Boşluk inledi ve gerildi, gölgeler daha uzağa yayıldıkça canlı varlıklar gibi kıvranıyordu. Daha yükseğe.

Jewels düştü, başının yan tarafı asfalta çarpıp şakağının derisi bir şeftali gibi yarılrken Malakai telaşla bağırdı.

Travis Jewels için çığlık attı, kendisi ve Malakai onun yanında dizlerinin üzerine çökerken sesi sağır edici gürültüden zar zor duyulabiliyordu.

Gök gürültüsü tekrar patladı, şehir bir kez daha sallandı ve erimiş lav gibi parlayan toprakta çatlaklar oluşmaya başladı.

Loren, Dallas'ın ona tutunduğunun belli belirsiz farkındaydı. Nasıl olduğunu, ne zaman düştüğünü bilmiyordu ama yerdeydi, Dallas yanına çömelmişti.

Jewels çığlık atıyordu, elleri kulaklarına kenetlenmişti. Nöbet geçiriyordu, vücudu sarsılıyordu.

Malakai ve Travis de çığlık atıyordu, her iki adam da Jewels'ın adını sayıklıyordu; ona yardım etmek için çırpınıyor ama nasıl yardım edeceklerini bilmiyorlardı. Gözleri kararmıştı ve etraflarında ince, koyu çizgiler belirliyordu.

Birdenbire hareketsiz kaldı. Sessizleşti.

Kalbi durmuştu.

"HEY-YARDIMA İHTİYACIMIZ VAR!" Travis ayağa fırlayıp sağlık görevlilerine doğru koşarken Malakai kükredi. *"BURADA YARDIMA İHTİYACIMIZ VAR! BİRİ BIZE YARDIM ETSİN!"*

KUZEY DOĞU MONTGOMERY

YVESWICH, KENTYAKALETİ

ROMAN DEVLİN'İN HER UZVU HALSİZLEŞMİŞTİ, SOĞUK Kemiklerine öylesine işlemişti ki, saçaklardan ve üst geçitlerden damlayan buz sarkıtları gibi kırılacaklarından korkuyordu. O ve Darien bir süredir konuşmamışlardı, ikisi de sözcüklerini kullanamayacak kadar yorgun ve donuktu.

Şu anda görebildikleri tek artı, her şey kasvetli ve puslu görünse de, sanki dev bir boya fırçası şehrin üzerinde su rengi gri bir yıkama yapmış gibi görünüyordu. Yine de yeraltında olmaktan, kılıçtan başka görececek bir şey olmamasından daha iyiydi.

Darien onun yanında yürüyordu, kılıç şimdi sırtında kınında duruyordu, bıçak parlayan yansıtıcı cam yerine yine siyahtı. Bu alan sessizdi, canavarlar sanki kırılmaz zincirlerle karanlığa hapsedilmiş gibi, Boşluk gölgeleri yığınlarına doğru çekiliyor gibiydi. İniltili viyaklamaları, tıkırtıları ve ulumaları sokaklarda yankılanan korkunç bir senfoni yaratıyordu.

Şelale onları dışarı attıktan ve kuzeye doğru yürümeye başladıktan kısa bir süre sonra Darien yorgunluk belirtileri göstermeye başlamıştı. Ama Roman kuzeninin sonuna kadar inkar edeceğini -yardım edeceğini, dinleneceğini biliyordu. Darien'le ilgili tek şey, kendi iyiliği pahasına bile olsa, her zaman sınırlarını zorlamasıydı. *Özellikle de* kendi iyiliği pahasına, ki bu Roman'ın şu anda ihtiyaç duyduğu son şeydi.

"İyi misin?" Roman mırıldandı.

"İyiyim."

Roman yavaşlamadan önce bir dakika geçmesine izin verdi, topallıyormuş gibi yaptı ve "Sanırım dinlenmek için durmam gerekebilir" dedi.

Darien Roman'a baktı, yaralanma olup olmadığını kontrol ederken gözlerindeki yorgunluk kayboldu. "İyi misin?"

"Biraz nefes alabilirim. Ve biraz su." *Biraz nefes alsan* iyi olur, diye düzeltti Roman zihinsel *olarak, ve biraz su*. "Ayaklarım beni öldürüyor." En azından bu son kısım yalan değildi. Ayak parmakları uyuşmuş olsa da diğer her yeri zonkluyordu.

Darien elindeki acıdan dolayı tekrar yüzünü buruşturarak, "Tamam," dedi. O mağarada bir canavarın dişlerini geçirdiği kolu da öyle. Darien çenesini yukarı doğru kaldırarak ileriye işaret etti ve "Şu evlerden birini deneyelim," dedi.

Buralardaki evler güzeldi; normal bir günde güçlü büyülerle korunuyor gibiydiler. Ama bugün normal bir gün değildi ve bu mahalleyi Yveswich'in en güvenli mahallelerinden biri yapan o pahalı, karmaşık büyü sistemleri sökülüp atılmıştı. Artık bu evleri basit kilitler ve mandallar dışında koruyan hiçbir şey yoktu.

Bu da seçtikleri evin ön kapısını tekmeleyerek açmayı ve içeri girmeyi inanılmaz derecede kolaylaştırdı. Kilitler kırılıp parçalandıkça metal parçaları yere savruluyor ve çınılıyordu.

Çok sayıda pencereye rağmen içerisi bahçeden bile daha karanlıktı. -Bir cehennem zebanisi için bile görmek zordu. Burası da daha sıcak değildi, şehir o kadar soğuktu ki ıslak saçları donarak sert, parlak teller haline gelmişti.

Roman alışkanlıkla bir düğmeyi çevirdi ama ışık yanmadı.

Darien'in botları parke zemine vurarak buzdolabına doğru ilerledi ve kapıyı açtı. Alet, hareketin arkasındaki güçten dolayı sarsıldı, bir mıknatıs düşerek oturma odasına doğru yuvarlandı.

Roman mutfakta Darien'e katıldı ve kuzeni ışıklandırılmamış buzdolabının içindekileri karıştırırken adaya yaslandı.

"Orada biraz biftek artığı bulsak güzel olurdu, değil mi?" Roman bu düşünce karşısında ağzı sulanarak konuştu. En son ne zaman yemek yediğini hatırlayamıyordu. Muhtemelen dün.

Darien buzdolabının arkasından bir şeyler çıkarırken, "Buradaki şeylerin yarısı donmuş," dedi. "Yakala." Roman'a plastik bir şişe kaynak suyu fırlattı - kısmen donmuş, içinde bir parça buz sallanıyordu.

Kapaklarını çevirip içtiler, Darien Roman'dan daha hızlı bitirdi. Su, boş bardaklarına çarptığında içi boş guruldama sesleri çıkarıyordu.

mideleri.

Nefes nefese kalan Darien tezgâha yaslandı ve yere doğru kayarak kötü durumdaki elini kucağına aldı. Eliyle mi yoksa hâlâ kanamakta olan koluyla mı daha çok ilgileneceği konusunda sürekli çelişki yaşıyor gibiydi.

Roman ağzındaki suyu bileğinin tersiyle sildi ve Darien'in karşısına oturdu. "İyi karar mıydı?"

Darien elindeki boş şişeyi göstererek, "Bir daha asla suyu hafife almayacağım," dedi. Daha fazlasına, belli ki daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Roman, "Başka var mı?" diye sordu.

"Evet, bir daire dolusu var."

Roman, Darien'in bunu yapmasına fırsat vermeden ayağa kalktı ve dört su daha alarak ikisini Darien'e, kilerde bulduğu bir granola bar ile birlikte verdi. Roman kendisi için de bir tane aldı ve tekrar oturdu. Çubukları tek lokmada, neredeyse hiç çiğnemenen yediler.

"Sence daha ne kadar var?" Darien elindeki granola bar paketini avucunun içinde buruşturarak sordu.

Roman bunu düşündü. "Belki bir saat." Hastaneye doğru ateş ediyorlardı. Patlama binayı ıskalamışsa ve içeride hayatta kalanlar varsa, yardım alma şansları olabilirdi. Belki onları daha kuzeye götürmek isteyecek birileri çıkabilirdi. Hâlâ kimseye rastlamadıklarını düşünürsek, bu çok şey istemektir... ama yine de hastaneyi geçmek zorundaydılar, bu yüzden denemeye değirdi.

"Hastanede kimse yoksa," diye başladı Darien, donmuş saçlarını yüzünden iterek, "bir arabaya düz kontak yapmayı deneyeceğiz. Bakalım ne kadar uzağa gidebileceğiz."

Roman başını salladı. "Bana uyar."

Ne kadar uzağa gidebilecekleri, o karanlık duvara ya da gidilemeyecek kadar harap olmuş bir yola ne kadar çabuk rastlayacaklarına bağlıydı. Görünüşe bakılırsa, Yveswich'in neredeyse tüm orta kesimi Boşluk tarafından boğulmuştu ve çarpmadan sürmek imkânsızdı.

Sessizlik içinde birkaç dakika oturdular. Yveswich çok hareketsizdi. Çok... boştu. Buraya gelirken karşılaştıkları tek hareketlilik, gök gürültüsüne *benzeyen* rastgele bir *patlamaydı* ve bunu deprem gibi hissettiren hızlı bir sarsıntı takip etmişti. Boşluk yayılıyordu, boyutlardaki yırtık daha da açılıyor, daha fazla gölge ve canavar ortaya çıkıyordu.

Roman gözlerini kapadı, bir dakikalığına bile olsa uyumayı diledi. Ama devam etmek zorundaydı. Pax için, her neredeyse. Devam etmek *zorundaydı*.

Darien ayağa kalkarken botları sürtündü.

Roman gözlerini zorla açtı.

"İyi misin?" Darien elindeki çöpü çöp kutusuna atarken sordu.

"Sen iyi misin?" Roman karşı çıktı.

"Yaşayacağım." Ona elini kaldırmasını teklif etti ama Roman bunu duymazdan geldi ve kendi başına ayağa kalktı. Darien, "Bu arada yalan söyleme konusunda berbatsın," diye ekledi. Roman'ın kaşları çatılınca, "Dinlenmek için durmana gerek yoktu," diye açıkladı.

"Hayır," diye onayladı Roman. "Ama sen durdun."

Darien ön kapıya doğru ilerledi. "Hadi yola koyulalım."

Evden çıktılar ve yürümeye devam ettiler. Şehir belli aralıklarla sallanıyordu ama sarsıntılar daha küçük ölçekliydi. İlki gibi sizi kışının üstüne düşürecek bir şey değildi. Roman güzergâhları boyunca çok sayıda canavar gördü ama çoğu mesafelerini korudu, diğer mahallelerdeki ve semtlerdeki yoğun gölge duvarlarına yapıştı.

Birinin çığlık attığını duyduklarında Yveswich Genel Hastanesi'ni gösteren bir sokak tabelasının altından geçiyorlardı.

Darien dondu kaldı, kafası yana savruldu.

Ses daha da yükseldi. Bir kadındı bu, sesi-

"*IVY!*" Darien bağırdı.

Roman onu durduramadan, Darien cehennemden fırlamış bir yarasa gibi kaçtı.

"*Darien!*" Roman onun peşinden fırladı.

Çığlıklar devam ediyordu ve tanrılar korkunçtu. Sanki birine işkence ediliyor gibiydi. Diri diri yakılıyordu. Darien artık çok uzaklardaydı, Ivy için attığı çığlıklar ıssız sokaklarda belli belirsiz yankılanıyordu.

"ROMAN!" diye bağıırıyordu ses. "*ROMAAAAAN! YARDIM EDİN! ROMAN!*"

Ama bu ses Ivy'nin sesi değildi, Roman'ın sesi değildi. Hiç de öyle olmadı.

Roman'a Helen gibi geliyordu. Annesi gibi. Ama annesi ölmüştü.

Roman kendini daha hızlı itti. "*Darien! DARIEN-YAVAŞLA!*" "*Bir şeyler doğru gelmiyor,*" dedi Sayagül Ruh Bağ'ından aşağıya *doğru*.

ejderha saatler sonra ilk kez konuşuyordu. Sersemlemişti, Roman'ın kemiklerini kemiren yorgunluk sayesinde kelimelerini zar zor geveleyebiliyordu.

"*Biliyorum,*" dedi Roman. Bir köşeden savruldu, gevşek çakılların üzerine düşerken bacağı yana fırladı ve sertçe omzunun üzerine indi. Homurdandı. Ayağa fırladı, taşlar avuçlarına batıyordu. "*DARIEN, BEKLE!*"

"*Bunun bir Kavşak olduğunu mu düşünüyorsun?*" Sayagül sordu.

"Kahretsin, umarım değildir. Yoldaki donmuş suyun üzerinden atladı, botları dış kenardaki ince buzı parçaladı. 'Onu bulmak zorundayız-'

"Orada," dedi ejderha, gölgemsi bir ışıkla işaret ederek.

Roman bir köşeyi döndü, bir dur işaretinin etrafından dolandı ve her biri pastel-gök mavisi, limon damlası, allık, nane yeşili ve lavantanın farklı bir tonuna boyanmış bir dizi büyük, güzel evin önünde durdu.

Roman'ın Darien'i bulduğu yer lavanta rengi evin önündeki kaldırımdı. Bahçe, kapısı kapalı olan beyaz bir çitle çevriliydi. Rüzgâr aç bir kurt gibi uluyor, güçlü esintileri gül ve leylak çalılarında beyaz ve mor çiçek yapraklarını koparıyordu.

Çığlıklar kesilmişti. Rüzgâr dışında sokakta ölüm sessizliği vardı, görünürde ne bir insan ne de bir canavar vardı.

Roman sakın adımlarla kuzenine yaklaştı. "Darien?"

Darien dönmedi. Orada öylece durup eve baktı. Sonra o kadar sessiz konuştu ki Roman onu zorlukla duyabildi: "Ivy'ydi."

Sanki transa geçmiş gibi hareketsizliğini bozdu ve ağıla kapatılmış bir hayvan gibi kaldırmı arşınladı, gözlerini eve dikti, nefesi havada hayaletler oluşturdu. Araba yolu daha fazla beyaz gül ve mor leylakla kaplıydı, yapraklarından geriye kalanlar kırılğan cam parçaları halinde donmuştu.

"Ivy'ydi," dedi Darien tekrar, çoğunlukla kendi kendine konuşarak. "Buradaydı, onu duydum."

"Darien." Roman temkinli konuşuyordu, dişleri o kadar şiddetli gıcırdıyordu ki neredeyse hiç konuşamıyordu. "O olduğuna emin misin-"

"O Ivy'ydi!" diye patladı ve dönerek onunla yüzleşti. Burun delikleri şişmiş, boynundaki damarlar kabarmıştı. "Sanırım kendi kız kardeşimin sesini tanıyorum-"

Çığlıklar tekrar başladı. Ses evin içinden geliyordu. Bu kez hiç şüphe yoktu: Helen Devlin'di.

Ama Darien'in duyduğu bu değildi.

"Ivy!" Darien çitten atladı ve çizmelerinin altında çıtırdayan buzlu bahçeyi geçerek kaçtı. Yeni boyanmış merdivenlerden çıkıp doğruca kapıya yöneldi-

Kapı aniden ardına kadar açılmış ve onu içeri buyur etmişti.

"Kahretsin." Roman çitten atladı ve avluyu hızla geçerek merdivenlerden yukarı çıktı-

Darien döndü ve göğsüne çarpan bir kolla onu engelleyerek Roman'ı bir adım geriye gönderdi. "Burada bekle."

"*Dalga mı geçiyorsun?*" Roman ne kadar gürültü yaptıklarının farkında olarak tersledi. Lanet olası yemek zilini de çalıyor olabilirler. "Ayrılmamızın imkanı yok-"

"Roman-" Darien durakladı, ağır ağır nefes alıyordu, dudakları soğuktan maviye boyanmıştı. "Bir şeyler yolunda değil."

"Evet, hiç de bile." En azından sonunda bunu fark etmişti. Sayıklıyorlardı, ikisi de yorgunluktan sayıklıyordu. Endişeden. Ve bu çılgılık... Bu bir tuzak olabilirdi. Onları inine çeken bir canavar.

"*Oraya giremez,*" diye fısıldadı Sayagül. '*İçeri girmesine izin verme-*'

"Burada bekle," dedi Darien kararlılıkla. O döndü-

"Darien, bundan hoşlanmıyorum!" Roman tısladı. Evin açık kapısı sanki eğleniyormuş gibi tartışmalarını izliyordu, içerisi ürkütücü derecede karanlıktı. "Ya bu bir Crossroads ise?"

"Değil. Bu sokak yepyeni."

"Bundan emin olamayız! Ya Ruh Terra karanlık bir iş çeviriyorsa? Ya siz oradayken başınıza kötü bir şey gelirse? O zaman ne olacak?" diye meydan okudu.

Darien yine tartışmaya yer bırakmayan o kararlı ses tonuyla, "Olmayacak," dedi.

"Diyelim ki oldu," diye ısrar etti Roman. "O zaman kız kardeşine aptalca bir tuzağa düştüğün için öldüğünü mü söylemem gerekiyor? Bunu Loren'e mi söylemem gerekiyor? Sen gidersen ona kim bakacak, Darien? *Kim bakacak?*"

"Bana bir şey olmaz," diye homurdandı Darien, ama Roman'ın sorusu - şüphesiz en sonuncusu- onu durdurdu. "Ayrıca, senin de bakman gereken insanlar var. Eve dönmen gereken küçük bir kardeşin var. İşte bu yüzden burada beklemeni ve ben içeride işkence görenin kız kardeşim olmadığından emin olurken gözcülük yapmanı istiyorum." Evi, misafirleri bekleyen açık kapıyı işaret etti. Roman'ın ensesinde bir ürperti belirdi. İzlediğini hissedebiliyordu ve şimdi de hissediyordu.

Bir şey onları izliyordu.

Roman itti, kalbi gümbür gümbür atıyordu, "Darien, *Helen'i* duydum. Annemi duydum. Ivy'yi duydun." Parmağını onun yüzüne doğru uzattı.

Darien düşünürken birkaç saniye geçti. Roman nefesini tuttu ve Darien'in tüm bu çılgınlardan kimin ya da neyin sorumlu olduğunu bulmakta ısrar etmemesi için tanrılara yalvardı. Roman onun neden bu kadar

Kuzen Ivy için çok endişeliydi; ailesinin nerede olduğunu, güvende olup olmadıklarını bilmelerinin hiçbir yolu yoktu. Yaşıyorlardı. Tek bildikleri, Ivy'nin gerçekten orada olduğuydu.

Ama Roman o çığlıkların Ivy'ye ait olmadığına dair fikrinin arkasındaydı. Çığlıklar rahmetli annesi yerine Pax'in sesi olsaydı, kendisinin de buna kanacağından -Darien'le aynı tepkiyi vereceğinden- emindi.

Darien'in kararını beklerken kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki tekrar kusabileceğine yemin etti. Çığlıklar kesilmiş, sokak sessizleşmişti. *Çok* sessizdi.

Sonra Darien, "Nöbet tut." dedi.

Roman lanet okudu, yüzünden kan sızıyordu.

Darien ekledi, "Ve gözden uzak dur."

Roman cevap veremeden mor evin açık kapısından geçip gözden kayboldu.

Roman tam olarak nerede olduklarını anlamaya çalışarak etrafına bakındı. Bu sokakta hiç araba yoktu, hiç insan yoktu, hatta ceset bile yoktu. Burası yeni bir alt bölge olmalıydı, her şey yeni inşa edilmişti - bir Crossroads yarattığı için yaşanmazdı.

Ama daha tuhaf şeyler de olmuştu.

Roman verandada volta atıyor, yırtık eldivenlerinin içinde avuç içleri terliyordu.

Darien'e iki dakika vermeye karar verdi. Bu iki dakika dolduğunda onu oraya kadar takip edecekti. Bu son sözüydü.

"Bundan hoşlanmıyorum," diye sızlandı Sayagül.

"İki dakika," dedi Roman, kalbi hâlâ hızlı atıyordu, avuçları kaygandı. *"Tüm alacağı bu.*

Roman bir buçuğa kadar saydıktan sonra siktir et dedi ve kapıya yöneldi-

Ancak kapının kapalı ve kilitli olduğunu fark etti ve Darien'in bunların hiçbirini yapmadığını biliyordu.

Roman'ın midesi ayaklarına doğru düştü.

Kapının yanındaki pencereden baktığında evin boş olduğunu gördü.

Mobilya yok.

Ve Darien'e gelince-

Hiçbir yerde görünmüyordu.

MOR EV

YVESWICH, KEREYALETİ

DARIEN MOR EVE ADIMINI ATTIĞI ANDA, ACABA

Roman haklıydı. Belki *de* burası bir kavşaktı. Belki de eski bir canavarın inine girmişti. Havada aynı his vardı - sanki bir kapı keskin bir esintiye neden olacak kadar kuvvetle açılmış gibi. Hatta burası büyü gibi kokuyordu.

Ama şeytan ayrıntıda gizlidir ve bu ayrıntılar akla yatkın değildi. Kavşaklar her zaman eski bir yerde, uzun ve karmaşık bir geçmişi olan bir yerde bulunurdu. Yine *de başka bir* yere gittiği hissinden kurtulamıyordu... *başka bir* yere.

Antreden geçerken botları gümbürdedi. Boş oturma odası... Mutfak.... Buradaki her şey yeni kokuyordu; yeni boya, yeni zemin, üst katlarda yeni halı.

Ivy'yi dinlemek için olduğu yerde döndü... Ama ev o kadar sessizdi ki damarlarında dolaşan kendi kanını duyabildiğine yemin edebilirdi.

Ve sonra çılgınlık tekrar başladı. Nereden geldiğini tam olarak kestiremiyordu. Etrafını sarmış gibiydi; yukarıda, aşağıda ve gözlerinin görebildiğinin ötesindeki gizli yerlerden yankılanıyordu.

Ses Ivy'den geliyordu, bundan emindi. Ama bu sefer sesi gençti. Ve bu kez, *onun* adını söylemiyordu.

Annelerini çağırıyordu.

"Anne, *anne!* Biri anneme yardım etsin, *lütfen!* O yaralı, bir doktora ihtiyacımız var!"

"Ivy?" Darien seslendi. Sesi evin içinde yankılandı. Kanı soğudu, kollarındaki tüyler elbisesinin altından yükseldi. *"Ivy?"*

Kalbi hızla çarparak koridorda kız kardeşinin sesine doğru koştu. Büyüsü - ne kaldıysa artık- parmaklarının arasında gölgeli yılanlar gibi dolaşıyordu.

Koridorun yarısına gelmişti ki, aniden ev dumanlar içinde kayboldu. Ve sonra o duman değişmeye, farklı bir ortama dönüşmeye başladı.

Darien bir adım tökezledi, bir sokak yavaşça şekillenirken şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

Gece vaktiydi. Yer: Angelthene'de bir apartman.

Burası onun eski eviydi; bir zamanlar Slade ailesinin yaşadığı bina.

Kafası tamamen karışmış bir halde, bir taksinin apartmanın önünde durmasını izledi.

Ve sonra midesi alçaldı, kalbi ikiye bölündü, çünkü fark etti-

Bu geçmişti. Bir şekilde geçmişe gitmişti. Hayatının en kötü gününe.

Taksinin yolcu tarafındaki kapısı açıldı ve insan bir kadın yaz sonunun ılık havasına adını attı.

Onu görmesinin üzerinden o kadar uzun yıllar geçmişti ki, Darien onun Ivy'ye ne kadar benzediğini unutmuştu. Gözlerinin eğimi, nazik gülümsemesi... Ivy. Yine de kırmızımsı kahverengi ve sırtının ortasına doğru hafifçe dalgalanan saçları tamamen kendisine aitti. Gen havuzundaki iki çocuğunu atlamış bir özellikti bu.

Darien annesinin apartmana girişini izlerken gözleri nemden buğulandı, elinde çantası, uzun paltosu arkasında dalgalanıyordu.

"Anne?" diye seslendi.

Ama sesinin alaycı yankısı aldığı tek yanıt oldu.

Gözlerini sıkarak kapattı ve bunun geçmesini diledi. Artık görmek istemiyordu, onun tekrar ölümüne tanık olmak istemiyordu-

Gerçek değil, dedi kendi kendine. *Bu gerçek değil.*

Botların yavaşça vuruşu gözlerini açmasına neden oldu.

Gözleri kapalı olduğu kısa süre içinde sokak eriyip gitmişti. Şimdiki zamana, mor eve geri dönmüştü. Ancak pencerelerin dışındaki manzara zifiri karanlıktı, bu da hâlâ *başka* bir yerde sıkışıp kaldığını gösteriyordu.

Yavaşça arkasını döndü...

Oturma odasının ortasında amcası Donovan Slade duruyordu. İki başlı kurt tanıdığı onun gölgesinden sıyrılıp yanına yaklaştı, gözleri karanlıkta güneşin vurduğu dört yakut gibi parlıyordu.

Darien çenesini kaldırdı, sağlam eli yanında yumruk şeklinde kıvrıldı. Donovan'ın dudaklarında şeytani bir gülümseme oluştu.

"Merhaba, Darien."

KUZEY FİNANSAL DAĞILIM

YVESWICH, KEREYALETİ

ŞEHİRİN SOKAKLARINDA HIZLA İLERLEYEN BİR AMBULANSIN ARKASINDA

Yveswich, Loren iki sağlık görevlisi Jewels'in üzerinde çalışırken sakin kalmaya çalıştı.

Azrail'in kalbi durmuştu. Cildi şimdiden hastalıklı bir solgunluğa bürünmüş, dudakları maviye boyanmıştı. Sağlık görevlileri onu ambulansa o kadar çabuk bindirmişlerdi ki Loren gözünü kırpsa bunu fark etmeyebilirdi. Ama havayı boğan gerilim ona, hızları ne olursa olsun hâlâ çok geç kalmış olma ihtimalleri olduğunu söylüyordu.

Malakai, Loren'den en uzak köşede kıpırdamadan duruyor, sedyede hareketsiz yatan kız kardeşini görünce gözleri heyecanla parlıyordu.

Ivy de buradaydı; ambulansın arkasına binmesine izin verilen üçüncü ve son kişiydi. Ivy, Darien'i bulana kadar Loren'in gittiği her yere gideceğini ilan etmişti - Loren'in kendi hayatından daha fazlasını tehlikeye atmasını engellemek için.

Ambulans çukurlar ve molozlarla sarsılırken Loren ekip bankında Ivy'nin yanına oturmuş, iki eliyle kenarı tutuyordu.

"Temiz." Küreklere bir kez daha basıldığında Jewels'in vücudu sedyeye doğru savruldu ama yine de kalp atışı tespit edilemedi.

Loren ambulansın kapılarındaki pencerelerden, bir zamanlar güzel olan şehrin -artık çorak bir araziden, bir mezbahadan başka bir şey değildi -yarı aydınlık bulanıklıklar içinde geçip gitti. Cesetler sokaklara saçılmıştı, bazıları yarı yenmiş, diğerleri parçalanmış ya da patlamanın etkisiyle cayır cayır yanmıştı.

Bir kabus. Her şey büyük, korkunç bir kâbustu.

Tam da ilerleme kaydetmişken -sonunda kör edici karanlıktan çıkıp diğerleriyle yeniden bir araya gelebilmişken- geri dönmek zorunda kalıyordu. Tekerlerin her dönüşünde, her kilometrenin onu Roman'ın evinden daha da uzaklaştırdığını düşünmeden edemiyordu. Darien ile yeniden bağlantı kurabileceğine inandığı tüm yerlerden uzağa.

Lütfen hayatta kal, diye yalvardı, ambulans sokaklarda ilerlerken, yanından daha fazla parçalanmış ceset geçerken kelimeleri ağzında geveleyerek. Gözlerini kapadı, gözyaşları kapaklarının arkasında yanıyordu ve zihninde Darien'in yakışıklı yüzünü hayal etti - nadir gülümsemesini, yanağındaki gamzeyi. *Lütfen, lütfen hayatta ol. Sana ihtiyacım var.*

Her şeyin yoluna gireceğini söyleyen sesini tekrar duyabilmeyi diledi. Onunla birlikte olduğunu ve onu koruyacağını.

Ama tek cevabı dışarıdaki canavarların ulumalarıydı.

Sağlık görevlileri -bir erkek cehennem zebanisi ve bir kadın cadı- şifreli konuşuyorlardı. Hâlâ ölümle savaşıyorlardı. Malakai çömelmiş, başını dizlerinin arasına eğmiş, titreyen elleriyle saçlarını yumrukluyordu.

Dört dakika. Jewels öleli dört dakika olmuştu.

Darien, Roman'ın eğitim odasında Loren'e, ona yalan söyleme kararını açıkladığında ve Loren de ona olan hislerini itiraf ederek karşılık verdiğinde, kayıp anılarının geri kalanı geri gelmeden önce, *'O bendim,' demişti. "Boğulduğunu söylediğinde yaptığım şey bu muydu? Tekrar nefes almana yardım ettiğimi söylediğinde? O bendim, seni hayata döndüren. Bunların hepsini senin için yaptım Loren. Çünkü seni seviyorum, tatlım.'* Tanrım, hem de nasıl.

Onunla birlikte cehenneme gidip gelmişti. Onun için. Kalbinin birden fazla kez durduğuna şahit olmuştu. Onu birden fazla kez hayata döndürmüştü. Tüm bunlara rağmen ondan asla vazgeçmemişti. Bunu düşünmemişti bile.

Ona bu kadar değer veren birine sahip olduğu için ne kadar şanslıydı. Onun tarafından sevildiği için ne kadar şanslıydı.

Sağlık görevlileri Azrail'i hayata döndürmeye çalışırken Loren'in görüşü üç katına çıktı ve dar bir tünelden aşağı bakıyormuş hissine kapıldı. Tüm bu olanları başka bir yerden, bedeninin dışında bir yerden izliyordu. Buradaki hiçbir şey gerçek gibi gelmiyordu. Dokunabileceği kadar yakınında oturan Ivy bile.

Kalbi hızla çarpmaya başladı. Cildi karıncalanmaya ve terlemeye başladı. Bildiği bir sonraki şey, sağlık görevlilerinin nabzının sabit olduğunu söyledikleriydi, ama kelimeler cadının dudaklarından çıktığında ve ambulans fazladan itilip kakıldığında

Yoldaki bir şeye sertçe çarpan Loren dengesini kaybetti ve banktan aşağı düştü.

"*Loren!*" Ivy çığlık attı. Loren doğrulmaya çalışıp başaramayınca onun yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Loren, neler oluyor? *Neler oluyor?*"

Cevap vermeye çalıştı ama konuşamıyordu. Tutarlı düşünemiyordu. Hafızasındaki küçük bir ses ona hipoglisemik şoka girdiğini söylüyordu

-Kan şekerinin normalin altına düşmesi. Bunu çocukken yaşadığını hatırlıyordu ama o zamandan bu yana uzun yıllar geçmişti ve bu süre zarfında nasıl bir his olduğunu, ne yapması gerektiğini unutmuştu. Tünel gittikçe uzuyor ve karanlıklaşıyordu, ta ki zar zor görebilene kadar-

"*Biri yardım edebilir mi?*" Ivy çığlık attı. "Lütfen, kan şekeri sorunu var! Yardıma ihtiyacı var! *Lütfen.*"

Bir erkek sesi mırıldanarak Ivy'ye sorular sordu.

"Bilmiyorum, ne dendiğini bilmiyorum!" Ivy kekeledi. "Evet, bir dövmesi var. Kolunda, ön kolunda. *Şurada*, evet."

Parmaklar Loren'in kolunun etrafında dönerek onu düzleştirdi. Önünde bir adam diz çökmüştü, yüzü bulanıktı. Loren bir şey söylemiş olabileceğini düşündü -belki de bir isim- çünkü adam birden başını kaldırıp ona baktı.

"Beni duyabiliyor musun?" Sorusu hiç bitmeyen bir yankı gibiydi. "Bayan, beni duyabiliyor musunuz?" Arayan sağlık görevlisiydi ve elindeki cihazla elbisesinin yırtıklarından tıbbi dövmesini tarıyordu. Kırmızı ışık ön kolundan geçti ve dövmesi -bir çubuğun etrafına sarılmış yılan- beyazın kör edici bir tonuna parlayarak karşılık verdi. Çubuğun tabanının hemen altında, Loren'in tıbbi geçmişini içeren sayı ve sembol sıraları bilgisayar kodu gibi derisinde belirdi ve dövmenin geri kalanından daha parlak bir şekilde parladı.

"Lütfen." Ivy hıçkırarak hıçkırarak ağlıyordu. Histerik bir şekilde. "O ölemez!"

Darien ölemez, diye düzeltti Loren zihninde, Ivy'nin de aynı şekilde

hissettiğini biliyordu - Ivy'nin *kardeşinin* hayatını kurtarması için sağlık görevlisine gerçekten yalvardığını biliyordu. Keskin bir şey kolunu ısırdı. Loren
irkildi ve çekilmeye çalıştı,

Ama sağlık görevlisi sağlam durdu.

Loren'in ağır göz kapakları inip kalkarken bir ses Ivy'ye "Bu bir glukagon iğnesi," diye açıkladı. "Karaciğerinin depoladığı şekeri kanına salmasına neden olacak. Hiçbir şey yiyemeyen ya da içemeyen hastalara verdiğimiz şey bu."

Başka sesler. Ambulansta hareketlilik. Daha fazla yüz ona baktı ama hiçbirini göremedi. Hepsi bulanıktı.

"Nefes almaya devam et Loren," diyordu Ivy. Buz gibi soğuk parmaklar rahatlatıcı bir dokunuşla yanağını sıyırdı. "Nefes almaya devam etmelisin-"

"Geliyorum bebeğim," dedi derin, zengin bir ses, aynı anda hem yakın hem de uzak *geliyordu*. Kalbi bu sesin ait olduğu kişi için acıdı ve dudaklarından yumuşak, boğuk bir ses -bir hıçkırık- döküldü. *"Geliyorum. Dayan.*

Bu ses -ister gerçek ister rüya olsun- göz kapakları kapanmadan önce duyduğu son şeydi.

MOR EV

YVESWICH, KEREYALETİ

"O SENDİN." DARIEN'İN BÜTÜN DÜŞÜNCELERİ KISA DEVRE YAPTI.

Donovan boş oturma odasında otururken Don'un kurt tanıdığı Skoll, Haydut'la kapışmaya hazırlanıyordu. İkisi de birbirlerine hırladı, vücutları alçaldı ve tüyleri diken diken oldu. "Bunu *sen* yapıyorsun."

Darien, amcasının yüzündeki o iğrenç gülümsemeyi gördüğü anda anlamıştı. Burayla şelale arasında bir yerde Avertera tilsimini kaybetmişti, bu da Donovan'ın onu takip etmesine, yemlemesine izin vermiş olmalıydı. Ama Don'un bunu *nasıl* yaptığına gelince... onu bir anının içine girmeye nasıl zorladığına... kız kardeşinin çığlık sesine... bu henüz çözemediği bir gizemdi.

"Doğru," diye onayladı Donovan, rahat ses tonu şeytani bakışlarıyla çelişiyordu. "Roman'ın tuzağıma ilk koşan olacağını düşünmüştüm, ama daha büyük aptal olanın *sen* olduğu ortaya çıktı. Yine de söylemeliyim ki..." Darien'in etrafında dönmeye başladı, bir avcının avının etrafını sarması gibi, gölgeler gümbürdeyen çizmelerinin etrafında dönüyordu. Darien gözünü kırpmayı reddediyor, amcasıyla yüz yüze gelmek için sürekli yerinde dönüyordu. Dövüşte ilk kural asla rakibine sırtını dönmemektir. "Böylesi daha iyi," dedi Don. "En sevdiğim yeğenimle başka nasıl kaliteli zaman geçirme şansım olabilir ki?"

"Benden ne istiyorsun?" Darien talep etti.

"Söylentilerin doğru olup olmadığını görmek istiyorum."

"Hangi söylentiler?"

"Hepsi," dedi açıkça. "Kendine büyük bir isim yaptın, Darien. Yedi Şeytan'ın başı... Her dövüşte yenilmez şampiyon

girdiğiniz halka... Hatta bazıları sizin batı yakasının en iyi dövüşçüsü olduğunuzu söylüyor. Bu oldukça büyük bir iddia, sizce de öyle değil mi?" Elleri iki yanında gevşekçe sallanarak durduğunda gülümsemesi genişledi. Roman o ellerle kaç kez vurulmuştu? Paxton kaç kez onlardan ürküp kaçmıştı? Don, "Bu teoriyi test etmek isterim," diye bitirdi sözlerini.

"Beni buraya yumruk yumruğa dövüşmek için mi getirdin?"

Don'un zalim sırtışı düştü, siyah gözleri karanlıkta parlıyordu. "Kardeşimi öldürdün, Darien."

Darien'in ciğerleri sanki karnına yumruk yemiş gibi boşaldı.

"Bu doğru," diye homurdandı Don. "Sen olduğunu biliyorum. Bunca zamandır biliyordum. Bu anı ne kadar uzun zamandır beklediğim hakkında bir fikrin var mı? Ne kadar sabırlı olduğumu? Dürüst olmak gerekirse, kardeşim öbür dünyayı selamlarken senin sadece birkaç saat uzaklıkta olduğunu, Angelthene'in Evlerinin Başı olarak görevi devralacağını bilmek işkence gibiydi." Gölgeleleri kıpırdadı, yüzü nefretle doldu. "*İşkence*." Son kelimesi bir havlamaydı ve Sköll bunu kendi havlamasıyla yankıladı.

"Neden bekliyorsun?" Darien oyalanarak meydan okudu. "Angelthene'e gelebilirsin."

"Her ne kadar zor olsa da, bir şey için ne kadar uzun süre beklersen ödülünün de o kadar büyük olacağına inanıyorum. Sonunda hedefine ulaştığın anın değerini daha iyi anlarsın." Bunu söyleme biçiminde bir tuhaflık vardı, sanki başka bir şeyden bahsediyordu. "Ve yüzündeki ifade..." Soğuk bir kıkırdama duvarları deldi. "Gerçekten sen olduğunu bilmediğimi mi sandın? Babanın adamları konuşur, Darien. Artık ortalıkta olmaması benimle konuşmadıkları anlamına gelmez. O gitti diye seni kabul ettikleri anlamına gelmez. Aslında senden nefret ediyorlar."

"G u r u r u m okşandı."

Don yumruklarını sıktı, başparmakları parmak eklemlerinin yaralı tepelerinde geziniyordu. "Bu işi halletmeden önce bana söylemek istediğin başka bir şey var mı? *Akıllıca* bir şey?"

"Üzgün değilim, eğer duymak istediğin buysa."

Don burnundan esprisiz bir kahkaha attı, ağzı ısıracaktı gibi seğiriyordu. "Ama Randal'ı öldüren gerçekten *sen değildin*..." diye düşündü Don, başını bir yana eğerek. "Öyle miydi?"

Darien cevap vermedi.

Don tekrar volta atmaya başladı. "Randal'ın adamları bunun bir canavar olduğunu söylüyor; karanlık ve kadim bir varlık, korkuyla besleniyor. Bak, bu hikâye çok daha mantıklı.

benim için. Yani, dürüst olalım." Bir kahkaha daha, silahtan çıkan kurşunlar gibi odada sekti. "Sanki Randal'ı yenebilirmişsin gibi."

Sessizlik bir uçurum gibi yayıldı.

Don doğruyu söylemişti; Darien babasını öldürebileceğine bir kez bile inanmamıştı. En azından göğüs göğüse çarpışmada -o zamanlar değil. Tam da bu yüzden hiç denememişti bile. Tüm bu acılara bir son verme şansı olduğuna inansaydı, harekete geçerdi. Ivy ve diğer Şeytanları Randal'ın sürekli saçmalıklarından kurtarmak için her şeyi yapardı.

Ama Randal'ın ölümünden beri Darien *değişmiş*, büyümüştü. Yeniden yapma fırsatı verilirse, onu kolayca öldürebileceğini biliyordu. Ama karşısında duran amcasını öldürmek... Bu tamamen başka bir meydan okumaydı.

Roman'ın uyarısı - dün gece Silverway'de Caliginous'a giderken söylediği uyarı - Darien'in hafızasında bir sivil savunma sireni gibi yankılandı: *'Darien, onu öldürmeye çalışırsan kaybedersin.*

"Peki, ne diyorsun?" Don onunla yüzleşti, elleri gömleğinin uzun kollarını yukarı itiyordu. Sköll'ün hırıltısı neredeyse kükremeye dönüşmüştü, kurt nefesini tutmuş efendisinin işaretini bekliyordu. "Amcana dövüşmekte herkesin söylediği kadar iyi olup olmadığını göstermeye ne dersin?"

Darien her zaman dövüşmek için can atardı ama bu gece bu davet karşısında ağzının kuruduğunu fark etti. O mağarada Roman'a tutunmaktan dolayı zonklayan elinin ve hâlâ iyileşmekte olan kırıklarının fazlasıyla farkındaydı.

Bunun dışında, geçmişinin hayaletlerinin ensesinde soluduğunu hissediyordu. Artık çocuk olmayabilirdi ama o anda, amcası onu ileriye doğru çağırırken, kendini yeniden on üç yaşında hissetti -aynı adamın onu en son dövdüğü zamanki duyguların hepsini hissetti. O günler, Darien'in doğru düzgün dövüşmeyi öğrenmesinden önceki günlerdi -sadece morartmak yerine kemik kıran bir yumruk atmayı.

Amcasıyla birbirlerine bakarken, bu gece bu evden çıkmayı başırırsa bunun zaferle olmayacağını biliyordu. Donovan -her ne sebeple olursa olsun- gitmesine izin verdiği için olacaktı.

Ama Donovan'ın yüzündeki ifade Darien'e onun bir yere gitmesine izin vermeye hiç niyeti olmadığını söylüyordu.

"Gel yeğenim." Don davet etmek için parmaklarını kıvırdı. "Utanmana gerek yok.

İlk kanı senin akıtmana bile izin veririm, ne dersin?"

Darien sol elini yumruk yaptı, diğer eli kalp atışlarıyla birlikte zonkluyordu. "Seninle dövüşmeyeceğim."

"Çok mu korktun?" Don'un obsidyen gözleri Darien'in sağ eline takıldı; neon kırmızısının nabız atışları yaralanmaya işaret ediyordu. "Aman, aman..." Dudaklarında bir gülümseme belirerek dudak büktü. "Eline ne yaptın böyle?"

"Bunu yapmayacağız." Darien kapıya doğru yürüdü. "Teklifini başka bir zaman kabul ederim."

Ama Don yoluna çıktı ve onu geriye doğru itti.

Bu saldırı Darien'in öfkesini çakmaktaşı gibi alevlendirdi, kanı kaynama noktasına geldi. "Bana dokunma," diye sıkılmış dişlerinin arasından uyardı.

"Sen Ivy'den daha iyisin."

"Kız kardeşimin adını ağzına alma." Tekrar etrafından dolaşmaya başladı.

Bir itiş daha, bu sefer daha sert. Onu sendeletecek kadar sert. Darien ona kafa üstü saldırdı. *"Bana dokunma dedim."*

Don onu karşılamak için öne çıktı - hamlesini çaldı. "Yoksa ne olur?" Aralarında birkaç santim vardı, göz göze gelmişlerdi. "Korkaklık etme Darien, bana Yedi Şeytan'ın meşhur liderinin nasıl dövüşüğünü göster."

"Kırık bir elle mi? Ne kadar adilsin." "Vur

bana."

"Hayır."

"Vur bana," dedi yine.

"Hayır."

"Yap şunu, Darien," diye bastırdı Don, ona yaklaşıp kalabalıklaştırarak. "Eğer yapmazsan Roman'ı buraya getiririm ve suratını darmadağın ettiğimde nasıl hissedeceğini görürsün-"

Darien sol eliyle burnuna yumruk attı. Kemik kırıldı.

Don geriye doğru tökezledi.

Haydut ve Sköll gürültülü bir kavgaya tutuştu, karanlık ve kesik dişlerden oluşan bir bulanıklık içinde yerde yuvarlandılar.

Don doğruldu, bükülmüş burun çatlağını sıfırladı.

Sonra bir psikopat gibi güldü, dudaklarından ve çenesinden yoğun kan sızıyordu. "İşte orada!" Sırıtarak ona doğru ilerledi. "Sonunda ne zaman ortaya çıkacağını merak ediyordum." O salladı-

Darien dirseğiyle darbeyi engelledi ve bu kez tereddüt etmeden düz bir yumruk attı-

Don yumruğunu savurarak savuşturdu.

Knuckles Darien'in çenesine çarptı, güç çenesini sarstı ve dilini dişlerinin arasına sıkıştırdı. Ağzına kan doldu ama

Acıdan kurtuldu. Eğildi ve tekrar savurdu-

Donovan yana doğru eğilerek bir yumruk daha attı.

Darien yumruktan son anda kurtuldu, yanağındaki hava kabarcığı vurulmaya ne kadar yaklaştığını gösteriyordu. Hızlı davranarak başının yan tarafına iki darbe indirdi, karnına da keskin bir tekme attı-

Don gülerken inanamayarak gözlerini

kırptırdı. Sanki bu bir *şakaymış* gibi.

Vuruşlar iki taraftan da devam etti. Nefes alacak yer yoktu.

"Kız kardeşini bir süredir görmemiştin," dedi Don yumruklarının arasında, çenesinden aşağı kan damlıyordu. Darien, Don'un saldırılarını ön kolları ve dirsekleriyle engelleyebildiği kadar engelledi ama amcası yine de her darbesinde kemiklerini titreterek aradan sıyrılmayı başardı. Formu iyiydi, çok iyiydi. "Güzel bir şey, değil mi?"

Darien yere bir kaşık kanlı tükürük tükürdü. "Şimdi de konuşuyor muyuz?"

"Adamlarımdan biri onunla ilgileniyor. Takıntılı aslında." Bir sağ kroşe daha fırlattı.

Darien darbeyi engelledi, ön kolundaki kaslar morartıcı darbeden dolayı acı içinde kıvrıldı.

Ruhunda sonsuza dek çöreklenmiş olan canavar ayağa kalktı ve adımlarını hızlandırmaya başladı, konuşmanın gidişatından tedirgin olmuştu, her darbe öfkesinin korlarını alevlendiriyordu.

Don devam etti, "Onunla işim bittiğinde, sanırım onun doymasına izin vereceğim." Canavar daha hızlı adımlarla ilerliyor, Darien'in derisini içten içe kemiriyordu.

"Ondan bıkana kadar onun küçük fahişesi olabilir. Kız kardeşin bu konuda hep iyiydi, değil mi? Fahişe olmak-"

Canavar tasmaını kopardı. Gölge büyüü Darien'dan ateşlenmiş bir top gibi fırladı ve Donovan'ı odanın diğer ucuna fırlattı.

Duvara çarptı ve duvardan sekerek çömelerek ayaklarının üzerine düştü- Sonra tek bir akıcı hareketle ayağa kalktı.

Artık gülümsemedi.

"*Yumruklar* dedim," diye tersledi Don, bir aslan gibi ileri atıldı. Gölgesinden siyah baloncuklar çıktı, genişledikçe titriyorlardı... genişlediler... *genişlediler*. Duman gibi duvarlara tırmanıyorlardı. "Görünüşe göre adil oynamayan tek kişi ben değilim. Karşılaştıralım, olur mu?"

Don elini kaldırdı ve Darien daha saldırıyı engellemeyi *düşünmeden*, bir büyü patlaması odayı boydan boya geçti-

Ona arptı.

Ve geriye doğru utı.

Mutfaktaki dolapların st sırasına çarptı ve yere yuvarlandı, aşağı inerken vücudu tezgâha çarptı. zerine tahta parçaları ve sıva parçaları yağdı, saçlarına toz serpildi.

Darien daha ayağı kalkamadan Don oradaydı, bir eliyle saçlarını köklerinden tutarken diğerk yumruğı yüzüne çarptı. *Bang. Bang. Bang. Bang. Bang.* Her vuruş kafasını bir kum torbası gibi yana savuruyordu.

İşibitmek bilmeyen Don onu omuzlarından tutup ayağı kaldırdı ve kendisiyle yüzleşmesi için fırlattı.

"Gidelim, yeğenim." İşaret etti. "Bana gerçek bir meydan okuma yap." Kanlar içinde ve hırpalanmış olan Darien ileri atıldı ve savurdu.

Iskaladı.

Engellendi.

Tekrar savurdu-

Parmak eklemleri Don'un alnını yararken havladı. Başka bir rakip olsa baygınlık geçirirdi ama bu Donovan'dı ve Darien sol elini çok iyi kullanıyordu.

Don'un karşılık darbesi yıldırım hızındaydı; şakağının yan tarafına aldığı darbe kulaklarının ınlamasına, sol gözündeki görüşün beyazlaşmasına neden oldu.

Köpek ve kurt dövüşmeye devam ediyordu ve kazanan Bandit değildi. Hırıltıların ardı arkası kesilmiyor, Darien'in zaten hızlı olan nabzını hızlandıran hırıltılarla noktalanıyordu.

Don bir hamle daha yaptı. Darien bir darbeden kurtuldu ama hemen ardından bir ikincisi geldi; aynı şakağı bir başka sarsıcı darbe, darbenin arkasındaki g beynini sıvıya çevirdi.

Geriye doğru sendeledi. Neredeyse düşüyordu. Düzgün göremiyordu, neredeyse hiç göremiyordu ve kolu yine kanıyordu.

"Hepsi bu kadar mı?" Don'un sorusu üç kez yankılandı.

Darien şansını denedi ve savurdu ama isabet ettiremedi.

Don onu karnından vurdu. Kaburgalarına. Bir şey çatladı ve Darien bir küfür savurdu, acı yan tarafını bir kaynak makinesi gibi yakarken neredeyse bükülüyordu. Parmak eklemleri st dudağını, burnunu ısırmadan önce kendine gelmek için hiç zamanı yoktu. Gözüne.

Sendeleyerek tek dizinin üstüne düştü. Tekrar ayağa kalkmaya çalıştı ama Donovan yüzüne bir tekme attı.

Yere yığıldı, neredeyse bilincini kaybediyordu. Başı dönerek oturmaya çalıştı.
kalktı.

Bir diz göğsüne saplandı ve onu düz bir şekilde yatana kadar geriye itti. zemine vurdu.

Darien, Familiar'ları kastederek, "Durdurun şunları," diye homurdandı.

"Neden seni dinleyeyim ki?" Don tısladı, dizini derine soktu.

Darien onu itmeye çalıştı ama hiç gücü kalmamıştı. "Bu seninle benim aramda."

"Kaybeden Sköll olsaydı bunu söyler miydin?"

Don'un yumruğu yanağına bir kez, iki kez çarptı, her vuruşta kafası yana savruldu.

Kafatasını sarsan bir yumruk daha ve çevresi odak noktasından çıktı, kafası yüzmeye başladı. Kulaklarındaki çınlama dışında tüm sesler kesildi.

Ve sihrinin son kıvılcımı da söndü.

"Batı yakasının en iyi dövüşçüsü." Don'un dudak büküşü boğuktu. "Sen *Hiçbir şey*, Darien. Bir hiçten daha iyi değilsin."

Darien itti ama Don boyun eğmedi. "Çekil," diye boğuk bir ses çıkardı, ağzı kan doluydu.

"Yapmak istediğim son bir şey var."

Don'un parmaklarını şıklatmasıyla birlikte Familiar'lar dövüşmeyi bıraktı.

Haydut bir iniltiyle yere yığıldı, göz kapakları kapandı.

Don'un eli sanki bir asa sallıyormuş gibi bir hareket yaptı ve ev değişmeye başladı, onları geçmişe götürdü.

Annesinin öldüğü geceye.

İşte yine oradaydı - taksiden inip binaya doğru yürüyordu, paltosu arkasında dalgalanıyordu.

Göğsündeki diz - boğazına bastırmak için yukarı kayıyordu - bunun gerçek olmadığını hatırlatan tek şeydi. Bu gece çoktan geçmiş, annesi gitmişti. Güneş ışığı ve sıcaklığı olmayan bir yere gömülmüştü.

Bu gerçek onu rahatsız ediyordu. Onu kaybettiği günden beri peşini bırakmayan bir hayaletti bu.

"Çok güzel," dedi Don, sanki bunu söylemeye hakkı varmış gibi. Ona *bakmaya* hakkı varmış gibi. "Çok *güzel*. Baban şanslı bir adamdı."

"Çekil. *Çekil*."

"Önce bir şey görmeni istiyorum. Sadece bir dakika sürecek." Sahne hızlandı, ileri sarılmış bir film gibi.

Normal bir hıza yavaşladı ve başka bir araç -bir minibüs- binanın önünde durduğunda Darien kusacakmış gibi hissetti ve kendisinin ve Ivy'nin genç versiyonları, ellerinde fıskiyeli içecekler ve buruşuk patlamış mısır torbalarıyla sürgülü kapıdan indiler. Sinemada izledikleri filmi ballandıra ballandıra anlatıyorlardı, hâlâ minibüste olan iki arkadaşları da onların heyecanını paylaşıyordu. Yaklaşık bir dakika sonra vedalaştılar ve minibüs uzaklaştı.

Bundan sonra ne olacağını biliyordu, bir daha görürse canının ne kadar yanacağını biliyordu. Ama gözlerini kaçıramadığını fark etti ve sevdiği ilk kadının acımasızca ölümünü gözyaşları içinde izledi.

Bir çığlık geceyi yırttı, ardından binanın çatısından bir şey düşerken renkli bir çizgi belirdi-

Ve keskin *bir* patlamayla yere çarptı, havai fişek gibi bir ses. İki genç nefes nefese kaldı ve geriye doğru tökezledi.

Ivy şoktan ilk kurtulan oldu. İlk tepki veren. Dengesiz bacakları üzerinde ileri atıldı, dudaklarından paramparça bir hıçkırık döküldü.

Birkaç sessizlik atışı geçti. Ve sonra çığlık atmaya başladılar.

Künt cisim travması, demişti doktor ona, ölümünden iki yıl sonra randevu aldığında, doktordan nasıl öldüğünü ayrıntılı bir şekilde anlatmasını istemişti -boşuna, bunun ona bir kapanış sağlayabileceğini düşünmüştü.

Ama olmamıştı.

Yakınlarda bir yerde, şimdiki zamanda, inleyen bir Bandit kendini yerde sürüklüyordu. Ama köpek onu teselli etmeye çalışırken bile Darien dikkatini olay yerinden ayıramıyordu.

Annesinin ölümünü bir kez gerçek zamanlı olarak görmek yeterince kötüydü. Bu ikinci kez -dışarıdan bir gözle izlemek- işkence gibiydi.

Nefes alamıyordu. Ve korkunç bir an için, gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlanırken, hayatta olmak istemediğini fark etti.

Daha genç ve hıçkırarak ağlayan Darien, Elsie'nin bedenine sarılırken Don başını iki yana salladı. Ivy yakınlarda dizlerinin üzerinde ağlıyor, nemli yüzünü kollarına gömüyor ve "Anne, anne! Biri yardım etsin -annem- lütfen! *O yaralı, doktora ihtiyacımız var!*"

"Korkunç, değil mi?" Don'un dizi nefes borusunu ezdi. "Kesinlikle korkunç."

Darien amcasının tutuşuna karşı itti. "Bırak lan beni," diye soluk soluğa bağırdı.

Don onu bileğinden yakaladı, kötü elinin arkası yere çarptığı anda anı yok oldu. Gölge yerden yukarı kıvrılıp Darien'in bileklerine ve ayak bileklerine dolandı.

Bir dal daha yükseğe kıvrıldı ve buz gibi soğuk bir dokunuşla kötü elinin etrafını sardı.

Darien'in omurgasında bir korku şimşeği çaktı. "Ne halt ediyorsun sen?"

Çırpındı ama gölgeler onu kıstırmıştı. Kapana kısılmıştı.

"Biraz intikam," diye fısıldadı Don.

Gölgeler parmaklarının arasından geçerek kemiklerini yavaşça yanlış yönler doğru çekiyordu. İki büküm oldu ama kurtulamadı.

"Sana karşı dürüst olacağım," dedi Don. Sanki bir sırrı paylaşıyorlarmış gibi yakınına eğildi. "Seni şu anda hayatta tutmamın tek nedeni, Travis'i mahvettiğimde yüzünün alacağı ifadeyi görmek istemem. Onu koruyabileceğini mi sandın?" Onu çenesinden tutarak göz teması kurmaya zorladı. "Hmm? Onu güvende tutabileceğini mi düşündün?"

"Yapma," diye ısırdı Darien. "Ona yaklaşırsan seni öldürürüm-" "Oh, yapacağım - kuzenin için çok şey planladım." Gölge Daha sıkı sıkı, elindeki iyileşmekte olan noktalar acı içinde çılgılık atıyordu. "Sana gelince..." Gölge daha derine iniyor, eklemler çatırdıyor.

Oh lanet, oh lanet-

Don bir fısıltı kadar sessiz, "İzleyeceksin," dedi. Elindeki

bir şey çatladı. Gözleri bembeyaz oldu. Ve *çılgılık attı*.

Kulakları tıkırdadı ve çınladı. Dünya bulanıklaştı. Uzaklaştı.

Görüşündeki beyaz bulanıklığın ve elindeki dayanılmaz acının ötesinde, Darien Don'un güldüğünü fark etti. Don, kendini ayağa iterek, tüm ağırlığını Darien'in eline vermeye çalışarak-

Darien daha yüksek sesle bağırdı.

"Baban haklıymış." Don'un sözleri boştu, kilometrelerce uzakta y d ı .

"Sen

korkağın tekisin."

Darien kendi tarafına döndü.

Ve ani bir öğürmeyle tüm yere kustu.

Çınlama daha da arttı. Acı daha da kötüleşti. Ev döndü-

"Seni yakında tekrar görmek için sabırsızlanıyorum." Tehdit yankılandı, sonra kayboldu, nabzının kulaklarındaki gümbürtüsü tarafından bastırıldı.

Güm güm.

Güm güm.

Güm güm.

Bir süre sonra, zemin hızlı ayak sesleriyle sarsıldı.

"Darien?" diye seslendi bir erkek sesi. Bir duraklama. Ve sonra: "Yüce Tanrım-" Ayak sesleri yeniden başladı, bu kez daha hızlıydı. "*DARIEN!*"

Darien sırt üstü yuvarlandı. Yukarı bakmaya çalıştı ama görüşü üç katına çıktı ve üç Romalı'nın topaç gibi döndüğünü gördü. Bayılmadan önce bir düzine kez dönmüş, dönmüş, dönmüş.

YOĞUN BAKIM ÜNİTESİ

YVESWICH, KERRYALETİ

HASTANE PERSONELİNİN YERLERİ TEMİZLEMEK İÇİN KULLANDIĞI ÇAMAŞIR SUYU Loren'in burnunu ve boğazını güçlü bir şekilde haşladı, sert limonlu şeker dilinin üzerinde eriyerek dumanlar tarafından tatsız hale getirildi.

Gözlerini kapatarak ambulansa olanlardan sonra rahatlamak için elinden geleni yaptı. Ancak dikkati kısa süre sonra bir parmağın defalarca dürttüğü bir düğmenin tıkırtısıyla dağıldı.

İç çekerek gözlerini hastanenin üçüncü katındaki yoğun bakım bekleme odasının göz kamaştırıcı ışığında açtı.

Şimdi herkes buradaydı; sıkışık bir alanda bir araya toplanmışlardı. Ivy, Jack, Lace, Aspen, Travis, Max, Dallas, Kylar ve Malakai. Darien'in geniş kamyonunun katran çukurlarına götürülmüş olması iyi bir şeydi, yoksa yine ayrılmak zorunda kalacaklardı. Eksik olan tek iki kişi - bariz eksilmeler dışında - Maya ve pembe saçlı arkadaşındı. Kargaşa sırasında kaçıp gitmişlerdi, Loren'in karşısında otururken yüzünde beliren düşünceli ifade Max'in canını sıktığını açıkça gösteriyordu. Kafası karıştı; nasıl görüldüğünü tarif etmenin en iyi yolu buydu. *Herkesin* nasıl görüldüğünü.

Loren otomatın düğmesine basanın Malakai olduğunu fark ettiğinde şaşırmadı; tozlu, karışık saçları floresanlarda kararmış bir kuruş gibi parlıyordu. Işıkların çalışıyor olması bile bir mucizeydi, ancak sık sık yanıp sönüyorlar ve hem personelin hem de hastaların endişeli bakışlarına neden oluyorlardı. Fırın da fazla mesai yapıyor, neredeyse sabit olan hava akımı zaman zaman soğuyordu.

Malakai düğmeye saldırmaya ara verdi ve makineye sanki onu rahatsız ediyormuş gibi ters ters baktı.

Loren dizlerini yukarı çekip sert sandalyesine daha da gömüldü ve buz gibi soğuk ellerini ısıtmak için kalçalarının arasına soktu. Malakai'nin dikkat dağıtıcı eğlencesini bitirdiğini umarak gözlerini tekrar kapatmak üzereydi ki Malakai aniden başka bir düğmeye basmaya başladı. Şiddetle.

"Affedersiniz efendim!" diye bir kadın sesi duyuldu, Malakai'nin parmağı o kadar hızlı hareket ediyordu ki neredeyse titreşiyordu. *"Efendim!"*

Malakai durdu ve topuklarının üzerinde dönerek hemşire odasına yöneldi.

"Önce para yatırman gerektiğini biliyorsun, değil mi?" dedi orta yaşlı cadı, kablolu telefonu omzuna yaslayarak. Sabit hatlar, kendi yedek enerji kaynağı olan eski bir iletişim biçimi olduğundan, kısa süreli elektrik veya büyü kesintilerinden etkilenmezdi. Telefonlara sadece personelin erişimi vardı, ancak kullanmalarına izin verilse bile cep telefonlarına hiçbir çağrı gitmiyordu. Hücresel radyo sistemleri şehrin her yerinde hâlâ çalışmıyordu ve görünüşe bakılırsa bu durum yakın zamanda da değişmeyecekti.

"Kilidi açmak için anahtarın var mı?" Malakai dişlerini gıcırdatarak konuştu. "Hiç bozuk param yok."

Hemşire sadece kaşlarını kaldırdı, "Benim sorunum değil," dedi ve işine döndü.

Malakai kaşlarını çatarak makineye baktı. "Orospu," diye mırıldandı. Kan çanağına dönmüş gözlerini Loren'e dikti. "Bozukluğun var mı sarışın?"

Loren kaşlarını kaldırdı. "Odadaki en fakir insana mı soruyorsun?" Sesi yorgunluktan çatallaşmıştı.

"Ben senden daha fakirim," dedi Dallas, deforme olmuş sol kanadından yanık bir tüy koparıken, bir bacağına altına katlamıştı. "İşsiz bir öğrenci hayatı." Son kelime bir esnemeyle karıştı.

"İşte." Ivy ayağa kalktı ve botları tıkırdayarak alanı geçti. Koyu bordo rengi neredeyse siyaha çalan tam vücut giysisinin kalçasındaki bir cebi karıştırdı ve Malakai'ye iki bozuk para uzattı. "Bu yeterli mi?" diye sordu ona.

Azrail sadece homurdandı ve paraları makinedeki yuvaya itti.

"Nakit getirmeyi unutmadın değil mi?" Kylar terk edilmiş bir paspas ve kovanın yanındaki duvara yaslandığı yerden sordu. Loren burnunu kırıştırdı, temizlik malzemelerinin görüntüsü solunum yollarının neden tıkalı olduğunu hatırlattı.

yanıyordu. Güçlü kimyasallar ölümsüzleri rahatsız etmese de insan vücudunda tahribata yol açıyordu.

"Her zaman hazırlıklı gelmeye çalışırım," dedi Ivy. Başını sallayan kocasının yanındaki koltuğuna geri döndü ve televizyon izler gibi Loren'i izlemeye koyuldu. Bacak bacak üstüne atmış, parmakları sadece kendisinin duyabildiği bir melodi eşliğinde dizlerine vuruyordu.

Loren ambulansın içinde kendine geldikten ve sağlık görevlileri ona yardım ettikten, hemşireler bakımını üstlendikten ve ona bir şişe kızılçık suyu ve bir paket sert şeker verdikten sonra Ivy'nin söylediği ilk sözler bunlardı. Hastanedeki diğer pek çok insan gibi Ivy de son birkaç saat onu yaşlandırmış gibi görünüyordu. Gözlerinin akı iltihaplanmış, yüzü çizilmiş ve kir içindeydi. Loren yakın zamanda aynaya bakmaya pek hevesli değildi; kendisine bakarken göreceği karmaşayı ancak hayal edebiliyordu.

Malakai boş bir sandalyeye öyle bir güçle oturdu ki, bacaklarının kırılmaması bir mucizeydi. "Açlıktan ölüyorum," diye ilan etti. Elindeki cips paketini bir *patırtıyla* açtı. "Ve deliyim." *En az* dört cipsi ağzına tıktırdı ve çıkırdattı, kırıntılar sakalına serpildi. Tuzlu, pişmiş cipslerin kokusu Loren'in midesinin guruldamasına neden oldu.

"Biz de öyle," diye tersledi Travis. Kollarını kavuşturmuş, masanın kenarına yaslanmıştı. Hastaneye vardığında Malakai'yle aralarında neredeyse bir kavga çıkmıştı. Adamlar ancak hemşireler onları dışarı atmakla tehdit edince sakinleşebilmişlerdi; bu da ikisinin de Jewels'ı görmemesiyle sonuçlanacaktı. Travis homurdanarak ekledi, "Sızlanmayı bırak."

Malakai ters ters baktı ama elindeki fişlere o kadar yatırım yapmıştı ki -ve daha önce aldığı tehdidin o kadar farkındaydı ki- sandalyesinden kıpırdımadı.

Aspen ona, "*İlerleme kaydediyorsun*," der gibi bir bakış attı.

Aspen ona sadece tembel bir başparmak işareti yaptı ve cipsini bitirip başını arkaya eğerek kalanları ağzına attı.

Oda hoş bir sessizlik anına gömüldü. Konuşanlar bunu kısık sesle yapıyordu, mırıltıları birkaç dakika boyunca, sabit hatların ara sıra duyulan uğultusu ve personelin koşuşturması sırasında önlüklerin çıkardığı sesler dışındaki tek sestti.

Loren tam uyuyakalmıştı, vücudu dinlenmek için yalvarıyordu ki bir ses onu tekrar uyandırdı. Yine Malakai'ydi; bunda şaşılacak bir şey yoktu.

"Üçünüzün sınıfla paylaşmak istediği bir şey var mı?" diye sordu Azrail, derin bir sohbete dalmış olan Kylar, Lace ve Aspen'e bakarak.

"Pax ve Gene hakkında konuşuyoruz," dedi Kylar. Masaya çökmüş perişan görünen Travis, küçük kardeşinden söz edilince canlandı.

Lace ekledi, "Ayrılmamız gerektiğini düşünüyoruz. Bazılarımız burada beklerken geri kalanımız Roman'ın yanına gidip Arthur ve diğerlerinin iyi olduğundan emin olabilir."

Malakai serçe parmağıyla kulağını temizliyormuş gibi yaptı. "Pardon, ne dedin? *Ayrılmak mı?* Sen aklını kaçırmışsın Lacey."

"Daha iyi bir fikrin mi var?" diye karşılık verdi. "Çünkü bildiğimiz kadarıyla yaşlı bir adam ve iki çocuk var ve tüm bu olup bitenlerden dolayı muhtemelen şu anda çok korkuyorlar. Hepimizin burada olması gerekmiyor. Ayrılırsak daha fazla yere bakabiliriz."

"Haklı," diye mırıldandı Max. Bu konuda söyleyeceği tek şey buydu, aklı şüpheşiz hâlâ Maya'yla ilgili düşüncelerle meşguldü.

"Tamam, peki sonra ne olacak?" Malakai hâlâ ikna olmamış bir şekilde meydan okudu. Koltuğunda öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerinin üzerine koydu. "Diyelim ki grubunuz Roman'ın evine ulaştı." Lacey'yi işaret etti. "Diyelim ki Çılgın Slade orada. O zaman ya a) öldürölürsünüz, en kötü senaryo. Ya da b) bir kurtarma operasyonu düzenlememiz gerekir. Birlikten kuvvet doğar ve şu anda ayrılmanın doğru bir şey olduğuna inanmıyorum."

Ivy, "Bence kararı Travis ve Kylar vermelidir," diye araya girdi. "Pax ve Eugene *onların* kardeşleri."

Kylar'ın gri gözleri, konu küçük kardeşine döndüğü için biraz daha uyanık ama daha az perişan görünmeyen Travis'e odaklandı. "Sen ne düşünüyorsun?" Kylar ona sordu.

Travis iyice düşündü. "Bence beklemeliyiz," dedi, bu karar ona acı veriyor gibi görünse de. "Pax'i bulmayı ne kadar istesem de, Malakai'nin haklı olduğunu düşünüyorum." Malakai'ninki de dahil olmak üzere birkaç çift kaş tavana çarptı. Jack, Malakai'nin şaşkın tepkisi karşısında hafifçe kıkırdadı. Travis devam etti: "Elimizde sadece Darien'in kamyonu var, yani diğer grup geri dönmezse burada kalanlar sıkışıp kalacak." Bu fikirden nefret etmiş gibi görünerek Malakai'nin sözlerini yineleyerek ekledi: "En kötü senaryo."

Malakai hala kalkık kaşlarla grubun geri kalanına döndü, sanki birisi ona Kandırma için bir tedavi bulduklarını söylemiş gibi bakıyordu.

"Darien'in kamyonuyla bile yer biraz dar," dedi Aspen. "Geride kalanlar her zaman birinden yardım almaya çalışabilir."

Birden fazla zihin lehte ve aleyhte olan her şeyi düşünürken tartışma durgunlaştı.

Sessizliği bozan Travis oldu. "Gölge Efendileri Roman'ın evini çoktan ziyaret etti," diye söze başladı. "Duyduğumuza göre, evdeki tek kişi Arthur'muş. Bu da bana Dom ve Blue'nun çocukları saklayabildiklerini *düşündürüyor*. Belki de hiç kaybolmamışlardır. Belki de sadece saklanıyorlardı."

Oda bir kez daha sessiz düşüncelere daldı. Dakikalar ilerledikçe grup aynı sonuca varmış gibi görünüyordu.

En azından şimdilik burada sıkışıp kalmışlardı. Ve daha iyi bir plan yapana kadar bir arada kalmak daha iyiydi.

"Burada Malakai Delaney diye biri var mı?" diye seslendi bir kadın sesi.

Herkes ayağa kalktı ve dikkatleri odaya giren doktora yöneldi.

Malakai'nin yüzü ayağa kalkarken biraz soldu.

"Kız kardeşinizin durumu stabil," dedi doktor. Odadakiler rahat bir nefes aldı. "Hazırsanız onu şimdi görebilirsiniz."

Malakai, Loren'e onunla gitmesini işaret etti. "Gidelim, Minik Köpek."

"İsterse bizimle kalabilir," dedi Aspen. "Burada yeterince insan var."

"Evet ama ben bir anlaşma yaptım - aptalca bir anlaşma ama yine de. Ben nereye gidersem o da oraya gider." Tekrar el salladı ve masanın etrafından dolanırken buruşmuş cips poşetini çöp kutusuna attı. "Hadi gidelim."

Loren bacaklarını açtı, kemikleri meydan okurcasına inliyordu ve ayağa kalktı, Ivy de onu takip etti.

Arkalarından en son gelen Travis oldu.

Doktor önden gitmeye başladı ama dönüşünün ortasında durdu, sallanan stetoskopunun gümüş rengi bir yıldız gibi göz kırpiyordu. "Sadece yakın aile."

Malakai, Loren ve Ivy'nin arasını göstererek, "Bu ikisi," diye yumuşak bir şekilde yalan söyledi. Travis için, "O değil, o aileden değil," dedi.

Travis kaskatı kesildi.

Jack hırıltılı bir kahkaha attı. "Ne hıyar ama."

"Pekâlâ," diye iç geçirdi doktor, ama ona inanmadığı belliydi.

Malakai, Travis'e *bakmaya* bile tenezzül etmeden, "Bana sızlanmayı bırakmamı söylersen böyle olur," dedi.

Travis itiraz etmedi ya da üçü birlikte doktorun peşinden giderken onu takip etmedi.

Loren omzunun üzerinden özür dileyen bir bakış attı ama Travis'in öfkeli, kara gözlü bakışları onu fark edemeyecek kadar Malakai'nin başının arkasına sabitlenmişti.

Yolu yarılamışlardı ki Travis'in kendine hâkimiyeti bozuldu. "Siktir git, Malakai!" Loren'in köşeyi dönüp Jewels'in odasına girmeden önce duyduğu son şey, yan tarafına tekmelenen bir sandalyenin çıkardığı *çınlama* sesiydi.

EMEKLİLİK BÖLÜMÜ

YVESWICH, KERYALETİ

HASTANESİ LANET BİR KAOSUYDU. İŞLİYOR, EVET-İŞIKLAR AÇIK, Ekipman bip sesi çıkıyor, havalandırma deliklerinden ısı fışkırıyor. Ama *kaos*.

Darien Roman'ı acil servise kadar takip etti, alan o kadar kalabalıktı ki sürgülü cam kapılar arkalarından zar zor kapanıyordu. Triyaj masasına doğru uzanan insan kuyruğu -tabiri caizse- o kadar uzundu ki, ön tarafa ulaşmalarının en az bir saat süreceğini, ondan sonra da bir Şifacının onu görmek için ne kadar zaman bekleyeceğini Tanrı bilirdi.

"Sikerim böyle işi," diye mırıldandı Darien, morarmış yüzü ağrıyordu, ağzında hâlâ kan tadı vardı. "Arthur'a hallettireceğim-"

"Darien, elin *berbat durumda*," diye tısladı Roman. Etraflarındaki insanların Şeytan ve Gölge Ustası'nı en kısa zamanda fark edeceklerini bildiğinden, daha sessiz bir sesle ekledi: "Yüzün de öyle."

Darien önce kıs kıs güldü, sonra da yüzünü buruşturdu; gülümsemeye zorlama eylemi, hırpalanmış yanaklarının ve çenesinin acı içinde çılgık atmasına neden oldu. "Teşekkürler."

"En azından *bunu* yapana kadar buradan *ayrılmıyoruz*-" Darien'in karnına dayadığı parçalanmış elini işaret etti. "-sabitlendi."

Darien nefesinin altında küfretti ama sıradaki yerinden kıpırdamadı. Kapılar arkalarından gıcırdayarak açıldığında, soğuk hava sırtına çarptığında ve daha fazla insan içeri sıkıştığında, onu ve Roman'ı önlerinde duranlara karşı sıkıştırdığında bile.

Kahretsin, bu gerçekten boktan bir şeydi. Bu gece-gün, her neyse-bok gibiydi ve şimdi burada konserve sardalyalar gibi durarak zaman kaybetmek zorundaydılar.

Ama eli mahvolmuştu... Roman bu konuda yanılmıyordu.

O eve koşarak girmek aptalca bir hataydı ve bunu neredeyse hayatıyla ödüyordu. Yerde, panik içindeki Roman'ın onu sarsarak gerçeğe döndürmesiyle uyandığında zar zor ayakta durabilmişti ama bir şekilde buraya kadar olan kısa mesafeyi yürüyebilecek kadar irade toplamıştı. *Nasıl olduğundan* hâlâ tam olarak emin değildi. Eli öylesine dayanılmaz, yakıcı bir acı içindeydi ki, akli başında olması bile bir mucizeydi. Soğuk hava biraz uyuşturmuş, biraz daha kontrol edilebilir hale getirmişti ama şimdi içeride olduğuna ve ısındığına göre daha da kötüleşeceğini biliyordu. Zaten öyleydi.

Onlar beklerken, Darien alandaki yüzlerce insanı tarayarak tanıdığı birini aradı.

Sarı saçları, tropik okyanus renginde gözleri ve şimdiye kadar gördüğü en güzel yüzü arıyordu.

Ama o burada değildi ve bu konuda ne hissedeceğinden emin değildi. Bunun onun ateş hattından çıkıp Angelthene'e dönmekte olduğu anlamına gelmesini umuyordu ama onun güvende olduğundan kesin olarak emin olana kadar rahatlamayı reddediyordu.

Triyaj masasına ulaşana kadar yaklaşık otuz dakika -bir saatten daha iyi ama yine de çok uzun- geçti.

"Soyadınız?" diye sordu venefikan resepsiyonist, parmakları klavyesinin üzerindeydi.

Darien sesini alçaltarak, "Cassel," diye cevap verdi. Ama çabaları hiçbir şeyi değiştirmede; insanlar zaten bakıyordu. Bunca zamandır bakıyor ve fısıldaşıyorlardı, bu deneyimi daha da büyük bir saçmalık yığının dönüştürüyorlardı.

Teşekkürler Don, diye düşündü Darien. Roman'la o evde yaşananlar hakkında pek konuşmamışlardı ama Roman babasının da işin içinde olduğunu biliyordu; Darien'in elini kıranın babası olduğunu biliyordu. Diğer tüm ayrıntılara gelince... Geçmişe, Elsie'nin polise göre ölüme atladığı geceye bir bakış...

Sonunda bunları açıklama zamanı geldiğinde bu ayrıntıları yeniden yaşamayı dört gözle beklemiyordu.

"Benim için hecele," dedi kadın.

"C-A-S-S-E-L."

"İlk adın?" "Darien. E

ile." "Adres?"

Sahte bir adres verdi, buraya son gelişinde de aynısını söylemişti.

"Bugün sizi buraya getiren nedir?"

Darien yanıt olarak elini kaldırdı; şişmiş, morarmış ve deli gibi zonkluyordu. "Elim kırıldı."

"Tahmini bir bekleme süremiz yok." Muhtemelen çoğu insan ya da yarı insan olan diğer tüm insanlara yaptığı konuşmanın aynısını yaparken tuşlar takırdadı. "Daha acil vakalar sizden önce geri alınabilir. Bölgede kalın, bir doktor sizi görmeye hazır olduğunda isminizi söyleyeceğiz."

"Daha acil vakalar mı?" Roman alaycı bir sesle yineledi. "Bu adamın eli mahvolmuş!"

"Bunu anlıyorum." Sesi çok sıkılmış gibiydi ve öyle de görünüyordu. "Sen de herkes gibi sıranı beklemek zorundasın."

Roman'ın yüzünde kuduz bir köpeğin ifadesi vardı ama derin ve sakinleştirici bir nefes alarak öfkesini dizginledi. "Bugün Shayla Cousens adında bir cehennem zebanisinin kabul edilip edilmediğini söyleyebilir misiniz?"

"Size diğer hastalar hakkında bir şey söyleyemem. Kenara çekilin lütfen. Birazdan yanınıza geleceğiz."

Roman'ın gözbebekleri Görü'yle savaşıırken alevlendi. "Şehrin yarısı yok edilmiş, herkes önemseydiğimiz insanları bulmaya çalışırken histerik bir halde ve siz bize hiçbir şey söylemeyecek misiniz?"

"Protokol," dedi basitçe ve Roman dişlerini sıktı. "Bir kişinin bilgileri özeldir ve yanlış ellere geçerse zararlı olabilir. Sizin gibi birinin bunu zaten bilmesini beklerdim." Roman'ın gözünün altındaki dövmeye dikkatle baktı; Obitus'un siyah kafatası, yüzündeki kir ve kanın arasından zar zor seçilebiliyordu. "Sabrınızı ve anlayışınızı rica ediyoruz, aksi takdirde binayı boşaltmak zorunda kalacaksınız."

Şimdi dişlerini gıcırdatan Darien'di. Öfkeyle başını salladı, keşke bir şeyleri yumruklayabilecek kadar iyi olsaydım diye düşündü. Omzunun üzerinden fırlattığı siyah gözlü bakış, en yakındakilerin korku içinde fısıldayarak geri çekilmesine neden oldu. Daha fazla olay çıkarmanın anlamsız olduğunu bilerek masadan kalktı ve gitti.

"Sıradaki!" diye ciyakladı kadın.

Darien küfrederek başını salladı ve Roman'la birlikte duvarın dibinde, renkli el ilanlarıyla dolu bir ilan panosunun yanında yerlerini aldılar. "Sence bu gece bu saçmalığı kaç kez tekrarladı?"

"Eğer öldüyse, bu benim hatam," diye ağzından kaçırdı Roman. Panoya yaslanırken el ilanları kırıştı.

"Kim öldüyse?"

"Shay." Yerdeki bir sürtünme izine parmak bastı. "Ona Kuyu'da neler olduğunu anlatabilirdim ama anlatmadım. Söylememeyi *seçtim*. Bir pislik gibi davrandım ve ona gitmesini söyledim. Arthur bana o yüzüğü vermeye çalıştığında

-Shay için yaptığı..." Yutkundu. "Aptaldım ve kabul etmedim." Gözlerini kapadı ve başparmağıyla işaret parmağı arasında burnunun köprüsünü sıkıştırdı.

Hayır, yüzüğü o almamıştı, Ivy almıştı. Ama Darien ona hatırlatma zahmetine girmede; Roman'ın cevaben ne diyeceğini çok iyi biliyordu: Ne işe yaramıştı ki? Ve bu doğrudu - kopya patladığında Shay'in nerede olduğunu kim bilebilirdi ki? Şimdiye kadar herhangi bir yerde olabilirdi; enkaz altında kalmış ya da patlamanın etkisiyle milyonlarca küçük parçaya ayrılmış olabilirdi.

Darien duvara yaslanıp elini kalbinin üzerine koyarak odayı ikinci kez tararken, Roman da haşere ve canavar temizleme afişindeki telefon numarası sekmelerini boş boş karıştırdı. Sürgülü kapılar açık kalmıştı, tıbbi yardıma ihtiyacı olan o kadar çok insan vardı ki kuyruk dışarıya kadar uzanıyor, ışıklar yanıp sönüyor ve sirenler durmaksızın çalışıyordu. Pencereleden gördüğü tüylü kanatlara bakılırsa, bölgede Filo askerleri vardı.

"Ona Paxton'ın burada olup olmadığını sorarsam, aileden olduğumuz için bana söylemek zorunda kalacağını mı düşünüyorsun?" Roman'ın ölümcül bakışları triyaj masasına sabitlenmişti.

"Bence ona Paxton'ı sorarsan, sana siktir olup gitmeni söyler." Roman'ın kıkırdaması hiç eğlenmemişti.

Darien masanın yanında duran esmer bir şifacıyla göz göze geldi. Acil servis resepsiyon görevlisine ne söylediğini duyamayacak kadar gürültülüydü ama çok geçmeden her iki kadın da ona doğru bakmaya başladı.

Resepsiyon görevlisi Şifacı'ya bir pano uzattı ama ne yapacağına karar verememiş gibi bir süre kendi ucunu tuttu ve sonunda Darien'e sert bir bakış fırlatarak bıraktı.

Şifacı kâğıtları karıştırırken önlüklerini sallayarak ona doğru yürüdü. "Birini yumrukladın, değil mi?" En üstteki kâğıdı tekrar düzleştirdi ve panoyu kalçasına dayadı.

"Nasıl tahmin ettin?"

Roman aralarına baktı. "Siz birbirinizi tanıyor musunuz?"

"Elimi tamir etti," dedi Darien. "Bana yardım edebilir misin?"

Burnundan iç çekti. "Sırayı atlamana izin vererek pek çok kuralı çiğniyorum ama..." Omzunun üzerinden baktı. "Benimle gelin."

İnsan denizinde yol alırken onu takip ettiler. Bir koridordan geçtiler, bir köşeyi döndüler, başka bir bekleme alanının yakınındaki asansöre kadar gittiler - sadece insanların olduğu bir bölge, hava keskin bir çamaşır suyu ve kan kokusuyla kirlenmişti. Asansörün kapıları bir *ding sesiyle* açıldı ve bindiler. Şehrin elektriği çökmek üzereyken asansöre binmek büyük bir riskti ama Darien'in şu anki hisleriyle Loren'e ulaşmasını engelleyebilecek hiçbir şey ve hiç kimse yoktu. Onu bulmak için tüm dünyayı ve tüm asansörlerini yerle bir edebilirdi.

"Telefonlarınızın çalıştığını fark etmeden edemedim," dedi Darien kapılar kapanırken ve asansör yukarı doğru hareket ederken. "Şehrin tam olarak ne kadarında elektrikler kesik?"

"Neredeyse tamamı. Ve sadece sabit hatlar çalışıyor, yani ulaşmaya çalıştığınız kişi eski kafalı değilse şansınız pek yaver gitmeyecek." Ona yan gözle baktı. "Üzgünüm."

"Şaşırdığımı söyleyemem."

Roman, "Danışmadaki bayan bize diğer hastalar hakkında hiçbir şey söylemenize izin verilmediğini söyledi," diye araya girdi.

"Doğru protokol."

"Evet, o da öyle dedi," diye mırıldandı. "Kimi arıyorsunuz?"

Roman daha fazlasını söylemesi için yapılan davet üzerine canlandı. "Yasal adı Shayla Cousens. Riptide için çalışıyor. Çilek sarısı saçları, yeşil gözleri, su damlası dövmesi var." Bir parmak eklemiyle gözünün altındaki mürekkebi sıyırdı.

Başını iki yana salladı. "Üzgünüm, hayır. Siz ikiniz dışında başka bir Darkslayer görmedim. Ama sadece acil servislerde çalışıyorum ve kayıtları kontrol etmeye çalışsam bile bize pek bir şey söyleyeceklerini sanmıyorum. Bugün kimliği belirlenemeyecek kadar kritik durumda olan pek çok insan geldi." İçini çekti. "Eğer şehir bundan kurtulmayı başarırsa, her şeyi çözmek için çok zamanımız olacak."

Asansör üçüncü kattaki yoğun bakım ünitesinde sarsılarak durdu. Kapılar tıslayarak açıldı, koridorun zemini çamaşır suyuyla yeni cilalanmıştı.

"Yine de bir göz atma şansınız var mı?" Asansörden çıktıklarında Roman sordu.

Mırıldanan sesler ve bipleyen makinelerle dolu odaların önünden geçerek koridorda ilerlediler.

Sonunda, "Ne yapabileceğime bakacağım," dedi.

Aradıkları oda asansöre yaklaşık beş dakikalık yürüme mesafesindeydi. İçeri girdiler ve Şifacı anima mundi'den büyü aktarmak için ihtiyaç duyacağı matı getirirken Darien kapının yanındaki tekli sandalyeye oturdu. Hasırı Darien'in ayaklarının dibinde yere serdi ve üzerine diz çöktü.

Darien'in elindeki kırık kemikleri onarmak geçen seferkinden daha uzun sürdü. Acıya gelince, bin kat daha kötüydü. Bir Kara Katil olarak geçirdiği yıllar boyunca aldığı sayısız yaradan (kurşunlar, ısırıklar, bıçaklanmalar) daha dayanılmazdı.

Dilini ısırdı, omurgasından aşağı ter damlıyordu. En kötü kırıklara ulaştığında, dişleri dilinin yan tarafını delip geçmişti ve kendi kanından başka hiçbir şeyin tadını ve kokusunu alamıyordu.

Loren'in yüzünü hatırlaması, kalbinin atmasını ve bayılmasını engelleyen tek şeydi. Bunu yapmak zorundaydı, onun için güçlü olmalıydı. Baskın elini kullanamazsa, onu nasıl düzgün bir şekilde koruyabilirdi ki?

"Hepsi tamam." Şifacının sesi kulaklarındaki çınlama yüzünden boğuk çıkıyordu. Derin bir nefes alarak, kapattığından habersiz gözlerini açtı.

"Bunu çıkaramazsın, değil mi?" Zıbınının kalın, kösele gibi kolunu çekiştirdi, çıkaramadığı eldiveni. Malzemedeki birçok yırtıktan faydalanmış, aurasının iyileştirici tonlarının bedeninden çıkıp onunkine akması için ten temasına ihtiyaç duymuştu.

Başını iki yana salladı. Roman muayene masasının yanındaki yerinden onu izliyordu ve bembeyaz kesilmişti. Yakın zamanda Roman'ın günlük hayatının acımasız doğasına tanık olan Darien, bu gibi şeylerin onu neden bu kadar rahatsız ettiğini çok iyi anlıyordu.

"Yüzün için bir şey yapmamı ister misin?" diye sordu, Don'un izniyle oluşan morluklara ve kesiklere bakarak.

"Bunun için endişelenme," demeyi başardı. Cehennemden gelen iyileşme gücü bunu halledecekti. "Hattı kesmeme izin verdiğin için teşekkürler."

"Bir şey değil." Şifacı ayağa kalktı ve paspası aldı. "Eve götürmen için sana yeni bir kompresyon eldiveni vereceğim. Yirmi dört saat taktığınızdan emin olun." Paspası yuvarladı. "Ve bu sefer kimseye yumruk atma."

"Anlaşıldı." Derin bir nefes daha aldı, eli yanıyordu. "Hiç ağrı kesicin var mı?"

"Hemşire odasından sana biraz getirebilirim." Adamın alnında boncuk boncuk biriken tere baktı. "Biraz yürüyebilir misin, yoksa burada beklemeyi mi tercih edersin?"

"Ben iyiyim." Bu kadar yolu bir hastane odasında çürümek için gelmemiştir. Hareket etmeye devam etmezse, pes ediyormuş gibi hissedecekti.

Yüzündeki ifadeden şaşırdığı ve biraz da etkilendiği anlaşılıyordu ama bunu hemen gizledi. "Bu taraftan."

YOĞUN BAKIM ÜNİTESİ

YVESWICH, KERYALETİ

"NE OLDUĞUNU BILMIYORUM," DIYE MİRİLDANDI JEWELS. YUKARI KALDIRILMIŞTI

Yatakta, hastane önlüğünün içinde her zamankinden daha bitkin görünüyor, solgun parmakları bileğindeki vinil kimlik bandıyla oynuyordu.

Ortak alana dağılmış ekipmanların ritmik bip sesleri Loren'e Angelthene General'a yaptığı birçok ziyareti hatırlattı. Sayamayacağı kadar çok doktor tarafından dürtüklenmiş ve dürtülmüştü; her biri uzun ve şaşırtıcı tıbbi geçmişine açıklama getirmekten çok daha fazla soru bulmuştu. Ama bu yerin onu huzursuz etmesinin tek nedeni dürtme ve dürtülme anıları değildi.

Kısa bir süre önce, buna benzer bir yatakta yatıyor, uyanma umudu olmayan bir komada sıkışıp kalmıştı. Ve daha geçen gün, Darien'in her gece onunla yattığını öğrenmişti - bunu kendisi söylemişti. Yalnız kalmasın diye onunla kalmış, ruhu ruhlar âleminde sürüklenirken bedenini korumuştı.

Göğsünde giderek büyüyen ağrıyı zar zor dindiren derin bir nefes alarak, kalbi durmadan önceki son anlarını anlatan dişi Azrail'in sessiz sesine odaklandı.

"Daha önce de nöbetler geçirmiştım ama... hiç bu kadar şiddetli olmamıştı," diye fısıldadı Jewels. "O kadar acıyordu ki, sanki omurgam ikiye ayrılacakmış gibi hissediyordum."

Bilekliğini bıraktı ve sağ gözünün altındaki kurumuş kan lekesini dalgınca kaşıdı; hemşireler yüzünü yıkarken gözden kaçırmışlardı.

Malakai'nin rengi solmuştu. Yatağının yanındaki tekli sandalyede oturuyor, boğazını bir yutkunmayla çalıştırıyordu.

"On üç yaşımıdayken yaşadığım o çok kötü Dalgalanma gibi hissettim, hatırlıyor musun?" dedi kardeşine. Malakai başını sallayınca Jewels ekledi: "Ama bu daha kötüydü... Bin kat daha kötüydü. Bin kat daha acı vericiydi."

Malakai konuşmak için ağzını açtı ama ağzından tek kelime çıkmadı. Loren onu hiç bu kadar üzgün görmemişti. Bu kadar suskun.

Ivy nazikçe, "En önemli şey senin hayatta olman," dedi. Kabin perdesinin yanında durmuş, kollarını kavuşturmuştu. Malakai -şok edici bir şekilde- ona minnettar bir bakış attı. "İyi olacaksın."

Jewels içini dökmek istediği daha çok şey varmış gibi görünüyordu ama bunun yerine içini çekti ve basit bir cümleyle yetindi: "Evet." Lavantanın buz gibi bir tonuna çalan dümdüz saçlarını bir omzunun üzerinden geçirerek Familiar'ın boynunun kıvrımında tuttuğu meyve yararasını ortaya çıkardı ve hayvanın sivri kulaklarının arasındaki tüyleri okşadı. Yarasa çok sevimliydi; yumuşak beyaz renkteydi ve soluk mor gözleri Azrail'inkiler kadar uykulu görünüyordu.

"Ödümü kopardın," diye itiraf etti Malakai, sesi duygusallıktan boğuklaşmıştı. Boşlukta uzanıp Jewels'in ön kolunu kavradı, başparmağıyla okşadı. "Seni kaybedebileceğimi düşündüm." Boğazını temizledi.

Jewels gülümsemeye çalıştı. "Henüz tek çocuk olmak istemiyor musun?" "Henüz değil. Beni birkaç yıl daha kızdır, sonra tekrar sor."

Bastırmaya çalıştığı gülümseme genişledi ama ifade gözlerine ulaşmadı. "Diğerleri nerede?"

"Bekleme alanında," dedi Ivy.

"Herkes mi?"

"Herkes," diye onayladı. "Travis içeri girip seni görmeye çalıştı ama Malakai izin vermedi."

Malakai yüzünü buruşturdu, şimdi Ivy'nin varlığına minnettar olmaktan başka bir şeye benzemiyordu. "Çok teşekkürler," diye mırıldandı omzunun üzerinden bakarak.

"*Ciddi* misin sen?" Jewels tısladı, siyah gözlerini kardeşine dikti. "Bana kızma, beni kızdırıyordu!"

"*Herkes* seni kızdırıyor! Ve bunu inkâr etmeye bile kalkma."

Sinirli bir şekilde ofladı, kollarını kavuşturdu ve sandalyesinin arkasına yaslandı.

"Ne zaman büyüyeceksin sen?" Jewels hâlâ kaşlarını çatarak sordu.

"Boktan erkek zevkine sahip olmayı bıraktığın an."

"Gerçekten mi?" Ses tonundan bir uyarı damlıyordu.

Ivy, "Travis dışarıdaki pek çok erkekten çok daha iyi bir seçim. Ona kefil olabilirim, onu çocukluğumuzdan beri tanıyorum."

Jewels şiddetle, "Teşekkür ederim," dedi.

Malakai, "İyi erkek konusunda pek rekabet yok da ondan," diye homurdandı.

Jewels gözlerini devirdi. "Oh, Tanrı aşkına! Zavallı Travis sana ne yaptı ki?"

"Küçük kız kardeşime çıkma teklif etti, o kadar." "Ben bebek değilim." "Öte yandan sen..." diye ekledi.

Boynuna sarılan yarasa Malakai'ye yan gözle bakıyordu. Loren bugüne kadar Jewels'ın Tanıdık'ını hiç görmemişti ve ruhlar âlemindeki Singer dışında şahsen gördüğü tek beyaz da Shay'in fok yavrusuydu. Muhtemelen her zaman aval aval bakılmalarından dolayı, kendi insanların gölgesinde kalarak kendilerini daha rahat hissetme eğilimindeydiler. Beyaz Familiar'lar o kadar nadirdi ki, dünya çapındaki Familiar'ların yüzde üçünden daha azını oluşturuyorlardı.

"Aklından ne geçiyorsa Critter, sakın deneme..." diye uyardı Malakai, yarasaya ters ters bakarak; yarasanın yanıtı küstahça bir onaylamama homurtusuydu, gözleri ise yarık şeklinde kısılmıştı. "Bu seni ilgilendirmez."

Critter sadece gözlerini kapadı ve esnedi, minik dişleri parlak ışıktaki inci parçaları gibi parlıyordu.

Jewels içini çekti, sonra Loren'e özür dileyen bir gülümseme sundu. "Kardeş kavgaları. Sen ve Dallas kavgaya ediyor musunuz?"

"Artık o kadar değil ama eskiden birbirimizin saçını çok çekerdik." *Çok* demek hafif kalırdı. Dallas'la ilişkisi sorunsuz olduğu kadar çalkantılı anlardan da oluşuyordu ama aralarındaki bağ şimdi her zamankinden daha güçlü hissediliyordu.

Jewels gözlerinde sinsi bir parıltıyla, "Daha önce Malakai'nin saçını çekmiştim," dedi. "Hatırladın mı, ağabey?" Sadece homurdandı.

Loren kendi başını göstererek, "Dal'ın şurasında kel bir nokta var," dedi. -ense kökünün hemen üzerindeki bölge- parmaklarının ucuyla sıyrarak, "saçlarının bir daha hiç çıkmadığı yer."

Ivy kıs kıs güldü. "Ah."

"Bu doğru, bir ara sana göstermesini iste." Dallas bununla garip bir şekilde gurur duyuyordu, sanki savaşta kazandığı bir yaraymış gibi.

Bu kez Jewels güldüğünde gülümsemesi gözlerine kadar ulaştı.

Ama kardeşine düşünceli bir bakış attığında kısa sürede kayboldu.

Kardeşi sinirlendi. "Ne?"

"Ne olduğunu zaten biliyorsun. Git Travis'i

getir!" "Sikeyim hayır!"

"Evet, Malakai."

"Hayır."

"Evet!" dedi yine. "Bu saçma tavrını hemen şimdi bırakacaksın. Arkadaşıma zorbalık etmene izin vermeyeceğim."

"Arkadaşın mı?" diye homurdandı.

"Evet. Hoşuna gitse de gitmese de Travis benim arkadaşım." Loren onun pudralı yanaklarındaki pembeliği hayal mi ediyordu?

Malakai homurdandı ama -şaşırtıcı bir şekilde- ayağa kalktı. "Sadece o olduğu sürece."

"Arkadaş ya da arkadaştan fazlası, kimi görmek istersem onu görüyorum." Kapıyı işaret etti. "Şimdi. Git. Getir. Onu."

Perdeyi yırtıp koridorda tepinirken hâlâ homurdanıyordu. "Gidelim, Minik Köpek!" Travis'e, "Devlin, fikrimi değiştirmeden önce buraya gel," diye bağırdı.

Jewels'ın kül sarısı kaşları saç çizgisine çarptı. "Minik Köpek?"

Loren iç çekerek, "Bir de bana sor," dedi. "*Sarışın'dan* daha kötü." "*Minik Köpek* aslında sevimli bir şey." O ve Ivy onun bu haline güldüler.

"Sana böyle demesi hoşuna gider miydi?" Tamam, belki *biraz* sevimliydi... Sevimliden çok sinir bozucuydu, ama Malakai gibi aptal, *ahmak* ya da çoğu insanın yüksek sesle söyleyemeyeceği kadar rahatsız edici bir şeyi seçmesi daha muhtemel görünen birinden gelmesinin fena olmadığını kabul etmek zorundaydı.

Jewels yüzünü buruşturdu. "Kesinlikle hayır. Eğer bana öyle deseydi, onu taşaklarından asardım."

Malakai koridordan bağırdı, "Denediğini görmek isterim, Minik Köpek!" Kahretsin, bir cehennem zebanisinin kulakları kesinlikle çok iyi duyuyordu.

Jewels daha sessiz, "Onu taşaklarından asacağım," diye yemin etti.

Ivy gülümsemeye çalıştı. "Seni ve Travis'i biraz yalnız bırakalım."

Loren, Ivy perdenin etrafından dolanırken onu takip etti. "İyi olmana sevindim," dedi Loren.

"Teşekkürler. Kendine iyi bak, olur mu?" Araştıran bakışları dudaklarının söylemediği her şeyi söylüyordu: Sana ihtiyacımız var.

Malakai, başıboş dolaşan bir köpeği çağırır gibi keskin bir ıslık çaldı.

"Yapacak," dedi Ivy, sesi uyarıyla sertleşmişti.

Loren iç çekerek, "Kardeşin ve Ivy'nin arasında, sanırım koruma görevimi yerine getirdim," dedi. Onun koridorda kendisini taklit ettiğini duyabiliyordu.

Jewels sırtıttı. "Eğlenceli biri, değil mi?"

"Eğer eğlenceyi sinir bozuculukla bir tutuyorsanız, evet, oldukça eğlenceli biri." Küçük bir el salladı. "Sonra görüşürüz."

"Görüşürüz."

Çıkarken, Jewels'in odasına girerken kızgın olmaktan çok gergin görünen Travis'in yanından geçip gitti.

"İyi şanslar," dedi sessizce. Travis fısıltıyla teşekkür etti.

Loren koridorda sürüklenirken yorgun gözleri tavana sabitlenmiş renkli yön bulma tabelalarını taradı. Birden o kadar çok işemesi gerekti ki, mesanesi patlayacakmış gibi hissetti. Altına işemeden bu kadar uzun süre dayanması bir mucizeydi.

İşaretleri takip ederek bekleme salonuna doğru ilerledi; etrafta konuşmak için toplanmış olan diğerlerinin yanından geçti. Ama Malakai protesto için bağırmadan önce ancak üç adım atabilmişti.

"Hey, hey, hey!" diye bağırdı. "Nereye gittiğini sanıyorsun sen?"

Diğerleri konuşmalarına ara verip ona baktılar.

"İşemem lazım!" diye tısladı, personel ve hastalar dönüp bakınca utandı. Bunu anons sistemine bağırarak da söyleyebilirdi! "Beş dakika içinde döneceğim." İşini yaparken onun da kendisiyle gitmesine izin vermesine imkân yoktu; *bir yerde* çizgiyi çekmesi gerekiyordu.

"Ben onunla giderim," dedi Ivy, Malakai ile Kylar'ın arasına sıkışarak. "Senin homurdanmanı ahırının dışında dinlemek istediğinden şüpheliyim."

"Ben işerken yanımda durarak gayet iyi yaptın," diye meydan okudu Malakai.

Sandalyesinde neredeyse yere kayacak kadar eğilmiş olan Jack kıkırdadı. "Sen işerken onu yanında durmaya mı zorladın?" Başına bastırduğu buz torbasını düzeltilti.

"Evet ve bu bir daha olmayacak," diye açıkladı.

Aceleyle uzaklaştı, Malakai arkasından bağıırıyordu - muhtemelen uygunsuz bir şeydi. Ama mesanesindeki ağrıyı umursamayacak kadar dikkati dağılmıştı. Köşeyi döndü-

Ve sert bir göğse o kadar sert çarptı ki geriye doğru sıçradı.

Tam bir özür mırıldanacaktı ki, bakışları sanki görünmeyen bir güç tarafından çekiliyormuş gibi yavaşça yukarı doğru çekildi. Ve aniden-

Nasıl konuşacağını unuttu. Nasıl düşüneceğini. Nasıl *nefes alacağını*.
Çünkü Darien Cassel onun önünde duruyordu ve hiç de mutlu
görünmüyordu.

YOĞUN BAKIM ÜNİTESİ

YVESWICH, KERYALETİ

LOREN YUMUŞAK, BOĞUK BİR SES ÇIKARDI. BİR HIÇKIRIK.

Arkasında diğerleri mırıldandı, oturanlar ayağa kalktı.

Ama Loren konuşamayacak kadar sersemlemiş bir halde Darien'e bakarken onlara aldırmadı.

Bu uzun, korkunç saatlerin ağırlığı bir anda üzerine çökünce yüzü buruştu ve şimdiye kadar duyguları üzerinde tuttuğu zayıf tasmaını kopardı.

Ciddi bir şekilde ağlamaya başladı, yüzünü elleriyle kapatıp kendini paramparça ederken bir şeylerin yolunda gitmediğinin sadece yarı farkındaydı.

Darien'i hayatta ve güvende görmenin verdiği rahatlama dizlerini titretmeye yetmişti; onu bunca yol boyunca taşımayı başaran ölümlü bedeni sonunda pes etmeye hazırды.

"Loren." Darien onun adını derin ve içten bir dua eder gibi söyledi. Sesi -o kadar zengin, derin ve *gerçek*, o kadar gerçekti ki- Loren'in daha çok ağlamasına neden oldu.

"Öldüğünü sanmıştım," diye avuçlarının içine hıçkırdı, zar zor konuşabiliyor, zar zor nefes alabiliyordu, her kesik kesik nefes onu kesiyordu. "Öldüğünü sanmıştım, çok korkmuştum Darien! Senin için çok korktum." Ne kadar kötü olduğunu, onu tekrar görmeye ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemişti. Kendisi için çok şey feda etmiş olan adamın sadece hayatta değil, aynı zamanda iyi olduğunu bilmek. Paylaştıkları bu paramparça hayatta olabileceği kadar iyi.

Güçlü ama dikkatli eller bileklerini çevreledi.

Loren gözlerini açtı, Darien ellerini nazikçe yüzünden çekerken gözyaşlarının arasından ona baktı.

Diğerleri daha da yaklaşarak etraflarında yarım bir daire oluşturdular ve soru üstüne soru sordular. Ama onlar kendi seslerini bulurken, Loren aniden kendi sesini kaybetmişti.

Hiçbir kelime sevdiği adama kendini ifade etmek için yeterli olmayacaktı. Söyleyecek çok şeyi vardı ama nereden başlayacağını bilmiyordu. Ama şimdi onu burada görmenin ilk şoku geçtiğine göre, bir şeylerin gerçekten yanlış olduğunu doğruladı. Darien hâlâ çok mutsuz görünüyordu; bunu çenesinin yapısından anlayabiliyordu. Kalın kaşlarının arasında oluşan kırıksıklıkta. Gözbebekleri normalden daha büyük görünüyordu, sanki kendini bir Dalgalanma'ya kaptırmamaya çalışıyormuş gibi.

Ve Malakai'nin sesi gürültünün üzerinde süzüldüğünde, Azrail Roman'la konuşmaya başladığında, Darien'in yüz hatları saf bir öfkeyle değişti, kendi kısıtlamaları kırılğan bir cam gibi kırıldı.

Loren'in göz kırpmasından daha hızlı bir şekilde Malakai'nin üzerine atıldı.

Azrail'i boğazından yakaladı ve öylesine acımasız bir güçle duvara yapıştırdı ki Loren bunu iliklerinde hissetti.

Bağrıışmalar yoğun bakım ünitesini doldurdu. Diğerleri boşuna müdahale etmeye çalıştı.

Gölgeler duman gibi yayılarak alana doldu. Birkaç kişi geri çekilerek alarm çığlıkları attı. Loren'in kalbi, elektrikler kesilme tehlikesiyle karşı karşıya kalıp ışıklar yanıp sönmeye başlayınca yerinden fırladı.

Derin bir nefes aldı ve harekete geçti. Geri dönüşü olmadan önce bunu durdurması gerektiğini bilerek, kalbi kulaklarında çılgınca çarparak alanı hızla geçti ve grubun arasından geçerek Darien'e diğerlerinin istediğinden daha fazla yaklaştı.

"*Bir anlaşma yapmıştık!*" Darien böğürdü. Şakaklarındaki ve boynundaki damarlar şişmiş, yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu. "Onu buradan çıkaracağına dair bana söz vermiştin!"

"Bırak. Beni. *Git,*" diye hırladı Malakai, gözleri obsidyen çukurları *gibi* parlıyordu.

Ama Darien sadece elini daha da sıktı. "Bunun ne kadar kötü olabileceği hakkında bir fikrin var mı? *Neler kaybedebilirdik?*" Sesi sağır edici bir kükreme gibiydi. "Neler kaybedebilirdim?" Bir kolunu boğazına götürerek Azrail'i duvarın daha yukarisına itti.

Işıklar söndü. Tüm koğuş Darien'in büyüyle kararırken hastalar odalarından çığlık atarak yardım istediler.

Malakai'nin ayakları yerden kesilince Loren'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

"O ÖLEBİLİRDİ!" Darien'in sesi odanın içinde yankılandı.

"Darien," diye başladı Loren. Daha fazla gölge birikiyordu. Değerli ışığın son kırıntısını da boğuyordu. Masanın yanında yanan loş acil durum ampulü bile kapanmakla tehdit ediyordu. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, konuşurken *ve düşünüürken* kendini zorlukla duyabiliyordu. "Lütfen-"

Darien, "Boğazını parçalamamam için bana iyi bir neden söyle," diye hırladı. Azrail'in aldığı tüm eğitime rağmen gözlerinde gerçek bir korku parlıyordu.

"Darien, bana bakmanı istiyorum," diye denedi Loren.

Bakmadı ama Loren onun başını bir milimetre kadar kendisine doğru eğdiğini gördüğüne yemin etti.

Bunu devam etmesi için bir işaret olarak kabul etti.

"*Bana bakmanı* istiyorum," dedi tekrar, şimdi daha sert bir şekilde, eğer herhangi bir komuta karşılık verecekse bunun *kendi* verdiği komut olacağını biliyordu, "ve iyi olduğumu görmeni istiyorum."

Atmosferde bir değişim oldu - belli belirsiz ama yine de bir değişim. Sanki sonunda onu duyuyormuş gibi.

"Bana bak," dedi tekrar. Bu kez sesi titremedi.

Öfkeli Şeytan'ın ona bakması için geçen saniyeleri saydı. Bir. İki.

İki.

Üç.

Adam itaat etti, başı yavaşça ona doğru döndü -çenesi sıkılmış, burun delikleri açılmış, gözleri o kadar siyahtı ki insandan çok canavara benziyordu. Çok güzel ve ürkütücüydü. Şimdiye kadar gördüğü en güzel ve en korkunç şeydi.

Üç saniye -tamam, bu gerçekten etkileyiciydi. "Ben

iyiyim," dedi, sesi neredeyse hiç titremiyordu.

Adam sanki bir rüyadan uyanıyormuş gibi bir süre ona baktı. Hayır, bir kâbustan.

Ve sonra: "Güvende olmanı istedim." İfadesi yenilgiyle hırçınlaşmıştı. Pişmanlıkla kırılmıştı. Yüzünü kaplayan acı, sanki işkence görüyormuş gibi, neredeyse dizlerini büküyordu.

"Beni güvende tut," diye yalvardı usulca. "Artık buradayım. Hayatta kaldım ve iyiyim. Ben iyiyim, gördün mü?" Eliyle kendini işaret etti, kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki göğsünün içinde bir sinek kuşu kafeslenmiş gibi hissetti. Hastane o kadar karanlıktı ki kendini tehlikeli hissediyordu ama yine de bir yanı -belki de aptal bir yanı- ona korkmasına gerek olmadığını söylüyordu. Çünkü bu gölgeler... onlar Darien'ındı. Bu gölgeler Darien'di. Ve onun kendisine asla zarar vermeyeceğini biliyordu. *Asla*. "O yüzden gölgelerini kontrol altına al," dedi, kelimeleri yine kendi duygularından - Darien'in yüzündeki dayanılmaz ıstıraptan- çatlayarak, "ve beni güvende tut."

Alanı bir kez daha gergin bir sessizlik kapladı, sadece cevapsız telefonların uğultusuyla bölündü. Resepsiyon görevlileri masanın arkasından izliyordu. İçlerinden biri, elinde telefon, yarı yarıya yerinden kalkmıştı.

"Olayı çözdünüz mü, yoksa güvenliği mi aramam gerekiyor?" diye soran da aynı cesur ruhtu.

"İyiler," dedi Ivy, ama ses tonu yıpranmıştı ve Loren'in hissettiği kadar yıpranmış görünüyordu. Bakışları kardeşi ile hâlâ duvara yasladığı Azrail arasında gidip geliyordu. "Değil mi, Darien?"

Darien cevap vermedi. Bırakmadı. Gözlerini Loren'den ayırmadı - bir saniye bile, saniyenin *milyonda* biri *kadar* bile.

"Malakai," diye fısıldadı Aspen, sesi sitem dolu ve korkuyla gergindi. "Ben bir şey yapmıyorum, Darien yapıyor!" diye tükürdü. "*Her zaman* Darien."

Jack, "Senin olduğun zamanlar hariç," dedi. Kıkırdadı ama esprisi kısa sürdü.

Loren'in dikkati tekrar Darien'e kaydı. Hâlâ ona bakıyor, o kadar ağır nefes alıyordu ki sanki ona ulaşmak için şehrin öbür ucuna koşmuş gibiydi. Onu tanıdığım kadarıyla, bu yapacağı bir şeydi.

"İyi misin?" diye ısırdı, derin sesi endişeyle boğuklaşmıştı. Sinirleri bu kadar gergin olmasaydı, bu sesin altında eriyebilirdi. Ve o *bakış*. Ona bakma şekli... Tanrım, bunu tarif edemezdi.

"Ben iyiyim," dedi usulca. Şaşırtıcı bir şekilde, ışıklardan birkaçı daha düşük bir ayara geri döndü. Titreyen parmaklarını, kasları kaya gibi sert olan ön koluna doladı ve hafifçe çekti. "Bırak, Darien. Bırak. Lütfen."

Kadının dokunuşu adamın içindeki gerginliği eritti, sıkılı elleri sanki güneş ışığı altında çözülen buzdan yapılmış gibi yavaşça açıldı.

Malakai'ye bakmadan onu serbest bıraktı. Azrail'in çizimleri yere çarptığında gümbürdedi ve ite kaka

Yüzünde kaşlarını çatmış bir ifadeyle Darien ve Jewels'ın arasına girmek yerine *etrafından dolaşıyordu*.

Jewels-Malakai Jewels yüzünden dövüşmemeyi tercih ediyordu.

Birbirleriyle tüm güçleriyle ve kendilerini dizginlemeden dövüşselerdi durum çok daha kötü olabilirdi. Tüm hastaneyi yerle bir etselerdi Loren şaşırılmazdı.

Saniyeler geçtikçe ve Darien sakinleştikçe gölgeler geri çekildi. Işıklar titreyerek uyandı, kanadın her tarafına dağılmış olan makineler bir anda tekrar çalışmaya başlayınca bip sesleri çıkardı.

Diğerleri konuşmaya başlamanın güvenli olduğunu düşünmeden önce birkaç dakika sessizlik geçti. Loren söylenen her şeyi duymasına rağmen, gözlerine inanamıyormuş gibi onu izleyen Darien'e odaklanmaya devam etti. Loren de kendi gözlerine inanamıyordu ve Darien'in kaybolma ihtimaline karşı gözlerini kırpmak istemediğini fark etti. Ona baktığında her şey doğru gibi geliyordu. Evindeymiş gibi görünüyor ve hissediyordu.

"Darien?" Travis'in şok olmuş sorusu Jewels'ın odasından çıkarken koridorda yankılandı. Elektrikler kesikken ona ihtiyaç duyması ihtimaline karşı yanında kalmaya karar vermiş olmalıydı. Kısa bir duraksamanın ardından daha hızlı yürüyerek dışarı çıktı: "Roman? Lanet olsun, yaşıyorsunuz."

"Burada neler oluyor?" Roman sanki bulundukları yer ve bunun ne anlama gelebileceği birden kafasına dank etmiş gibi sordu. Travis'e bakıp yaralanma olup olmadığını kontrol etti. "Biri mi yaralandı?" Yüzü ve tüm vücudunu saran zırhı Darien'inki kadar kirliydi. Bu kadar kan nereden gelmişti?

Loren bir bulantı dalgasını yuttu. Muhtemelen bilmemesi daha iyiydi.

Malakai kollarını kavuşturup otomatın yanındaki duvara yaslanarak, "Kız kardeşim," diye cevap verdi. "Kalbi durdu."

Roman'ın gözleri parladı. "Kahretsin, gerçekten mi? O iyi mi?"

"Şimdi iyi," dedi Travis. "Dört dakika boyunca ölüydü. O elektrik kesintisi beni çok korkuttu."

Jack başparmağıyla Darien'i işaret etti. Travis notu almamış gibi başını eğdi.

"Tanner sizinle değil mi?" Lace saatlerdir elinden düşürmediği cep telefonunu tutmaya devam ederek sordu.

"Onu kaybettik," diye cevap verdi Roman, kelimeler suçluluk duygusuyla kurşunlaşmıştı. Odak noktasını grubun arka tarafında Kylar'la birlikte duran Jack'e çevirdi, buz

paketi sıkılı elinde eriyordu. "Sen de öyle. Buraya ne zaman ve nasıl *geldin*? Ve Atlas neden seninle değil?"

"Beyin sarsıntısı geçiriyor," dedi Ivy. "Patlama sırasında olan hiçbir şeyi hatırlamıyor."

"Sağlık görevlileri onu Ardesia'da bulmuş," diye araya girdi Max, kaybolan kız kardeşinin yükü hâlâ üzerindeydi.

"Ardesia mı?" Roman yineledi. Kaşlarını indirdi ve altın sarısı kahverengi gözlerini karanlığa gömdü. "Oraya nasıl gittiğini hatırlamıyor musun?"

"Pek sayılmaz. Ama Basilisk'i öldürdüğünü hatırlıyorum," dedi Jack, şimdi bakışları hâlâ Loren'e yapışmış olan Darien'le konuşuyordu. Gözlerindeki siyahlık gitmişti ama o siyahlık olmadan da... işkence görmüş gibi görünüyordu. Sanki onu burada, tamamen çöküşün eşiğindeki bir şehirde görmek ona fiziksel olarak acı veriyordu.

"Ne?" diye sordu birkaç ağız, Darien'e bakmak için dönüp duran birkaç kafa.

Loren hâlâ onun burada olduğu gerçeğiyle o kadar meşguldü ki, diğerlerinin patlamalarını zar zor fark etti. Dallas'a şaşkın bir bakış attı, zihni geri geri gidiyordu.

Basilisk mi?

Jack'in ifadesi belirsizlikle değişti. "Bu gerçekten oldu, değil mi?" diye sordu Darien'e.

Ama Darien cevap vermedi, dikkati tamamen Loren'in üzerindeydi. "Arkanı dön," diye talimat verdi. "Sana bakmama izin ver."

"Ben iyiyim," dedi sessizce, herkesin dinlediğinin, izlediğinin farkındaydı. Dün gece Roman'ın evinden ayrılan herkes şimdi buradaydı -Tanner ve Shay hariç.

"Dön," diye homurdandı Darien. "*Etrafında.*"

Kollarını kavuşturdu, bir gösteri olmayı reddediyordu. "Hayır."

Çenesinde bir kas seğirdi. "Evet." "Lütfen" diye eklerken ses tonundaki gerginlikle savaştı.

Kadın meydan okurcasına ona baktı ama adam geri adım atmadı.

O da bu işi bir an önce bitirmek için çaresizce razı oldu. Bir daire çizerek dönmeye başladı, kollarını onun için bir kıyafet modelliyormuş gibi uzattı, sırtını tamamen unutarak-

Darien dişlerinin arasından keskin bir nefes aldı. "Sırtına ne oldu senin?"

Oops. Daha uzun süre tartışmalıydı.

"Ben iyiyim," dedi çabucak. Arkasını dönmeye çalıştı-

Ama Darien çoktan oradaydı ve saçlarını dikkatlice bir omzunun üzerinden itiyordu. Kesilmiş etine yapışmış olan sa telleri kabuklarını koparmakla tehdit ederken bir çığlık attı.

Adam yine tısladı ve sakallı çenesini ovuşturdu. "Becer beni, bebeğim." "İyiym dedim, artık neredeyse hiç acımıyor."

"İyi değilsin," diye homurdandı Bandit Darien'in gölgesinden, köpek sözlerinin herkes tarafından duyulmasına izin veriyordu. Loren'in yüzü tüm bu ilgiden dolayı ısınmıştı. Gösterişli olmamak için çok fazlaydı. "O iyi değil. Bir şifacıya ihtiyaçı var.

Loren tartışmaya fırsat bulamadan Darien, "Burada bekle," dedi.

Loren tamamen arkasına döndü, tahrip olmuş sırtını meraklı gözlerden saklamak için umutsuzca çabaladı ve Darien'in masaya doğru geçişini izledi. Resepsiyon görevlisiyle sessizce konuştu, o da çevredeki diğer herkes gibi - aile, arkadaşlar, *yabancılar*- onu izliyordu.

Tanrılar.

"ok zgnm ama beklemek zorundasınız," dedi kadın ona. "Yapabileceğim bir şey yok."

Masadan kalktı ve bu tarafa geri geldi, Malakai'yi duvara yapıştırdığı zamanki kadar kızgın görünüyordu. Yine de gözleri siyah değildi - bu küçük bir gelişmeydi.

Darien Loren'e "Benimle gel," dedi ve onu takip etmesini işaret etti. Diğerlerine dedi ki, "Birazdan döneceğiz. Roman sizi bilgilendirebilir."

Roman'ın kaşları yukarı kalktı. "Anlatabilir miyim?" diye sordu, nereden başlayacağını bilmiyormuş gibi görünüyordu ve gönüllü olduğu için biraz sinirlenmişti.

Jack bir kakhaha attı.

"Dene," diye teşvik etti Darien. "Bu arada Don'a da göz kulak ol." Sadece bu ismin anılması bile Loren'in midesini bulandırmaya yetmişti.

Ama odağını Darien'de tuttu -bu sonsuz fırtınadaki dayanağı- ve onu koridorda takip etti.

YVESWICH GENEL HASTANESİ

YVESWICH, KERALYALETİ

"KAPIYI ARKANDAN KILITLE," DEDI DARIEN.

Loren onun yanında, kapalı tuvalet kapısının yanında durdu. Düşündüğünden daha uzun bir yürüyüşü - Yoğun Bakım Ünitesi ile çok sayıdaki genel servislerden biri arasındaki sınırdaki bulunan bir sağlık malzemeleri odasının karşındaydı. Savaş giysisinin içine işmeden nasıl bu kadar uzun süre dayanabildiğini bir kez daha düşündü. Bunun ne kadar rahatsız edici olacağını ancak hayal edebilirdi.

Elini kapının üzerine koyup iterek açmaya hazırlandı. "Tek kişilik bir tuvalet değil ama." Bir dakika önce, o kapıda beklerken tehditlere karşı etrafı kolaçan etmek için içeri girmiş ve tuvaletten bir canavar çıkarsa ne yapması gerektiğini sorduğunda ona bıkkın bir bakış atmıştı. Aptalca bir soru değildi. Haberlerde gördüğü raporlara göre, bu geçerli bir endişe olacak kadar çok kez olmuştu.

"Fark etmez," dedi. "Kapıyı kilitleyin lütfen." "Ama sen hemen dışarıda olacaksın-"

"Kilitle. *Kapıyı.*"

Gözlerini kırıştırdı. "Ne zaman bu kadar otoriter oldun?" Ama o bunun cevabını biliyordu. Eğer Darien Cassel konuşmayı öğrendiği günden beri patronluk taslamaktan başka bir şey yapmadıysa, o zaman hiç de Darien Cassel değildi.

Gözleri, kalbinin de aynı şeyi yapmasına neden olacak kadar yumuşamıştı. Kendisinden sır sakladığı için ona istediği kadar kızabilirdi ama bu, bu adama umutsuzca aşık olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

"Kapıyı kilitle lütfen, tatlım." Adamın o alçak, seksi sesiyle söylediği bu iltifat, kadının karnında bir sıcaklık kıvrımına yol açtı.

"Peki ya içeri girip beni kurtarman gerekirse? Bu son sorum, söz veriyorum."

Ağzının bir köşesi bir gülümseme fısıltısıyla seğirdi, ama hayal kırıklığına uğradığı için gamzesi ortaya çıkmadı. "O zaman kapıyı kıracağım," diye yemin etti.

Tabii ki kıracaktı.

Kapıyı iterek açtığı anda menteşeler gıcırdadı. Arkasından çarparak kapanmasına izin verdi, sonra sürgüyü çevirmeden önce -sırf onu kızdırmak için- bir an bekledi.

Birkaç dakika sonra dışarı çıktığında, adam tam kapının önünde, aynı yerde duruyordu; kaslı kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, her türlü tehdidi duvardan aşağı atmaya hazır bir fedai gibi görünüyordu. Tanrım, tam bir tehditti.

"Daha iyi misin?" diye sordu ona. Kadın başını salladı. "Daha iyiyim."

Kollarını kavuşturdu, bu hareket kadının dikkatini elinde tuttuğu nesneye çekti.

"Bu bir anahtar kartı mı?"

Sağlık malzemeleri odasını işaret etti, kilitli kapının üzerinde halkın girişini kesinlikle yasaklayan bir işaret vardı.

Loren anahtar kartının ne için olduğunu fark ederek yüzünü buruşturdu. Koridoru geçerlerken kısık bir sesle, "Tuvalet olayının kötü olduğunu sanıyordum," diye başladı, "ve şimdi de üç dakika boyunca -üç dakika, Darien!- işemeye gitmem sırasında bir şekilde çalmayı başardığın bir anahtar kartıyla tıbbi malzeme odasına mı gireceğiz?"

"Bana bir şey söyle, tatlım." Sesi, Darien'in ağrıyan ayak parmaklarının botlarının içinde kıvrılmasına neden olan alçak bir mırıltıydı. "Benim neyim sana yasalara uyan biri gibi geliyor?"

"Hiçbir şey," diye itiraf etti, onun sevdiğini bildiği şekilde gözlerini kırıştıtarak. Gerçekten de gözleri gerildi, göz bebekleri parladı - sadece birazcık. Ama Darien Cassel'i çözmek için çok şey gerekiyordu, o yüzden *birazcık* bile olsa bunu büyük bir başarı olarak görüyordu. "Ama ben iyi biriyim ve bunu itiraf etmekten korkmuyorum." Güvenli, sıradan ve düzenli... Hayatını hep böyle yaşamayı tercih etmişti.

Ta ki Darien Cassel'le tanışıp kaosun tadını keşfedene kadar ve tanrılar bu adamın kaosuna bayılmıştı.

"Güzel." Kartı okuttu. Güvenlik sistemi bipledi, kırmızı ışık yeşile döndü. "Sahip olduğun her şeye sahip olmalısın." Kapıyı iterek açtı ve kız içeri girerken kapıyı tuttu. Darien onu yakından takip etti, varlığı o kadar elektrikliydi ki, sanki hava bir fırtınayla doluymuş gibi teninin karıncalandığını hissetti.

Sensörler onların varlığını algıladıkça ışıklar sıra sıra vızıldadı. Burası soğuk ve sterildi, mobilyaların çoğu metalden yapılmıştı. Geçmeleri gereken tek güvenlik katmanının basit bir anahtar kart olması iyi bir şeydi; Tanner Atlas ve onun etkileyici bilgisayar korsanlığı becerileri olmasaydı, başları belaya girebilirdi.

Darien sanki odanın sahibiymiş gibi odada gezindi. "Oturun." Bas sesi yankılanıyordu. Kadının var olmayan bir sandalyeyi aramak için etrafına bakındığını görünce, "Masanın üzerine," diye açıkladı.

Darien çekmeceleri ve dolapları karıştırıp ihtiyacı olan her şeyi almaya başladığında avuçlarını eldivenlerinin içinden bile soğuk olan yüzeye yerleştirdi ve zıpladı. Bir Kara Katil olmak yeterince risk ve yaralanma garantisiyle birlikte geliyordu, ilaçlarını bilmek bir *belki* değil, bir *zorunluluktu*.

Son olaylar onu tehlikeli bir şekilde histeriye yaklaşıyor gibiydi, çünkü çıkaramayacağını bildiği eldivenlerin üzerine bir çift mavi nitril eldiven taktığında neredeyse gülmekten kırılıyordu. Elleri o kadar büyüktü ki zar zor sığıyorlardı, bu da durumu daha da komik hale getiriyordu.

Adam onun eğlendiğini hissetmiş olmalı, çünkü omzunun üzerinden ona baktı. "Yapabileceğimin en iyisi bu," dedi, ikinci eldiveni bileğine geçirirken. En azından içlerinden biri temizliği aklından çıkarmayacak kadar akıl sağlığını korumuştur. Üzerindeki elbise o kadar çok kir ve kanla doluydu ki, mikroskop altında sürünürken görececeklerini düşününce ürperdi.

O her şeyi hazırlarken ayaklarını salladı ve odaya göz gezdirdi, sadece onunla aynı çevrede olduğu için kendini bütün gün olduğundan daha güvende hissediyordu. Adamın onun üzerindeki etkisi saf bir sihirdi.

Güçlü bir kol belini arkadan sararak onu geriye doğru kaydırды, böylece masanın diğer kenarına daha yakın oldu - daha kolay erişim için ona daha yakın.

Karmakarışık saçlarını omuzlarına dökülen iki parçaya ayırmaya çalışırken, "Bu acıtacak," diye uyardı. Saç telleri kabarcıkları ve yara kabuklarını çekiştirerek birkaç tanesini açtı.

Ellerini masanın üstüne dayayarak daha fazla acıya hazırlandı. Artık bu kadar geride olduğu için tutunacak, sıkacak hiçbir şey yoktu. "Burada hiç ağrı kesici var mı?" Olmasa şaşırırdı; özenle doldurulmuş raflara ve dolaplara bakılırsa burası tıka basa doluydu.

"Kahretsin, aklıma geldi," diye mırıldandı, hâlâ keçeleşmiş saç telleri üzerinde çalışıyordu. Her hareketi son derece dikkatliydi, özellikle de onun gibi tehlikeli biri için. "Hemşire odasına gidiyordum ki bu güzel sarışın bana çarpmaya karar verdi ve düşüncelerimi allak bullak etti." Yüzü alev alev yanmaya başladı. "Dikkatimi o kadar dağıttı ki ne yaptığımı tamamen unuttum."

Boğazını temizledi. "Kulağa harika geliyor."

Darien dişlerinin arasından bir tıslama çıkardı. "Lanet olsun Loren, takım elbisen falan mı eridi?" Gerçekten de sırtı kürek kemiklerinden beline kadar açıktaydı. En azından çıplak bir kışla dolaşmasına neden olacak kadar yanmamıştı.

"Neden hemşire odasına gidiyordun?" diye sordu ona.

Sanki çok fazla şey söylediğini fark etmiş gibi cevap vermesi biraz zaman aldı. Tüpleri ve şişeleri açıp aletleri yerleştirmeye başladığında metaller şingirdadı. Sırtına ıslak bir şey dokundurup yaralarını temizlemeye başladığında sıvı fışkırdı ve ağlamamak için tüm gücünü kullandı. Sonunda itiraf etti, "Ağrı kesiciler."

Kaşları çatıldı. "Ağrı kesici mi? Kimin için? Kendin için mi?" Başını yana çevirerek onun yüz ifadesine bakmaya çalıştı ama bu anlamsızdı; bu pozisyonda onu göremiyordu. "Darien, kendine zarar mı verdin?" Roman'la burada olmalarının sebebi bu muydu? Hâlâ cevap vermeyince, arkasını dönüp ona bakmaya çalıştı-

"Yüzünü öne dön lütfen," dedi, belini kavrayan nazik bir elle onu sakinleştirdi, parmakları sol tarafına dolandı. Midesi bir takla attı ama "Yine elimi kırdım," diye itiraf ettiğinde hızla ayaklarının dibine düştü.

Panik vücudunu asit gibi yaktı. Ancak o zaman adamın çoğunlukla sol elini kullandığını fark etti. Malakai'yi duvara yapıştırdığında bile kullandığı sağ eli değildi.

"Nasıl kırdın?" diye ısrar etti, onun dokunuşundan yan tarafında kalan sıcaklığın hissine tutunarak. İki çift eldiveni ve

tenini onunkinden ayıran zıbın, onun tarafından dokunulmak harika hissettirmişti.

Darien "Çok fazla kullandım" demeden önce bir süre tereddüt etti.

"Çok fazla kullandın," diye tekrarladı sessizce alay ederek. Ağzındaki kuruluğu yuttu, adamın yalanı onu gördüğü için ne kadar mutlu olduğunu unutmasına ve onun yerine dün gece tartıştıklarında ne kadar incindiğini hatırlamasına neden oldu. Adamın kendisinden sakladığı korkunç gerçeği öğrendiğinde. "Yalan söylemeye devam edersen sana tekrar güvenmekte zorlanacağım, Darien. Zaten bana pazarlığından bahsetmedin-"

"Donovan'la kavga ettim ve o kırdı."

Loren sanki biri göğsüne tekme atmış gibi hissetti. "Donovan mı?" diye kekeledi. "O... O senin elini mi kırdı?" Darien'in yüzünde fark ettiği morluklar... Tanrım, bunu ona Don yapmıştı-

Gazlı bezin ve bandın yırtılması, kalp atışlarının çılgınca vuruşu dışında birkaç uzun saniye boyunca tek ses oldu.

"Sana söylemek istemedim çünkü onun seni korkuttuğunu biliyorum," dedi Darien. "Ve *ben* savaşçı *olduğum* için seni koruyabilmem gerekiyordu." Elbette suçu kendi üzerine atmanın bir yolunu bulacaktı. İnce bir antibiyotik merhem tabakasını kabarmış ete dikkatlice sürerken bir süre sessizlik oldu, dokunuşu yatıştırıcıydı. "Ve eğer seni hedef almaya karar verirse, seni ondan koruyabilir miyim bilmiyorum." İlk gazlı bez şeridini sırtına yapıştırdı, ardından birkaç tane daha yapıştırdı. Statik yapışkanlı giysiler gibi ona yapıştılar ve onları kırılmamış derinin üzerine bantladı. "Ama denerken ölebilirim."

Onunla ilgilenmeyi bitirdiğinde birkaç dakika sessizlik oldu.

"Artık bana yalan söylemeni istemiyorum," diye fısıldadı sessiz odaya, bunu söylemenin verdiği cesaretle kafa derisi diken diken olmuştu.

Adamdan yayılan ani gerginliği hissetmek için cehennem zebanisi olmaya gerek yoktu.

"Ben sana yalan söylemem," dedi Darien.

Ama söyledin, diye düşündü.

Bunun yerine, "Bu kadar önemli bir şey olduğunda gerçeği saklamak da bir o kadar kötüdür," diye fısıldadı. Sözlerinin çıkarken titremesinden nefret ediyordu.

Darien'e ne kadar güvenirse güvensin, bir parçası ondan sakladığı daha fazla şey olmasından korkuyordu. Belki ona zarar verebilecek bir şey değil ama ona zarar verebilecek bir şey; en az pazarlığı kadar kötü bir başka gerçek.

"Yani buna geri mi döndük?" Darien sesinin sert olduğunu söyledi. Son gazlı bez parçasını da bantladı ve temizlemeye başladı.

"Teknik olarak bitirme şansımız olmadı," dedi nefes nefese. Adam hareket edip eşyaları yerlerine koyarken omzunun üzerinden ona baktı. "Sen tepindin." Kavgalarının sona ermesinde kendi rolünü oynadığını biliyordu - gurur duymadığı bir rol - ama Darien de kendini daha iyi idare edebilirdi. "Söylediklerimde ciddiydim, Darien. Neredeyse kendini öldürdün-" Son kelimedede sesi çatladı, gözleri doldu.

Bakışlarını kucağına indirdi.

Kendini kontrol altına al.

"Neden üzgün olduğunu anlıyorum," dedi Darien. Göz ucuyla onun eldivenlerini ve kan lekeli gazlı bezi çöp kutusuna attığını gördü. Yüzünü ona döndü, elleri iki yanında gevşekçe sallanıyordu. "Ama senin de kendini sevme konusunda bir derse ihtiyacın olabilir Loren."

Başını kaldırıp ona baktı, gözleri dalgalanıyordu.

Darien bekleme odasında olduğu kadar acı çekmiş görünerek açıkladı: "İlaçlarını alman gerektiği zaman almıyorsun. Yemek yemeden çok uzun süre geçiriyorsun. Ve seni öldürebileceğini çok iyi bildiğin halde büyü kullanıyorsun." Göğsü zor nefes alıp vererek inip kalkıyordu. "Kaçırdığım bir şey var mı? Atlıyor olsam bile, sanırım senin de kendini daha fazla önemsemeye başlaman gerektiğine herkesi ikna etmeye yetecek kadar kanıt sıraladım. Sırtını benden saklamaya bile çalıştın. Sen kendini yok ederken buna seyirci kalmayı reddediyorum Loren-"

"Bana kendimi yok etmekten bahsetme Darien Cassel, kendini yok etmenin kraliyken olmaz!" Sözleri bir hıçkırığa takıldı. "Kavga etmek, zorunda olmadığın halde öldürmek, kendinden nefret etmek, *uyuşturucu kullanmak*." Sonuncusu onun irkilmesine neden oldu. "Evet," dedi sesi yine çatlayarak, "bunları bilmediğimi sanma. Ivy bana Venom bağımlısı olduğunu söyledi."

Sol eli yumruk şeklinde kıvrıldı. "Onu bırakacağım-"

"Bu sefer benim için yapma," diye ağzından kaçırıp ve onun tekrar yüzünü buruşturduğunu görünce kendinden nefret etti. Ama hareket tarzını değiştirmede ve "Senin için olsun" diye fısıldadı.

Adam nutku tutulmuş bir halde ona baktı, ağzı sert bir çizgi halindeydi. Kadın da gözyaşlarının akmamasını dileyerek ona baktı.

"Eve dönüşümüz ne güzel oldu, değil mi?" dedi acı dolu bir alaycılıkla. "Birlikte olalı daha otuz dakika bile olmadı.

bir Dalgalanma var ve şu haline bak, şimdiden ağlıyorsun."

Gözlerini ondan kaçırarak kirli botlarına baktı. Gözü korktuğu için değil, onun yüzündeki acıyı daha fazla görmeye dayanamadığı için.

Kendisi için daha iyisini yapmalıydı -Darien bu konuda haksız değildi. Ama daha da önemlisi, kendisi için daha iyisini yapmak zorundaydı.

Tüm bunların söylenmesi gerektiğini bildiği halde, bu konuşmanın gittiği yere pişman olmamaya çalıştı. Darien kendisinin iki versiyonuyla çarpışma rotasındaydı - olduğu adam ve olmayı çok istediği kişi. Bu iki adam o kadar farklıydı ki, tek istedikleri birbirlerini itmek olan iki mıknatısı birbirine zorlamak gibiydi. Onun için daha iyisini yapmak için çok çabalıyordu ve bu yüzden onu seviyordu. Tanrım, hem de nasıl. Ama sadece onun için değişmeye çalışmayı bırakmalıydı - bunu kendisi için de yapmalıydı.

Çünkü Dul'un kehaneti sonunda gerçekleşir ve yirmi bir yaşından önce ölürse, Darien'in ondan uzaklaşması gerekecekti. Ve eğer onu kurtarmayı başaramazsa hissedeceği keder ve suçluluk duygusuyla kendini mahvetmeden bunu yapabileceğini bilene kadar da rahat etmeyecekti. Peki ya hayatı onunkine bağlıysa? Hâlâ pazarlığı bozmak için zamanı vardı - onu kendi silahından çıkan kurşunun yolundan itmek için zamanı vardı. Belki haftalar. Aylar, umarım. Ne kadar uzun ya da kısa olursa olsun, son zamanını akıllıca kullanacak ve onun yaptıklarını düzeltmek için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

"Buradan çıkmaya hazır mısınız?" Darien'in sorusu sertti ve ona bakmak için başını kaldırdığında gözlerinin ışıkların altında mürekkep havuzları gibi parlayan simsiyah olduğunu gördü.

Başka bir Dalgalanma. Ve yeni kırılan eliyle, dövüşmeyi bir çıkış yolu olarak bile kullanamazdı. Olan biten her şey göz önüne alındığında, şu anda bu bir seçenek değildi.

Masadan aşağı kaydı.

Ayakları yere değerken arkasından "Hey," diye seslendi.

Ona doğru baktı. Siyah gözlerine ve tartışmalarının gerginliği hala aralarında çatırdarken bile, onunla yumuşak bir şekilde konuşmayı başardı.

"Kızgın olmak istiyorsan kızgın ol," dedi. "Benden nefret etmek istiyorsan nefret et. Ama dışarıda bu kadar pislik varken-" Kapıyı işaret etti-

Bu duvarların ötesinde parçalanın şehre. "Seni her zaman yanımda istiyorum.
Konuşmasak bile, ben nereye gidersem sen de oraya git. Anladın mı?"

O başını salladı, nefret o Bu oldu nerede onlar
vardı at Şimdi. "Anlıyorum."

YOĞUN BAKIM ÜNİTESİ

YVESWICH, KENT EYALETİ

"SONRA ŞELELE BİZİ GÜNEYE GÖTÜRDÜ," ROMAN DEDİ. "BİR Doğu Montgomery'deki mahalle."

Travis Devlin yoğun bakım ünitesinin bekleme odasında kardeşinin karşısında oturmuş, Roman'ın Darien'la birlikte buraya gelirken aşmak zorunda kaldıkları cehennem gibi engelleri anlatışını dikkatle dinliyordu. Karanlıkta görmelerine yardımcı olan kılıç, tünellerde onları boğmaya çalışan sarmaşıklar, öldürdükleri onlarca canavar ve içine düştükleri çukur.

"Darien, Ruh Terra'nın bizim dünyamızla çarpışmasının şelalelerin portallara dönüşmesine neden olduğunu düşünüyor." Roman kendi ağzından çıkanlara inanmakta güçlük çekiyormuş gibi görünüyordu. "Perde'nin sürekli hareket eden yerlerin yakınında daha ince olduğuna dair bir şeyler söyledi, bilmiyorum." Eldivenli elini hayal kırıklığıyla salladı, sonra alnını avuçlayarak şakaklarına masaj yaptı. "Ben bile anlamakta zorlanırken bu saçmalığı açıklamak çok zor."

"İyi gidiyorsun," diye önerdi Ivy.

"Tamika'nın bundan bahsettiğini hatırlıyorum," diye söze girdi Lace, odadaki Şeytanlar'a hitaben. "Bunun elementlerle ilgili bir şey olduğunu söylemişti, hatırladınız mı çocuklar?" Travis, Max ve Jack homurdanarak onayladılar, ancak Jack *gerçekten* hatırlamıyormuş ve sadece hatırlıyormuş gibi yapıyormuş gibi görünüyordu. "Bize anlattıklarına bakılırsa Roman, Darien muhtemelen haklı."

Roman derin bir nefes aldı ve bu nefes yolda tıkanıp. Başını kaldırdı ve ellerini dizlerinin arasında kavuşturarak yaşlı gözlerle baktı.

"Ondan sonra ne oldu?" Travis mırıldandı.

Kardeşi ona bakmamıştı bile, bunca zaman neredeyse hiç bakmamıştı. Travis, konu Görü olmadan insanları okumak olduğunda öğrenmesi gereken çok şey olduğunu kabul edebilirdi ama aptal değildi; Roman'ın ona neden kızdığını çok iyi biliyordu. Ana sebep şuydu: Ortanca kardeş Travis onunla birlikte burada, hızla çökmekte olan bir şehirde sıkışıp kalmıştı; aynı şehir Roman'ın birkaç yıl önce kaçmasına yardım etmek için cehennemden geçtiği, ona yeni bir başlangıç ve kendisi için çok istediği özgür bir hayat verdiği şehirdi.

Sonunda Paxton konusuna geldiklerinde Roman çok geçmeden daha da sinirleneceğini bilmiyordu. *Bu* konuyu nasıl ele alacakları hâlâ tartışma konusuydu ve bu konuyu ele almak için daha fazla bekleme lüksleri yoktu. Hele Paxton'ın onlara ihtiyacı varken.

"Sonra...," diye başladı Roman, "yürümeye başladık. Senin çılgınlıklarını duyduğumuzda neredeyse buraya varmak üzereydik," dedi Ivy'ye.

Ivy'nin alnı kırıltı, kafalar ona bakmak için döndü.

"En azından... sen olduğunu sanmıştık. Görünüşe göre bir çeşit illüzyonmuş.

-Shay'in yapabildikleri gibi. Babamın yaptığı gibi."

Ivy bir parmağını kaldırdı. "Dur bakalım. Ne tür bir illüzyon?"

"Bana daha çok hipnotizmacı bir canavar gibi geliyor," diye mırıldandı Jack, erimiş buz torbasını ellerinin arasında sallayarak.

"Ben de öyle diyecektim," dedi Kylar, kafası iyice karışmış görünerek.

Roman devam etti. "Darien bana her şeyi açıklamadı ama senin çılgılık attığını duyduğuna yemin etti, Ivy. Biz de sesi takip ettik ve bizi yeni bir alt bölgedeki bu yepyeni eve götürdü. Ortam Crossroads'a benziyordu, bu yüzden ona içeri girmemesini söyledim. Ama sanki transa geçmiş gibiydi, beni dinlemedi. İyi olduğundan emin olmak için ısrar etti, o yüzden içeri girdi ve birkaç dakika sonra onu takip etmeye çalıştığımda gitmişti. Belki gitmiştir diye düşünerek sokakta bir aşağı bir yukarı koşup onu aradım ve eve geri döndüğümde bir şeylerin farklı olduğunu fark ettim. Sadece bir histi, çoğunlukla. İçeri girdiğimde Darien'i yerde baygın yatarken buldum, her yer harabeye dönmüştü, eli kırılmıştı. Babamın onu o eve çektiğini ve dövüşmeye zorladığını söyledi." Yüzündeki dehşet Travis'in omurgasından aşağı terler akmasına neden oldu. "Babam onu sıkıştırmış ve elini yeniden kırmış."

Travis'in çenesi düştü.

Herkes sersemlemiş bir halde orada oturuyordu. Genelde çenesini kapatmakta zorlanan Malakai'nin bile söyleyecek akıllıca bir şeyi yoktu.

Darien mihlanmıştı? *Darien* bir dövüşü mü kaybediyordu? Böyle bir şey duyulmamıştı.

Roman'ın boğazı düğümlendi. Çenesindeki kirli sakalı ovuşturdu, hayalet görmüş gibi görünüyordu. "Ona hâlâ tam olarak ne olduğunu sormam gerekiyor ama eline baktırmadan bunu yapmak istemedim. Bu yüzden onu buraya gelmeye ikna ettim. Bir Şifacı onu iyileştirdi-" Birden sandalyesinde dikleşti. "Kahretsin, aklıma geldi." Etrafına bakındı.

"Ne?" Max onun görüş alanını masaya kadar takip ederek sordu.

"Buraya *Darien*'in Şifacısıyla birlikte geldik - sizinle karşılaşmamızın sebebi o. Bize biraz ağrı kesici verebilmesi ve Shay için hasta kayıtlarını kontrol edebilmesi için bu istasyona gidiyorduk."

"Shay mi?" diye birkaç ağızdan yankılandı. Roman şimdi bundan söz edince Travis, *Darien* Malakai'yi neredeyse öldürürken ürkmüş bir esmerin gruplarının yanından geçip gittiğini hatırladığını düşündü.

İşi bitirememiş olması çok kötüydü.

"Evet," dedi Roman. "Shay'in herhangi bir yaralanma için burada olup olmadığına bakmasını istedim-" Konuşmayı kesti, yüz hatları çatıldı. "Neden herkes bana öyle bakıyor?"

"Shay bizi katran çukurlarına kadar takip etti," diye başladı Ivy. "Tünellere girmemize yardım etmek istedi ve bazı tazılar tarafından saldırıya uğradığımızda, o..." Boğazını temizledi, parmakları endişeyle dizine vuruyordu.

Roman sandalyesinin kolçaklarını sıktı. "Sakın söyleme."

Ivy'nin sonraki sözleri aceleyle çıkmıştı. "Ondan ayrıldık." "Öldü mü?" Roman'ın sorusu boğuk geliyordu.

"Kesin olarak bilmiyoruz," dedi Aspen temkinli bir şekilde konuşarak. "Patlamadan sonra onu aramaya çalıştık ama bulamadık."

Roman koltuğunun arkasına yaslandı, ellerini gevşekçe kolçaklara dayadı. "Söyleyecek başka kötü bir şeyin varsa, söyle gitsin. Daha fazlasını kaldıracabileceğimden emin değilim."

Mikrofonu alma sırası Kylar'daydı. "Don'un Gölge Ustalarından bazıları evinize gitti."

Roman soğuk, alaycı bir kahkaha attı, Kylar'ın ifadesi onu sınıra doğru itti. "Harika. Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Konuştuklarını duyduk," dedi Max. "Pax'in peşindeler."

Kylar tekrar söze girdi. "Evde Arthur'dan başka kimsenin olmadığını söylediler."

"Bu da ne demek şimdi?" Roman nefes almakta zorlanıyormuş gibi görünerek zorla konuştu.

"Umuyoruz ki," diye başladı Lace, eğilip baldırlarındaki kasları ovuşturarak, "Dominic ve Blue çocukları saklayabilmişler demektir." Travis *saatlerdir* onları saklayabildikleri için dua ediyordu.

Eğer saklayamazlarsa... Eğer Paxton gitmişse... "Peki ya saklayamazlarsa?" Roman dişlerini gıcırdattı.

Kylar, "O zaman kaybolduklarını varsayıyoruz," dedi.

"Nasıl kaybolmuş olabilirler ki?" Roman talep etti. Sesini alçaltmaya çalışıyordu, masanın sadece birkaç adım ötede olduğunun farkındaydı. Seslerini boğmak için etrafı büyülerle kaplamışlardı ama onları tamamen susturamamışlardı, herkes bu seviyede bir büyü için fazla yorgundu. Roman inkar ederek, "Evimdeydiler," diye ısrar etti. "Evde güvendeydiler-"

"Korkup kaçmış olabilirler," diye önerdi Ivy nazikçe.

"Özellikle de Arthur'a saldırmışlarsa," dedi Jack. "Bu herkes için travma yaratır, ama özellikle de on iki yaşındaki iki çocuk için." Karısı başını salladı.

"Ya da yardım edebileceklerine inandılar," dedi

Max. "Yardım etmek mi?" Roman yineledi.

"Açıkla."

"Onlar çocuk. Belki de kahraman olmak istediklerine karar verdiler ve günü kurtarmak için kaçtılar."

Roman nefesini içine çekti ve parmaklarını yüzünde gezdirerek alt göz kapaklarını aşağı çekti. "Bu," diye başladı, "hayatımın en kötü gecesi."

Herkes aynı fikirde mırıldandı.

Lace telefonundan saati kontrol ederek, "Teknik olarak bugün gündüz," dedi. "Ne olursa olsun, bir plan yapmalıyız. Burada öylece oturmaya devam edemeyiz. Arthur'un hayatta olduğundan ve çocukların kaçmadığından emin olmalıyız."

Roman aniden ayağa kalkarak konuşmalarına ara verdi. Masaya gidip resepsiyonistle sessizce konuştu ve geri döndüğünde elinde bir şişe ağı kesici vardı. Tekrar oturdu, eldivenli avucuna iki hap salladı, sonra onları kuru bir şekilde geri fırlattı.

"Bir şey var mı?" Ivy ona sordu.

Roman başını iki yana salladı, son hap da aşağı inerken boğaz kaslarını esnetti. "Hayır Shay. Başka isteyen var mı?" Hap şişesini uzattı.

"Ben alırım," dedi Dallas. Şişeyi ona doğru fırlattı.

"Ben burada kalıyorum," dedi Malakai. "Kız kardeşimi bırakmayacağım. Hâlâ ayrılmanın saçma olduğunu düşünüyorum ama siz bilirsiniz. Yaşlı adamın iyi olduğundan emin olun ve o çocuklara tasma takın."

"Ben Malakai'yle kalacağım," dedi Aspen. "Bence eğer ayrılacaksak gruplarımızı çok dağıtmamalıyız. Bizimle kalmak isteyen başka biri var mı?"

Biri diğerinden çok daha ağır adımlarla yürüyen iki çift botun ayak seslerini duyduklarında konuşmaları bir kez daha durdu.

Darien ve Loren köşeyi döndüklerinde, ayrıldıklarından çok daha kötü görünüyorlardı. Travis, dün geceki tartışmaya geri döndüklerine bahse girmeye hazırdı ve aralarında geçen sözcükler Darien'in gözlerindeki siyah parıltıyı tetiklemişti. Loren'i bir koruma gibi gölgeliyor, ölümcül bakışları tehdit aramak için önündeki her şeyi didik didik ederken Loren'in sırtını koruyordu. Loren'e gelince, kederli ve yorgun görünüyordu ama ne hisse derse hissetsin, Darien'den uzaklaşmasına neden olacak kadar güçlü değildi.

Roman ayağa kalktı. "Gitmeliyiz. Paxton kayıp ve bu adamların bana söylediklerine bakılırsa peşinde Gölge Efendileri var."

Max, Darien ve Loren'in iyiliği için, "Kayıp olup olmadığından emin değiliz," diye açıkladı. "Dominic ve Blue'nun onu ve arkadaşını güvenli bir yerde sakladıklarını umuyoruz."

"Umut benim için yeterince iyi değil," diye tersledi Roman. "Bana kalırsa, Paxton'ı kendi gözlerimle görene kadar o kayıp ve yardımımıza ihtiyacı var."

Lace, Darien'e, "Kamyonetin kurtulmuş," dedi. "Buraya gelmek yeterince kolaydı, bu yüzden Roman'ın evine giderken sorun yaşamayız."

"Kimler geliyor?" Darien sordu.

"Şimdilik Malakai ve Aspen dışında herkes," diye yanıtladı

Kylar. "Ve ben," dedi Travis parmağını kaldırarak.

Malakai soğuk bir kahkaha attı, gümüş dişleri göz kırpyordu. "Olamaz."

"Bunu Jewels'a anlatmayı dene," diye azarladı Travis. "Ve bahse girerim sonunda

kontrolcü kışını evlatlıktan reddet." Neden hoşlandığı -*gerçekten* hoşlandığı- tek kızın erkek kardeşi kocaman bir pislik olmak zorundaydı? Şanslı adam.

Malakai alay etti. "Rüyada görürsün Devlin. Ben onun *ailesiyim*. Sadece aptallar aile yerine sikik oğlanları seçer ve ne yazık ki Jewels aptal değil."

"Lütfen durabilir miyiz?" Ivy şakaklarını dairesel hareketlerle ovarak inledi. "Ya ikiniz de burada kalacaksınız ki artık sizi dinlemek zorunda kalmayayım ya da ayrılacaksınız ki tartışmayı bırakın."

"Ayrılmak için bir oy!" Malakai bağırdı ve bir elini Hava.

Travis kollarını kavuşturdu. "Ben burada kalıyorum," diye ilan etti.

"Öyleyse alışmaya başla Delaney."

Ivy kalçalarını tokatladı ve sarsılan kocasına elini uzatarak ayağa kalktı. "Pekâlâ, bu işi hallettik. İkiniz de burada kalıyorsunuz ve geri kalanımız Roman'lara gidiyoruz."

"Bundan nefret ediyorum," diye mırıldandı Malakai.

"Atlas'ı bulmamız gerek," dedi Darien, hâlâ Loren'in arkasında belirerek. O hareket ederse, o da hareket ediyordu. Eğer bir şey dikkatini çekerse, o da ona bakıyordu, sanki her neyse *onu* öldürmeye hazırmış gibi. Travis ona göz ucuyla bile bakan her zavallıya acıyordu. "Roman'ın evine gidip çocuklara ne olduğunu öğreneceğiz, sonra da oradan devam edeceğiz. Jewels'ı ne zaman serbest bırakabilirler?"

"Sormadım," diye cevap verdi Malakai, ses tonu hâlâ karşılaşmalarından kaynaklanan bir kızgınlık içindeydi.

"Burada uzun süre kalamazsınız. Dışarıda *gerçekte* neler olduğunu hepimiz biliyoruz," dedi Darien, başını pencerelere doğru eğerken sesini alçaltarak. Dışarıda gökyüzü zifiri karanlıktı, uçan helikopterlerin navigasyon ışıkları siyah bir örtüde iğne ucu kadar bile görünmüyordu. Gruplarındaki herkes Ruh Terra ve Kuyu hakkındaki gerçeği bilse de, şehrin geri kalanı karanlıktaydı. Kelime oyunu yapmak istemedim. "Karanlık diğer bölgelere yayılana kadar Yveswich'ten çıkamazsak, boku yeriz."

Sanki karanlığın kulakları varmış gibi, ışıklar titredi. Bir koridor gölgeye gömüldü. Masada çalışan insanlar yer değiştirirken sandalyeler gıcırdadı ve birbirlerine korku dolu ses tonlarıyla mırıldandılar.

Travis ayağa kalktı ve vücudunu Jewels'ın odasına doğru çevirdi. Başka bir kesinti olursa kaçmaya hazırdı.

"Gerçekten gelmiyor musun?" Işıklar normale döndüğünde Roman ona sordu.

Travis bakışlarını kardeşine çevirdi ve kendini büyük bir tartışmaya hazırladı. "Sorun olur mu?" Bir şeyler yapmak için hâlâ Roman'dan izin almak zorundaymış gibi hissetmekten nefret ediyordu.

Roman gözlerini kıstı. "Şu anda muhtemelen çok korkmuş olan küçük kardeşini aramamıza yardım etmemenin sorun olup olmadığını mı soruyorsun?"

Suçluluk duygusu midesine bir kaya gibi ağır ağır yerleşti. "Kendimi bok gibi hissettirmenin bir yolu, Rome."

"Çocukları aramak için fazlasıyla adamımız var," diye araya girdi Kylar. "Bence Aspen kendimizi çok fazla dağıtmamak konusunda haklı. Ayrıca Travis Malakai'yle kalmak isteyen tek kişi."

"*Jewels*," diye düzeltti Travis. "Jewels için kalıyorum."

"Hepinizi sikeyim orospu çocukları," diye tersledi Malakai. Ayağa kalktı ve Jewels'ın odasına doğru yürüdü. "Ben gidiyorum. Ölmemeye çalış."

"Pax'ın yerini tespit eder etmez gidiyoruz. Hepimiz," dedi Darien Travis'e. "Jewels'ı buradan sedyyle çıkarman gerekse bile umurumda değil. -Yveswich'te kalmıyorsun."

"Bunu planlamamıştım," dedi Travis, daha fazla talimat kendisine doğru ateşlenirken sırtını kaldırmamaya çalışarak. Darien'den emir almaya alışkındı. -Evin reisine hesap veren bir Kara Katil olmanın bir parçasıydı bu. Ama bunca zaman sonra bile Roman'ın ona hâlâ Pax'e davrandığı gibi davranması... alışması zordu. "Sadece kötü bir şey olması ihtimaline karşı yanında yeterince insan olduğundan emin olmak istiyorum," diye ısrar etti. Roman'ın bakışlarının yüzünde bir delik açtığını hissedebiliyordu ama Travis onun bakışlarına karşılık vermedi.

"Roman hepinizi bilgilendirdi mi?" Darien grubu tarayarak sordu.

"Çoğunlukla, ama çok fazla sorumluluk var," diye yanıtladı Lace, sandalyesinin ayağına yasladığı kılıcı kaparak. Ivy'nin taşıdığı kılıçtı bu. İkincisi Max'in, üçüncüsü ve sonuncusu da Darien'in elindeydi.

"Yolda bana sorabilirsin," dedi Darien. Travis'e hitap ederken sesi sertti, yüzü o kadar ciddiye ki taştan oyulmuş gibi görünüyordu. "Eğer baban ortaya çıkarsa, onunla muhatap olmayacaksın. Kaçacaksın. Koşabildiğin kadar hızlı koş ve ondan uzaklaşıp güvenli bir yere varana kadar yavaşlama. Anlatabildim mi?" Darien'in Don'dan bahsetmesi üzerine havadaki gerilim ve korku hissediliyordu.

Yıllardır görmediği babasıyla karşı karşıya gelme düşüncesi Travis'in içini düğümledi ama Darien'e sertçe başını sallamayı başardı. "Güzel, her şey halloldu o zaman," dedi Darien, yüzündeki ciddiyete rağmen. yüzü kaldı. Başını arkasındaki koridora doğru eğdi. "Hadi çıkalım."

Ayrılacak olanlar ayağa kalktı, silahlarını topladı ve koridorda ilerlemeye başladı, Aspen Lacey'ye hızlı bir veda ettikten sonra ters yöne doğru yürüdü.

Roman olduğu yerde kalan tek kişiydi. Travis'e sanki yüzüne tükürmüş gibi bakıyordu.

"Şu anda gerçekten tartışacak mıyız?" Travis sesini alçak tuttu.

Roman bir adım daha yaklaştı. Aralarında bir parmak kaldırdı. "Bu hastanede kalacaksın ve biz dönene kadar buradan ayrılmayacaksın. Babam Pax'i bulmak için kudurmuş durumda, kasabaya döndüğünü öğrenirse senin de peşine düşer." *Öfke*, Don'un Pax'i bulmak için ne kadar ileri gidebileceğini özetlemeye yetmiyordu bile. Ve Travis, *Darien*'ın Don'la bile başa çıkamamasının onu sinirlendirdiğini itiraf etmeliydi. Elini kırmış olması... onu yerde baygın bırakması...

Don onu öldürebilirdi. Ama her ne sebeple olursa olsun öldürmemişti. Travis boğazındaki yumruyu yuttu. "Ben iyi olacağım."

Roman elini indirdi, gözleri kara ateş gibi yanıyordu. "İyi olsan iyi edersin."

KAHVE KÖŞESİ

YVESWICH, KERYALETİ

"NE İSTİYORSAN AL," DEDİ DARIEN ARKASINDAN ONUN LOREN OLARAK. Cam panelli vitrindeki hazır sandviç ve dürüm çeşitlerini taradı. Arkasında devasa bir Şeytan belirirken, arkadan hiç görünmemesi onu şaşırtmazdı.

Kahve Köşesi hastanenin zemin katındaydı. Takım elbisesindeki yırtıkların arasından kırmızı parlayan yılan dövmesini gören Darien, dışarı çıkmadan önce yemek için durmakta ısrar etmişti. Ama burası o kadar kaotikti ki Loren her bir ürünün üzerindeki malzemeleri listeleyen küçük etiketleri okuyacak kadar odaklanmakta zorlanıyordu.

"Tabelayı okudun mu?" diye gürültünün içinden bir kadın sesi ciyakladı.

Loren başını kaldırıp vitrinin üzerinden gün batımı rengine gözlerle bakan yarı kurt çalışanı gördü.

"Ne işareti?" Darien sordu.

Tezgâhın üzerindeki tabelayı aldı -SADECE NAKİT yazan tabelayı- ve daha iyi görebilmeleri için çevirdi. "Cep telefonları hâlâ çekmiyor, bu yüzden makinelerimiz çalışmıyor. Sadece nakit kabul edebiliyoruz."

Arkasındaki kalabalığı tarayarak küfretti.

Ivy çoktan oradaydı. "Al." Ona bir yirmilik uzattı.

"Sana geri ödeyeceğim," dedi, katlanmış banknotu açarak. Kadın, Loren'e olduğu kadar ona da kızgın bir şekilde uzaklaşmadan önce ona selam bile vermedi. "Ne istiyorsun?" diye sordu Loren'e.

"Hindili ve peynirli panini lütfen," dedi kadın çalışana. "Ve iki tane de çikolatalı kurabiye."

Kurt panini'yi kasadan aldı ve kurabiyeleri maşayla paketledi. "İçecek bir şey var mı?"

"Bir kola lütfen." Alabildiği kadar şeker ve kafeine ihtiyacı vardı, yoksa Roman'ın yerine varamadan düşüp ölebilirdi.

"Kendin için bir şey var mı?" diye sordu Darien soğutucudan bir şişe kola alırken.

"Kadınım ne içiyorsa aynısından," diye yanıtladı Darien, seçtiklerine bakma zahmetine girmeden. *Kadınım* deyişi Loren'in yüzünü kızarttı ve onun yüzüne bakmamak için elinden gelen her şeyi yaptı.

Darien ödemeyi yaptı ve çalışan eşyaları tezgâha doğru kaydırıldı.

"Kamyonda yesek sorun olur mu?" Darien kalabalığın arasından geçerken konuştu. İnsanlar Şeytan'ın geldiğini görünce kıpırdandılar.

"Evet, sorun değil." İyiden de öteydi - buradan çıkmak için can atıyordu. Güvenli bir yere gitmek ve on dört saat uyumak için.

Diğerleri onları sürgülü cam kapıların yanında bekliyordu. Darien'in işaretiyle kapıdan içeri girdiler, Ivy Darien'in taşıdığı şeyi almak için yeterince bekledi. Loren kapıdan geçerken onu takip etti, Darien de onun peşinden.

Acı bir rüzgâr yüzüne çarpıp onu iliklerine kadar dondururken nefesini tuttu. Otoparkta süzülen kar taneleri, zifiri karanlık gökyüzünün altında daha çok kül yığınları gibi görünüyordu.

Onlar içerideyken hava daha da kararmıştı.

"Burası tam bir hayvanat bahçesi," dedi Roman, nefesi buğulanarak. Kesinlikle öyleydi.

Her yerde insanlar ve araçlar vardı, birbirlerinin devasa otoparka girmesini ya da çıkmasını engelliyorlardı. Polisler ve Filo askerleri düzeni sağlamak için mücadele ediyor, bazıları trafiği yönlendiriyor, diğerleri yaralı ya da panik halindeki sivillere yardım ediyordu.

Dallas parmak uçlarında duruyor, kalabalığın etrafını görebilmek için boynunu eğiyordu. Loren onun neye bu kadar dikkatle baktığı hakkında hiçbir fikre sahip değildi.

Ta ki bir çift muhteşem beyaz kanat, geniş omuzlar ve rüzgârda savrulan bakır saçlar dikkatini çekene kadar.

"Baba mı?" Dallas ağzından kaçırıldı. Birkaç metre ötede duran adam, başka bir Filo askeriyle konuşmakla meşgul olduğu için dönmeyince, öne doğru bir adım attı. Çok yaklaşmadan dondu, eldivenli elleri yumruk haline geldi. "*Baba!*" Tanrım, adam meşgulken ona bağırdığı için çok cesurdu.

Çalışıyordum. Bright'ların evinde çiğnenmemesi gereken bir numaralı kural buydu.

Roark arkasını döndü.

Loren neredeyse tüm hayatını -Roark'ın iş için seyahat ettiği zamanlar dışında- bu adamla aynı çatı altında geçirmişti, bu yüzden neredeyse her senaryoda ondan ne bekleyeceğini biliyordu. Ama bu gece, Roark'ı ilk kez bu kadar gafil avlanmış gördüğünü kesinlikle söyleyebilirdi.

Orada durmuş, sanki gördüklerine bir anlam veremiyormuş gibi grubu inceliyordu.

Kehribar rengi gözleri Loren'e takıldığında, Roark'ın kızlarından birine nadiren gösterdiği ilginin altında midesi bulandı.

"Loren?" Sorusu da yüzü gibi şok olmuş gibiydi.

"Merhaba," dedi Loren, titrek bir fısıltıyla. Neden bu şekilde tepki verdiğinden emin değildi -Roark ona hiçbir zaman, ikisinin de diğerine fazla duygu göstermesini sağlayacak kadar açılmamıştı. Ama yüzündeki o çiğ ifade... onu nutku tutulmuş bir hale getirmişti. Daha önce onun yanında hiç hissetmediği şeyleri hissetmesine neden olmuştu. Ve onu gerçekten anlayıp anlamadığını ya da gerçekte kim olduğunu görüp görmediğini merak etmesine neden oldu.

Tabii ki göstermemişti. Elbette bilmiyordu, çünkü ona hiç göstermemişti. Onun tanıdığı Roark Kızıl Baron'du, hepsi bu. Filo Ordusu'nun sert generali. Sadece unvan olarak baba, eylem olarak asla.

Dallas, Loren'in soluna doğru geldi. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu ona, kar taneleri yanık bakır saçlarına yerleşmişti.

Yüz hatları genellikle taktığı nötr maskeye dönüştü. "Bu benim işim Dallas. Yaptığım şey bu." İşte herkesin tanıdığı Roark buydu.

Gözleri Darien'e kaydı. Konuştuğunda sesi hafif çakıllı çıkıyordu. "İşe yaradı." Bir soruydu, söylediği gibi bir ifade değil.

Darien Loren'in arkasından yaklaştı. Kolları arkasından gelip onu bir kucak gibi sardığında, titrediğini fark etti. "İşe yaradı," dedi kısık sesle, elleri ısıtmak için kollarının üst kısmını ovuyordu. Sağlık malzemeleri odasındaki tartışmalarından beri neredeyse hiç konuşmamış ya da göz teması kurmamışlardı. Ama her ikisi de birbirlerine, muhtemelen eşit derecede kızgın olsalar da, Darien bunun onu önemsemesine engel olmasına izin vermiyordu. Birden kendini çok daha sıcak hissetti ve bunun tek sorumlusunun Darien'in yontulmuş vücudunun onunkine bastırması olduğunu biliyordu.

Üç asker talimat almak için Roark'ın yanına geldi ve onlara kendi hareket planlarını bulma şansı verdi.

"Nereye park ettiniz?" Darien hem kendisini hem de Loren'i diğerlerine doğru çevirerek gruba sordu. Hava o kadar soğuktu ki burada çıplak da durabilirdi. Takım elbisesi onu ısıtmak için hiçbir şey yapmıyordu.

"Lot B," diye cevap verdi Max. "Çok uzak değil."

Darien, "Biz burada beklerken biri kamyonu alıp getirsin," dedi, kalın sesi Loren'in sırtında gümbürdeyerek. "Roark'la konuşmak istiyorum, bir dakikası olur olmaz."

Kızıl Baron sanki onları duymuş gibi Darien'e yanına gelmesini işaret etti.

Darien onu bıraktı, eli sırtının alt kısmına değdi. Loren bu hareketi -sözsüz ricayı- olduğu gibi kabul etti ve kısa mesafeyi geçerek Roark'ın yanına gitti; Darien sürekli onu gölgeliyor, diğerleri ise oldukları yerde kalıyordu. Loren bahse girerdi ki dinliyordu.

"Dün gece burada olanlar hakkında benden daha çok şey bildiğine bahse girerim," diye söze başladı Roark.

"Pekâlâ," dedi Darien. "İmparator tanıdığımız birini rehin alarak bize tuzak kurdu ve biz de tuzağa düştük. Kopyayı Silverway'de Caliginous'un altındaki tünellerde tutuyordu."

Roark'ın gözleri Loren'e kaydı, gözbebeklerinin etrafındaki gümüş halkalar parlarken Darien'in dile getirmek üzere olduğu aynı sonuca vardı.

"Kopyayı oraya yerleştirdi, böylece Loren Ters Oda'yı kullanırken kanallar onun büyüsunü odaya ve bombaya yönlendirdi." Darien tiksintiyle ekledi, "Çok zekice, hakkını vermek lazım." Demek o piç kurusu böyle yapmıştı.

Roark çenesini kaldırdı, çenesinde bir kas çalışıyordu. "Peki imparator şimdi nerede?"

"En iyi tahminimi mi istiyorsun? Patlamadan etkilenmeyecek kadar uzakta ama büyük ihtimalle gerçek Kuyu'yu aramak için er ya da geç geri gelecektir."

Loren sessizce, "Ona Void'de olduğunu söyledim. Gerçek yerini korumak için yalan söyledim ama yemin ederim kötü bir şey olacağını bilmiyordum, şehri havaya uçuracağını ve tüm bu insanlara zarar vereceğini bilmiyordum-" Son kelime boğazına takıldı.

Darien rahatlaması için elini sırtının alt kısmına bastırdı. Onun dokunuşuna doğru eğildi ve dokunuşa, görüntüye, sese odaklanarak derin bir nefes aldı,

Koku.

Roark kendi nefesini keskin bir şekilde içine çekti. "Darien, beni dinle. Şehirden çıkmak için yarın öğlene kadar vaktin var. *Öğlen* ve bir saniye bile geç kalmadan. Emir verdiğim anda yeni bir güç alanı oluşturulacak ve hiç kimsenin Yveswich'e girip *çıkmasına* izin verilmeyecek."

Loren'in kalbi küt küt atmaya başladı, arkalarından kulak misafiri olan diğerleri çığınca fısıltılarla iletişim kuruyordu.

"Karantina mı?" Max sordu, sorusu paniğin üzerinde yükseliyordu. Diğerleri sessizleşti. Roark'ın cevabını bekliyorlardı.

Roark Darien'e odaklanmaya devam etti. "Sadece söylemen gerekenleri söyle," dedi. "Sadece ihtiyacınız olanı alın. Yarın öğlene kadar şehirden çıkmazsan burada kapana kısılacaksın ve ne benim ne de başka birinin sana yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey yok."

Loren onun sözleri aklına geldikçe sersemlediğini hissetti. "Tüm bu insanları ölüme mi terk edecekler?" Hayatta kalan son insanlar, aralarında çocuklar ve yaşlılar da vardı. Kurtlar şehrindeki sığırlar gibi duvarla çevrilmişlerdi.

Roark ona bir bakış attı, sadece bir bakış. Loren orada *bir şey* gördüğüne yemin etti. Belki de merhamet. Ama o kadar çabuk kaybolmuştu ki, hayal edip etmediğini merak etti.

Darien'e "Daha güçlü bir güç alanı yayılmayı engellemek için en iyi girişimimiz," diye açıkladı ve insanlar yanından geçerken sesini alçalttı. "Tutmayacak

-Uzun sürmeyecek. Ama başka seçeneğimiz yok. Uygun bir çözüm bulana kadar, mümkün olduğunca uzun süre onu kontrol altında tutmak - yavaşlatmak- en iyi hareket tarzımız."

Loren'in kafası bir atlıkarınca gibi dönüyor, diğerleri birbirlerinin üzerine konuşuyor, planlar kuruyor ve endişelerini dile getiriyordu.

Tanner ne olacak? Ya Paxton ve Eugene'i bulamazsak? Ya Shay dışarıda bir yerde, hayattaysa ve yardıma ihtiyacı varsa?

Ya zamanımız tükenirse?

"Olabildiğinçe çabuk dışarı çıkmalısınız, beni anlıyor musunuz?" Roark ikisiyle de konuşarak bastırdı. Loren bir sonraki nefesi titreyerek aldığı anda şaşkınlıkla sarsıldı. "Çık. *Dışarı.*"

PART TWO

THE CAGE

YVESWICHTE BİR YERDE

KER EYALETİ

SHAY COUSENS CAM ŞINGIRTILARI VE ÇINGIRAK SESLERİYLE UYANDI.
Arnavut kaldırımli bir yolda tekerlekler.

Gözlerini araladı ama zihnindeki bulanıklığın içinden görebilmesi için birkaç kez göz kırpması gerekti. Son hatırladığında, katran çukurlarının yanındaki tünellerdeydi ve dünyayı sarsan bir patlamanın parlak ışığıyla kör olmuştu. Sonrasında olanlara dair geriye kalan tek şey, resmin tamamını bir araya getirmek için yeterli olmayan anlık görüntülerdi. Ve şimdi burada, hareket halindeki bir araçtaydı. Bu da şu anlama geliyordu.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Ama şunu biliyordu: Hayatta olduğu için şanslıydı. Hırpalanmıştı, evet ama hayattaydı. Baş patlayacakmış gibi hissediyordu ve sol tarafındaki kaburgalar yanıyordu; bahse girerim kırılmıştı.

Acıyla hafifçe inleyerek sırtüstü dönmeye çalıştı ama o kadar şaşırılmış ki yukarı mı aşağı mı olduğunu anlayamadı. Üzerinde yattığı sert yüzey soğuk ve yivliydi ve-

Bir kamyonet. Kapalı tentesi olan bir kamyonetti. Peki ya pencerelerden sızan ışıklar? Onlar sokak lambalarıydı.

Birinin onu uygun bir koltuk yerine buraya atmış olması... *Büyük* bir kırmızı bayrak. Bu bir kurtarma girişimi olsaydı, ona kargo muamelesi yapmazlardı, değil mi?

Çarpan başını kaldırdı.

Burada kasalar vardı. Kasalar ve-

Vay canına, yalnız değilmiş. Yakınlarda bayılmış bir adam vardı, ama görüşü hâlâ o kadar bulanıktı ki -uyuşturulmuş muydu?

Görünüşünü aşamalı olarak ve göz kırparak kataloglar.

Kısa kahverengi saçlı. Shay'in giydiğine benzeyen tam vücut bir takım elbise giyiyordu ama onunki lacivert yerine siyahtı. Sihirle geliştirilmiş malzeme kirliydi, fildişi rengi teni yırtıkların arasından görünüyordu. Kulağının altında, ışık darbelerinde parıldaayan kırmızı kabuklarla kısmen gizlenmiş bir dövme vardı - eski tarz bir yazıyla S harfi, başında bir boynuz ve sonunda bir diğeri.

Kahretsin, bu Tanner Atlas'tı. Bayılmıştı ve kanaması vardı.

Shay kendini dirseklerinin üzerine itti ve boynunu bükerek taksinin arka camından içeri baktı. İçeride iki adam vardı ama camdaki buğulanmadan onları görmek çok zordu.

Sürücü koltuğunda oturan kişi sigarasını kül tablasında söndürmek için öne doğru eğildi ve bunu yaparken gözünün altındaki mürekkebi açığa çıkardı

İgnis'in küçük siyah alevinin görüntüsü Shay'in midesinin kışından aşağı düşmesine neden oldu.

"Kahretsin," diye mırıldandı. Adam onu fark etmeden önce eğildi, kalbi tüm vücudunda gümbürdüyordu.

Kahretsin.

Kahretsin. Kahretsin. KAHRETSIN!

Canavarlarla dolu o tünellerden kurtarıldığı için minnettar hissetmesi gerekirdi. Hatta mutlu olmalıydı. O direksiyonun arkasında başka biri olsaydı da minnettar ve mutlu olurdu.

Ama bu adamlar Wyvern'dı -Cerise Brinton ve Kızıl Ev için çalışan, deri değiştiren Karanlık Katiller. Ve bir Wyvern'ün yapacağı son şey ihtiyacı olan bir Selkie'ye yardım etmektir.

Ya da bir Şeytana. Kesinlikle bir Şeytana değil.

Bu adamların kendisine ve Tanner'a yapmayı planladıkları şeyin korkunçtan başka bir şey olmayacağını bildiğinden, kamyonun kasasına doğru süründü. Atlas'ın omzuna yapıştı ve onu sarstı.

"Tanner," diye tısladı. Bir çukur kamyonu sarsmış, kasalar birbirine çarpmıştı. Hava benzin ve diğer yanıcı sıvıların keskin kokusuyla doluydu.

"Tanner. Tanner, uyan." Onu tekrar sarstı. "Uyan."

Taksiden boğuk sesler geliyordu. Sürücü aniden hızını azaltınca Shay'in kalbi daha hızlı atmaya başladı.

Aman Tanrım, aman *Tanrım*, kenara çekeceklerdi, değil mi?

Tanner'ı daha sert salladı. "Uyan, Tanner-lütfen. *Lütfen*. Hadi *Tanner*, *hadi!*" Hafifçe yanağına bir tokat attı. "Uyan, uyan, uyan"

Kalk!"

Yumuşak bir mırıltı. Alçak bir inilti.

Tanner kendine geldiğinde kaşları seğirdi ve yan tarafına yuvarlandı. Tanrılara şükür.

Ancak hissettiği rahatlama kısa sürdü, kamyon yolun ortasında gıcırdayarak aniden durunca başındaki kan çekildi.

Tanner gözlerini kırptırdı. "Wh-"

Shay bir eliyle onun ağzını kapattı.

Adam ona baktı, gri gözleri sorularla dolup taşıyordu. Ama açıklamak için hiç zaman yoktu.

İşaret parmağını dudaklarına bastırdı. "Şşş."

Kamyonun kapıları gıcırdayarak açıldı, sonra da çarparak kapandı.

Shay Tanner'ı bıraktı ve yanına uzandı. "Kıpırdama," diye mırıldandı. Belki buraya geri dönmeyeceklerdi, belki başka bir nedenle durmuşlardı... ama tedbirli olmak daha iyiydi.

Gözlerini sımsıkı kapadı, Tanner'ın da aynı şeyi yapmış olması için dua etti - bundan sonra ne olursa olsun hayatta kalmaları için dua etti.

Bagaj kapağı metalik bir gürültüyle açıldı.

Biri kamyonun kasasına sıçrayıp ağır adımlarla aracı sarsarken bir başka *çarpma* sesi duyuldu. Shay'in kapalı göz kapakları, kamyonun tentesinin altına çömelmiş sınırlı ışığı engelleyen bir figürün ona doğru yaklaşmasıyla karardı.

Bir çizme Shay'in kaburgalarını dürttü ve acı içinde haykırmamak için tüm gücüne mal oldu.

Evet, kaburgalarından en az ikisi kırılmıştı. Ama kıpırdamadan durdu, yüzünü sakın ve vücudunu gevşek tuttu.

"Hey amcık," dedi kaba bir erkek sesi.

Kahretsin, Austin Prescott'tu. Shay bu dangalağa kısa bir süre önce bir gece kulübünde rastlamıştı. Bok suratlıydı ve balık havasındaydı, ona çok yumuşak bir şekilde söylediği gibi, onu bacaklarının arasından okşamaya çalışıyordu. Kadın elinin topuğunu adamın burnuna vurup burnunu kırduğunda adam iyi tepki vermemişti ve adam da ona yumruk attığında iki fedai ve üç izleyici araya girerek onu dışarı atmıştı. Ondan hoşlanmadığını söylemeye gerek yoktu.

Aptal botunu bir kez daha dürttü. "Yaşıyor musun?" Adam pis ayak parmağıyla yanağını dürtüp yüzünü yukarı kaldırdığında taşaklarını kesmek istedi.

Yan tarafına bir tekme daha gelse, Tanrılar aşkına, acıdan *ölebilirdi*. Ama kendini tuttu, tepki vermedi.

Kirpiklerinin arasından Austin'in dikkatini Tanner'a çevirişini izledi, elleri Kızıl Ev'e girişinden kalma yanık izleriyle kaplıydı; Atlas'ın saçlarını köklerinden yakaladı, başını yukarı kaldırdı ve yüzüne bakabilmek için boynunu çevirdi. Tanner bir oyuncak bebek gibi gevşek duruyordu, gözleri kapalıydı. Çok ikna ediciydi.

Daha fazla kapı açıldı ve çarparak kapandı. Sanki durum daha da kötüleşebilirmiş gibi bir araç daha geldi, yaklaşan iki yeni çift ayağın altında çakıllar çıtırdıyordu.

"Uyandılar mı?" diye seslendi bir kadın sesi. Sybil Brinton-Cerise'in en büyük kızı.

"Biraz eğlenmek istiyoruz," diye sızlandı ikinci bir kadın. Eilidh-Cerise'in diğer kızı, korkunç ablasından iki yaş küçüktü. Ancak ablası savaşta daha güçlü olsa da, Eilidh'in dengesiz zihni ve kan dökmeye olan doymak bilmez açlığı onu eşit bir tehdit haline getiriyordu.

Austin kamyonundan inerken botları sürtündü. İnerken bagaj kapağı titredi, ıslak çakıllar çizmelerinin altında çıtırdadı. "Hayır," diye cevap verdi. "Ama bir dakika içinde gelecekler."

Sert bir el onu ayak bileğinden yakaladığında Shay'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Kör edici bir hızla onu kamyonundan dışarı çekti-

Çılgık atarak yere düştü, çarpmanın etkisiyle göğüs kafesinde patlayan acı dayanılmazdı.

"*Yalancı orospu,*" diye homurdandı Austin, Shay kendi üzerine kıvrılıp gözleri kamaşırken hırıltılı nefes alışları arasında. Tükürdü. "Numara yaptığımı biliyordum." Diğer üç Wyvern gülerek Shay'in etrafını kurt sürüsü gibi sararken, Austin onu -kör edici acıya rağmen zorlukla nefes alarak- yağmurun ıslattığı taş döşeli yolda birkaç metre sürükledi, çamur elbisesini ıslattı.

"Bırak beni," diye boğuldu Shay, başının arkası kaldırım taşlarına çarparak yan tarafını tuttu. Tanrım, ya kusacaktı ya da bayılacaktı.

-Ya da ikisi birden.

Onu sürüklemeyi bıraktı ama ayağını bırakmadı.

Diğerleri daha da yaklaştı. Gruptaki ikinci erkek -Brock Pierson- Austin'den bile iriydi, karamel yerine mavi-siyah saçları vardı. Bu dörtlü, Donovan Slade ve Gölge Efendileri'nden sonra Yveswich'in en acımasızlarıydı. Bu da Shay ve Tanner'ı sadece sayıca az ve güçsüz değil, aynı zamanda-

Boku yemişlerdi. Tek kelimeyle sıçmışlardı.

"Gitmene izin mi vereyim?" Sybil soğuk bir kıkırdama çıkardı, gözbebekleri küt saçları kadar siyah dikey yarıklar halinde daraldı. "Tatlım, böyle bir ihtimal yok." Parmaklarının ucunu öptü ve üfledi-

Elinden alevler fışkırdı, bir ejderha şeklini aldı, şeneleri yutmak için açıldı. Ejderha hareket ederken Shay aval aval baktı, yılan gibi vücudu soğuk havada ilerleyerek park ettikleri alanın etrafını sardı. Yere düştü ve yedi metre boyunda aşılmaz bir ateş duvarına dönüşerek kaçacak yer bırakmadı.

Kapana kısılmışlardı. O ve Tanner kapana kısılmışlardı.

Eilidh bir kıkırdamayla başını geriye eğdi. Sybil'in tam tersiydi; saçları beyaz, gözleri koyu yerine solgundu. "Fish outta waterrrrrr," diye şarkı söyledi Shay daha da yükselen alevlerden ürküp kaçarken. Shay'in teni boğucu sıcaktan terliyordu, ayak bileğİ hâlâ Austin'in morartıcı pençesindeydi. şehrin geri kalanı donarken, eğer isterlerse onu burada, bu sıcak cepte yakabilirlerdi.

"Bırak beni!" Shay ayaklarını tekmeleyerek homurdandı. Ama Austin öyle bir şey yapmadı.

Eilidh zehirli bir gülümseme takındı, sürüngen gözbebekleri jilet gibi inceikti. "Bakalım yanacak mısın, küçük balık?" Parmaklarını şıklattı ve sanki bir çakmağā vurmuş gibi başparmağının ucunda kendi alevi belirdi-

"Bekle," dedi Brock, Austin'in yanına yaklaşarak. Kot pantolonunun ön kemerindeki gizli kılıfından silahını çıkardı. Shay'in gözlerinin arasına nişan aldı. Emniyeti kapattı. "Önce konuşması gerek."

"Onu yakarsam konuşur!" Eilidh dişlerini sıkarak karşı çıktı. Dili çatallanmıştı, gözlerinde ateş dans ediyordu.

"Hey!" diye bağırdı bir erkek sesi. *Olamaz*. Shay'in midesi bulandı, gözleri yenilgiyle kısa süreliğine kapandı.

Hayır. Hayır, hayır, hayır, *Tanner olmaz! Hayır! Hayır!*

"*Hey!*" Tanner yine havladı. "Onu rahat bırak!"

Austin ayağını düşürdü. Shay yağmurdan ıslanmış kaldırım taşlarının üzerinde dönüp Tanner'ın kamyonun arkasından atladığını gördü.

"Tanner Atlas." Austin'in sırtışı soğuk ve alaycıydı. "Bu ne sürpriz.

Sana bakınca kendimi bir ünlüye bakıyormuşum gibi

hissediyorum." "Gururum okşandı. Kim olduğunu

bildiğimi söyleyemem."

"Austin Prescott." Austin kendi adını sanki dizlerinin üzerine çok ü p ona tapınmaları gerekiyormuş gibi söyledi.

"Adını hiç duymadım," dedi Tanner - sırf onu kızdırmak için, Shay biliyordu. Austin'in çenesi büküldü.

"Bizden ne istiyorsunuz?" Tanner ellerini iki yana açarak sordu. Hiç silahı yoktu; burada onlara en ufak bir üstünlük sağlayacak hiçbir şeyi yoktu. Wyvern'ler sahip oldukları her şeyi almışlardı, zırhlarının yivleri arasına sıkıştırılmış bıçakları bile. Shay onların yokluğunu sanki uzuvları eksikmiş gibi hissedebiliyordu.

Brock, "Bize Paxton'ın nerede olduğunu söylemeni istiyoruz," diye cevap verdi. Silahını Tanner'a doğrultmuş, tetiği çekiyordu. "Sonra da seni öldüreceğiz."

"Paxton mı?" Tanner söyledi. "Paxton Slade'i mi arıyorsunuz? Neden?"

Eilidh tısladı, gözleri avcı bir kedi gibi vahşiydi, "Seni hiç ilgilendirmez, Şeytan!"

Ama Austin o nefret dolu, senden daha çok biliyorum tonuyla, "Don çocuğunu bulan ilk House'a terfi teklif ediyor. Ve Wyvern'ler bu terfiyi herkesten çok hak ediyor." Gözlerini Shay'e dikti. "İkinciliğe elveda deyin, Cousins."

"Bunu sanki gerçekten umurumdaymış gibi söylüyorsun," diye mırıldandı, kaburgaları hâlâ etraflarında ve kamyonda çıtırdayan ateşten daha sıcak yanıyordu. Annesine ve Riptide denen lağım çukuruna ne olduğu onu hiç ilgililendirmiyordu. Donovan'ın hepsini öldürmesini umuyordu.

Sybil, "Bize nerede olduğunu söyleyin, biz de ölümünüzü çabuklaştıralım," dedi.

"Ben nereden bileyim?" Tanner meydan okudu. "Uyuşturuldum ve bilincim yerinde değil-"

Yani onlara ilaç vermişler.

"Bize *gerçekten* ne söylemeni istiyorum biliyor musun?" Sybil araya girdi. Shay gözbebeklerinin yeniden büyüdüğünü, kalbinin göğsünde turuncu renkte parladığını ve solgun teninden bile görülebildiğini fark edince gerildi. Wyvern'lerin bu kadar yok edilemez olmasının nedeni parmağındaki Wyvern ölçeğindeki yüzüktü. Keşke o yüzüğü alabilselerdi... "Hiçbir işe yaramayan bir Şeytan'ın şehrimizde ne işi var," diye tamamladı Sybil, dişleri keskinleşerek.

"Burada arkadaşlarım var," diye cevap verdi Tanner. "Onları ziyaret etmeme izin yok mu?" Sybil, "Karanlık Avcı yasalarına göre başka bir bölgeden gelen her avcı gelişini şehrin yöneticisine bildirmek zorundadır," diye çıkıştı. Bu durumdan fazlasıyla keyif alan küçük kız kardeşi kıs kıs güldü. "Bunu yapmak istememenin bir nedeni var mı?

Don'a geleceğini söyledin mi? Etrafta hafiyelik yapmanın bir nedeni var mıydı?" Tanner çenesini kapalı tuttu.

"Sırlar," diye tısladı Eilidh. "Sır saklıyor ve ben onları istiyorum Sybil, onları istiyorum!" Kar beyazı parmaklarını havada kıvırdı, sanki *onları bana ver* der gibiydi, tırnakları siyah ve pençeye benziyordu.

"Eee?" Sybil tersledi.

Tanner hâlâ cevap vermemişti.

Sybil çenesini kaldırdı ve ateş saçan gözlerle ona baktı. "Öldürün onları." Shay'in midesi bulandı.

Austin tabancasının haznesini açarak, "Dizlerinin üzerine çök Atlas," diye emretti.

Ama Tanner ayakta kaldı. "Hayır," dedi kararlılıkla, boğazı düğümlenerek. Shay buradan bile nabzının boynunda hızla attığını görebiliyordu.

Sybil işaret parmağını kaldırarak, "Hayır," *dedi*. "Üzerinde. Dizlerinin üzerine. *Dizlerinin üstüne*." Parmağını aşağı doğru bir kez salladı ve Tanner iplere bağlı bir kukla gibi yere düştü, dizleri taşlara öyle sert çarptı ki homurdandı.

Brock saçlarından bir avuç yakaladığında Shay'in elleri başının arkasına doğru uçtu. Brock onu birkaç metre sürükleyip Tanner'ın yanında diz çökene kadar bir bez bebek gibi oradan oraya savururken Shay acı dolu bir çığlık attı. Kaldırım taşları diz kapaklarına batıyor, kafa derisi de kaburgaları kadar yanıyordu.

Brock, "Ellerinizi başınızın arkasına koyun," diye talimat verdi.

Shay itaat etti, şimdi çarşaflar halinde yağın ve saçlarını başına yapıştıran yarı donmuş yağmurda titriyordu. Daha uzaklarda kar yağıyor, şehrin kalbi dumana benzeyen devasa bir kara bulutun ağırlığı altında boğuluyordu.

Yukarıdaki tanrılar. Bu Boşluk muydu?

Onun yanında Tanner da aynısını yaptı, elleri başının arkasında kenetlenirken titriyordu.

"Son şansın," diye uyardı Austin. Son kurşunu da silahına doldurup hazneyi kapatırken kurşunlar şingirdadı. "Bize Paxton'ın nerede olduğunu söyle, biz de bu işi çabucak halledelim."

"Size zaten söyledim." Ellerindeki titreme dışında Tanner o kadar kaskatı kesilmişti ki neredeyse taştan yapılmıştı. "Bilmiyorum. Bilmiyorum."

"Yazık. Sanırım önce senin kulağını koparacağım. Ya da belki onunkini." Austin namluyu Shay'in kafatasının arkasına doğru itti.

Shay kükredi. "Bırakın bizi, sizi lanet olası pislikler!" diye tükürdü.

Austin kıkırdadı. "Ne ağız ama." Onu boynunun arkasından yakaladı, parmakları içeri girdi. Sonra eğildi, yakınına eğildi, sıcak

nefesi kulağının kabuğunu sıyrıyordu. "O gece kulüpte onu becermek hoşuma giderdi."

Shay onun ayaklarına tükürdü.

Adam ona kafasını yana savuracak kadar sert bir tokat attı. "Hey, ona dokunma!" Tanner tersledi.

Austin onu kafasının arkasından itti. "Gözler ileri Atlas."

Eilidh kıkırdadı. "Daha uzun süre oynayamayacağımıza emin misin, Austin? Ben eğleniyorum."

"Şehir boşaltılıyor. Gitmek zorundayız. İkiniz için de büyük şans," diyerek silahın namlusunu Tanner'ın kafatasının arkasına dayadı ve dizlerinin üzerinde öne doğru sallanmasına neden oldu. "Zamanımızı alamayız."

Emniyeti açtığı anda içi boş bir tıkırtı duyuldu.

"O kadar insan arasından senin beynini uçurmak benim için büyük bir onur Atlas." Tanner'ın kalp atışları duyulabiliyordu, sık nefesleri önündeki havada bulanıklaşıyordu. "O parlak, *parlak* beyin. Lucent Enterprises'in seni incelemek için iyi para ödeyeceğine bahse girerim. Belki de bu o kadar da boşa gitmez."

Shay nefesleri titreyerek Tanner'a baktı. Elleri başının arkasında kenetlenmişti, sağ elinin işaret parmağı sol bileğine doğru seğiriyordu. Bir şeyi işaret ediyordu.

Sanki kendi akli varmış gibi, bileğindeki balık iskeleti -kanal dövmesi-parlamaya başladı.

İllüzyon. Ondan illüzyonu kullanmasını istiyordu; kaçmalarına yetecek kadar uzun süre dayanmayacak nadir bir sihir.

Ama içinde uyuyan tek güç illüzyon değildi.

Bunu başarabilir miydi? Kontrol edemediği yeteneğini hayatta kalmasına yetecek kadar kontrol edebilecek gücü bulabilecek miydi? Bunu bilmiyordu. Ama kendine güvenmek zorundaydı.

"Güle güle de Atlas," diye mırıldandı Austin, parmağı tetiği çekerken. Şimdi. Bunu *şimdi* yapmak zorundaydı.

"Çok üzgünüm Shay," diye fısıldadı Tanner boğuk bir sesle, sanki tüm bunlar onun suçuymuş gibi.

Kalbi hızla çarpıyordu, ölüm o kadar yakındı ki neredeyse tadını alabilecekti. Hayır. Bu gerçekleşmiyordu. Ölmeyeceklerdi, bugün değil.

Hayır. Hayır.

Gözlerini sıkıca kapadı ve nefes aldı, büyüsünü çağırırken tüm vücudu karıncalandı-

Ve bir savaş çığlığı atıp o pislikleri yıldırımla yakarken Atlas'ın ödünü kopardı.

YVESWICH GENEL HASTANESİ

YVESWICH, KENT EYALETİ

"ÖĞLEN Mİ?" DANTEL SIKIŞTI.

Darien hastanenin önünde Roark'un karşısında duruyordu, diğerleri arkalarında mırıldanıyordu, hepsi az önce attığı devasa bombayı düşünüyordu ve Filo ordusunun şehri kuşatmasına kaç saat kaldığını hesaplıyordu, zamanında çıkmayı başaramayan herkesi aşılmaz bir güç alanının arkasına hapsedecekti. Her şeyi yakıp kül eden türden.

-canlı ya da ölü- geçmeye çalıştı.

Lace ekledi, "On yedi saatten az kaldı!"

On yedi saatten az lanet olası bir şakaydı. Yveswich'te milyonlarca insan vardı. *Milyonlarca*. Tahliye çalışmaları çoktan başlamıştı ama Darien halka o kadar az şey söylendiğini biliyordu ki, birçoğu evlerinde kalmayı tercih edecekti. Farkında bile *olmadan ölümü* seçeceklerdi.

"Sizinkiler bu konuda ne kadar şey biliyor?" diye sordu Roark'a. Diğerlerine omzunun üzerinden, "Biri gidip kamyonu getirsin. Hemen gitmemiz gerek."

Max ve Dallas hemen yola çıktılar.

Loren yakınlarda, Darien'in onu görebileceği ve gerekirse onun için bir kurşunun önüne atlayabileceği bir yerde duruyordu. Soğukta küçük bir yaprak gibi titriyor, dudakları titriyordu. Kollarını tekrar ona dolamamak için kendini kontrol etmesi gerekiyordu, istediği şeyin bu olup olmadığından emin değildi.

Ama lanet olsun, bunu istiyordu. Ona dokunmayı o kadar çok istiyordu ki, karşı koymak fiziksel olarak canını acıtıyordu. Hâlâ burada onunla birlikte olduğuna inanamıyordu.

tüm bu çılgınlık sırasında bir şekilde onu kaybetmemeyi başardığına inanamıyordu.

En azından bir açıdan. Onu fiziksel olarak kaybetmemiş olabilirdi ama aralarındaki bu aptal uçurum... Ona bu kadar yakın hissettiğine göre başka gezegenlerde de olabilirlerdi.

Otuz dakika. Dün geceki tartışma kıcına tekneyi basmadan önce onunla sadece otuz *dakika geçirebilmişti*. Ve şimdi zar zor konuşuyorlardı, birbirlerine zar zor bakıyorlardı-

"Bunun Peçe olduğunu biliyorlar," diye yanıtladı Roark. Darien dikkatini Loren'den, öpmeyi çok istediği o mükemmel ağızdan güçlkle ayırdı. "Boyutlar arası tehditleri araştırma konusunda uzmanlaşmış bir birimimiz var, bu yüzden Peçe ve Ruh Terra söz konusu olduğunda geçmişlerini biliyorlar. Buna neyin ya da kimin sebep olduğunu bilmiyorlar, Kuyu'dan ya da kopyadan haberleri yok. Ve sizi temin ederim ki, sizin ya da Loren'in bu işe karıştığına dair hiçbir şey bilmiyorlar-"

"Bekle, *gerçek* bir şeyden mi bahsediyorsun?" Lace araya girdi. Daha sessiz bir şekilde, "*Nasıl? Gerçekten nasıl?*" diye tısladı. İki adım daha yaklaştı, kollarını kemik derinliğindeki soğuktan korumak için kavuşturdu. "Anlamıyorum. Hecelenmene ne oldu?"

"Birkaç gün içinde Angelthene'e dönmüş olurum," diye açıkladı Roark, sorusunu tamamen geçiştirerek. Dikkatini tekrar, kendi zihni saatte yüz mil hızla dönen Darien'e çevirdi.

Gerçek Kuyu hakkında nasıl konuşuyordu? Diğer Şeytanlar Angelthene'deki bir suikast girişiminden kurtulduktan sonra Yveswich'e vardıklarında, Darien'e öğrendiklerini anlatmışlar, Roark ve Anka Kuşu Kafası Topluluğu'nun diğer üyelerinin yıllarca nasıl sessizliğe gömüldüklerini ifşa etmişlerdi. Ne bu kadar çabuk değişmişti?

Tabii bunların hepsi lanet bir *yalan* değilse.

"Yarın öğlen," diye tekrarlardı Roark, Darien ona bakarken -keşke okunması bu kadar imkânsız olmasaydı. "Sakin unutma."

Kamyon kaldırımın kenarına yanaştı; sabırsız sürücüler kornalarını çalarak diğer araçların arasından güç bela geçmeyi başardı. Tıpkı Lace'in söylediği gibi patlamadan kurtulmuştu, ama hasar görmüş, ön camı ve arka camı çatlamıştı. En azından sürülebilir durumdaydı.

Darien, arkasını dönmek üzereyken duraklayan Roark'a, "Sana teşekkür etmek istiyorum," dedi. Darien ona tam olarak güvenmiyor olabilirdi ama bu, Roark'ın onu Loren'in hayatını kurtaran yola soktuğu gerçeğini ortadan kaldırmıyordu. Ona borçluydu.

Ona bir teşekkür borçluydu ve bir süredir ona teşekkür etmek istiyordu. "Bana odadan bahsettiğin için," diye açıkladı Darien. "Eğer söylememiş olsaydın..." Kaldırımındaki bir çakıl taşına parmaklarıyla vuran Loren'e baktı, yanakları saçlarını savuran sert rüzgâr yüzünden kızarmıştı. Darien yutkundu. "Onun hayatta olmasının sebebi sensin."

Roark cevap vermek için bir an bekledi, dikkati Darien ile evlat edindiği ölümlü kızı arasında gidip geliyordu ve her zamanki gibi hiçbir şey söylemedi. "Hayır, sanırım bu sen oluyorsun."

Darien'i arkasından bakakalmış, zihni hâlâ dönüyor halde bırakarak uzaklaştı.

Loren Roark'ı takip etmek için hamle yaptı, sanki arkasından seslenmek istiyormuş gibi dudakları aralandı. Ama olduğu yerde kaldı ve çok geçmeden babası kalabalık tarafından yutuldu.

Darien onun arkasından yaklaştı. "Hadi gidelim." Parmaklarını kızın sırtının alt kısmında gezdirdi; bir uyuşturucu gibi ihtiyaç duyduğu bir dokunuşu çalıyordu. Kız titredi

-Soğuktan mı yoksa temastan mı, bilemiyordu. "Kamyona binin lütfen."

Diğerleri arabanın etrafında toplanmıştı. Kylar arkadaki bagaj kapağını açarken Max sürücü koltuğundan atladı. Sadece beş koltuğu olan -öndeki nadiren kullandığı orta koltuğu da sayarsak altı- kamyonun kasasına üç kişi binmek zorunda kalacaktı.

Darien, Loren'le birlikte gruba katılırken, "Birinin içeri koşup Travis'e neler olduğunu anlatması gerekiyor," dedi. "Eğer işler ters giderse ve buraya geri dönemezsek, yarın öğlene kadar çıkmak için zamanları olduğunu bilmeleri gerek."

Roman, "Ben giderim," dedi. "Travis'in bu sefer gerçekten dinlediğinden emin olmak istiyorum." Kapiya doğru ilerlemeye başlamıştı bile-

"Hey," diye seslendi Darien, gitmeden önce onu durdurdu. "Şifacımı görürsen ona haber ver. Onun için en azından bunu yapabilirim." Sadece elini onardığı için değil, hattı kesmesine izin verdiği ve onu Loren'le karşılaşacağı üçüncü kattaki yoğun bakıma götürdüğü için de. Tesadüfler ve saf aptal şans yollarının kesişmesine neden olmuştu ve elinin çok fena ağrımalarının yanı sıra -sisteminde dolaşan ekstra güçlü ağrı kesicilere rağmen- bunun olmasına sevinmişti.

Roman bir kez başını salladı ve aceleyle içeri girdi.

"Şifacınız mı?" Loren sordu, dişleri o kadar sert gıcırıyordu ki kelimeler dağılıyordu.

"Hattı kesmeme izin verdi," diye açıkladı Darien, onunla konuşmasına, ona bakmasına bile şaşırarak. "Vermeseydi muhtemelen hâlâ içeride olurum." Başıyla Acil Servis'i işaret etti; hâlâ kalabalıktı, kapıda sıra vardı, tüm o insanlar başlarına geleceklerden habersizdi.

"Ah." Yere baktı, yiyecek ve içeceğini kavrayan elleriyle kollarını ovuşturdu. Kadının suratını asması onu anında alarma geçirdi.

Darien başını eğerek onun dikkatini çekmeye çalıştı ama kız gözlerinin içine bakmadı. "Bekle..." diye düşündü kaşlarını çatarak. "Ondan rahatsız olmuyorsun, değil mi?"

Gözleri -bu ışıktaki alacakaranlıktaki okyanus kadar karanlık- onunkilerle buluşmak için yukarı kaydı. "Hayır," dedi çabucak. "Tabii ki hayır. Bence sana iyilik yapan birine sahip çıkman iyi bir şey. Çok nazıksın."

O güzel yüzü -kızın korkunç bir şekilde gizleyemediği kıskançlığı- inceledi. Onun savaştığını bildiği kıskançlık; tanıştıklarından beri hayatındaki her kadına karşı gösterdiği ani tepki. "Ama keşke kadın olmasaydı diyorsun." Keşke o ilk randevunun çoğunu aynı Şifacıyla nişan yüzüklerini tartışarak geçirdiğini bilseydi.

Ve keşke aynı gecenin ilerleyen saatlerinde Roman'ın eğitim odasının zemininde kendini onun güzel bedenine gömdüğünde, altında inleyip sızlanırken tek düşünebildiği şeyin onunla evlenmeyi ne kadar çok istediği olduğunu bilseydi. Onu mümkün olan her şekilde kendisine ait kılmayı ne kadar çok istediği idi. Onu bir Cassel yapmak.

"Hayır," diye nefes aldı. Ama yanakları daha parlak bir pembeyle yanıyordu ve Darien bunun soğuktan olmadığını biliyordu.

Çenesinde bir kas seğirdi. Dişlerini öyle sert sıktı ki, kanı damarlarında kaynadı.

Onun için katlandığı onca şeyden sonra -birlikte yaşadıkları onca şeyden sonra- *hâlâ* güvensiz hissediyordu. Kıskançlığı çok güzeldi, evet, onun için her zaman öyleydi ama konu ona karşı olan hisleri olduğunda asla endişelenecek bir şeyi yoktu. Bunu anlamayı reddetmesi ve kendisinin ne kadar mükemmel olduğunu anlamayı reddetmesi onu çok kızdırıyordu. Sanki başka bir kadının hiç *şansı* yokmuş gibi.

Darien nefes aldı, ciğerleri soğuktan çatırdıyordu.

Tamam, tamam. Daha fazla iknaya ihtiyacı varsa, bunu ona verecekti. Sanki hayatını onunkine bağlamak yeterli değilmiş gibi.

"Loren, senin için ne kadar çok şey hissettiğime dair en ufak bir fikrin bile olsaydı..." diye devam etti, çenesi büküldü. Gözlerini otoparkta yağan kara dikti. Ona dönmeden önce yavaş ve derin bir nefes daha aldı. "Her zaman sadece sen oldun," diye itiraf etti. Kızın nabzının attığını duydu ve dikkatini kaldırımında parlayan kara verdiğinde tek istediği onu çenesinden tutup içindeki şüpheyi öpmekti. "Ve her zaman da öyle olacak," diye bitirdi sözünü, boğuk bir sesle.

Beni istesen de istemesen de.

"Ben gidene kadar." Kelimeleri o kadar sessiz söyledi ki, adam onu zar zor duydu.

"Gerçekten endişelendiğin şey bu mu? Sen gittikten sonra kiminle olacağım?"

Omuz silkti, bir çakıl taşına daha bastı.

"Hey. Bana bak."

Ona doğru baktı.

"*Sonrası* yok. Anladın mı? Benim hayatım seninkine bağlı olmasaydı bile senden sonra kimse olmazdı. Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra hayatıma devam edebileceğimi bir an bile düşündüysen-" Nefesini içine çekti ve saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "O zaman sanırım sana ne kadar delice aşık olduğumu göstermek için daha iyi bir iş yapmam gerekiyor. Öyle değil mi? Çünkü öyleyim Loren, sana delicesine aşığım. Benden nefret etsen de etmesen de, benimle olmak istesen de istemesen de, bana inanmayı reddetsen de reddetmesen de. Ve *hayatımın* geri kalanını -hayatımızı- sana ne kadar değer verdiğimi göstererek geçireceğim."

"Dul'a ihtiyacın olandan daha fazla yıl mı verdin?" Darien kıpırdamadan durdu, ciğerlerindeki nefes donarak buza dönüştü.

Loren çenesini kaldırdı, camdan daha sert gözlerle ona bakıyordu, ağzı sıkı bir çizgiydi. "Öyle mi yaptın?"

Nefes vermeyi başardı. "Loren-"

"Yaptın mı?"

"Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?" diye tersledi. "Bu kadar sinirlenmeden önce seni güvenli bir yere götüreyim. *Sonra* bana istediğin kadar bağırabilirsin."

Kadının yüzündeki kanın çekilişini izledi, sonraki sözleri titrek fısıltılar halindeydi. "Aman Tanrım. Yaptın."

Roman kapıdan koşarak girdi ve gruba yaklaştıkça yavaşladı. "Hazır mıyız?"

Darien başını salladı, kanı hâlâ sıcaktı. Loren'in yüzü öylesine solgundu ki bayılmasından endişe ediyordu. "Gidelim," dedi, olabildiğince yumuşak bir ses tonuyla. Ki bu ses tonu şu anda oldukça keskindi.

Kadın onu iterek geçti ve omzunu adamın koluna çarptı. Kızın açıkça ondan uzaklaşmak istemesine aldırmadan, kamyonun etrafında dönüp açık sürücü kapısına doğru ilerlerken hemen arkasında kaldı.

Ön panele çıktı ve orta konsolu açabilmek için bir dizini koltuğa dayadı, sonra da dışarı tırmandı.

Roman yolcu koltuğuna otururken, sessizce öfkelenen Loren'e işaret ederek, "Ortaya geç lütfen," dedi. Jack, Ivy ve Kylar arkadaki üç koltuğa oturdular. Max, Lace ve Dallas yatakta oturacaktı.

Max bagaj kapağına tırmanırken, "Bu sonsuza dek sürecektir, Darien," diye homurdandı ve Dallas'a elini uzatmak için döndü. Cadı elini sıkarken diğer eliyle park yerini işaret etti. "*Bak.*"

Bunu yapmak zorunda değildi - bunun tam bir kargaşa olduğunu biliyordu. Ama bir fikri vardı.

Beyaz kanatlar ve bakır saçlar arayarak etrafı taradı ve aradığı kişinin bir ambulansın yanında durduğunu gördü.

"Hey Roark!" diye seslendi. Roark döndü.

Darien işaret etti ve Roark bu tarafa doğru yürümeye başladı.

Yolu yarılادığında, Darien park yerindeki tımarhaneyi işaret etti. "Bu karmaşadan kurtulmamıza yardım edebilir misin?"

Roark dikkatini açık kapıdan bakan Loren'e, bir ayağını koşu bandına atmış olan kızına, sonra da kamyonetin kasasına tırmanan diğer kızına çevirdi. "Bana iki dakika verin."

Askerlerinin onları çıkışa ve otoyola götürecek bir yol açması bundan daha kısa sürdü. Otoyol tahliye arabalarıyla doluydu ama bu kaotik alanda daha fazla kapalı kalmaktan daha iyiydi.

"Ver şunları bana," dedi Darien, Loren'in sodasını ve panini'sini elinden alarak, böylece daha kolay girebileceğini söyledi.

"Onları taşıyabilirim-" diye denedi.

"Ben de taşıyabilirim." İhtiyacı olan son şey onun düşmesiydi. "Yakala," dedi Roman'a, her seferinde bir eşya atarak ve sonra Loren'le yüzleşti.

"Şu anda üzgün olduğumu biliyorum," dedi sessizce, yanaklarındaki pembe lekeler ve gözlerindeki belirgin parıltıya dikkat ederek. "Ama kendini toparlamalı ve hayatta kalmaya odaklanmalısın. Kendin için değilse bile benim için. Şimdi öne çık."

Tam adamın dediğini yapmak üzereydi ki, hızlı ateş eden silah sesleri herkesi duraklattı.

Birkaç blok ötede askerler çatışmaya girmiş, ateşlenen mermilerin parlak ışıkları sokaklarda yankılanıyordu.

Canavarlar çığlık atıyor ve kükrüyordu. İnsanlar -aralarında askerler de vardı- pençeler ve dişler onları parçaladıkça çığlık attılar.

ÇAT!

Darien bir eliyle açık kamyon kapısına tutunurken, diğer koluyla Loren'in beline sıkıca sarıldı; şehir sarsılıyor, yer botlarının altında titreşiyordu.

Loren kolunu tutarken başını arkaya doğru eğdi ve yerin altından gökyüzüne uzanan boyutlar arası portal gözlerinin önünde yırtılıp açılırken gökyüzüne baktı. Boşluktan daha fazla gölge fışkırırken alan gözle görülür şekilde karardı, kanatlı yaratıklar ölümler diyarından çıkıp yaşayanların arasına girerken kütlenin içinde hareket ediyordu. Unutulmaz çığlıkları kanı dondurabilirdi.

Sokak lambaları söndü -sadece sönmekle kalmadı, cam püskürerek *paramparça* oldu. Apartmanlarda parlayan pencereler titreyip kararırken, yere daha yakın olanlar kırılıp dökülürken daha fazla insan çığlık attı.

Roark onlara dışarı çıkmak için yarın öğlene kadar vakitleri olduğunu söylemiş olabilirdi ama o kadar süre hayatta kalırlarsa şanslı sayılırlardı.

"Gitmek zorundayız!" Roman gürledi.

Darien, Loren'in içeri girmesini işaret ederek, "Yaklaşın lütfen," dedi. Loren ayağa kalktı.

CRACKKKKKK.

Şehir yine sarsıldı -öncekinden daha sert.

Loren'in botu ıslak ön panele takıldı ve tıkırdayan kamyonu çarparak geriye doğru düştü-

Darien daldı ve onu yakaladı.

Ama yeterince hızlı değildi; şehir hâlâ büyük bir depremin şiddetiyle sallanırken yeterince hızlı değildi.

Onu yakaladığında, başının arkası yere çarparken gevşek vücudunun kollarının üzerine eğilmesini engelleyecek kadar hızlı değildi.

Diğerleri bağılıyor, yardım etmek için kamyonundan atlıyorlardı.

Ama Darien, Loren'in yüzünden başka bir şeye odaklanamıyordu - ürkütücü bir şekilde huzurluydu, her burun deliğinden bir çizgi halinde kan damlıyordu. Ve kalbi-

Nefes almıyordu.

AITHNE

YVESWI CH, KER EYALETİ

BİR YILDIRIM MIZRAĞI PARKE TAŞLI YOLA ÇARPTI VE YOLU AYDINLATTI.

çatırdayan mavi bir parıltı ile alanı kapladı.

Çığlıklar ve ilkel, iç burkan haykırışlar, yeni bilenmiş bıçaklar gibi yüklü havayı kesti.

Soluk şimşekler yağmurdan sıırıslıklam olmuş zeminde kayarken Shay elleri ve ayakları üzerinde yengeç gibi yürüyerek geriye doğru sıçradı. Şimşekler her yöne dağılmış, onu ve Tanner'ı birkaç santimle ıskalamıştı.

Onları yakın bölgeyle sınırlayan ateş duvarı yıkılmış, tek bir alev bile kalmamıştı. Çünkü Sybil-

Sybil yerde yatıyordu. Bilinci yerinde değildi, nabızı atmıyordu. Çığlık atan Eilidh kendini onun yanına dizlerinin üzerine atmış, Austin kalbi elektrik şokuyla duran siyah saçlı Wyvern'e göğüs kompresyonu yapmaya başlarken yüzü öfke ve dehşetten çarpık bir maskeye dönüşmüştü.

"-Şimdi," dedi bir erkek sesi.

Kimin konuştuğunu, ne söylediğini, hatta nerede *olduğunu* anlamaya çalışırken Shay'in kafası panik, kafa karışıklığı ve zayıflatıcı *bir* dehşet içinde yüzüyordu.

"*Shay.*" Erkek elleri omuzlarını kavradı ve onu sarstı. Shay yukarı baktı-

Tanner'dı, onun üzerine eğilmişti, gözleri panikten çılgına dönmüştü.

"Gitmemiz gerek," dedi. "*Şimdi*, hemen şimdi, hadi *gidelim!*"

Shay döndü, kendini yukarı itmek için ellerini yere koydu-

Yere değil. Dokunduğu yer toprak değildi, bir
vücut-

Geri çekildi, mide bulantısı midesine hücum ederken geriye doğru düştü.

Kutsal Yıldız, şimşeği Brock Pierson'ı başından göbeğine kadar kavurmuştu, gömleği orta kısmını görebileceği şekilde sıkışmıştı. Görünür derisinin her santimi eğretili otu şeklindeki parlak kırmızı yara izleriyle kaplıydı, yüzü tamamen parçalanmıştı. Ve *koku-*

Yüce Tanrım, onu kızartmıştı. Organlarını vücudunun içinde pişirmişti.

"*Hadi gidelim!*" Tanner onu ayağa kaldırdı, tam o sırada Eilidh onlara kanlı cinayet çığlıkları atmaya başladı, saçları ıslaktı ve öfkeli yüzüne yapışmıştı. Kız kardeşi hâlâ baygındı, vücudu Austin'in ağzına üflediği nefeslere tepki vermiyor, elleri göğsünü pompalıyordu.

"*Seni öldüreceğim!*" Eilidh haykırdı. Hay
aksi.

Eilidh ayağa fırlayıp aılıktan ölmek üzere olan bir yırtıcı gibi avının peşinden koşarken Shay de kaçmaya başladı.

Shay'in kalbi o kadar hızlı atıyordu ki kamyonu doğru koşarken patlayacağını düşündü, kolları pompalıyor, nemli hava boğazını tırmalıyordu. Neredeyse şoför kapısına varmıştı ki Eilidh'in hızlı çizmelerinin ıslak sesini duydu, ay saçlı Wyvern tam peşindeydi.

Hayır. Hayır, bu olamazdı, bu kadar ilerlemişken olmazdı! "GERİDE
KAL!" Shay kükredi, koşunun ortasında döndü, eli

Eilidh'i itecekmiş gibi-

Bunun yerine, daha fazla şimşek damarı kemikleri titreten bir güçle yola çarptı ve parıltıları kör etti. Dengesini kaybeden Shay'in kulakları çınladı, gözleri görmeden sendeledi. Derisi uğulduyor, zihni sanki yüksek voltajlı bir elektrikli tele tutunmuş gibi kısa devre yapıyordu.

Beyaz ışık dalgası solmaya başladı ve gözleri alıştığında dünya parçalar halinde yeniden belirdi.

Ağaçlar, yol ve kamyon vardı.

Ve işte Eilidh oradaydı, kendini yere siper ettiği yerden kaldırıyordu. Ejderha dişlerini Shay'e doğru açmış, burun deliklerinden dumanlar fıskırıyordu. Vahşi bir çığlıkla Shay'e doğru koşmaya başladı.

BOOM.

Yuvarlanan bir gök gürültüsü dünyayı şimşekten bile daha sert sarstı, şok dalgaları Eilidh'in çamura yüzüstü düşmesine neden oldu.

Shay kendi botlarına takılıp kamyonu çarptı ve denge için yan aynaya tutundu.

Etraflarında, yolu kaplayan ağaçlar daha fazla yıldırımın en yüksek noktalarına çarpmasıyla alevler içinde kaldı.

"*Atla!*" Tanner kamyonun diğer tarafından böğürdü. "SHAY- BIN!"

Shay el yordamıyla kolu tutmaya çalışırken, elektrik avuç içlerine, boynuna ve kafa derisine yayılıyor, uzuvlarının durmaksızın seğirmesine ve sarsılmasına neden oluyordu.

Tanrıların lütfuyla sürücü kapısını kırbaçlayarak açmayı başardı ve kendini soğuk deri koltuğa fırlattı, kapı gümbür gümbür kapandı.

"Araba kullanacak kadar iyi olduğuna emin misin?" Tanner nefes nefese kaldı. Pencerenin altındaki bir düğmeye bastı ve kilitler açıldı. Anahtarlar hâlâ kontakta ve içeri girildiğinde onları yakacak olan koruma büyülerini etkisiz hale getiriyordu.

Kulakları sağır eden bir şimşek daha *çaktı* ve bir ağacı devirdi.

Arkalarındaki yola çarptı, kıvılcımlar uçuştı, yanan dallar dev cehennem pençeleri gibi kamyonun arkasını çizdi.

Shay kontak anahtarını çevirdi, motor içinden sihir akarken hırıldayarak uyandı.

Yumruklar camına çarptı.

"*Seni kaltak!*" Eilidh kükreyerek kolu çekiştirdi. Tekrar vurdu, cam yumruğunun altında çatırdadı. "*Aç şu kapıyı, seni lanet kaltak-*"

Mümkün değil.

Shay dişlerinin arasından şimşekler saçarak manyak gibi gülümsedi. "Cehenneme kadar yolun var."

Sonra vitesi boşa aldı ve gaza bastı.

YVESWICH GENEL HASTANESİ

YVESWICH, KERYALETİ

BİR DAHA OLMAZ.

Bir daha olmaz.

Darien kırık elindeki saf acıyı görmezden gelerek göğüs kompresyonuna başlarken, diğerleri harekete geçerek şırıngaları -Loren'in kalbini yeniden çalıştıracak serumu- bulmak için kamyonu parçalara ayırdı.

*"Neredeler?" Ivy çığlık attı.**"Bilmiyorum-SADECE BAKMAYA DEVAM EDİN!" Max kükredi.*

Silahlardan çıkan kurşunlar art arda patlıyordu; iblisler otoparka saldırmaya başladıkça mermiler daha da yaklaşıyordu. Park halindeki ve hareket halindeki arabaların üzerinden atlarken metaller çatırdıyor, camlar kırılıp parçalanıyor, kan donduran kükremeleri ve cızırtılı av sesleri sokakları yırtıyordu. Silahsız siviller saklanmak için kaçışırken, polisler ve Filo askerleri silahlarını kaldırarak sürüler halinde ilerledi. Kanatları olanlar gökyüzünde pozisyonlarını aldılar, yukarıdan kurşunlar fıskırdı.

Yakınlardan bir hırıltı yükseldi.

Darien, Loren'in ağzına bir nefes üfledi. Risk alarak yukarı baktı-

Bir canavar bu tarafa doğru ilerliyordu; dişleri gıcırıyor, pençeleri donmuş toprağı yırtıyordu.

"Roman!" diye bağırdı.

Roman yıldırım hızıyla kamyonun tavanından kayarak Darien'in önünde yere düştü; tam zamanında pençelerini uzatarak saldıran canavarın beynini uçurdu. Yaratığın çığlığı rüzgârda yitip gitti, vücudu bir kan ve kar püskürmesi halinde kaldırılma yuvarlandı.

Bir başka yaratık Roman'ın sol tarafına doğru ilerledi ama kafatasına bir bıçak saplayan Kylar tarafından yere serildi.

Üçüncü bir yaratık Roman'ın boğazına doğru hamle yaptı ve Roman saldırıyı bir gölge kalkaniyla savuşturdu. İblis ona çarpıp açık sürücü kapısına sekerek menteşeleri üzerinde sallanmasına neden olurken büyü mırıldandı. Yere çarptı, savruldu ve ayağa kalkmaya çalıştı.

Roman onu kafasından vurdu. *BANG*. Beyinleri kaldırmı buğulandırdı. "Burada değiller!" Ivy çığlık attı. "*DALLAS-baban!*"

Dallas koşmaya başlamıştı bile; babasının yardımını istiyordu. Daha fazlasına sahip olabilecek tek kişi.

Loren'in kalbi tepki vermiyordu, serum olmadan olmazdı. Zamanı tükeniyordu.

Darien'in kalbi acı dolu bir *güm güm* attı.

Vücudunun üst kısmı sanki sırtından bıçaklanmış gibi öne doğru fırladı, dudaklarından boğuk bir acı homurtusu döküldü. Ama Darien savaşmaya devam etti; kendi hayatı sona ermek üzereyken bile Loren'in hayatı için savaşıyordu.

"Hadi, bebeğim." Ellerini *pompaladı, pompaladı, pompaladı*, Loren'in gevşek vücudu güçlü avuçlarının altında sarsıldı, burnundan akan kan yanaklarının kıvrımından kulaklarına doğru aktı. "Bunu yapmayacaksın. *Bunu yapmayacaksın!*"

Kalbi bir kez daha sertçe *çarptı* - bu seferki daha sertti. Sırt yerine göğsüne bir bıçak darbesi.

Dişlerini sıktı, omuzları öne doğru kıvrıldı ve kalbinin atmaya devam etmesini ve onun kalbinin de atmaya *başlamasını* diledi.

"Hadi Loren!" diye yalvardı, nefesleri önündeki havada bulanıklaşıyordu, diğerleri kamyonu koruyordu, arka koltukların altından aldıkları ateşli silahlardan mermi üstüne mermi boşalıyordu. Canavarlar paramparça oldu, kan ve vücut parçaları kamyonu çarptı, kaldırım siyah ve kırmızıya boyandı. "*Haydi!*"

Görüşü bulanıklaştı ve renkler ve ışıklar görmeye başladı. Yıldızlar ve gezegenler. Galaksiler ve anılar, sanki zaman geriye doğru akıyormuş gibi-

"*Kendine bir bak, benim tatlı Daredevil'im,*" diye mırıldandı nazik bir kadın sesi. Zihninde kadının yüzünü sanki aşağıdan bir yerden ona bakıyormuş gibi gördü. Altın güneş ışığında sonbahar yapraklarının gölgesinde uzun saçlar. Bebeğini mırıldanırkenki güzel gülümsemesi hayat ve umut doluydu; her ikisi de parlak gelecekleri için çok canlı ve umutluydu. Baktan bir şekilde dövülmüş ve içten içe yanan harabeler halinde bırakılmış bir gelecek.

aşagılık, nefret dolu bir adam. "Şu haline bak, şimdiden sürünüyorsun." Kollarını adama doğru uzatarak onu yerden kaldırdı. Onu başının üzerine kaldırdı ve sonra burnunu onunkine sürtmek için indirdi. Kıkırdadı, sesi kabarcıklı çıkıyordu. Mutluydu. Minik elleri ona uzandı, parmakları havayı kavradı. "Sen özelsin, oğlum. Benim özel oğlum."

Darien temizlemek için başını salladı, göğsünden daha keskin sancılar yayılıyordu. Kalbi. Ciğerleri *yanıyordu-*

"Hadi bebeğim," diye yalvardı, alnından, saçlarından ter damlıyordu. Loren'in teni solgun ve mumsuydu, dudakları maviye dönmüştü. "Hadi bebeğim, hadi."

"Darien-Darien burada!" diye bağırdı biri.

Dallas'ın yüzünün önüne koyduğu şeyi alacak kadar uzun süre durakladı -Bir şırınga. Kapağını ısırıp çıkardı, tükürdü ve iğneyi Loren'in kalbine batırarak başparmağının sert bir hareketiyle serum şişesinin tamamını boşalttı.

"Kendine bir bak, benim yakışıklı oğlum. Annen seni çok seviyor-"

İğneyi geri çekip göğüs kompresyonlarına devam ederken, "Henüz değil anne," diye nefes nefese, kırık bir hıçkırıkla söylendi. Loren'in kalbi derisinin altında soluk mavi bir renkte parlıyordu. "Onu kurtarmam gerek." Daha sert pompaladı, Loren'in yerde yatarken gözleri kapalı, cansız görünmesinden nefret ediyordu. Sevdigi o neşeli kızdan çok farklıydı.

Kahretsin, buna daha fazla dayanamadı.

"Seni seviyorum." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken, kaybettiği annesi onu bir aşağı bir yukarı sallarken zihninde kıkırdayan bebek haliyle her iki kadına da seslendi. İçinden bir hıçkırık koptu. "Şu anda benden nefret ettiğini biliyorum, bana kızgın olduğunu biliyorum ama seni çok seviyorum bebeğim. *Lütfen-*"

Gözlerini her kırışında, ellerini her umutsuzca pompalayışında yaşamla ölüm arasında gidip geliyordu. Burası ve bilinmeyen arasında, şimdi ve sonrası arasında. Açıklayamadığı şeyler gördü; içini korku, dehşet, şaşkınlık, umut ve garip bir özlem duygusuyla dolduran şeyler. Diğer tarafın gerçekten o kadar da kötü olup olmadığını merak etmesine neden olan şeyler.

Loren'in ağzına nefes almaya devam etti, o güzel kalbi onun için pompalamaya devam etti, üstlerinde ve etraflarında silahlar ateşlenirken, ailesi ve arkadaşları arkasını korurken, şehir ağır bir topçu ateşiyle aydınlatılırken.

"Seni seviyorum," dedi yine boğuk bir fısıltıyla, galaksiler ve uzun zaman önce ölmüş anılar her göz kırışıta dönüp duruyordu. "Bana geri dön. Geri dön,

Tatlım, bana geri dön. Benden istediğin kadar nefret edebilirsin, umurumda değil, ama sana ihtiyacım var. Yanımda olmana ihtiyacım var. *Lütfen.*"

Etrafı şekilsiz çizgiler haline gelirken son kelime yankılandı. Ses kesildi. Patlayıcılar patlıyordu ama o hiçbir şey duyamıyor, zar zor görebiliyordu. Kalbi fazla mesai yapıyordu, çok hızlı ve çok sert atıyordu, kan kafasında ve kulaklarında hızla akıyordu.

"Benimle kal Loren, benimle kal." Kendi sesini sanki başka birine aitmiş gibi duydu; çok uzaklardaki birine. Sürüklendiği yerin altında. "Benimle kal. Senden vazgeçmiyorum, beni duyuyor musun? *Bizden vazgeçmiyorum.*"

Ağızına bir nefes daha üfledi. Kalbini pompaladı- Bir kez daha.

İki kez daha.

Görüşü, ışık hızıyla geçen galaksilerden ve anılardan oluşan bir tünele daraldı-

Üç.

Loren hırıltılı bir nefesle sarsılarak uyandı, onun adı dudaklarında korkulu bir çığlıktı.

Ve Darien gözyaşlarına boğuldu, tam onun yanında, galaksiler kaybolup onu buraya, şimdiye döndürürken.

Hayata.

Kollarını ona doladı, onu kucağına alıp sıkıca sarıldı ve kontrolsüzce saçlarına hıçkırarak ağladı.

"Seni duydum," diye nefesini tuttu ve ona tekrar sarıldı. Tanrım, onun tarafından dokunulmak, ona sarılmak çok iyi hissettiriyordu. "Seni duyabiliyordum, Darien." Sanki boğuluyormuş gibi ona sarıldı. "Sesini takip ettim." Sözleri nefes nefese, titreyen hıçkırıklarla parçalandı. "Seni eve kadar takip ettim, sesini takip ettim. Teşekkür ederim-"

"Senden asla vazgeçmeyeceğim," diye yemin etti, onu yüzüne bakabilecek kadar geriye çekti ve bir eliyle yanağını kavradı. Başparmağıyla gözyaşlarını cildinden sildi ve kanı bulaştırdı. "Kaç kez ölmeye çalışırsan çalış, gitmene izin vermeyeceğim, tatlım. Asla."

Kızın alnına sert bir öpücük kondurduktan sonra alnını kızın alnına yasladı ve daha fazla füze eve çarptı, şehir kapalı gözlerin ardında kanlı bir savaş alanına döndü.

Ama etrafındaki hayat paramparça olurken hissettiği, gördüğü tek şey oydu. Sadece o.

AITHNE

YVESWICH, KER EYALETİ

SHAY BOŞ GÖZLERLE ÖNÜNDEKİ KARANLIK YOLA BAKTI. ONUN KALBI ATIYORDU

göğsünden fırlayacakmış gibi atıyor, elleri direksiyonu sıkıyordu.

Çok yakındı. Hem de çok yakın.

Aithne'den, Doğu Yveswich'teki تنها Kırmızı Bölge'den çıkmaya kararlı bir şekilde birkaç dakika boyunca sessizce sürdü. Sadece Wyvern'lerin ve daha iyisini bilmeyen aptalların dolaştığı bir yer.

Ne kadar denese de kalbini yavaşlatamadı. Ellerini gevşetemedi. Sonunda Aithne'den ayrılıp tarafsız bölgeye girdiklerinde bile. Kendini hâlâ canlı bir tel gibi hissediyordu; yoluna çıkan her şeyi yakıp kül etmeye hazırdı. Kendini bile yakmaya hazırdı.

Bu iyi bir duygu değildi. Kendini öngörülemeyen hissediyordu. Dengesiz. Kontrol altına alınamayan bir doğa gücü.

"Neden bir dakikalığına kenara çekmiyoruz?" Tanner'ın sesi her ne kadar nazik olsa da onu derin konsantrasyon cebinden çıkardı ve avuçlarıyla direksiyon simidi arasında daha fazla elektrik akımı hissederek ellerinin titremesine neden oldu. Tanner'ın burada olduğunu neredeyse unutmuştu.

"Ve ne yapacaksın?" Shay'in sorusu yorgunluktan çatırdıyordu. "Arkamızda olabilirler." Dikkati dikiz aynasındaki yansımaya kaydı. Virajlı, ormanlık yol merhametli bir şekilde boştu.

Şimdilik.

"Araçları yok."

Shay kaşlarını çatı. "Peki ya Sybil'in arabası?"

"Ona yıldırımınla vurdun."

Gözlerini kırptırdı. "Bir arabaya mı çarptım?"

"Neden şaşırdığını anlamıyorum. O Wyvern'ü de yumurta gibi kızarttın."

Kadından yükselen kahkaha, histeri krizine girmeye tehlikeli bir şekilde yakın olduğunu gösteriyordu. "Tamam, arabaları olmayabilir ama kanatları var." O üç ahmağın -Sybil ölmezse ikisinin- yer değiştirip arama çabalarını gökyüzüne taşımaları yeterliydi ve kısa sürede bulunacaklardı. *Daha Wyvern* diyemeden bulunmuş ve muhtemelen ağaçlar gibi yakılmış olacaklardı.

"Shay, yoldan sapıyorsun," dedi Tanner, ses tonu tedirgindi. "Oradaki tüm o çılgınlıktan sağ çıkmayı başardık ve bunu söylemekten nefret ediyorum ama şimdiden güvenliğimi yeniden sorgulamaya başladım."

Shay direksiyonu sıktı, başparmakları deri üzerinde sürükleniyordu. "Eğer durursak bizi bulabilirler. Uçabilirler, Tanner." Yine de uzun sürmeyeceğini biliyordu - tıpkı Riptide üyelerine su altında nefes alma yeteneği veren bilezikler gibi, Wyvern'lerin halkalarındaki büyü'nün de sınırları vardı. Sonsuza kadar havada kalamazlardı. Ama bunu bilmesi endişesini pek azaltmadı.

"O zaman şurada duralım," diye önerdi Tanner, ilerideki sık ağaçlı bir yan sokağı işaret ederek. Eski meşelerin budaklı dalları yolun üzerinde yükseliyor ve mükemmel bir sığınak oluşturunuyordu. "Yukarıdan bakarlarsa bizi orada göremezler." Tanrılar, onun haklı olduğunu umuyordu.

Kamyonu yan yola çekti ve park etti. Birkaç dakika boyunca karanlıkta oturup nefeslerini tuttular. Az önce olan her şeyi sindirmeye çalışıyordu. Yola düşen yıldırım... Eilidh'in onları öldürmeye yemin ederkenki kâbus dolu yüzü... Yanan etin kokusu-

Shay'in midesi kabardı. Bir elini dudaklarına götürdü, kendini kapıdan dışarı attı ve çamurlu bank-

Ve kustu. Hem de şiddetle. Tanner kamyonu sessiz kaldı, Shay'in öğürmesi ve cırcır böceklerinin cıvıltısı dışında etrafta ses yoktu.

Elleri bükülmüş dizlerinin üzerinde titriyordu, yüzü renksizdi. Yarı donmuş yağmur, kustuğu toprağı ıslatıp pisliği temizliyor, sırlı sıklam saçları yüzüne doğru sarkıyordu. Ağzındaki iğrenç tattan kurtulmak için birkaç kez tükürdü, nemli alnındaki teri sildi ve sonra kamyonu geri bindi.

Kapı kapandıktan sonra Tanner konuşmadan önce birkaç dakika daha bekledi. "Bir oyun planı yapmalıyız."

Shay kolunu ağzına götürerek, "Roman'lara gitmeyeceğim," dedi. Suyu ihtiyacı vardı. Ve diş macununa. Ve bir banyoya. "Don, Pax'i aradığına göre, oraya çoktan gittiğini varsayabiliriz ve Paxton'ın ortaya çıkma ihtimaline karşı adamlarını orayı korumaya almış olabilir."

Ya da Roman. Onun kendi kapısından içeri girip babasının adamları tarafından soğukkanlılıkla katledileceği düşüncesi midesini bulandırdı.

Tanner yarılmış alt dudağını çiğnedi. "O zaman diğerlerinin izini sürmeyi denemeliyiz."

"Buraya nasıl geldin?" Shay ona sordu, düşünmeye bile fırsat bulamadığı tüm sorular aklına üşüşmüştü.

"Patlama olduğunda tünellerdeydim. O sırada Darien, Roman ve Jack ile birlikteydim." Nefes almak için durakladı. Yutkundu. Yüzü Shay'inki gibi solgundu, teni ter içindeydi. "Onlardan ayrıldım. Oradan o kamyonu nasıl geldiğimi hatırlamıyorum."

"Yaşıyorlar mıydı?" Shay'in boğazı düğümlendi, son kelime sert kaslarının arasından güçlkle çıkabildi. "Roman...?"

Tanner ön camdan dışarı baktı, kendi boğazı da titriyordu. "Son gördüğümde, evet. Hepsi hayattaydı." Derin bir nefesle göğsü kabardı ve yüzünü ona döndüğünde sakindi. "Onları takip etmeyi deneyelim."

Kadın başını salladı. "Tamam." Yıldırımını çağırmak için harcadığı onca büyüden sonra, gözlerinin şu anda siyaha dönüp dönemeyeceğini bile bilmiyordu.

Yine de başını koltuğa yaslayıp gözlerini kapattı ve vücudunun dinlenme ihtiyacına boyun eğip uyuyakalmak istemedi. "Kimi takip etmek istiyorsun?" diye homurdandı, otomatik olarak Roman'ın yüzünü - aptal, haksız yere çekici yüzünü - zihninde canlandırdı.

Boğazındaki yumruyu yuttu. *Seni istemiyor, aptal.*

'Buradan gidiyorsun Shay,' demişti dün gece ona. 'Yveswich'ten gidiyorsun ve hayallerinin peşinden gidiyorsun. Hayır. Ben değilim. Hikayenin sonu.

Ve: 'Bu bir kaçamak. Bu bir aşk. Ve bir hata.'

Hata. Aralarında olanlara *hata* demişti.

Tanner, "Darien'in grubunu deneyeceğim," diye karar verdi. Bu, Darien, Jack... ve Roman'ı arayacağı anlamına geliyordu. "Sen de Ivy'ninkini dene."

Ivy katran çukurlarına giden grubun bir parçasıydı - Shay'in Tazılar tarafından saldırıya uğradıklarında onlara bir başlangıç hediye ettiği grup. Eğer Shay oradan sağ ıkabildiyse, belki... belki onlar da sağ çıkmışlardı.

Kapalı göz kapaklarının altında, gözbebekleri Görüş'le birlikte büyümüş, herkesin neye benzediğine dair hafızasına odaklanırken gözleri sağa sola kaymıştı. Ivy ile başlamaya karar verdi - Shay ondan gerçekten hoşlanıyordu. Onun nazik yüzünü en iyi o tanıyordu.

Ancak iki dakika geçmeden gözbebeklerinin normal boyutlarına küçüldüğünü hissetti ve Yveswich'in bölgelerini oluşturan parlayan ızgaraların zihnindeki görüntüsü, sanki baktığı mercek odaktan çıkmış gibi bulanıklaştı. Birini takip etmenin ilk adımı olan sokakları bile göremiyorsa, hedefi asla tam olarak belirleyemezdi.

Boğazından bir hırıltı yükseldi. "Tanrım, odaklanamıyorum!" Yumruklarını direksiyon simidine vurdu.

Tanner torpido gözünü açıp içindeki ıvır zıvırı karıştırdı, yüzü kirli turuncu ışıkla aydınlanmıştı.

"Ne yapıyorsun?"

"Bunlar Wyvern. Burada uyuşturucu olmalı." Elbette, bir tuğlanın içine sıkıca paketlenmiş bir torba Stygian tuzu çıkardı, plastik şeffaf ambalaj bandıyla sabitlenmişti.

"Ben genelde uyuşturucu kullanmam," dedi Shay.

"Ben de öyle." Plastiği öyle sert bir şekilde yırttı ki tuzun dörtte biri koltuğuna döküldü. Uyluklarının arasına düşen yığını fırçaladı, kristaller yere düşerken tıslıyordu. "Ama yardıma ihtiyacım var yoksa bunu yapamayacağım." Shay de öyle. Bir Kara Katil Evi'nin başı olmadığınız sürece, insanların izini sürme konusunda tonlarca deneyimi olan biri olmadığınız sürece, cehennem zebanilerinin bunu bir ilaç yardımı olmadan yapması zordu.

Eli çantayı karıştırırken tuz çıtırdadı ve tutabildiği kadar küçük parçayı yumrukladı. Onları koltuklarını ayıran konsolun üzerine döktü ve ince bir tabaka halinde yaydı. "Sanırım bu kadarı yeterli," diye mırıldandı kendi kendine. "Darien bunu her zaman yapar ama ben hiç- Boş ver. Acele etmeliyiz."

Torpido gözünde içi boşaltılmış bir kalem ve kesilmiş bir pipet buldu. Her ikisini de ona uzattığında yüzünü buruşturdu ama kalemi seçti.

Başlarını eğip burun deliklerinden birini tıkadılar ve yıpranmış deriden kristalleri homurdanarak çıkardılar. Shay bu kamyonun ve kalemin ne kadar kirli olduğunu düşünmemeye çalıştı.

Ya da ilacın genzini ne kadar yaktığını. İnsanların böyle bir şeyi eğlenmek için nasıl yapabildikleri onu aşırıyordu.

Shay burnunun kenarına masaj yaparak, "Daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum, beynim uğulduyor," diye mırıldandı. Kendini tıkanmış hissediyordu ve sesi de öyle geliyordu. Muhtemelen yarım satıra eşdeğer bir şey çekmişti ve zaten kafası bir uçurtma kadar iyiydi. Diğer Darkslayer'lar bunu nasıl yapıyordu?

Ama kaburgalarındaki ağrı geçmişti. Gitmişti. Yüzünü buruşturmadan tam bir nefes alabiliyordu. Bunun ne kadar süreceğini merak ediyordu.

"Ben de," dedi Tanner, hapşırmamak için burnunu bir tavşan gibi oynatarak. Ellerin tozunu aldı, koltuğuna geri oturdu ve gözlerini kapattı. "Bakalım bu işe yarayacak mı?"

Odaklandıkları için birkaç dakika boyunca sessiz kaldılar. İlaç Shay'i sanki vücudunun dışında yüzüyormuş gibi hissettirdi. Yıldızlara doğru sürükleniyordu. Ruh, tam da Yveswich'in şehir bloklarını oluşturan parlayan ızgaraların zihninde bir harita gibi yeniden, şimdi daha keskin bir şekilde belirmediği anda kabına geri yerleşmiş gibiydi.

Ivy'nin yüzünü sanki dahili bilgisayarında açtığı bir tarama penceresiymiş gibi hayal etti. Kafasındaki harita kendi etrafında döndü, sonra bir bulanıklık içinde hareket etmeye başladı ve hedefine doğru çekildi.

Hareket etmeye başladığı anda, manyetik bir alan tarafından bozulan bir pusula iğnesi gibi döndü ve sonra bir duvara çarptı, zihnindeki parlayan yollar karanlık ve renksiz hale geldi.

Gizlenmişti o zaman. Ivy nerede olursa olsun, ister tılsım, ister Nacht Essentia, isterse büyü korumalı bir bina ya da araç olsun, aurası gizliydi.

Ya da ölmüştü. Ama Shay bunu bir seçenek olarak görmeyi reddetti.

Sonra Travis'i denedi. Sonra Kylar'ı. Dantel. Jewels. Ve son olarak, Aspen. Olmadı.

Shay dudağını çiğnedi. Düşündü... Ve başka birini denemeye karar verdi.

Paxton'ın saklandığından hiç şüphesi yoktu, öyle olmasa Don onu çoktan bulurdu. Bu yüzden onun yerine arkadaşının yüzünü hayal etti. Eugene Lavin-Kylar'ın küçük kardeşi.

Gözleri kapaklarının ardında daha hızlı titreşti, sokaklar ve koordinatlar beyninde bilgisayar kodu gibi uçuştular.

Eugene'in konumu içsel haritasına bir iğne gibi düştü.

Gözlerini açtı. Tanner onu izliyor, bitirmesini bekliyordu. "Şansın yaver gitti mi?" diye sordu ona.

"Darien yok, Jack yok ve Roman yok," dedi Tanner.

Shay'in kalbi sıkıştı.

"Sanırım dün gece tılsım takıyorlardı," diye ekledi, hem kendisinin hem de onun yararına. "Peki ya sen? Bir şey var mı?"

"Ivy'yi ya da diğerlerini bulamıyorum ama Eugene'i buldum." Kamyonu vitesine taktı, ayağı frende geziniyordu. "Buradan çok uzakta değil ve Paxton'la birlikte olduğuna dair her şeye bahse girerim." Ve Eugene'in aurası aniden ortaya çıktığına göre Don onun peşine düşecekti.

"Bekle-" Gözlerini kırıştırdı. "Onları bulamayacağız, değil mi?"

"Bence bulmalıyız. Belki onları bulursak diğerlerini de buluruz. Ayrıca, Donovan Paxton'ı ararken, o ve Eugene'in yardımımıza ihtiyacı olabilir. Belki de kaybolmuşlardır." *Ya da belki Roman gerçekten onunla birlikte, diye ekledi kalbi.*

Ona çenesini kapatmasını söyledi.

"Ya da belki Donovan onu çoktan bulmuştur?" Tanner endişeli görünerek önerdi. "Aurasının görünür olduğunu fark ettiğinde Eugene'in peşine düşecektir - bizim düşündüğümüz şeyi düşünecektir: Eugene'in onu doğrudan Paxton'a götüreceğini. Amacımızın Don'dan *kaçınmak* olduğunu sanıyordum, kendimizi onun üzerine atmak değil."

Öyleydi. Yüzde yüz öyleydi, ama-

Bunu iyice düşündü. Belki bu onu deli ediyordu ama- "Şansımı deneyeceğim-"

Şehir gök gürültüsünü andıran bir *alkışla* sarsıldı. Anahtarlar kontakta takırdadı, direksiyon Shay'in avuçlarına çarparak titredi. Kamyon ileri doğru yuvarlanmaya başladığında fren pedalını ayağının altında düzleştirdi.

"Sen miydin o?" Tanner fısıldadı.

Shay başını salladı ve koltuğunda dönerek batıya baktı.

Boşluk yayılıyordu. Uzakta helikopterler uçuyor, yüksek binaların etrafından dolanıyordu. Silah seslerine işaret eden hızlı ışık parlamaları sokakları aydınlatıyordu. Kanatlı kâbuslar havalanmıştı, beş kişilik bir sürü doğruca helikopterlere yönelmişti, aralarında havadaki Filo askerleri de vardı.

Sivil savunma sirenleri unutulmaz çağrılarına geç başladılar. Geç kalmışlardı ama Shay biliyordu ki, artık birileri alarm vermeye karar verdiğine göre, sirenler susmayacaktı.

"Lütfen bana Eugene'in orada olmadığını söyle," diye mırıldandı Tanner.

Shay sadece direksiyonu kırdı ve gaza basarak doğruca Yveswich'in kalbine doğru ilerledi.

YVESWICH GENEL HASTANESİ

YVESWICH, KERYALETİ

DARIEN ONU TUTARKEN LOREN TITREMESİNİ DURDURAMIYORDU. KIVRILMIŞTI. Kucağında, güçlü kolları beline sarılmış, kalbi yanağında durmadan çarpıyordu.

Ölümlü kalbi, sonunda yeterince katlandığına karar vermeden önce kaç kez daha başarısız olabilirdi?

Yine *başka bir yere* sürüklenmişti, ancak bu öncekinden farklı bir deneyimdi. Bu sefer somut bir şekli yoktu; koşacak bacakları, çığlık atacak ağzı ve çiçekli bir patikada yanında koşan bir köpeği yoktu. Tamamen yalnızdı, beyaz gürültüyle kükreyen siyah bir boşlukta bedensizdi ve onu geri getiren sadece Darien'in sesiydi. Renkli ışıktan bir köprüden geçmeyi başarmıştı. Karanlık, açılan gözler gibi yarılmış ve onu hayata döndürmüştü. *Ona*, kalbine geri dönmüştü. *Evine*.

Ona bir ağaç dalına -çok güçlü bir ağaç dalına- yapışmış tembel bir hayvan gibi yapıştığının farkındaydı ama oraya geri dönmek istemiyordu. Onu bırakmak istemedi-

"Seni incittim mi?" Darien'in sesi hırçındı.

"Hiç sanmıyorum," dedi dişlerini gıcırdatarak. Tanrım, yer çok soğuktu ama o çok ama *çok* sıcaktı.

"Göğsün-"

"Ben iyiyim."

"Titriyorsun bebeğim," diye gürledi Darien'in derin sesi göğsünden onunkine doğru, elleri bandajlara dikkat ederek sırtını ovuyordu.

"Sadece bir dakikaya ihtiyacım var," diye mırıldandı, ona sımsıkı tutunarak. Tanrım, ona uzun süre kızgın kalacak gibi görünmüyordu. Onun tarafından tutulmak bu kadar iyi hissettirirken değil. *Sadece bir dakika daha,* diye yalvardı bedeni, kırık kalbi hâlâ onun fedakârlığı için ağlıyor ve ondan uzaklaşmak *istiyordu*. "Sadece bir dakika daha," diye fısıldadı. Darien olduğu yerde kaldı, onu sonsuza dek kucaklamaktan memnun görünüyordu.

Ama başka bir erkek sesi, "Buradan çıkman gerek," dedi.

Kafasını kaldırdığında Roark'ın grubun geri kalanıyla birlikte ayakta durduğunu gördü. Silah sesleri kesilmiş, tehditlerin çoğu bertaraf edilmiş, otopark kanla yıkanmıştı. Loren bu sakinliğin uzun sürmeyeceğini biliyordu. Hâlâ ateş ediliyordu ama acil bir tehlike olarak değerlendirilemeyecek kadar uzaktaydılar.

Roark başını çevirip yakınlarda yeniden toplanan askerlere bakarak, "Yakında daha fazlası olacak," diye ekledi.

Darien bir kolunu Loren'in bacaklarının altından geçirerek alt yarısını kaydırdı, diğer koluyla da sırtını destekledi. "Seni kaldıracağım, bana tutun." Diğerlerine "Binin, gidiyoruz" dedi.

Adam ayağa kalkıp onu yerden kaldırırken sıkı sıkı tutundu ve adam onu kamyonun koltuğuna oturttuğunda, serçe parmağı savaş giysisinin yakasına takılarak parmaklarını neredeyse ondan ayırmak zorunda kaldı. Başı bir topaç gibi dönüyordu ama neyse ki bilinci yerindeydi, ciğerleri ve kalbi normal çalışıyordu. Diğerleri içeri girerken kapılar çarparak kapandı ve Loren orta yere kaydı.

Darien dışarıda Roark'la birkaç dakika konuştuktan sonra onun arkasından bindi ve Roark kapıyı onun için kapattı.

Loren gözlerini kırptırdı. Roark az önce... *kapısını onun için kapatmıştı*. Bu gerçek hayat mıydı, yoksa o hâlâ başka bir yere mi sürükleniyordu?

Darien penceresini indirdi. "Teşekkür ederim." Cam tamamen aşağı indiğinde ve Roark'a teşekkür etmek için sol elini uzattığında, Loren onun kalbini pompalarken ne kadar acı çekmiş olabileceğini fark etti. Umarım ona herhangi bir zarar vermemiştir.

Roark bir adım öne çıkarak onun elini sıktı ve bu hareket Loren'in yine ağzının açık kalmasına neden oldu. Darien'in elini sıkıyordu. Kesinlikle kendisinden daha aşağı gördüğü birinin. Ayaktakımı.

Bıraktığında Darien'a fermuarlı ve bileklikli küçük siyah bir seyahat çantası uzattı. "Üç tane daha," dedi. "Elimdeki tek şey bu, bu yüzden mümkün olduğunca çabuk Angelthene'e dönmenizi tavsiye ederim. Burada neler oluyor..." Kehribar rengi gözleri şehri taradı. "Bu kimse için iyi değil, özellikle de onun için." Loren'in derisi bu sözlerin şiddetinden

Ses tonu. "Eğer onunla portal arasına biraz mesafe koymazsanız, muhtemelen kalbinde sorunlar yaşamaya devam edecektir."

Darien çantayı aralarındaki koltuğa koydu. "Sanırım arabamda birkaç yedek var, ama bize daha fazlasını getirebilir misin?"

"Bu hafta içinde döndüğümde. Sizinle o zaman konuşurum." Veda edercesine başını salladı ve geri çekildi.

Darien penceresini kapatırken Loren sessizce, "Hoşça kal," dedi. Merhaba ve güle güle... Loren'in onunla konuştuğu tek kelimelerdi.

Renkli cam kalkarken Roark onunla göz göze geldi ama vedayı duyduğunu belli etmedi.

Darien Filo askerlerinin yönetiminde otoparktan çıkarken onun gözden kayboluşunu izledi ve arkaya bakmak için koltuğunda döndüğünde Dallas'ın da kamyonetin kasasında aynı şeyi yaptığını gördü. Cadı, Max ve Lace'le birlikte oturuyordu, silahları kucaklarındaydı.

"İç lütfen," dedi Darien, henüz açmaya fırsat bulamadığı sodayı ona uzatarak.

Ondan aldı ve kapağını çevirdi, kabarcıklar köpürdü. Yarisini içti, karbonat göğsünü yakıyor ve gözlerini nemle dolduruyordu. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki midesi bulandı ama en azından atıyordu. Kapağını tekrar taktı ve şişeyi Roman'la aralarındaki koltuğa bıraktı. Darien'e o kadar yakındı ki, onun kucağında oturuyor da olabilirdi, kalçası onunkine değiyordu.

Orta koltukta oturmak onu dikiz aynasının tam önüne getirmişti ve camdaki yansımasını gördüğünde irkildi. Tanrım, tam bir karmaşa gibi görünüyordu. Kan, kir, karmakarışık saçlar ve dinlenmeye ihtiyacı olan gözler.

"Yüzündeki benim kanım mı?" diye sordu Darien'e, yanaklarındaki ve burnundaki taze çizgilere bakarak. Derisinin neredeyse bir santimi bile temiz değildi. Hepsinin duş alması gerekiyordu.

Yüzünü sildi ve sonra açık eline baktı. Sonra da arka görüşe. "Roman'ın evine gittiğimizde temizleniriz."

Kaşlarını çattı. "Özür dilerim."

Adam ona baktı. "Ne için?" "Üzerine kan bulaştığı için."

"Saçmalama, lütfen." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bir şeyler yemek için sabırsızlanıyorum," diye homurdandı Jack.

Sokaklar, sismik dalgalar nedeniyle bükülmüş beton üzerinde gümbürdeyen lastikler.

"Midem kendini yiyip bitiriyor."

Loren öne doğru eğildi, ani hareket Darien'in sertleşmesine ve ona doğru uzanmasına neden oldu ve ön panelden panini aldı. "İstersen sandviçimden biraz alabilirsin." Koltuğunda iki büküm oldu-

"Hayır, yiyemez," dedi Darien kararlı bir şekilde. "O şeyin hepsini yiyorsun. Son lokmasına kadar. Ve bunu şimdi yapıyorsun."

"Yine de hepsine ihtiyacım yok. Jack aç."

"Ona bir şey olmaz," diye mırıldandı Roman. Dirseğini kapısına dayamış, başını parmak eklemlerine dayamıştı. "Bununla başa çıkabilir. Senin gibi kan şekeri sorunu yok."

"Al bakalım." Darien kendi panini'sini omzunun üzerinden fırlatarak Jack'in dizine vurdu. "Benimkini alabilirsin."

"Aç değil misin?" Jack panini'yi yerden alırken sordu. "Roman'ın yerine gidene kadar iyi olacağım."

"Darien, senin de yemek yemen gerek," diye azarladı Ivy.

"Yiyeceğim. Ama kocanın kafası çok karışık, o yüzden şu anda yemesi gereken o."

"Onun kafası her zaman berbattır," diye mırıldandı Roman, hâlâ boş gözlerle pencereden dışarı bakıyordu.

Jack bir lokma ekmek ve hindi yerken güldü. "Haksız değil. Belki bu sarsıntı birkaç vidayı sıkar."

Loren sandviçini açtı, plastik ambalajı kırıştırdı ve bir ısırık aldı. O kadar zamandır bir şey yemediği için bu kuru sandviçin tadı gurme bir yemek gibiydi.

"Sen de bir ısırık ister misin?" Sandviçi Darien'e uzattı.

"Hepsini yemeni istiyorum."

"Kendine zarar veriyorsun," diye nazikçe azarladı.

"*Sen de kendine zarar veriyorsun,*" diye karşı çıktı.

"Hayır, paylaşıyorum. Paylaşmak önemsemektir."

Sırıttı ama bir ısırık aldı.

"Bir plan düşünmeliyiz," dedi Kylar. "Tercihen Roman'ın evine varmadan ve eğer varsa Don'un adamları tarafından vurulmadan önce."

Hâlâ ölü bakışlarla pencereden dışarı bakan Roman, "İçeri girmeden önce Familiar'lara bir göz attırırız," dedi. Darien'e, "Komşuların evlerinden birinin yanına park et." diye ekledi.

Darien başını salladı. "Anlaştık."

Yolculuğun geri kalanı sessiz ve gergindi çünkü herkes zihinsel olarak Roman'ın evinde ne ve kimi bulabileceklerine hazırlanıyordu.

Loren panini ve kurabiyeleri yedi. Bütün gazozunu da içti, büyülü dövmelelerinin yanışının fazlasıyla farkındaydı.

Her ikisi de yanıyordu: ön kolundaki yılan dolamalı çubuk... ve bileğinin iç tarafındaki Caliginous on Silverway dövmesi.

Artık kullanabileceği bir oda, büyüünü şarj edebileceği bir yer yoktu. Dün gece öğrendiklerinin ağırlığını hissetmeye başlamıştı bile - Dul'un yirmi bir yaşından sonra yaşayamayacağına dair uyarısı. Doğum gününe on aydan az bir süre kalmıştı ama şu anda sanki ayları kalmış gibi hissetmiyordu.

Sanki saatleri varmış gibi hissediyordu.

Sanki *dakikaları* varmış gibi.

MAX ELİNİ SİLAHINDAN ÇEKMEDİ, PARMAĞI TETİKTEYDİ.

Yveswich'in enkaza dönmüş sokaklarından geçiyordu.

Hastanenin önündeki kavga, Maya'nın veda bile etmeden kalabalığın arasında kaybolmasından bu yana, saatlerdir hissettiği en mevcut andı. Şimdi, kendi düşüncelerinin çarpan dalgalarının altında tekrar dibe battığını hissedebiliyordu. Daha yeni bulduğu ve çoktan kaybettiği kız kardeşinin düşünceleri.

"Max." Çilli parmaklar yüzünün önünde şakladı. "Terra'dan Maximus'a."

Gözlerini kırıştırdı, bir kızıl saçlı ve bir platin sarışının kendisine endişeyle baktığını görmek için gözleri yeniden odaklandı.

Boğazını temizledi. "Bir şey mi dedin?" Yüklü bir duraklama.

"İyi misin?" Lace ona sordu.

"Dürüstçe mi? Hayır, pek sayılmaz. Maya bana gideceğini bile söylemeden çekip gitti, nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok, bir kulağım hâlâ doğru düzgün duymuyor, yarın öğlene kadar buradan çıkmazsak hepimiz ölürüz, Don muhtemelen Roman'ın evinde hepimizi canlı canlı yüzmek için bekliyordur ve şu anla o an arasında herhangi bir noktada bir füze bu kamyonu çarpıp bizi havaya uçurabilir."

Kamyon engebeli arazide gümbür gümbür ilerlerken birkaç dakika boyunca sessiz kaldılar. Darien kamyonu sarhoş gibi kullanıyordu ama yoldaki birçok çatlak ve çukur göz önüne alındığında bu gerekliydi. Yolda kalmalarına bir lastik patlaması kalmıştı.

Tüm bu olası kötü sonuçlara rağmen hangisinin daha tercih edilebilir olduğuna karar veremiyordu. Muhtemelen füze.

"Peki, Maya konusunda ne yapmak istiyorsun?" Dallas sorusunu temkinli bir şekilde dile getirdi.

Max bir elini tozlu, terden ıslanmış saçlarında gezdirerek saçlarının diken diken olmasını sağladı. "Bilmiyorum. Gitti - bu da bana artık beni umursamadığını söylüyor." Yıkılmış bir binaya dik dik baktı.

Lace, "Bunu kesin olarak bilemezsin," diye önerdi.

"Yine de *onu* hâlâ önemsiyorum," dedi. Daha düzgün bir yola ulaştıklarında Darien arabayı daha hızlı sürmeye başladı. Max etraflarından geçenleri izledi - cesetler, enkaz, kan. "Ve onu bulup neler olduğunu anlatmadan gidecek gücüm olduğundan emin değilim," diye itiraf etti.

Eğer yapmazsa, kız burada kapana kısılacaktı. Ve kaybettiğini sandığı kız kardeşini *gerçekten kaybetmiş* olacaktı. Bu sefer gerçekten. Bu şehir tamamen Boşluğa teslim edildiğinde hayatta kalmak mümkün olmayacaktı. O gölgeler sadece kör etmiyordu, öldürüyordu da. Tüm oksijenin gitmesi ve bu alanın yaşanmaz hale gelmesi sadece bir an meselesiydi.

"Sana ne yapman gerektiğini söyleyen kişi olmaktan nefret ediyorum," diye başladı Lace. "Ama Darien'in hepimizden ayrılmanı isteyeceğinden şüpheliyim, Max. Her şey olup biterken olmaz."

"Ivy olsaydı giderdi," diye karşı çıktı Max, Lace'in haklı olduğunu bilmekten nefret ediyordu.

"Muhtemelen," diye onayladı Lace, dikkatle konuşarak. "Ama Darien'in kafası bir tartışma için uygun değil. Şu anda onunla bir tartışmaya girersen, kazanacağını sanmıyorum."

Max nefesinin altından küfretti ama Lace'le tartışmaya zahmet etmedi - tam da bunu patronuyla yapmak zorunda kalabilecekken.

Roman'ın evine varana kadar bekleyecekti. Arthur ve diğerlerine neler olduğunu anlayana kadar bekleyecekti. Ondan sonra kararını verecekti.

Tek *umudu*, hangi yolu seçerse seçsin *doğru* yolu bulmuş olmaktı.

ARDESIA

YVESWI CH, KER EYALETİ

ROMAN BURAYA GELIRKEN TÜM YOLCULUĞU KUSMAMAK İÇİN UĐRAŐARAK GEÇİRMİŞTİ. Darien'in kamyoneti. Ve şimdi evinin sokağının aşağısına park ettiklerine göre - babasının adamları tam o anda evi izliyor olabilirdi - bir kez daha midesindekileri bastırmak için savaştı.

Yol sessiz ve sakindi. Boş araba yollarına ve ıŐıksız evlere bakılırsa, komőularının çoğu çoktan tahliye edilmiőtı.

Loren'in büyü kalkanı sayesinde bölge bütünüyle kurtulmuőtı. Sokak lambaları bile hâlâ çalışıyordu, sisli haleleri yarı donmuş yağmurla parlayan karanlık asfaltta yansıyordu. Ama elektriğin çalışıyor olması güvenli olduğu anlamına gelmiyordu. İblisler büyü korumalı bahçelerin çevrelerinde sinsice dolaőıyor ve araba yollarının ağızlarına yakın çalıların arasında gizleniyordu. Pusuda bekliyorlardı.

Roman'ın tüm bildiği, yırtıcı olan babasının da aynı şeyi yapıyor olabileceğiydi.

Haydut ve Grim'in rapor vermesini beklerken kamyondaki hiç kimse sesini çıkarmadı. Sayagl de onlarla gitmek istemiőtı ama bu çok riskliydi. Tanınması çok kolay biriydi.

"Yüksekte kalabilirdim," diyordu şimdi, ama sesi bitkin geliyordu. Tıpkı Roman gibi. "*Havadan bir bakış her zaman yardımcı olur.*"

"*Bir dahaki sefere,*" dedi ona. Yağmur hızlanmıőtı, buz taneleri n cama öyle sert vuruyordu ki sileceklerin daha hızlı hareket etmesini tetikliyordu. Sözlerine rağmen Roman bir dahaki sefere diye bir şey olmayacağını umuyordu. Böyle bir şey için değil.

Birkaç dakika daha geçtikten sonra yolun aşağısında, park halindeki arabaların, ağaçların ve posta kutularının arasında uçuşan iki çift parlayan kızıl göz belirdi. Sokak lambaları düşük seviyede bir aydınlatma sağlasa bile, bölge o kadar karanlıktı ki Roman dağ aslanı ve Doberman'ın ses çıkarmayan patileri üzerinde yaklaşan puslu siyah bedenlerini zorlukla görebiliyordu.

Darien kapısını araladı, soğuk hava içeri sızıyordu. Haydut kucağına atladı, Grim ise öğrendiklerini Max'in grubuna bildirmek için bagaj kapısına doğru ilerledi. Max, Lace ve Dallas meraklı gözler tarafından fark edilmemek için kamyonun kasasına çömelmişlerdi.

Haydut, Darien'in kalçalarının arasından geçerek kışını Loren'in kucağına dayadı. "Hey," diye azarladı Darien, kapısı gümbürdeyerek kapandı. "Sana bunu söyledi mi?

onun üzerine oturmana izin var mı?"

Haydut Loren'in gözlerinin içine bakmak için başını çevirdi, burnu neredeyse Loren'in yanağına çarpacaktı. *"Affedersiniz, üzerinize oturabilir miyim?"*

Loren gülümsedi ve köpeğin kırpılmış kulaklarını okşadı. "Evet, Bandit, üzerime oturabilirsin."

Kylar koltuğunda öne doğru eğildi. "Siz bir şey gördünüz mü?"

"Sokakta ya da bahçede kimse yok," diye yanıtladı Bandit, burnu seğirerek. *"Panjurlar kapalı, bu yüzden pencerelerden içeriyi göremiyoruz."*

Roman küfretti. "İçeride olabilirler. Ön kapıdan içeri girdiğimiz anda ateş açmak için bekliyor olabilirler." Yüzündeki kirli sakalları ovuşturdu, bu kasırgalı gecenin ve günün ardından üç yüzyıl yaşlanmış gibi hissediyordu. Geçen her saat, Pax'i aramadan, Shay'i aramadan, Tanner'ı *aramadan*, şehirden defolup *gitmeden* boşa geçen bir saatti.

Darien, "Siz burada beklerken birkaçımızın içeri girmesini tercih ederseniz, benim için sorun yok," diye teklif etti. "Hepimizin aynı anda içeri girmemesi daha iyi olabilir. İşler ters giderse diye."

"Yine de birlik olarak daha güçlüyüz," diye karşı çıktı Jack.

Roman iç çekti. "Evet ama Don'un orada olması bir şeyi değiştirir mi ki?"

"O kadar güçlü olamaz, değil mi?" Jack merak etti.

Roman da dahil olmak üzere birçok kişi şaşkınlıkla ona baktı ve "Darien'in eline ne yaptığını söylediğimde beni dinlemedin mi? *Darien'in* eli, Jack!"

"Evet ama hiçbir zaman hepimizle birlikte yüzleşmedi."

Kylar, "Açlıktan ölüyoruz ve tükenmiş durumdayız," dedi. *"Hepimizin bir araya gelmesi pek bir fark yaratmayacak. Eğer savaşmak zorunda kalırsak ve Don da işin içindeyse,*

kaybederiz."

Herkes düşünürken kamyon tekrar sessizliğe gömüldü. Loren eliyle Bandit'in parlak sırtını okşarken, gözleri camdan aşağı süzülen yağmura bakan Darien'deydi.

Ve sonra kamyonu vitesine taktı.

Roman dik oturdu, kalbi küt küt atıyordu. "Planın ne?"

"Tek plan şu: içeri girip ne olduğunu görmek ve eğer mecbur kalırsak savaşmak."

Arabayı sokağa çekti ve Roman bir zamanlar bir sığınak, bir yuva olarak gördüğü eve yaklaşırlarken nefes alıp verişini düzenlemeye odaklandı. Şimdi ise sadece ödünü koparıyordu.

Kendisi için korkmuyordu, hayır. Korkusunun çok azını kendi güvenliği için harcıyordu. Paxton için korkuyordu.

Ve Donovan'ın ziyareti sırasında onlara ne tür *hediyeler* bırakmış olabileceğinden korkuyordu. Vücut parçaları ve kan içeren korkunç türden hediyeler.

DARIEN KAPIYI İTEREK AÇTIĞINDA ÖN KAPI GICIRDADI.

Roman kuzeninin peşinden gitti, diğerleri de onun arkasından içeri girdi, kalbi o kadar hızlı atıyordu ki başı neredeyse uçacaktı.

Loş fuayede yerde parıldayan cam parçalarını gördüğünde bu his daha da arttı.

Ve kan. Yerin her yerinde *kan* vardı. İnsan ve cehennemlik Pax. Tanrım, *Pax'in kanının* kokusunu alabiliyordu.

Odanın içinde tünel görüşüyle sendeleyerek yürüdü, her nefesi boş bir törpü gibiydi ve titreyen elini duvara dayadı.

Darien bir şey söyledi. Sanki düşerse onu yakalayacakmış gibi ona doğru uzandı, sol eliyle Loren'in sağ elini kavradı.

"Roman." Darien sessizce konuştu; sesini büyülerle boğuyordu, Roman evde herhangi bir tehdit saklanıyor olma ihtimaline karşı bunu biliyordu. Roman onun nefes nefese kalışını, kükreyen kanını zar zor anlayabiliyordu. Parıldayan oda bir odaklanıp bir kayboluyordu.

"Nefes alamıyorum," diye boğuldu. Gölgesinde panikleyen ejderha Sayagül de nefes alamıyordu.

"Paxton," diye bağırdı. *Roman, hayır lütfen! Bizim Paxton olmaz, yapamam-*

"Buradayım," diye seslendi sakın bir erkek sesi. Bu sesin kime ait olduğu Roman'ın kalbini umutla doldurdu.

Arthur'du. Arthur'du-

"Roman," dedi Darien tekrar, diğlerleri etraflarından dolaşıp silahlarını kaldırarak koridora doğru ilerlerken. "Paxton'ın ihtiyacı var-"

"Bu onun kanı." İfade boğuk bir fısıltıydı. Sayagöl onun gölgesinde daha sert ağılıyor, küçük, taşlaşmış bir sesle Paxton'ın adını haykırıyordu.

"Varsayımlarda bulunmadan önce Arthur'la konuşalım," dedi Darien.

Arthur oturma odasından seslendi, "Paxton yaşıyor, Roman."

Ve böylece Roman'ın ciğerlerindeki ağırlık kalktı. "Tanrılara şükür," diye nefes aldı, bacakları katlanma tehlikesi geçiriyordu.

"Ah, Paxton! Sayagöl ağladı, sesi umutla doluydu. "Oh, Pax, benim tatlı oğlum, iyisin.

"Oturmak ister misin?" Darien ona sordu. Loren Roman'ı endişeyle izledi. Empati.

Roman başını salladı. "Hayır. Hayır, ben iyiyim. Ben iyiyim." Kendini topladı ve onlarla birlikte koridorda yürüdü, ara sıra denge için bir elini duvarlara ve mobilyalara dayadı.

Az ileride diğlerleri onları bekliyordu. Birlikte oturma odasına kadar olan son mesafeyi yürüdüler, camlar çınlıyor ve botlarının altında çıtırdıyordu. Yerde çok fazla kanlı ayak izi vardı - küçüklerin arasında büyükler de vardı.

Pax bütün bu camlar yüzünden kendini mi kesmişti? Ya da biri ona zarar mı vermişti?

Arthur bir koltukta oturmuş, kanlı bir bez parçasına sarılı buzu gözüne bastırıyordu.

"Arthur," dedi Lace boğuk bir fısıltıyla.

Ivy soluna doğru geldi, yüzünün rengi solmuştu. "Tanrılar yukarıda, Arthur. Sana ne yaptılar?"

Darien, Arthur'un hırpalanmış yüzünü gördüğü anda yavaşladı. "Ne oldu böyle?" Sorusu odanın içinde yankılandı. Üzerinden aniden yayılan güç... Ölümcüldü. Don burada olsaydı çaresizce ihtiyaç duyacakları, dünyayı sarsacak türden bir güç.

Arthur cevabını basit tuttu: "Donovan."

"Çocuklar nerede?" Roman ona sordu.

"Gittiler."

"Gittiler mi?" Roman yineledi. Sayagöl tekrar ağlamaya başladı. Ev -yıkılan evi- titredi. "Söylediğini sanıyordum-"

"Donovan ve adamları ortaya çıktığında Dominic ve Blue'ya çocukları güvenli bir yere götürmelerini söyledim," diye başladı Arthur. "Silah seslerini duyunca geri geldiler." O konuşurken Roman odayı taradı; kurşun

duvarlarda delikler vardı. O kadar çok ve birbirine o kadar yakındı ki, bir makineli tüfekten çıkmış olduklarına şüphe yoktu. Muhtemelen korku yaratmak için ateşlenmişti. Arthur devam etti, "Çocukları saklandıkları yerde bırakmışlar, orada buradan daha güvende olacaklarını düşünmüşler ama benim hayatta olduğumdan emin olup onları almaya gittiklerinde gitmişlerdi."

"Şimdi neredeler?" Max sordu. "Dominic ve Blue yani."

Arthur bunu dudağındaki yarığa doğru kaydırды. "Hâlâ dışarıda onları arıyorlar." Tek gözü şişip kapanmış olan Roman'a baktı.

Roman'ın içinde dolaşan korku şiddetli bir şeye dönüşmüştü. Evcilleştirilemez bir şey. Kırmızı görmesine neden olan türden bir duygu.

Ya da siyah.

"Bilgin olsun diye söylüyorum Roman," dedi Arthur, "babanın adamlarının onları ele geçirdiğini sanmıyorum. Bence Dominic ve Blue'nun yokluğunda başka bir şeyler ters gitti ve onlar da kaçtılar."

Roman o kadar kızmıştı ki titriyordu. Bir an önce hissettiği rahatlama buraya kadarmış. "Ya da başka bir şey tarafından öldürüldüler!" diye çıkıştı, kelimeler ağzından çıkmadan önce onları durduramadı. Kırık bir mobilya parçasını tekmeleyerek yoldan çekti ve duvara çarpmasına neden oldu. "Kan," diye homurdandı, burun delikleri alevlenmiş Arthur'la yüzleşmek için döndü, bir Dalgalanma o kadar yakındı ki Arthur'un çok renkli aurasının puslu hatlarını görüyordu. "Nereden geldi bu?"

"Babanın adamları kapıyı çalmadılar, kısa bir elektrik kesintisi sırasında içeri girdiler. Her kapıdan girdiler. Paxton bir çıkış yolu bulmaya çalışırken camı kesmiş olmalı. Dominic çocukları uçurdu-"

"Görüldüler mi?" Roman araya girdi.

Başını iki yana salladı. "Sanmıyorum."

"Peki ya Mavi, onun da gittiğini söylemiştin?" Lace sordu.

"Kendisi çıktı ve Dominic'i yaya olarak takip etti." Darien,

"Paxton'ın üzerinde tılsım var mıydı?" diye sordu.

Arthur, "Ona benimkini verdim," diye cevap verdi. "Ancak Eugene tılsım takmıyor." Konuşamayacak kadar sersemlemiş görünen Kylar'a özür dileyen bir bakış fırlattı, gri gözleri enkazda geziniyordu. "En azından benim bildiğim kadarıyla."

Roman bunun iyi bir şey olup olmadığına karar veremiyordu. Bir yandan, Gene'in izini sürmeyi deneyebilecekleri ve onu ve Paxton'ı bu şekilde bulabilecekleri anlamına geliyordu.

Ama öte yandan, Donovan da aynı stratejiyi kullanabilir ve çocuklara önce ulaşabilirdi.

Arthur alt dudağı titreyerek, "Özür dilerim," dedi. "Ben sadece onlar için en iyi olanı yapmaya çalışıyordum."

"Özür dileyen bir şeyiniz yok," dedi Max.

"Özür dilemesi gerekenler Don ve adamları," diye araya girdi Jack. "Yaşlı bir adamı dövmek." Başını tiksintiyle salladı. "Bir avuç domuz."

"Ah, Arthur," diye fısıldadı Ivy, Arthur'un gözlerindeki parıltıyı fark ederek. Enkazın arasından dikkatle geçerek odanın öbür ucuna yürüdü ve Arthur'un sandalyesinin yuvarlanmış koluna oturdu. Arthur'un buruşuk elindeki buzu alıp yüzüne tuttu ve kendi başına buz kırma işine biraz ara vermesini sağladı.

"Hangisi yaptı bunu?" Darien sordu. "Hangisi sana elini sürdü?"

Ivy buzu hassas bir noktaya dokundururken Arthur yüzünü buruşturarak, "Hepsinin adını bilmiyorum," diye cevap verdi. "Kim oldukları da önemli değil, Darien. Hepsi aşağılık."

"Onları önem sırasına göre dizip vurduğumda fark edecek."

Son birkaç dakikayı bayılmamaya çalışıyormuş gibi görünerek geçiren Kylar sesini bulmayı başardı. "Dom ve Blue çocukları nereye sakladıklarını söylediler mi?"

Arthur, "Onlardan bana söylememelerini istedim," diye cevap verdi. "Kimsenin benden işkenceyle öğrenmesini istemedim."

"Kendi iyiliğin için fazla zekisin," dedi Darien. Arthur'un elmacık kemiğindeki kabarık deriye baktı. "Gerçekten."

"Ben yaşlıyım, Darien," diye mırıldandı Arthur, Ivy buz torbasını düzeltirken yüzünü buruşturdu. "O çocukların önlerinde koca bir hayat var. Eğer biri ölecekse, bunun ben olmamı tercih ederim."

"Itzel nerede?" Roman arkasındaki mutfağı tarayarak sordu. Eğer ocağı da gitmişse-

Ama Arthur dedi ki, "Çerez dolabında. Ona saklanmasını söyledim ve o da dinledi."

Roman'ın kaşları alnına doğru kalktı.

Arthur onun tepkisini okuyarak, "Biliyorum," dedi. "Ben de şaşırdım."

Ivy, "Itzel'in büyülerini nasıl atlattılar?" diye sordu.

Kylar, "O daha genç, hâlâ öğreniyor," diye cevap verdi. "Evde normal büyü sistemleri kullanıyoruz."

"Tanner buraya geldi mi?" Lace, Arthur'a sordu.

"Tanner mı?" Arthur gözlerini kısarak ona baktı. "Hayır. Tanner neden burada olsun ki? Seninle geldiğini sanıyordum."

"Evet," diye doğruladı Darien. "Patlama sırasında onu kaybettik."

Loren aniden kanepenin üzerinde enkaz olmayan ucuna doğru ilerledi ve elini Darien'in elinden çekip oturdu.

Şeytan çoktan onu gölgelemeye başlamıştı. "Neler oluyor?"

"Hiçbir şey, sadece oturmam gerek." Ama nefes nefese kalmıştı ve bunu herkes duyabiliyordu.

Darien'in bir sonraki sorusu Arthur içindi. "Evdeki her şey hâlâ düzgün çalışıyor mu?"

"Bildiğim kadarıyla."

Çoktan Loren'e doğru dönmeye başlamıştı. "Bence gitmeden önce şarj etmeyi denemelisin."

Loren göğsünü ovuşturarak, "Şu anda yüzmek için gerçekten zamanımız yok," diye nefes aldı. Kalbini.

Darien elbette fark etti. Ve Loren'in sağlığındaki bu ani değişim karşısında o kadar öfkeli görünüyordu ki, hiçbir yumruk atmaması Roman'ı şaşırttı.

Ivy, "Duş al ve saunayı kullan," dedi. Odağını Darien'e çevirdi. "Su ve ısı. Çıkarken de çimlerde yalınayak yürüyebilir." Çelik mavisini gözleri Loren'e kaydılar. "Kulağa hoş geliyor mu?"

O da başını salladı. "Evet. Bana uyar."

Darien bunun yeterli olacağına ikna olmuş görünmüyordu ama çoktan onun ellerine uzanmış ve kalkmasına yardım ediyordu. "Gel bakalım. Bakalım şu kıyafeti çıkarabilecek miyiz?"

ROMAN'IN EVİ

YVESWİ CH, KER EYALETİ

LOREN, DARIEN İLE BİRLİKTE ROMAN'IN BANYOLARINDAN BİRİNDE DURUYORDU. akan duş aynayı buğulandırıyordu. Sırtı ona dönüktü, elleri takım elbisesini dikkatlice, geri kalanını kendi başına çıkarmasına yetecek kadar aşağı indiriyordu. Halkadaki sihir artık çalışmıyordu, bu yüzden elle çıkarmak zorunda kaldılar.

Tanrım, erimiş malzeme o kadar sertti ki sanki vücuduna yapıştırılmış gibiydi. Onları yok edilemez kılan büyüleri geliştirmeler olmadan, giysiler tamamen işe yaramazdı. Daha da kötüsü, bu modelde öncekinde olduğu gibi ön tarafta bir fermuar bile yoktu.

"Bu şeyi senden kesmek zorunda kalabilirim," diye homurdandı Darien.

Aynada ona yan gözle baktı ama cam çok buğuluydu, karanlık bir koruyucu melek gibi üzerinde yükselen bulanık, siyah giysili bir figür dışında pek bir şey göremedi. Adam debelendikçe, sağ elinin onu rahatsız edip etmediğini daha çok merak ediyordu.

Bunu kendisi yapmalıydı. Zaten onun için çok şey yapıyordu.

Burnundan nefes verdi, nefesi kızın saçlarını karıştırdı. "Küçük bir şeftali gibi çürüyorsun." Başparmağını kızın sağ omzundaki bir noktaya sürttü. Dokunuşu -eldivenin içinden bile olsa- kadının omurgasında zevk ve özlem dolu bir ürperti yarattı. "Sana daha iyi bakmam gerekecek." Sanki bunu zaten mükemmel bir şekilde yapmıyormuş gibi.

"Bu morlukları bana sen vermedin, Darien."

"Bu, onları görmek istediğim anlamına gelmiyor," dedi ve kollarından aşağıya doğru her seferinde bir kolunu nazikçe çekti.

Dirseklerine vurur vurmaz ondan uzaklaştı. "Bebeğim, daha işim bitmedi-"

"Bundan sonrasını ben hallederim," dedi, yüzünü ona dönerken takım elbisesinin önünü göğüslerine doğru tutarak. "Senin de temizlenmek için zamana ihtiyacın var." İkisi de ayrı ayrı duş alacaklarını konuşmamıştı.

-Bu öylece verilmiş bir karardı. Merdivenlerden çıktıkları anda ikisinin de yaptığı sessiz bir varsayımdı. Ve Loren bu konuda nasıl hissedeceğini bilmiyordu. Hastanenin dışında, soğuk zeminde birbirlerine sarıldıkları o yakın an gitmişti ve şimdi... şimdi, buna geri dönmüşlerdi.

Adam sadece ona baktı, kafası karışmıştı. Ve elini tutuşundaki gariplik... evet, bu kesinlikle onu rahatsız ediyordu.

"İyi olacağım, Darien. Serumun hâlâ sistemimde olduğuna eminim, bu yüzden birkaç dakikanı kendine ayırabilirsin." Tanrılar buna ihtiyacı olduğunu biliyordu; onu bir şahin gibi izlemekten kurtulacaktı. Adam kıpırdamayı reddedince usulca ekledi, "Git."

Ama adam hâlâ kıpırdamıyordu. "Bir terslik hissedersen gelip beni alacağından emin misin?"

"Evet."

Sanki gözden kaçırmış olabileceği bir yara arıyormuş gibi onu tepeden tırnağa taradı. Elbette hiçbir yara yoktu, bu adamdan hiçbir şey kaçmıyordu. "Bana söz ver," dedi.

"Söz veriyorum."

Bir kez başını salladı. Sonra kapıya doğru ilerledi, gözleri hâlâ kızın üzerindeydi. "Tılsımını çıkar lütfen." Kapıyı arkasından kapatarak gitti.

Kadın ancak adam gittikten sonra, adamın onu kendisiyle duş almaya davet etmek için oyalıyor olabileceğini fark etti. Ama artık çok geçti ve onu burada istese bile, kendine zaman ayırmayı hak ettiği doğrudu. Eğer burada onunla kalırsa, rahatlamasına izin vermesine imkân yoktu.

Bunu tek başına yapabilmesi için en ufak bir şans bile yoktu. Şu anda kazanmak diye bir şey yoktu.

Takım elbisesini güçlkle kalçalarına kadar çekti ve sonra geri kalanını yapmak için küvetin kenarına oturdu, altındaki yırtık, yanık ve kirli giysi parçalarını da çıkardı. Her şeyin temizlenmesi gerekiyordu.

dışarı atılacaktı. Tılsımını çözdü, lavabonun yanındaki tezgâha koydu ve sonra duşa girdi.

Cildi o kadar kirli ve hamdı ki, sabun ve sıcak su kelimenin tam anlamıyla yakıyordu. Vücudunun her santimini keseledi ve sırtındaki bandajları fazla rahatsız etmemeye dikkat ederek saçlarını iki kez yıkadı. Darien ona duş alırken bir şey olmayacağını söylemişti ve onları yapıştırmak için kullandığı bant o kadar kolay çıkmayacaktı ama o riske girmemeyi tercih etti.

Dışarı çıktığında bir havluya sarındı ve dişlerini fırçaladı, sonunda kendini yeniden temiz hissettiği için mutluydu.

Koridoru geçip yatak odasına girerken saçları sırtından aşağı damlıyordu. Komodinin üzerindeki tuz lambası parlıyordu; Darien'in onu açtığını hissediyordu. Alt katta konuşan birkaç kişinin sesini ve birden fazla banyodan gelen su sesini duydu.

Solmuş bir kot pantolon ve beyaz bir tişört giydi. Çoraplarını giyer giymez saç fırçasını eline aldı ve saçlarını ortadan ayırıp iki örgü haline getirmeden önce düğümlerle mücadele etti. Soğuk hava ıslak saçla daha da acımasız olacaktı ama fön makinesiyle vakit kaybetmek istemiyordu. Ayrıca, bir noktada saunaya girmesi gerekecekti, bu da daha hızlı kurumasına yardımcı olacaktı.

Çantasını kapıp katlanmış giysilerini toplamaya başladığında, puslu bir siluet uyuşuk patileriyle gölgesinden dışarı süzüldü.

"Merhaba, Singer!" diye fısıldadı, köpek somurtkan gözlerle ona bakıyordu. "Seni özledim dostum." Kuyruğunu salladı. Uyanık olması iyiye işaretti. Tanıdıkları zayıf ya da hasta hissettiklerinde genellikle ortalıkta görünmez ve tepkisiz olurlardı.

Singer'a biraz ilgi göstermek için diz çökmeden önce son eşyalarını topladı ve ceplerini fermuarladı. Kuyruğu yerde sallanırken her kaşımayı memnun bir nefes alışla kabul etti.

"Pekâlâ dostum, hadi aşağı inelim," dedi ona. Oraya kadar tüm yürüyüş boyunca onun yanında kaldı.

Diğerlerini -hâlâ duş almakta olan Dallas hariç, kanatları muhtemelen hızını engelliyordu- mutfak masasında tartışırken buldu, hepsi temizlenmiş ve normal kıyafetler giymişti.

Loren, Darien'in burada kendisinden önce davrandığını görünce şaşırmadı. Tertemizdi, siyah bir kot pantolon ve siyah bir tişört giymişti, nemli saçları geriye doğru taranmıştı. Savaş botlarını çoktan giymişti, bir ayağını masadan çektiği sandalyeye dayamıştı, bir dirseğini de destekli sandalyesine dayamıştı.

Diz. Darien'in çelik mavisi gözleri, yüzüne doğru sarkan bir tutam mürekkepli saçla buluşmak için yukarıya kaydığında, önemli olduğu aşikâr olan konuşmadan dikkatini dağıtmak istemediği için bakışlarını ondan çekti. "Her ne kadar kabul etmek istemesen de Darien," diyordu Ivy, "sen aynı anda birden fazla yerde olamazsın. Loren'i almalısın-" Sessiz girişini fark ederek aniden ona baktı ve sözlerini şöyle bitirdi: "Şehirden çık ve eve dönmek."

"Tek başlarına gitmemeliler," dedi Lace. "Bir şey olması ihtimaline karşı yeterince güçlü gruplara ayrıldığımızdan emin olmalıyız."

Jack araya girdi. "Ama bir Darien on kişiye eşit." Ivy kocasına, "Darien'le gitmeni istiyorum," dedi.

Sanki Ivy ona elektrik vermiş gibi sandalyesinde doğruldu. "*Ne?* Hiç şansın yok!" Başını iki yana salladı ve ellerini havada gezdirdi. "Seni terk etme *şansım* yok, Ivy-"

"*Evet*, Jack," dedi kararlılıkla. "İyisin. Hâlâ başın dönüyor-" "Şu anda iyiyim."

"Sen Darien'la gidiyorsun, Lace ve Arthur da öyle." Lace şaşırmış bir halde gözlerini kırıştırdı. "Ivy-"

"Az önce hepimizin yeterince güçlü gruplara sahip olduğundan emin olmamız gerektiğini söyledin," diye karşılık verdi Ivy. "Bence sen Darien'le gitmelisin, Max ve ben geride kalıp Tanner'ı arayacağız. Ayrıca Travis de hâlâ burada, ayrılırken onun da bizimle gelmesini sağlarız."

"Ben gitmiyorum, Ivy," dedi Jack. "Sensiz olmaz. Bunu unutabilirsin."

Hayal kırıklığına uğrayan Ivy destek için Darien'a döndü. "Darien?"

Karar vermek için bir süre sessiz kaldı. Sonra Jack'e, "Benimle geliyorsun," dedi.

Jack küfretti. Dirseklerini masaya vurdu ve gözlerini ovuşturarak, "Bundan hoşlanmıyorum," diye mırıldandı.

Darien, "Sizin bir plana ihtiyacınız var. Şehir çok büyük; araştırmanızı daraltmanız ve nereden başlayacağınızı bulmanız gerekiyor."

Roman koltuğunda öne doğru eğildi ve meyve kâsesinden plastik bir torba Stygian tuzu aldı. "Gene'i takip edeceğim."

"Tanner'ı takip etmeyi deneyen oldu mu?" Roman küçük bir yığın tuzu döküp kredi kartının kenarını kullanarak raylara ayırırken Darien sordu.

"Ben denedim," diye cevap verdi Lace.

"Onu göremedim." "Ben de denedim," dedi

Max. "Hiçbir şey bulamadım."

Roman rayları kıvrılmış bir banknotun içinden geçirdi ve arkasına yaslandı, gözleri kapalıydı, hâlâ ıslak olan saçlarının telleri yüzünden aşağı damlıyordu.

Loren'in gözleri Darien'inkilerle çakıştı. Ayağını sandalyesinden kaldırdı ve ona doğru eğdi. "Otursana Loren."

"Ben iyiyim."

"Otur lütfen."

Singer topuklarının üzerinde masanın diğer tarafına doğru yürüdü ve oturduğunda Darien kollarını sandalyenin arkalığına yasladı.

Kylar, "Çocuklarla başlayalım derim. Her seferinde bir sorunla uğraşalım."

Lace, "On dört saatten az vaktin var," diye işaret etti. "Emin değilim. Her seferinde bir sorunla uğraşmak akıllıca olur."

"Bu konuda Kylar'ın tarafını tutmak zorundayım," dedi Darien. "Eğer ayrılırsanız, kendinizi dezavantajlı duruma sokarsınız. Şu anda önceliğimiz çocuklar-"

"Peki ya Atlas?" Lace yaralı bir ifadeyle sordu.

"Atlas'ı arayacaklar," diye cevap verdi eşit bir tonda. "Eğer çocukları sen bulmazsan Donovan bulacak ve muhtemelen onları bir daha göremeyeceğiz, bu yüzden şu anda bir numaralı önceliğimiz onlar. Tanner zeki biri; ya bize ulaşmanın ya da aurasını açığa çıkarmanın bir yolunu bulacaktır, böylece biz de ona ulaşabiliriz."

Arthur hâlâ oturma odasında oturduğu yerden seslendi: "Tabii kendisi büyük bir tehlike altında değilse ve aurasını açığa çıkarmak onu daha büyük bir riske sokmayacaksa," dedi.

"Ne olursa olsun," dedi Darien, Şeytanlarının her birinin Tanner'ı bulmak için çaresizce ona baktığının farkındaydı, "Tanner'ı şu anda bulamazsınız. Ne kadar uğraşırsanız uğraşın, aurasını açığa çıkarmadığı sürece onu bulamazsınız. Planın şu: En azından başlangıçta tek bir grupta kal, Paxton ve Eugene'i bul ve Tanner'ın nerede olduğuna dair bir ipucu edindiğin anda git, onu bul ve eve getir. Sahip olduğunuz her son dakikayı kullanın ve onu bulana kadar pes etmeyin. Anladınız mı?"

Oda mırıldanan anlaşmalarla doldu, bazıları şüpheli, diğerleri kararlıydı.

Roman, "Gene'in yerini tespit ettim," dedi. İfadesi düz ve mesafeliydi, gözleri hâlâ kapalıydı. "Kalem," diye rica etti, masanın üzerinde duran sağ elini avuç içi yukarı bakacak şekilde çevirerek.

Ivy önüne bir kâğıt koydu ve bekleyen eline bir kalem tutuşturdu.

Roman, gözleri kapalı kapakların ardında titreyerek not defterine körü körüne rakamlar çiziktirdi. Loren büyülenmiş bir halde onu izliyordu. İz sürmenin nasıl işlediğini hep merak etmişti. Hellseher'ların birinin yerini tespit etmenin birden fazla yolu vardı ve en zor ama güvenilir yöntem çok hassas koordinatlar kullanmaktı.

Lace elinde telefon, ekranda bir Yveswich haritası ile arkasından yaklaştı. Arama çubuğuna koordinatları yazarken tırnakları tıkırdıyordu.

Diğerleri etrafına toplandı. Loren yerinde kaldı, Darien hâlâ arkasında duruyordu ve parmakları sol örgüsünün ucuyla oynuyordu.

Lace ekranını Roman'a gösterdi. "Archie's?" Ona doğru baktı.

Roman, Kylar'la bakıştı; gözleri simsiyahtı ve hep bir ağızdan, "Lanet olası atari salonu," dediler.

TİYATRO DAĞILIMI

YVESWICH, KERYALETİ

TARAFINDAN ZAMAN SHAY YUVARLANDI KAMYON İÇİN BİR DURAK
İÇİNDE TİYATRO

Bölge, şehir daha da derin bir kaosa sürüklenmişti. Gökyüzü kararmıştı. Etrafta daha fazla helikopter uçuyordu. Filo askerleri aralarında dolaşarak sivilleri tahliye etmeye çağırıyordu.

Üzerinde bulundukları bu arnavut kaldırımlı yol Shay'e bir zaman tüneline geçmiş gibi hissettirdi. Plaklar, çizgi romanlar, video oyunları ve çeşitli koleksiyon ürünleri satan dükkânlar yolun her iki yanında sıralanmıştı ve tüm bunların tam ortasında, sadece eski filmleri gösteren köhne bir sinemanın yanında *Archie's adında* bir atari salonu vardı.

"İtiraf etmeliyim ki," dedi Tanner, gözleri hayranlıkla açılmıştı. Şekerci dükkânına girmiş bir çocuk gibiydi. "Bu tam bana göre."

"Ve Pax ve Gene'in de, eğer onları doğru takip ediyorsam." Ama yol karanlık olduğu kadar sessizdi ve birkaç dakika geçmesine rağmen onlardan hiçbir iz bulamayınca kendinden şüphe etmeye başladı. Bir hata mı yapmıştı?

"Belki de içeridedirler?" Tanner tahmin etti.

"İçeri nasıl girmiş olabilirler ki?" diye meydan okudu. "Her şey büyü korumalı." Temelden çatıya kadar her binanın üzerinde renkli rünler parlıyordu. Sokak lambaları bile hâlâ çalışıyordu.

Eugene'in izini sürdüğünde onu bulmak için iki yöntem kullanmıştı: koordinatlar ve sokak görünümü. Sokak görüntüsü ona Archie'nin kapısının üzerindeki tabelayı göstermişti, bu da buraya gelme kararlarını vermelerine yol açmıştı, ama koordinatlar... hileliydi. Koordinatlar sokak görüntüsünden çok daha kesindi; tek bir ağaca ya da bir insana odaklanabilecek kadar doğruydı. Ama o

Bu yöntemi nadiren kullandım ve *kesinlikle* daha fazla pratik yapmalıyım. *Çok* daha fazla pratik. Başka bir deyişle, Archie'ninki yaklaşık bir tahminden başka bir şey değildi. Pax ve Gene blokta herhangi bir yerde olabilirlerdi ya da şimdiye kadar çoktan öteye geçmişlerdi.

Shay, Tanner'dan Stygian tuzunu kendisine uzatmasını isteyecekti ki Tanner aniden konuştu.

"Az önce bir şey gördüm." Koltuğunda öne doğru eğildi, gözleri simsiyahtı. Sonra kapısını açtı.

"Dur bakalım, oraya gitmek istediğimizden emin miyiz?" Tanner'ın gördüğünü iddia ettiği *şey* basitçe aç bir yırtıcı olabilecekken, bu karar hakkında pek iyi hissetmiyordu.

"Orada çocuklar var." Duyması gereken tek şey buydu.

Kapısını açtı, kapıyı çarparak kapatmakla tehdit eden soğuk bir rüzgâr yüzüne çarptı ve saçlarını geriye savurdu. Paxton ve Eugene bu havada saatlerdir dışarıda olsalardı, ayak parmakları hâlâ yerindeyse şanslı sayılırlardı.

İssız yolda birlikte yürüdüler, Don ya da adamlarının bölgede olma ihtimaline karşı belli aralıklarla park etmiş arabaların arkasına çömeliyorlardı.

Tanner'ın gördüğü çocuklar Archie'nin evinden birkaç blok ötedeki bir ara sokaktaydı. Gerçi iki kişi değillerdi, beş kişilerdi.

Ve beş kişiden üçü küçük olan ikisiyle uğraşıyordu.

"Bırakın beni!" Eugene'in panik içindeki sesi ara sokakta yankılanırken, gruptaki en iri çocuk boğazına bıçak dayayarak onu yere düşürdü. Kaldırım taşlarına çarptılar, bıçak yerde takırdadı.

Başka bir çocuk Paxton'ı tutmuş, boynundan tuğla duvara ya pıştırmış ve yüzüne tehditler savuruyordu. Üçüncünün de bıçağı vardı ve onu Paxton'ı korkutarak karşılık vermemesini sağlamak için kullanıyordu.

Böyle silah sallayan çocukları görmek... Shay'in midesi bulandı.

O küçük pislikleri yıldırımla kızartmak üzereydi ki Tanner takım elbisesinin arkasından çekerek onu bir arabanın arkasına sürükledi.

"Ne yapıyorsun?" diye tısladı. "Onlara yardım etmeliyiz!"

Tanner sadece "Bakın" dedi.

İki iri adam bu tarafa doğru geliyordu.

"Kahretsin," diye fısıldadı Shay.

Bunlar Trey ve Simon'dı, Don'un adamlarından ikisi. Bu pislikler, Shay'in onu zincire vurulmuş halde bulduğu gece Kara Ev'de Roman'ın ağzını burnunu kırmışlardı. Paxton'ı kollarından çok sıkı bir şekilde tutma eğiliminde olan aynı pislikler.

Shay bunun bu gece gerçekleşme ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordu. Eugene'in aurası haritada gümüş tepside sunulan renkli bir tatlı gibi parıldarken, Don'un bunu fark etmesi ve adamlarını toplamaya göndermesi an meselesiydi. Ve o zaman çoktan gelmişti.

Ara sokakta çocuklar dövüşmeye devam ediyordu. Shay'in kalbi, zavallı Paxton'ın sesindeki panik ve *sıkıntı* karşısında dalgalara kapılmış bir tekne gibi çırpınıyordu.

Tanrım, bu onu çok öfkelen-dirmişti. Bu veletlerin ebeveynleri neredeydi? Şimdiye kadar tahliye edilmiş olmaları gerekmez miydi?

Eugene'i sıkıştıran çocuk yumruğunu geri çekti ve çenesine bir yumruk indirdi. *Güm*. Eugene acı içinde haykırdı.

Paxton kendini diğer ikisinden kurtardı, kaçma çabaları sırasında ceketini bıraktı. Onu sıkıştıran çocuk ceketini kenara fırlatıp saldırdığında, Paxton vurdu-

Kabadayının burnuna öyle sert bir yumruk attı ki çocuk yere yığıldı. Shay sessiz bir kahkaha attı. Bu iyi bir vuruştu.

Ama Trey ve Simon şimdi oradaydı. Kabadayılar köşeyi dönen adamları görür görmez boktan kaçan sinekler gibi dağıldılar.

Shay'in kısa süren gülümsemesi soldu.

"Eğer şimşegin kaldıysa," diye fısıldadı Tanner, "şimdi onu kullanmak için iyi bir zaman."

Eugene ayağa fırlamış, Paxton'la birlikte ilerleyen adamlardan kaçmaya çalışıyordu. Trey ve Simon, Shay'in gözlerini yakan rüzgârın uğultusundan ne dediklerini duyamayacağı kadar sessiz konuşuyorlardı ama sözlerin de en az onlar kadar kalpsiz olduğunu biliyordu.

Sihri-ni çağır-maya çalıştı ama tükenmişti. O kadar bitkin düşmüştü ki, buraya kadar uzun bir yolculuktan sonra bile kanal dövmesi *hâlâ* tam güçle parlamıyordu. Birini kızartması söz konusu bile olamazdı.

Bu geceki muazzam büyü çıkışı içinde bir şeyleri mi kırmıştı?

Ayağa kalktı ve geldikleri yoldan diğer yöne doğru ilerlemeye başladı. "Hadi gidelim."

Tanner ayağa kalktı ve peşinden koştu. "Plan nedir?"

Bilmiyorum, diye düşündü. Bu doğrudu; o canavar adamlarla nasıl başa çıkacağı konusunda hiçbir fikri yoktu, özellikle de iş dövüşmeye geldiğinde hem kendisi hem de Tanner dezavantajlı durumdayken. Evet, onlar da Darkslayer'dı ama ikisi de nadiren çatışmaya girebilecekleri türden pozisyonlara sahipti. Tanner, Darien ya da Roman değildi ve Shay de Lace ya da Ivy değildi. Ne olursa olsun

Onlar gibi olmayı ne kadar çok istese de, onların yaptıkları için yaratılmamıştı.

Yine de, ne olursa olsun, o çocukları terk etmeyi reddetti.

"Onları takip edeceğiz," diye ilan etti. Hızını arttırdı ve bacaklarının onu götürebildiği kadar hızlı bir şekilde kamyonu doğru koşmaya başladı.

ROMAN'IN EVİ

YVESWİ CH, KER EYALETİ

PLAN HAREKETE GEÇMİŞTİ.

Paxton ve Eugene'in peşinden gidecek olanlar ayrılmaya hazırdı, Şeytanlar ve Gölge Efendileri ön kapının yanında son bir kez vedalaştı. Loren'e gelince, Darien aurasının tonlarının onu uzun eve dönüş yolunda dengede tutacak kadar doygun olduğuna ikna olduğu anda grubu yola çıkacaktı.

Dağınık oturma odasında, Darien'in ayaklarını kesmemesi için enkazın arasından açtığı patikaya sadık kalarak, onu havuza götürecek koridora doğru yürüdü. Yüzmeye gitmeyecekti ama saunada bir seans yapmayı kabul etmişti. Sıcaklığa ihtiyacı vardı. Buna hiç şüphe yoktu. Şehir her geçen dakika daha da soğuyor, çatıda ve pencerelerde karla karışık yağmur gümbürdüyordu.

Darien her adımını botlarıyla gölgeliyordu, aralarındaki hava her zamanki gibi elektrikliydi.

Loren, Ivy'nin az ilerideki köşeden döndüğünü görünce kısa bir süre tereddüt etti. Elinde küçük bir bavul taşıyordu. Ivy onları görür görmez bakışlarını kaçırdı ve hızını artırdı.

Yaklaştıkça Loren onun yolundan çekildi ve Ivy'nin en çok hangisinden kaçtığını merak etmeyi reddetti.

Darien kız kardeşini koluna vurarak durdurdu. "Ivy."

Onun gözlerinin içine bakması bir anını aldı ve baktığında yüzü bomboştu. "Ne var, Darien?"

"Bence planın harika," diye başladı sessizce. "Her zaman harika bir lider oldun ve bunun için seninle gerçekten gurur duyuyorum. Ama Lace ile yer değiştirmeni ve bizimle Angelthene'e gelmeni *gerçekten çok* isterim."

Kara kaşları yukarı kalktı. "Öyle mi?" Sesi soğuktu. Alaycıydı.

Darien onun tepkisi karşısında tamamen şaşırılmış görünüyordu. "Bu neden bu kadar şaşırtıcı?"

Kadın boğazını temizledi ve iki eliyle önündeki çantanın saplarını kavradı. "Şaşırtıcı olan ne, Darien," diye sakince başladı. Fazla sakince. "Kendi hayatına değil de başkalarının hayatına bu kadar değer vermen."

Loren Darien'in yerine yüzünü buruşturdu.

Darien'e gelince, kız kardeşi sert gözlerle ona bakarken ifadesi okunamaz bir maskeye dönüştü.

Ivy burnundan keskin bir nefes çekti ve Loren hayatında ilk kez onun Görme'nin siyahıyla savaştığını, gözbebeklerinin çelik mavisini neredeyse yuttuğunu gördü. "Git buradan, Darien." Sanki gözyaşlarını tutuyormuş gibi kelimeler hafifçe titriyordu. "Bir kez olsun sensiz de idare edebiliriz." Gözleri Loren'e kaydığında, içlerinde hiç sıcaklık yoktu. "Kendine iyi bak." Bu bir emirdi, rica değil.

Ivy uzaklaştı.

Darien arkasından bakakaldı. Loren auraları okuyamıyor olabilirdi ama onun acısını hissediyordu. Ve bir bıçaktan daha keskin kesiyordu.

Ama tüm duygularını gömdüğü gibi bunu da çabucak gömdü. Bu onun çok uzun zaman önce mükemmelleştirdiği bir sanattı. Sağlam eliyle yüzünü ovaladı ve daha yeni adım attıkları koridoru işaret etti. "Hadi gidelim."

Tam yeniden yürümeye başlamışlardı ki Max oturma odasından seslendi: "Darien, seninle bir dakika konuşabilir miyim?"

Loren tekrar yavaşladı.

Ama Darien sırtının küçük kısmına nazik bir el koyarak onu öne doğru itti. Omzunun üzerinden, "Şimdi olmaz, onu saunaya götürmem gerek," dedi.

Max arkalarından gelirken botlar vuruyor, camlar çatırdıyordu. "Biliyorum, sadece bir dakika sürecektir ama-"

"Şu anda bir dakikam yok Max, senin de yok. Eğer hâlâ buraladaysam sonra konuşabiliriz."

Max aniden durdu. Loren'in kendini toparlamasına fırsat kalmadan bir sonraki sözleri kırbaç gibi şakladı. "Bu seni öldürür mü?"

İki saniyeliğine de olsa başka bir şeyle ilgilenmek ister misin?"

Darien dondu kaldı.

Loren de öyle yaptı, kalbi iki kez tökezledi.

Yavaşça, bu tepkinin bir tehdit olarak algılanmaması için çok yavaşça, Darien arkasını döndü, siyah gözlerini yutarak dişlerinin arasından, "Pardon?" dedi.

Oh hayır.

Hayır, yine mi?

Loren onun etrafından dolanarak hafifçe önüne geçti ve kendisine bakmasını sağlamaya çalıştı. "Darien, lütfen kavga çıkarma-"

"Değilim ama ses tonuna dikkat edebilir," dedi Darien, düşmanca bakışlarını Max'in üzerine dikerek.

Darien Max'e doğru yaklaşırken Loren'in kalbi hızla çarpmaya başladı; o kadar yaklaşmıştı ki aralarında neredeyse bir adımlık boşluk vardı.

"Seninle bir şeyi açıklığa kavuşturalım," diye başladı Darien. Ölümcül derecede yumuşak ses tonu Loren'in kollarında tüylerin diken diken olmasına yol açtı. "Olan biten her şeyi önemsiyorum. Çok önemsiyorum ama onu önemsemekten *asla* vazgeçmeyeceğim, *iki saniye* bile." Adam parmağıyla arkasını, *yani onu* işaret ettiğinde Loren nefesini tuttu. Tanrım, ihtiyacı olduğunda girebileceği bir delik neredeydi? İsteyeceği son şey Darien ile ailesinin arasına girmektir ve tam olarak olan da buydu. Önce Ivy, şimdi de Max mi? *Birkaç dakika içinde mi?* Darien devam etti, "Şu anda hayatta olmamızın sebebi o ve onu kaybedersek mahvoluruz. Anladın mı?"

Max soğukkanlılığını korumak için mücadele ederek, "Biliyorum," diye başladı. "Biliyorum Darien, sadece-" Ellerini kaldırdı. "Dinle. Söylediklerimi unutabilir misin-"

"Pekâlâ, unutuyorum. Baştan başlayalım," diye sertçe söze girdi

Darien. "Maya'yı aramak istiyorum," diye ağzından kaçırdı Max.

Loren bu açıdan Darien'in yüzünü göremiyordu ama onun şaşırıldığını ve muhtemelen şaşkınlıkla gözlerini kırptığını anlayacak kadar iyi tanıyordu. "Sen ne?" Soru düzdü - midesinin takla atmasına neden olan bir başka tehdit.

Max'in açıklaması hızla geldi. "Onu dün gece, replika patlamadan hemen önce buldum. O hayatta kaldı ve arkadaşı Magenta da - Magenta da bir Elemental. Jewels'in kalbi durana kadar bizimle birlikteydiler ve sonra o gitti-"

"*Gitti mi?*" diye alay etti. "Ne kadar hoş. Nereye gittiğini söyledi mi?"

"Hayır," diye itiraf etti Max. Omuzları çökmüştü.

"Tamam," diye söze başladı Darien ama Loren onun söyleyiş tarzından hiçbir şeyin yolunda olmadığını anlayabiliyordu. "Seni doğru anladığımdan emin olmak istiyorum. Kız kardeşin nereye gittiğini söylemeden seni terk etti. -*Veda* bile etmeden, öyle değil mi?" Max hiçbir şey söylemedi ama çenesi sıkıldı ve elleri yumruk haline geldi. "Ve sen de gidip onu aramak istiyorsun," diye tamamladı Darien, her kelimesi inançsızlıkla doluydu.

Max'in yanıtı savunmacıydı. "Eminim sen de Ivy için aynısını yapardın."

"Ve eminim Ivy de beni böyle bırakmazdı," diye karşılık verdi Darien.

"Ben onun kardeşiyim!" Max öfkelen-di. Kendi gözleri artık akik rengindeydi. Darien'e bir adım daha yaklaştı, yüzüne doğru yaklaştı. Loren'in nabızı daha hızlı atmaya başladı. "En azından neler olduğu konusunda onu uyarmayı ona borçluyum."

"Sen bir şeytansın," diye karşı çıktı Darien. "Sadakatini yıllardır yanında olan insanlara borçlusun, siktir olup gidene değil."

Darien aniden arkasını döndü ve ona doğru geldi. "Gidelim," dedi, eliyle sırtını ısıtarak. Yine de olduğu yerde kaldı. Çünkü Max bu işin peşini bırakmayacaktı ve bu işin sonunun iyi bitmeyeceğini şimdiden görebiliyordu.

"Bu saçmalık, Darien!" Sözleri evin içinde yankılanırken, Darien'i takip ederken botları da aynı şeyi yapıyordu. "İznini alsam da almasam da onun peşinden gideceğim."

Darien o kadar hızlı geri döndü ki, iki arkadaş neredeyse birbirlerine çarpacaklardı. Loren yoldan çekildi, Darien'in sırtı ile duvar arasına sıkışmayı zar zor başardı, gömleği yanağına değdi. Adamların sırtları artık karşı duvara dönüktü, ikisi de o kadar yakın ve o kadar büyüklerdi ki dar koridora neredeyse sığmıyorlardı.

"Eğer gidersen," diye homurdandı Darien, burun delikleri alevlenerek, "kendini dışarıda say."

"*Neden?*" Max kollarını iki yana açtı. "Kız kardeşimi kurtarmak istediğim için mi?"

Çünkü burada boğulursa kendimle yaşayamam-"

"Çünkü seni umursamayan birini, umursayan insanlara tercih ediyorsun!"

Max Darien'in göğsüne öyle sert bir yumruk indirdi ki Darien'in sırtı duvara çarptı.

Darien bir an için arkadaşına baktı - tamamen sersemlemişti.

Max de az önce yaptığına inanamıyormuş gibi bakıyordu.

"Darien," dedi Loren-

"Lanet olası ellerini bir daha üzerime koy-" Uyarısını tamamlayamadan Max'i iterek onu karşı duvara öyle bir yapıştırdı ki, ön kolu Max'in boğazına saplandı.

"Pekâlâ çocuklar, mola zamanı!" Lace haykırdı. Bavulunu kanepenin üzerine bıraktı ve Jack ile Ivy'nin peşinden koşarak oraya gitti. "Sakinleşmek için biraz ara verelim-"

"Gitmek istiyorsa sorun değil, Darien," dedi Ivy, sesi stresten bir oktav daha yüksekti. "Ben Tanner'ı bulurken o da Maya'yı arayabilir. Ama bizim *gitmemiz gerek.*" Teklifine rağmen sesi mutfakta olduğundan çok daha kararsız çıkmıştı ve Max bir an için ondan ayrılmak istediği için kendinden nefret ediyormuş gibi göründü.

"Tanner'ı tek başına arayamazsın," dedi Darien kız kardeşine bakmadan. "Buna izin vermeyeceğim."

"O bizimle olacak," dedi Roman, oturma odasındaki görüş alanına girerek. "Çocukları bulduğumuz anda hepimiz Tanner'ı aramaya gideceğiz."

"*Peki ya sen?*" Max sorusunu Darien'in yüzüne tükürdü. "*Peki ya ben?*" diye hırladı.

"Tanner'ı aramak yerine Angelthene'e gidiyorsun-" "Sakin bana bunu söyleme!" diye bağırdı. "*Tam olarak* neden Gitmek zorundayım!"

"Bırak gitsin, Max," diye uyardı Jack. Müdahale etmeye hazırlanırken gözleri karararak yaklaştı. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama Darien haklı-Maya gitti. Ona hiçbir şey borçlu değilsin."

"Anlamıyorsun! Senin hiç kardeşin yok-"

"*Dikkat et,*" diye uyardı Darien.

"Sorun değil, kaldırabilirim," dedi Jack. "İyice düşün, Max. Aforoz edilmek istemezsin, değil mi?"

"Olmayacağım," dedi Max, ağır ağır nefes alarak. "O bana bunu yapmaz." Onay almak için Darien'e baktı. Güvence için. Sözleri Darien'in ön kolunun boğazını sıkmasıyla hafifçe boğuldu. "Çünkü biz sadece bir Kara Katil evi değiliz, biz bir aileyiz. Kavga ediyor olsak ve şu anda birbirimizden nefret ediyor olsak bile, biz hâlâ bir aileyiz. Değil mi Darien?"

Loren nefesini tuttu.

Onlara doğru bir adım attı ama sonra vazgeçti ve olduğu yerde kalarak parmaklarını tılsımlı bileziğiyle oynatmaya başladı.

Darien kolunu Max'in boğazından indirdi. "Eğer gidersen," dedi, sesi alçak ve ölümcüldü. "Eğer *aileni* terk edersen... sana en çok ihtiyaç duydukları bir zamanda... dışarıdasın, Max. Bu senin seçimin."

Max cevap veremeden, kıpırdıyamayacak kadar şok olmuş Loren'in yanından geçip gitti.

Max'in yüzündeki ifadeye bakılırsa, Darien ona cevap verme şansı verse bile ne diyeceğini bilemeyecekti.

ROMAN'IN EVİ

YVESWİ CH, KER EYALETİ

LOREN SAUNADAKİ TAHTA BANKA OTURMUŞ, DİZLERİNİ YUKARI ZIPLATIYORDU.

ve aşağı. Darien'in burada geçirmesi için ısrar ettiği on dakikanın bitmesini umutsuzca bekleyerek, duvara monte edilmiş küçük kum saatinden kumların süzülüşünü izledi. Mayo giyme zahmetine girmemiş, onun yerine soyunup bir havluya sarınmıştı; tüm bu durumu hızlandıracak ve onları bir an önce eve götürecek her şeyi yapmıştı.

Kapıdaki buzlu camdan Darien ve Roman'ın konuşurkenki siluetlerini izledi. Roman gidiyordu ve birbirlerini bir daha ne zaman görecekleri belli değildi.

Bundan nefret ediyordu. İşin Darien'in kendisiyle Tanner, kendisiyle Paxton ve kendisiyle ailesi arasında seçim yapmasına kalmasından nefret ediyordu. Özellikle de yaşamak için sadece birkaç ayı kalmışken ve ondan sonra Darien'in sahip olacağı tek şey bu insanlarken.

Ve *onu* seçti. Suçluluk duygusu o kadar dayanılmazdı ki, sanki derisi milyonlarca keskin diş tarafından kemiriliyormuş gibi hissediyordu.

Üç dakika sonra iki kuzen kucaklaştı. Sonra Roman gitti ve Darien'i tek başına bıraktı. Yedi dakika sonra Angelthene'e geri dönüyor olacaktı.

Son birkaç kum tanesi de dibe doğru süzölmeye başlamıştı ki Darien zamanlaması kusursuz bir şekilde kapıya vurdu.

Ayağa kalktı, küçük odayı geçip ağır kapıyı açarken çıplak ayaklarının altındaki zemin sıcaktı. Klor kokan serin hava yüzüne çarptı.

Ev şimdiden eskisine kıyasla çok daha sessiz, çok daha boş geliyordu.

Darien onu Nişangâh'la taradı.

"Nasıl görünüyorum?" diye sordu ona.

"Güzel." demeden önce dikkati bir an onun dudaklarında kaldı.

Yüzü zaten sıcaktan kıpkırmızı olmasaydı kızaracaktı. "Auramı kastetmiştim."

Ona saklaması için verdiği tılsımı uzattı, tokası açtı, bir ucu dövmeli ellerinin her birindeydi. Kadın bir adım öne çıktı ve kolyeyi takabilmesi için arkasını döndü.

"Kırmızı ve turuncu biraz daha iyi görünüyor," diye cevap verdi, kolyeyi başının üzerinden indirirken gözünün önünden geçiyordu. "Ama diğer renklerin soluk. Sanırım Ivy'nin dışarıda çıplak ayakla yürümeni önermesini atlayacağız. Hava bunun için çok soğuk. Bu seni sadece geriye götürür ve şu anda sığağa her şeyden daha çok ihtiyacın var."

"Herkes gitti mi?"

"Çoğunlukla."

Yutkunmaya çalıştı ama boğazı sanki kapanmış gibiydi. "Peki ya Dallas?"

Adam tokayı düzeltti, yaralı parmakları kızın ensesini sıyırdı ve sonra saç örgülerini düzelterek omuzlarına eşit bir şekilde döktü. "Gitmeden önce veda edebilirsin."

"UZUN BİR DUŞ ALMAYA KARAR VERDİĞİM *TEK* SEFERDE, SEN GIDIP Kendini *aforoz mu* ettireceksin?" Dallas tısladı.

"Her zaman uzun duşlar alıyorsun," diye cevap verdi Max, Roman'ın ön merdivenlerinden inerken botlarının altından çamur sıçırıyordu. Ceketinin altına giydiği sweatshirt'ün kapüşonunu attı, saçları çoktan karla ıslanmıştı. "Ve ben aforoz edilmedim."

"Diğerlerinin söylediğini duyduğum şey bu değildi!" Arkasından koştu, spor ayakkabılarına ve kot pantolonuna çamur sıçramıştı. "Max, bu ciddi bir mesele."

Belki dışarıdan bakınca öyle görünüyordu ama Max uzun zamandır Darien'in hayatının bir parçasıydı. Daha önce hiç böyle bir tartışma yaşamamış olsalar da, Max'in sayamayacağı kadar çok kez birbirlerine girmişlerdi. Hatta birçok kez fiziksel olarak da karşı karşıya gelmişlerdi,

Yüzleri mosmor olana kadar birbirlerini dövüyorlardı. Darien bunun için onu affedecekti.

Umarım.

Hepsi de geceye açık olan en yakın garaj kapısından içeri girdi ve diğerlerini -Sarmaşık, Roman ve Kylar- Roman'ın arabalarından birine binerken buldu. Parlak siyah boyalı modern bir kas makinesiydi.

"Ne istersen al." Roman'ın teklifi, sürücü kapısını açarken boşlukta yankılandı. "Anahtarlar şu duvarda." İşaret etti.

Max bozulmamış araç ve bisiklet seçkisini taradı. "Ben sizi Archie'ye kadar takip edeceğim."

"Git Maya'yı bul, Max," dedi Ivy yolcu kapısından eğilerek. Kylar çoktan arkaya binmişti; onun binmesi için koltuğu öne çekmek zorunda kalmıştı. "Söz veriyorum, benim için sorun değil. Eve döndüğünde kardeşime hesap vermek zorunda kalacaksın."

Max, Roman'ın işaret ettiği duvara doğru yürüdü ve kancalara asılı anahtarların üzerindeki etiketleri taradı. Roman kesinlikle düzenliydi.

Birini seçti ve kapıların kilidini açmak için düğmeye bastı. "Çocukları bulmana yardım edeceğim, sonra da oradan ne yapacağıma karar vereceğim," dedi açık kapıdan hâlâ onu izleyen Ivy'ye cevap vererek.

Roman motoru çalıştırdı. Seksi homurtusu garajı doldurdu, mum dumanlı sihir kokusu havayı tatlandırdı.

Ivy kapısını kapattı.

"Bekle Max," diye seslendi Dallas, onu seçtiği araca kadar takip ederken. "Loren ne olacak?"

"Ne olmuş ona? O da yakında gidiyor."

"Evet, ama henüz veda etmedim." Sözlerine rağmen çoktan yolcu tarafına doğru yürümeye başlamıştı.

"İstersen onunla gidebilirsin, Dal." Kapısını açtı. "Darien'in aksine, seni durdurmaya çalışmayacağım."

"Sence de ona biraz sert davranmıyor musun?"

"Kimin tarafındasın?" Max duramadan sorusunu yöneltti

O.

Dallas'ın orantısız kanatları sarktı. "Taraf seçmek istemiyorum. Ben geldim Birbirinize bir avuç aptal pislik gibi davrandığınızda bile hepinizi önemsemek."

Elini açık kapıya dayadı, arabanın tavanından ona bakarken yüz ifadesi yumuşadı. Son birkaç haftadır Dallas'ı okumak onun için çok daha kolay hale gelmişti. Ve şu anda o kadar parçalanmış görünüyordu ki, onu geride bırakıp kendisi ve evlatlık kız kardeşi arasında seçim yapmak zorunda kalmamasını sağlamak istiyordu. Az önce en iyi arkadaşlarından biri olan Darien'le yaşadığı tartışmadan sonra, seçim yapmak zorunda kalmanın nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordu.

Roman garajdan geri geri çıkarken, karla karışık yağmur arabasının tavanına kurşun gibi çarpıyordu.

"Dallas, tanrılara yemin ederim ki Loren'le gitmeye karar verirsen üzülmeceğim. Seni Angelthene'de tekrar göreceğim ve her şey şu anda olduğu gibi olacak."

Roman arabayı garaj yolunda döndürürken bir an düşündü.

"Seninle gelmek istiyorum," diye karar verdi. Adamın kaşları yukarı kalktı. "Emin misin?"

Göğsü yavaş bir nefesle yükseldi, dikkati kısa bir süreliğine evin içine açılan kapıya kaydı. Tekrar ona döndü ve bir kez başını salladı.

"O zaman hemen gitmemiz gerekiyor. Roman bizi beklemiyor." İçeri girdi ve arabayı çalıştırdı.

Dallas binmeden önce bir süre daha tereddüt etti ve kanatlarını yerleştirmek için koltuğunu yatırdı.

Max garajdan çıktı ve Roman'ı Archie's Arcade'e kadar takip etti.

DALLAS ÇOKTAN GITMİŞTİ.

Arthur, Jack ve Lace dışında artık kimse yoktu. Şu anda evin ayrı bölümlerindeydiler, muhtemelen bir şey almayı unutmadıklarından emin olmak için son turlarını atıyorlardı.

Loren, Dallas'ın veda etmeden gitme kararı karşısında incinmemeye çalıştı. Zaman onların tarafında değildi ve Dallas'ın çabuk karar vermek zorunda kaldığını ve Max'i seçtiğini düşündü. Loren bunun için ondan nefret etmiyordu, hem de hiç. Roller tersine dönseydi Darien'i seçeceğini bildiği halde değil. Eskiden birbirlerine çok bağlıydılar ama en beklenmedik adamlara aşık olduklarından beri ilişkileri

değişti. Yine de bunlar kötü değişiklikler değildi. Her nasılsa, Loren şimdi Dallas'a her zamankinden daha yakın hissediyordu.

Komodinin üzerindeki tuz lambasını söndürdü. Açık kapıdan içeri süzülen koridor ışığı dışında oda artık tamamen karanlıktı. Ceketini giydi, yatağın üzerinden seyahat çantasını aldı ve az sayıdaki eşyasının gerçekten toplanmış olduğundan emin olmak için bir kez daha kontrol etti.

Ve sonra muhtemelen son kez olmak üzere kapıdan dışarı adımını attı.

Darien tam orada onu bekliyordu. Siyah deri ceketini giymiş, spor çantasını ve sırt çantasını omzuna asmıştı. Asi bir saç teli yüzüne doğru sarkıyor, ucu neredeyse burnunun ucuna ulaşıyordu. Saçlarını düzeltmek, yani ona dokunmak için bir bahane bulmak için duyduğu istek o kadar güçlüydü ki, boştaki elini yumruk yapmak zorunda kaldı.

"Hazır mısın?" diye sordu ona.

Kadın başını salladı ve adam ona önünde yürümesini işaret etti.

"Sadece kıçima bakmak istediğini düşünmeye başlıyorum," dedi yanından geçerken, o kadar yaklaştı ki havanın günahkâr bir enerjiyle çatırdadığına yemin etti.

Omzunun üzerinden baktığında adamın bakışlarının yukarıya doğru çekildiğini gördü, bu da şüphelerini doğruluyordu; adamın sırtını korumasının tek nedeni poposu olmasa da, gerçekten de manzaranın tadını çıkarıyordu.

"Gözlerim burada, Darien."

Gözbebekleri parladı ve neredeyse irislerinin çelik mavisini gölgede bıraktı. "Kavga ederken bile kıçın benim."

Yutkundu, yanaklarına doğru yayılan bir kızarıklık. "Öyle olmadığını söyledığım zamanlar hariç."

Darien'in ağzı sert bir çizgiye yerleşti ve o güçlü bakışları hızla karardı - Görüş ile değil, iddia ile. Sanki kendisine ait olanı almaya cüret ediyormuş gibi.

Adımlarını genişletti, o kadar yaklaştı ki neredeyse ona çarpacaktı. Adam, "Yürümeye devam et," diye uyarırken kadın bir ciyaklamayı yuttu. Derin sesi onu ürpertti, eğilirken nefesi başının üstündeki saçları ısıttı. Adam boğuk bir fısıltıyla, "Yoksa kıçına öyle bir şaplak atarım ki, bir daha

Bir hafta boyunca yürüyemeyecek." Tam boyuna doğru doğruldu, hâlâ adım adım onunla eşleşiyordu.

Onun elleri tarafından tokatlanma düşüncesi kadının içini sıvılaştırdı. Adamın bunu hissedebildiğini biliyordu - kızın tahrik olduğunu. Tılsımın korumasına rağmen duygularını ondan saklayamıyordu, bu kadar yakinken bile.

Ve dünyaları etraflarında parçalanırken bile, vücudu hâlâ onun için çıldırıyordu. Tanrım, bu adama acınacak derecede takıntılıydı. Aralarına mesafe koymak için çok zaman harcayacaktı. Zaten öyleydi.

Diğerleri alt katta bekliyordu; ceketleri ve ayakkabıları üzerlerinde, valizleri ayaklarının altındaydı. Jack kapının yanındaki pencereden dışarı bakıyor, perişan görünüyordu, Lace çelişkili ve stresli görünüyordu ve Arthur... Arthur'un uzun bir uykuya ve taze bir buz torbasına ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Loren onun için üzülüyordu; bu kadar heyecan için fazla yaşlıydı.

"Kim sürüyor?" Darien cebinden iki anahtar çıkararak sordu. Gerçi cevabı zaten biliyormuş gibi görünüyordu ve muhtemelen sadece kibarlık olsun diye soruyordu. Jack hâlâ beyin sarsıntısını atlatmaya çalışırken ve Arthur mezara bir adım kalmış gibi görünürken, cevap çok açıktı.

Lace öne çıktı. "Ben."

"Kamyoneti alabilirsin," dedi Darien, anahtarları onun uzattığı eline atarken şingirdiyordu. "Bizi takip edin ve yakın durun."

DOĞU YVESWICH ENDÜSTRİYEL PARKI

YVESWICH, KENT EYALETİ

SHAY, SIMON VE TREY'İN ÇOCUKLARI TOPLAYIŞINI UZAKTAN İZLEDİ.

köhne bir depoya girdi. Onları bu mesafeden görebilmek için Görü yeteneğini kullanması gerekiyordu. Paxton'ın aurası bir tılsım tarafından gizlenirken, Eugene'inki görülebiliyordu, özellikle Simon ve Trey'inkilerle karşılaştırıldığında renkleri çok prizmatikti.

Kanı kabarıyordu - sadece adrenalinle değil, aynı zamanda bir dakika önce odaklanmasına yardımcı olmak ve göğüs kafesine geri dönen yarık ağrısını engellemek için kokladığı Stygian tuzuyla da. Eğer o çocukları canlı çıkarma şansı varsa, alabileceği her türlü yardıma ihtiyacı olacaktı.

Tanner aniden koltuğunda öne doğru eğildi ve gökyüzüne baktı. "Bunu hissediyor musun?"

O hissetti. Enerjideki ince bir değişimdi bu; ölümlüler tarafından algılanamazdı. Kemiklerinin üzerinde sıçradı ve kollarındaki tüyleri diken diken etti.

Kız ona tam olarak ne olduğunu sormadan, adam açık bir huşu içinde, "Baz istasyonları çalışıyor," dedi. Çılgınca elbisesini sıvazladı, gözleri çabucak yıkılan umutla parlıyordu. "Olamaz." Koltuğuna gömüldü.

"Ne oldu?"

"Sanırım o pislikler telefonumu aldılar." Tabii ki almışlardı, o Tanner Atlas'tı. Bir telefonla çoğu insandan çok daha fazlasını yapabilirdi. Kamyoneti hızla aradı; torpido gözünü, ön paneli, koltuğunun altındaki boşluğu, kapısındaki saklama ceplerini. Shay de aynı şeyi kendi tarafında yaptı ve ikisi de boş çıkınca lanet okudu. Bu geceyle ilgili hiçbir şey kolay değildi.

"Eğer baz istasyonları çalışıyorsa, bahse girerim Donovan'a çoktan mesaj göndermişlerdir," dedi Shay.

Donovan çocukları ele geçirirse, bundan sonra onları nereye götüreceğini bilmenin hiçbir yolu yoktu. Şehir boşaltılıyordu, bu yüzden Donovan'ın da boktan imparatorluğuna dönmek güvenli olana kadar yakında ayrılacağını beklemek mantıklıydı. Sadece önce çocuğuna ihtiyacı vardı.

Shay emniyet kemerini çözdü. "Burada bekle ve gözcülük yap. Ben içeri girmenin bir yolunu bulabilir miyim diye bakacağım."

"Sanırım ben de seninle gelmeliyim." "Ben iyi olacağım."

"*Emin misin?* Bak Shay, yaptığın şimşek gösterisinden sonra kendini idare edebileceğinden şüphem yok. Ama bu adamlar *deli*. Fark etmediysen diye söylüyorum, senin üç katınlar."

Evet, öyleydiler. Deliydiler ve neredeyse onun üç katı büyüklüğündeydiler. Ama en azından gerekirse kaçmak için illüzyon kullanabilirdi. Bir kişiyi gizlemek iki kişiyi gizlemekten daha kolaydı, bu yüzden Tanner'ın burada kalması daha iyi olacaktı.

"İçeri girmeyeceğim," dedi. Yine de bu bir söz değildi. Tanık olduğu şeye bağlı olarak, kendini çok çabuk içeride bulabilirdi. "Sadece ne yaptıklarını ve içeride kimlerin olduğunu görmek istiyorum." Umarım Donovan çoktan içeride değildir ve Trey ile Simon'ın buraya gelme nedeni de onunla buluşmaktır. Eğer öyleyse... Tanrım, ne yapacağını bilmiyordu. Kapıyı açtı, kamyonetin içine sert bir hava girince vücudu anında gerildi. "Anahtarları burada bırakacağım. Eğer on beş dakika içinde dönmezsem, bensiz gidin."

Tanner onun geri dönmeyeceği fikriyle dehşete düşmüş görünüyordu ama kız sokağa çıkarken itiraz etmedi.

DEPO

YVESWICH, KENT EYALETİ

YVESWICH'IN DOĞUSUNDAKİ BİR SANAYİ PARKININ DERİNLİKLERİNDEKİ BİR DEPODA, İKİ On iki yaşındaki çocuklar yerde oturuyordu. Gözleri kapalı, kollarını dizlerine sıkıca sarmışlardı.

Paxton Slade titremesine engel olamıyordu ama bunun nedeni soğuk ve ıslaktan çok korkuydu.

Simon, hurdalarla o kadar doluydu ki bina adeta bir labirent gibiydi. Dirseklerini dizlerine dayamış, başparmağıyla metal bir çakmağı açıp kapatıyordu.

Trey de buradaydı; doğal olmayan bir dinginlikle yakınındaki duvara yaslanmıştı. Her iki adam da Paxton'ı izliyor, arada bir buz gibi betonun üzerinde yanında oturan Eugene'e bakıyorlardı.

Simon Paxton'a, "Baban yakında burada olacak," dedi. Bir duraklama, çakmağın açılıp kapanması. *Tık... Tık... Tık...* Saatini kontrol etti. "Yaklaşık... yarım saat içinde." "Sana gerçekten kızgın, biliyorsun. Söylemek istediğin bir şey var mı?" Bir duraklama. "Yok mu?"

Paxton başını salladı.

"Özür dilerim, belki?"

Tekrar başını salladı.

"Neden kaçtın?"

"Çünkü hiçbirinizi sevmiyoruz!" Paxton sertçe konuştu.

"Hey," diye uyardı Trey.

Simon elini kaldırdı. "S o r u n değil." Çakmak çın çın çınladı.

Birden elektrikler kesildi ve bina karanlığa gömüldü.

Bir deprem başladı, o kadar şiddetli sallanıyordu ki Trey dengesini kaybetti ve sendeledi.

Ani karanlıkta, Paxton ve Eugene fırsatlarını yakaladılar. Ayağa fırladılar ve kaçtılar.

SHAY DEPONUN DIŞINDA YÜZÜKOYUN YATMIŞ, GÖZLERİNİ
İçeriye pek de iyi göremediği bir pencerenin camına baktı.

Bir cehennem zebanisi olmanın avantajıyla bile, bu kadar uzaktan kulak misafiri olmak zordu ama Paxton ve Eugene'in Simon ve Trey'den kaçtıklarını anlayacak kadar durum hakkında bilgi edinebilmişti. Ama depo o kadar kalabalıktı ki, adeta bir labirent gibiydi ve çocuklar çıkış yolunu bulamıyorlardı. Orada bir yerde saklanıyorlardı ve Shay onlara ulaşmak zorundaydı. Simon ve Trey onları bulmadan *önce*.

Ve daha da önemlisi, Donovan buraya gelmeden önce.

Elektrikler kesildiği için ortalık o kadar sessizdi ki yüzlerce hayvanın ulumasını ve şehrin üzerinde uçan helikopterlerin döner bıçaklarının sesini duyabiliyordu.

Shay arkasını döndü, kışının üzerine düştü ve pencereye yaklaştı. Derin bir nefes alarak, Trey ve Simon'ın duymamasını umarak camı tekmeledi. Cam kırıkları ve parçacıklar halinde binanın içinde yere yuvarlandı.

Derin bir nefes alarak pencere çerçevesinin üst kısmını kavradı ve kendini ayaklarının ucunda depoya fırlattı.

HAFIF AYAKLARI ÜZERİNDE, SHAY SÜRÜNEREK DARMADAĞIN
DEPONUN İÇİNDEN GEÇTİ,
Eugene'in aurasından bir iz var mı diye çevresini taradı.

Anna'nın ona öğrettiği şekilde köşelerini temizledi, şimşek küreleri avuçlarında sürekli çıtırdıyordu. Bunu kontrol edebilmesini kanında dolaşan tuzlara borçluydu; onların yardımı olmadan mahvolurdu.

İleride dar bir geçit vardı ve her iki tarafı da üst üste yığılmış kutular ve taşınabilir ahşap paletlerle kaplıydı.

Çevik adımlarla, siyah gözlerini etrafta gezdirerek ilerledi. İstiflenmiş kutuların ve paletlerin arasındaki boşluklardan deponun diğer bölümlerini görebiliyordu ama Paxton ve Gene'den hâlâ bir iz yoktu.

Delici bir çığlık binayı yararak geçti. O çığlığı takip ederek daha hızlı hareket etti-

Trey, Eugene'i bulmuş ve onu köşeye sıkıştırıyordu. Tavşanı tuzağa düşüren bir tilki gibi. "Buldum seni," diye söylendi Trey. Eugene kendisine yaklaşan Gölge Ustası'na o kadar odaklanmıştı ki Trey'in arkasından hızla yaklaşan Shay'i görmedi.

Tam yıldırım yüklü avucunu piçin ensesine vuracaktı ki adam arkasını döndü.

Elini öyle bir savurdu ki, kadını öyle sert itti ki, göğsüne bir tuğla fırlatmış da olabilirdi. Kadın irkilerek palet yığınının doğru uctu ve kemik kıran bir *tokatla* çimento zemine çarptı.

Sert bir el saçlarını avuçladı ve başını o kadar geriye çekti ki boyun kasları *çığlık* attı. "Bu Shayla Cousens değil mi?" diye hınzırca gülümsedi Trey, siyah gözleri karanlıkta parlıyordu. "Don'un gözü bir süredir senin üzerindeydi. Sen Roman'ın becerdiği o küçük fahişesin. Değil mi?" Daha sert çekti, gözlerinin dış köşelerinden nem sızıyordu.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi sıkılmış dişlerinin arasından, bu hıyarın Roman'ın adını söylemesinden nefret ediyordu - kesinlikle *nefret ediyordu*. Ağzını sabunla yıkamak istiyordu.

"Üzerindeki kokuyu alabiliyorum," diye tısladı. Yaklaştı, burnu kızın kulağının kabuğunu sıyırdı. Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. "Sanırım seni Siyah Ev'e götüreceğim. O fahişe amcığına gerçek bir erkeğin nasıl sikiştiğini göstereceğim." Dişleri kulak memesini sıyırdı. "Kulağa nasıl geliyor?"

Shay şahlandı ve onun yüzüne tükürdü.

"Seni kaltak!" Saçlarını bıraktı ve yanağına öyle sert bir ters vurdu ki dudakları kanadı.

Shay nefesini içine çekti ve yerden kalkarak açık avucunu onun yanağına doğru savurdu.

Adam yana doğru eğildi ve Shay'in elinin onun boğazına çarpmasına neden oldu. Ona göre hava hoştu. İkisi de işe yarardı; sadece temas kurmaya ihtiyacı vardı.

Trey sanki şok verilmiş gibi sarsıldı.

Sonra yüzüstü yere düştü ve başını betona çarptı. Teması keser kesmez Shay'in içinden geçen elektrik akımları azaldı ve onu tamamen yorgun, tıpkı bir pil gibi bitkin ama zarar görmeyecek bir halde bıraktı.

Trey yerde yatıyor, hâlâ kontrolsüzce seğiriyordu. Vahşi bir nefretle ona bakıyordu, ayak tabanlarından başının tepesine doğru zikzaklar çizen bir şimşek çakıyordu.

Shay bir nefes aldı, midesinde kabaran bulantıyı bastırdı ve Trey'e doğru yürüdü. Mesanesi gevşeyip ıslak bir leke kot pantolonunun önünü karartırken yüzüne bir zafer gülümsemesi yayıldı.

"Çok komik," diye mırıldandı, nefesi kesilmişti. "Donovan'ın en iyi adamlarından biri ve altına işemesi için tek gereken Riptide'in bebek mührü ve birazcık şimşekti." Dudaklarındaki kanı koluyla sildi. "Ayrıca Trey, sanırım benim *orospu* amcığım teklifini kabul etmeyecek, teşekkürler."

Karada seğiren bir balık gibi sallanmaya devam etti. "İzle," diye sıkılmış dişlerinin arasından homurdandı, sallanan her kelime bir elektrik akımıyla parçalanıyordu, "senin. Arkana. *Amcık*."

Evet, şu andan itibaren bunu gerçekten yapması

gerekecekti. "İyi uykular." Parmaklarını salladı-

Sonra da yüzüne vurarak onu bayılttı.

Koşarak köşede duran Eugene'in yanına gitti. Elleri kulaklarının üzerindeydi, gözleri sımsıkı kapalıydı.

Onu omuzlarından yakaladı ve sarstı. "Eugene!"

Adam geriye doğru sinerek duvara yaslanmış bir tahtaya çarptı ve gözleri hâlâ kapalı bir şekilde çığlık attı. "AHHHHH! Yardım edin, YARDIM EDİN-"

"Eugene!" Tekrar ona sarıldı, daha çok titriyordu. "Benim!"

Gözlerini zorla açtı. Gözlerini kırıştırtarak ona baktı. "Ne?"

"*Paxton nerede?*" Adam şaşkın şaşkın ona bakmaya devam etti. Kadın onu tekrar salladı, gözlükleri neredeyse yüzünden fırlayacaktı. "Nerede. Nerede. *Paxton nerede?*"

"Bilmiyorum, onu kaybettim!" diye hüngür hüngür ağladı.

Küfredip doğruldu, gözleri karardı, Simon'ı aramak için görüşünü kullandı ve onu binanın uzak tarafında gördü.

"Hadi gidelim." Eugene'i elinden tuttu ve koşmaya başladı. Deponun derinliklerine doğru.

PAXTON ZORLUKLA NEFES ALABILIYORDU.

Depoda olabildiğince hızlı ilerleyerek bir çıkış yolu aradı. Simon'dan kaçarken-

Simon telaşsız adımlarla onu takip ediyor, her köşeyi yavaşça, ağır ağır dönüyordu. Paxton aceleyle Eugene'den ayrılmıştı ve şimdi ikisi de kaybolmuştu.

Paxton bir köşeden uçtu ve bir sandık yığınının arkasına saklandı, nefesleri ciğerlerini parçalıyor, uzuvları jöle gibi sallanıyordu.

Bir inilti çıkma tehlikesi geçirdi ama sesi bastırmak için bir elini ağzına kapattı. Soğuk zeminde dizlerinin üzerinde geriye doğru kayarak saklanacak daha iyi bir yer aradı.

Hiçbir yer yoktu.

Güm, güm, güm, Simon'ın botları gitti. O yavaşça yürüdü. Bunu uzatıyordu. Onu korkutmaya çalıştığını biliyordu.

Adımlarının gümbürtüsü durakladı.

Paxton kasaların arasından baktı. Simon *tam oradaydı*, o kadar yakındı ki saniyeler içinde onu fark edecekti ve sonra tekrar kapana kısılacaktı, kardeşine geri dönüş yolu yoktu.

Kalbi hızla çarparak ayağa kalktı ve geri geri giderek bir çıkış yolu aradı ama bulamadı. Pencere yoktu, dağınıklığın arasında ezilerek geçilebilecek kadar büyük bir boşluk yoktu.

Çıkamaz sokak. Bir çıkamaz sokağa girmişti.

"Paaaaxtonnnn," diye seslendi Simon.

Paxton gözlerini sıkıca kapadı ve kardeşinin onu bulması için dua etti.

"Ohhhhhh Paaaaaxtoooooonnnnn..." Sesi nefret dolu bir şekilde keskinleşti küçümseme. "Neredesin senuuuu?"

"Arkanı dön," dedi derin bir erkek sesi.

Paxton'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Nefes nefese, kasaların arasına baktı - tam zamanında Simon'ın arkasını döndüğünü gördü.

Ve dövmeli bir el Simon'ı boğazından yakalamıştı. Kardeşi.

Hollow'un kurdu.

Öldürmek için giriyor.

GÜNEY YVESWICH ŞEHİR SINIRLARI

YVESWICH, KERYALETİ

ŞEHİR TAM BİR KARGAŞAYA DÖNÜŞÜYORDU.

Darien arabayı o güne kadar gördüğü en uzun şeritli tampon tampona trafik kuyruğunun arkasında durdurdu. Binlerce ve *binlerce* insan her çıkıştan ve ana otoyoldan tahliye edilmeye çalışılıyordu, bu insanlardan bazıları öylesine kör bir paniğe kapılmıştı ki araçlarını bırakıp yaya olarak kaçmışlardı.

Darien sağlam eliyle direksiyonu sıkarken Loren sessizce, "Eminim bu uzun sürmez," dedi, deri onun bükülen kavrayışının altında inliyordu. Onu sakinleştirmeye çalıştığı için çok tatlıydı ama dövmeleri sağlığının hızla kötüye gittiğini gösterirken herhangi bir süre çok uzundu.

Adam onu Roman'ın evindeki saunaya getirdiğinde, kırmızı parıltılarını gizlemeye çalışmıştı. Soyunma odasından çıktığında, ön kolunu yan tarafına sıkıştırmış ve kısmen beyaz havlusunun kıvrımlarına gizlemişti. Ama onun fark etmesini engelleme çabası başarısız olmuştu. Adamın gözünden hiçbir şey kaçmıyordu, özellikle de söz konusu kız olduğunda.

Zamanları azalıyordu ve en son isteyeceği şey ona tekrar kalp masajı yapmak zorunda kalmaktı. Bu çok zarar vericiydi ve göğsünü sıkıştırırken uygulamak zorunda kaldığı güç yüzünden kaburgaları kırılmadığı için çok şanslıydı. Sihirli serumun bununla bir ilgisi olduğunu düşündü ama bunu tekrar riske atmak istemiyordu.

Ve şimdi, daha da kötüsü, burada oturmaya zorlanıyordu.

Trafik tamamen durmuştu. Çok *çok* ileride, altı şeritli otoyolun en önündeki arabalar sadece... rölantide çalışıyordu. Yetkililerle yüzleşmek için araçlarından inen insan kalabalığına bakılırsa, bir süredir yerlerinden kıpırdamamışlardı.

Darien öne doğru eğildi ve tek bir göz kırpışıyla Görüşünü çağırdı, görüşü neon silüetlerle siyah bir tuvale dönüştü. MPU çalışanlarının, polislerin, itfaiyecilerin, Filo askerlerinin ve diğer askeri personelin auralarını taradı. İtfaiye araçları, ekip arabaları ve ordu tankları her şeritte barikatlar oluşturmuştu.

Bir şey onu güç alanının kendisini taramaya zorladı - şehrin üzerinde kabarcıklı sütunlar halinde uzanan yeşil rünler.

Ama artık yeşil değillerdi. Kırmızıydılar.

Başındaki kan çekildi, gözlerindeki görüş ve ciğerlerindeki hava da öyle.

Hayır. Hayır.

Hayır.

Güç alanı-

Zaten asmışlardı.

DEPO

YVESWICH, KEREYALETİ

ROMAN DAHA ÖNCE HIÇ KIMSENİN KANINA BU KADAR AÇLIK DUYMAMIŞTI.

Simon'ın bu gecesi için yanıp tutuşuyordu. Bu an uzun zamandır geliyordu ve bu anı kolay bir ölümle heba etmeye niyeti yoktu -bu adamın ona yaptığı onca şeyden sonra değil. Pax'e. Roman onun kanını bir kasabın domuzun kanını akıttığı gibi akıtacaktı. Bunu çabuk yapmayacaktı.

"Merhaba Simon." Roman'ın selamlaması sessiz ve ölümcüldü. Sabit bir el ve ezici bir kavrayışla Simon'ı boğazından yakaladı ve ayakları yerden kesilecek kadar yükseğe kaldırdı. Roman büyüsunü bir kalkan gibi kullanarak Simon'ın etkili bir şekilde karşılık vermesini engelledi. "Beni gördüğüne şaşırmış görünüyorsun."

Bir insanın vücudu domates gibiydi; ezmesi çok kolaydı. Ve Roman'ın hayatının erken dönemlerinde öğrendiği üzere boğaz, bir kavgada hedef alınacak en iyi yerlerden biriydi. Orada kendinizi korumak için kas yapamazdınız, bu yüzden bir kişinin tek yapması gereken sizi gafil avlamaktı. Bir boğaz yumruğu ya da ölümcül olmayan bir boğma, dövüşte çok işe yarardı.

Roman tek bir sert göz kırpışla büyüsunü tam olarak çağırdı, siyah gözlerini sardı.

Gölgeler içinden sızarak tıpkı şehri yutan karanlık gibi mürekkep gibi bir buluta dönüştü. Roman birkaç tutamını yukarı doğru yönlendirerek gölgeleri Simon'ın boynuna doladı. Tüy kadar hafif bir dokunuşla, sanki "*Bırak*" der gibi Roman'ın elinin arkasını gıdıkladılar. *Bunu biz hallederiz.*

Roman da öyle yaptı, Simon'ı havaya kaldırmak için kasları yerine güçlerini kullandı.

"Seni öldürmek için çok uzun zamandır bekliyordum," dedi Roman, her kelimeyi kasıtlı olarak telaşsız bir şekilde söyleyerek. "Çok, *çok* uzun zamandır."

Simon'ın soluk borusunu sıkıştıran gölgeleri gevşetti -sadece bir yanıt verebilecek kadar.

"Yapamayacaksın," diye mırıldandı Simon, kalp atışları boynunun derisinin altında gümbürdüyordu. "Cesaretin yok."

"Eksik olan şey fırsat," diye karşı çıktı Roman. Bu doğrudu - Simon ve Trey yıllar boyunca çok stratejik davranmış, Roman'la hiçbir yerde yalnız yakalanmamak için önlemler almışlardı. Pek çok kez Don'un arkasına saklanmışlardı. Ama bu gece değil.

Artık saklanmayacaklardı.

"Ama bu gece..." diye devam etti Don, Simon'a soğuk, siyah bir bakış fırlatarak. "Bu gece mükemmel bir zaman gibi geliyor. Sence de öyle değil mi?"

Gözleri şüpheyle parlarsa da tekrar "Yapmayacaksın," dedi. "Baban-"

"Babam burada değil," diye hırladı Roman. "Ve o geldiğinde ben çoktan gitmiş olacağım. Sana gelince... sen de ölmüş olacaksın Simon."

Roman onun etrafında dönerek tuzığa yakalanmış bir tilki gibi orada asılı kalmasını izledi. Bu gece Roman daha büyük, daha güçlü bir yırtıcıydı. Kafesinin içinde yeterince uzun süre volta atmıştı.

Simon kıpırdandı, çizme giymiş ayakları açık havada uykuya ihtiyacı olan mızımız bir çocuk gibi tekmeliyordu. Sonunda bu adamın -bu zorbanın- hak ettiğini bulmasını izlemek ne kadar da ödüllendiriciydi. "Siktir git," diye tükürdü.

Roman sağ eliyle bir hareket yaparak onu daha da yukarı kaldırdı, ta ki başının tepesi neredeyse tavana değene kadar.

Roman hâlâ havada tuttuğu elini yumruk yaparak sıktı.

Simon'ın boynunun etrafındaki gölgeler onun emrine itaat etti ve tıpkı yumruğu gibi sıkıldı, yavaşça Simon'ın etine teller gibi girdi. Avının canını sıkın bir yılan gibi boynunu eziyordu.

Simon'ın yüzü parlak bir kırmızıya döndü ve hızla koyu bir mor tonuna dönüştü. Gözleri yuvalarından fırlamıştı, kan damarları parlaktı ve patlamak üzereydi. Dili kalın bir solucan gibi ağzından dışarı fırladı.

"Boğulma her zaman favorim olmuştur," dedi Roman, yumruğunu tekrar sıkarak, eklemleri çatırdatarak. "Bu konuda çok... ödüllendirici bir şey var."

Gölgeler daha da derine indi.

Roman küçük bir gülümseme verdi, gözleri çukur gibi siyahtı.
"Cehennemde iyi vakit geçir, Simon. Gittiğin yerde bir an bile huzur bulamayacaksın."

Elini aşağı doğru bir hareketle savurdu ve
Simon'ın kafasını kopardı.

Roman derin bir nefes verdi, kaslarındaki gerginlik eriyip gitti.

Gölgelerini serbest bırakarak Simon'ın bedenini serbest bıraktı. *Bir gümbürtüyle* yere düştü, kafası da aynı şeyi yaptı. Ignis'in bir başka iflah olmaz ruhu işkence diyarına davet ederken kıkırdadığını duyduğuna yemin edebilirdi.

Gerçekten de bir an bile huzur
yok. Biri gitti. Bir tane daha
kaldı-

Gerçeklik yüzüne bir tokat gibi çarptı, kafasındaki kan o kadar hızlı boşaldı ki sersemledi.

Pax.

Roman etrafında döndü. "Pax?" diye nefes nefese kaldı. Gözlerindeki siyahlık çoktan gitmiş, yaptığı hareket anında unutulmuştu. Paxton görüş alanının dışındaydı; kasaların arkasında çömelmiş, kalbi öyle hızlı atıyordu ki Roman onu buradan duyabiliyordu. Roman ona doğru çekingen bir adım attı. "Pax, sorun yok dostum, sadece benim. Ben Roman."

Paxton hareket etmedi.

"Artık dışarı çıkabilirsin," diye tekrar denedi Roman. "Dışarı çıkabilirsin, Pax- güvendesin. Seni tutuyorum."

Paxton -gözleri faltaşı gibi açılmış ve solgun- sallanan bacaklarıyla kasaların arkasından dışarı çıktı.

Ve kısa bir mesafe ötedeki köşeden, kollarını Eugene'e sımsıkı sarmış, Roman'ın bir daha asla göremeyeceğinden korktuğu biri geliyordu.

Göğsünün içinde bir şeyler çatırdadı ve onun adını fısıldarken sesi de çatladı. "Shay."

GÜNEY YVESWICH ŞEHİR SINIRLARI

YVESWICH, KERRY EYALETİ

"DARIEN?" LOREN FISILDADI. SESİ KISIKTI, NABZI ÇOK HIZLI ATIYORDU. zayıftı.

Darien'inki ise öfkeyle çarpıyordu.

Kapıyı açtı ve arka koltuktan ağır siyah ceketini almak için durakladı. "Bunu giy lütfen." Ceketini ona uzattı ve o da nabızı kadar zayıf bir kavrayışla aldı. "Benimle gel."

Dışarı çıktı ve yağmurdan kayganlaşan kapıyı çarptı. Loren onun tarafında indi, ceketini onunkinin üzerine kolayca sığacak kadar büyüktü. Onu arabanın arkasında karşıladı ve soğuk, narin elini -kolunda boğuluyordu- kendi eline alarak arkalarında rölantide duran kamyonun sürücü tarafına götürdü.

Lace renkli camını indirdi. "Neler oluyor?"

"Öğrenmek üzereyim. Anahtarlar kontakta," dedi yolcu koltuğundan dinleyen Jack'e. O ve Lace'in ikisinin de siyah gözleri vardı, bu da Darien'a onunla aynı şeyden şüphelendiklerini ve güç alanını taramayı kendilerine görev edindiklerini söylüyordu. "Trafik hareket etmeye başlarsa, arabamı alın ve bizi bulana kadar sürün."

Onlar cevap veremeden gitmiş, Loren'e trafik şeritleri arasında rehberlik etmişti. Uzun ve soğuk bir yürüyüştü; Darien Loren'in bu haliyle bunu başaracak kadar güçlü olmayabileceğinden endişeleniyordu. Yine de şaşırtıcı derecede iyi idare etti, egzersiz vücut ısını yükseltti, sadece endişesini azaltmaya yetti.

Her şeridin önünde rölantide duran arabalara yaklaştıklarında, Loren sağanak yağışın arasından görebilmek için gözlerini kıstı, ölümlü gözleri sonunda

çıkışı engelleyen askeri personel, polis memurları ve YMPU ajanlarından oluşan taburun etrafında toplanan insan kalabalığı, araçları her birkaç yüz metrede bir sendeliyordu.

Darien'e yaklaştı, nabızı hızlandı. "Neler oluyor, Darien?" Polis ışıkları sıırıslıkam yol boyunca salınıyor, kızın yumuşak yüz hatlarını ve saçlarının örgülü tellerini mavi ve kırmızıya boyuyordu.

Darien kızın elini daha sıkı tutarak onu öne doğru çekti, böylece otoyolu kapatan insan kalabalığına ulaştıklarında kız tam önünde duruyordu. Darien onu arkadan yönlendirerek cadıların, büyücülerin, insanların, melezlerin, vampirlerin ve kurtadamların bedenleri arasında ilerledi. Sonunculardan birkaçı duygularını kontrol altında tutmak için mücadele ediyordu; kasları sertleşmiş ve aşırı ısınmış olanlarda seğirmeler ve titremeler görölüyordu.

Herkes histerinin sınırındaydı, bu da onların arasında yürümeyi daha da tehlikeli hale getiriyordu; yine de Darien hayal kırıklığına uğramakta haklı olduklarını kabul edebilirdi. Endişeleri ve şikâyetleri kulak ardı ediliyor, yetkililer şehri terk etmelerinin neden engellendiğine dair hiçbir açıklama yapmıyordu. Yetkililerin sunduğu tek yardım, boş vaatler ve sözlü tehditler, ayaklanmayı caydırmak için silahlar ve sopalar şeklinde geliyordu.

Darien kalabalığı taradı ve ilk barikatın yakınında MPU'nun diğer memurlarıyla konuşan tanıdık bir yüz gördü.

Loren'i hâlâ önünde tutarak, onu her yönden koruyarak ilerledi. Vurulmamak için yeterince geride dururken yetkililere mümkün olduğunca yaklaştı ve büyücü Finn Solace'ın sersemlemiş yüzüne hırladı, "*Ne oluyor lan?*" Parmağını güç alanına doğru uzattı, *Şimdi Yveswich'ten Ayrılıyor* yazan tabelanın yanındaki otoyolda kıpkırmızı dalgalar yayılıyor. "Bunun yarın öğlene kadar kalkmaması gerekiyordu!"

Finn şaşkın şaşkın baktı, onu burada görünce şok olduğu belliydi. Ama çabuk toparlandı, boğazını temizledi ve "Planlar değişti," dedi.

"Kim demiş?"

"Biz işimizi yapıyoruz. Emirlerle uyuyoruz-"

"Emirlerin canı cehenneme. Bunu yapmanızı kim söyledi?"

Vampir polis bir adım öne çıktı, süt beyazı eli belindeki silaha doğru kayd. "Geri çekilin, lütfen-"

Darien ona zaman tanımadı. "Roark Bright emir verene kadar bu güç alanının *açılmaması* gerektiğine dair iyi bir otoriteye sahibim!" Sesini yükseltti, böylece yakın çevredeki her subay, ajan ve asker onu duyabildi.

"Efendim, sizden geri çekilmenizi istemek zorundayız-"

Darien Finn'e, "*İndir onu,*" diye hırladı.

Finn'in boğazı düğümlendi. "Bunu yapamayız."

"İndir," diye tekrarladı Darien sıkılmış dişlerinin arasından, gözleri mürekkep havuzlarına dönüşmüştü, "İndir."

Finn'in dikkati Loren'e kaydı. Loren Darien'e yaslanmıştı, sırtı Darien'in ön tarafıyla aynı hizadaydı. Solgun parmakları Darien'in göğsünün üzerinde çapraz duran sol kolunu, yani kalbini kavırıyordu.

Solace tekrar yutkundu, yüzünden aşağı yağmur damlaları süzülüyordu. "O kadar basit değil," dedi boğuk bir fısıltıyla.

Darien'in burun delikleri alevlendi, kanı *kaynadı*. "Yani herkesi buraya mı hapsedeceksiniz? Onları mezbahadaki domuzlar gibi ölüme terk edecek ve hükümet sana izin verdiği anda gizlice kaçacak mısın? Vicdanın nerede Finn? Onu sağduyunla aynı yerde mi bıraktın?"

Finn'in kulakları kızardı. "Bu benim *işim*," diye tısladı.

"İnsanları katletmek mi? Hayır, Finn, bu *benim işim*. Senin parlak bir kahraman örneği olman gerekiyordu ama şu anda sadece acınası görünüyorsun," diye tükürdü. "O rozeti takmayı hak etmiyorsun. Burada yetkili kim?"

"Benim," dedi sert bir erkek sesi.

Darien arkasına döndü.

Kafası traşlı bir büyücü, elleri ceketinin ceplerinde geziniyordu.

Lanet olsun.

Haydut, Darien'in gölgesinde alçak bir hırıltı çıkardı.

Bu, *Kan Kraliçesi* adlı otel havaya uçtuğunda onu ve Jack'i tutuklayan aynı dedektifti. Darien'e nefret dolu gözlerle bakıyordu, zalim yüz hatları ıslak kapüşonunun altındaki gölgeler tarafından vurgulanıyordu. Darien'in sorgu odasında onu boğduğu kelepçenin zincirleri boğazını pembe bir yara iziyle kesmişti.

Sanki herif Darien'in ne düşündüğünü tam olarak biliyormuş gibi üst dudağı alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "Şimdi geri çekil yoksa buradan

Kelepçeler!" diye tersledi. Loren'e şöyle bir baktı ve ekledi: "Hanımın *olmadan*."

Darien kıpkırmızı kesildi, avuçları bu hıyarın dudaklarını ve göz kapaklarını kesmek için kaşınıyordu. Loren'in kalbi Darien'in tutuşu altında hızla çarpıyor, parmakları Darien'in kolunu sıkıca sarıyordu.

"Tehditlerin beni korkutmuyor," dedi Darien. "Karakolda yaptığın gibi bir korkak gibi rozetinin arkasına saklanmaya devam et."

Dedektif, "Çeneni çalıştırmaya devam et ve seni nereye götürdüğünü gör," diye karşı çıktı. "Sorun çıkarırsan tutuklanırsın. Bu kadar basit Cassel."

"Roark nerede?" Darien sorusunu Finn'e yöneltti, dudaklarından yağmur taneleri uçuşuyordu.

"Burada değil."

Darien cebinden telefonunu çıkardı. Baz istasyonları kısa bir süre önce çalışmaya başlamıştı, *hâlâ* çalışıyor olsalar iyi olurdu. "Babanın numarası ne tatlım?" diye sordu. Sesini yumuşatmaya çalıştı ama sesi yeni bilenmiş bir bıçaktan daha keskin çıktı.

Finn bir şeyler söylemeye çalıştı ama Darien onu duymazdan geldi, Loren'in okuduğu rakamlardan başka bir şeye odaklanmadı, duymak istediği tek şey onun tatlı sesiydi.

"Bu güç alanı yıkılıyor," diye homurdandı Darien, hat çalmaya başladığında ifadesini duyan herkese yöneltti. Darien, "Hemen şimdi," diye eklerken kel dedektifin bakışları yüzünde bir delik açtı.

DEPO

YVESWICH, KEREYALETİ

ROMAN'A BAKMAK SHAY'IN KALBİNİ ACITTI.

Acı dolu bir an için kendini buraya hiç gelmemiş olmayı dilerken buldu. Çocukları kurtarmaya o kadar odaklanmıştı ki, başka hiçbir şeyi, en azından kendisini düşünmemiştir.

Bu yüzden, gözlerini tekrar bu Gölge Ustası'na diktiği anda kalbinin nasıl hissedebileceği aklına gelmemiştir.

Kötü, işte böyle hissettiriyordu. Kalbi böyle hissediyordu. *Gerçekten* çok kötü hissettiriyordu. Yine de bunu düşündükçe ne kadar bencilce davrandığını daha iyi anlıyordu. Paxton ve Eugene'e yardım etme kararından asla pişmanlık duyamazdı. Onlar masum çocuklardı ve sadece Simon ve Trey gibi korkunç adamların hayatlarında olması bile bir suç sayılmalıydı.

Suç.

Belki de *asıl* pişmanlık duyduğu şey en başta Roman'la ilişkiye girmiş olmasıydı. Eğer o motel odasında Roman'ın kendisine dokunmasına izin vermek *yerine* ellerini kendine saklasaydı, şu anda böyle hissetmeyecekti. Sanki biri elini göğsüne sokmuş ve hâlâ atmakta olan kalbini söküp çıkarmış gibi.

Roman, Pax ve Sayagül sıkı bir kucaklaşmaya kilitlenmişlerdi, gözleri kapalıydı. Roman'ın eli Paxton'ın başının arkasını kavradı, parmakları çocuğun saçlarında kıvrılırken, küçük ejderha Pax'ın omzuna tünedi. Kanatları Paxton'a dolanmış, başı Paxton'ın boynuna sokulmuştu. Göğsünden gelen düşük titreşimli ses neredeyse bir mırıltı gibiydi. Ejderhalar mırılabilir miydi?

Yine de bu, Shay'in uzun zamandır gördüğü en tatlı şeydi.
Ve bunun bir parçası olmasa da, kendini bütün hissediyordu.

Göğsündeki kurşun yarası dışında.

Ağrıyı hafifletmek için derin bir nefes aldı ama sanki dikenli tel kümeleri ciğerlerini deliyormuş gibi daha da kötüleştirdi.

Sadece kısa bir süre önce tanıştığı bir adama karşı bu kadar yoğun duygular beslediği için aptal mıydı? Yoksa Roman'ı sevmek *bu kadar* kolay mıydı?

Kesinlikle ikincisi olduğuna karar verdi. Bu çocuk ve fırtınalı bir denizdeki sallarıymış gibi ona yapışan ejderha bunun kanıtıydı.

Roman'ın kehribar ve kestanenin zengin karışımından oluşan gözleri açılarak onunkilere kilitlendi. "Yaşıyorsun." Boğuk sesi kadının tüm kemiklerini titreterek, o motel odasında kulağına fısıldanan sözcüklerin anılarını yeniden canlandırdı. Sevgi dolu olanları ve günahkâr olanları.

Kadın boğazını temizledi. "Sen de öylesin."

"Oh adamım, Pax!" Eugene ciyakladı, sıçradı ve yumruğunu havaya kaldırdı. "Bunu görmeliydin! Trey'i sosisli sandviç gibi *kızarttı*!"

Paxton'ın gözleri hayranlıkla parladı. "Gerçekten mi?" Ona en sevdiği çizgi romandaki bir süper kahramanmış gibi baktı, tepkisi o kadar sağlıklı ve gerçektir ki bir an için gerçekten öyle hissetti.

"Şok tabancası gibi bir şeyin var mı?" Eugene ona sordu, peltekliği daha da artmıştı.

"Benim yıldırım güçlerim
var." "Hasta!" diye bağırdı
çocuklar.

Paxton sırtıttı ve Roman'a bakmak için başını geriye eğdi. "Bu senin yapabildiğinden bile daha havalı!"

"Dikkat et," diye uyardı Roman, yine de dudaklarında bir gülümseme belirdi ve bir köşedeki yara izini derinleştirdi. Shay o gülümsemeye uzun süre bakmamak için kendini zor tuttu. Öpmekten zevk aldığı o dudak. "Trey'i sen mi öldürdün?" diye sordu ona.

"Hayır, ama altına işettirdim," diye cevap verdi.

Roman'ın kaşları havaya kalktı.

"Şurada bir yerde baygın yatıyor." Eliyle işaret etti. Tabii çoktan uyanıp kaçmadıysa, ki bu da yaşadıkları şansla uyumlu olurdu.

Roman Pax'in saçlarını karıştırdı. "İyi olduğuna emin misin evlat? Yüzüne bir bak." Paxton'ın sıyrılmış burnunun ucunu bir parmak eklemiyle hafifçe sıyırdı.

"Ben iyiyim."

Sayagül aynı fikirde olmadığını ciyak ciyak bağırdı. "*Bandaja ihtiyacı var*," dedi.

"Ve banyoya. Burnundan bir duman üfledi.

Paxton güldü. "Kokuyor muyum?" Kolunu kaldırdı-

"Eugene?" diye seslendi endişeyle titreyen boğuk bir ses. Kylar Lavin kutuların ve paletlerin arasındaki dar geçitte aceleyle ilerliyordu. Onları, yani kardeşini görünce tökezledi.

Sonra hızını artırarak Eugene'i kucakladı ve çocuğun ayaklarını yerden kesti. "Lanet olsun, termit, yaşıyorsun!" Onu yere bıraktı ve parmak eklemlerini Eugene'in başının tepesine şiddetle sürterek çocuğun homurdanmasına ve elini itmesine neden oldu.

"Babamın her an burada olması gerekiyor," dedi Paxton, kısa süren neşesi çoktan kaybolmuştu. "Simon onu aradı."

"Kahretsin, o zaman gitmeliyiz," dedi Roman. "Hadi gidelim." Çocukları harekete geçmeleri için işaret etti. Sayagül ısıltılı kanat çırpışlarıyla Roman'ın gölgesinde kayboldu. "Ceketin nerede?"

"Kaybettim," dedi Pax.

"Al, benimkini giy." Roman ceketini çıkardı ve üzerinde gri, uzun kollu, yakasının ortasında kısa bir düğme sırası olan bir gömlek kaldı. Adam bir sanat eseriymiş.

Shay o lanet ceketini çıkardığı için ona lanet etti.

Paxton omuz silkerek ceketini giydi, fasulye sırtığı fiziği kumaşın içinde boğuluyordu.

Birlikte depoya gittiler. Yolda çocuklar onlara neler olduğunu anlattılar. Archie's Arcade'e nasıl geldiklerini.

Donovan ve adamları Roman'ın evini bastığında Dominic ve Blue çocuklarla birlikte kaçmıştı. Yolun aşağısındaki bir parkta saklanmaya karar vermişler ve silah sesleri duyduklarında Dominic ve Blue çocukları parkta bırakıp Arthur'u kontrol etmek için geri dönmüşlerdi.

"Ve sonra bu canavar bizi kovalamaya başladı," dedi Paxton. Her kelimesi adrenalin ve heyecanla soluk soluğaydı. "Biz de kaçtık ve rastgele bir adamın kamyonetine saklandık-"

"Sonra kamyon hareket etmeye başladı," diye söze girdi Eugene, "ve okula varana kadar dışarı atlayamayacak kadar korktuk. Orada başka öğrenciler de vardı. Öğretmenler bir tahliye planlıyordu, bu yüzden güvende olacağımızı düşündük-"

"Ama sonra Blaine ve Larina ortaya çıktı," diye araya girdi Paxton, umutsuzca ağabeyinin dikkatini çekmek için çabalıyordu. "Biz de Archie'nin evine koştuk.

ama Zac, Ty ve Brendon bizi takip etti ve kavgaya tutuştuk-"

"Ve Pax Zac'in suratına bir yumruk attı!" Eugene haykırdı.

Paxton kaşlarını çattı. "Hey, ona söylemek istedim!"

Ama Eugene duygularını dizginleyemeyecek kadar heyecanlıydı. "Dostum, siz de görmeliydiniz! Zac *bam gibiydi*-" Havayı yumrukladı. "Ama Pax *BAM gibiydi*-"

Bina sallandı.

Ampuller cam püskürtölerek patladı.

Çocuklar panik içinde bağırdı. Herkes başını örttü.

Şiddet korkunç bir boyuta ulaşmış, ayakta durmayı *ve düşünmeyi* zorlaştırmıştı. Shay yarı çömelmiş yarı yere düşmüş ve palet yığınlarına yaslanmış bir zincir halkasına tutunmuştu, diğerleri de aynısını yapıyordu. Altına saklanacak hiçbir şey yoktu, bu yüzden büyük kardeşler küçükleri vücutlarıyla koruyorlardı, toz düşüyor, enkaz ve kutular etraflarında takırdıyordu.

Sarsıntı başladığı gibi aniden azaldı.

Elektrikler kesilmişti - artık sadece blokta değil, bölge genelinde. "Bu da neydi böyle?" Shay nefes nefese kaldı.

Sanki daha kötüsü olamazmış gibi, silah sesleri, canavarların kükremeleri ve helikopter kanatlarının ritmik titreşimlerini duydular.

Roman'ın geniş gözleri onunkilere kaydđ, yüzünde dehşet okunuyordu. Dışarıdaki silah sesleri... sesler, Shay'in daha yeni fark ettiğı *bağırışlar*...

O ve Kylar buraya yalnız gelmemişlerdi. Dışarıda başkaları da vardı ve bu duvarların hemen ötesinde devam eden çılgınlığın sesine bakılırsa, başları belaya girmişti.

Tanner.

Ivy-eğer oradaysa. Safra

Shay'in boğazını yaktı.

Hepsi ayağı fırladı ve çıkış yoluna doğru deli gibi koşmaya başladı.

GÜNEY YVESWICH ŞEHİR SINIRLARI

YVESWICH, KER EYALETİ

LOREN NEFES ALMAKTA GÜÇLÜK ÇEKİYORDU VE BU SEFER ŞÜPHELENDİ. Bunun kendi sağlığından çok Yveswich'in hızla gerileyen durumuyla ilgili olduğunu düşündü.

Şehir sarsılırken Darien'in sabit koluna yapıştı. Sarsıntılar burada o kadar kötü değildi ama Yveswich'in kalbi ve orada sıkışıp kalan herkes kesinlikle bu sarsıntılardan etkilenecekti.

Darien'in ailesi, *onun* ailesi. Arkadaşları.

Hepsi hâlâ oradaydı.

Boşluktan dökülen kara kütlenin büyüdüğü *büyüdüğünü* ve kör edici kavrayışıyla daha fazla bölgeyi *ele* geçirdiğini dehşet içinde izledi. Çok geçmeden şehrin geri kalanını da yutacak, hayatta kalan herkesi görüşsüz ve savunmasız bir av haline getirecekti. Karanlığa füzeler atıldıkça ışıklar aralıklarla parlıyor ve karanlığın örtüsü altında istila eden yüzlerce kükreyen canavarı açığa çıkarıyordu. Ruh Terra'dan çıkıp yaşayanların topraklarına doğru pençeleriyle ilerliyorlardı. Etin ve kanın. Ziyafet için. Zafere.

Ölüm galip gelecekti. Onu durdurmanın bir yolunu bulamazlarsa, ölüm dünyanın yeni hükümdarı olacak ve yaşam-denge- artık olmayacaktı.

Sarsıntı azaldı. Otoyoldaki kalabalığın delici çığlıkları rüzgârda söndü.

Darien dikkatini tekrar telefonuna verdi ve daha önce iki kez sesli mesaja düşen numarayı ARA tuşuna bastı.

Hadi baba, diye düşündü. Yorgun gözlerini sıkıca kapattı, parmakları Darien'in kolunun yağmurdan kayganlaşmış yıpranmış derisini kavradı. *Sana ihtiyacımız var.*

Lütfen.

Sana ihtiyacım var. Bunu itiraf etmekten her zaman gurur duymuştu ama büyürken babasına gerçekten ihtiyacı olduğu pek çok zaman olmuştu. İkisinden biri, hangisi olduğu fark etmezdi. Ve *şimdi* ona gerçekten ihtiyacı vardı - bu babaya. Şehirde onları buradan canlı çıkarabilecek tek kişiye.

Kafası tıraşlı büyücü -Ceketinin göğsüne dikilmiş kimlik rozetinde gördüğü isim Dedektif Glen Campbell'dı- sırttı. "Güç kalkanı şu anda iniyor, değil mi?" diye alay etti yağın yağmura karşı. Başını sallayıp uzaklaştı ama onları düşmanca izleyebilecek kadar yakın durdu.

Telefonunu kulağına dayayan Darien şehrin yıkıntılarına bakarken doymuş saçlarından yüzüne yağmur suyu damlıyordu. Güçlü kolu koruyucu bir şekilde kızın etrafına sarılmıştı, gözleri günah kadar siyahtı.

"Bright burada." Telefonun hoparlöründen gelen bu kaba ses Loren'in vücudunda öyle güçlü bir rahatlama dalgası yarattı ki dizleri titredi.

Tanrılara şükürler olsun.

"Benim," diye yanıtladı Darien. Roark'ın kendisinden haber aldığına şaşırdığını gösteren bu karşılamanın ardından derin bir sessizlik oldu. Roark daha fazla bilgi almak için bastıramadan Darien devam etti: "Bir sorunumuz var. I-5 yolundayım ve adamlarınız geçmeme izin vermiyor." Omzunun üzerinden siyah bir bakış fırlattı. Loren dönüp kolunun altından bakınca Glen'in volta attığını ve kaşlarını çatarak onlara baktığını gördü. Bu adamın sorununun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama ondan gerçekten hoşlanmamıştı. Darien devam etti: "Kızlarınızdan biri yanımda, diğeri de hâlâ şehirde. Eğer adamlarını bu güç alanını kaldırmaya ikna edemezsen, kızlarından hiçbiri buradan canlı çıkamayacak."

Tedirgin bir sessizlik oldu. "Güç alanını çoktan kurdular mı?" Roark'ın şaşkınlıkla takip edilen sorusu hoparlörlerden cızırdadı. Loren sinyalin kesilmemesi için dua etti.

"Evet ve hayatımda gördüğüm en uzun trafik kuyruğuna bakıyorum. Kimsenin geçmesine izin vermiyorlar. İnsanlar çıldırmış durumda, isyan çıkarsa hiç şaşırmam. Bize yardım edebilir misiniz?"

Bir çatırtı daha. Loren onu duymak için kendini zorladı. "Loren seninle mi?"

Darien'in gözleri -yine mavi- yağmur lekeli yüzünde geziniyordu. "Y a n ı m d a n hiç ayrılmadı." Bu çok basit bir ifadeydi -tam bir gerçek- ama

Üşüyen vücudunu birkaç derece ısıttı.

"Bana beş dakika ver," dedi Roark. "Seni sonra ararım." Aramayı sonlandırdı.

Yetkililer arasında bir kargaşa çıkmadan önce üç dakika geçti. Tartışmalar başladı. Glen de dahil olmak üzere memurlar onlara doğru baktı.

Loren parmaklarını çapraz yaptı.

Bunun işe yarayacağına güveniyordu. Herkesin içinden Roark'ın imkansızı başarabileceğine güveniyordu. İyi bir baba değildi, hiçbir şekilde değildi ama çok iyi olduğu bir şey vardı, o da işiydi. Unvanını kazanması hiç de kolay olmamıştı ve şimdi sahip olduğu otoriteyle...

Beş dakika dolduğunda, güç alanı enerjide hissedilir bir değişimle aşağı indi. Bir ölümlü olarak bile Loren bu kadar yakınında dururken bunu kolayca hissedebiliyordu. Nemli saçlarının gevşek tellerini geriye savurdu ve midesine bir bulantı kıvrımı gönderdi. Sanki dalgalı bir denizdeki bir teknede duruyormuş gibi sallanıyordu. Darien'in beline sarılması onu sabit tuttu. Bu sonsuz fırtınada onun çapasıydı.

"Gidelim," dedi usulca. Döndü ve omzunun üzerinden o nefret dolu dedektife son bir bakış fırlattı. "Görünüşe göre düştü," diye seslendi.

Glen cevap vermedi.

Otoyolda, araçlarına dönmekte olan insan kalabalığının arasından birlikte yürüdüler. Darien onu korurken, ağır kaslı vücudu da silahları ve bıçakları kadar silahtı, tek bir kişi tarafından itilip kakılmadı. Bir kez bile.

Beş dakikadan biraz fazla bir süre sonra Darien'in telefonu çalmaya başladı. Bir adım bile atmadan telefonu çıkardı, boştaki kolu hâlâ koruyucu bir şekilde Loren'in etrafındaydı. Loren cevap verirken konuşmanın her iki tarafını da duymak için kendini zorladı.

"Cassel."

"Sana üç saat kazandırabilirim," dedi Roark.

Darien bu kez bir adım bile atmadı. "Üç saat mi?" diye yineledi. Loren, Roark'ı doğru duyup duymadığını merak etmişti ama Darien'in sözlü teyidi midesinin vücudundan çıkmasına neden oldu. Darien'in kolu, sanki onun sıkıntısını hissetmiş ve onu kötü haberlerden koruyormuş gibi Loren'in etrafında sıkılaştı. "Yarın öğlene ne oldu?"

"Kararları veren tek kişi ben değilim. Yapabileceğimin en iyisi üç kişi ve şimdiden bunu zorladığım söylendi. Loren'i dışarı çıkarın ve diğerleri her neredeyse onlara da dışarı çıkmalarını söyleyin."

Üç saat. *Tanrılar.*

Ama-

Roark, "Emirlerin değişmesine neden olan birkaç... komplikasyonla karşılaştık," diye devam etti. Yağmur yeniden şiddetlenmiş, duymayı ve görmeyi zorlaştırmıştı. Loren gözlerini kısarak baktı, kirpikleri ıslanmıştı. "Telefonda konuşamam ama değer verdiğiniz herkesi dışarı çıkarmanız gerekiyor. Loren'den başlayarak." Bu onun adını *yıllardır* en çok söylediği andı. "Bunu yapabilir misin?"

Neredeyse arabaya varmışlardı. Trafik hareketlenmeye başlamıştı; polisler, itfaiyeciler ve askeri personel barikatları sökmek için acele ederken ilk araçlar güç alanından geçerek tekrar geçilebilir hale gelmişti. Loren göz ucuyla güç alanının yeşilimsi tonunun parıldadığını gördüğünde, bu gölgeyi bir daha asla hafife almamaya yemin etti.

"Emirleri nereden alıyorsun?" Darien talep etti. Bir duraklama oldu. Sonra Roark dedi ki, "İmparator."

YOĞUN BAKIM ÜNİTESİ

YVESWICH, KERRYALETİ

JEWELS UYUYORDU.

Ritmik nefes alış veriş ve koridordaki saatin tik takları dışında oda sessizdi. Huzurluydu.

En azından Malakai denen kokuşmuş leke olmasaydı öyle olurdu -sessiz ve huzurlu-. Aptal herif, Yaratık'ı odanın öbür ucuna bir Uçan Top gibi fırlatmış gibi Travis'e ters ters bakıyordu. Aldığı her nefes o kadar ağırdı ki neredeyse homurdanıyordu. Saldırmaya hazırlanan bir boğa gibi.

Travis'in eldivenli elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. "Şu çılgın sahiplenici *saçma* tavrından vazgeçecek misin?" diye tersledi, sesini alçaltmayı başaramamıştı. Aspen de uyuyordu. Koltuğunda bir kedi gibi kıvrılmış, yanağını sandalyesinin koluna dayadığı dirseğinin kıvrımına dayamıştı. Gerçekten rahatsız görünüyordu ama iğrenç zeminde yatmayı tercih etmediği sürece tek seçeneği o sandalyeydi.

Malakai uzun zamandır gözlerini kırpmamıştı, gözleri damarlı gibiydi.

"Önce sen." "Ben sahiplenici değilim!" Travis tısladı.

"Eğer bu birazcık bile doğru olsaydı, burada kalmak yerine diğerleriyle birlikte giderdin. Daha yeni tanıdığın kız kardeşimi kendi ailene tercih ettin." Kaşlarını kaldırdı. "Çok mu çaresizsin?"

Bu belden aşağı bir vuruştan daha fazlasıydı. Taşaklarına bir tekme idi. Sert bir tekme idi.

Travis ayrıldıklarından beri diğerlerini düşünmeyi bırakmamıştı. Özellikle de Roman'ı. Malakai haklıydı; Jewels'ı, hiç tanımadığı bir Azrail'i kendi ailesine tercih etmişti. Kardeşlerine. Şeytanlarına. Darien, Lacey, Ivy, Jack, Maximus, Tanner... Suçluluk duygusu içini kemiriyordu.

Doğru şeyi mi yapmıştı? Jewels'a olan hislerinden şüphe duymuyordu ama onun kendisi hakkında ne hissettiğinden şüphe ediyordu. Kesinlikle. Sadece bir kez gerçek bir buluşma yaşamışlardı ve Jewels'ın ondan o kadar hoşlandığından bile emin değildi. Belki de çaresizdi.

Belki de gerçekten biriyle yatmaya ihtiyacı vardı.

İç çekerek sandalyesine iyice yerleşti, bacaklarını uzattı ve kollarını kavuşturdu, pozisyon değişikliği yüzüne kendi terinin kokusunu yaydı.

Burnunu kırıştırdı. Kahretsin, iğrenç kokuyordu. Bir duş ve biraz dinlenme için çok gecikmişti.

Delaney, sanki bu bir tür bakışma yarışmasıymış ve ödül de uyuşturucuymuş gibi onu izlemeye devam etti. Travis buna katılmadı, onun yerine Jewels'a baktı. Varlığıyla Malakai'yi zaten kızdırıyordu, o yüzden hayatı dolu dolu yaşayıp canı ne isterse onu yapabilirdi. Ve şu anda istediği şey Jewels'a bakmaktı.

İyileşiyor gibi görünüyordu ama belki de bu sadece onun iyimserliğinden kaynaklanıyordu. Cildi hâlâ hastalıklıydı, vücudu hastane önlüğünün içinde boğuluyordu. Bir cehennem zebanisine göre çok zayıf görünüyordu. Loren gibi, sayılır.

Evet, düşününce, gerçekten de pek iyi görünmüyordu.

"Uyurken kızlara hep ürkütücü bir şekilde bakar mısın?" Malakai soruyu sıkılmış dişlerinin arasından tıslayarak sordu.

"Kız kardeşinin takıldığı her erkeğe terör estirir misin?" "Sadece onunla çıkmaya çalışanlara."

Şanslı adam.

Saat ilerliyordu. Dışarıda şehir daha fazla silah sesi, daha fazla patlamayla sarsılıyordu. Helikopterler binaya o kadar yakın uçuyordu ki pencereler titriyordu.

Geçit büyüyordu. Çıkmak için yarın öğlene kadar zamanları vardı -ya da teknik olarak bugün müydü? Bir cehennem zebanisi olması, ölümlü ya da yarı ölümlü olmasından daha çabuk iyileşeceği anlamına geliyordu ama Kandırma hastalığına yakalanmış olması onu büyük bir dezavantaja sokuyordu.

Bu korkunç hastalığa yakalanmak için çok gençti. Kandırma genellikle yirmili yaşlarının başındaki insanları hedef almazdı. Genellikle otuzlu, kırklı yaşlar... Ve genellikle büyülerini kötüye kullanan insanlar. Randal gibi insanlar. Travis'in gördüğüne göre Jewels bunu yapmıyordu. Onun birini takip ettiğini gördüğünü bile sanmıyordu.

"Eğer baban gelirse," diye başladı Malakai, "Jewels ve Aspen'le birlikte gidiyorum ve seni de onunla birlikte buraya kilitliyorum."

Travis sertleşti. "Bu tam bir pislik lafı," diye homurdandı, böyle bir şeyin olması fikri onu iyice rahatsız etmişti. Donovan'ın kaçak oğlunun Yveswich'e döndüğünden hâlâ haberi yoktu ve Travis bunun böyle kalmasını istiyordu. Eğer burada olduğunu öğrenirse...

Titredi.

Malakai omuz silkti. "Ben bir pisliğim," dedi. "Ne bekliyordun ki?" Bir kadın sesi, "Bu söylediğin gerçekten de tam bir pislik, Malakai," diye mırıldandı.

Jewels uyanıktı ve kardeşine ters ters bakıyordu. "Travis'in babası berbat bir pislik. Biri bizi Cathal'la birlikte hapse atacağını söylese hoşumuza gitmezdi, değil mi?"

"Cathal kim?" Travis sordu.

Kız dikkatini yavaşça ona doğru kaydırdı, ifadesindeki buzlar yavaş yavaş çözülüyordu. "Üvey babamız."

"Nasıl hissediyorsun?" Malakai ona sordu.

"Öncekiyle hemen hemen aynı. Beş dakikadan daha uzun süre tartışmayı bırakırsanız belki biraz dinlenebilirim," diye espri yaptı.

Malakai homurdandı ve üç eklemine kırdı.

Jewels karanlık pencerelere doğru baktı. "Ve belki de şehir çenesini kapatırsa..." İçini çekti ve gözlerini ovuşturdu, serum çizgileri çarşafı çekiştiriyordu. "Saat kaç?" diye sordu bir esnemenin ardından.

Travis telefonunu çıkardı-

Ve Darien'den gelen aramayı gördü. Sesi sessizdeydi; bakmasaydı tamamen kaçıracaktı.

"Oh, kahretsin," diye nefes aldı. "Baz istasyonları çalışıyor." Telefonu kulağına götürdü. "Alo?"

"Planlar değişti," dedi Darien, sesi aciliyetle doluydu. Travis dik oturdu. Bu ses tonunu tanıyordu.

"Çıkmak için tam olarak iki saat elli dört dakikanız var."

Travis telefona daha sıkı sarıldı. Jewels ve Malakai birbirlerine bir şeyler mırıldanarak dinliyorlardı. Aspen kıpırdanarak uyandı ve konuşmak için ağzını açtığı anda Malakai parmağını dudaklarına götürdü.

"Hâlâ hastanede misin?" Darien sordu.

"Evet."

"Pekâlâ, beni dinlemeni istiyorum. I-5 yolundayım. Buraya geldiğimde, güç alanını çoktan kurmuşlardı. Neredeyse başaramıyorduk, ama ben

Roark'a ulaşmışlar ve o da bunu kaldırmalarını söylemiş. İmparator her hareketini dikte ediyor. Üç saatten az bir süre sonra şehir tam askeri karantinaya alınacak. Kimsenin dışarı çıkmasına izin verilmeyecek. Bu sen de dahilsin."

Travis'in sırtında ter damlaları belirdi. "Yanınızda kimler var?" diye sormayı başardı, ciğerleri daralıyordu. "Diğerleri nerede-"

"Ivy'yi aramaya çalıştım ama cevap vermiyor." Arka planda korna sesleri duyuldu. Eğer Ivy ile birlikte değilse, o zaman kiminle birlikteydi? Sadece Loren'le mi? "Onu tekrar deneyeceğim ve sonra seni arayacağım. İki saat elli iki dakika Travis. Loren'i Angelthene'e geri götürmeliyim ve sen de kışını kaldırıp oradan çıkmalısın. *Hemen*. Bu bir rica değil, emirdir. Yeterince açık konuştum mu?"

Travis konuşmaya çalıştı ama sadece bir vıraklama çıktı.

"*Travis*," diye tersledi Darien. "Oraya geri dönüp sana yardım etmek için yeterli zamanım yok ve olsa bile kimsenin içeri girmesine izin vermiyorlar. Bunu yapmak için sana güvenebileceğimi bilmem gerek."

Travis başını salladı, bir aptal gibi Darien'in onu göremediğini unutmuştu. "Evet," diye homurdandı. Boğazını temizledi. "Evet, bunu yapabilirim. Bana güvenebilirsin."

"Umarım ayağa kalkarsın. Zaman geçiyor."

Ayaklarını yere sağlamca bastı ve destek için sandalyesinin kol dayanağını kavradı. "Peki ya Roman, o seninle mi?"

"Roman kendi başının çaresine bakabilir." Bu doğrudu.

Yine de Travis'in kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki düşünmekte zorlanıyordu. "Onu aradın mı? O-"

"Travis, *kendine* odaklanmalısın. İkimiz de Roman'ın senden ne yapmanı isteyeceğini biliyoruz, o yüzden kendini toparlayıp bunu yapmalısın." Evet, Travis onun ne istediğini biliyordu ama bu hoşuna gitmesi gerektiği anlamına gelmiyordu. Roman'ın Darien'la birlikte olmamasından da *hoşlanmıyordu*. Bu da hâlâ şehirde bir yerde olduğu anlamına geliyordu. Muhtemelen Paxton'ı arıyordu. Darien devam etti, "Onu tekrar arayacağım ama hemen tahliye etmeniz gerekiyor. Sana arkadaşın ya da kuzenin olarak değil, patronun olarak söylüyorum. Siktir git, Trav-şimdi."

Diğerleri çoktan harekete geçmişti, Aspen Jewels'ın kollarındaki ve ellerindeki serumları çıkarıyordu.

"*Travis*," diye tekrar bağırdı Darien, keskin sesi kulak zarına bir kurşun gibi saplanmıştı. Araçlar vızır vızır geçerken telefonun hoparlörleri çatırdadı.

Hangi cehennemdeydi? I-5'te, demişti. Otoyolun kenarında mı duruyordu?

"Evet, seni duyuyorum Darien, gidiyorum." Travis ayağa kalktı. "Hızlı ol."

Telefonu kapattı.

"Seni taşıyabilirim," diyordu Malakai Jewels'a. Yataktan kalkarken onu yakalamak için kollarını uzatmıştı.

"Bırak da yürüyeyim," diye ısrar ederek onu uzaklaştırdı. "Yardıma ihtiyacım olursa sana söylerim." Çıplak ayaklarına bakarak durakladı. "Hiç kıyafetim yok." Kahretsin, bu doğrudu. Sağlık görevlileri elbisesini kesip çıkarmışlardı.

"Çıkarken sana giyecek bir şeyler buluruz," diye güvence verdi Aspen, yemek tepsisini bir kenara bırakarak. "Çoğu hastanede geçmiş olsun mağazaları var ama o da olmazsa her zaman Kayıp Eşya Bürosu var."

Malakai perdeyi kenara çekerek, "Ne işe yararsa," dedi. "Gidelim, Bean. Olabildiğince hızlı ol, yoksa seni omzumun üzerinden atarım."

Diğer iki hastanın mutlu bir cehalet içinde uyuduğu ortak odadan çıktılar ve koridora doğru ilerlediler.

Ürkütücü bir sessizlik vardı. Işıklar sönmüştü, dün hep birlikte toplandıkları bekleme odasında tek bir kişi bile yoktu. Daha fazla hasta ve personel tahliye edilmiş olmalıydı.

Hemşire odasının önünden geçerken Travis oranın da terk edilmiş olduğunu gördü.

Bir telefon ahizesinden fırlamış ve masanın üzerine düşmüştü.

Bir sandalye yan tarafına devrilmişti.

Birisi yere bir fincan kahve düşürmüştü ve orada bırakmıştı. Grup arasında gerginlik dalgalanıyordu. Eller silahlara doğru gevşedi.

Bu insanlar o kadar aceleyle mi gitmişlerdi ki tüm bu eşyaları devirmişlerdi? Yoksa başka bir şey mi olmuştu? Herhangi bir ses duymadıkları düşünüldüğünde bu pek olası görünmüyordu ama-

Travis tabancasını çekti ve yürümeye devam etti. Köşeye ilk ulaşan Malakai oldu.

Islak, pis bir koku Travis'in yüzüne tokat gibi çarptı. Ugh, bu *koku*- Köşeyi döndüklerinde Malakai donakaldı.

Herkes dondu.

"Ne oluyor be?" Malakai nefes aldı.

Duvarların her yerinde kan vardı. Kan ve pençe izleri.

Her odada ve koridorda insanlar ölü yatıyordu. Boğazları kesilmişti.

Karınları deşilmiş, iç organları yere saçılmıştı.

Işıklar titriyordu.

Elektrikler kesildi, karanlık bir yorgan gibi çöktü.

Hastanenin derinliklerinde bir şey kükredi.

DOĞU YVESWICH ENDÜSTRİYEL PARKI

YVESWICH, KERYALETİ

DIŞARIDA KIYAMET KOPMUŞTU.

Roman depodan çıkıp kanlı bir savaş alanına doğru ilerlerken Paxton'ı yakınında tuttu.

Kömür karası gökyüzünden kar kümeleri ve küller yağıyordu. Binalar yanıyor, alevler harap olmuş sokakları titrek bir rahatlıkla aydınlatıyordu.

Ama ateşin parıltısı hâlâ Boşluk'la boy ölçüşemiyordu. Uhrevi karanlık büyümeye devam ediyor, dünyalarını parça parça, yapı yapı karartıyordu. Işıktan beslenen bir parazit. Yaşamın kendisinden.

Diğerleri çatışmaya girmiş, ölü canavarlar etraflarında kanlı topaklar halinde yatıyordu. Gittikçe kararan sokakta kurşunlar parlıyordu ve birkaç blok ötede, binaların arasında ve üstünde süzülen Filo askerlerini ve saldırı helikopterlerini gördü. Çeşitli silahlı kuvvetlerin üyeleri mermiler, arbaletler ve sihirle geliştirilmiş kılıçlarla kanatlı iblis sürülerine karşı savaşıyordu. Kükreyen komutlar ve hızlı ateş eden silah sesleri gecenin içinde çınlıyordu. Bazıları Roman'ın daha önce hiç görmediği ırklara ait olan bu canavarların ortak bir özelliği vardı.

Alınlarına gömülü taşlar. Kara büyüyle titreşen bu taşlar onları neredeyse yok edilemez kılıyordu. Mermiler, bıçaklar, tatar yaylarından fırlatılan oklar... Bu askerler de ellerinde sopa ve taş taşıyor olabilirlerdi.

Bu kazanabilecekleri bir savaş değildi. Bu şehir, onun evi, çoktan kaybedilmişti.

Kara gökyüzünden bir iblis üzerlerine doğru geldi.

Roman onu bir büyü silahıyla yere serdi, gölge onun kösele kanatlarını kapattı.

İblis kaldırıma çarptı ve Max'in obsidyen kılıcının yoluna yuvarlandı.

Kılıcı kafatasına sapladı, sonra çizmesini sivri omurgasının arkasına geçirdi ve bıçağı çekip çıkardı.

Bu, acil tehditlerin sonuncusuydu. Bu da onlara *gitmeleri* gerekmeden önce konuşmak için yaklaşık beş saniye veriyordu.

"Shay!" Ivy haykırdı. Kanla kaplı arsada hızla ilerledi ve Shay'i Roman'ın imrenerek baktığı dönerek sarılan bir kucağın içinde yakaladı.

Sadece hırsızın köşeden canlı, iyi ve her zamanki gibi nefes kesici bir şekilde geldiğini gördüğünde değil, deprem olduğunda da ellerini kendine saklamak çok zor olmuştu. Kız zincir halkasına tutunup yere düştüğünde, onu korumaktan başka bir şey istememişti. Pax'e yaptığı gibi onu güvende tutmak.

Onu ilk gördüğünde hissettiği rahatlama kısa sürmüştü. Babası yerine koyduğu çöpün onun hayatı için yaptığı tehditleri hatırladığı anda tamamen unutmıştu.

"*Eğer bir daha çizgiyi aşarsan,*" demişti Don, zalim sözleri şimdi Roman'ın hafızasında yankılanıyordu, "*birkaç adamım tarafından kanlı bir şekilde tecaviize uğrayacak.*"

Roman bunun olmasına izin vermeden önce ölürdü -kendi kalbini kırardı-.

"Kaç aracımız var?" Herkes nefes nefese ve ter içinde bir grup oluştururken Roman sordu. "Buraya nasıl geldin?" diye sordu Roman'ın yeni fark ettiği Tanner'a. Birkaç kurumuş kan ve çürük dışında iyiydi. Darien bunu duyduğuna sevinecekti.

"Beni aşar," diye yanıtladı hacker nefes nefese. Silah kemerine bir tabanca sıkıştırdı - o tek silah dışında boştu. "Shay'le birlikte o kamyonun arkasında uyandım." Yolun aşağısında, tenteli siyah bir kamyonu işaret etti.

"Uzun lafın kısısı," dedi Shay, "o kamyon Wyverns'e ait. Pax'i arıyorlarmış ve onu nerede bulabileceklerini bilebileceğimizi düşünmüşler. Görünüşe göre Don bütün Darkslayer evlerinde onu arıyormuş."

"*Wyvernler mi?*" Kylar tekrarladı. Sövdü. "Nasıl kaçabildiniz?"

Shay cevap olarak parmaklarını salladı, uçlarında soluk menekşe rengi şimşekler çıtırdıyordu.

Kylar'ın kafası Roman'a doğru döndü, gözlerinin akları görünecek kadar irileşmişti. "Şimşek ve illüzyon mu?"

"Yerleşik bir şok tabancası var!" Eugene ayaklarının üzerinde zıplayarak böbürlendi.

Roman, hâlâ fışkıran Kylar'a karşılık olarak omuz silkti. "O inanılmaz." İfade, onu durduramadan ağzından kaçtı ve Shay'in vücudunun tepki olarak nasıl gerildiğini kaçırmadı.

Eugene hâlâ zıplıyordu. "Trey'i sosis gibi pişirdi!"

Max, Roman'a "Trey kaçtı," dedi ve bu talihsiz haber Eugene'in zıplamayı bırakıp ayağını yere vurmasına neden oldu. "Biz gelir gelmez binanın dışına çıktı."

"Plana geri dönelim," diye araya girdi Roman. Bu kamyonun da eklenmesiyle toplam üç araçları olmuştu. Burada toplam dokuz kişi vardı, bu da demek oluyordu ki... Koltukları saydı. Bu onlara fazlasıyla yer sağlıyordu. "Burayı boşaltmamız gerekiyor," dedi, sonraki sözlerini Shayla ve Tanner'ın yararlanması için söyledi. "Hastanede Kızıl Baron'la karşılaştık. Yarın öğlen yeni bir güç alanı kuracaklarmış ve kurulduktan sonra kimsenin geçmesine izin verilmeyecekmiş."

"Dare çoktan gitti," diye araya girdi Kylar. "Loren'in vücudu geçide tuhaf tepkiler veriyor, o yüzden onu Angelthene'e geri götürüyor."

"Lace, Art ve Jack de gitti," diye ekledi Ivy.

Tanner gözlerini kırıştırdı. "Bir saniye, şimdiden her şeyi kilitlediler mi? Peki ya onca insan? Milyonlarca insan olmalı-"

"Beklemiyorlar," dedi Max. "Ve Maya'yı bulup onu uyarmalıyım, yoksa kendimle yaşayamam."

Ivy, birkaç blok ötede patlayan patlayıcıların gürültüsü arasında "Durun!" diye bağırdı. Telefonunu çıkarmıştı, yüzü telefon ekranının ışıltısıyla aydınlanmıştı. "Herkes sessiz olsun, Darien beni arıyor." Aramayı cevapladı, daha fazla patlayıcı patlarken boştaki kulağını parmağıyla tıkadı. "Alo? *Darien*? Seni zar zor duyabiliyorum!"

O konuşurken grup sessizliğe gömüldü, şehir etraflarında sallanıyordu.

"Maya'yı aramaya gidekseniz bunu şimdi yapın," diye bağırdı Roman gürültünün içinden Max'e hitaben. Ateşin aniden kesilmesi onlara bir anlık sahte bir sükûnet verdi ve Ivy'nin daha iyi duymasını sağladı. "İnsanlar şimdiden paniklemeye başladı. Bahse girerim otoyollar tıkanmıştır-"

Hemen arkasına bir şey düştüğünde yer titredi. Döndü, eli silahına doğru gitti-

Bu Dominic'ti, siyah kanatlarını açmıştı. Kollarında Mavi'yi taşıyordu.

Onu ayağa kaldırdı. "Her yerde sizi arıyorduk," dedi Melek nefes nefese. Yüzlerine ve savaş giysilerine bulaşan kan, yol boyunca birden fazla engelle karşılaştıklarını gösteriyordu. "Ne oldu böyle?"

Roman, "Uzun hikâye," dedi.

"Çocuklar," diye araya girdi Ivy, sesi stresten yükselmişti.

Birkaç blok öteye bir füze daha düşmüş, çıkan gürültü Pax'in tökezlemesine ve ellerini kulaklarına götürmesine neden olmuştu. Roman onu sabitledi, sonra ellerini Pax'in ellerinin üzerine koyarak gürültüye karşı daha iyi bir tampon oluşturmalarını sağladı.

"Arayan Darien'di!" Ivy bağırıyordu. "Güç alanını çoktan kurduklarını ama Roark'ın onu indirmeyi başardığını söyledi." Gözlerindeki panik, teninin solgun rengi... Roman o konuşmadan bir saniye önce bunun olacağını anlamıştı. "Tahliye için üç saatten az vaktimiz var."

Dehşet grubun içine yayıldı.

"Üç saat mi?" Kylar ve Dominic tekrarladı. Bir füze daha isabet etti.

"Hemen çıkmamızı istiyor," dedi Ivy, sersemlemiş görünüyordu. "Darien ve Roark da çıkmamızı istiyor."

"Travis konusunda ne yapacağız?" Dallas sordu. "O hâlâ hastanede."

Lanet olası *Travis* buraya geri dönerek, hastanede kalacak kadar aptalca davranarak her şeyi daha da kötüleştirmişti. Onun hakkında ne yapacaklardı?

Roman onun hakkında ne yapacaktı?

Dişlerini sıktı.

"Darien onu çoktan aradığını söyledi," diye yanıtladı Ivy. Kusmamaya çalışıyormuş gibi görünüyordu ve Roman da bağırsaklarını kusacakmış gibi hissetti. Bir kardeş bulunmuş, diğeri çoktan kaybolmuştu. "Zamanlayıcı kuruyorum." Eli saatine gitti. "Siz de aynısını yapmalısınız - ne kadar zamanımız kaldığını unutmadığınızdan emin olun."

Max onun dediğini yapan tek kişiydi, diğerleri ya saat takmıyordu ya da uyarıyı değerlendirirken oldukları yerde donup kalmışlardı.

Üç lanet saat.

Üç saatten *az*. Roman bu şehri avucunun içi gibi biliyordu, bu caddeleri o kadar çok kullanmıştı ki gözleri kapalı bile gidebilirdi.

Üç saatten az bir süre, kitlesel histeri ve tampon tampona trafikle birleşince...

İhtimaller iyi değildi. Hem de hiç iyi değildi. Bok gibiydiler.

Roman'ın hâlâ Paxton'ı eve götürmesi, bazı eşyalarını alması ve çıkması gerekiyordu. Ignis'in yarım dönümlük arazisinde koşturup herkesi ayağa kaldıracak vakti yoktu.

Ama Travis'e bir şey olursa bununla yaşayamazdı.

Gömleğinin kolunu silkeledi ve kendi zamanlayıcısını ayarladı. Ivy yanına geldi ve mümkün olduğunca doğru, neredeyse saniyesine kadar ayarlamasına yardım etti.

"Ben gidiyorum," diye duyurdu Max. "Dal, eğer onlarla gitmek istersen, çekinme. Zaten senin gitmeni tercih ederim. Ama Maya'yı bulmam gerek. O kamyonda kaç koltuk var?"

"Üç," diye cevap verdi Shay.

"Ben alırım o zaman." Arabasının anahtarlarını el altından Kylar'a verdi. "Fazladan odaya ihtiyacınız var." Arabalarda fazla yer yoktu ama arka koltukları vardı.

"Max, bekle!" Ivy seslendi. Ama Max çoktan hareket etmişti, Dallas arkasına bile bakmadan onun peşinden koşuyordu.

Paxton, Roman'ın kolunu çekiştirirdi. "Roman," diye inledi.

"Şimdi olmaz dostum," diye homurdandı Roman. Lanet olsun, Travis-Roman çok sinirlenmişti, kanı kaynıyordu. Şimdi ne yapması gerekiyordu? Onu burada mı *bırakacaktı*? Onun yardımı olmadan çıkabileceğine mi inanacaktı?

"*Roman.*" Bu kez Pax'in sesi kırık bir hıçkırıktı, eli Roman'ın bileğini çekiştiriyordu. Bir şeye bakıyordu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Her ikisi de tanıdık olan iki araç yolun aşağısında durdu.

Roman'ın ruhu bedenini terk etti.

"*Hayır!* Sayagül onun gölgesinden bağırdı, korku sesini parçalıyordu.

"*Roman, hayır! Onu almasına izin verme! Pax'i alamaz! O-*"

Kylar, Eugene'i kendine doğru çekerek, "O l a m a z ," diye fısıldadı. Diğerleri etrafta toplanmış, silahlarını çekmiş, Max ve Dallas bu tarafa doğru geri çekiliyorlardı.

Çok geç kalmışlardı. Çok uzun sürmüştü.

Roman, Paxton'ı kolundan tuttu ve Donovan Slade ilk arabadan inerken çocuğu arkasından yönlendirdi, beş Shadowmaster da onunla birlikte.

YVESWICH GENEL HASTANESİ

YVESWICH, KERALA EYALETİ

TRAVIS RAFTAN GİRİBİR EŞOFMAN ALDI VE ASKIDAN GEÇİRDİ.

Jewels'a M harfiyle işaretlenmiş. "İşte, bir tane buldum. Acele et."

Zemin kattaki hastane hediyelik eşya dükkanındaydılar, etrafları *geçmiş olsun* ve *yeni bebek* eşyalarıyla dolu raflarla çevriliydi. Elektrikler kesik olduğu için merdivenleri kullanmak zorunda kalmışlar ve oradan da camı kırarak bu dükkâna girmişlerdi. Burada satılan şeylerin çoğu bu özel durumda işe yaramıyordu -kartlar, doldurulmuş hayvanlar, balonlar, şekerler, atıştırmalıklar, dergiler, mücevherler. Ama arka tarafta bir giysi rafı vardı ve burada tişörtler ve onlara uygun eşofman altları bulunuyordu, bu da hayatlarını biraz daha kolaylaştırıyordu.

Jewels aceleyle tek kişilik soyunma odasına girdi ve Malakai kapının yanında nöbet tutarken perdeyi yırtarak kapattı. Aspen koşarak Kayıp Eşya Bürosuna gitmişti ve şimdi bu tarafa dönüyordu. Elinde bir çift basit beyaz koşu ayakkabısı tutuyordu.

Hastanenin bu bölgesi boşaltılmış ve kapatılmıştı, her yerde ölü insanlar vardı. Aşağı inerken onları öldüren her neyse onunla karşılaşmadıkları için şanslıydılar. Eğer Ruh Terra'dan gelen o şeylerden biriye, boku yemişlerdi. Özellikle de Malakai hayatında ilk kez ayıkken ve ellerinde Venom yokken.

Jewels'ı beklerken Travis ceplerini atıştırmalıklarla doldurdu, bir granola barı yırtıp açtı ve hepsini ağzına attı. Çikolata parçalarının ve yulafın tadı midesini guruldattı. Açlıktan ölüyordu.

Jewels dışarı çıktığında Aspen ayakkabılarını giymesine yardım etti. "Bunlar kaç numara?" Jewels çıplak ayaklarını içine sokarak sordu.

"Altı buçuk. Ellerinde sadece bu vardı."

"*Altı buçuk mu?*" diye tısladı. "Cehennemden su toplayacağım!" Ayaklarını yırtık pırtık ayakkabıların içine sokarak onları esnemeye zorladı. Giydiği bol sweatshirt'ün göğsünde "*Yveswich'ten sağ çıktım ama elime geçen tek şey bu berbat sweatshirt oldu*" yazıyordu.

Tüm bu çılgınlık göz önüne alındığında, uygun.

"Gidelim millet!" Malakai bağırarak onları kırılmış pencereye, düşmüş mankenlere ve camda yatan patlamış balonlara doğru salladı. "Dışarıda kıyamet kopuyor ve zamanımız yok!"

"Hadi, seni aptal şey," diye mırıldandı Jewels ayakkabıya. Parmağıyla sol topuğunu içeri çekip bağladı, Aspen sağ topuğun bağcıklarını çoktan bitirmişti.

Ve sonra koşmaya başladılar -neredeyse. Jewels hâlâ nefessizdi, vücudu zayıftı, bu yüzden koşuları daha çok koşu gibiydi. Bir ölümlünün hızında. Bu da işkenceydi. Kırılan pencereden atladılar, koridorda aceleyle ilerlediler, yan kapıdan geçtiler-

Doğruca park yeri olan saf kaosun içine.

"Kahretsin!" Malakai homurdandı, bir elini karmakarışık saçlarında gezdirdi, belli ki az önce Travis'in aklına gelen şeyin aynısını düşünüyordu. "Dahi Darien arabamızın olmadığını hiç düşünmemiş!"

"Darien'i suçlama, bunu sen de düşünmedin, seni gerizekalı!" Travis yüzüne karla karışık yağmur yağarken tersledi. Park yeri buz tutmuştu, daha önce yağan kar ve yağmur çoktan donmuştu.

Sanki Darien konuştuklarını duyuyormuş gibi, Travis'in telefonu çaldı.

Cevap vermek için kaydıldı. Hastaneyi çevreleyen gürültü Darien'in telefonunun hoparlörlerinden duyulduğu anda konuştu. "Kapana kısıldın, değil mi?"

"Nereden biliyorsun?" Travis sordu, sesi stresle gerilmişti. "Şanslı bir tahmin," dedi Darien düz bir sesle. "Seni takip ediyorum," diye ekledi.

Travis'in eli boğazına gitti, parmakları çıplak deriyi yokladı. Roman'ın ona verdiği Avertera tılsımı -yıllar boyunca biriktirdiği ve dün gruptaki herkes arasında paylaştırdığı bir sürü tılsımı vardı- çoktan gitmişti.

"Evet, arkanı kollaman gerekecek," dedi Darien, sanki elinin nereye kaydığını görmüş gibi. "Psikopat babanın seni bulmasını istemezsin."

Sokaklar nasıl görünüyor? Kalabalık mı?"

"Yine şanslı bir tahmin."

"Pekâlâ, tekneyle gitmeni istiyorum." Travis soru sormaya fırsat bulamadan Darien açıkladı: "Trafığı aşman çok uzun sürer, tabii bir araç bulabilirsen. Suyu ulaşabilirseniz, güç alanına doğru düz bir atış yapabilirsiniz."

"Darien tekneyle çıkmamız gerektiğini söylüyor," dedi diğerlerine, gürültüyü bastırmak için bağırarak. Darien'e "Neredesin?" diye sordu.

"I-5'e park ettim. Buradan Yveswich'i görebiliyorum. Yollar berbat, hiçbir çıkışa zamanında varamazsın ve ordu doğudaki otoyolları kapatmış durumda. Kuzey, güney ya da su tek seçeneğiniz. Bu konuda bana güvenmek zorundasınız."

"Suya ulaşabileceğimizden de emin değilim," diye nefes nefese kaldı. Hastane Yveswich'in kalbindeydi. Açık olan her otoyol çıkışı okyanustan daha uzaktaydı ama çok da fazla değildi.

Ama Darien trafik konusunda haklıydı; tüm şehir, özellikle de ana yollar ve çıkışlar tıkanmıştı. Yürüyerek kaçarlarsa, bu sıkışıklıkta mücadele etmekten daha fazla şansları olacaktı. Suyu ulaştıklarında onları suyun kendisinden başka durduracak hiçbir şey olmayacaktı.

Ve içinde yaşayanlar.

"Denemelisiniz," dedi Darien. "Ve hareket etmeye başlamalısınız. Hemen şimdi."

Travis küfretti ama hiç vakit kaybetmeden harekete geçti. Diğerleri koşarken ona ayak uydurdular, sulu kar onu kör ediyordu.

"Benim için Roman'ı arayabilir misin?" Travis nefes nefese kaldı, botları kaldırıma vuruyor, karanlık ve donmuş dünya her adımda zıplıyordu. "Ona üzgün olduğumu söyle-"

"Ona kendin söyleyebilirsin," diye kaba bir şekilde araya girdi Darien. "Çık dışarı Travis. Seni gömmek zorunda bırakma bizi." Telefonu kapattı.

Kahretsin, Darien bazen sert olabiliyordu ama sözleri tek bir şeyi başarıyordu: Travis'in daha hızlı koşmasını sağlıyordu. Jewels şimdi Malakai'nin sırtındaydı ve hâlâ iyileşmeye çalışırken yeterince hızlı hareket edemiyordu.

Suya ulaşmanın bir yolunu bulmaları gerekiyordu. Belki bir araç kiralayabilirlerdi. Kıyıya en yakın bölgeler en az sıkışmış bölgelerdi, insanların çoğu ana otoyollara ve şehir merkezine akın etmişti. Yol boyunca koşabilirlerdi, evet -Cehennem Zebanisi'nin hızı ve esnekliği buna izin verirdi- ama ne kadar yorgun oldukları düşünülürse bu zor olurdu.

İki saatten biraz fazla zaman kalmıştı. Bunu başaramazlarsa burada sıkışıp kalacaklardı.

Ve Travis ailesini -terk ettiği kardeşlerini- bir daha asla göremeyebilirdi.

DOĞU YVESWICH ENDÜSTRİYEL PARKI

YVESWICH, KENT EYALETİ

" İLLÜZYONUNU KULLAN," DEDI MAX SHAY'E. O ZAR ZOR NEFES ALABİLİYORDU, ONUN

Donovan Slade ve Gölge Efendileri'nin (aralarında Blaine ve Larina da vardı) yolda ilerleyişini izlerken vücudu gerilmiş ve stresten aşırı ısınmıştı.

Paxton'ın annesi de buradaydı. Grubun başında yürüyordu, paltosunu etrafına sarmıştı, yüzü sevgi dolu bir annenin endişesinin mükemmel bir portresiydi.

Yem, bu senaryodaki tek şeydi. Donovan onu yem olarak getirmişti. Paxton'ı avucunun içine çekmek için bir girişim.

Ve yem tam da ihtiyaçları *olan* şeydi. Max o yem olacaktı.

Shay'in başı Max'e doğru döndü. O da zorlukla nefes alıyordu. Max, "Pax'i buradan çıkarabilmemizin tek yolu bu," diye açıkladı. Hatta

Ona bu kadar yakın dururken, silah sesleri, korkunç kükremeler ve gökyüzünden kâbus gibi yaratıklar fırlatan füzeler arasında neredeyse bağırarak zorunda kalmıştı. "Bir illüzyon yap, Roman ve Pax kamyonu biniyormuş gibi görünsün. Ben onları uzaklaştırırım."

"Max," diye mırıldandı Ivy, gözleri parlıyordu.

Diğerleri ona baktı, yüzleri endişeyle doluydu. Tanner tartışmak için ağzını açtı. Kapa çeneni.

Max bu insanları seviyordu. Onlar için bunu yapacaktı.

Bu yüzden cesur bir yüz ifadesi takındı. Boğazındaki yumruyu yuttu. "Yap şunu," diye ısrar etti. "Etkisi geçecek ve yakında geri dönecek, ama bu sana

Adamların kaçmak için daha fazla zamanı var."

Donovan yaklaşıyordu. Sanki dünya kadar zamanı varmış gibi yavaş yavaş yürüyordu. Parmağını bile kıpırdatmadan her birini katledebileceğini çok iyi biliyordu. Ukala piç.

Paxton'ın annesi yaklaşıyordu, siyah saçları yüzüne doğru savruluyordu. Pax'in adını sayıklıyor, ona gelmesi için yalvarıyordu.

Yolun ortasına çömeldi ve kollarını ona doğru açtı.

Çocuğu yerinden kımıldamadı. Roman'ın arkasında kaldı. Babasından, annesine güvendiğinden daha çok korkuyordu.

Bunun ortaya çıkışını izlemek ne kadar korkunçtu. Paxton'ın yaşlarla dolu gözlerindeki çatışmayı görmek. Annesinin sevgisine ihtiyaç duyan ama babasından korktuğu için ona gidemeyen bir çocuk.

"*Yap şunu,*" diye ısrar etti Max, midesi bulansa da. Donovan gibi birinden kaçma ihtimali... Hiç de iyi değildi. Yine de, "Zamanımız tükeniyor," dedi.

Shay bir süre daha düşündükten sonra bir kez başını salladı. Shay gözlerini kapatırken Ivy sert bir sesle, "Numara yok," dedi. "Bu sefer olmaz."

Shay burnundan uzun bir nefes çekti. Ağzından dışarı üfledi. Max'in ayaklarının altındaki zemin gümbürdedi, hava enerjiyle değişti -Kimin olduğunu bilmiyordu.

Çünkü Donovan da büyüsünü toparlıyordu, gücü o kadar güçlüydü ki etrafındaki taşlar ve enkazlar boyu kadar yüksekte yüzüyordu. Ona en yakın olan karanlık daha kalın görünüyordu, sanki Boşluk'un bir parçası onun içinde yaşıyordu. Serbest bırakılmak için yalvarıyordu. O korkunç gücün tek bir fısıltısı, onları sona erdirmek için gereken tek şeydi.

Shay'in savaş giysisinin kolundaki yırtıklardan beyaz ışık parlıyordu - kanal dövmesi.

Vakit neredeyse gelmişti.

Max vücuduna açığı verdi. Koşmaya hazırlanıyordu. *Hepsi* koşmaya hazırlandı.

"Seni seviyorum Max," dedi Ivy. Kelimelerin kendisi bir çiçekten daha yumuşak olsa da, sesi çelikten daha güçlüydü. "Ölmemeye çalış."

"Üç..." diye başladı Shay.

"Bugün ölmeyeceğim," diye cevap verdi Max, kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu. Donovan'ın etrafında yüzen enkaz o kadar sert titreşmeye başladı ki bulanıklaştı. "İki..." diye fısıldadı Shay.

Max ekledi, "Hiçbirimiz değiliz." Buraya kadar kaybetmek için gelmemişlerdi.

"Bir." Shay parlayan siyah gözlerini açtı. Nefesini içine çekti ve "ŞİMDİ!" diye bağırdı.

Hiçbiri bundan sonra olacaklara hazırlıklı değildi.

KULAKLARI YIRTAN BİR ÇATIRTI GECEYİ BÖLDÜ.

Askeri sınıf bir helikopter aniden kontrolünü kaybedip hızla yere çakılırken, rüzgâr şiddetli bir şekilde caddeden aşağıya doğru savruluyor, enkaz ve tozu karıştırıyordu. Yarasaya benzeyen iki büyük canavar helikoptere yapışmış, üçüncüsü ise içeriye girerek çılgık atan askerleri ve pilotları yutmaya başlamıştı. Adamlardan biri dışarı atladı ve aşağı inerken belini kırdı.

Roman'ın gözleri büyüdü. "Vuracak," diye nefes aldı. Tam da durdukları yere çarpacaktı. "Kutsal tanrılar," diye fısıldadı biri.

"*DIKKAT EDİN!*" Roman böğürdü.

Paxton ve Shay'i yere yatırdı ve kendini onların üzerine attı.

-Vücuduyla onları koruyordu.

Helikopter yola çakıldı ve parçalara ayrıldı, çarpmanın etkisiyle hava aracından geriye kalanlar alevler içinde kaldı.

Kan püskürdü.

Nesneler korkunç bir güçle etrafa savruldu, camlar kırıldı ve sokak lambaları parçalandı.

Sonunda, kışkırtıcı kurtaran sadece büyü kalkanları oldu.

Ve kargaşanın arasında, helikopter bir ateş ve duman uğultusu içinde kaldırırda kayarken, döner kanatlar şakırdarken, tek ve yegane şanslarını yakaladılar.

"Kaçın." Roman'ın komutu boğuk bir fısıltıyla çıkmıştı. Bir sonraki fısıltısı daha yüksekti; kendini yerden kaldırıp Pax ve Shay'i de yanına çekerken çatırdayarak çıkıyordu. "*KOŞUN!*"

Herkes kaçıştı.

Donovan ve adamları yıkımın tam ortasında oldukları için siper almak zorunda kalmışlardı.

Saatlerdir sahip oldukları ilk nimet buydu.

İkincisi ise kaçışlarını örten duman kalınlığıydı.

"*Daha hızlı!*" Roman deli gibi koşuyor, Pax'in elini avucunun içinde eziyordu. Clare, Paxton'ın adını haykırıyor, ona gelmesi için yalvarıyordu. Roman, babası onlardan herhangi birini ele geçirirse bunun nasıl sonuçlanacağını çok iyi bildiğinden elini gevşetmeyi reddetti. Bu şehirde olanlar - kargaşa, canavarlar, silah sesleri, lanet olası *savaşın* kendisi.

Don'un yanında hiçbir şeydi. Yapabileceklerinin yanında.

Shay onunla birlikte koştu, Paxton'ın boştaki eli onun elindeydi, diğerleri de kendi araçlarına doğru ilerliyordu. Birbirlerini son kez görüyor olabilecekleri aklından hiç çıkmıyordu.

Roman arabanın yanında toza bulanmış bir şekilde durdu ve kapıyı yırtarak açtı. "Bin, bin!"

Pax ön koltukların arasından tırmanıp arka koltuğa yerleşti, Shay çoktan yolcu koltuğuna oturmuştu.

Roman içeri girdi ve motoru çalıştırdı. "Shay?" diye seslendi arabayı çalıştırırken. Gözleri aynaya -diğerlerine- kayınca ne sorduğunu anladı.

"Ben yaptım," diye cevap verdi, sözleri hıçkırıklarla kesildi. "Yaptım ama yapmak istemedim! Onları öldürebilirdi! Roman, *onları öldürebilirdi!*"

Yansımaya bakarken kalbi hızla çarpıyordu. Ivy, Tanner, Kylar ve Eugene diğer arabaya binmişlerdi bile.

Yolun aşağısında Don, karısı ve Gölge Efendileri kendi araçlarına dönmüş, Max, Dallas, Dominic ve Blue'nun peşinden hızla gidiyorlardı.

İşe yaramıştı. Yemi yutmuştu.

Don yemi yutmuştu ve şimdi bir illüzyonun peşindeydi.

MAX GAZA BASTI, NEFESİ GÖĞSÜNDE BİR BIÇAK GIBI KESKİNDİ.

Donovan peşlerinden geliyordu, farları yaklaşıyordu.

Dallas ve Blue burada onunla birlikteydi, Dominic kamyonetin kasasındaydı. Sebebi neydi? Yer sıkıntısı dışında.

Donovan'ın arabasına doğrulttuğu silah.

Yolda hızla ilerlerken Meleğin aklına anlık bir fikir gelmişti. Tartışmak için hiç zamanları olmamıştı. Tek yapabildikleri güvenmekti.

Shay'in illüzyonu -şanssızlarsa saniyeler, şanslılarsa dakikalar içinde etkisini yitirecek olan sihir- Don ve adamlarının Ölüm Meleği'ni fark etmesini engellerken, Max arabayı düz bir yolda sabitleyerek Dominic'e net bir görüş açısı sağladı.

"Haydi, Dominic," diye fısıldadı Max, kamyonu öyle hızlı itiyordu ki, motorda dolaşan sihir uğulduyordu. Havalandırma deliklerinden mum dumanı kokusu yayılıyordu. "Haydi."

Max, o pisliğin onları yoldan çıkarmak için gücünü kullanmamış olmasının tek nedeninin Paxton'ın burada olduğuna gerçekten inanması olduğunu biliyordu. Onu böylesine büyük bir çarpışmaya maruz bırakırsa çocuğunu öldüreceğine inanıyordu.

"Hadi," diye fısıldadı Max, kalbi küt küt atıyordu. Dominic harika bir nişancıydı.

-Max ıskalamayacağını biliyordu. O sadece bir Ölüm Meleği değil, aynı zamanda eski bir Filo askeriydi. Bunu yapabiliirdi.

Farlar parladı. Araba yaklaşmıştı. Dominic ateş etti.

Donovan'ın arabasının sol ön lastiği patladı.

Kontrolden çıktı, tam bir dönüşle savruldu, Don'un arabası her iki şeridi de kapatırken Shadowmasters'ın geri kalanıyla birlikte diğer araba çığlık atarak arkasında durdu.

Vay
anasını.

İşe
yaramıştı.

Max tezahürat yaptı, kızlar çığlık attı, bu berbat gecenin ilk sırtışı yüzünde güneş gibi parladı.

Dominic elini zafer edasıyla kamyonun kasasına vurdu. "Yakaladım onu!"

"Evet," diye nefes nefese kaldı Max. Ama gülümsemesi kısa sürede soldu.

Çünkü güvende olmaktan çok uzaktaydılar. Donovan'ın icabına bakılmıştı - şimdilik.

Ama şehir çöküyordu ve neredeyse zamanları tükenmek üzereydi.

Ve doğru düzgün bir veda bile etmemişti. Ivy, Tanner, onları bir daha asla göremeyebilirdi. Darien'la dostluğunu onarmak için asla şansı olmayabilirdi.

Maya'yı bulup Yveswich'ten kaçmak için üç saatten az zamanı vardı, yoksa o da helikopterdeki askerler ve pilotlar gibi ölecekti.

I-5

KER EYALETİ

I-5'İN KENARINA PARK EDEN LOREN, DARIEN'İN ARABASINA OTURDU. DARIEN'İN ARABASINDA

Kapısı geceye açıldı, ayakları donmuş toprakta sekiyordu.

Tanrım, dışarı çok soğuktu ama kapıyı kapatıp önemli bir şeyi kaçırmak istemiyordu. Darien arabayı çalışır vaziyette bırakmıştı, havalandırma deliklerinden sıcak hava üflüyordu, koltuk ısıtıcısı yüksekteydi.

Ve hâlâ çok üşüyordu. Adamın ağır ceketinin içinde boğulurken bile.

Lace arabanın ön tarafında durmuş, parmaklarının arasına sıkıştırdığı sigaranın yanan ucu bir nefes çekerken canlı bir turuncu renkte parlıyordu. Endişeli bakışları, yolun kenarında kulağında telefonla volta atan Darien'a sabitlenmişti. Arthur ve Jack hâlâ kamyonun içindeydi, silüetleri büyüler ve renk tonuyla maskelenmişti.

Diğerlerinin Yveswich'ten çıkmak için yaklaşık iki saati vardı ve bu da ancak yetkililer Roark'ın o zamana kadar güç alanını kapalı tutma emrine itaat ederse mümkündü. Loren pek iyimser hissetmiyordu, hele de bunu bir kez bile başaramamışken ve Roark'ın emirleri bizzat imparatorun da onu her an devre dışı bırakabileceğini biliyorken.

Elinde tuttuğu telefona baktı. Darien'in araba şarj aletini birkaç dakikalığına kullanmış, konektörünü sökmeden önce onu kullanma konusundaki fikrini değiştirdiğinden emin olmuştu. Ama çoktan kararsızlık hissine geri dönmüştü, midesi bulanıyordu.

Ekranı kontrol ettiğinde, cihazın şarjının yüzde ondan daha az olduğunu ve ancak bir barlık düzensiz hizmet verdiğini gördü - sadece

İsterse birkaç mesaj gönderebilecek kadar.

Farları beyaz ışık saçan araçlar şehir dışına akıyordu. Her şerit doluydu, sürücüler terk ettikleri evleri hakkında hiçbir şey bilmedikleri bir tehdidin kurbanı olurken daha hızlı hareket etmek için mücadele ediyorlardı.

Burada, güç alanının biraz ötesinde bile karanlık bastırıyordu. Ama aynı zamanda gece olduğu için Boşluğun tam olarak ne kadar yayıldığını söylemek zordu. Hasarın kapsamlı bir incelemesi için sabaha kadar beklemek gerekecekti ve görünüşe bakılırsa o zamana kadar gitmiş olacaktı.

Parolasını yazdı, tırnaklarıyla ekrana tıkladı ve araç üstüne araç geçerken kişi listesini çıkardı - artık daha hızlıydı, bazıları arabayı sarsacak kadar hızlı hareket ediyordu.

Kişileri arasında gezindi. Çok fazla kişisi yoktu. Şeytanlar'la tanışmadan ve onların sıkı çevresi sayesinde beklenmedik dostlar edinmeden önce daha da azdı. Bu yüzden aradığı kişiyi bulmak zor olmadı. Ona o kadar nadiren mesaj atıyordu ki, sadece adını görmek bile mide bulantısının şiddetini üç katına çıkarıyordu.

Roark Bright ismine dokunduğunda mide bulantısı tamamen kontrolden çıktı.

-asla babam *değil*- ve mesaj simgesine bastı.

Kafasının arkasındaki ürkek bir ses onu rahatsız etmemesi gerektiğini söylüyordu. Özellikle de çalışırken ve *özellikle de* bu gece, bir savaş bölgesinin ortasındaiken. Bu ses doğduğu günden beri uyanık olduğu her an onu takip etmişti. Yirmi yıl boyunca, ne kadar küçük olursa olsun, hayatta attığı her adımı korku belirlemişti.

Eski hayatı. Bu onun eski hayatıydı. Yeni hayatı değil. Korku artık onun tanrısı değildi.

Bu yüzden o sese gidip Ignis'le buluşmasını söyledi ve mesajını yazdı. Çünkü başka bir şansı olup olmayacağını bilmiyordu.

Çünkü yirmi birinci yaş gününden önce ölecekti ve ölümü mümkün olduğunca az pişmanlıkla karşılamaya kararlıydı.

Roark iyi bir babaymış gibi davranmayacaktı. Değildi, biraz bile değildi. Ama dışarıda ondan çok daha kötü ebeveynler olduğunu da kabul edebilirdi. Loren'i -çaresiz bir ölümlü bebeği- başka hiç kimse almazken o almıştı. Ona yirmi yıl boyunca yaşayabileceği güvenli bir yer sağlamış ve -her şeye rağmen, kendi türüyle sürekli alay eden ve küçümseyen bir dünyada- hayalindeki üniversiteden kabul mektubu almasını sağlamıştı.

Ve bu gece onların kışını kurtarmıştı, bu da en azından bir teşekkürü gerektiriyordu.

Belki hepsi hayatta kalırsa bir şeyler değişebilirdi. Belki sonunda her şey farklı olabilirdi. Daha iyi olabilirdi.

GÖNDER'e bastı.

LOREN

Bu gece için teşekkür ederim.

İletişim kurduğu kişi kilometrelerce uzaktayken ve muhtemelen kelimeleri saatlerce göremeyecekken kalbinin bu kadar hızlı çarpması komikti. O dört basit kelime.

Diğer mesajlarını da yazdı ve fazla düşünüp fikrini değiştirmeden gönderdi.

LOREN

Ve diğer her şey için de. Yıllar önce gidecek başka yerim yokken bana evini açtığın için.

Dallas'ın senin için endişelendiğini biliyorum. Senin için çok endişeleniyor, sadece bunu göstermekte zorlanıyor.

Güvende kal.

Ekran bulanıklaştı. Gözlerini kırıştıırıp bir damla nemin yanağından aşağı süzöldüğünü hissedince nedenini anladı. Roark gibi biri için ağlayacağını hiç düşünmemişti ama... İşler çoktan değişmişti. Belki onun için değil ama kendisi için. Birden fazla açıdan.

Botlar toprakta cıtırdadı.

Darien elinde telefonu ve sigarasıyla yaklaşırken gözyaşlarını sildi. Güçlü yüz hatları gölgelerle oyulmuştu, her çarpıcı kenar ve kıvrım ekranından gelen mavimsi ışıkla belirginleşiyordu. Ekranı kapatıp cihazı kot pantolonunun arka cebine koymadan önce bir dakika boyunca -çoğunlukla sol eliyle, sağ eli siyah bir kompresyon eldiveniyle- bir şeyler yazdı.

"Neler oluyor?" Lace ona sordu.

Darien bir nefes çekti. "Travis limana doğru gidiyor," diye cevap verdi, ağzından dumanlar çıkıyordu. "Ivy bana nerede olduğunu söylemedi ama çocukları bulmuşlar." Dumanını üfledi ve bakışlarını genişleyen şehri kaplayan güç alanına çevirdi. Yine yeşile bürünmüştü -Loren çevresinden zar zor görebiliyordu- ama uzun süre bu şekilde kalmayacaktı.

Darien'in gözleri onunkileri buldu; gözlerini kırıştıırıp tekrar mavi yapana kadar siyahtı. "Nasıl hissediyorsun?" Kız cevap veremedi, Darien'in dikkati

uyuşmuş parmaklarıyla tuttuğu telefonuna doğru eğildi. "Birini mi aradın?"

"Babama bir mesaj göndermek istedim," dedi dişleri takırdayarak. "Roark'a yani." "Aman Tanrım, bunu yapmamam mı gerekiyordu?" İmperator'un telefonunu hackleyebileceği aklına bile gelmemiştii!

Ama Darien tamamen sakindi. Endişesizdi. "Ne istersen yapabilirsin bebeğim. Diğerleriyle temas kurmadığımdan değil." Sigarasını botunun topuğunun altında söndürmeden önce son bir nefes çekti. "Tanner çıkar çıkmaz her şeyi temizleteceğim."

Lace'in kafası ona doğru döndü. "Tanner'ı buldular mı?" diye sordu, gri gözleri umutla parlıyordu.

"Evet, Ivy ile birlikte."

"Tanrıya şükür," diye nefes aldı Lace, başını arkaya eğerek. Bir an öylece kaldı, sanki sessizce yıldızlara şükrediyordu. Dışarıda pek fazla yıldız yoktu, çoğu sönüktü. Ama oradaydılar.

Darien Loren'e yaklaştı ve onun önünde çömeldi. Bir süre Loren'in yüzünü inceledi, şüphesiz yanaklarındaki kurumuş gözyaşlarını fark etmişti, gözlerinin gerginleşmesinden ve ağzının bir köşesinin aşağıya doğru eğilmesinden de anlaşılacağı üzere, "Dövmelerini görebilir miyim?" diye sormadan önce.

Dantel sigarasını söndürüp Jack ve Arthur'u kontrol etmeye gittiğinde Arthur onun bileğini kavradı ve ceketinin iki kolunu da yukarı itti. Ya da onları yalnız bırakmaya. Belki ikisi de.

Bileğinin iç kısmındaki C harfi beyaz ışıktan bir boncukla titreşiyordu. -Ama eskisi kadar parlak değildi. Ve aynı kolun üzerindeki yılan dolamalı çubuk kırmızının soluk bir tonundaydı. Sıcaktı ama yakıcı değildi.

İkisi de hâlâ iyi işaretler değildi. Ama öncekine kıyasla küçük gelişmelerdi.

Darien kaşlarını çatıyordu. Kollarını tekrar aşağıya çekti ve ona baktı, sıcak parmakları hâlâ bileğini çevreliyordu. "Haplarından birini en son ne zaman aldın?"

"Hatırlayamıyorum," diye mırıldandı. Tanrım, o kadar bitkin düşmüştü ki gözlerini zar zor açık tutabiliyordu. Hellseher'lar günlerce uykusuz kalabilir ve bu kayıptan neredeyse hiç etkilenmezlerdi ama o acı çekiyordu. "Odayı kullanırken hiç almadım." Caliginous Odası bir tanrı vergisiydi ve artık mevcut değildi. Darien'in ona söylediğine göre, Finans Bölgesi'nde bir moloz yığınının içinde yatıyordu. Poposunu kemirdi

dudak. "Belki birkaç gün?" diye tahmin etti, komadan çıktıktan sonraki zamanlarını düşünerek.

Ayağa kalktı, parmakları gözle görülür bir isteksizlikle bileğinden ayrılıyor, uçları onunkileri sıyrıyordu. "İlk mola yerinde bir tane almanı istiyorum, lütfen." İlk mola yerinde -çünkü arabada su yoktu ve kızın hapları kuru yutamayacağını biliyordu. Muhtemelen boğulurdu. Bu da kaçınılabılır bir sorundu ve buna ihtiyaçları yoktu.

Ama bu noktada hapların işe yarayacağından bile emin değildi - komadan çıktığından beri ona pek yardımcı olmamışlardı

-Darien de emin değilmiş gibi görünüyordu. Ama sırf içini rahatlatmak için ona "Tamam" dedi.

"Dare?" Lace seslendi. Darien döndü. Ellerini ceketinin ceplerine gömmüş, bu tarafa doğru yürüyordu. Isıran soğuk yüzünden yanakları pembeleşmişti. "Bence eve doğru yola çıkmalıyız. Arthur'un durumu pek iyi değil ve ne kadar beklersek Jack'in kendini kaybedip güç alanına doğru kaçma ihtimali o kadar artar."

"Geri dönemez, sadece tek yönlü."

"Evet, ama şu anda mantıklı düşündüğünü sanmıyorum ve eğer kaçınılabılırsek onun yanmasını izlememeyi tercih ederim."

Darien kamyona baktı. "Arthur'un nesi var?"

"Uykuya ihtiyacı var. O yaşlı, bize ayak uyduramaz." Böylece iki kişi olmuşlardı. Gruptaki iki insan, ikisi de ölü gibi ayakta duruyordu.

Loren esnedi.

Darien Lace'e başıyla onay verdi. "Pekâlâ, gidelim." Darien Loren'in kapısının üstünden tuttuğunda, Loren kapıyı kapatabilmesi için bacaklarını içeri soktu. Camın arkasından Loren'in Lace'e şöyle dediğini duydu: "Trafikte yeterince büyük bir boşluk olmasını bekleyeceğim, böylece sen de hemen arkamdan gelebilirsin. Yakınımda kal ve acil bir şey olursa beni ara." Arabaya bindi.

Gerçeklik sonunda yerine oturuyordu. Gidiyorlardı. Artık güvendeydiler - bir nebze.

Darien arabayı trafiğe çıkarırken Loren aynalarda şehrin kayboluşunu izledi, Lace de onu takip etti.

Evlerine dönüyorlardı. Ama evlerini yuva yapan insanların yarısı hâlâ o şehirde kapana kısılmışken pek de öyle hissetmiyorlardı.

ROMAN'IN EVİ

YVESWICH, KERRYALETİ

"TAMAM, İTSEL, İÇERİ GİR," DIYE ROMAN İSRAR ETTİ. O ÖNÜNDE DURDU.

mutfağındaki paslanmaz çelik buzdolabını, Pax'in sırt çantasını bir güvenlik ağı gibi açık tutuyordu.

Kylar, Eugene, Ivy ve Tanner çoktan Yveswich'ten ayrılmak için yola çıkmışlardı. Eve geri dönmemişlerdi; uzun süre duraklama riskini göze almak istememişlerdi. Askeri tecride iki saatten az bir süre kalmıştı ve zamanları tam olarak kısıtlıydı. Ama Roman Itzel olmadan gitmeyi reddetti.

Bu Hob onun ölümü olabilirdi.

Buzdolabının üst kısmı ile cihazın üzerine inşa edilmiş dolapların alt kısmı arasındaki dar alana sıkışmış, güvensiz sıcak pembe gözlerle ona bakıyordu.

"İtsel, *lütfe*," diye homurdandı Roman. "Zaman *geçiyor*." İki yıl önce kurtardığı ve o zamandan beri tencere, tava ve diğer maskaralıklarıyla başına bela olan bu gülünç, inatçı yaratık yüzünden dışarı çıkamazlarsa...

Dişlerini öyle sert sıktı ki çenesi ağrıdı. Bu kadar saçma bir şey yüzünden burada kapana kısılmak tam ona göre olurdu, değil mi?

Ses tonundaki gerginliği fark eden Hob daha da geriye kaydı ve başındaki pembe alevler söndü.

Hırladı. "İtsel-"

Shay onun yanına geldi, o kadar sessiz hareket ediyordu ki orada olduğunu fark etmemişti bile ve dondurucunun kapısına uzandı. "İşte, çekil yolumdan."

Onu kışkıışladı. "Bırak da bunu bir profesyonel halletsin."

Roman kaşlarını kaldırdı ama kenara çekildi.

Shay kapıyı açtı, serin hava yüzlerine çarptı ve elini buz kutusuna sokarak bir avuç dolusu küp aldı.

Onları Pax'in sırt çantasına attı. Küpler, ders kitapları ve ev ödevlerinin arasında şangırdadı.

Roman, "Bunlar eriyecek ve tüm eşyalarını mahvedecek," diye itiraz etti. Siyah bir şekil bir bulanıklık içinde kendini buzdolabından fırlattı.

Roman'ın bildiğı bir sonraki şey, Itzel'in sırt çantasının içinde olduğı ve inişinin gücüyle çantanın ellerinde zıpladığıydı.

Crunch-crunch. Şak. Munch.

Roman'ın kaşları havaya kalktı. Bu hızda buzun erime şansı bile olmazdı. Etkileyici.

Shay ona muzaffer bir gülümseme verdi, yeşil gözleri mutfak ışığında zümrüt gibi parlıyordu. "Ne diyordun?" diye mırıldandı.

Roman sırt çantasının fermuarını çekti, dikkati tamamen ve inkâr edilemez bir şekilde Shay'in o güzel gözlerine odaklanmıştı. Onlardan gözlerini alamıyordu. Neredeyse parmağını fermuara sıkıştıracaktı.

Göz temasını ilk kesen Shay oldu. Dikkatini aniden ondan ayırması... sanki koli bandı kopmuş bir deriyi yırtıyormuş gibi hissettirdi.

Mutfak sandalyesinden ceketini kapıp ona uzatırken yüz ifadesini okumak imkânsızdı. "Al bakalım."

Onu aldı ve koluna doladı, yine de gözlerini ondan kaçırmayı başaramadı. Kahretsin, zavallı mıydı neydi? Ama onu savunmak için, kız da ondan uzağı bakmıyordu. Daha önceki gibi değil.

Boğazını temizledi. "Hazır mısınız?" Pax'in sırt çantasının kayışını omzunda salladı, Itzel hâlâ mutlu bir şekilde içinde çiğniyordu.

Shay kollarını iki yana açtı ve kaşlarını çatarak yırtık, kanlı ve kirli savaş giysisine baktı. "Olabileceğı gibi." Kollarını kavuşturdu ve yüzündeki temkinli ifade geri geldi. "Dışarı çıktığımızda bana giyecek başka bir şey bulabiliriz." Kiraz desenli bir tanga ve sarı bir mayonun anıları zihninde canlandı.

Kanı damarlarında ısındı.

"İstersen her zaman benim eşyalarımdan giyebilirsin." Boğuk teklif, o durduramadan ağzından kaçırverdi. Onu güvende ve kol mesafesinde tutması gerekiyordu, k ı y a f e t l e r i n i giymesine izin vermesi değil, Tanrı aşkına.

"Kapüşonlular ve gömlekler ya da her neyse," diye ekledi, söylediği her kelimeyle daha acınası hissediyordu.

Evet, sanki bu güzel kadını onun kıyafetleri içinde hoplayıp zıplarken görmek onu unutmasını kolaylaştıracakmış gibi.

"Hayır, teşekkürler," diye mırıldandı, gözleri yukarı doğru kayıyordu. Reddetmesi canını yakmıştı, ses tonu da öyle, ama ikisi de dersini almış görünüyordu.

Bu dersin öğrenilmiş olarak kalıp kalmayacağını zaman gösterecekti. Ayaklar merdivenlerde gümbürdedi.

Pax ceketini silkerek köşeden döndü. Yüzündeki kesikler antibiyotik merhemle parlıyordu - muhtemelen toplanmasına yardım etmek için onunla birlikte yukarı çıkan Shay sayesinde. Burnunun çilli köprüsüne yapışkanlı bir bandaj yapıştırılmıştı.

"Hazır mısın?" Roman antredeki bavula bakarak ona sordu. Her gün okula götürdüğü sade sırt çantası dışında sahip olduğu neredeyse her şey gibi çizgi roman baskısıydı. Geriye dönüp baktığında Roman'a, ona hiç bahsetmediği zorbalardan alay konusu olmamak için sade bir çanta seçtiğini söylüyordu.

"Evet." Ona iki başparmağıyla onay verdi.

Roman adımlarını hızlandırdı ve çantaya hızlıca bir göz attı. Topladıklarının çoğu video oyunları, çizgi romanlar ve aksiyon figürlerinden oluşuyordu. Hatta *Cryptic Crypts* adlı masa oyununu bile içine doldurmuştu, kutu odanın çoğunu kaplıyordu.

"Kıyafetlerin nerede?" Roman ona sordu.

Pax ayaklarını sürüyerek onun yanında durdu; Roman çocuğun neyi gerekli gördüğünü değerlendirirken Pax'ın yanıtını değerlendirdi.

"Oraya birkaç çorap ve iç çamaşırı koydum," diye savunmaya geçti. "Bir de diş fırçamı." Plastik bir torbanın içindeydi, kılları düzgünce durulayamadığı diş macunundan yapış yapış olmuştu.

Roman içini çekti ve başını salladı. İyi ki Pax'in bazı eşyalarını kendi çantasına koymuştu, en önemli şeylere öncelik vereceği konusunda ona güvenmiyordu. Hatıra eşyaları ve aile -Don hariç- fotoğrafları gibi. Burası ile Angelthene arasında düzinelerce şarj istasyonu ve süpermarket varken bir diş fırçasının pek önemi yoktu ve yeni bir diş fırçası alma zamanı çoktan geçmişti.

"Tüm bu oyunlara gerçekten ihtiyacın var mı?"

"Ciğerlerindeki havaya ihtiyacın var mı?" Paxton karşılık verdi. Roman kıkırdamaktan kendini alamadı.

"Peki," dedi Roman, hâlâ gülümsemeye çalışarak. Çantanın fermuarını kapattı. "Sen kazandın."

"Travis bizimle geliyor mu?" Paxton'ın sorusu sessizdi. Temkinliydi. Roman onun sıkıntılı bakışlarıyla karşılaştı. "Travis konuştuğumuz gibi tahliye ediliyor, dostum." usulca söyledi. "Gidip ona yetişmemiz gerekiyor."

Darien onlar buraya gelmeden hemen önce aramıştı. Travis hastanede kalan diğerleriyle birlikte limana doğru ilerliyordu. Daha yakında olsaydı, Roman onu almak için ayrılırdı. Ama hastane çok uzaktaydı. Travis'in güç alanından zamanında geçeceğine güvenmek zorundaydı.

Ama tanrılar, güvenmek çok zordu. En büyük kardeşken, her iki küçük kardeşini de her zaman hayatıyla korumuşken kontrolü bırakmak zordu. Kelimenin tam anlamıyla. Bunu şimdi yine yapardı, hem de sorgusuz sualsiz; sadece Pax için değil, Travis için de hayatını tehlikeye atardı. Travis'in Yveswich'e gelişi, Roman'ın yıllar önce onu şerefsiz babalarından uzaklaştırarak elde ettiği küçük iç huzuruna büyük bir darbe indirmişti.

Ve Travis bu huzuru tamamen bozmuştu. Güvenine ihanet etti. Ve şimdi, eğer ölürse.

Hepsi boşa gitmiş olacak. Her fedakarlık, ayrı geçirilen onca yıl.

Boşa.

Anlamsız.

Shay mutfağın ışığını kapatıp evi gölgeye boğdu ve adaya doğru giderken Roman'ın telefonunu aldı. "Biri sana mesaj atıp duruyor."

"Kim o?"

Ekranı kontrol etti. "Willow Adams?"

Kahretsin Willow. Roman tüm bu çılgınlık sırasında onu tamamen unuttuğunu itiraf etmekten utanıyordu. Ve şimdi suçluluk duygusundan midesi bulanıyordu. Zaman akıp gitmiş, Pax'i arayışı ve Travis için duyduğu endişe o kadar çok yer kaplamıştı ki, başka bir şey düşünmek için bir saniyesi bile olmamıştı. Bu arada Üçüncü'sü hâlâ şehirde bir yerlerdeydi.

Onu uyarmak zorundaydı. Ona dışarı çıkmasını söylemeliydi. Roman doğruldu.

"Ne dedi?"

Shay kaşlarını çatmış telefona bakıyordu. "Dedi ki..." Şaşkın gözleri Roman'ın kilerle buluşmak için yukarı kayd. "O senin evinde."

Roman gözlerini kırptırdı. "Ne?"

Shay omuz silkti. "O da öyle söyledi." "Bir bakayım." İşaret etti.

Shay yanına geldi ve ona mesajı gösterdi.

Roman telefonu ondan alarak, "Belki de bunlar daha önce gönderilmişti," diye düşündü. "Ve ben onları şimdi alıyorum," diye ekledi. Baz istasyonlarının saatlerdir kapalı olması imkânsız değildi.

Roman mesajları ikinci, üçüncü, dördüncü kez okurken Shay, "Zaman damgası iki dakika önceydi," diye işaret etti.

WILLOW

Senin evindeyim.

Burada mı
buluşalım?

Kaşları birbirine çarptı. "Ne oluyor lan?"

Gözlerini kırıştıtırarak Nişangâh'ı yerine oturttu ve alt ve üst katları taradı. Burada onlardan başka kimse yoktu.

Sonra duyduğu ses neredeyse algılanamazdı; mahalleye yaklaşan bir motorun derin, tanıdık homurtusu. Bu ses herhangi bir arabaya ait olabilirdi ama bunu o kadar çok duymuştu ki sese tüm vücuduyla tepki verdi. Kasları kilitlendi, göğsü sıkıştı, kalbi hızlandı.

Yapbozun parçaları mide bulandırıcı bir *klik* sesiyle yerine otururken soldu. "Aman Tanrım."

BATI FİNANSAL DAĞILIMI

YVESWICH, KENT EYALETİ

MAKSİMUM İZLENDİ MAYA İÇİN A İNŞAAT SITE İÇİNDE
VE FİNANSAL

Bölge.

Yerini tespit etmek için beş dakikalığına kenara çektiğinde Dallas, Maya'nın aurasının bir madde ya da tılsım tarafından maskelenmiş olabileceğine dair haklı endişelerini dile getirmişti. Ama öyle değildi, zaten bu yüzden en başta onun peşinden gitmeye karar vermişti. Aurası örtülü olsaydı, başarı şansı sıfır olurdu. Ama onu dün sokaklarda yürürken okumuştun bile. Hoşça kal bile demeden ortadan kaybolmadan önce.

Aurası sadece görünür olmakla kalmıyordu, aynı zamanda ayrı kaldıkları yıllar boyunca değişmişti. O hâlâ Maya 'MJ' Reacher'dı elbette ama... bir şekilde farklıydı. Bunu nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Sanki varlığına yeni iplikler, yepyeni katmanlar ve yönler dokunmuş gibiydi; bu da *yeni* Maya'yı görmeden ve okumadan onu takip etmesini imkânsız kılıyordu.

Tüm o genetik modifikasyon ona gerçekten bir numara yapmıştı.

Yine de buradaydı. İlerideki kısmen inşa edilmiş apartmanda. Onu hissedebiliyordu. Arabayı sürdüğü süre boyunca Görü'nün çekimine odaklanmıştı, hata yapmamaya kararlıydı. Hataya yer yoktu, zaman yoktu.

Arabayı park etti ve indi.

Diğerleri de onu takip etti ve birlikte girişe doğru yürüdüler.

Sisli bir sokak lambası dışında karanlık boğucuydu. Toprak park yeri ince bir kar tabakası ve botlarının altında çtırdayan buzla kaplıydı. Şu anda hava da diğer her şey gibi çılgıncaydı

-Bir bölgeye yağmur yağarken, başka bir bölgeye kar yağdı. Keşke Ruh Terra bir arıza çıkarsa ve Angelthene'in yaz sonu sıcakından biraz göndermeye karar verse.

Beton basamakları çıktılar ve kapının tokmağını denediler.

Kilitliydi.

"Geri çekilin," dedi diğerlerine.

Kapıyı bir tekmeyle *açtı*-

Onları siyahlık karşıladı.

Dominic el fenerini yaktı, ışın binanın içinde sekiyordu.

Bakırımsı kan kokusu onlara çarptı. "Kutsal tanrılar."

Dominic'in boğuk fısıltısı yankılandı.

Max sendeleyerek kapının çerçevesinden içeri girdi, kırılmış camlar, ceset parçaları ve kan -çok fazla kan- el fenerinin parıltısıyla aydınlanırken göğsü sıkışıyordu. Yerleri ve duvarları kırmızı kaplamıştı; kalın su birikintileri ve püskürtüler halinde.

"Maya?" Max'in çılgılığı içinden koptu. Boş bina bu sesi üç kez yankıladı.

Cevap yoktu.

Keskin nefesleri ciğerlerini kemiriyordu. "*MAYAAAAA?*"

Yerdeki ceset parçaları... her kimse, o kadar derinlemesine parçalanmışlardı *ki gerçek* gibi bile görünmüyorlardı.

Bir Karanlık Katil olarak Max kendi payına düşen boktan şeyleri görmüş, birçok kurbanını acımasızca öldürmüştü ama bu... Bu iğrençti. En korkunç cinayetlerden biriydi.

Maya değildi. Maya *olamazdı*. Onu buraya kadar takip etmişti. Tüm yol boyunca aurasını hissetti. Hayatta olmalıydı-

İleri atıldı, kız kardeşine ait olmadığını umduğu kan botlarına sıçradı. Diğerleri de onu takip etti, el fenerinin ışığından başka bir şey görmüyorlardı.

Dominic kırmızı bir havuzun önünde çömeldi, gözleri karardı ve parmaklarını içine daldırdı. "Hâlâ sıcak," diye mırıldandı.

Aman Tanrım. Köşede bir kadın kafası vardı-

Klik.

Max döndü-

Yüz hatları gölgelerle örtülü Maya'yı kapının pervazında görünce rahatlayarak neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti.

Dikkati Maya'nın titreyen ellerindeki silaha kayınca rahatlama çabucak kayboldu. Silahı tam kafasına doğrultmuştu.

Pencereden içeri süzülen grimsi ışık huzmesine doğru adım attı ve "Ellerini havaya kaldır" diye homurdandı.

Max boğazındaki ağrıyı yuttu. "Maya, bu-"

"Lanet ellerinizi havaya kaldırın!" Silahını gruptaki herkesin üzerine doğrulttu. Gözleri turuncu renkte parlamaya başladı. *"Hepiniz, hemen şimdi! Ellerinizi görebileceğim bir yere koyun!"*

Max onun istediğini yaptı, diğerleri de onu taklit etti.

Dominic el fenerini yavaşça yere bıraktı-

Silahı daha sıkı kavradı. *"Kimildama!"*

Dominic sakince konuşarak, "Bunu yere bırakıyorum," dedi. Yavaşça ayağa kalktı ve ellerini kaldırdı. "Sorun yok. Yardım etmek için buradayız."

Maya aralarına baktı. İri gözlü bakışları Mavi'nin üzerine yerleşti.

Eski arkadaşını görünce yüzünde bir tanıma ve kısa süreli bir şok ifadesi belirdi.

Scarlet'in eski arkadaşını.

"Scarlet," diye fısıldadı Mavi. Titrek bir gülümseme verdi. "Benim."

Ama Maya silahını indirmede. "Gözlerini görmeme izin ver," diye mırıldandı.

Max'in kaşları çatıldı. "Ne-"

"Bırakın gözlerinizi göreyim! *Hepinizin!*"

Neden bahsediyordu? Zaten ona bakıyorlardı - daha ne istiyordu ki?

"Siyah gözler!" diye bağırды, emir kavernöz binayı çınlattı. "Siyah lanet gözler-şimdi! Hemen şimdi!"

"Tamam," diye nefes aldı Max. "Tamam, yapıyoruz. Sadece anlamamıza yardım et." Ama kız onu duymuyordu. Vahşi gözlerle bakıyor, nefes nefese kalıyor ve titriyordu. Max gözlerini kırıştırarak görüşünü yerine getirdi.

Blue ve Dominic de aynısını yaptı.

Dallas usulca, "Ben bir cadıyım, Görü'ye sahip değilim," dedi.

"Olduğunuz yerde kalın," diye uyardı Maya. "Hepiniz." Silahını onlara doğrultmuş bir halde boşlukta sürünerek ilerledi ve feneri kaptı.

Güvenli olduğunu düşündüğü bir mesafeye kadar geri çekilip ışını yüzlerine tuttu, her seferinde bir tane. Bunu Dallas'a bile yaptı, gözbebeklerinin etrafında gümüş halkalar olup olmadığını kontrol etti, şüphesiz.

Işın Max'e sıçradığında bir tıslama sesi çıkardı, ışık gözlerini yakıyordu. Ama ışığı engellemek için elini oynatmaktan kaçındı.

Maya el fenerini indirdi. Silahının emniyetini açtı.

Canlı gözleri etrafı taradı. Tanrı bilir kimin kanının ve ceset parçalarının üzerinden geçiyordu.

Yüzü buruştu. "Bilmiyorduk," diye ağladı.

Max diğerleriyle bir bakış paylaştı

"Bunun bir daha olmayacağını düşünmüştük," dedi Maya. "Bu benim hatam. Bunu *ben* yaptım." Max bunun suçluluk duygusundan kaynaklandığını biliyordu. Bunu kız kardeşinin yapmadığını biliyordu.

Ellerini indirdiler.

"Maya..." diye fısıldadı Max. "Bunu kim yaptı?" Yanıt yok. Bunu yapan kişi -Yerde ölü yatan o olabilirdi. Safra yuttu. "Burada ne oldu?"

"Onun adı Aurora," diye fısıldadı, kelimeler duygusallıktan pürüzlüydü. Gözlerinin sıcak ışıltısı yüzünden akan yaşlara yansıyor, sanki ateşten ağlıyormuş gibi görünüyordu. Bileğinin tersiyle yanaklarını sildi. Burnunu çekti. Düzeltti, "*idi*."

Demek tüm bu kan ve vücut parçaları ona aitti. Aurora adında bir Elemental.

Max'in şimdi hatırladığı kadarıyla, Gold ve Blaze'in -Tesis'te karşılaştıkları diğer Elementallerin- çölde aradıkları Elemental. Kaçış sırasında sözde ayrıldıkları kız.

Maya devam etti. "Onyx, o-" Kadın hıçkırıklara boğuldu. "Kendini kaybetti ve..." Bir elini titreyen ağzının üzerine kapattı. "*Onu durdurmaya çalıştım!*"

"Magenta nerede?" Max usulca sordu. "O iyi mi?"

Kulağı dışarıdan gelen büyük bir uğultuya takıldı.

Kapıdan dışarı baktı; kar ve toz savruluyordu.

Maya'nın başı geri döndü, siyah gözleri üst katları arıyordu. Gölgelere doğru geri çekildi.

Dominic'in yüzünde şaşkın bir gülümseme belirdi. "Helikopter çağır an oldu mu?"

BINADAN DIŞARI ÇIKTILAR, GÖZLERİNİ KISARAK TOZLA BOĞUŐAN

Rüzgâr, askeri bir helikopterin alana indiğini ve içinde hava saldırı askerleri olduğunu gösterdi.

Biri helikopterden atladı ve orman yeşili savaş miğferinin siperliği altından gözlerini kısarak bu tarafa doğru yürüdü. "Dallas Bright?" diye bağırdı adam. Daha yüksek sesle, "*Dallas Bright sen misin?*" dedi.

"Evet!" Verdiği yanıt gürültüden zar zor duyuluyordu. Kanatlarından birkaç tüy koptu ve havada kar taneleri gibi savruldu.

"Baban seni çağırttı! Seni buradan çıkaracağız."

"Bekle," dedi Dallas, Max'i elinden tutarak. "Arkadaşlarım, arkadaşlarım olmadan gitmiyorum!"

"O zaman onları topla ve gidelim!"

Max Dal'ın elini hafifçe sıktı. "Hemen döneceğim," dedi ona ve aceleyle içeri girdi.

Maya'nın, kolu Magenta'nın beline dolanmış bir halde binanın içinde topallayarak yürüdüğünü tam zamanında gördü. Ağırlığının çoğunu taşıyordu, tıpkı dün olduğu gibi. Kalçasında kötü bir yara vardı ama görünen tek yarası buydu. Cehennem Melekleri'nin iyileştirici özellikleri sayesinde çabucak iyileşecek bir yaraydı.

Geçmelerine izin vermek için kenara çekildi, onunla gelmesi için yalvardığında onu dinlediği için minnettar olmanın ötesinde. Helikopter ortaya çıktığı anda neden burada olduklarını anlamıştı.

Ama Maya askerleri görünce dondu kaldı.

"Sorun yok," dedi Max. Alçak sesle konuşmaya çalıştı ama tüm gürültüye rağmen bağırarak zorunda kalması pek yardımcı olmuyordu. "Onlara güvenebiliriz. Buraya senin için gelmediler, bize yardım etmeye çalışıyorlar. Sadece bizi şehirden çıkarmak istiyorlar, hepsi bu. Yemin ederim."

Bir adım öne çıktı. Geri.

Max saatini kontrol etti. Dışarı çıkmak için hâlâ zamanları vardı, ama ancak şimdi giderlerse.

"Maya," diye ısrar etti Max. Maya'nın yine kor gibi parlayan gözleri Max'in yüzünde parladı. "Ben senin ağabeyim. Ben Max, beni hatırladın mı?" Gülümsedi ve kendini göğsünden dürttü. "Sana kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğim, tamam mı? Söz veriyorum."

Gözlerini helikoptere dikti. Dallas çoktan Blue'yla birlikte içeriye girmiş, kulaklığı takmıştı. Dominic tırmanıyordu, kanatlarını sıkıca kapatmıştı.

"Gitmeliyiz," diye ısrar etti Max. "Eğer şimdi çıkmazsak, başka bir şansımız olmayacak." Kadın hâlâ hareket etmeyince, Max ona doğru bir adım attı.

Maya sertleşti ama geri çekilmedi.

"Maya, tekrar çocukmuşuz gibi davranmanı istiyorum. Geçtiğimiz birkaç yıl hiç yaşanmamış gibi davranmanı istiyorum. Ve bana güvenmeni istiyorum. Senden asla seni incitecek bir şey yapmanı istemem. İkimiz de değiştik, bunu kabul edebilirim. Ama ben bu konuda değişmedim. Ben hâlâ senin kardeşinim ve hâlâ senin için en iyisini istiyorum."

Gözlerindeki keskinlik yumuşadı.

"Lütfen bu konuda bana güvenin. Eğer onlar" -Hava saldırısı askerlerini işaret etti

- "Seni herhangi bir şekilde incitir ya da korkutursan devreye girerim. Yemin ederim."

Maya derin bir nefes aldı, parlayan gözleri karardı ve Magenta'nın belindeki tutuşunu sıkılaştırdı.

Max, uzun süredir kayıp olan kız kardeşiyle birlikte arsada yürürken tanrılara şükretti, helikoptere binip kemerlerini bağlarken askerlerin talimatlarını izledi.

Dallas'ın elini kendi elinin içine aldı, parmaklarını birleştirdi ve uçak havalandığında bir rahatlama hıçkırığını tuttu.

Başarmışlardı.

Başaracaklardı.

ROMAN'IN EVİ

YVESWICH, KERRYALETİ

BİR TUZAK.

Donovan, Willow'un telefonundan gönderilen bir mesaj şeklindeki bir tuzakla onları buraya çekmeyi planlamıştı.

Ama Don'un bilmediği şey, Roman'ın ondan önce eve dönmüş olduğuydu, yani Willow'un burada olmadığını zaten biliyorlardı. Numarası başarısız olmuştu.

Donovan ve Gölge Efendileri'nin Willow'un telefonuna sahip olması kötüye işaretti. Hâlâ hayatta olma ihtimali olsa da, Roman'ın bir kısmı bunun çok düşük bir ihtimal olduğuna derinden inanıyordu.

Kendini suçluyordu. Eğer öldürüldüyse, bu onun hatasıydı. Don muhtemelen Paxton'ı ararken onu hedef almış, muhtemelen ondan işkenceyle bilgi almıştı. Ve Roman onu düşünme nezaketini bile göstermemişti.

Ne arkadaşmış ama.

Şimdi hepsi arabadaydı ve ön kapıların açılmasını bekliyorlardı.

Yeterince geniş bir boşluk olduğu anda Roman ayağını gaz pedalına vurdu ve garaj yolundan dışarı çıktı. Sola döndü, evini -şimdilik karanlık, sessiz ve boş, belki de sonsuza dek- geride bıraktı.

Donovan sağdan geliyordu. Roman biliyordu çünkü motoru duyabiliyordu. Yaklaşıyordu, hem de hızla.

Caddede hızla ilerlerken, karanlık sisi yaran o tanıdık farların herhangi bir işareti için dikiz aynasından baktı. Geçip gitti

boşaltılmış evlere doğru son hızla ilerliyor. Bir daha asla göremeyeceği bir mahalleye doğru.

İlerideki köşeye, Donovan kendi sokağına varmadan önce varmak zorundaydı. Babasının görüş alanından uzak durmalı ve en yakın otoyol çıkışına doğru ilerlemeliydi. Ardesia'da olmak - I-5'ten çok uzak olmayan bir bölge - onlara bu son dakikalarda dışarı çıkma şansı veriyordu, ama çok fazla değil.

Hızlı olması gerekiyordu. Akıllıca.

Köşeyi dönerken lastikler gıcırdadı,
Donovan'dan hâlâ iz yoktu.

Ne Shay ne de Pax nefes alıyordu. Roman onun da nefes aldığından emin değildi. Direksiyonu sıktı, lanet bir manyak gibi sürdü, canavarların, arabaların ve kaçan yayaların yanından geçti. Bu hızda hiçbir şeye çarpmaması bir mucizeydi. Arabalara ve yarışlara olan takıntısı sonunda meyvesini veriyordu.

Saatine baktı, son saatlerine
girmişlerdi. *Dakikalar kalmıştı.*

Direksiyon simidindeki bir düğmeyle hızını artırdı, dünya bulanıklaşmıştı.

Kahretsin, bu çok heyecan vericiydi. En azından bu gece ölürse, adrenalin açlığını doyurmuş olarak bu dünyadan ayrılmış olacaktı.

Paxton ve Shay için bunu yapmamaya
çalışacaktı. Hayatta kalmak zorundaydı.

Hepsini canlı tutun.

GÖKYÜZÜ

YVESWICH, KER EYALETİ

YVESWICH HARABELERİNİN HAVADAN GÖRÜNÜMÜ GÖZ AÇICIYDI.

Buradan, yağmurlu kasvetin içinde, acı gerçeği görmemek mümkün değildi.

Şehir tamamen yok olmuştu. Çok az bölge patlamadan kurtulacak kadar şanslıydı ve kurtulanlar da er ya da geç Boşluğun karanlık pençesine yenik düşecekti. Ölüm onlar için geliyordu; her bir mahalle, her bir sokak, her bir ev için. Hiç kimse ve hiçbir şey zarar görmeden bırakılmayacaktı.

Loren elinden gelen her şeyi yapmıştı ama sonuçta eyalet başkentinin yalnızca dörtte birinden biraz fazlasını kurtarabilmişti. Geri kalan her şey, patlamanın yol açtığı tüm insanlar ve evler... Yok olmuştu. Yakıldı.

Yok oldular.

Max aşağıdaki enkazı tararken duygularından boğazı düğümlendi. Karanlık, bir zamanların görkemli şehrini dalgalı siyah duvarlar ve tüyler halinde kesiyor, ona örümcek ağı camı anımsatan bir şekil oluşturuyordu. Vurduğu yer tamamen düzensizdi; en azından onun tanımlayabileceği bir desen yoktu. Görünüşe bakılırsa, Boşluk Loren'in gücüyle kavga etmiş, onun korumasının en zayıf olduğu her çatlak ve yarıktan bir hırsız gibi içeri sızmıştı.

Çok sayıda vardı.

Duman sütunları, uhrevi sis ve yarı donmuş yağmur tabakaları görünür kalan sokakları kapladı. Hava her geçen dakika daha da soğuyor ve kararıyordu, hava tuhaf bir şekilde yavaş yavaş inceliyordu. Max biliyordu ki

Ne kadar yüksekte olduklarıyla hiçbir ilgisi yoktu ve her şey Boşluğun bir yaşam gezegenine ölüm solumasıyla ilgiliydi.

Aktif olarak savaşılan askeri uçakların ve helikopterlerin yolundan uzak durarak şehrin içinden geçen uzun rotayı kullanmaktan başka seçenekleri yoktu. Pilotları kör edecek karanlık da kaçınmaları gereken bir başka engeldi. Batıya, açık okyanusa doğru ilerliyorlardı. Oradan muhtemelen otoyollardan birine bırakılacaklar ve Angelthene'e gitmek için bir araç bulmaları gerekecekti.

Bunu nasıl yapacakları, üstesinden gelmek için bekleyebilecekleri bir sorundu. Şu anda Max'in tek istediği Yveswich'ten çıkmaktı. Karaya çıkmak. Diğerleriyle yeniden bir araya gelmek.

"İyi misin?" diye sordu Dallas'a. Cadı elini o kadar sert sıkıyordu ki uyuştüğunu hissetti. "Yükseklikten korkmuyorsun, değil mi?"

Bakır kaşları havalandığında sorusunun dikkatini dağıtmayı başardığını anladı. "Kanatları olan birine mi soruyorsun?" Bağırışı kulaklığını doldurdu; belli ki daha önce hiç helikoptere binmemişti.

Adam sırtıttı.

O da gülümsedi - titrek bir gülümseme ama yine de gülümsedi.

Şimdi limanın üzerindeydiler. Rıhtımlar ve tekneler buradan çok küçük görünüyordu.

Max saatini kontrol etti. On altı dakika kalmıştı.

Güç alanını oluşturan, gökyüzüne doğru kıvrılmış, birbirine kenetlenmiş, parlayan yeşil rün sütunlarını taramak için Görü'sünü kullandı. Uzaktaki suyu bir bıçak gibi kesiyor, okyanus tabanına kadar dalıyorlardı. Su iblisleri yıllar boyunca güç alanının korumasından sızmış, bazıları muhtemelen kumun içinden tünel kazarak içeri girmiş ve oradan hızla çoğalarak kıyı sularını istila etmişti. Aynı şey Angelthene'de de olmuştu. Orada muhtemelen çok eski olan bazı türler vardı, onlara güç alanı sağlayan teknolojiden daha eskiydiler.

Max okyanusu hiç sevmemişti. Dışlarla ilgili çok fazla bilinmeyen vardı.

Şimdi Athene'nin adasını geçiyorlardı. Riptide'in sahip olduğu kayalık araziye. Yüksek yaprak dökmeyen ağaçların arasından görünen Mavi Ev'i gördü. Shay'in evi.

Tekneler grinin genişliğini noktalıyordu. Siviller sudan kaçmak için son bir hendek denemesi yapıyordu. Daha fazla helikopter uçuyordu, muhtemelen diğer

tahliye edilenleri güvenli bir yere taşıdı. Yılanlar güçlü denizde yüzüyor, çivili sırtları beyaz şapkalı dalgaların yüzeyini kırıyordu.

Okyanusta güçlü bir enerji dalgası dalgalanırken helikopter titredi. Max'in kalbi sarsıldı, tüyleri diken diken oldu.

Birden etrafları karardı. Hiçbir şey göremiyordu. Nefesini tuttu, eli Dal'ın elini sıkıca kavradı.

"Max?" dedi sessizce, şimdi onu iki eliyle kavıyordu.

"Sorun yok," dedi Max, Dal'ın gergin parmaklarını hafifçe sıkarak. "Sorun yok, iyi olacağız."

Ama helikopter yine sallandı, bu kez daha sertti. O kadar sertti ki birkaç kişi panik içinde bağırdı. Karanlık yavaş yavaş dağılırken askerler silahlarını hazırladı. Sanki hızlarını engelleyen bir şey varmış gibi daha yavaş uçuyorlardı.

Dominic'le yüklü bir bakış paylaştı. Saatini kontrol etti.

Dokuz dakika.

Bir sarsıntı daha, sarsıcı bir *patlama* ve aniden düşmeye başladılar.

Uçak kontrolünü kaybedip hızla okyanusa doğru sürüklenirken Max'in ruhu bedeninden fırladı.

"Max!" Dallas ağladı.

Çığlıklar kulak zarlarını yırttı-

Ve pençeler helikopteri parçaladıkça metalin yüksek perdeden parçalanması da öyle.

Kokpitin camları kırıldı. Max'in yüzüne kan bulaştı.

Etrafı dönüyordu. Yukarıdan aşağıya, soldan sağa ayırt edemiyordu. İstese bile atlayamazdı. "*Mayday,*" diye bağırdı bir ses. "*Mayday.*" Okyanus kabardı-

OKYANUS

YVESWICH, KEREYALETİ

BU ALÇAK BULUTLAR VE ŞİDDETLİ YAĞMUR FIRTINALARI
Onlar.

Malakai rıhtımdan çaldıkları sürat teknesini dalgalı denizde ilerletirken, Travis bir eliyle ıslak tırabzana tutunmuş, diğer eliyle de Jewels'in kaygan can yeleğinin arkasını sıkarak onu sabit tutmaya çalışıyordu.

Burası yırtıcı hayvanların istilasına uğramış sular ve burada tek başlarıydılar. Etrafta başka kimse yoktu, gördüğü diğer birkaç tekne çoktan yola çıkmıştı.

Arkasındaki şehir giderek daha da karanlıklaşıyordu.

Gözlerini kısıtı, rüzgâr ve yağmur yüzünü dövüyordu, ikincisi o kadar soğuktu ki buz parçaları gibi hissediyordu. Karanlığın ve girdaplı sisin içinden görmek zaten zordu ve bu lanet fırtına durumu daha da kötüleştiriyordu. Neredeyse kör olmuşlardı.

Bir şey gümbürdedi.

Kapı ardına kadar açılmıştı. Yutmaya hevesli obur bir ağız.

Doğüstü karanlıktan dönen bir patlama ortaya çıktı. Tekneyi kovaladı-

Ve çevrelerini yuttular.

Travis nefesini tuttu, eli Jewels'in can yeleğini sıkıca kavradı-

Gölge yavaşça, güneş ışığındaki sis gibi dağıldı ve bir kez daha görmelerini sağladı.

Nefes verdi. Şehrin hâlâ zamanı vardı.

Ancak onların zamanı tükeniyordu.

Nabızı örsün üzerindeki bir çekiç gibi atıyordu.

Jewels telefonunu çıkarmıştı, boğucu karanlığın içinde ekran zar zor görünüyordu. Gördüğü her neyse onu Travis'in yanına doğru tökezletti, ıslak saçları paniğe kapılmış yüzüne çarpıyordu.

Kafasını kaldırdı. "*MALAKAI!*" diye bağırdı.

Travis'in onun neden soğukkanlılığını kaybettiğini anlamak için ekrana bakmasına gerek yoktu.

Son dakikalarına girmişlerdi.

Aspen'in korkudan vahşileşmiş gözleri Travis'inkilere kilitlendi.

Tüm Terra'daki her şehrin bir Kontrol Kulesi vardı; gücün geldiği yeri. Her şebekenin çekirdeği. Travis'in şu anda aradığı şey Yveswich'in kulesiydi, başını sağa sola çevirdi.

İşte oradaydı. Şehrin yağmurla örtülü kalbinde gururla duruyordu, şık cristala panelleri sıvı gümüş gibi parlıyordu. Kulenin zirvesinden bir lazer gibi fırlayan büyü ışını renk değiştirmeye başlamış, tabanı asit yeşilinden parlak kırmızıya dönüşmüştü. Buradan bakıldığında belli belirsiz bir çizgiydi. Ölümlü gözler için tamamen görünmez olabilirdi.

Travis'in onları yani ölümlüleri kışkandığı bu gibi zamanlardı.

Cehalet gerçekten de mutluluktı.

Erkenden. Güç alanı erkenden kuruluyordu. Dakikalar, evet. Ama şu anda her saniye önemliydi.

Kırmızı hızla hakim olmaya başladı. Işına tırmanıyor, alışkın olduğu canlı yeşili kovalıyor ve yutuyordu. Doğruca fırtınayla kaplı gökyüzüne doğru ateş ediyordu.

Malakai siyah gözlerini omzunun üzerinden kısarak baktı. Yüzündeki ifadeye, gözlerinin genişlemesine ve çenesinin sıkılmasına bakılırsa o da görmüştü. Geri dönüp daha hızlı gitmeye çalıştı ama motor tam gaz gidiyordu.

Travis kusacaktı. Roman onu öldürecekti.

Eğer bundan kurtulmayı başarırса, Roman *onu öldürecekti*.

"Aman Tanrım, aman Tanrım," diye mırıldandı Jewels, güç alanının renk değiştirmesini izlerken başı geriye eğilmişti. "Aman Tanrım. Bu olamaz, bu olamaz, bu olamaz- *Malakai! DAHA HIZLI!*"

"Daha hızlı gidemem!"

Güç alanı hemen ileride parıldadı, hâlâ yeşildi. Ama uzun sürmedi.

Tekne dalgaların üzerinde süzülüyor, tuzlu su güvertayı ıslatıyordu.

Travis tuzlu bir nefes çekti ve tuttu. "Haydi, haydi," diye mırıldandı. Tekne daldı ve sıçradı. Daldı ve sıçradı, navigasyon ışıkları kasveti zar zor kesiyordu. "Haydi."

Neredeyse varmışlardı.

Çok geçmeden, Yveswich'in kentsel yayılımı üzerinden kıvrılan kırmızı ışık kıyıya ulaştı ve doğruca onlara yöneldi. Suyu dökülmüş şarap gibi yayıldı, yüzeydeki dalgaları beyaz yerine kan kırmızısıyla kapladı. Kalp atışları içinde teknelerine ulaşmış, başlarının üzerinden geçerek şehrin üzerinde yeni bir çember - aşılmaz bir kafes - oluşturmuştu. Deniz seviyesindeki ufka doğru ilerleyerek aşağı indi.

Jewels'in zamanlayıcısı çalıştığında neredeyse varmışlardı.

Travis'in midesi kışından dışarı fırladı. "Hayır," diye nefes verdi.

Güç alanı aşağı indi, suyu öylesine muazzam bir güçle kesti ki tekneyi geri iten devasa bir gelgit dalgası yarattı.

"HAYIR!"

Jewels çığlık attı, okyanus yükselmeye başladığında iki eliyle küpeşteye yapıştı, gri su onları yutmakla tehdit ediyordu.

Travis'in tutuşu kaydı.

Kaydı, Jewels'ı da yanına alarak koltukların üzerinden devrildi ve teknenin arka tarafına çarptı.

Jewels çığlık atarak küpeşteye çarptı. Kenardan aşağı yuvarlandı. "TRAVIS!"

Onu kolundan yakaladı, omzu neredeyse yerinden çıkarken acı içinde homurdandı, Jewels'ın ayakları pervaneleri kıl payı kaçırdı.

Gelgit onları geri itti. *Geri-*

Tekne alabora olduğunda ve Keto Okyanusu'nun buz gibi, canavarlarla dolu sularına gömüldüklerinde nefes alacak zamanı bile olmamıştı.

KUZEY YVESWICH ŞEHİR SINIRLARI

YVESWICH, KER EYALETİ

BU BİR INTIHARDI.

Bu tam anlamıyla bir *intihardı* ama Roman'ın umurunda değildi. O bir hız iblisiydi, bir adrenalin bağımlısıydı ve uzun zamandır hiçbir şey ona bu kadar yoğun bir kafa vermemişti.

Bu saf bir *mutluluktı*.

En azından öyle olabilirdi. Saf mutluluk. Hayatı için yarışmıyor olsaydı -Kelimenin tam anlamıyla. Pax'in hayatı için de. Shay'in.

Refüjün ters tarafındaki çıplak otoyolda hızla ilerledi, vınlayan motoru gidebildiği kadar hızlı itti. Sağ tarafta trafik durmuş, huysuz sürücüler kornalarına basıyordu. Hayatlarının değişmesine sadece dakikalar kaldığının tamamen farkında değillerdi. Yeni bir güç alanının onları bu tımarhaneye hapsetmesine dakikalar kalmıştı. Birkaçı yaya olarak kaçıyor, sanki kötü bir şey olacağını hissetmiş gibi güç alanına doğru çılgınca bir koşu yapıyordu.

Şu anda tek artı, hızlı çıkışını yaparken Roman'ın yolunda canlı ya da cansız hiçbir engelin olmamasıydı.

Bu yol tek çıkış yoluydu; güç alanından zamanında geçebilmeleri için tek şansları buydu. Büyüsüyle birkaç barikatı çoktan havaya uçurmuş, itfaiye araçlarını ve ekip arabalarını yanan parçalara ayırmıştı.

Bileğini eğip saatini kontrol etti. Altmış saniye kalmıştı.

İğne maksimum hızda çırpındı.

Kalbi de bir o kadar hızlı atıyordu.

Kırk saniye.

Direksiyon titredi.

Etrafı bulanıklıktan başka bir şey değildi.

Yirmi saniye.

Araba tamamen sessizdi, Shay ve Pax nefeslerini tutuyordu.

On saniye.

Neredeyse varmışlardı.

İleride son bir barikat bekliyordu. Barikatı koruyan polisler boktan kaçan sinekler gibi dağıldılar.

Gözleri karararak Roman güçlerini çağırdı, kanı onunla birlikte çatırdıyordu. Nefesini verdi ve araçları parçalara ayıran bir gölge büyüsü patlaması yaptı. Çarpışmayı önlemek için zamanında göz kırptı.

Yeni bir güç alanı otoyolu kırmızıya boyadı. Arabayı kovaladı.

Üç saniye.

İki saniye.

Bir.

Saatindeki zamanlayıcı kapandı-

Bir saniye bile kaybetmeden güç alanını yardılar, uğursuz kırmızı parıltı o kadar hızlı indi ki neredeyse arabanın tavanını sıyrıp geçecekti.

Roman yavaş bir nefes verdi. Gaza bastı. Arka camdan dışarı bakmak için koltuğunda iki büklüm oldu, elleri direksiyonda gevşedi.

Vay anasını.

Başarmışlardı.

Paxton sırtıyordu.

Roman da sırttı.

"Evet!" Roman arkasını döndüğünde Shay tezahürat yaptı. "Evet, evet, evet!"

"Vay be," diye nefes nefese kaldı Paxton. Dramatik bir şekilde alnını sildi ve Roman'a arkadan bakarken küçük bir gülümseme daha verdi. "Yakın bir tane, hey?"

Gölge kulakları sağır eden bir *gürültüyle* şehrin içinde patladı, şok dalgaları arabayı salladı. Roman aynadan yeni güç alanının Yveswich'in üzerinde parıldamasını izledi, sihir karanlığı kontrol altına alırken rünler kırmızının farklı tonlarında parlıyordu - tam da zamanın daraldığı anda.

Şimdilik.

Güç alanından duman gibi yükselerek şehrin uzak noktalarına yayıldı. Görünüşe göre tamamen kör edici değil, henüz değil. Ama yakında.

Yakın olan haklıydı. Başarmışlardı. Zar zor...
ama başarmışlardı.

En azından Roman böyle düşünüyordu.

Paxton çığlık atmaya başlayana kadar.

Korkudan değil, acıdan.

Roman koltuğunda dönüp durdu, Paxton feryat ederken çarpan kalbi boğazına fırladı. "*Pax?*"

"*Onun nesi var?*" Shay emniyet kemerini çözerek bağırdı.

Paxton çırpınıyor, debeleniyor ve kıvranıyordu, elleri kulaklarına kenetlenmişti, ağzı arabayı parçalamakla tehdit eden sonsuz, kulakları parçalayan bir çığlıkla açtı.

"Pax, *konuş benimle!*" Roman yalvardı, dikkati kardeşi ile karanlık yol arasında gidip geliyordu. "Neler oluyor? Yaralandın mı? *Konuş benimle. Konuş benimle!*" Ama o sadece çığlık atmaya devam etti.

Roman dehşet içinde Pax'in gözlerindeki kan damarlarının patlamasını ve beyazların kırmızıya dönüşmesini izledi.

"DURDUR ŞUNU!" Paxton çığlık attı, yüzü morarmıştı, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "*DURDUR ŞUNU!*"

"Pax," diye boğuldu Roman. "*Pax-*"

"Arabayı durdur!" Shay çığlık attı.

Siyah, Pax'in gözlerini yuttu. Etraflarındaki deride koyu çizgiler filizlendi, yanaklarına ve kaşlarının üstüne doğru uzandı. Ağaç kökleri gibi büyüyor ve geriliyordu.

Ve bağırmaya devam etti. Daha yüksek sesle.

Daha yüksek sesle.

Shay ön koltukların arasına daldı.

"PAX-"

Güç arabanın içinde patlayarak camları kırdı.

Roman elini havaya kaldırarak gözlerini siper etti, camlar yüzünde patladı, parçalar derisini ısırdı.

Araba sanki kendi akli varmış gibi yönsüz bir şekilde yoluna devam etti. Roman botunu frene bastırdı ama araba yavaşlamadı. Tekrar denedi.

Yine denedi.

Hiçbir şey olmadı.

"Ne oluyor lan?" diye nefes nefese kaldı.

"Yavaşla!" Shay bağırdı. Paxton avazı çıktığı kadar bağırırken Shay ön koltukların arasında sıkışıp kalmıştı.

"Deniyorum!" E-freni çekti ama araba maksimum hızda gitmeye devam etti. Artık dumanı tütüyordu, gri bulutlar yolu görmesini engelliyordu.

"ROMAN, YAVAŞLA!"

"YAPAMAM-" Direksiyon simidi kendini bir tarafa doğru çevirdi. Ve araç yoldan çıktı.

PART THREE

THE ROADBLOCK

I-5

KER EYALETİ

PAXTON NEFES ALMIYORDU.

Roman elleriyle çocuğun göğsünü pompalıyordu, yüz ifadesi o kadar kırılmıştı ki Shay buna zorlukla dayanabildi.

Karanlıkta rüzgâr uğuldarken, kardeşlerden biri diğerinin hayata dönmesi için çırpınırken Shay otoyolun kenarında durdu.

"Hadi," diye fısıldadı Roman. Sesi yenikti, acı yakışıklı yüzünü buruşturuyordu. "Hadi, Pax."

Burnunu sıkıp kapattı. Ağzından nefes almak için eğildi. Daha fazla göğüs kompresyonu.

"Shay." Roman'ın yardım çağrısı, sıkılmış dişlerinin arasından çıkan düzensiz bir hıçkırıktı. "Uyanmıyor." *Pompala, pompala, pompala*. İki nefes daha. "Yanlış mı yapıyorum?"

Shay öne doğru bir adım attı ve neredeyse dizlerinin üzerine çökerek onun yanına, toprağa uzandı. İçgüdüleriyle hareket etti, bunun işe yarayacağından emin değildi ama şu noktada her şeyi deneyebilirdi. Bu değerli çocuğu uyandırmak için en ufak bir şans bile olsa, bunu deneyecekti.

Bunun olmasına izin veremezdi. Çok şey feda etmiş ve kaybetmiş olan bu adamın küçük kardeşini de kaybetmesine izin veremezdi.

Böyle bir şey *olmayacaktı*. Onun gözetiminde olmazdı. Bu yüzden ona, "Bırak, Roman." dedi.

Roman bıraktı.

"Geri çekilin," diye ekledi. Her nasılsa, kendi duygularını ses tonundan uzak tutmayı başarmıştı. Adam tereddüt edince usulca ekledi: "Sana ihtiyacım var."

Bana güvenmek için."

Tam olarak ondan yapmasını istediği şeyi yaptı, dizlerinin üzerinde toprakta geriye doğru kaydı - güvenli sayılabilecek kadar uzağa ama hâlâ kardeşinin yanında olacak kadar yakına.

Gözlerini kapadı ve nefes alarak büyüsünü çağırdı. Kanında çatırdadı, gökyüzü yeni bir yağmurla -cennetin gözyaşlarıyla- yeniden açılırken ciğerleri taze, keskin hayvan kokusuyla doldu.

Avuçlarında şimşekler çaktı. Yavaşça nefes vererek ellerini Pax'in göğsünün üzerinde düzleştirdi-

Vücudu yerden yükseldi. Hâlâ cansızdı. Hâlâ solgun.

"Tekrar," diye homurdandı Roman. Komutta bir umut notası vardı.

Shay derin bir nefes daha aldı. Nefes verdi. Etraflarında yağmur davulları çalarken avuçlarını bir kez daha Roman'ın gövdesi üzerinde düzleştirdi.

İçinden bir şimşek dalgası daha geçti. Yine vücudu yaylandı. "Şimdi," dedi Roman'a.

Göğüs kompresyonlarına devam etti. Pax'in burnunu kapatıp ağzına nefes vermeden önce otuza kadar saydı.

Bu şekilde devam ettiler, Selkie ve Shadowmaster şoklar ve göğüs kompresyonları arasında gidip geldiler, Pax hareketsiz kalırken ikisi de sessizce kırıldı. Ölmüştü. Sayagül çocuğun gevşek dizlerinin arasında endişeli bir top gibi kıvrılmıştı, kesik gözleri parlıyordu. O kadar sessizdi ki, bunca zamandır sessizlikten başka bir şey yapmamıştı. Şimdiden kalbi kırılmıştı. Çoktan yas tutmaya başladı.

Roman ağladı, "Bununla başa çıkamıyorum-"

"Bir kez daha," diye ısrar etti Shay, kalbi iki parçaya ayrılırken bile. "Vazgeçmiyoruz." Sanki bu çocuktan hiç vazgeçmeyeceklerdi.

Onu tekrar şok etti-

Ve bir anda Pax hayata döndü.

Nefes nefese kaldı ve oturur pozisyona geldi.

Roman hıçkırarak ağlayarak çocuğu kollarının arasına aldı, Sayagül de aralarına girmek için çabaladı.

"Sorun yok," diyordu Roman, şok olmuş ve nefesi kesilmiş Paxton'a sıkıca sarılırken, ejderha aralarında dümdüz ezilmişti ama orada olmaktan son derece mutluydu. "Sorun yok Pax, seni tuttum. Evindesin."

Kalbi düzgün atıyordu, nefes alıyordu ve gerçekten de evindeydi.

Hâlâ Pax'i tutan Roman başını çevirdi ve gözleri Shay'inkilerle buluştu. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı, kardeşine sıkıca sarıldı, parmakları Pax'in çamurlu ceketinde kıvrıldı.

Sayagül kendi teşekkürünü fısıldayarak yineledi, ejderha minnet dolu gözlerle Shay'e bakıyordu.

Shay bunu hissettiğinde daha yeni cevap vermeye başlamıştı; büyüdeki dalgalanmanın uyarı işaretleri. Tüm hayatını kaçarak geçirdiği aynı işaretler. Tüm hayatı boyunca kaçınmak için ilaç almıştı.

Panikle soluyarak sendeleyerek ayağa kalktı ve aceleyle otoyoldan uzaklaştı. Vücudu, kanı ve aurası cızırdarken Roman, Paxton ve Sayagül'den uzaklaştı. Onu vahşi bir şeye dönüştürüyordu. Doğanın evcilleştirilemez bir gücüne. Sanki bir kadın değil de canlı bir kablo demetiydi.

Yaşayan bir fırtına.

İçinden bir acı çılgılığı koptu. Başlarının üzerinde, gökyüzü onun çağrısını yankıladı; cam gibi kırılıyordu. Soluk şimşekler şişmiş bulutları yararak ürkütücü mavi bir parıltıyla otoyolu aydınlattı. Yağmur daha da şiddetli yağmaya başladı.

Ve Shay dizlerinin üzerine çöktü.

Zorlukla nefes alabiliyordu. Kanı yanıyormuş gibi hissediyordu. Kasları ve hatta beyni, kafatası sanki kemiğin içinden elektrik akımları geçiyormuş gibi titreşiyor, onu bir yumurta gibi çatlatmakla tehdit ediyordu. Dişlerinin arasında şimşekler çıkıyor, diş etlerini kanatıyor ve acıtıyordu-

"Shay?" Roman aradı. Ayağa kalktı-

"Ben iyiyim," diye nefes nefese kaldı. Ama tepesi ağırlaştı, uyarı vermeden öne doğru devrildi. Ellerini yere koydu, parmakları ıslanmış toprakta kıvrıldı. "Uzak dur. Lütfen, sadece-" Safrasını yuttu, tüm vücudundaki kaslar seğiriyor, çamur tulumunun dizlerini ıslatıyordu. "Lütfen uzak dur," diye homurdandı. Burnu kanamaya başladı, ucundan kırmızı damlıyordu. "Size zarar vermek istemiyorum. İkinizi de."

Roman onu dinledi. Onun isteklerine saygı duydu ve olduğu yerde kaldı.

Shay birkaç dakika boyunca öyle kaldı. Akan kanının son damlasına kadar emen nemli toprakta diz çökmüştü. Otoyolda hızla ilerleyen araçlar o kadar hızlı hareket ediyordu ki, geçişleri bir çılgılık gibiydi.

sinirlerini kızarttı. Roman, Paxton ve Sayagül'ün sessizce onu izlediklerini hissedebiliyordu.

Yavaş yavaş, merhametli bir şekilde, kaslarındaki seğirme azalmaya başladı ve burun kanaması da azaldı. Görüşünü saran siyahlık soldu, göz bebekleri normal boyutlarına geri döndü.

Güvendeydi.

Güvendeydi. İyiydi. Yani,
bir bakıma.

Otoyolun kenarında, gecenin bir yarısı, neredeyse ölmek üzere olan bir çocuk ve hâlâ dumanları tüten bir arabayla mahsur kalmışlardı.

Şimdi ne yapacakları hakkında hiçbir fikri yoktu.

OKYANUS

YVESWICH, KEREYALETİ

TRAVIS SUDAN ÇIKTI, ÖKSÜRÜYORDU, SIRILSIKLAMDİ VE DONUYORDU.

Ve az önce olanlar karşısında tamamen gafil avlanmıştı.

Tekne alabora olmuştu. Çalkantılı dalgalar ve çalkantılı köpükler etrafına çarpıyor, onu bir aşağı bir yukarı sallıyor, akıntıların kaotik gücü onu teknedan koparmakla tehdit ediyordu.

Sanki su yeterince zorluk çıkarmıyormuş gibi, şimdi burası kapkara olmuştu. Mürekkep içinde yüzüyor da olabilirdi.

Etrafında görebildiği her şeyi taradı, dalgaların sürekli vuruşu vücudunu hırpalıyor ve zedeliyordu.

Diğerleri. Diğerleri hangi cehennemdeydi?

"Noble," diye soluk soluğa kaldı Travis. Uzaktan gök gürültüsü geliyordu. Noble, tatlı patates ve rendelenmiş peynir dışında en büyük aşkı şekerleme yapmak olan bir Mastiff köpeğiydi. Baş düşmanı neydi? Konuşmak. Konuşmaktan nefret edebilirdi ama Travis için her zaman elinden geleni yapardı ve bu gece de bir istisna değildi. Köpek çoktan gölgesinden onu izliyordu, olabildiğince tetikteydi. "Yardıma ihtiyacım var," dedi Travis çaresizce. "Diğerlerini bulmama yardım et.

"Baş üstüne, Kaptan," diye onayladı Noble, sesi bas gümbürtüsüydü.

Travis aşağı bakmaktan çok korkuyordu. Derinliklerde ne tür bir yaratığın onu takip ediyor olabileceğini görmek için.

Neyse ki buna gerek duymamıştı. Noble da öyle.

Jewels, Aspen ve Malakai birer birer soluk soluğa okyanusun yüzeyine çıktılar.

"*Harika!*" Malakai hırladı, ağzındaki su yüzünden sözcükler birbirine karışmıştı. Tükürdü, sonra huysuz bir köpek gibi başını sağa sola savurarak sırlıklam olmuş saçlarını yüzünden çekmeye çalıştı. "Lanet olası HARİKA! Şimdi kapana kısıldık ve son saatlerimi *senin* çirkin suratına bakarak geçirmek zorunda kalacağım!" Suyu yumrukladı ve parmağıyla Travis'i işaret etti. "Bu *senin* suçun" diye tısladı.

Noble'ın dişlerinin arasından alçak bir hırıltı çıktı.

Travis ters ters baktı. Olamazdı. Hiçbir şekilde arkasına yaslanıp bu sakallı soytarının kendisini suçlamasına ve bu korkunç geceyi daha da kötüleştirmesine izin vermeyecekti.

"Sen lanet olası bir pisliksin, Delaney!" diye tersledi. "Bunların herhangi biri nasıl

saçmalık benim hatam mı?"

Şimşek çaktı. Rüzgâr uğuldadı, denizin kokusunu taşıdı.

"Yapman gerektiği gibi sinirlenmiş olsaydın, bizi zamanında çıkarabilirdim! Ama hayır, kalmak zorundaydın, değil mi, çünkü *Jewels'in bana ihtiyacı var, ben önemliyim ve aletimin ilgiye ihtiyacı var-*" Travis bu kısımda sesini gıcırtılı çıkarırken ters ters baktı. "- Ve sonra patronun-" Tekrar işaret etti. "-Tekneyle çıkmamız gerektiği gibi parlak bir fikre sahip olan kişi. Ve şimdi bak ne oldu!" Fırtınalı denizi agresif bir şekilde işaret etti.

Travis alay etti. "Yani şimdi de Darien'i mi suçluyorsun?"

"Emin ol öyleyim. Lanet olası okyanusun ortasındayız ve *önerdiğim* gibi motosikletleri alıp arabalarındaki tüm aptalların yanından geçseydik, bahse girerim bunlar olmazdı-"

"ÇOCUKLAR!" Jewels çılgılık attı. "Bu kadar *yeter!* Bu kimsenin suçu değil, tamam mı? *Hiç kimsenin!* Ve Malakai-" Kardeşinin üzerine yürüdü, bir dalga yüzüne çarpıp onu su yutmaya zorlayınca öksürmek için kısa bir süre durakladı. "*Yine* de zamanında çıkamayacağımızı biliyorsun-"

"Benim hızımda olmaz," diye karşı çıktı.

"*Dur!*" Jewels iki yumruğuyla suya vurarak feryat etti. "*Kes şunu!* Odaklanmamız gerek! Okyanusun ortasındayız, tekne ters dönmüş durumda ve-" Solgunlaştı. Gözleri parladı, irislerin etrafındaki beyazlar görüldü. "Lanet olsun, az önce bacağıma bir şey dokundu."

Fantastik. Şimdi avcılar avlanıyordu. Bundan daha kötüsü olamazdı.

Ne kadar çabalasa da Travis Görü'sünü kullanıp aşağıdaki suları tarayacak cesareti toplayamadı. Şimdiye kadar sadece karada iş almıştı, okyanus onun ayak parmağını bile s o k m a d ı ğ ı bir canavar avlama alanıydı. Gizlenen şey

onu ilgilendirmezdi. Bu dehşeti suda yaşayan ırkları öldürme konusunda uzmanlaşmış Darkslaying evlerine saklamalıydı. Athene Cousens ve Riptide üyeleri gibi insanlar.

"Tekneye geri dönmemiz gerek," dedi Aspen. Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı, dişleri takırdıyordu. "Bir plan yapmalıyız ama önce tekneye binmeliyiz. Burada balık yeminden başka bir şey değiliz."

"Bunun olduğuna inanamıyorum," diye mırıldandı Travis.

"Kapa çeneni Devlin, seni koca yaşlı sürtük," diye tersledi Malakai.

"Karaya çıkar çıkmaz," diye hırladı Travis, "boğazını sıkmaya geliyorum." İşaret etme sırası ondaydı.

"Çocuklar, ciddi, aklınızı başınıza alın!" Jewels öfkeleni. "Birlikte çalışmalıyız, yoksa ölebiliriz..." Son kelimesi, bakışları Malakai'nin arkasındaki bir şeye takılınca kesildi.

Travis de güç bela gördü. Bir değil, iki değil, *üç* su yılanının dikenli sırtları yüzeyin üzerinde kıvrılıyordu. Kaç tane olduklarını gözleri -altı tanesi kırmızı kırmızı parlıyordu- ele veriyordu, renk lekeleri karanlık suya zar zor nüfuz ediyordu.

Sonunda bir şey bu pisliğin sonunu getirecekti.

Muhtemelen hepsinin sonunu getirecekti. Ama en azından Travis artık Malakai'ye katlanmak zorunda kalmayacaktı. Yenmek kulağa bir an önceki kadar kötü gelmiyordu.

"Aman Tanrım." Jewels'ın rengi soldu, gözleri parladı. "Malakai, arkada üç yılan var." Kollarını geriye doğru savurdu. "Kahretsin, bu tarafa geliyorlar-"

"Umurumda değil!" Malakai kükredi, öfkeli patlaması uzaklarda yankılandı. Gözleri simsiyah parlıyordu, sıırıslık saçları kafasına dökülmüştü. "*NEDENİNİ* bilmek ister misin?" Her kelime daha yüksek sesle söyleniyordu. Daha kızgın. "Çünkü o kadar kızgınım *ki, hiç kimse*, köpekbalıkları ve aptal küçük deniz solucanları bile *ŞU ANDA BENİMLE UĞRAŞAMAYACAK!*" Sağ elini sudan çıkardı, parmakları pençe gibi kıvrılırken gölgeli gücünü devrilmiş tekneye yöneltti.

Su yılanları daha fazla yaklaşmadı.

Hatta kuyruklarını kısıtırıp kaçtılar, kıvrılan sırtları sisli mesafenin içinde kayboldu.

Tekne ters dönmüş, su püskürmeye başlamıştı.

Malakai döndü, kolu hâlâ uzanmıştı ve gücünü Jewels'ı tekneye kaldırmak için kullandı. Sonra Aspen'i. Her iki kadını da dikkatle tuttu.

Travis'i fırlattı.

Travis teknenin uzak tarafına çarptı, neredeyse kenardan devrilecek ve suya düşecekti. Homurdanarak tırabzana çarptı, tırabzana tutunurken dişlerini metale çarpmaktan kıl payı kurtuldu, sonra kendini güverteden çekip sudan kaygan bir koltuğa oturdu, takım elbisesi ve saçları sıırılsıklamdı.

Saldırganlık olmadan da yapabilirdi ama bu geride kalmaktan daha iyiydi.

Malakai yüzdü ve kendini içeri çekti.

Travis ceplerindeki ıslanmış atıştırmalıkları boşalttı. Telefonunu

kontrol etti- Çılgınca tüm tuşlara bastı ama ekran karanlık kaldı.

Cihaz harap olmuştu. Tamamen harap olmuştu.

Başını ellerinin arasına aldı.

Roman'ı bile arayamadı. Ona üzgün olduğunu söyleyemedi.

"Plan?" Aspen nefes nefese kendini ön yolcu koltuğuna sürükledi. Sadece bu tek kelimeyi söylemek bile tüm gücüne mal olmuş gibiydi, vücudu buz gibi soğuktan gevşemiş ve titriyordu.

Malakai tekneyi yeniden çalıştırıp dalgaların arasından geçirmeden önce tek söylediği "Kıyı," oldu.

I-5

KER EYALETİ

YOLDAKİ TEKERLEKLERİN UĞULTUSU LOREN'I UYKUYA DALDIRDI.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Ama gözlerini açtığında hava hâlâ karanlıktı, bu yüzden en fazla birkaç saattir uyuyor olabileceğini düşündü.

Darien'in kışlık ceketine sarınmıştı, koltuğu kısmen yaslanmıştı. Burası rahatça sıcaktı, bu da ona biraz dinlendikten sonra durumunun biraz da olsa iyileştiğini gösteriyordu. Ama hâlâ o kadar yorgundu ki kemikleri kesinlikle *ağrıyordu* ve fena bir gerilim tipi baş ağrısı başlamıştı. Muhtemelen yeterli uyku, hidrasyon ve beslenme eksikliğinden kaynaklanıyordu.

Bu ve onda yanlış olan diğer her şey.

Darien o kadar dalmıştı ki onun uyanık olduğunu fark etmemişti. Yüzü ciddiydi, yüz hatları gösterge panelinin serin ışığıyla yıkanıyordu. Sol elindeki gümüş canavar başı yüzükleri, direksiyonu çevirirken mavimsi ışığı yakalıyor, boynuzların uçları küçük yıldızlar gibi göz kırptıyordu.

Birkaç dakika boyunca sessizce onu izledi. Telefonunu eline aldı. Ekranı kontrol etti. Yere koydu. Sonra bir dirseğini kapısına dayadı, eli boş boş çenesini ovuşturdu.

Onu ailesi için bu gece olduğu gibi şiddetle savaşırken izlemek inanılmazdı. Kaçışlarına yardım etmek için her birini defalarca aramıştı. Hatta birkaç saat önce tartıştığı arkadaşının Paxton, Eugene ve Tanner'ı bulmak için Ivy ile birlikte gitmeyi tercih ettiğinden habersiz Max'i bile aramıştı. Ama yaptıklarıyla son derece gurur duysa da, Yveswich'ten diğerlerini değil de kendisini sağ salim çıkardığı için kendini daha kötü hissediyordu.

Denemişti, evet. Güç alanının diğer tarafında tecrit edilmişken onlara yardım etmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Ama Ivy, Tanner, Roman, Max, Travis ve diğer herkesten haber alana kadar... İyi olup olmadıklarını b i l e m e z d i . Zamanında çıkıp çıkmadıklarını. Bu yüzden de onu kendisiyle onlar arasında seçim yapmaya zorladığı için hissettiği suçluluk duygusu devam edecekti.

"Diğerlerinden haber aldın mı?" Sorusu cızırtılıydı, zar zor duyulan bir fısıltıydı. Tanrım, susuzluktan kavruluyordu. Hastaneden çıktıktan sonra içtiği son şey kolaydı. Şu anda bir bardak soğuk su kulağa inanılmaz geliyordu.

Darien'in başı ona doğru döndü, yüzündeki şaşkınlık onun uyandığına dair hiçbir fikri olmadığını ele veriyordu. Etrafındakilerin, özellikle de onun farkında olmamak onun yapacağı bir şey değildi. Tanrılar, evrende olup biten her şeye bu kadar aşırı odaklanmışken bir molayı hak ettiğini biliyordu, ama bu kesinlikle onun karakterine aykırı bir durumdu.

"Henüz değil," diye yanıtladı. "Biraz dinlenebildin mi?"

"Biraz." Koltuğunu dik oturacak şekilde ayarladı.

Yola bakmaya devam etti, bir dirseğini kapısına dayamıştı, çenesi dövmeli parmak eklemlerine dayanıyordu. Kaşlarının arasında bir kırıksıklık vardı, gözlerinin altına kazınmış koyu yarım aylar yorgunluğunu ele veriyordu. Ve-

Kaşlarını çattı. Alnında ve yanaklarında boncuk boncuk terler mi parlıyordu? Burası *o kadar* da sıcak değildi, değil mi?

Boğazını temizledi. "İyi misin?"

"İyiyim," dedi ona bakmadan. "Sadece yorgunum." *Yorgunluk* hafif bir ifadeydi, biliyordu. Kendisi birkaç saatlik bir uyku çekmeyi başarmışken, adam kırk sekiz saattir uyumamıştı. En iyi ihtimalle.

Kollarını -onun kollarını- parmaklarının üzerine çekti. "Bir sonraki kasaba ne kadar yakın?" Esnerken ağzını kapattı.

Aynı gergin pozisyonda donup kaldı, gözleri kısa bir süreliğine navigasyon ekranına kaydı. "Yaklaşık bir saat."

"Duracak mıyız?"

"Yemek için," diye cevap verdi. Hâlâ ona bakmıyordu. "Ve araçları şarj etmek için. Bir otel bulup bulamayacağımız birkaç şeye bağlı." Loren bunlardan birinin müsaitlik olduğunu düşündü. Yveswich'ten tahliye edilenlerle birlikte, boş odası olan otellerde yer kalmayacaktı. Diğerlerinin ne düşündüğü

Durmak da başka bir etkendi. Neyse ki Arthur kamyonun arka koltuğunda biraz uyumayı başarmıştı.

Eyaletler arası yol kalabalıktı ama Yveswich'ten ilk ayrıldıkları zamanki kadar kötü değildi. Artık daha fazla şerit vardı - refüjün her iki yanında altışar şerit - bu da her araç arasında biraz mesafe bırakmaya yardımcı oluyordu.

Şehirler arasında korumasız bir arazide olmak garip bir histi, özellikle de gece vakti. Son birkaç ay Loren'in hayatına, bırakın anlatacak kadar yaşamayı, yapmayı hayal bile edemeyeceği pek çok tehlikeli deneyim getirmişti.

Saatler ilerledikçe Darien sadece yorgunluk değil, aynı zamanda sinirlilik belirtileri de göstermeye başladı. Her göz kırpması sert, her hareketi -telefonunu kontrol etmesi, sıcaklık kadranlarını ayarlaması, sinyal lambasını yakması- kaba ve sabırsızdı. Eskisi gibi kıpırdamadan oturmak yerine sürekli kıpırdanıyor ve parmaklarını saçlarında gezdiriyordu.

"Sigara içmemin bir sakıncası var mı?" diye ağzından kaçırdı. Ceketinin ceplerini aramaya başlamıştı bile.

Kadın başını salladı.

Camını araladı, dişlerinin arasına bir sigara yerleştirdi ve yaktı. Sigarayı oksijen gibi içti, filtresine kadar yaktı ve hemen ardından ikinci bir tane daha yaktı. Dakikalar geçtikçe ve neredeyse hiç tütün kokusu almadıkça, gözlerini kıstı, kusurlu görüşü onu çevreleyen sihrin parıltısını zar zor seçebiliyordu.

"Bana bir iyilik yapıp Lace'e mesaj atabilir misin?" diye sordu, mavimsi bir duman üfleyerek açık penceresine doğru. "Réalta'da duracağımızı haber ver." Kadın telefonuna uzandığında adam ona, "Benimkini kullanabilirsin. Parmak izini ekledim."

Kadın onun telefonunu aldı ve başparmağını sensörün üzerine bastırdı.

Kilit açıldı. Mesajlarını açtı ve *Lace Rivera*'ya tıkladı.

Yukarı kaydırıp konuşmanın tamamını okuma dürtüsü *güçlüydü*.

Utanç verici derecede güçlü.

"İstersen bakabilirsin," dedi Darien sessizce, dikkati hâlâ yoldaydı.

Loren kaskatı kesildi. Onun ne düşündüğünü, ne hissettiğini nasıl oluyor da her zaman biliyordu? Avertera tılsımının büyüğü sayesinde bile *her zaman* biliyordu.

"Seni rahatsız ettiğini biliyorum," diye ekledi.

Boğazını temizledi. "Eskisi kadar değil." Bu bir yalan değildi. Muhteşem Lacey başlangıçta onu çok rahatsız etmişti, bunu inkâr edemezdi. Ama ona tahammül etmeyi öğrenmişti. Hatta bir dereceye kadar ondan hoşlanıyordu. Yine de ona sormadan edemedi: "Onunla ne kadar çıktın?"

Adam tepki vermedi. Sanki aylardır bunu sormasını bekliyormuş gibi, platin sarısı Şeytan'la olan romantik geçmişinden ona hiç bahsetmemiş olmasına rağmen. Dedikodular ve kadınların vücut dilini okuma yeteneği sayesinde bunu kendi başına çözmüştü.

Bir de Jack bir keresinde ağzından kaçırmış olabilirdi. Kendine özgü hazırlıksız sözlerinden birinde.

Darien dudaklarını ıslattı ve yanakları çukurlaşarak bir nefes daha çekti. Tanrım, sonsuza dek onun dudaklarına bakabilirdi. "Resmi olarak mı? Yaklaşık bir yıl, belki," diye düşündü, hâlâ tamamen rahatsız olmamıştı.

Ona daha fazla soru sorma dürtüsü güçlüydü ama bu onu ilgilendirmezdi. Geçmiş sadece ve sadece ona aitti. Onunla tanışmadan önceki yılları onu olduğu kişi yapmıştı - onu ona getirmişti. Her adımı, her kararı ve evet, her ilişkisi de *Darien Cassel*'e aitti. Bunların hiçbirisi için ona kızamazdı.

Onun yerine, "Ne yazmalıyım?" diye sordu.

"Sadece Réalta'da duracağımızı söyle." Sigarasını kül tablasında söndürdü.

Kızın yanakları ısındı. Tanrım, bunu ona zaten söylemişti. Bu kadar önemsiz bir şey yüzünden ne kadar kolay yoldan çıktığını gösteriyordu.

Mesajı yazdı, gönderdi ve ekranı kapattı.

"Yani eski sevgilimden rahatsız olmuyorsun ama daha önce hiç görmediğin rastgele bir Şifacıdan rahatsız oluyorsun öyle mi?" Şimdi onu izliyordu. Yola odaklanmışken onunla konuşmak bundan çok daha kolaydı - güçlü bakışlarının tamamen ona sabitlenmesinden çok daha kolaydı. Bu ona kendini şeffaf hissettiriyordu. Savunmasız. Ama-

Şimdi doğrudan ona baktığı için, gözbebeklerinin büyüklüğünü fark etti. Bir Dalgalanma ile savaşıyordu, bu da neden böyle terlediğini açıklayabilirdi. Dalgalanmalar hakkında pek bir şey bilmiyordu ve bildikleri de sadece Şeytanlar'ın çatısı altında geçirdiği süre boyunca gözlemledikleriydi. Ama terlemenin bir belirti olabileceğini düşündü. Bazen geceleri uyandığında tıpkı şimdiki gibi ama daha kötü görünüyordu.

"Şifacı beni rahatsız etmiyor," dedi, biraz da savunmacı bir tavırla. Ona tavır yapmak istememişti, ağzından kaçırmasıydı. Birini ayırdı

Bir tırın yanından geçerken yola baktı, ama onun dışında dikkatini ona verdi. Sanki verdiği cevap -gerçekten söylediği her şey- onun için dünyalara bedeldi. "Sana söyledim, *sonrası* beni rahatsız ediyor. "

"Ben de sana sonrasının olmadığını söylemiştim." Yaşadıkları onun ses tonuna da bir gerginlik katmıştı. Sert bir ton değil, hayır. Ama Darien'i bunu fark edecek kadar iyi tanıyordu. "Sen benim bugünüm, geleceğim ve sonsuzluğumsun Loren." Bu ifade kanını kaynattı ve kalbinin düzensiz bir şekilde çarpmasına neden oldu. Bunun doğru olmasını ne kadar isterdi. Adamın söylediklerinde ciddi olduğundan şüphesi yoktu ama birlikte bir gelecekleri yoktu. Yirmi birinci yaşından sonra hiçbir şey Doğum günü. Ve tanrılar, bu gerçek bir bıçak gibi kesti.

Göğsündeki ağrıyı hafifletmek için derin bir nefes aldı, kalbi kanamakla tehdit ediyordu.

Darien devam etti. "Hayatımı seninkine bağladım - bu seni ikna etmek için yeterli olmalı, sence de öyle değil mi?" Bir yanıt bekledi ve kadın bir yanıt vermeyince, "Başka kadınlar tarafından rahatsız edilmeni istemiyorum. Sana her açıdan gelen yeterince bok var ve güzel zihnini yüklemene gerek olmadığını garanti edebileceğim bir şey varsa, o da diğer kadınlar. Onları istemiyorum Loren, *seni* istiyorum. Sadece seni. Sonsuza kadar. Tamam mı?"

Yine de cevap vermedi. Sadece ön camdan dışarı bakıyor, duygularını kontrol altında tutmak için umutsuzca mücadele ediyordu.

Darien onu zorlamadı ve buna sevindi. Eğer deneseydi, dili sürçebilir ve söylememesi gereken bir şey söyleyebilirdi. İkisinin de yararına olmayacak başka bir tartışma başlatabilirdi.

Ya da sırlarını ona açabilirdi.

Ona ne kadar güvence verirse versin, *sonrası* onu rahatsız etmeyi asla bırakmayacaktı. Çünkü Angelthene'e geri döndüklerinde ve planını nasıl ilerleteceğini bulduğunda, ona *sonrasını* geri verecekti. Onun parçası olmayacağı bir gelecek. Darien Cassel yaşayacaktı; şu anda tek amacı buydu.

"Max'i gerçekten kovmayacaksın, değil mi?" diye sordu ona.

Darien cevap vermek için bir an bekledi. "Hayır." İç çekti. "Gittiği anda onu affettim." Onu en iyi arkadaşlarından biriyle kavga ederken izlemek zordu. Loren yıllar boyunca Dallas'la pek çok kavgaya karışmıştı ama her zaman birbirlerine geri dönmenin yolunu bulmuşlardı. Darien ve Max için de aynı şeyin geçerli olacağını duyduğuna sevindi.

Birkaç dakika sonra, düşünceleri önceki konularına geri dönerken -Darien'in pazarlığı, yalanlar, ölümlülüğü- "Doğru mu?" diye ağzından kaçırdı. Bir süre sessizlik oldu. Ve sonra: "Ne doğru mu?"

"Hastanede sana sorduğum şey. Dul'a gerekenden daha fazla yıl vermeyi mi seçtin?" Kalp atışları hızlandı.

Darien yine tereddüt etti. Kısa bir süre. Ve sonra itiraf etti, "Evet."

Gözleri kapandı, boğazı o kadar sıkıldı ki boğuluyormuş gibi hissetti. Gözlerini tekrar açması biraz zaman aldı ve açtığında ona bakamadığını fark etti.

"Sana tam olarak ne söyledi?" diye boğuldu.

"Yirmi birinci yaş gününden sonra yaşayamayacağını. Ve eğer büyünü kullanırsan ölüm saatinin daha erken gelebileceğini." Onun da sesi boğuluyormuş gibi geliyordu.

Karanlık otoyol bulanıklaştı, gözleri yandı. Birkaç uzun, gergin dakika boyunca konuşmadılar.

Sessizliği bozan Darien oldu. O zamana kadar kendini o kadar iyi toparlamıştı ki, ses tonu son derece gerçekçiydi. "Olan oldu Loren. Geri alamam, alabilseydim bile almazdım."

Hayır, diye düşündü Loren. Hayır, yapmazdın, çünkü kendini hiç önemsemiyorsun. Ve bu acıtıyor.

Acıtır.

Sessizlik hüküm sürdü. Loren nefes almaya odaklandı, kalbi hızla çarpıyordu.

"Hâlâ üşüyor musun?" Darien'in sorusu onu aniden titremeye başladığını fark etmesine neden oldu. Şiddetle. "Bunu kapatacağım." Kapısındaki bir düğmeye bastı ve pencerenin camı yükselerek otoyolun gürültüsünü kapattı.

"Ben iyiyim," diye mırıldandı. "Ayrıca, terliyorsun."

Elinin tersini alnında gezdirdi ve sanki bu gerçeğin tamamen farkında değilmiş gibi cildindeki parlamaya baktı.

"Tekrar sigara içmen gerekirse sihrini kullanmak zorunda kalmanı istemiyorum" diye ekledi.

"Önemli bir şey değil," diye mırıldandı. Emniyet kemerini çözdü ve ceketini silkti.

"Yine de büyünü çok kullanıyorsun. Riskler var ve siz bunları gerçekten umursamıyorsunuz." Kandırma hiç ciddiye almadığı bir tehditti -Onunla tanıştığı andan beri değil. Cehennem Kapısı'ndaki yemek salonunda Sabrine'in izini sürmeye çalıştığı gece ona bunu sorduğunu hatırlıyordu.

"Endişelendiğim pek bir şey yok aylak," demişti ona. Sözlerini sanki dn söylemiş gibi duyabiliyordu. O zamanlar onun için bir yabancıdan başka bir şey değildi.

şimdi, defalarca giydiği ceketini çıkartıyor ve seks yaptıkları arabanın arka koltuğuna atıyordu. Birçok kez.

"Umurumda," diye nazikçe karşılık verdi emniyet kemerini tekrar takarken. elik gözleri onunkilere kilitlendi ve sanki aklının nereye kaydığını hissetmiş gibi biraz gerildi. Bu onu şaşırtmazdı - ondan bir şey saklamak zordu. "Sadece seni daha çok önemsiyorum. Ve tatlım, sanki yenilmezmişsin gibi sihrini kullanıyorsun. Başına neler gelebileceğini çok iyi biliyorsun ve bunu hiç umursamıyorsun."

n camdan dışarı baktı. "Gerçekten anlaşamıyoruz, değil mi?" diye fısıldadı, milyonlarca farklı nedenden dolayı boğazı düğümlenmişti, bunların çoğu onunla konuşamayacağı şeylerdi.

"Hayır," diye kabul etti. "Ama seni her zaman seveceğim. Birbirimize kızığımız günlerde bile." "Ve sen beni sevmediğinde bile." diye ekledi.

Seni seviyorum, diye düşündü. Seni her zaman seviyorum. Her günün her saniyesinde.

Ve asla durmayacağım, kalbim dursa bile.

Ama bunu söylemedi.

Sessizliği onu üzmüştü, bunu anlayabiliyordu. Başka bir şey söylemedi ama gözlerindeki bakış, vücut dili, üçüncü sigaraya uzanışı, yani genel olarak şu anki *hali* rahatsız ediciydi.

Onu kaybetmekten endişe ediyordu. Telefonuna bakıp, kaçırmış olabileceği yeni mesajlar ya da aramalar için ekranı kontrol edişinden, sesinin sonuna kadar açık olmasına aldırmadan, şeytanlarını da kaybettiğinden endişeleniyordu.

OKYANUS

YVESWICH, KERYALETİ

MAX GÖZLERİNİ ÇALKALANAN BİR DENİZE AÇTI.

Gökyüzü o kadar siyahtı ki, su ile arasındaki farkı anlamak neredeyse imkânsızdı. Yağmur gümüş tabakalar halinde yağıyor, cildini yakıyor ve köpüklü dalgaları kurşun gibi savuruyordu.

Üst kısmı sert ve pürüzsüz bir şeyin üzerine yayılmıştı, bacakları ise uyuşacak kadar soğuk suya batmıştı.

Bileklerinde çırpınan bir şey vardı.

Başını çevirdi ve Dallas'ı karşısında akıntıda sallanırken buldu. Onu bileklerinden tutuyordu, boynuna kadar su içindeydi ve kollarını gererek onu bir enkaz parçasının üzerinde tutmaya çalışıyordu.

Düşünceleri o kadar karışık ki, titreyenlerin onun elleri olduğunu fark etmesi gerekenden daha uzun sürdü. Onun uyanık olduğunu fark etmemişti, etraflarını dehşetle taramakla meşguldü.

Karkhialar, su yılanları ve aequorwyrmler burada endişelenmeleri gereken yaratıklardan sadece birkaçıydı. En kötöleri o kadar eskiydi ki isimleri bile yoktu. Bir de köpekbalıkları ve leopar fokları vardı... Darkslayer'lar bu sonuncularla kolayca başa çıkamaz değildi, çıkabilirlerdi. Ama sizden bir ısırik almaya çalışan yırtıcıyı göremediğinizde, her şey olabilirdi. Ve o kadar bitkin düşmüştü ki, silah kullanacak gücü toplamak bir yana, bakmak için bile Görü'sünü kullanamıyordu.

"Dallas," diye mırıldandı. Suyun yüksek tuz oranı yüzünden boğazı yanıyordu. Sanki bir kova su yutmuş gibi hissediyordu.

Yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi. "Tanrılara şükür," diye nefes aldı, parmakları hafifçe bileklerini sıkıyordu. Onu ne zamandır bu şekilde suyun üstünde tutuyordu? Bitkin görünüyordu.

"Ne oldu böyle?" diye sordu.

Gerçi sormasına gerek yoktu. Okyanusta yüzen parçalanmış helikopterin parçalarına bakarken kazayla ilgili anıları aklına geldi. O iblis hava aracını tamamen un ufak etmiş, çoğu kömürleşmiş parçalar halinde etrafa saçılmıştı. Yakınlarda gövdenin büyük bir parçası daha vardı ve Dominic, Blue, Maya ve Magenta ona tutunmuşlardı.

Hayatta kalmışlardı. Her şeye rağmen hayatta kalmışlardı.

Ancak pilotlar ve askerler o kadar şanslı değildi. Kasklar ve tek tük vücut parçaları dalgaların üzerinde görünüyordu.

"Düştük," dedi Dallas, Max'in sorduğunu unuttuğu soruyu yanıtlayarak. "Maya'yı görmeliydin, o canavarın cehennemini yakıtı - deliceydi." O kısımda dışarıda olması muhtemelen iyi bir şeydi. "Bir plan düşünmeye çalışıyorduk ama-" Dişleri o kadar sert gıcırdayıyordu ki kelimeleri kesildi. "Dominic'in kanatları suyla dolmuş. Belki bizi teker teker kıyıya uçurabilir diye düşünmüştüm ama onları kurutamazsa hapi yuttuk demektir."

Bu yağmurda onları kurutmak piyango kazanmak kadar olasıydı.

Yağmurun yakın zamanda dineceğine dair bir işaret de yoktu.

Uzaktan diğerlerini inceledi. Maya helikopter parçasının ortasında yatıyor, diğerleri ise sanki bir salmış gibi ona tutunuyordu. Max onun yaralanıp yaralanmadığını merak etti ama... Hayır, öyle değildi.

Su ve ateş birbirine karışmazdı. Okyanusun ortasındaydılar ve karşısındaki genetiği değiştirilmiş bir Ateş Elementaliydi. Ağırlığını dikkatle dengeliyor, salın devrilmesinden ya da batmasından korkuyor gibi görünüyordu. O halde suyla geçici temas iyi olmalı. Ama uzun süreli temas muhtemelen onu öldürür.

Dominic'in kanatları hakkındaki bu konuşma Max'in dikkatini Dallas'ın sırtına bağlı olanlara çekti. Kızarmış ve eğrilmişlerdi, varlığına fazladan ağırlıktan başka bir şey katmıyorlardı. Şimdi onu suyun altına çekmekle tehdit ediyorlardı, çenesi ancak yüzeyin üzerindeydi.

Bileklerini onun kavrayışından kurtardı ve kollarından tutarak onu gövdenin daha da yukarısına çekti. Kız soru dolu bakışlarla ona baktığında, "Biraz ara ver. Ben iyiyim."

Kadın itiraz etmedi.

Max etrafına bakındı ama şiddetli dalgalar ve kazadan geriye kalan parçalanmış metal ve kırık bıçaklardan başka bir şey göremedi. Kıyıda çok uzaktaydılar. Bu da ona şunu hatırlattı.

Küfür etti. "Dışarı çıkmayı başaramadık, değil mi?" Dallas kaşlarını çatı ve başını salladı.

Çok yaklaşmışlardı. *Bu kadar* yaklaşmışlardı ve hâlâ başaramamışlardı.

Max başını geriye eğdi ve gözlerini kısıtı. Şu anda Görü'yü çağırarak kadar güçlü olmayabilirdi ama cehennem görüşü o kadar keskindi ki güç alanını onsuz da görebiliyordu.

Rün sütunları -şimdi kırmızı- okyanusun üzerinde kıvrılıyordu.

İçgüdüleri akıntı gibi çalkalandı.

Kapana kısılmışlardı. Şimdi birden fazla şekilde kapana kısılmışlardı. Karaya dönüş yolu olmadan okyanusta sürükleniyorlardı. Geri dönmeyi başarsalar bile Yveswich'te sıkışıp kalmışlardı. Karanlık yayılmaya devam edecekti ve ölüm de öyle. Oksijenin ve bu şehri bir arada tutan son gücün de tükenmesine belki birkaç gün vardı.

Yveswich'teki Kontrol Kulesi Angelthene'dekinden daha eski bir modeldi. Kontrollerin Yveswich'in dışında, uzak bir yerde bulunması anlamında modası geçmişti. Dolayısıyla güç alanının çekirdeğini çıkarmak -Loren'in Kalendae'de yaptığı gibi- bir seçenek değildi. Öyle olsa bile, kuleden akan yeni büyük ölümcüldü. Eğer bir kuş ona yaklaşırsa, güç onu yakıp kül ederdi. Hiç kimse kuleyi çevreleyen bloklarda yürüyemezdi bile, yoksa kül olurlardı.

Yani, temel olarak, boku yemişlerdi. Tamamen ve tamamen boku yemişlerdi. "Peki ya Mavi?" Max sordu. "Onun büyüü-"

Dallas üzgün bir ifadeyle, "Fırtınada bunu yapamaz," dedi. "Dalgalar çok güçlü ve öngörülemez. Ayrıca, Maya için de güvenli değil."

Max lanet okudu. Okyanus gibi bir şeyi kontrol etmek zaten büyük bir işti ama bir de fırtınanın gücüyle mücadele etmeye çalışmak? Bunu hiç düşünmemişti. Eğer denerse muhtemelen hepsi boğulurdu. Ve kazadan kalan enkaz batmadan önce sadece bir süre su üstünde kalabilirdi. Yani temelde, mahvolmuşlardı. Ya burada boğulacaklardı, denizde sürükleneceklerdi ya da gölge ele geçirdiğinde şehirde boğulacaklardı. Ve bunlar onları öldürme olasılığı yüksek olan şeylerden sadece ikisiydi. Canavarlar

Bir başkası. Muhtemelen tam şu anda suda kan kokusu alan birkaç su yılanı vardı.

Dal'ın sol kolunu bıraktı, çok hafif hissettiren sırtını kontrol etti, göğsünde bir kayışın hayaleti vardı-

"Sik beni," diye mırıldandı. "Ne?"

"Kılıç gitmiş." Helikopter düştüğünde düşmüş olmalıydı, bu da şu anlama geliyordu.

Artık adamant kılıçları yoktu. Tek bir tane bile. Gruplarında kılıcı olan tek kişi Max'ti. Diğer ikisi Lace ve Ivy'deydi - Darien onunkini Yveswich'ten ayrılmadan önce Ivy'ye vermişti, Ivy de Lace'inkini bir süre taşıması için ona vermişti.

İç çekti. İhtiyaç duymayacaklarını umsalar iyi olurdu.

Bir uğultu duyana kadar ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Bu bir motor muydu?

Ses yaklaştıkça Dallas'la göz göze geldi.

Sisin içinden bir sürat teknesi belirdi, navigasyon ışıkları dalgaları kırmızı, beyaz ve yeşil renklerle kaplıyordu.

Max'in kaşları tekneyi kimin kullandığını görünce kalktı.

"Vay, vay, vay," diye söylendi Malakai Delaney. Travis, Jewels ve Aspen de onunla birlikteydi; siluetleri sis ve gölge çorbasının içinde belirliyordu. "Bakın kuş ne sürüklemiş."

I-5

KER EYALETİ

ROMAN ARABANIN ALTINDA ÇALIŞIRKEN SHAY ARABANIN SÜRÜCÜ KOLTUĞUNDA OTURUYORDU.

Elleri yağ ve gresle kapkara olmuştu.

Paxton arka koltuğa yayılmış, başını sırt çantasına dayamış, parmaklarıyla katlanabilir el oyun konsolunun tuşlarına basıyordu. Sayagül ve yavru köpeği Chance, onunla birlikte kıvrılmışlardı, ikincisi o kadar derin uyuyordu ki horluyordu. Yüksek sesle.

Shay elinden geldiğince ve elinden geldiğince Roman'a yardım etmişti ama bu migren çok acımasızdı. Pax'in kalbine şok verdikten kısa bir süre sonra onu vurmuş ve hemen karanlık ve sessiz bir yere gitmesini istemişti. Yavru köpek şeklindeki elektrikli testere sayesinde burası pek sessiz olmasa da *karanlıktı*. En azından büyük bir kısmı. Ne zaman bir araba geçse, farlar gecenin içinde titreşiyor, beyni patlayacakmış gibi hissediyordu.

Yine de burada olmak o kadar da kötü değildi. Burada, arabayı tekrar yola sokmak için o maharetli ellerini kullanan Roman'ın kollarındaki kasların nasıl esnediğini göremiyordu. İhtiyacı olan son şey, bu adama -ya da onun erkeksi, absürt derecede çekici ellerine- zaten olduğundan daha fazla şehvet duymaktı. Adam yasaktı. Yasaktı. Ona ait değildi.

Ama tanrılar, onun olmasını istiyordu.

Paxton oyun konsolunu kapatırken teneke gibi bir ses arabayı doldurdu. "İşin bitti mi?" diye sordu ona.

"Sadece Rushin' Racers, her zaman oynarım. İstersen sen de bir tur atabilirsin." Öne doğru eğildi ve ön koltukların arasındaki konsolu ona uzattı.

Başını sallamaya başladı ama kafatasında yeni bir acı dalgası patlayınca durdu. "Hayır, sorun değil Pax," diye mırıldandı. "Şu anda biraz fazla başım dönüyor." Gözlerini kapadı ve kaşlarının arasındaki boşluğu sıkıştırdı.

"Hasta mısın?"

"Sadece başım ağrıyor."

"Şimşeğin yüzünden mi?"

Başını sallamayı bıraktı. "Genelde bunun için ilaç alırım ama evde kaldılar." Toplanmak için dairesine gitme lüksü yoktu, bu yüzden tüm eşyalarını geride bırakmak zorunda kalmıştı. Anna ve babasının fotoğraflarını bile. En çok onları özleyecekti.

"Roman'ın burada suyu var." Paxton, ruhu şad olsun, yerdeki çantadan bir su şişesi alıp ona uzatırken plastiğin yırtılma sesi dayanılmaz derecede yüksekti.

"Teşekkür ederim." Kapağı çevirdi ve yarısını içti. "*Nasılsın?* hissediyor musun?" Şişeyi bardak tutucusuna yerleştirdi.

"Uykulu," dedi bir esnemenin ardından. "İlaçlarınız uyku bastırıcı mı?"

"Evet, öyle."

"Onları da alıyorum." Düşünceli bir duraklama. "Annemin de seninki gibi kötü baş ağrıları oluyor. Dalgalanmalar yüzünden." Annesi. Shay onu helikopter kazasından önce deponun dışında görmüştü.

Paxton sessizliğe gömüldü, üzüntü ve suçluluk duygusu aurasına ağır bir yük gibi çökmüştü.

Shay görüş alanının bir köşesinden ona baktı. Pencereden dışarı bakıyordu, gözlerinin akı hâlâ kırık damarlardan akan kan gölcükleriyle kaplıydı. Altındaki ince derinin üzerindeki koyu çizgiler nihayet solmaya başlamıştı. Orada ne olduğu hakkında Roman'ın da onun da hiçbir fikri yoktu. Ve bu konuda konuşacak fazla zamanları da olmamıştı.

Onu daha iyi görebilmek için iki büklüm oldu ve bacaklarını altına katladı. Burası bunun için biraz sıkıştı ama onları hareket ettirmek zorundaydı, karıncalanıyorlardı. Hafifçe uyuklayan ejderhaya ve horlayan köpek yavrusuna bakarak usulca, "Bu ikisi sana çok bağlı," dedi.

Paxton ağır bakışlarını pencereden ayırdı ve Chance'in sarkık kulaklarını kaşdı. "Chance bazen geceleri beni uyutmuyor. Testere gibi horluyor ama iyi bir çocuk." Sayagül'e doğru ilerledi ve işaret parmağının ucunu uzun boynunun arkasında hafifçe gezdirdi. "Sayagül her zaman yanımda oldu. Tıpkı Roman gibi. Yumurta olduğundan beri."

Shay ejderhanın ağzının köşeden kalktığını gördüğüne yemin edebilirdi.

"Fok yavrun çok havalı," dedi Paxton. Shay gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Tüm okulda sadece bir çocuğun beyaz bir Tanıdığı var. Jake. O bir kuzu. Çok sevimli. Babam gibi bir kurt değil de bir köpeğim olduğu için mutluyum. Skoll beni korkutuyor." Ürperdi.

"Annenin nesi var?" Shay cevabı zaten biliyordu. Sadece sohbet ediyordu. Çocuklar her zaman ebeveynlerinden biriyle aynı Tanıdık'a sahip olurlardı.

"Bir köpek," dedi Paxton. "Chance ile aynı türden." Yavrunun sarkık sol kulağına sevgiyle fiske vurarak homurdanmasına neden oldu.

"Şimdi denemek ister misin?" Roman seslendi.

Shay geri döndü, frene bastı ve kontak anahtarını çevirdi.

Araba canlanmaya başladı.

Pax, uyuyan hayvanları ürküterek uyandıran bir zafer çılgılığı attı.

Chance ayağa fırladı ve havlamaya başladı.

Roman kaputu kapattı.

Sonunda.

Shay dışarı çıktı, aletlerini toplarken yolcu koltuğuna doğru giderken onun yanından geçti.

"İstersen sen sürebilirsin," diye teklif etti.

"Hayır, teşekkürler. Başım çok dönüyor." Yolcu tarafındaki kapıya yöneldi.

"Hâlâ kötü mü?" Adam arabanın tavanından ona bakıyordu, çok uzaklara bakıyordu.

Ondan uzak durması gereken biri için fazla endişeliydi.

Kahretsin, neden bir pislik olmaya devam edemiyordu ki?

"Yakın zamanda geçeceğini sanmıyorum."

Arabaya bindiklerinde Roman, "Torpedo gözünde ağrı kesiciler var," dedi.

"Keyfine bak."

Shay tam olarak bunu yaptı, torpedo gözünün içinde yanan ışığa gözlerini kısarak baktı. Etrafı karıştırırken gözüne küçük bir tüp takıldı. Onu aldı ve etiketini okudu.

"Balonlu dudak kremi mi?" Roman'a kaşlarını kaldırdı. "Bu hangi zavallı kıza ait?"

"Bana," dedi Roman, soğukkanlılıkla. "Bunun ait olduğu zavallı kız benim." Paxton arka koltukta homurdandı.

Shay kaşlarını -şimdi her ikisini de- daha da kaldırdı. "Sakız dudak kremi mi kullanıyorsun?"

"Evet. Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

"Hayır, ben sadece..." Onu dikkatle taradı; siyah savaş botlarını, yırtık pırtık siyah kot pantolonundaki zincirleri. "Sakız aroması beklemiyordum. *Yolda ölmüş ya da düşman kanı olabilir.*"

Paxton sessizce gülüyordu. En azından içlerinden biri onu komik bulmuştu. Gözleri aniden seğiren düşünceli Gölge Ustası olmadığı kesindi.

Roman ona cevap vermeye tenezzül etmedi. Bunun yerine, Paxton'ı kontrol etmek için koltuğunda döndü. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyiym."

"Gözlerin daha iyi görünüyor," dedi Roman. Paxton'ın yastık olarak kullandığı sırt çantasına baktı. "Itzel hâlâ orada mı?"

"Başka nerede olabilir ki?"

Roman ikna olmamıştı. "Hey, Itzel," diye seslendi. Cevap vermedi. Kaşlarını çattı. "Orada yaşıyor musun?"

Ocak ona bir kedi gibi tısladığında, Shay yutmak üzere olduğu ağrı kesicilerin boğazına kaçmaması için çabalamak zorunda kaldı.

"Pekâlâ, bunu evet olarak kabul ediyorum," diye mırıldandı Roman.

"Bir planımız var mı?" Shay boş şişesini bardak tutucusuna yerleştirip kemerini bağlarken sordu.

"Angelthene'e gitmek," diye yanıtladı. "Hepsi bu kadar." Ve her neredeyse Donovan'dan uzak durmak. Bu kesin bir şeydi.

Uzun bir yolculuk olacaktı. Kuzey çıkışından çıkmışlardı, bu da Yveswich'in etrafından dolaşmaları gerektiği anlamına geliyordu. Bu, yolculuklarına bir gün daha ekleyecekti ama en azından araba artık çalışıyordu.

"Neden yaslanıp biraz dinlenmiyorsun?" Roman arabayı trafiğe sokarken önerdi. "Ben hallederim."

Shay itiraz etmedi. Kafası Kuyu gibi patlayacakmış gibi hissederken olmazdı.

Uzandı ve gözlerini kapadı, üzerine çöken sükûnet hissini görmezden geldi.

Yol boyunca bir yerlerde Roman Devlin'e hiç güvenmezken ona tamamen güvenmeye başlamıştı. Ve bu onu korkutuyordu.

Çünkü Donovan ve Athene hâlâ Yveswich'te kapana kısılmamışlarsa, onları arıyor olacaktı. Er ya da geç. Dışarıda olmak

Yveswich güvende oldukları anlamına gelmiyordu. Aksine, Şimdi her zamankinden daha büyük bir tehlike altındaydılar.

      birliktediler. Bir Selkie ve bir Shadowmaster, kaçıyorlardı. Donovan Slade'in çocuğu arka koltuktayken.

OKYANUS

YVESWICH, KEREYALETİ

EĞER *DÜNYANIN EN BÜYÜK PISLIĞI* ÖDÜLÜ OLSAYDI, MALAKAI Delaney açık farkla kazanacaktı.

Travis daha önce hiç kimseden bu pislikten uzaklaşmak istediği kadar uzaklaşmak istememişti. Gemiye bindikleri andan itibaren gemideki herkese götlükten başka bir şey yapmamış, her fırsatta iğneleyici sözler söylemiş ve gıcırtilı bir sesle taklit yapmıştı. Sanki kalan saatlerini -şanslılarsa günlerini- tamamen sabote etmeyi kendi kişisel görevi haline getirmişti.

Yine de kıyıya yaklaşıyorlardı. Bu küçük bir nimetti.

Tekneler rıhtımda sıralanmıştı, terk edilmiş birkaç teknenin beyaz yelkenleri rüzgârda kırılıp savruluyordu. Travis bütün yol boyunca Max'e neler olduğunu anlatmıştı ve şimdi Max de kendi açıklamasını tamamlıyordu.

"Ve siz de bizi o zaman buldunuz," diye bitirdi Max. Baş taraftaki koltuklarda Travis'in yanına oturdu, ikisi de sırlıslıkladı ve iliklerine kadar donmuşlardı. "İtiraf etmeliyim ki Delaney'i gördüğüme ilk kez gerçekten sevindim."

Travis homurdandı. "Onun da işe yarar yanları var ama çok fazla değil." Tekneyi yöneten uzun saçlı aptala ters ters baktı. Aspen ona kendi isteğiyle yakın olan tek kişiydi. İkisi sanki sırlarını paylaşıyormuş gibi sessizce konuşuyorlardı. Travis onun kendisinde ne bulduğunu merak ediyordu. Kaba ya da kırıcı bir şey söylemeden sohbet edebilecek kapasitede miydi? Şüpheliydi.

"Kız kardeşiyle çıkma meselesi yüzünden hâlâ sana zorluk çıkartıyor mu?" Max sordu. Ses bariyerleri vardı ama çok inceydi. Jewels karşılarındaki bankta oturmuş, kollarını dizlerine dolamıştı. İki yanında Dallas ve Blue oturuyordu. Üçü de kendi görünmez bariyerlerini kaldırmış, sessizce konuşuyorlardı. Travis ne konuştuklarını merak etmekten kendini alamıyordu.

Jewels için ne boktan bir deneyimdi bu. Herkes için berbattı, evet, ama Jewels'ın kalbi durmuş, teknedenden atılmış ve buz gibi suda yürümeye zorlanmıştı, üstelik kardeşi kendisi *de dahil olmak üzere* etrafındaki herkesi korkuturken. O sırlıslıkla eşofman çok soğuk görünüyordu, saçları yüzüne vuran damlalar halinde sarkıyordu. Yine de güzel olduğu kesindi.

Sanki bunu düşündüğünü duymuş gibi, yeşil gözleri onunkilere kaydı.

Adam başka tarafa baktı. Islak, tuzlu havayı içine çekti. "Yakın zamanda duracağını sanmıyorum," diye cevap verdi. Roman'ın çatısında birlikte içtikleri gece Delaney'yle yeni bir sayfa atıklarını dşnmştı. Meğer böyle düşündüğü için çok yanılmış.

"Buna değer mi?" Max sesini, uğuldayan rüzgârın kapıp götürmekle tehdit ettiği neredeyse fısıltıya indirdi.

Travis bakışlarını tekrar Jewels'a kaydırđı, o da gözlerini ondan hızla ayırıp dalgalara bakmaya başladı. Bu aptal ses bariyeri işe yarıyor muydu? Yoksa sevdiği kızın önünde kendini rezil mi ediyordu? Hayatı zaten o kadar dibe vurmuştu ki, evrenin de onu utandırmaya karar vermesi onu şaşırtmayacaktı.

"Hâlâ anlamaya çalışıyorum," diye mırıldandı. Dikkatini güvertedeki su birikintilerine ve sırlıslıkla olmuş yosunlara verdi. "Benden o kadar hoşlanıp hoşlanmadığını bile bilmiyorum," diye itiraf etti. Eldivenlerine bulaşmış kir ve tuzu karıştırdı.

"Ne kadar oldu, bir kere mi çıktın?" Max sordu.

"Evet. Ve bir suikast girişimiyle sonuçlandı." Bir kahkaha attı.

Son zamanlarda aşk hayatı büyük bir trajediden ibaretti.

"Biraz zaman tanı," diye teşvik etti Max. Travis, zamanın artık hiçbirinin sahip olmadığı tek şey olduğunu belirtmeyerek bir pislik olmaktan kaçındı. En azından ölmeden önce birileriyle yatmak istiyordu. Son bir ilişki. Bunun iyi bir şey olacağına yemin etti. Max ekledi, "Aslında biz de aynı durumdayız. Sen ve ben." Travis ona tuhaf bir bakış attı. Dallas'la sorunları mı vardı? Onun yüzündeki ifadeyi gören Max, "Biraz

farklı olsa da." Maya Reacher'ın güvertede Malakai ve Aspen'in koltuklarına en yakın yerde oturduğu yeri işaret etti. Magenta ve Dominic de onunla birlikteydi. Hiçbiri konuşmuyordu, hepsi de perişan görünüyordu. Dominic hariç. Melek, ne kadar kasvetli olursa olsun, her duruma iyi tarafından bakmaya çalışırdı.

"İyi tarafından mı? Noble gürledi. "Bu felaketin iyi tarafını bulduğunda, dua et de bana haber ver.

"Hâlâ seninle konuşmuyor mu?" Travis sordu.

"Pek sayılmaz. Bizimle gelmesini sağladığıma bile şaşırdım açıkçası. Onyx denen adamla olanlar hiç yaşanmamış olsaydı, muhtemelen geride kalırdı. Artık bunun bir önemi yok." Max kaşlarını çatarak güç alanına baktı. "Hepimiz öldük. Rıhtıma vardığımız anda kaçıp gitmesini bekliyorum."

"Eğer kaçarsa, yapabileceğin hiçbir şey yok," dedi Travis. Yveswich'in yağmurdan harap olmuş kalbinde enerjiyle titreşen Kontrol Kulesi'ne baktı ve iç çekti. "Roman'la bağlantı kurmanın bir yolunu bulmalıyım."

Max ona yan gözle baktı. "Burada olduğunu öğrendiği an çıldırarak."

"Evet, tam da istemediğim şey bu." Zonklayan sol şakağına dairesel hareketlerle masaj yaptı. Omuzlarında zaten çok fazla yük taşıyan Roman'ın bir de Noble'ın deyimiyle bu *felaketin* yükü altına gireceği düşüncesi... iyi bir düşünce değildi. Ama onunla ve Pax'le bir daha asla konuşmama fikri de öyle. "Ama..." Kulağını şiddetle ovmaya başladı. Sanki içinde su varmış gibi hissediyordu. "Ona üzgün olduğumu söylemek istiyorum, anlıyor musun?" Boğazını temizledi, kasları gergindi. "Her şey için. Sadece bunun için değil." Gözleri yanmaya başladı. Bunun için tuzu suçladı.

"Sanki çoktan ölmüşsün gibi konuşuyorsun." "Öyle hissediyorum."

"Hâlâ vaktimiz var," dedi Max. "Bir yolunu buluruz. Ayrıca

-" Boğazını temizleme sırası ondaydı, kelimeleri boğuk boğuk çıkıyordu. "- Roark'ın kızı burada. Helikopteri gönderen Roark'tu. Belki yetkililerin çıkmamıza izin vermesini sağlayabilir." Sözlerine rağmen şüpheli görünüyordu. Max'in Roark'a inancı çok azdı - *hepsinin* Roark'a inancı çok azdı. Ondan, *milyonlarca* insan arasından küçük bir grubun dışarı çıkabilmesi için güç alanını indirmek gibi imkânsız bir işi başarmasını beklemek... çok şey istemektir.

Yine de Travis "Belki" dedi. Çünkü şu anda ikisinin de ihtiyaçı olan şey umuttu.

Kıyıya olabildiğince yakın bir yere yanaştılar. Marina kalabalıktı ve rıhtımın bir kısmı yakın zamanda yıkılmış gibi görünüyordu, bu da daha az yer bırakıyordu.

Malakai ve Aspen atlayıp yay halatlarını bağıladılar. Geri kalanlar tekne emniyete alındıktan sonra botları vıcık vıcık tahtaya vurarak karaya çıktılar. Kıyı şeridi ürkütücü derecede sessizdi, etrafta başka kimse yoktu. Martılar yiyecek arıyor, bir sonraki öğünlerinden başka hiçbir şeyi umursamıyorlardı. Travis onlar gibi olmayı diledi; patates kızartması çalıyor ve masum insanların kafalarına sıcıyordu. Ne hayat ama.

Herkes toplanırken Max, "Bir plana karar vermeliyiz," dedi.

"Roman'ın evine geri dönebiliriz," diye önerdi Dominic, koyu renk saçlarından bir tutamı gözlerinden sıyrarak. Siyah kanatları o kadar suyla dolmuştu ki sarkmışlardı. "Artık o ve Pax gittiğine göre, Donovan'ın oraya gözünü dikeceğinden şüpheliyim."

"Haklısın," diye onayladı Dallas. "Burası muhtemelen en güvenli yerlerden biri."

"İyi bir fikir ama biraz uzak," diye belirtti Aspen.

"şu halimize bakın!" Jewels kollarını iki yana açarak sırlıklam olduğunu söyledi. "Sırlıklamız ve donuyoruz. Bence daha yakın bir yerde konaklayacak bir yer bulalım ki kuruyup dinlenebilelim, yoksa hepimiz hipotermiden öleceğiz."

Malakai uzaktan, "Ben nereye gittiğimi biliyorum," diye bağırdı. Geri zekâlı uzaklaşıyordu.

"Geri kalanımızla paylaşmak ister misin?" Travis havladı. Martılar kahkaha gibi sesler çıkarıyordu. Her şey onunla alay ediyor gibiydi, lanet kuşlar bile.

Malakai döndü ve sahilin birkaç mil aşağındaki geniş lüks oteli işaret etti. "Su kenarında otel isteyen var mı?" Yarım yamalak bir el sallayarak döndü ve yürümeye devam etti. "Sizi sonra yakalarım salaklar."

Kısa süre sonra herkes onu takip ediyordu, hiçbirisi tartışacak havada değildi. Her ne kadar Travis Malakai'nin haklı olduğunu kabul etmekten nefret etse de, yüzlerce penceresi tereyağılı ışıkla parlayan bu otel muhtemelen en iyi seçenekleriydi. Yemek, sıcak bir duş ve sıcak bir yatak; Travis'in şu anda tek istediğı bunlardı.

Bu yüzden çenesini kapalı tuttu ve yürüdü.

RÉALTA

KER EYALETİ

ŞEHİRDEKİ BİR ŞARJ İSTASYONUNA BAĞLI BİR MARKETTE

Loren, Réalta'nın tuvaletinden çıktığında, beklemek zorunda kaldığı sıranın şaşırtıcı sayıda insanla büyüdüğünü gördü.

Küçük işletme tıklım tıklımdı. Yiyecek, içecek ve malzemeler raflardan taşıyor, tezgâhın arkasındaki yıpranmış çalışanlar insanları içeri almak için acele ediyordu.

Tuvalet kapısı arkasından çarparak kapanırken onu bekleyen tek şey uzun bir kuyruk değildi, ön tarafta bir cadı sırası için aceleyle ilerliyordu.

Kişisel koruması da onu bekliyordu. Tam da onu tuvalet kapısının yanında bıraktığı yerde. Her ne kadar yüz hatları -Devils dövmesi de dahil- deri ceketinin altına giydiği siyah sweatshirt'ün kapüşonunun altında gizlenmiş olsa da, bu adamın bulaşılmaması gereken bir adam olduğunu söylemek kolaydı. Muhtemelen bu yüzden birkaç kişi ona sıranın önüne geçmesini teklif etmişti.

Onlar için kötü hissetmişti. Onlara bekçi köpeğinin tasmaından kurtulmadığı sürece ısırmayacağını -tamam, iyi, ısırmayabilirdi- söyleme dürtüsüyle savaşıyordu. Ama tekliflerini geri çevirmemişti.

Şimdi Loren ağzını kapalı tutuyor ve kimliğini gizlemek için başını öne eğerek Darien'in gölgesinde sıranın yanından geçiyordu. Üzerinde gezinen tuhaf meraklı bakışları ve arkasında beliren Kara Katil'i hissedebiliyordu ama kimse bir andan fazla bakmaya cesaret edemedi. İnsanların arasına sıkıştı

Pencerelere en yakın koridorda, Darien her adımda onu izleyerek ilerledi ve gidişleriyle birlikte cınlayan kapıdan içeri girdi.

Burada hava Yveswich'e göre daha ılımandı. Yine de ceketine ve Darien'inkine ihtiyacı vardı. Bir başka küçük artı da buranın kuru olmasıydı; yağmur yoktu. Yakında Angelthene'in ılık bahar havasına geri döneceklerdi.

Bunu dört gözle bekliyordu. Sabrine'i tekrar görmek de sabırsızlıkla beklediği bir başka şeydi. Komaya girdiği günden beri konuşmadığı arkadaşını özlemişti. Arayı kapatmaları gereken çok şey vardı. Sabrine dinleme konusunda her zaman iyi olmuştu ve şu anda Loren'in söyleyecek çok şeyi vardı.

Kamyonet ve araba binanın köşesine park edilmişti. Jack, Lace ve Arthur farların kör edici ışıkları altında konuşuyorlardı. Bu bölge güvenliydi, şarj istasyonu, bir süpermarket, bir kan bağışi kliniği, likantropolar için bir giyim mağazası ve birkaç arabaya servis yapan restoran tarafından paylaşılan otoparkta hiçbir canavar dolaşmıyordu. Ancak bir ışık kaynağına yakın durmak, yırtıcı hayvanlarla dolu bir dünyada kolay kolay bozulmayan bir alışkanlıktı.

Arthur gruba katıldıklarında onlara yorgun bir gülümseme verdi. Elindeki plastik torbayı kaldırarak, "Siz tuvaletteyken biraz atıştırmalık aldım," dedi.

Darien kaşlarını çatı. "Oraya girmeni istemedim Art." Yaşlı adam gözlerini kırptırdı. "Neden?"

"Biri seni fark edebilirdi."

Arthur, "Oraya *sen* girdin," diye meydan okudu. "Biri seni fark edebilirdi. *Sen.*"

"Loren'e göz kulak olmak için içeri girmek zorunda kaldım," dedi Darien, paketten dört numaralı sigarayı çıkarırken -görünüşe bakılırsa artık boştu. "Alınma ama sana da göz kulak olmak zorunda kalmak istemiyorum." Sigarayı yaktı ve bir esinti ortalığı karıştırırken eliyle alevi korudu.

"Buna gerek yok. Senin yaşının üç katından fazla olabilirim ama kendi başımın çaresine bakabilirim."

Lace onayladı, "Az önce oldukça sağlam bir dayak yedi. Sağlam adamdır."

Darien ikna olmamıştı. "Yüzünü bile saklamadın, değil mi?" diye suçladı. "Kapüşonun nerede?" Arthur'un ceketı rüzgârlıktı, kapüşonu yoktu.

"Yeter, Darien," dedi Arthur, onun endişelerini el sallayarak geçiştirdi. "Kimse yaşlı bir adamı 1.80 boyundaki bir adamla aynı şekilde fark etmez."

tehdit." Darien'i göğsünden dürttüğünde Loren kahkahasını bastırmak için dudaklarını birbirine bastırmak zorunda kaldı.

Darien destek ister gibi ona baktı. Loren sadece omuz silkti.

"Düzelteyorum," dedi Darien.

"Güzel. Şimdi gidin ve atıştırmalıklarınızı seçin." Torbayı açıp teklif etti, plastik rüzgârda hışırdıyordu. "Herkes iki tane seçecek."

"Önce bayanlar," dedi Darien. Sigarasının dumanı havada kıvrılarak onu ileriye doğru salladı.

Loren ekşi şekerleri ve küçük bir paket peynirli pufları seçerken Arthur, "Krakerler benim," dedi.

"Peki ya simitleri ben isteseydim?" Darien mırıldanarak çantaya uzanırken Loren'e göz kırptı. Tanrım, onunla bu şekilde flört ederken ona kızgın kalmak çok zordu. Yolculuğun son kısmında birbirleriyle neredeyse tek kelime bile etmemişlerdi - Loren ona onu sevdiğini söyledikten sonra Loren ona karşılık vermemişti. O kadar üzgün göründükten sonra onunla konuşuyor olması bile şaşırtıcıydı.

Arthur şakacı bir tavırla, "O zaman siz Bay Para Çuvalı, kendi simitlerinizi kendiniz alabilirsiniz," dedi.

Darien kıkırdadı. "Huysuzsun."

Darien bir kurabiye ve kremalı çikolata kaparken, "Çünkü bir şekilde sizinle koşmaya sürüklendim," diye kırptı. Arthur ekledi, "Tüm bu şamata için çok yaşıyım."

"Bütün krakerler senin mi, yoksa sadece sade olanlar mı?" Darien ona sordu. "Sadece sade olanlar. Yoğurtlu krakerleri istiyorsan, git ve al."

Darien yoğurtlu çubuk krakerlerden oluşan burgulu poşeti kaptı.

Loren usulca, "Onları gerçekten sevmiyorsun bile," diye suçladı. "Seviyorsun." Ona bir kez daha göz kırptı.

Loren'in midesi kelebeklerle doldu. "Sevdiğin atıştırmalıkları sen seçmelisin," dedi.

"Ne istersem onu yaparım Loren Calla," diye mırıldandı. "Ayrıca, seni tanıyorsam, seninkini hemen bitirip benimkine uzanacaksın, o yüzden hazırlıklı olmalıyım." Ona verdiği çarpık gülümseme o lanet kelebeklerin daha hızlı uçuşmasına neden oldu.

"Siz ne düşünüyorsunuz?" diye başladı, grubun tamamına hitap ederek. "Bir oteli deneyelim mi?" Ağzını sigarasına dayadığında sigarasının külü parlıyordu.

Loren gözlerini ondan ayıramadı. Darien'in haksız yere çekici olan ağzından *başka* bakacak bir şey -herhangi bir şey- arıyordu. Birinin lastikleri tarafından ezilmiş bir gazoz kutusunda karar kıldı.

"Herhangi bir odanın müsait olacağından çok ama *çok* şüpheliyim," dedi Lace. Etrafını saran serin hava, ay sarısı saçlarını dalgalandırdı.

"Muhtemelen olmaz," diye onayladı Darien. "Ben sürmeye devam edebilirim ama bu geri kalanınızın nasıl hissettiğine bağlı. Jacky?"

"Umurumda değil," diye mırıldandı Jack. Elleri ceplerinde, kamyonu yaslanmıştı. Kuzeye, Yveswich'e ve geride bıraktığı karısına bakıyordu.

Loren'in kalbi onun için sızlıyordu.

Darien telefonunu çıkardı ve ekranı kontrol etti. Yerine koydu.

Hâlâ mesaj yoktu; Darien'in ifadesinden bunu anlayabiliyordu.

Darien Lace'e, "Uzun bir yolumuz var ama karar senin," dedi. "İyi misin, yoksa direksiyon başında uyuyakalacak mısın?"

Enerji içeceğini kaldırdı, ince tırnaklarıyla kutuya vurdu. "Sanırım iyi olacağım." Uzun ve derin bir yudum aldı.

"Gitmeden önce içeri koşmam gerek," dedi Darien.

"Ne için?" Lace sordu.

"Sigara." Sol elinde yanmakta olan sigaranın külüne dokundu. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Aslında biraz kullanabilirim. Neredeyse bitti. Ve sakız."

Darien'in gözleri -bu ışıktaki maviden daha gri- Loren'inkileri buldu. "Benimle gelmeni istiyorum."

Loren itiraz etmedi. Ayrıca susamıştı ve ilaçlarını almak için suya ihtiyacı vardı.

Darien'le birlikte dükkâna doğru yürürken, "Jack gerçekten üzgün," dedi.

"Olmaya da hakkı var." Çöp kutusunun yanında durdu ve sigarasını kül tablasına atmadan önce son bir kez çekti.

"Hiçbir şey duymadın mı?" Jack'in muhtemelen duyamayacağı kadar uzaktaydılar ama yine de emin olmak için fısıldadı.

"Sahip olduğum anda sana söyleyeceğim." Kadın yürürken Jack kapıyı tuttu.

içinde.

Bir süre sırada beklemek zorunda kaldılar. Onlar beklerken, kız Televizyon kasaların üzerine monte edilmişti.

Haber kanalı Yveswich'teki durumu aktarıyordu, ancak spikerlerin halka anlattıkları belirsizdi. Verdikleri isimler *güvenlik ihlali*, *elektrik kesintisi* ve *elektrik kesintisiydi*. Hükümet yetkililerinin şehre erişimi kısıtlamasına neden olan nadir bir olaydı. Gölgeler, portal, güç alanı, kaba kuvvete sahip yeni canavar türleri hakkında hiçbir şey söylenmiyordu... Filo'nun şehre çağrıldığı gerçeği bile atlanıyordu.

Loren döndü ve Darien'e baktı. "Bunu izliyor musun?" diye fısıldadı. İzliyordu. Ve öfkeli görünüyordu. "Olayı örtbas ediyorlar."

DARIEN SIGARASINI ALMADAN ÖNCE SON BİR KEZ TELEVIZYONA BAKTI.

Tezgahtan inip dışarı çıkıyorum.

Yetkililerin Yveswich'teki karmaşayı örtbas etmesi onu şaşırtmamıştı. Terran İmparatoru hayattayken ve şehri dışarıdan bir yerden kontrol ederken, durumun ciddiyetinin halka sızmasını engellemek için elinden gelen her şeyi yapardı. Bu paniğe neden olur. Öfke. Kötü reklam.

Şüphesiz kaçındığı tepkinin yanı sıra, imparator hâlâ gerçek Arcanum Kuyusu'nun Boşluk'ta bir yerde saklı olduğuna inanıyordu. Bu da gerçeği itiraf etmeden önce habercilere aklına gelebilecek her türlü bahaneyi sunacağı anlamına geliyordu, özellikle de itiraf etmek evrende en çok istediği şeyin peşine kendisi gibi açgözlü insanları düşürme riski taşıyorsa.

Magnum Opus. Mucizelerin ve sonsuz yaşamın kaynağı. Son altı aydır zar zor hayatta kalmayı başardıkları her sorunun kaynağı.

Darien, Loren'in gölgesinde arabaya dönerken, diğerleri zaten kamyonunda onları bekliyordu, buraya kadar olan yolculuğu düşündü.

Terlediğini fark etmemişti bile. Ta ki Loren bunu fark edip elinin tersini *ıslak* alnında gezdirene kadar. Loren bunun arabanın çok sıcak olmasından kaynaklandığı izlenimine kapılmış gibiydi ama hiç de öyle değildi.

Yoksunluk çekiyordu. Terleme, kıpırdanma, ruh hali değişimleri, hayatının en kötü Dalgalanmasının kafatasına yumruğunu vurma tehdidi.

Angelthene. Angelthene'e geri dönmek zorundaydı, orada bu bokla özel olarak başa çıkabilirdi. Eğer bir Dalgalanma onu kontrol altına alır ve görüşünü karartırsa, güvenli bir şekilde araba kullanamazdı. Loren arabadayken bunu denemeyi bile reddetti. Onun hayatını tehlikeye atmak bir seçenek değildi. Asla.

Onunla tanışmadan önce, eğlence amaçlı uyuşturucu kullandığı günlerin geride kaldığına dair kendine bir söz vermişti. Venom gibi tehlikeli bir uyuşturucuyu kullanmak elbette son çareydi; Loren ve ailesini her açıdan üzerlerine gelen binlerce tehditten korumanın bir yoluydu.

Ama bu onun yeniden bağımlı olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyordu ve Venom bırakılması en zor uyuşturuculardan biriydi.

Onun arabaya binişini izledi, saçları rüzgârda dalgalanıyordu. Güvenli bir şekilde içeri girdiğinde, kapıyı onun için kapattı.

"Bu sefer benim için yapma," demişti ona hastanede, Venom'u bırakmaya çalışacağını söylediğinde. "Bunu kendin için yap."

Ama zincirleri -sadece uyuşturucular değil, hepsi- ağırdı. Ve onları kırmak, motivasyonu o olsa bile, sefil hayatının en zor mücadelesi olduğunu kanıtlıyordu.

GEZGİN

ARBOR, KER EYALETİ

SHAY'IN GELMEYİ BEKLEDİĞİ SON YER, BAŞKA BİR MOTELDİ.
Roman Devlin.

Adı *Gezgin*'di. İkisinin de artık birer gezgin olduğu düşünülürse, çok uygundu. Evsiz Darkslayer'lar. Tıpkı Motel 58 gibi eski püskü bir yerdi. Sıvası dökülmüş, yüzme havuzu bakımsız, otoparkı çukurlu ve molozlarla doluydu. Ama uyuyacak bir yer aradıkları uzun ve yorucu süre boyunca önlerinden geçen diğerlerinin aksine, soluk tabelada BOŞ yazıyordu. Dilenciler seçici olamazdı.

Roman arabayı ofisin yanında durdururken, "Burada bekle," dedi. Paxton arkada derin bir uykuya dalmıştı. "Bize bir oda bulacağım." Shay daha cevap vermeyi düşünemeden arabadan inmiş, kapıyı gümbürdeterek kapatmıştı.

Bir oda, demişti. Tek kişilik.

İç çekti. Umarım iki yatağı vardır.

O gittiğinde, düşünceleri sürüklenmeye başladı. Yveswich'ten kaçmak için çabalarken düşünmeye hiç vakit bulamadığı anılar, kristal kadar berrak bir şekilde yeniden su yüzüne çıkıyordu. Olmamalarını diledi.

Roman'ın ağzı onunkinin üzerindeydi.

Uluyan bir kurt şeklindeki sigara dumanı.

Kızgın çöl güneşinin altında onu sırtında taşıırken nasırlı ellerinin kalçalarını sıktığını hissetti.

Roman'ın boğuk sesi ona yalvarmasını söylüyordu. Adını söyle-

Kapı açıldı, onu irkiltti ve anılarını kovaladı.

Roman geri dönmüştü, anahtar dövmeli elindeydi - bir dakika önce hayalini kurduğu el. Anahtara iliştirilmiş küçük etiketin üzerinde soluk siyah bir kalemle on dokuz rakamı yazılıydı. Dokuz numaralı başka bir oda - ne tesadüf.

Odaklandığı yeri görmüş olmalıydı, çünkü ona, "İki yatak olduğundan emin oldum," dedi.

Yutkunmaya çalıştı ama ağzı, adamın onu çölde taşıdığı günkü kadar kuruydu.

"Tamam," demeyi başardı. İyi ki hava çok karanlıktı, böylece yüzünün kızardığını göremedi.

En azından Paxton bu sefer yanlarındaydı, bu da ikisinin de bir daha ellerini birbirlerine sürme gibi muazzam bir hata yapamayacakları anlamına geliyordu.

Roman anahtarı cebine koyarken durakladı. "Elinde tutmak ister misin, yoksa bana güveniyor musun?" Anahtarı teklif edencesine aralarında havada sallandırdı, ön camdan içeri süzülen dış ışıklarda gümüş rengi göz kırpiyordu.

Ona güveniyor muydu? Az önce bunu düşünmemiş miydi?

Tuhaftı; Roman'a hayatı konusunda güveniyordu ve sırlarını saklayacağına da... Ama ona kalbi konusunda güvenmiyordu. Kendisini terk etmeyeceğine de o kadar emin değildi.

Her şeye rağmen ona, "Beni Motel 58'de terk etmedin." dedi. Gerçek buydu. "Sanırım şimdi beni terk etmeyecek kadar sana güveniyorum."

Adamın gözlerinin gerildiğine, irislerindeki birkaç altın beneğin söndüğüne yemin edebilirdi ama bu tepkinin ne anlama geldiğini bilmiyordu. Onu terk etmeyi mi planlıyordu? Yoksa Roman'ın deyimiyle sadece *güven sorunları* mı konuşuyordu?

Sanki onu anlamaya çalışıyormuş gibi bir süre onu izledikten sonra arabayı on dokuz numaralı kapının önündeki park yerine çekti. Bu saatte kıyafet alabileceği hiçbir işyeri açık değildi, bu yüzden Shay banyo havlusuyla uyumayı planlıyordu. Çıplak uyumak bir seçenek değildi ve bu iğrenç savaş giysisini sonsuza kadar giyemezdi. Bir havlu yeterli olacaktı ve umarım altına giydiği kıyafetler motelin çamaşır makinesine atılabilecek kadar kurtarılabilirdi.

Tabii eğer *varsa*.

Roman uyuyan Pax'i arabadan çıkarıp yataklardan birine yatırırken Shay inip çantalarını içeri taşıdı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, oda tam bir bok çukuruydu ama en azından uyuyacak bir yerleri vardı.

Shay çantaları pencerenin yanındaki küçük masa ve sandalyelere yerleştirirken Roman, "Herhalde duş almak istersin," diye fısıldadı. "Banyo tamamen senin. Ben diğerlerini aramaya çalışacağım." Elini kot pantolonunun arka cebine soktu ve cep telefonu ile bir paket sigara çıkardı. Dişlerinin arasına bir sigara yerleştirdi, gözleri telefonuna sabitlenmişti. "Bana ihtiyacın olursa dışarıda olacağım," diye ekledi, sigaranın boğduğu kelimelerle.

Yine, kadın cevap veremedi gitmişti.

Shay gözlerini kırptırdı. Bunu alışkanlık haline getirmiş gibiydi. Travis'e ulaşmak istemesi son derece mantıklıydı ama Travis'in aralarına biraz mesafe koymak için aklına gelen her bahaneyi kullandığını düşünmeden edemiyordu. Buraya gelirken uzun yolculuk boyunca pek konuşmamışlardı ama doğrusu ne söyleyeceğini de bilmiyordu. İkisi de son zamanlarda bir sürü şey yaşamışlardı ve biraz yorgunluktan fazlası vardı. Belki yarın farklı olurdu.

Pis banyoya girdi ve kapıyı kapattı.

Yüzükteki sihrin yardımı olmadan elbiseyi çıkarmak tam bir cehennemdi. Patlamadan dolayı eğrilmiş olan birkaç noktaya bıçak saplamak ve uzuvlarını keserek kurtarmak zorunda kaldı. Artık Stygian tuzlarını bıraktığına göre, çatlayan kaburgaları onu tekrar rahatsız ediyordu, yakıcı acı giysiyi çıkarmasını daha da zorlaştırıyordu. Roman'dan daha fazla ağrı kesici istemesi gerekecekti.

Duştan havluya sarınarak çıktığında ve gıcırdayan banyo kapısını açtığında yumuşak bir şeye bastı.

Katlanmış siyah bir bando tişörtü yerde duruyordu. Roman'ın kilerden biriydi.

Sessiz odayı taradı. Burada sadece Pax ve Familiar'lar vardı, hepsi de uyuyordu. Roman hâlâ dışarıda sigara içiyordu, silueti penceredeki eğri panjurdan zar zor görünüyordu.

Bir ara yaptığı işe ara vermiş ve kızın giymesi için bir gömlek bulmak üzere içeri girmişti. Dışarı çıkar çıkmaz bulabilsin diye gömleği yere koymuştu.

Shay bir an orada durdu, ağırlığını değiştirdi, Roman'ın gömleğini giymemek için mümkün olan her türlü bahaneyi düşündü. Çok büyüktü; belki birkaç yedeği vardı ve bunu geri isteyecekti; onun tarzı değildi; çok fazla yırtığı vardı; bandını beğenmemişti. Sonuncusu tamamen yalandı. Sonunda pes etti ve giydi.

Tıpkı korktuğu gibi, onun gibi kokuyordu - en sevdiği koku haline gelen kolonya ve vücut yıkama suyu. Tanrılar aşkına, ne kadar da zayıftı.

Ama Roman da öyleydi. Bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. *İkisi* de daha iyi biliyordu. Bir çift kundakçı gibi ateşle oynuyorlardı.

Banyo aynasında kendine baktı, vücudu Roman Devlin'in gömleğinin içinde boğulmuştu ve iç çekti.

Bu onu unutmasını daha da zorlaştıracaktı.

APTALIN TEKIYDI, DEĞİL Mİ? TÜM DÜNYADAKİ *en büyük* APTAL.
Terra'nın.

Roman motel odasının önünde duruyordu, elinde telefon, dişlerinin arasında taze bir sigara. Shay'e gömleğini verdiği için sessizce kendini tekmeliyordu.

Perdelerin arasından onu görebiliyordu ama bakmamaya çalıştı. Banyodan gömleği giyerek çıkmıştı, yıpranmış etek ucu dolgun kalçalarını sıyrıyordu-

Ve dikkatini doğrudan onun mükemmel kıcına çekti.

Tanrım, onun kıyafetleri içinde çok seksi görünüyordu. Ne giyerse giysin, ama özellikle de onun kıyafetleri içindeyken o kalçaya bakmamak mümkün değildi. Cinsel geçmişi oldukça genişti, yattığı kadınların sayısı sadece libidosu sayesinde değil, psikopat babasının kurmaya çalıştığı her ilişkiyi mahvetme kararlılığı sayesinde de oldukça fazlaydı. Ama Shayla Cousens onun üzerinde öyle bir etki bırakmıştı ki, sarsılmakta zorlanıyordu.

Boşaldığında adının dudaklarından nasıl döküldüğünü. Onun üzerine indiğinde dilini sikinin başında nasıl döndürdüğünü, tekniği o kadar inanılmazdı ki kalbinin zevkten patlayacağını düşünmüştü. Motel 58'deki yatakta onu sırtüstü yatırıp canına okuduğu zamanki yüz ifadesi. Sert olmasını istemişti. Sanki kırılmazmış gibi onu sikmesi için yalvarmıştı.

Sonra Shay'in daha yumuşak bir tarafı da vardı. Siyah Ev'in işkence odasına kendi isteğiyle girip zincirlerini çözen Shay. Onu evine götürmüş ve uyurken ona sarılmıştı. Parmaklarını saçlarında gezdiren.

Tam onun tipiydi. Ve ona sahip olmasına izin verilmiyordu.

Sigarayı yakıp bir nefes çekti, duman gözünün önünde kıvrıldı ve kadının boş yatağa tırmanıp yorganın altına girmesini izledi. Yastıkların üzerinde kendini rahat hissetti, onları döverek boyun eğdirdi.

Televizyon kumandasını kapmadan önce, her şeye rağmen onu *neredeyse* güldürecek bir şekilde.

Evet, o bir aptaldı.

Başını salladı ve panjurların arasından bir sürüngen gibi aval aval baktığını fark etmeden önce dikkatini ondan ayırdı.

"Biraz ürkütücü görünüyorsun," dedi Sayagül odanın içinden.

Roman panjurların arasından baktı ve ejderhayı yatakta Pax ve Chance'in arasına kıvrılmış, tek gözü Pax'in ayak bileğinin üstünden ona bakarken buldu.

"Teşekkürler," diye mırıldandı Roman.

Kadın kıs kıs güldü ama *"Travis'ten haber aldın mı?"* diye sorduğunda esprisi aniden kayboldu.

"Tekrar denemek üzereyim. Ekranındaki ARA tuşuna bastı ve telefonu kulağına götürdü.

Hat çalmaya devam ediyordu.

Travis telefonu açmıyordu. Kylar, Ivy, Max de... Tanner'ı da aramıştı ama telefonunun Wyvern'ler tarafından çalınmış olabileceğini hatırladı.

Kimse cevap vermiyordu.

Başparmağını kırmızı düğmeye vurarak aramayı sonlandırdı.

Günaydın. Onlara sabaha kadar zaman tanıyacaktı. Tek bildiği, telefonlarının şarjının bitmiş olabileceği idi. Cep telefonu çekmeyebilirdi. Orada durup sigarasını üflerken, neden cevap vermediklerine dair milyonlarca farklı bahane düşündü. Her şey en çok korktuğundan daha iyiydi.

Yveswich'ten zamanında çıkamadıklarını.

CEHENNEM KAPISI

ANGELTHENE, W EYALETİİ THEREDGE

"TATLIM."

Bir erkek onunla konuşuyordu. Derin ve seksi bir sesi olan bir erkek. Ama Tanrım, *o kadar* yorgundu ki sadece uyumak istiyordu.

"Tatlım," dedi adam tekrar - bu sefer biraz daha yüksek sesle, ama daha az nazik değil. Sıcak bir dokunuş yanağını sıyırdı. "Eve geldik."

Loren'in göz kapakları kanat çırparak açıldı.

Güneş batıyordu ve Cehennem Kapısı'nın önüne park etmişlerdi.

Uykulu bir inilti çıkardı ve gözleri tekrar kapandı. "Ne zamandır uyuyorum?" diye mırıldandı. Hâlâ Darien'in ceketini giyyordu. Çok sıcaktı ve çok rahattı. Hareket etmek istemedi. Sadece dinlenmek istiyordu-

"Birkaç saat," diye yanıtladı Darien. Yarı uykulu haldeyken bile bu ses tüm vücudunu ürpertmişti. "İstersen seni içeri taşıyabilirim."

"Hayır, sorun değil." Bu kez gözlerini açtığında, onları açık *tutmayı* başardı. İkinci bahçesini, araba yolunu, etkileyici malikânenin altın ışığıyla parlayan çok sayıdaki penceresini taradı.

Darien arabayı kapattı ve kapısını açtı, pembe yaseminin şekerli kokusu ve yeni kesilmiş çimenlerin topraksı kokusu hafif bir esintiyle içeri doldu. Loren ciğerleri dolana kadar kokuyu içine çekti; harika kokuyordu.

Ev gibi kokuyordu.

"Seni içeri götürelim de biraz dinlen," dedi. Bu reddedemeyeceği bir teklifti. Buraya kadar olan yol uzundu -yaklaşık yirmi iki

Saatlerce uyumuş olmasına rağmen trafik sesleri ve sokak lambalarının titreşimleri yüzünden sık sık uyanıyordu.

Dışarı çıktı ve Darien'le birlikte bir daha asla göremeyeceğinden korktuğu eve doğru yürüdü. Sütunlar ve aslan heykelleriyle çerçevelenmiş ön basamakları çıktı ve zaten açık olan kapıdan içeri girdi.

Daha tanıdık kokularla dolu havayı derin bir nefes daha çekerken gerçeklik nihayet yüzüne çarptı.

Eve. Gerçekten evlerindeydiler.

Diğerleri çoktan içeri girmişti. Mırıldanan sesleri mutfaktan geliyordu.

Loren avizenin parlak ışığında gözlerini kıstı ve ayakkabısının altında cam kırılınca adımının ortasında durdu.

Gözlerini kırıştırdı. Aşağı baktı.

Oh.

Fuayeyi tararken midesi bulandı.

Cehennem Kapısı, içinden bir kasırga geçmiş gibi görünüyordu. Kırılmış camlar, kireçlenmiş madeni paralar, çiçek yaprakları, kırık tahta ve metal parçaları zeminin her santimini kaplamıştı. Duvarlarda delikler vardı, bir zamanlar kancalara asılı olan çerçeveli fotoğraflar şimdi parçalara ayrılmıştı.

Son birkaç gün içinde o kadar çok şey olmuştu ki, Loren utancından bu çok önemli ayrıntıyı tamamen unutmuştu.

Darien çantalarını merdivenlerin yanına bıraktı ve fuayeden sola doğru yürüdü. Oturma odası. Yemek odasına. Ve nihayet mutfaka.

Ayaklarını nereye koyduğuna dikkat ederek onun peşinden gitti. Adamın evinin işgal edildiği gerçeğiyle sessizce tartışmasını izlerken boğazı düğümlendi. Çöpe atılmıştı. Saygısızlık.

Jack lavabonun altındaki dolapları karıştırıyordu. Bir kutu çöp torbası buldu ve rulodan bir tane kopardı.

"Bana da bir tane uzatır mısın lütfen?" diye rica etti Arthur. Jack elindekini ona uzattı ve bir tane daha aldı, Lace süpürge ve faraşla geçip yerleri süpürmeye başladığında yüzü ciddiydi.

Gözleri simsiyah parlayan Darien, altıncı hissini kullanarak dağınıklığı dikkatle ve ayrıntılara özen göstererek topladı. Loren ne yaptığını çok iyi biliyordu ki, kaşlarını çatarak paslanmaz çelik buzdolabına yaklaştı ve parmaklarının ucuyla üst kenarı yokladı.

Küçük Hob'un her gün oturduğu yer orasıydı. Şu anda devrilmiş olan mısır gevreği kutularının arkasında. Farklı türde mısır gevrekleri dökülmüştü.

cam kırıkları, parçalanmış tabaklar ve kırık mobilya parçaları arasında yerde yatıyordu.

Darien sessizce, "Buraya asıldı," dediğinde hâlâ buzdolabının üzerindeki o noktaya dokunuyordu. Loren bunu yüksek sesle söylemek istemediğini hissetti.

Herkes dondu kaldı. Jack ve Arthur temizlik yapmaya ara verdi. Lace'in süpürgesi süpürmenin ortasında durdu.

Elini bıraktı, çenesi büküldü.

Loren'in gözleri yaşlarla doldu. Onun gördüklerini görmeye çalıştı ama orada ölümlü gözlere çarpan hiçbir şey yoktu. Tanıdık Ruhların parmak izleri yoktu, bu yüzden Darien'in baktığı şey renk çizgileri olmalıydı. Masum bir yaratığın, ona dokunmaya hakkı olmayan korkunç bir insan onu koparıp, parmaklarını zorla kurtararak bir torbaya doldururken buzdolabına yapıştığının kanıtı.

Bunu yaptıkları için onlardan nefret ediyordu. Mortifer'ı aldıkları için. Yuvası haline gelen evi mahvettikleri için. Darien'in yüzündeki o dayanılmaz acı ifadesine neden oldukları için. Onlardan *nefret ediyordu*. Kim olursa olsun ya da ne yapmış olursa olsun, hiç kimsenin ölümünü dileyecek biri olmamıştı ama o anda bunu yapanın adalete teslim edilmesinden başka bir şey istemiyordu. Adalet bir kurşun ya da bıçak şeklinde sağlansa bile. Karanlık Katiller'in olduğu bir evde bunlardan hiç eksik olmazdı.

Darien'in gözlerindeki ifadeye bakılırsa, artık acı çekmiyordu ama kararlılıkla doluydu, bu işi halledecekti.

"Ben evin geri kalanını kontrol edeceğim," dedi kimseye bakmadan. Arkalarında diğerleri sessizce temizliğe devam etti. "Seni uzun süre yalnız bırakmadan önce her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyorum." Loren'in, adamın kendisiyle konuştuğunu anlaması bir an sürdü.

"Gidiyor musun?"

"Sadece ayrı odalardan bahsediyordum," diye açıkladı.

Loren gözlerini kırptırdı çünkü hâlâ tam olarak anlayamamıştı. Günlük hayatlarına devam ederken, örneğin o üst kattayken ve o alt kattayken ayrı odaları mı kastediyordu, yoksa artık ayrı mı uyuyacaklardı?

Boğazı daraldı. Şu anda ikisinin de ihtiyacı olan şeyin biraz kişisel alan olduğunu biliyordu ama bu kadar ilerisini detaylı olarak düşünmemişti. Eve döndükleri anda hayatlarının neye benzeyebileceğini. İşler artık *normal* değildi - ama aslında hiç *normal* olmamıştı, değil mi? İşte

kabullenmeleri gereken eski ve yeni acı gerçekler vardı, en büyüğü de ölümlülüğüydü. Artık Darien'la sonsuza dek yaşayacakmış gibi davranamazdı, Darien da öyle. Şanslıysa haftalar ya da aylar. Şanslı değilse günler.

Darien sessizce ekledi, "Yorgun olduğunu ve muhtemelen duş almak istediğini biliyorum." Hâlâ ona bakmıyordu.

Kız boğazındaki yumruyu yuttu. "Ben de yardım edebilirim." Ama bitkin düşmüştü ve gözleri nihayet onunkilere kaydığında, bunu yüzünde görebildiğini biliyordu. Uyku onu çağırıyordu -*gerçek* bir uyku. Ölümlü bedeni ancak bu kadarını kaldırabilirdi. Her an Dul'un öngörüsü gerçekleşebilir ve kalbi kalıcı olarak durabilirdi. Darien'inkinin durmayacağından emin olmak için yeterince uzun süre hayatta kalmalıydı ve uyku şu anda vücudunun tam da ihtiyacı olan şeydi.

Darien, "Bakalım duştan sonra nasıl hissedeceksin?" dedi.

Adam evin geri kalanını kontrol ederken kadın da onunla birlikte gitti. İyice. Hiçbir köşe ya da dolap unutulmamıştı. Daha önce hiç görmediği odalar gördü. Bir şömineden diğerine uzanan gizli geçitler; çamaşır odasındaki dolaptan depoya. Bunlardan çok fazla yoktu ama orada olduklarını asla tahmin edemezdi.

Ev temizdi. Hasarın büyük kısmı zemin katta meydana gelmişti, üst katlardaki odalara çoğunlukla dokunulmamıştı. Küçük bir nimet.

Loren merdivenlerin tepesinden Darien'in aşağıdaki fuayeden geçişini izledi, vuran botları camları daha küçük parçalara ayırdı ve diğerlerine yardım etmek için mutfığa döndü.

Duş almak için eski odasına doğru ilerledi, Darien geri gelirse ve ayrı odalarda kalma konusunda gerçekten ciddiye diye onunkini boş bıraktı. Öyle olmasa bile, muhtemelen o da temizlenmek istiyordu. Seyahat etmek insanı çok kirli hissettirebilirdi ve Yveswich'ten ayrıldıklarından beri ikisi de duş almamıştı.

Çantasını boşalttıktan sonra aylardır kullanmadığı duşakabine atladı, tepeden tırnağa titizlikle keselendi ve sırtındaki bandajları çıkardı. Darien'in hastanede kullandığı merhem venefikan büyüsyyle güçlendirilmiş olmalıydı, yaraların çoğu çoktan minimum iz bırakarak iyileşmişti.

Eski süitine geri dönmek garip hissettiriyordu. Yirminci yaş gününden beri, hastanede olduğu zamanlar dışında her gecesini

Akademide, Darien'in yatağında. İlk kez seviştikleri gece, *bu* yatakta uyuduğu son geceydi. Krem rengi ve deniz mavisi yastıkları olan yatakta.

Şimdi ona bakıyordu, vücudu kabarık beyaz bir havluya sarılmıştı, saçları sırtından aşağı su damlatıyordu ve titriyordu.

Olmak istediği yer burası değildi.

Koridorda bot sesleri duyuldu.

Darien kapıda belirdi, bir eliyle çerçeveyi kavrarken diğer eliyle kolu sıkıyordu.

Ona baktı. Kadın

da ona baktı.

Ağzı açıldı. Kapandı. Tekrar açıldı. "Ben... şu anda söyleyecek söz bulamıyorum."

Tamam, onu yanlış anlamıştı. Bu onun hatasıydı, bunu düzeltecekti. "Sadece duş alıyordum-"

"*Burada mı?*" Sanki kız onun taşaklarına tekme atmış gibi görünüyordu. "Yani sen de mi burada uyuyorsun?" Adamın kırık olan eli kolu daha sıkı kavradı. Bu basit hareketin ona büyük bir acı verdiğini biliyordu ama yine de bunu benimsemiş görünüyordu. Onu arıyordu.

Gözbebekleri parladı. Bu kadar uzaktan bile şıştiklerini görebiliyordu.

Kollarının altındaki havluyu sıktı. "Darien, ben sadece-"

"Boş ver." Kapının pervazını itti ve koridora geri döndü. "Her neyse. Sen nasıl istersen, bebeğim. Eski odanda uyumak istiyorsan, sorun değil. Bana ihtiyacın olursa ben buradayım." Kadın cevap veremedi adam uzaklaştı.

Orada öylece durdu, afallamıştı. Birkaç dakika sonra banyoda duşun açıldığını duydu.

Ne yapacağını düşünerek koridora doğru sürüklendi. Belki de psikolojikti ama aniden titremeye başlamıştı, ev eskisine kıyasla daha cereyanlıydı.

Singer onun gölgesinden sıyrıldı ve yanına geldi. "Delirmiş,"

diye fısıldadı Loren.

Singer alçak sesle bir viyaklama çıkardı, kulakları geriye doğru düzleşti. Çevresinde karanlık bir şekil belirdi.

Haydut kafasını Darien'in kapı aralığından çıkarıyordu. "*Tabii ki kızgın!*" diye fısıldadı köpek. "*Bizi kapı dışarı ettin!*"

Kadın yutkundu. Harika, şimdi o da ona kızgındı. "*Kendimi tekmeledim dışarı,*" diye düzeltti.

Haydut keyiflendi ve Darien'in odasında kayboldu-
BANG.

Loren gözlerini kırptırdı. Haydut az önce *kapıyı mı çarpmıştı?*
İç çekti ve duvara yaslandı. Bu hiç iyi gitmiyordu.

Birkaç dakika boyunca orada durup onunla konuşmayı deneyip denemeyeceğini düşündü ama Darien'in kafası pek yerinde değildi. Sadece eski banyosunda duş alma kararı yüzünden değil, evi ve Mortifer'in kaçırılması yüzünden de üzgün olduğunu biliyordu. Ona kendini açıklaması için bir şans bile vermemişti. İsteyeceği son şey onunla konuşmaya çalışmak ve sonunda daha kötü bir tartışma yaşamaktı.

Yatak odasına sürüklendi ve kapıyı bir santim açık bıraktı.

Bu korkunç derecede uzun bir gece olacaktı. Ama uykuya ihtiyacı vardı, hem de çaresizce. Darien kendisiyle daha fazla ilgilenmeye başlamasını istiyordu ve kolunda parlayan dövmeler de tam olarak yapması gerekenin bu olduğunu doğruluyordu.

Bunu yarın tekrar deneyecekti.

GEÇİRDİĞİ SAAT ALTINDA AKINTI SU HAŞLAMA SICAK-

kafasını temizledi ve tam bir pislik olduğunu fark etmesini sağladı. Darien banyodan çıktı; saçları ıslak, teni nemli. Beline sardığı havluyu yatağın üzerine attı ve şifonyerden bir çift boxer, gri eşofman altı ve beyaz bir gömlek aldı. En kısa sürede

Onları taktıktan sonra kapıdan çıkıp koridorda yürümeye başladı.

Loren'in *eski* odasının önünde durakladı. Kapı tam olarak kapanmamıştı, sehpanın üzerindeki lambanın ışığı aralıktan sızıyordu.

Loren çoktan uyumuştı.

"Hayatımı sikeyim," diye mırıldandı.

Birkaç dakika orada durup ne yapacağını düşündü. Onu uyandırması mümkün değildi, hele ki bu kadar bitkinken, ama en son isteyeceği şey *yatağında* -onların yatağında- onsuz uyumaktı.

Bu yüzden yere uzandı.

Birkaç saniye geçtikten sonra yaklaşan patilerin sesini duydu.

Haydut başının yanında belirdi. Kıpırmızı gözlerle ona baktı, pirzoları bu açıdan sarkmıştı. *"Şimdi de köpek mi oldun?"* Başını eğdi.

"Şey, köpek kulübesindeyim, yani evet, sanırım."

Haydut dönüp gitmeden önce başını tekrar eğdi. Muhtemelen büyük boy yatakta tek başına yayılma fırsatını değerlendirmek için.

"Hoşça kal," diye seslendi Darien. "Destegin için teşekkürler."

Ama köpek bir dakika sonra ağzında bir yastıkla geri döndü.

Yastığı Darien'in yüzüne düşürdükten sonra yere yığıldı, pençeleriyle Darien'in yan tarafına vurdu ve gömleğini kaptı.

Darien yastığı kaptı ve başının altına sıkıştırdı. *"Teşekkürler. "Sence bize uzun süre kızgın kalır mı?"*

"Umarım kalmaz. Eğer kızarsa, bu sefer gerçekten dizlerinin üzerine çökecekti."

Sürünecekti. Yalvarırdı. Söz konusu o olduğunda hiç utanması yoktu.

Başını çevirdi ve kapalı kapısına baktı. Kapıya o kadar yakındı ki, dikkatli olmazsa gece boyunca içine yuvarlanabilirdi.

"İyi geceler," diye mırıldandı Bandit, zaten yarı uykuluydu."

Darien yarının daha iyi olacağını umarak gözlerini kapadı. *"İyi geceler, Haydut."*

DÜKKAN

YVESWICH, KEREYALETİ

TRAVIS YAVAŞ YAVAŞ UYANDI. HIÇ SABAHLARI UYANAN BİRİ OLMAMIŞTI. ve her ne kadar her şeyi hatırlayabilse de, şu anda olmak istediğı son şeyin *uyanıklık* olduğunu hissediyordu.

Sesler. Sesler duyuyordu. Erkek ve kadın. Dominic miydi o? Ve Dallas?

Peki ya Malakai Delaney?

Evet, uyumaya devam edecekti, çok teşekkür ederim...

İnledi ve yüzüstü yuvarlandı, çıplak ayakları taze ve temiz kokan nişastalı çarşafıara takıldı.

"Kalk ve parla," dedi hoş bir kadın sesi. Jewels'dı. Bekle.

Jewels onun odasında mıydı?

Rüya mı görüyordu? Ölmüş ve Beşinci Boyut'a mı gitmişti? Gözlerini kısarak açtı ve onu yatağının yanında dururken buldu.

Aslında *onun* yatağı değildi. Duchess Hotel'deki iki odadan biriydi, panik içindeki tahliye edilenlerle dolup taşan zengin bir sahil binasıydı, zahmetli zorluklarla ve kaotik bir sıralamada boşa harcanan saatlerle tutabildikleri tek oda buydu. İki yataklı tek kişilik bir oda.

Şimdi her şey aklına geliyordu. Malakai ve Max'e karşı kazandığı taş, kâğıt, makas maçı sayesinde iki yataktan birinde tek başına uyuyabilmişti. Jewels ve Aspen diğerini almış, diğer herkes ise yerde uyumakta bir sakınca görmemişti. Neredeyse bir santim boşluk

kalmıştı ve Travis gece tuvalete giderken Delaney'nin üzerine basmış olabilirdi. Bilerek yapmış olabilir. Oops.

Şimdi Jewels onu yemek ve yeni giysiler vaadiyle uyandırmaya çalışıyordu, bir elinde bir çanta, diğerinde sıcak kahvaltı kokan bir paket servis kabı vardı. Solmuş bir kot pantolon ve dikkatini piercingli göğüs uçlarına çeken dar beyaz bir tişört giymişti. Tişört, Yveswich turistleri için yapılmış bir başka ucuz hediyelik eşyaydı.

Tanrım, Yveswich'te sıkışıp kalmıştı. Ve eğer bu şehir onu öldürmezse, Roman öldürecekti.

Gözlerini tekrar kapattı. Cehennemdeydi. Ve bu kâbusla tekrar yüzleşmeye hazır değildi.

Ama Jewels, "Hadi Travis, uyan." dedi. Onunla Malakai için ayırdığından çok daha tatlı bir tonda konuştu. "Yemek yemen gerek. Malakai onu parçalamadan önce onu ancak bu kadar uzun süre koruyabilirim."

Yakınlarda bir yerden bir homurtu geldi. Yutkunarak yutkundu. "Ver şunu, ben zaten hepsini yedim," dedi Malakai.

Sikeyim bu pisliği.

Travis sırt üstü yuvarlandı.

"Tamam, dur! Durun!" Jewels haykırdı. Adam dondu kaldı, kafası karışmıştı. "Orada kal, sakın kımıldama. Ne yaparsan yap, *kımıldama*." Üzerinde örümcek falan mı vardı?

Kafası karışmış bir halde gözlerini kısarak ona baktı ve kadının bir eliyle gözlerini koruduğunu gördü.

"Umm. Hmm." Kadın elindeki giysi torbasını adamın kasıklarına öyle bir fırlattı ki adam irkildi. "İşte. Bunlar senin. Giyinmek isteyebilirsin," diye kekeleydi, yanakları toz pembesiydi.

Travis başını yastıktan kaldırdı. Vücudunun çıplak üst yarısına uzun uzun baktı... ve tüm bu kekeleye ve kızarmanın nedenini gördü.

Aleti sertleşmişti. Giyecek temiz kıyafeti olmadığı için takım elbisesi mahvolmuş, beline sardığı beyaz havludan başka bir şey giymeden yatağa girmişti. Şimdi o da çarşaf ve yorganla birlikte kayıyordu. Sağ bacağı tamamen açıktaydı, ereksiyonunun şekli havlunun üzerinden görünüyordu.

Kıyafet torbasını kaptı ve orada tuttu. İnledi ve bir elini yüzüne götürerek göz kapaklarını çekti.

Oda kalabalıktı. Herkes dişlerini sıkıyor, yüzlerini tıka basa dolduruyor ve sinir bozucu davranıyordu. Cehennemdeydi ve özel olarak otuz bir çekerek bile stresini atamıyordu.

"Yemeğinizi şuraya koyayım," dedi Jewels. Yemek kabını televizyonun yanındaki şifonyerin üzerine bıraktı, silahlarının bir kısmı da kurumaya bırakılmıştı. "Malakai ona dokunmayacak."

"Benim için söz verme," dedi Delaney. Travis yine inledi.

Bu... berbattı. Berbattı.

Ayağa kalkmadan önce havluyu beline doladı. Kıyafet torbasını mahremiyet kalkanı olarak kullanarak, aleti hâlâ çadır kurmuş halde banyoya doğru yürüdü ve yolda Jewels'in yanından geçti. Jewels olduğu yerde dönüyor, ondan *başka* bir yere bakmamak için mücadele ediyordu. Banyo kapısını kapattı ve kilitledi.

Çantada giysilerden daha fazlası vardı. Jewels, Aspen, Dallas ve Max çoraptan iç çamaşırına, diş macunundan deodoranta kadar her şeyi alarak erzak almaya gitmişlerdi. Tamamen stok yapmışlardı. Kıyafetler sadeydi -basit tişörtler ve uzun kollular, kot pantolonlar, kışlık ceketler, botlar- ama işlevseldi ve üzerlerine uyuyordu.

Giyindikten sonra dağınık yatağının ucuna oturdu ve karnını tıka basa doyurdu. O kadar acıkmıştı ki yumurtaları, mücverleri, sosisleri ve kızarmış ekmekleri zorlukla çiğniyor, portakal suyunu yudum yudum içiyordu. Görünüşe göre şehirde hâlâ yardım eden pek çok gönüllü vardı - polis, itfaiye ve ordu için çalışan insanlar. Şimdi, keşke aynı insanlar onları buradan çıkarabilselerdi...

Jewels'in kendisini izlediğini fark ettiğinde neredeyse bitirmek üzereydi. Fırtınalı okyanusa bakan pencerenin yanındaki sandalyede oturuyordu. Gerçek dünyada gün ışığı olmalı, çünkü dışarısı tamamen zifiri karanlık değildi. Griydi. Bu iyi bir şeydi. Ve hâlâ nefes alabiliyorlardı; bu da iyi olan bir başka şeydi.

Travis kahvaltılık sosisin son lokmasını ağzına atarken ona "Teşekkürler," dedi.

Kadın başını salladı ve dikkatini seçtiği yemeğe verdi.

Travis kaşlarını çattı. Hâlâ şu ereksiyon meselesinden rahatsız olmuyordu, değil mi? O kadar büyük bir mesele olduğunu düşünmüyordu.

Plastik çatalını kabın içine bıraktı ve yatağın üzerinde yanına koydu. "Evet," diye başladı gruba hitap ederek. Şey, *onun* kısmı

Grup. Maya ve Macenta kız kimseyi dinlemek ya da kimseyle konuşmakla ilgilenmiyor gibiydi. "Plan nedir?"

Malakai, "Seni ilgilendirmez, o kadar," diye kestirip attı.

Travis çatalını tekrar eline aldı. "Bu çatalı görüyor musun?" Çatalını havaya kaldırdı. "Bununla gözlerini oyacağım."

Malakai ona düşmanca bir sırıtış fırlattı; aslında dişlerini gösteriyordu. Travis de cevap olarak kendi dişlerini gösterdi.

Max dedi ki, "Ordu buradan üç blok ötede kamp kurdu. Dallas babasını bulup bulamayacağına bakmak için oraya gidecek. Ben de onunla gidiyorum. Gelmek isteyen herkes gelebilir ama gelmek istemeyenler bu odada kalmalı. Birbirimizin izini kaybetmeyi göze alamayız." Kız kardeşine, onun karşılık vermediği ekstra uzun bir bakış attı.

"Tamam, peki ya Roark'ı Bulma Operasyonu başarısız olursa?"

Travis sordu. Bunun için bir cevapları yoktu.

"Umarım başarısız olmaz," dedi Dallas. "O aynı zamanda Filo'daki en yüksek rütbeli subay - şu anda buradan başka bir yerde olacağını düşünemiyorum." Portakal suyunun son damlasını yudumladı.

"Elimizdeki en iyi plan o," dedi Max. "Bu yüzden onu bulmak artık bir seçenek olmaktan çıkana kadar, eğer herkes için sorun olmayacaksa, mümkün olduğunca uzun süre umudumu korumak istiyorum."

"Bence Darien'i ele geçirmenin bir yolunu bulmalıyız," dedi Travis.

"Darien ne halt edecek ki?" Malakai alay etti. Yine karnını tıka basa doyuruyordu - bu kez Aspen'in artıklarıyla.

"Senin aptal kışından daha iyi bir planı vardır."

Yine alay etti. "Elbette, çünkü tekne çok parlak bir fikirdi."

"Aslında öyleydi ve eğer hangi motosikletleri çalmamız gerektiği konusundaki dırdırınla bizi oyalamasaydın-"

"*Yeter!*" Jewels çatalını yere fırlatarak haykırdı. "Bunun için çok erken. Belki de kalbimin durmasının nedeni siz ve sizin çocukça *saçmalıklarınız*dır."

Travis, Malakai ile aynı anda, "Ah," diye mırıldandı.

Birbirlerine ters ters baktılar.

"Diğerleriyle temas kurmanın bir yolunu bulmalıyız," dedi Max. "Sadece onlarla son bir kez konuşabilmek için bile olsa." Bu gerçeğin ağırlığı, kalabalık odayı uzun bir an için susturdu.

Sessizliği ilk bozan Malakai oldu. "Siz gidip ölebilirsiniz ama ben ölmeyeceğim. Ve ölsem bile, sözlerimi bir kenara yazın, hayaletim bu odaya musallat olacak.

zamanın sonuna kadar aptal şehir."

Dominic, "Siz gitmişken ben de resepsiyonla konuşup bizi daha büyük bir odaya taşıyıp taşıyamayacaklarını öğreneyim" dedi.

"Roman'a geri dönmeye ne dersin?" Aspen bunu önerdi. Bu odayı ele geçirmeden önce Roman'ın Ardesia'daki evine gitmeye çok yaklaştırmışlardı. Anahtarlarını almaları o kadar uzun sürmüştü ki Travis, aynı fikre sahip olan diğer tahliye edilenlerle birlikte lobide uyumaya hazırды. Burası anlaşılır bir şekilde yetersiz personele sahipti. Şehir iskambilden bir ev gibi çöküyordu, bu yüzden sağlık ve kolluk kuvvetleri dışında, bırakın çalışmaya gitmeyi, gönüllü olmaya istekli pek fazla insan yoktu.

"Bu da bir seçenek," dedi Dominic, "ama bunun gerçekleşmemesi durumunda, daha fazla yatağı olan bir yer bulmayı tercih ederim."

Max ekledi, "Roman'ın evinin güvenli olduğundan emin olana kadar güvenmemeliyiz. Don'un gözü hâlâ oradaysa orada kalmamız aptallık olur."

Travis'in kaşları çatıldı. "Gerçekten babamın hâlâ şehirde olduğunu mu düşünüyorsun?"

Max omuz silkti. "Tedbirli olmak üzülmekten iyidir." Evet, haklıydı. Eğer Don hâlâ buradaysa... Travis ortanca oğlunun kendisiyle aynı şehirde kapana kısıldığını öğrenirse boka batardı. Muhtemelen onu kovalamayı son zamanlarını geçirmek için iğrenç bir oyuna dönüştürecek ve Travis oynamamayı tercih ederdi.

Bundan sonra kimse başka bir şey söylemedi. Maya ve pembe olan hâlâ konuşmuyordu -bunca zamandır konuşmamışlardı- ama herkes yemeğini bitirip güne hazırlanırken oda birkaç dakikalığına sessizleşti.

Birinci adım: askeri kamp.

İkinci adım: Daha büyük bir

oda bulun. Üçüncü adım:

telefon bulmak.

Her şey kulağa çok kolay geliyordu ama içimden bir ses Travis'e bunun tam tersi olacağını söylüyordu.

CEHENNEM KAPISI

ANGELTHENE, W EYALETİİ THEREDGE

DARIEN UYANDI İÇİN VE PEARLY IŞIK . A TEMİZ ŞAFAK AKIŞ pencerelelden.

Cehennem Kapısı'ndaydı. Ev sessizdi ve o... yerde miydi?
Nasıl olmuştu da buraya gelmişti?

Önceki geceye ait anılar yavaş yavaş aklına geliyordu ve duyguları da öyle. Uyuşmuş olmayı tercih etti.

Gözlerini kapatıp yüzüstü yattı ve yastığın derinliklerine gömüldü. Henüz uyanmaya hazır değildi.

Bir süre sonra, üst kattan merdivenlerden inen ayak sesleri duydu. Gelen her kimse, sahanlığa ulaştıklarında durakladı.

"Ne yapıyorsun sen?"

Darien başını yastıktan kaldırdı.

Lace pijamalarıyla merdivenin yanında duruyordu. Şaşkınlık içinde ona bakıyordu. Cevap vermeyince, kaşlarını soru sorarcasına daha da kaldırdı.

"Uyuyorum," diye cevap verdi. Başını yastığa koydu ve gün ışığına karşı gözlerini kapattı, bir kolunu yukarı kaydırarak ışığı engelledi. "Neye benziyor?"

"Seni kapı dışarı mı etti?"

"Hayır," diye mırıldandı koluna doğru.

"O zaman burada ne yapıyorsun?"

O burada ne yapıyordu? Sahiplenici bir ucube mi oluyordu? Sırtını mı incitiyordu? Kötü uyumak mı? Yukarıdakilerin hepsi. Kararını verdi: "Korumak."

Bir duraklama. Ve sonra: "Sen delisin."

Adam onaylarcasına homurdandı. Gerçekten deliydi. Ve aşıktı. Delicesine aşıktı. Şu anda ondan nefret eden bir kıza. Ah, hayat güzeldi. "Ben de açım," dedi.

"Bu bir ipucu mu?"

"Sadece zaten yemek yapmayı planlıyorsan."

Mırıldandı. "Ne istiyorsun?"

"Ne yapıyorsan onu." "Fasulye ve ciğer o zaman."

Yüzünü buruşturdu. "Eww."

Lace sessiz, boğuk bir kahkaha attı. "Pastırma, yumurta ve tost?" "Bu daha iyi."

Tekrar güldü. "Hemen başlıyorum."

O gittikten sonra tekrar uykuya dalmaya çalıştı, ama şimdi neden yerde olduğunu hatırlıyordu, lanet olası *köpek kulübesindeydi* ve artık köpeklerle bile değildi, Bandit gitmişti, tekrar uyuyabilme şansı yoktu.

Öte yandan Loren hâlâ huzur içinde uyuyordu, sessiz nefesi yatak odasının kapısından içeri süzülüyordu. Bu ve kalp atışları dinlemeyi sevdiği bir ninni yaratıyordu ama şu anda uyumasına yardımcı olmuyordu. Sadece kalbinin daha da fazla acımasına neden oluyordu.

Ocakta cızırdayan pastırma kokusunu alınca kalkıp aşağı indi, midesi görmezden gelinemeyecek kadar yüksek sesle gurulduyordu.

Haydut çoktan mutfağa girmişti, dilenci. Bitmek bilmeyen bir süpürme ve toplama işleminden sonra yaşanabilir bir hale getirmeyi başardıkları odada gezinirken dili dışarıda Lace'e bakıyordu.

Lace elinden geleni yapmıştı. Kızarmış ve çırpılmış yumurta, domuz pastırması ve kahvaltı sosisi tavaları, kızarmış ekmek, simit ve krep tabakları, taze kesilmiş meyve kaseleri, fıstık ezmesi ve reçel kavanozları, akçağaç şurubu ve krem peynir küvetleriyle birlikte ocağın ve tezgahların üzerine yerleştirilmişti. Hatta bir paket rendelenmiş mücver bulmuş ve onları da pişirmişti.

"Zam almaya mı çalışıyorsun?" Darien adaya doğru ilerlerken ona sordu. "Çünkü işe yarıyor."

"Al bakalım." Yemekle dolup taşan bir tabağı adamın önüne koydu. "Arthur yeni uyanıyor. Birazdan aşağıda olur." Bir bardak portakal suyu doldurdu ve tabağın yanına koydu.

Yaşlı adam sanki çağrılmış gibi ev ceketini ve terlikleriyle mutfığa süzüldü, buruşuk yüzü Gölge Efendileri'yle karşılaştığı için hâlâ yara bere içindeydi. Darien o pislikleri yakalamak ve hesaplaşmak için sabırsızlanıyordu. Tabii Yveswich'te kapana kısılmamışlarsa ve orada yavaş yavaş ölmüyorlarsa, bu durumda iyi ki kurtulmuşlardı.

Arthur onları "Günaydın," diye selamladı.

"Günaydın," diye hep bir ağızdan cevap verdiler.

Çayı sakladıkları dolaba doğru yöneldi. "Bir fincan çay alır mısınız?"

"Sanırım daha sert bir şeye ihtiyacım var," dedi Darien.

"Viski gibi mi?" Arthur çaydanlığa su doldururken şaka yaptı.

"Ben kahve düşünüyordum ama bu da olabilir."

Lace bir tabak daha hazırlamayı bitirirken, "Demliği yeni koydum," dedi. Darien, "Hemen dönerim, bunu Jack'e götüreceğim" dediğinde o tabağı kendisi için hazırladığını düşündü. Bir çatal ve bir yığın peçete aldı ve merdivenlere doğru yola çıktı.

"Loren hâlâ uyuyor, değil mi?" Arthur çaydanlığı ocağa koyup altını yakarken sordu.

"Çok yorgundu." Pastırmadan bir ısırık aldı ve neredeyse inliyordu. Kahretsin, tadı çok güzeldi. Kalanını ağzına attı ve ikinci parçayı yemeye başladı.

"Eminim yakında buralarda olur." Dolaptan iki fincan aldı. "Kahvenin demlenmesi bitti."

Darien ellerini peçetesine sildi ve ayağa kalktı. "Ben getirebilirim."

Ama Arthur çoktan doldurmaya başlamıştı, bu yüzden Darien olduğu yerde kaldı ve çok geçmeden Arthur krema ve şekeri karıştırıp fincanı önüne koydu.

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

Nemli bir burun, kalçasına dayadığı elini dürttü.

Singer ona bakıyordu. Köpeğin uyanık olması iyiye işaretti. Loren'in yokluğu ona komada geçirdiği zamanı hatırlatmaya başlamıştı ama Singer'ın varlığı onu rahatlatmıştı.

Köpeğin sarkık kulaklarının arkasını kaşıdı. Köpek otururken sessizce, "Selam dostum," dedi. "İyi uyudun mu?"

Singer kuyruğunu salladı.

"Senin kız bana hâlâ kızgın mı?"

Kuyruğunu tekrar sallamakla yetindi, ancak bu hareket öncekinden daha az enerjikti. Bu köpeğin konuşması için neler vermezdi.

Lace elinde bir tabak yemekle gelip yanındaki tabureye oturduğunda Darien ona, "Diğerlerinden haber aldın mı?" diye sordu.

"Henüz almadım." İç çekti. "Ivy'yi aramayı denedim ama doğrudan telesekreterine düştü. Roman, Max, Tanner, Travis, Kylar, Asp'i denedim..."

Kaşları çatıldı. "Hiçbirinden bir şey çıkmadı mı?"

Başını salladı ve tostunu ısırdı. "Peki ya onları takip etmek?" Arthur sordu.

Cevap vermeden önce yutkundü. "Denedim. Onları göremedim. Bunu senin yapman gerekebilir," dedi Darien'e. O da hemen yapacaktı. Nerede olduklarına bağlı olarak, iz sürme konusunda Darien'dan daha az tecrübesi olan Lace'in fark edemeyeceği kadar uzakta olabilirlerdi.

"Onlara zaman ver," dedi Arthur, Lace'in yanındaki yerini alırken, tabağında oldukça az yemek vardı ve et yoktu. "Biz oradayken telefon şebekesi zaten berbattı. Şehrin dışına da yayılmış olabilir. Henüz en kötü sonuçlara varmayalım." Çayını yudumladı.

Bandit oturma odasında Cinder'a terör estirirken birkaç dakika boyunca sessizce yemek yediler. Güneş ışığı altında kanepenin arkasına yayılan kedi, Bandit'e küçümseyerek baktı. Tahtında oturan tüylü bir kraliçe.

Bandit kanepenin üzerine sıçradığında tısladı ve bir patisini savurarak onu geriye doğru fırlattı.

Darien, "*Bir ipucu al, yoksa tırmalanacaksın,*" diye uyardı. Lace'e,

"Jack nasıl?" diye sordu.

"Somurtuyor," diye cevap verdi. "Ve haklı olarak öyle."

Surat asmakta sonuna *kadar* haklıydı. Darien onu Ivy'den uzaklaştırdığı için kendini bir pislik gibi hissediyordu ama Ivy onun güvende olmasını istemişti. Ve Darien'ın kız kardeşinin arkasından yaptığı onca şeyden sonra, kocasının tarafını tutarak onun daha da kötü tarafına geçmek istemiyordu. Sadakatini önce Ivy'ye borçluydu.

Darien adada oturduğu süre boyunca Singer onun bacağının yanındaki yerinden kıpırdamadı, köpeğin başı dizine yaslanmıştı. Loren sevmese bile en azından *o* hâlâ seviyor gibiydi. Kürksüz olanı tercih ederdi ama bir Tanıdık'ın kişiye sıkı sıkıya bağlı olduğunu düşünürsek, bunu Loren'in affını hâlâ kazanabileceğine dair bir güvence olarak kabul etti.

Görünüşe göre, onun affını kazanmak düşündüğünden daha uzun sürecekti. Çünkü Loren kahvaltıda, öğle yemeğinde uyudu. Saatler geçti ve hâlâ

uyuyordu.

Onu rahatsız etmedi. Ama uyanamamasının kötü bir anlama gelmemesi için birden fazla tanrıya birden fazla dua etmiş olabilir.

GEZGİN

ARBOR, KER EYALETİ

WANDERER'DAKI YATAKLAR TOPAKLI VE RAHATSIZDI, Battaniyeler cızırtılıydı. Ama Shay daha önce hiç uyumamış gibi uyudu. Uyandığında saat öğleden sonra bir buçuktu. Başını kaldırdı ve karanlık, sessiz odayı taradı. Dışarıda güneş bulutlarla boğulmuştu. Tek tehdidi yağmur serpintisi olan normal bulutlar. Paxton hâlâ uyuyordu. Roman burada değildi, banyo boş ve ışıksızdı. *"Yiyecek bulmaya gitti,"* dedi sessiz bir kadın sesi. Shay'in Sayagül'ün yerini bulması bir anını aldı. Ejderha Paxton'ın yanına sokulmuştu, parlayan yeşil gözleri battaniyenin altından zar zor görünüyordu. "Burada ücretsiz kahvaltı veriyorlar mı?" Shay fısıldadı. *"Hayır. Bu yerle ilgili diğer her şey göz önüne alındığında şaşırtıcı değildi. Karşıdan karşıya geçmesi gerekiyordu. Benden göz kulak olmamı istedi."* Shay donuk gözlerini ovuşturdu. "Roman gece boyunca nasıldı?" diye sordu esnemeye çalışarak. Lamba yanmadan yattıklarında onun için endişelenmişti. Burada sadece bir ışık vardı ve o da tavana sabitlenmişti. Hiçbiri, Roman bile, lamba açıkken uyumak istememişti. *"İyi uyudu,"* diye yanıtladı Sayagül. *"Nugget'ın büyük yardımı oldu."* Nugget karanlıkta beyaz parlayan nadir bir Tanıdık'tı ama fok yavrusu uyurken genellikle ışığını söndürürdü. Dün gece kendini karanlıkta

Roman'ın yararına parlak, bulanık bir ay gibi Shay'in yanında usulca parlıyordu. Şimdi hâlâ oradaydı ve sonsuza dek uyumaktan memnun görünüyordu.

"Sevindim," diye fısıldadı Shay.

Sayagül, bir ejderhanın gülümseme çabasıyla kısılmış gözlerini kapattı.

Roman birkaç dakika sonra tüm gün kahvaltı servisi yapan bir restorandan paket servisle geri geldi. İçeri girdi, rüzgârda savrulan saçlarında yağmur parıldıyordu. Kömür rengi gömleğinin yırtık olduğu belliydi, siyah kotu da yırtık pırtıktı, ceplerinden zincirler sarkıyordu.

Kadının uyanık olduğunu görünce duraksadı. "Günaydın." Bu bir selamlamadan çok açık bir ifade gibiydi. Kapıyı kapattı.

"Günaydın," diye karşılık verdi. Aynı düz tonda söyledi - elinde değildi.

İçecek tepsisini ve paket servisi olan kâğıt torbayı pencerenin yanındaki küçük masanın üzerine koydu ve savaş botlarının bağlarını çözdü. "Aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum."

Botlarını çıkardı ve ona el salladı.

Birlikte masaya oturdular ve Pax uyumaya devam ederken tam bir sessizlik içinde yemek yediler. Shay onun pastırmanın cezbedici kokusuyla uyanmasını bekledi ama o uyumaya devam etti. Roman onu sık sık kontrol etti, hâlâ dün olanlar hakkında endişeliydi. Sonunda onun payına düşen yemeği Itzel'in geçici olarak ikamet ettiği mini buzdolabına koydular. Buzdolabını açtığında Itzel'i orada kendisine bakarken bulan Roman neredeyse kalp krizi geçirecekti.

"Itzel!" diye tısladı. O da tıslayarak karşılık verdi. "*Çekil.*" Tekrar tısladı. "Tehdit olmayı kes!" diye fısıldadı. "Bunu oraya koymam lazım."

Hssssssss! Kızgın bir kedi gibi küçük elini adama doğru savurdu ve kendini köşeye sıkıştırdı. Birkaç saniye daha tıslama ve fısıltıyla bağırma devam etti ve Shay hâlâ içeride, kap ile buzdolabının arkası arasında sıkışmış haldeyken kabi içeri kaydırmayı ve kapıyı kapatmayı başardı. Bir an sonra Shay, Hob'un başka bir boğuk tıslamayla onu itmesiyle kabin kapıya çarptığını duydu. *Güm güm güm. Tıs tıs tıs.* Sanki yumrukluyor ya da tekmeliyor gibiydi.

Shay gülümsemeye karşı koydu. "Onu kurtardığını mı söyledin?"

Ayağa kalktı ve sinirli bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Pişmanım

"

"Önceki sahibini kontrol etmek isteyebilirsiniz. Kurtarılmaya ihtiyacı olan kişi onlar olabilir."

İç çekti. "Yapardım ama kafasını kestim."

Shay gözlerini kırptırdı.

Saatler geçti ve Paxton hâlâ uyuyordu. Roman duş alırken Shay yatağına uzanıp uyduruk bir vampir dizisi izledi ve Roman çıktığında üzerinde gri eşofman altından başka bir şey olmadan televizyonun önünde üstsüz yürürken Shay dikkatini televizyona verdi.

Adam çantasındakileri düzenlerken ve duştan önce giydiği kot pantolonun ceplerini karıştırırken gizlice ona baktı. Sırtındaki yara izleri ve dövmeler panjurdan içeri süzülen gümüşü ışıpta göze çarpıyordu. Kolları ve elleri mürekkeple kaplıyken, sırtının sadece bir tarafı dövmeliydi; omurgasının sağ tarafındaki çıplak deri, etini çürüten yüzlerce kabarık yara izini çok daha belirgin hale getiriyordu.

Dişlerinin arasında sigara, doğrulurken onu bakarken yakaladı. Bir anda gözlerini kaçırdı.

Sigarayı ağzından çıkardı. "Konuşmamız gerek." Derin, boğuk sesi kadının tüm kemiklerini titretti. Bir süredir ona söylediği ilk şeydi bu ve kulağa pek de umut verici gelmiyordu.

Ah, çıkmadığı biri ondan ayrılmak üzere miydi?

Yine mi? Bu sadece onun şansı olurdu, değil mi?

"Ne hakkında?" diye mırıldandı ona bakmadan. Lanet olsun ona ve o mükemmel vücuduna. Onu bu şekilde yarı çıplak görmek, kısa bir süre önce *tamamen* çıplak olduğunu, yağsız kaslarının sert hatlarının kendisine baskı yaptığını hatırlattı. Saatlerce birbirlerinin havasını solumuşlar, vücutları havuzda ve motel odasındaki yatakta bir bütün olarak hareket etmişti. Roman'la sadece bir gece seks yapmak, ona duyduğu iştahı dindirmenin tam tersini yapmıştı. O tek tat onu *açlıktan* öldürmüştü.

-Daha fazlası için. O ellerle ve o vücutla başka neler yapabileceğini öğrenmek için. Daha önce hiç kimse tarafından Roman Devlin'in siktiği gibi sikilmemişti.

Ve bir parçası onun yeteneklerinden tamamen habersiz kalmayı diledi. Hiç tecrübe etmediğiniz bir şeyi kaçıramazdınız.

Sadece kapıdan çıkıp gitti, açık bir davetle kapıyı kısmen açık bıraktı.

İç çekti. Bu hiç iyi olmayacaktı. Bunu hissedebiliyordu.

Yataktan kalktı. Ayağa kalkana kadar hâlâ kıyafet alması gerektiğini hatırladı. Ve ayakkabı. Odadan çıplak ayakla çıktı, kaldırım ferahlatıcı bir serinlikteydi ve yağmurla beneklenmişti. Soğuk bir rüzgâr tüylerini diken diken ediyor ve kışını zar zor örten gömleğini dalgalandırıyor.

Roman su içinde kalmış arabanın yanında sigara içiyor, gömleksiz ve düşünceli bir şekilde duruyordu; gri eşofman altı kalçalarına skandal yaratacak kadar aşağıya sarkıyordu. Tanrım, çok ateşliydi. Onu bir türlü unutamıyordu. Biri gelip onu tutuklamalıydı, çünkü bu bir suçtu.

Kollarını kavuşturdu, gözlerinin biraz vakur olmasını ve aşağıya doğru inmemesini diledi. "Ne?" diye sordu adam çakmağını cebine koyarken.

Adam sanki anlamakta zorlandığı bir kitapmış gibi bir süre ona baktı. Yanında gevşekçe tuttuğu sigarasından gökyüzüne doğru dumanlar yükseliyordu.

"Gitmeni istiyorum," dedi.

Shay gözlerini kırptırdı ve başını geriye çekti. "Affedersiniz?"

Sigarasından bir nefes çekti, sonra omuzlarını yuvarladı, kasları dalgalandı ve dumanı soluna doğru üfledi.

Rüzgâr yüzüne doğru geri esti ve temizlemek için elini salladı. "Detaylandırmak ister misin-" Öksürdü. "-Yoksa çöp gibi kaldırıma mı atılıyor?"

"Atılmıyorsun ve çöp de değilsin. Ama bizimle güvende değilsin-"

Gözlerini devirdi. "Siktir git Roman." Kaşları yukarı kalktı. "Yveswich'te olduğumdan çok daha güvendedeyim."

"Tamam, bu da beni bir sonraki noktaya getiriyor." "Dinliyorum."

"Artık Yveswich'te değilsin, yavrum. Ayrılabilirsin. Yeni bir hayata başlayabilirsin."

Bu -yeni bir başlangıç- her zaman istediğin şeydi. Değil mi?"

"Yani?"

"Yani bu bir bakıma senin için bir lütuf. Athene'in nerede olduğun hakkında hiçbir fikri yok. Tek bildiği, ölmüş olabileceğin. Bundan faydalan ve kaç." Sanki o kadar kolaymış gibi yolu işaret etti.

"Kaçmak mı?" diye alay etti. "Evet, tamam. Elbette. Kendi tavsiyene uyacak mısın?" Adam, okuyamadığı soğuk bir ifadeyle ona bakmakla yetindi. O yine kurttu, sahnesinin perdesi kapalıydı. Artık onun gerçek yüzünü görmek için sahne arkası geçiş izni yoktu ve bu ona acı veriyordu. Açıkladı,

"Artık sen de yoksun. Don'un boktan imparatorluğu *yanıyor*, Roman. *Yanıyor*. Sonunda kaçabilirsin-"

"*Yapamam*," diye tersledi. "Paxton'ı dünyanın öbür ucuna kadar avlayacak ve bu olurken seni yanımda tutamam."

"Yani tüm bunları -beni uzaklaştırarak- beni güvende tutmak için mi yapıyorsun?" Gururu okşanmamıştı, kızgındı. Kendi başının çaresine bakabilirdi ve Roman da en az onun kadar özgür olmayı hak ediyordu.

"Aptal olma, Shay. Sana yalvarıyorum. Bir kaçamak için hayatını feda etme."

Çapraz kollarını sıktı, parmakları *gömleğinin* -onun gömleğinin- içinde kıvrıldı. Burada çırılçıplak duracağı anlamına gelmese şu anda o aptal şeyi yırtıp atabilirdi. "Aramızda gerçekten böyle bir şey olmadı ve bunu sen de biliyorsun."

Adam ölü gözlerle ona baktı. Gözlerinde ne bir kıvılcım, ne bir duygu, ne de tek bir altın zerresi vardı. "Bu bir kaçamaktı, yavrum. Tek gecelik bir ilişki. Onlardan çok yaşadım, bu noktada onları tanıyabildiğimi düşünmek isterim."

Ouch.

Rüzgârda sönen sigarasını yeniden yaktı. "Üç gecelik bir ilişki," diye düzeltti.

Adam gözlerini kısarak ona baktı, ağzından dumanlar çıkıyordu. "Ne?"

"Beş gün baş başa kaldık ve sanırım üç gün boyunca seviştik."

Kızgın bakışlarını onun vücudunda gezdirdi, gömleğinin rüzgârda dalgalanışını, kumaşın bir yelken gibi gerilmekle şişmek arasında gidip gelişini çok yakından izledi. "Pekâlâ, üç gecelik bir ilişki. Sanırım ben de bunlardan birkaç tane yaşadım." Yine ah. Roman'a iki puan.

Sigara içerken onu izledi. Roman ona bakarken o da ona baktı. Ama kadın kendini, rüzgâr yön değiştirmeye karar verirse arka kapağı tüm kasabaya fırlama tehlikesi olan, korkunç derecede açık bir kitap gibi hissederken, adam tamamen kapalıydı. Onyx Skull'da tanıştığı, duygusal olarak ulaşılmaz Hollow'un Kurdu.

"Para konusunda endişeleniyorsan sana yardımcı olabilirim," dedi.

"Para için endişelenmiyorum!" diye karşılık verdi. Ama bu bir yalandı. Hiç parası yoktu ve adam da bunu biliyordu. Şimdi her şeye yeniden başlaması için tam anlamıyla en kötü zamandı. Roman'dan çaldığı son para da dâhil olmak üzere tüm eşyaları hâlâ Yveswich'teydi. Banka hesabı Roman tarafından izleniyordu.

Athene, Tazı'yı satarak elde ettiği parayı Karaborsa'ya yatırmak yerine faturaları saklamak zorunda kalmıştı.

Roman sinirli bir şekilde ona baktı. "Shay-"

"Götlük yapmaya *çalışıyorsun*," diye suçladı. "Bunu anlayabiliyorum. Benim için korktuğun için sözlerini silah olarak kullanıyorsun ama korkmana gerek yok. Kendi başımın çaresine bakabilirim-"

"Gitmeni istiyorum."

"Ve bir gömlek giymeni istiyorum."

Roman gözlerini kırptırdı.

"Herkes sana bakıyor." *Herkes* derken caddenin karşısında arabalarından inen iki genç kadını (bir kurt ve bir cadı) kastediyordu.

Shay onların gözlerini oymak istiyordu. Gözlerini diktikleri için saçlarını çekmek... neydi *o*, erkeği mi? Hayır, arkadaş bile sayılmazlardı ve kesinlikle birlikte değillerdi ama bu, Roman Devlin denen sanat eserine bakmaya cüret edenlerin gözlerini oymak istemesine engel değildi.

"*Gerçek mi yalan mı?* Roman, Motel 58'de onu suyun içinde döndürürken sormuştu. "*Sanırım sana aşık oluyorum.*"

Gerçek mi yalan mı? Tam bir aptaldı.

"O zaman gömleğini geri almama ne dersin?" diye tehdit etti. "O zaman çıplak olurum," dedi ona bakmadan.

"Kesinlikle." Ne yapmaya çalışıyordu, komik mi? Sevimli mi? Flört mü? Hiç havasında değildi. Ayrıca, ona *konuşmamız gerektiğini* ve *gitmeni istediğimi* söyleyerek şansını çoktan mahvetmişti. Roman 'Pislik' Devlin'i her gün tercih ederdi, teşekkürler. En azından ondan nefret etmek Roman 'Sevimli' Devlin'den daha kolaydı.

Biraz daha kolay.

Roman sağa doğru kayarak dikkatini çektiğinde, hâlâ kıkırdayan kadınlara hançer fırlattığını fark etti. Restoranın içinde gözden kayboluyorlardı, cadı omzunun üzerinden son bir kez takdir dolu bakış fırlattı.

Shay ellerini yumruk yaptı.

Roman daralmış gözlerle onu inceliyordu. "Kiskandın mı?"

Kız ofladı. "Tabii ki hayır." Uzun ve derin bir nefes aldı ve yüzündeki son kıskançlık izini de sildi. "Ne de olsa yaşadığımız sadece bir kaçamaktı, değil mi?" diye mırıldandı kirpiklerini kırptırarak. "Birbirimizden *gerçekten* hoşlanmıyoruz

diğer. Değil mi, Shadows?" Topuklarının üzerinde döndü ve motel odasına girdi.

Kapıyı arkasından kapatmadan hemen önce Roman'ın "Siktir" diye mırıldandığını duyduğuna yemin edebilirdi.

GÜNEY KIYI İLÇESİ

YVESWICH, KERALA

ROARK TABURCU EDİLMİŞTİ. YVESWICH'TEN ÇEKİLDİ VE YERİNE başka bir komuta subayı.

Max, Güney Sahil Bölgesi'nde protesto gösterisi yapan insan kalabalığının arasından geçerken bu gerçek hâlâ kafasına dank ediyordu. İki saatten fazla bekledikleri haberi aldıktan sonra neredeyse koşarak kaçan Dallas'a yetişmekte zorlanıyordu. Daha düşük rütbeli memurlar, herhangi bir bilgi vermeden önce kimliğini doğrulamak ve üstleriyle konuşmak konusunda ısrar etmişlerdi ve bu yüzden orada durmuşlardı. Bekliyorlardı. Sadece istemedikleri haberleri almak için sahip olmadıkları zamanı boşa harcadılar.

Kendi başlarındaydılar. Roark, her ne sebeple olursa olsun, gitmişti ve ona ulaşmalarının hiçbir yolu yoktu. Dallas yetkililerden kızının burada mahsur kaldığı mesajını iletmelerini istemişti ama bu mesajı gerçekten alıp *almadığı* ve *ne zaman* aldığı onların elinde değildi.

Sahil, şehirde gece karanlığına boğulmamış tek bölgelerden biriydi. Bunun yerine burası griydi, sanki gökyüzü sadece kötü bir fırtına tehdidiyle kaplıymış gibi. Diğer bölgeler yavaş ama istikrarlı bir şekilde Boşluğun kör edici, canavar istilasına uğramış karanlığına gömülürken, onlar hâlâ görebiliyor, nefes alabiliyordu. Şu anda burası şehirdeki en güvenli yerdi - en azından akşam olana kadar. Burada hiç canavar yoktu ve ordu Düşes'ten birkaç blok ötede kamp kurmuştu.

Max Dallas'a yetişmek için acele etti. "Sence bu ne anlama geliyor?" Max seslendi. Hâlâ yağmur yağıyordu, hava nefesini hissettirecek kadar soğuktu. "Dallas?" Ama Dallas dönmedi. Bir diğerinin arasından dirsek atarak geçti.

Bir grup büyücü ve cadı ona ulaşmak için kendisine küfür eden iki kurdu ayırdı. "Dallas, sence bu ne anlama geliyor?"

Yolun daha seyrek insanlarla dolu bir bölümüne geldiklerinde kadın durdu ve onunla yüzleşti. "Bilmiyorum," diye itiraf etti yüzünü buruşturarak.

Max bön bön baktı. Ağlıyor muydu?

"Bilmiyorum," dedi yine burnunu çekerek. "Ve parçalanmış durumdayım."

Max bir adım daha yaklaştı ama ona dokunmadı. Böyle üzgünken onu sıkıştırmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Dallas duygularını kontrol etmekte zorlanan ve bu yüzden yalnız kalmayı seven bir kızdı. "Sorun değil, bir yolunu buluruz. Hâlâ vaktimiz var-"

Başını iki yana salladı. "Ondan bahsetmiyorum. Yani, tüm bu durum berbat, evet, ama babamı kastettim. Onun yüzünden yıkıldım. Hayatımın çoğunu benden nefret ettiğini düşünerek geçirdim ve sonra benim için bir helikopter gönderdi-" Gözlerini tekrar kabaca sildi ve kapaklarını şakaklarına doğru çekti. "Onunla konuşmak istiyorum," diye itiraf etti acı dolu bir solukla, "ve şimdi bu şansı asla bulamayabilirim."

Dallas'ın ailesinin onayını almak için verdiği mücadeleyi izlemek Max için her zaman zor olmuştu. Çıktıkları süre boyunca, ona boktan ev hayatıyla ilgili anlattığı şeylerin çoğu şikâyetler, öfke patlamaları ve Roark ile Taega'nın nefret edilmeyi hak ettiklerine dair milyonlarca farklı neden şeklinde olmuştu. Öfkesi hariç diğer her şeyi içinde tutmuştu. İçine atmıştı.

Bu yüzden bu daha kötüydü. Yirmi yıl boyunca ona kaba davranmaktan başka bir şey yapmamış olan babasının neden onu bulmak için bir grup asker gönderme zahmetine girdiğini anlamak için çırpındığını görmek -özellikle de bu kadar açıkta-. Ve şimdi burada kapana kısılmıştı, babası gitmişti ve nedenini asla bilemeden ölebilirdi. Onu asla anlayamadan.

Max de onu anlamıyordu. Kız arkadaşının babasıyla yaşadığı birkaç etkileşim korkunçtan başka bir şey değildi ve yine de Roark onu -hepsini- şaşırtmış, bu kadar büyük yollarla üstesinden gelmişti. Güç kalkanı konusunda onları uyarması, Darien onu yardım için aradığında indirilmesini emretmesi, Dallas için gönderdiği helikopter.

Onun derdi neydi? Neden kızlarından bu kadar nefret ediyor gibiydi ve neden birdenbire fikrini değiştirmişti? Max'in tanıdığını sandığı Roark onları uyarmazdı, kızlarının öldürülmesini emretmezdi.

Darien aradığında güç alanı kapatılmıştı ve bu onu ne kadar kötü yapsa da, muhtemelen yirmi yıldır uzak durduğu kızı için bir helikopter de göndermezdi.

Ama bu, Max'in Roark'ın başka bir yönünü ilk kez görmesi değildi. İlk kez Loren komadayken Darien'le konuşmak için hastaneye gitmişti.

Loren'i hastanede o şekilde görmek onu değiştirmiş miydi? Daha iyi bir ebeveyn olmak istemesini mi sağlamıştı? Mantıklı olan tek şey buydu.

Dallas uzaklara bakıyordu. Yağmur damlaları yüzünden aşağı yuvarlanıyor, hâlâ ağlayıp ağlamadığını gizliyordu.

Bir telefon bulmaları gerekiyordu. Roark'a ulaşmaları gerekiyordu. Darien.

Şehrin bazı bölgelerinde hâlâ elektrik vardı. Bu bölgedeki ışıklar çalışıyordu ve kalabalığın içinde cep telefonu kullanan birkaç kişi gördü. Elektrik kesilene kadar, ki bu Kontrol Kulesi çalışırken tam olarak gerçekleşmeyecekti, hala bir şansları vardı. Eğer çalışmayı durdurursa...

O zamana kadar onlar için çok geç olacaktı. "Özür dilerim," dedi Max kısık sesle.

Dallas ona baktı, kirpiklerine iri bir yağmur damlası takılınca hızla gözlerini kırptırdı. "Neden?"

"Seni bu belaya bulaştırdığım için."

Yüzündeki sert ifade çözüldü. "Beni hiçbir şeye bulaştırmadın, Max. Ben bir yetişkinim, kendi kararlarımı verme yetisine sahibim. Ve seninle kalmayı seçtim." Kollarını kavuşturarak sokakta esen soğuk rüzgâra karşı kendini siper etti ve güç alanının kıvrımında dalgalanan kara bulutu analiz etti. "Kaldığım için pişman değilim," diye fısıldadı, o kadar sessizdi ki adam onu zar zor duydu. "Angelthene'e geri dönseydim ve senin hâlâ burada kapana kısılmış olduğunu öğrenseydim... İşte o zaman pişman olurum."

Yutkundu. "Dal, eğer burada ölürsen-"

"O zaman en azından seninle olacağım," dedi kararlılıkla. Gümüş halkalı gözleri tekrar ona kaydı. "Ölümden hiç korkmadım, Max. Hayat beni çok daha fazla korkutuyor." Bunun üzerine Max'in kaşları çatıldı ama ondan açıklamasını isteyecek fırsatı olmadı.

Çünkü Travis ve Jewels'in bu tarafa doğru koştuğunu gördü.

Max tam onlara neler olduğunu soracaktı ki Travis kayarak durdu ve nefes nefese, "Bir sorunumuz var," dedi.

TRAVIS

BİR PENCERESINDEN

OTELİN LOBISINDEN

POLİS OLARAK

BAKTI

Memurlar ve MPU ajanları, dikkat şeridiyle ayırdıkları alanda dolaşıyorlardı.

Asansörlerin yanında yerde iki ceset yatıyordu. Biri boğazından kocaman bir parça kopmuş bir kadın cadıydı. Diğeri ise cesedi kurşun delikleriyle delik deşik olmuş, siyah gözleri ölümle açılmış bir erkek cehennem zebanisiydi.

Cehennem zebanisinin ağzı bu konudaki en tuhaf şeydi. Dudakları, çenesini ve boynunu kaplayan ve yerde biriken kanla şurup gibiydi. Sadece bir vampir ya da kurt adam cinayet işlediğinde ya da sadece beslendiğinde görebileceğiniz türden bir şeydi bu. Daha medeniyetsiz bir yol. Sınıfının en iyisi olmayabilirdi ama cehennem zebanisi cadının boğazını dişleriyle parçalamış gibi görünüyordu.

İğrenç.

"Bu garip zombi boku falan mı?" Travis mırıldandı. Alnını renkli cama dayamış, daha iyi görebilmek için elini gözlerine götürmüştü.

Max, Dallas, Jewels ve Dominic de buradaydı ve hepsi de camdan dışarıyı gözetliyordu. Meraklı olan sadece onlar değildi. Düşes'in önündeki tüm kaldırım kalabalıktı, herkes ürkütücü sahneyi görmek için birbiriyle yarışlıyordu.

"Ne demek istiyorsun?" Jewels ona sordu.

"Daha önce hiç zombi dizisi izledin mi? Bu bana onu hatırlatıyor." Parmağıyla yanlışlıkla cama vurarak bir memurun bakmasına neden oldu. "Sence de boğazını ısırp çıkarmış gibi görünmüyor mu?"

"Yani... evet." Jewels irkildi.

Halkı dışarıda tutmak için kapattıkları otomatik kapılar açıldı ve bir memur onları elle iterek ayırdı. "Pekâlâ millet, herkes dışarı çıksın." Kendileri de dahil olmak üzere pencerelerden bakan düzinelerce insana ellerini salladı. "Burada görülecek bir şey yok."

"Kıçımı görecektir bir şey yok," diye mırıldandı Travis nefesinin altından. Ama geri çekildiler ve birlikte kaldırımdan aşağı doğru ilerlediler.

Dominic, "Bunun olabileceği kadar kötü olduğunu sanıyordum ama şimdi de o adam gibi delilere dikkat etmemiz gerekiyor," dedi. Tıraşsız çenesini yukarı doğru kaldırarak oteli işaret etti. Henüz içeri giremiyorlardı.

polisler olay yerini temizledi. Travis resepsiyona telefon kullanıp kullanamayacağını sormak istedi ama şimdilik şansları yoktu.

"Ne oldu?" Max Meleğe sordu. "Bir şey gördün mü?"

"Orada durmuş kendi işime bakıyordum ki çığlık ve silah sesi duydum. Görünüşe göre kadına sebepsiz yere saldırmış. Bu arada bize bir çatı katı süiti ayarladım." Ceketinin cebini karıştırdı ve bir çift kart anahtarı çıkardı.

Tanrılara şükür. Artık Malakai ve Max'i bir daha taş, kâğıt, makas düellosuna davet etmek zorunda kalmayacaktı.

"Hastanede olanlara benziyor," dedi bir kadın sesi.

Döndüklerinde binanın yanında sigara içen, bir ayağını arkasındaki duvara dayamış genç bir Venefikalı kızla karşılaştılar. Gözlerindeki siyah göz kalemi dağılmıştı, gevşek kahverengi saçları dağınık bir örgü halinde omzunun üzerinden sarkıyordu.

"Pardon?" Max sertçe sordu. AKA: Neden kulak misafiri oluyorsun?

"Duymadınız mı çocuklar?" Çok genç olduğu için sigarasından bir nefes çekti.

kendi başına satın almış. "Hastanede de aynı şey oldu. Bir grup personel ve hasta öldürüldü."

Travis, "Bunun bir canavar olduğunu düşünmüştüm." dedi. Olay olduğunda onlar da oradaydı. Bir kükreme duyduğunu hatırlıyordu.

Kadının çelimsiz yüzünde bir eğlence ifadesi belirdi. "Öyle miydi?" Sigarasını çatlamış dudaklarına götürdü.

Max yüzünü tamamen ona döndü. "Bütün bildiğin ne?" diye sordu.

Kadın onun ses tonundan etkilenmemişti. "Orada çamaşırhane görevlisi olarak çalışan bir teyzem var. Hastalardan ikisinin ve personelden birinin -Tüm cehennemlikler elektrik kesintilerinden birinde çılgına döndü ve saldırmaya başladı. Gözleri simsiyah oldu ve çıldırdılar-"

Travis araya girdi. "Şu anda cehennem zebanileriyle konuştuğunun farkındasın, değil mi? Ben bir cehennem zebanisiyim, gözlerimiz her zaman *siyah ve çılgın olur*." Bu hatun kim olduğunu sanıyordu?

Omuz silkti. "Ben sadece duyduklarımı söylüyorum." İçine son derece yasadışı bir şey katılmış gibi kokan sigarasından bir nefes çekti.

Hastanede buldukları cesetler, sanki bir hayvan saldırmış gibi yırtılmıştı. Duvarlardaki kan.

Travis'in içinden soğuk bir korku dalgası geçti.

Omzunun üzerinden otelin girişine baktı. İki ambulans kaldırımın kenarına yanaşmış, sağlık görevlileri sedyeleri boşaltıyordu.

eskortlar.

Travis'in kaşları daha da çatıldı. Şehir çöküyordu ve böyle bir şey için polis eskortu ayırabilirler miydi?

Max, "*Siyah ve çılgın derken* tam olarak neyi kastediyorsun? Bundan farklı görünüyorlar mıydı?" Gözlerini kırıştıtararak görüşü yerine oturttu.

Cadı sigarasının külüne dokundu. "Teyzem gözlerinin etrafında siyah çizgiler olduğunu söyledi."

Travis diğerleriyle yüklü bir bakış paylaştı.

Siyah çizgiler...

Venom kullanıcıları gibi mi?

MAX, MAYA VE MAGENTA'YI KORKUTARAK OTEL ODASINA DALDI.

Kızlar yataklardan birinde televizyon izliyordu. Malakai ve Aspen ise diğerinde uzanıyordu.

"Ne var ne yok?" Malakai sıkılmış bir ifadeyle grubu tarayarak konuştu.

Mavi pencerenin yanındaki sandalyeye oturdu. Yüzlerindeki ifadeyi görünce -özellikle de Dominic'inkini- ayağa fırladı.

Ama Max odağını kız kardeşine çevirdi. "Bana Onyx'le olan her şeyi anlatmanı istiyorum," dedi. "Hemen. *Şimdi*."

DÜKKAN

YVESWICH, KEREYALETİ

MAYA'NIN HER ŞEYİ AÇIKLAMASI BIRAZ ZAMAN ALDI. MAX ONU

Diğerleri dikkatle dinlerken, hepsi yataklara, yerlere, sandalyelere yayılmış halde bir saatten fazla sorular sordu. Lobideki suç mahalli temizlendikten sonra çatı katına çıkacaklardı.

Maya'ya göre Onyx, Darien, Roman, Malakai ve Travis'e benzer gölge güçleri olan, genetiği değiştirilmiş bir cehennem zebanisiydi. Gölgeyi kontrol edebiliyor, onu istediği gibi bükebiliyordu. İsterse bütün bir odayı ya da sokağı bile karartabilirdi. Son derece güçlüydü.

Ve çok tehlikeliydi.

Onyx, diğer denekler Maya'nın Yveswich'e gelmesiyle sonuçlanan kaçıış sahnelemeden önce farklı bir tesise transfer edilmişti. Bu transfere neden olan şey... endişe vericiydi.

"Kontrolünü kaybetti," diyordu Maya. "Bir gün, birdenbire... patladı. Personelden on iki kişiyi öldürdü ve en az beş kişiyi de yaraladı. Birkaç deneği de öldürdü. Görevliler onun burada kalamayacak kadar dengesiz olduğuna karar verdiler ve onu nakletmeye karar verdiler. Sanki kuduz bir köpekmiş gibi onu kelepçelediler ve ağzını bağladılar. Zincirlerle geçit töreni yaptıkları gün onu odamın penceresinden gördüm. Bana bakarken gözlerindeki bakış..." Kızın rengi soldu. "Bunu hiç unutmadım."

Magenta sessizce onun yanına oturmuş, cam gibi gözlerle desenli halıya bakıyordu. Kusacakmış gibi görünüyordu.

"Ağzı bağlı mı?" Travis mırıldandı. "Neden ağızlık?" Max onun neden sorduğunu çok iyi biliyordu.

"Bütün kurbanları ısırıldı," diye yanıtladı Maya. "Sanki bir ayı ya da aslanmış gibi onları öldüresiye parçaladı."

Travis Max'le bakişti. Sonra Jewels'a. Azrail kendisine söylenenlerden son derece rahatsız olmuş görünüyordu.

Maya devam etti. "Yveswich'e varana kadar onu bir daha ne gördük ne de haber aldık. Bizi kaldığımız apartmanda buldu. Senin bizi bulduğun yerde," dedi Max'e. "Etrafımızda olduğu için gergindim ama iyileştiği konusunda ısrar etti. Onunla ilgili her ne sorun varsa... düzeltilmişti," dedi tekrar, sanki bu karmaşayla ilgili herhangi bir şeyi açıklıyormuş gibi. "*İyileşmek* daha iyi bir kelime olabilir. Her neyse, bizden sır sakladığından endişelendim ama yalnız olduğumuz ve gidecek hiçbir yerimiz olmadığı için ona güvenmeyi seçtik." Bir yutkunmayla boğazı düğümlendi. "Bu bir hataydı."

"Aurora'yı öldürdüğünü söylemiştin," diye sordu Max. "Bunun olduğunu gördün mü?"

Kızın kor gibi parlayan gözleri Max'in gözlerine kaydı. "Keşke görmeseydim," diye fısıldadı kısık sesle. Yanağından aşağı tek bir damla gözyaşı süzüldü. Onu sildi.

"Bunun zor olduğunu biliyorum," dedi Dallas nazikçe. Maya ona isteksizce baktı. "Ama bize tam olarak ne olduğunu anlatabilir misin?"

Max ekledi, "Nasıl görünüyordu? Olay olduğunda yani."

"Bir canavar." Maya'nın sesi titredi. Çenesi de öyle. "Gözleri bizimkiler gibi siyahtı ama... gözlerinin etrafındaki deride ince çizgiler vardı." Gözlerinin altını, kaşlarını ve şakaklarını işaret etti. "Aurora'nın çığlıklarını duyduk ve ona yardım etmek için koştuk. Ona ulaştığımızda çoktan ölmüştü-" Kesik kesik nefes alarak konuşmasını bitirdi.

Herkes kendini toparlaması için ona birkaç dakika verdi. Yanında, Magenta kollarını dizlerine sararak sessizce ağlıyordu.

Max bir parça sempati hissetti. O sadece küçük bir kızdı. Paxton'dan sadece b i r k a ç yaş büyüktü. Belki on dört. Bütün bunlar için çok gençti.

"Onyx hiç uyuşturucu kullandı mı?" Max sordu.

Maya akkor halindeki bir gözyaşını daha kırptırdı. "Ne demek istiyorsun?" diye burnunu çekti.

"Sokak uyuşturucuları. Venom, Stygian tuzları, Kara Kristal, Trip, Şeytan Tebeşiri, Malice gibi."

"Yani... her şey mümkün. Tesiste bize her türlü şeyi verdiler."

Dominic, "Size sokak uyuşturucusu verdiklerinden şüpheliyim. O pislikler ne kadar kötü olsalar da, deneklerini bağımlılık ve aşırı dozla öldürmek yapacakları bir şey gibi görünmüyor." Max aynı fikirdeydi. Yatırımlarını korumaya çalışırlardı, onları yok etmeye değil.

"Peki ya sonrası?" Max Maya'ya sordu. "Seni burada bulduğunda göz damlası kullandığını gördün mü? Bir şey çektiğini?"

Maya başını salladı. "Sanmıyorum."

Hmm.

Travis söze girdi. "Bilmek istediğim bir şey var. Mavi'yi bulduğumuzda bildiği tek dil Ilevyn'di. Peki şu anda bizimle nasıl konuşuyorsun?"

Ona cevap veren Mavi oldu. "Scarlet-" Kendini düzeltmek için durakladı. "Pardon, Maya demek istedim-"

Ama Maya dedi ki, "Scarlet iyidir. Bana Scarlet diyebilirsiniz." Gözlerini grupta gezdirerek Scarlet'in kendisine seslenilmesini tercih ettiği isim olduğunu açıkça belli etti.

Max kaşlarını çatmamaya çalıştı. Dal'ın empatiyle yumuşamış gözleri onunkilerle buluştu. Blue, "Beyin yıkama her hasta üzerinde işe yaramadı," diye açıkladı. Bir yandan da Aksanı hâlâ ağırdı ama onların dilini oldukça akıcı konuşuyordu, Dominic'ten aldığı dersler işe yaramıştı. "Scarlet bunu onlardan saklamayı başardı. Bu yüzden Maximus'u hâlâ hatırlayabiliyor."

Max kız kardeşinin alev alev yanan gözleriyle karşılaştı.

Maya-Scarlet-boğazını temizledi. "Magenta'nın tüm anılarını geri kazanmasının nedeni Aurora. Biz Tesisten kaçtıktan sonra herkesi iyileştirdi. Tünellerde ölen arkadaşlarımız... Onları da iyileştirmişti. Unuttukları her şeyi geri getirdi."

"Şu bahsettiğin Aurora," diye düşündü Dominic. "Ne tür bir büyüsü vardı?"

"Her tür," diye yanıtladı Scarlet. "Her elemental güç. Her zihin gücü. Her şey. O bir gökkuşağıydı. Tam spektrum."

Loren gibi, diye düşündü Max.

"Onyx'in şimdi nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu ona.

Kadın başını salladı. "Onu Aurora'yla birlikte bulduktan sonra kaçtı."

Magenta, "Sanki... bir t-transdan çıkmış gibi." dedi. Sözleri nefes nefese hıçkırıklarla bölündü. "Sanki... ne yaptığının farkına varmış gibi-" Sözlerini yarıda kesti ve sessizce dizlerine kapanarak hıçkırdı.

Scarlet onu teselli etti ve sırtını sıvazladı.

Max, "Ona göz kulak olmanı istiyorum," dedi. "Buraya gelirse bize haber ver. Ve ondan uzak durun. İkiniz de." Magenta'ya sert bir bakış attı.

Pembe gözleri onunkilere kaydı. Temkinliydiler ama başını salladı. "Hey, pembe olan," dedi Malakai. "Senin büyün ne?"

"Beyaz ve kırmızı." Magenta'nın yanıtı bir çatırtı oldu.

"Tamam, *ve?*" Malakai bastırdı. "Ne yapabilirsin? Bize bir parti numarası falan ver. Bir gösteri yap."

Scarlet, "O bir Empat," diye cevap verdi. "Görüşü başarısız olduğunda bile duyguları ayırt edebilir. Bir insanın aurası gizlenmiş olsa bile, bizim hissedebileceğimizden daha uzak bir mesafeden onun gerçekte nasıl hissettiğini hissedebilir."

Aspen, "Yani kırmızı için ateş, beyaz için illüzyon gibi bir şey değil, öyle mi?" dedi.

Scarlet'in kaşlarının arasındaki derin olmayan bir kırıksıklık, bilgi düzeylerine şaşırdığının tek göstergesiydi. "Onunki farklı. O ayrı bir deneyin parçasıydı. Farklı büyü türlerini belirli miktarlarda bir araya getirdiklerinde ne gibi yetenekler elde edebileceklerini görmek istediler. Magenta bir Elemental değil, o bir Empat."

Vay anasını. Bu iş giderek daha karmaşık bir hal alıyordu. Max bunun Loren için ne anlama geldiğini merak etti. İnsan olduğu için, kendini öldürme riski olmadan yeteneklerini tam potansiyeliyle kullanamıyordu.

Ama... eğer kullanabilirse... Eğer bir şekilde bunun bir yolunu bulurlarsa... Durdurulamaz olurdu. Lanet olası bir güç merkezi.

Pencerelere baktı. Hava kararmaya başlamıştı.

Ayağa kalkarken Travis'e, "Gitmeliyiz," dedi. Travis ayağa kalktı, Jewels da öyle.

"Bekle, bekle, bekle!" Malakai itiraz etti. "Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu kız kardeşine.

"Travis'le birlikte," dedi Jewels bıkkınlıkla.

Malakai başını sallıyordu. "Uh-uh. Hiç sanmıyorum. Dışarıda hava kararıyor."

"Bizimle birlikte olacak," dedi Dallas. Kırık kanatları yolunun üzerindeyken ceketini giymek için mücadele etti. Max yanına gitti ve ona yardım etti. Ceketin arkasındaki yırtmaçları her bir kanadın üzerinden geçirip düğmeleri iliklerken teşekkür mırıldandı. "O bir bebek değil," diye ekledi Dallas. "Ona bebekmiş gibi davranmayı bırak, onu utandırıyorsun."

"Ben gidiyorum Malakai ve bu son sözüm," dedi Jewels kararlı bir şekilde. "Sen ve Travis gerçekten aranızdaki sorunları çözmelisiniz. Artık eskidi." Erkek kardeşi

tartışmak için ağzını açtığında, tırnakları parlak siyaha boyanmış bir parmağını kaldırdı. "Benimle tartışmaya *kalkma*." Kapının yanındaki kancadan paltosunu kaptı ve giydi.

"Peki, *git*," diye tersledi Malakai. Max geride kalabileceği konusunda umutluydu - bu sefer *gerçekten*. Ama bir an sonra içini çekti -kaşlarını çattı, gerçekten

-Ve ayağa kalktı.

Travis, "Demek şimdi geliyorsun?" diye homurdandı.

Malakai ona doğru yürüdü ve yüzüne doğru yaklaştı. "Benimle bir sorunun mu var Devlin, söyle de senin için birkaç diş daha gevşeteyim."

Travis kaşlarını çatarak sadece başını salladı. "Zamanımı harcamaya değmezsin."

Dominic, kendisi ve Mavi için "Burada bekleyeceğiz," dedi. Geri kalanlar -Max, Dallas, Travis, Jewels, Malakai, Aspen, görünüşe göre gidiyorlardı. Dom, Blue, *Maya-Scarlet* ve Magenta hariç hepsi.

"Gidelim o zaman," dedi Max, kapıya doğru ilerlerken. "Dışarıda hava hiç aydınlanmıyor."

Botlarını giyiyordu ki önünde bir çift çoraplı kadın ayağı belirdi. Bağcıklarını bağlamayı bitirdi ve doğruldu.

Kız kardeşi önünde durmuş, yıpranmış görünüyordu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu ona. Soru da duruşu kadar sertti.

"Bir telefon bulmaya. Ailelerimizle iletişime geçmemiz gerekiyor." Son kelimeyi acı bir şekilde söylememeye çalıştı ama bıçak gibi keskin çıktı.

Gözlerinde artık ateş yoktu, sadece kahverengiydi. Hatırladığı Maya gibi. Onunla birlikte film izleyen, arka bahçede tahta kılıçlarla kılıç dövüşleri yapan, birbirlerini salıncakta itmek için mahalle parkına koşan kız kardeşi...

"Bizim de gelmemizi istemiyor musun?" diye sordu ona.

"Seni benimle ilişki kurmaya zorlamayacağım Maya. Scarlet-özür dilerim." Küçümseyici bir el salladı. "Eğer bir ilişki yaşamak istiyorsan, ne âlâ. Ama istemiyorsan, her neyse. İstersen gidebilirsin, seni durdurmayacağım. Sadece dikkatli olmanı söylerim."

Otel odasının kapısını açtı ve dışarı çıktı.

Kız kardeşi onu takip etmedi. Ve bu sefer, umursamadığını fark etti.

Özgürleştiriciydi.

ARBOR WALK-IN KLİNİĞİ

ARBOR, KER EYALETİ

ARBOR' U N POLIKLINİĞİNDEKİ KÜÇÜK, STERİL BİR MUAYENE ODASINDA, Roman arka duvara yaslanmış, elleri ceplerinde, saatin tik taklarını dinliyordu. Pax yanındaki tekli sandalyeye oturmuş, dizlerini zıplatıyor, düzensiz nabızı odayı dolduruyordu.

Pax motele vardığından beri aralıksız uyuduktan sonra nihayet o öğleden sonra geç saatlerde uyanmıştı. Tüm bu süre boyunca tuvaleti kullanmamış ve Itzel'in kişisel kum torbasına dönüştürdüğü kahvaltıya neredeyse hiç dokunmamıştı. Gözlerindeki kan gölcükleri büyük ölçüde gitmiş, altındaki koyu çizgiler solmuştu. Ama solgun ve zayıftı ve hâlâ pek iştahı yoktu, bu yüzden Roman onu buraya getirmeye karar vermişti. Klinik bir saat içinde kapanacaktı, zar zor zamanında gelebilmişlerdi.

Shay bekleme odasındaydı. Sadece aile üyelerinin girmesine izin veriliyordu. Tartışmalarından sonra Roman, Shay'in gitmeye karar vereceğini ummuştu ama şu ana kadar şansları yaver gitmemişti. Hâlâ buradaydı ve her an Donovan ve adamları onları bulabilirdi. Ona kanlı bir şekilde tecavüz edebilir ve boğazını kesebilirlerdi.

Bunu düşünmek bile kalbinin öfkeyle çarpmasına neden oluyordu.

Zıpla, zıpla, zıpla, Pax'in dizi gitti.

Roman elini onun omzuna koydu. Bu hareket onun sallanan dizini sakinleştirdi. Çocuk korku içinde ona bakarken Roman nazikçe, "İyi olacaksın," dedi. "Bu sadece bir kontrol."

Pax dizini zıplatmaya devam etti, fincan tabağı kadar geniş gözlerini açık kapıya dikmişti.

Birkaç dakika sonra, önlük giymiş bir erkek doktor -bir cehennem zebanisi- içeri girdi. "İyi günler beyler," diyerek onları gülümseyerek selamladı. "Ben Doktor Aimes. Siz de Paxton olmalısınız." Kapıyı kapatıp tabureye otururken Pax'e dostça bir gülümseme daha verdi.

Paxton'ın başını sallayışı da dizi kadar hareketliydi.

Aimes panosundaki kâğıtları taradı. "Donovan sen misin?" Başını kaldırıp Roman'a baktı.

"Roman," diye cevap verdi. "Ben onun kardeşiyim."

Bir şeyler not aldı. Roman kalemi elinden çekip alma ve ikiye ayırma isteğine direndi. Not almadan da yeterince kötüydü zaten. "Bugün seni buraya getiren nedir?"

Paxton saçlarının altından Roman'a baktı.

Roman kibarca, "Kardeşim için endişeleniyorum," diye karşılık verdi. Cevap ve güvence istiyordu. Bu yüzden, doktor kalemini hazır tutarken bile tavrını değiştirmede ve medeni davrandı. "Biz Yveswich'ten tahliye edilenleriz ve önceki gece kalbi durdu. Kalp masajı yapmak zorunda kaldım. Bazı semptomları tipik bir Surge ile aynıydı; siyah gözler, yoğun panik hissi. Kalbini tekrar çalıştırdığımda iyiydi ama yirmi dört saatten fazla bir süre uyanmadan uyudu."

İşte yine bir şeyler karalamaya başladı. Burada olduklarına dair daha fazla kanıt. "Paxton geçmişte Dalgalanmalar yaşadı mı?"

"Arada bir, ama asla böyle olmazlar. Ve bahsetmek istediğim başka bir şey daha vardı..." Doktor yüzünü daha iyi görebilsin diye Paxton'ın saçlarını geriye itti. "Gözlerinin altında koyu çizgiler belirdi. Onları hâlâ görebiliyorsunuz." İşaret parmağının ucuyla Paxton'ın sol elmacık kemiğinin üzerinde gezindi.

"Huh," dedi doktor gözlerini kısarak. "Tamam." Panoyu tezgâhın üzerine koymadan ve stetoskopunun kulaklıklarını takmadan önce daha fazla not aldı. "Kalbini dinleyeceğim, tamam mı?" dedi Pax ayağa kalkıp tabureyi kenara çekerken. "Sonra da gözlerine bakacağım. Çok kolay, korkacak bir şey yok." Muayene masasını işaret etti. "Buraya oturabilerseniz harika olur."

Roman, Pax'in saçlarını karıştırdı. "Devam et. İyi olacaksın."

Aimes Pax'in nabzını dinlemeyi ve gözlerine ışık tutmayı bitirdiğinde Roman'a birkaç soru daha sordu. "Paxton herhangi bir baskılayıcı kullanıyor mu?" Köşedeki bilgisayarda bir şeyler tıkırdatıyordu.

Roman ağırlığını kaydirdi. "Hayır." Bu bir yalandı. Ancak tıbbi kayıtlar Pax'in hiç ilaç kullanmadığını gösteriyordu ve bu şekilde kalması gerekiyordu. Donovan, Roman'ın yıllar önce çocuğa ilaç verdiğini öğrenirse...

"Babası onu hiç takip ettirmiyor mu?"

"Bildiğim kadarıyla hayır." Kesinlikle hayır. Don en küçük oğlunun sihrinin en güçlü haliyle ortaya çıkmasını istiyordu. Onu asla bu şekilde zayıflatmazdı. "Neden sordunuz? Bastırıcılar böyle bir şeye neden olabilir mi?"

"Olabilir," diye başladı. "Zamanla bir kişinin büyüünün bir balon gibi şiştiği benzer olaylar gördüm, ta ki sonunda-" Bir balonun patlamasını taklit etti. "Patlar. Yoğun bir panik atağa, kan damarlarının yırtılmasına ve hatta yeterince kötüyse sanırım kalp durmasına bile neden olabilir." Yazmaya geri döndü.

"Peki buna ne sebep olur? Ne tetikler?"

"Kısa cevap çok fazla kısıtlama. Bastırıcılar ancak bu kadar güçlüdür. Bazı durumlarda, bir hastanın büyüü çok güçlüyse, ilaca karşı bir tolerans geliştirecek ve büyüleri bu bariyeri zorla aşacaktır. Bu yüzden birçok hastanın yaşlandıkça dozajlarını artırmaları gerekir."

Hah. "Diyelim ki baskılayıcı ilaç kullanıyordu," diye düşündü Roman. "Onları bırakmasını mı yoksa dozajı artırmasını mı önerirsiniz?"

Adam duraksadı. "Duruma göre değişir. Bazı reçetelerin önemli yoksunluk semptomları vardır, bu yüzden akılda tutulması gereken bir şey. Eğer iyi bir destek ağrı varsa ve ilaçları bırakmak *istiyorsa*, evet, her zaman bunu yapmasını ve bunun yerine büyüünü kontrol etmeyi öğrenmesini tavsiye ederim. Bastırmaya çalışmak bizim gibi insanlar için her zaman en iyisi değildir. Bastırıcılar örneğin veneficae veya melezlerde daha iyi sonuç verir. Tam kan cehennemliklerin bunlara karşı direnci yüksektir, bu yüzden her zaman en iyi seçenek değildirler."

"Tamam," dedi Roman düşünerek. "Yani endişelenmiyor musun? Ne olduğu hakkında?" Pax'in muayene masasında oturduğu yeri işaret etti. Pax bacaklarını salladıkça krep kâğıdı kırışıyor, ayakları birbirine çarpıyordu.

"Fazla değil," dedi Aimes nefes verirken. "Dediğim gibi, geçmişte gördüğüm birkaç olaya benziyor, bir kişinin büyüü o bastırıcı kalkını aşıyor ve çok yoğun bir Dalgalanmaya neden oluyor. Ben olsam bunun üzerinde çok fazla durmazdım." Konuşma tarzından, Roman kabul etmek istemese de Pax'in bastırıcı kullandığı sonucuna varmış gibi görünüyordu. Bu Donovan Slade'in çocuğuydu ve muhtemelen her şeyin kayıt altına alınmayacağını biliyordu.

"Teşekkürler," dedi Roman.

Doktor başıyla onayladı. "Her zaman." Roman bir şey hatırladığında eşyalarını topluyordu.

"Neredeyse unutuyordum," dedi Roman. Doktor durakladı. "Makinelerin bir cehennem zebanisinin büyüüne tepki verdiğini hiç duydunuz mu?"

Alnı kırıştı. "Detaylandırabilir misiniz?"

"Pax o olayı yaşadığında araba kullanıyordum. Frenler tutmadı, ön cam kırıldı ve arabadan dumanlar çıkarken yoldan çıktık."

Doktor bu kez Paxton'a baktığında, sanki onu farklı bir ışık altında görüyormuş gibi görünüyordu. Onu net bir şekilde görüyordu.

Aurası... kapalı gibiydi.

Korkutucu.

Birden yüzü soğuk ve taş kesildi. "Bunu daha önce hiç duymadım," dedi sertçe. Panosunu kolunun altına sıkıştırdı. "Siz beylere öğleden sonranızın geri kalanında iyi eğlenceler."

Kapıyı açtı ve çıktı.

Roman gözlerini kırıştırdı. "Tamam, bu garipti," diye mırıldandı.

Paxton muayene masasından atladı ve Roman'ın yanına geldi, Chance de onun gölgesinden çıkıp ona katıldı. Yavru köpek alçak sesle mırıldandı ve başını bir yana eğdi.

"Evet," diye onayladı Pax. "Gerçekten garip."

SHAY, ARBOR WALK-IN'İN BEKLEME ODASINDA OTURUYORDU, SON DEDİKODULAR dergisini kucağında açtı.

Motelden çok uzakta olmayan iyi bir giyim mağazası bulmayı başarmışlardı. Giyecek hiçbir şeyi olmadığı için Roman onsuz gitmiş ve birkaç kıyafet seçmişti. Kotlar, kapüşonlular, tişörtler, iç çamaşırları, çoraplar, spor ayakkabılar. Ve Tanrı'ya şükür almıştı. Yoksul kalbinin dayanabileceği kadar saat boyunca onun gömleğini giymişti. Adamla aynı odada uyuması yeterince kötüydü, bir de onun kokan kıyafetlerini giyyordu.

Dergiyi karıştırırken arka planda televizyonun sesi geliyordu. Haberler açıktı, sesi kısıktı. Muhabirlerin Yveswich'teki olay hakkında söyledikleri saçmalıklara dikkat etmiyordu ama

Başka bir konuya geçtiklerinde dergi elinden kayıp yere düştü.

"Paxton Slade," demişti haber muhabiri.

Öne doğru eğilip altyazıları okurken başındaki kan çekilmişti.

...YVESWICH'Lİ BİR ERKEK ZEBANİ OLAN ON İKİ YAŞINDAKİ PAXTON SLADE'İN BU SABAH İTİBARIYLA KAYIP OLDUĞU BİLDİRİLDİ. PAXTON EN SON ERKEK KARDEŞİ ROMAN DEVLİN VE YETKİLİLERİN PAXTON'IN KAYBOLMASIYLA İLGİSİ OLABİLECEĞİNİ İDDİA ETTİĞİ KADIN ZEBANİ SHAYLA COUSENS İLE BİRLİKTE GÖRÜLDÜ...

Shay, yüzünün haberlerde görünmesini izlerken "Kahretsin," diye mırıldandı

-Roman'ınkinin hemen yanında. Vesikalık fotoğraflara benziyorlardı. Yetkililere verilen fotoğraflardan büyülü yorumlar.

...POLİS VE SİHİRLİ KORUMA BİRİMİ KAYBOLMASINI ARAŞTIRIYOR VE PAXTON'IN BULUNMASI İÇİN HALKTAN YARDIM İSTİYOR. BİLGİSİ OLAN HERKESİN MPU'NUN YVESWICH BÖLÜMÜ İLE İRTİBATA GEÇMESİ RİCA OLUNUR. DEVLİN VE COUSENS KARANLIK KATİLLERDİR VE SİLAHLI VE SON DERECE TEHLİKELİ OLDUKLARINA İNANILMAKTADIR. GÖRÜLDÜKLERİ TAKDİRDE YAKLAŞILMAMALIDIR...

"Kahretsin," dedi Shay tekrar.

Bir sandalye gıcırdadı. Resepsiyon görevlisi masanın üzerinden ona baktı. Shay başını diğer tarafa, pencereye doğru çevirdi.

Bu Donovan'ın işiydi, buna hiç şüphe yoktu. Darkslayer'lar kayıp aile üyelerini ihbar etmezlerdi; onları kendileri bulur ve onları almaya cüret edenleri vahşice öldürürlerdi. Gerçek şu ki

Psikopat, oğlunu polise ihbar edecek kadar ileri gitmiş ve Paxton'ın -ve onun ve *Roman'ın-* yüzünü tüm haberlerde *yayınlatmıştı...*

Bu kötüydü. Korkunçtu.

Otoparka giren bir arabanın camlarında ışık parlıyordu.

"Hayır," diye fısıldadı Shay.

Bir ekip arabasıydı.

ROMAN MUAYENE ODASINDAN ÇIKTI VE

Shay o kadar sert vurdu ki neredeyse düşüyordu.

Adam onu yakaladı. "Ne haltlar dönüyor?"

"Polis geldi," diye nefes nefese kaldı. "Resepsiyondan gizlice geçmeyi başardım ama arka kapıdan çıkmamız gerekiyor. Hemen." Onu itti.

Roman ortaya çıkma tehdidinde bulunan sorulara karşı dilini ısırdı.

Polis neden buradaydı? Ve bu neden önemliydi?

Koridorda aceleyle ilerlediler. Küçük laboratuvarı ve diğer hastaların binadaki iki doktor tarafından görülmeyi beklediği muayene odalarını geçtiler.

Az ilerideki kapının üzerindeki neon tabelada ÇIKIŞ yazıyordu.

Shay kapıyı iterek açtı ve Roman da Paxton'ın önünde, onun arkasından geldi.

"Buraya," diye nefes aldı. Bu küçük alışveriş merkezindeki işyerleri tarafından paylaşılan bir çöp konteynerinin arkasına sığındılar. Onlarla yüzleşti, nefes nefese kalmıştı. "Bekleyin. Burada bekleyin. Beklemek zorundayız." Bileğindeki balık iskeleti dövmesini işaret etti. Yarısı beyaz ışıkla doluydu.

Arabaya ulaşamazlardı. Görülmeden olmazdı.

Çünkü o polisler tam yanlarına park etmişlerdi -Roman çıkarken ön camdan onların arabasını görmüştü.

Çöp konteyneri, içindeki bir şey artıkları mideye indirirken gümbürdedi ve tıkırdadı. Güneş batıyordu, canavarların daha aptal ve çaresiz türlerinden birkaçı ılık bir yemek için sürünüyordu.

Paxton sesten korkup kaçtı.

"Arabamı gizleyebilir misin?" Roman fısıldayarak Paxton'ı yanına yatırdı. "Bunu yapabilecek kadar sihrin var mı?"

"Denerim." Bu sadece arabayı değil, üçünü de gizlemesi gerektiği anlamına geliyordu. İstenecek çok şey vardı.

Beklediler, Shay dövmesini sanki bir saatmiş ve zamanı kontrol ediyormuş gibi izliyordu. Yeniden doldurmak sadece saniyeler sürdü ama sonsuza kadar sürecekmiş gibi geldi. Roman'ın kalbi tüm bu süre boyunca çarptı, eli kalçasına bağlı kılıftaki silaha uzanıyordu.

Shay'in dövmesi nihayet dolduğunda, "Herkes hareketsiz dursun. Hiçbir şey söylemeyin." Gözlerini kapattı, büyüsunu çağırırken burun delikleri alevlendi.

Roman'ın kalbi hızla atıyor, gözleri çıktıkları kapıya doğru kayıyordu.

Shay siyah gözlerini açtı. "Hadi gidelim."

Yürüyerek *-ki* bu bir işkenceydi- binanın etrafından dolaşıp arabaya geri döndüler.

Shay arabayı o kadar iyi gizlemişti ki, yanında o olmasaydı Roman arabanın yanından geçip gidecekti. Çirkin beyaz bir minibüstü, uzun boyutu gerçek kapıların nerede olduğunu bulmayı biraz zorlaştırıyordu. Gözlerini kısarsa, arabanın gerçek görüntüsünün minibüsün yanılmasıyla örtüştüğünü görebiliyordu

-Kadının yarattığı illüzyonun bir parçası olduğu için görebildiğini düşündüğü bir şey.

Arabaya bindiler, polisler hâlâ içeride resepsiyonla konuşuyordu ve sessizce Wanderer'a geri döndüler. On dokuz numaralı odanın önüne park edene kadar kimse konuşmadı ve o zamana kadar illüzyon kaybolmuştu. Açığa çıkmışlardı. Savunmasızdılar.

Shay haberlerde gördüğü her şeyi anlattı.

Roman küfretti. Bir yumruk oluşturdu ve Pax'in arka koltukta olduğunu hatırladığında direksiyonu yumruklamaya hazırlandı. Duygularını dizginledi. Yumruğunu gevşetti. "Bu benim babam. Öyle olmalı. Ya da Clare." Nefes almakta zorlanıyordu, Görüş'ün karanlığı görüşünün kenarlarını bulanıklaştırıyordu.

"Clare mi?" Shay sordu.

Paxton, "O benim annem. Muhtemelen benim için endişeleniyordur."

Roman nazikçe, "Buna kanmamalısın, dostum," dedi. "Önemsediğini biliyorum ama hiçbir acıklı hikâyeye kanmayacağına söz vermelisin." Pax'e bakmak için koltuğunda iki büküm oldu. "Söz mü?"

Paxton başını salladı. Roman yine de korkuyordu; çok iyi bir kalbi olan çocuğun annesi yüzünden kırılmasından korkuyordu.

Paxton'ın telefonunu yakından takip etmek zorunda kalacaktı. Belki ona ulaşmaya çalışırsa diye Clare'in numarasını engelleyebilirdi. Şimdilik. Onun güvenliği için.

"Haberlerde senin resmini gösterdiler," dedi Shay. "Benimkini de. Sence Clare böyle bir şey yapar mı?"

Roman düşünceli düşünceli çenesini ovuşturdu. "Duruma göre değişir. Benden hoşlanmıyor, muhtemelen çocuğunu kaçırdığımı düşünüyor. Eğer Pax'i bulmayı çok istiyorsa, her şeyi deneyecektir, adımı çamura bulamak da dahil." Bir dirseğini pencereye dayadı ve parmaklarını gür saçlarına geçirerek yumruk yaptı.

Shay alt dudağını çiğneyerek, "Depoda oldukça çaresiz görünüyordu," diye düşündü. "Belki de *oydu*. Yine de neden benim resmimi eklediğini bilmiyorum..."

"Çünkü Donovan da işin içinde," dedi tiksintiyle. "Clare'in fikri olsun ya da olmasın, Don'un bunu onaylaması gerekirdi. Onun arkasından asla iş çevirmezdi." Clare evlendiği adamdan çok korkuyordu. Çocuğunun kayıp olduğunu yetkililere bildirecek kadar sert önlemler almak, eğer Don onay vermemişse, öldürülmesine neden olabilirdi.

"Annem de olabilir," dedi Shay. "Belki de birlikte çalışıyorlar."

Yanağının içini o kadar sert çiğnedi ki kan tadı aldı. "Belki," dedi iç çekerek. Anahtarı kontaktan çıkardı. "Burada kalamayız. Pax'in dinlenebilmesi için bir gece daha, sonra gidiyoruz." Kapısını açtı ve dışarı çıktı.

Gitmeni istiyorum. Roman neredeyse tekrar söylüyordu. Çünkü babası artık tüm dünyanın Pax'i aramasını istiyordu ve Roman babasının onları bulduğunda en büyük oğlunu sonsuza dek öldüreceğini biliyordu. Roman, Pax'i kaçırdığında çizgiyi aşmıştı. Ona hiç merhamet gösterilmeyecekti. Acımasızca katledilecekti, hiç şüphesiz.

Ve bu olduğunda Shay hala buralardaysa, çapraz ateşe yakalanacaktı.

CEHENNEM KAPISI

ANGELTHENE, W EYALETİİ THEREDGE

Diğerleri hala geri dönmeydi. Ve her zaman Darien denedi için Onlarla iletişime geçmek için, telefonları açılmıyordu.

Jack ve Lace'i onları aramaya gönderip göndermemeyi tartışarak saatlerce evde volta attı. Ama herkesin aurası görünmezken bunu yapmak sisin içinde hayalet aramaya benzeyecekti. Ivy ve diğerleri şimdiye kadar herhangi bir yerde olabilirlerdi - Yveswich'teki herhangi bir çıkıştan ayrılmış ve herhangi bir kasabaya gitmiş olabilirlerdi. Bulma ihtimalleri olmayan insanları aramak için kendilerini daha da dağıtmanın bir anlamı yoktu.

Roman ulaşmayı başardığı tek kişiydi. Dışarı çıkmayı başarmıştı ve Arbor adlı küçük bir kasabada Shay ve Paxton'la birlikteydi. Bu toplamda üç kişi demekti ama yine de diğer herkesin kaderi belirsizdi.

Darien günü, sanki bir büyü'nün etkisi altındaymış gibi uyuyan Loren'i takıntılı bir şekilde kontrol ederek ve bodrumdaki egzersiz aletleriyle stres atarak geçirdi. Sağ eli kırıkken kum torbası o kadar da tatmin edici değildi ama meşgul olmak zorundaydı. Eğer uzun süre hareket etmezse, ağır uyuşturuculara olan iştahı dayanılmaz bir noktaya geliyordu. Şeytanları için duyduğu endişe de öyle.

Evden sadece Loren için küçük bir şey alacak kadar ayrıldı, ama bunun dışında kalıp volta attı. Daha güçlü bir şeyler içme isteğini bastırmak için bir düzine sigara içti. Şınav, mekik, yumruk atma, koşma, ağırlık çalışması; hepsini yaptı.

Akşam oldu ve cansız rakibiyle bir raunt daha boks yaptıktan sonra merdivenlerden zemin kata çıktı ve Loren'in odasından gelen hafif ayak seslerini duydu. Uyanıktı ve bunun için Tanrı'ya şükretti. Ama yataktan kalkmış olması yakın zamanda aşağı ineceği anlamına gelmiyordu. Bugün bir kez daha kalktığını duymuş ve çok umutlanmıştı ama o yine uyumaya devam etmişti.

Hâlâ nefes nefese, tişörtü vücudundaki tere yapışmış bir halde üçüncü katın sahanlığına çıktı ve bir süre orada durdu. Kadın banyodan çıkarken onu dinliyor ama ürkütücü olmamaya çalışıyordu-

Ve tam da şüphelendiği gibi yatağına geri döndü. Üzerine yığıldığında şilte gıcırdadı ve hemen tekrar uykuya dalmadan önce yumuşak, uykulu bir inilti çıkardı.

Kaşlarını çattı. Hasta mıydı? Doktor Atlas'ı falan mı çağırmalıydı? Tam bir pislik gibi davrandığı için ondan kaçmak için mi orada kalıyordu?

Odasına doğru yürüdü-

Ve durakladı. "Kahretsin," diye mırıldandı, terden ıslanmış saçlarını geriye iterek. Zaman. Ona biraz daha zaman tanıyacaktı.

Dördüncü kata çıktı ve yumruğunu Jack ve Ivy'nin kapısına vurdu.

"İçeri gel," diye mırıldandı Jack.

Darien kapıyı açtı ve Jack'i duvardaki bir hedefe bıçak fırlatırken buldu.

"Selam Jacky," dedi Darien, kayınbiraderi ona bakmayı reddetse bile, hissettiğinden daha neşeli görünmek için elinden geleni yaparak. "Nasıl hissediyorsun?"

Kollarını kavuşturdu ve kapı pervazına yaslandı.

"Dürüst cevabımı mı istiyorsun?" Bileğini geriye attı ve bıçağı hedefe doğru fırlattı. Bıçak, diğer iki bıçağın arasındaki küçük boşlukta hedefini buldu ve kabzası çarpmanın etkisiyle titredi. Jack'in kahverengi gözleri bir anlığına Darien'inkilere kaydı. "Ne istiyorsun?"

"Sana üzgün olduğumu söylemek için," diye yanıtladı Darien, Jack hedefe doğru yürüyüp üç bıçağı koparıırken.

"Neden? Bu senin hatan değil," diye mırıldandı Jack ona bakmadan. Yorgun görünüyordu. Yaşlanmıştı. Alışık oldukları Jack'ten milyonlarca kez farklıydı. "Ivy gitmemi istedi ve fikrini değiştirmek için söyleyebileceğimiz hiçbir şey yoktu." Ses tonu acıydı. Geniş yatak odasının diğer tarafındaki fırlatma pozisyonuna döndü ve omuzlarını yuvarlayarak fırlatmaya hazırlandı.

"Hâlâ üzgünüm," dedi Darien.

Bir duraklama. Jack içini tırmalayan bir nefes çekti. "Bence Ivy'ye benden daha çok özür borçlusun." Fırlattı - bir başka mükemmel hedef tahtası. "Eğer onu bir daha görürsen."

Darien kaşlarını çatı. "Böyle şeyler söyleme."

"Neden söylemeyeyim? Gerçek bu." Gözleri nihayet bir saniyeden uzun bir süre Darien'inkileri buldu. Kan çanağı gibiydiler, altlarındaki deri kabarıktı. "Şimdiye kadar dönmüş olmalıydı. Bunu ikimiz de biliyoruz." İkinci bir bıçak daha fırlattı, bu seferki hedefi ıskaladı - Darien'in gözlerinde gördüğü taze yaşların bulanıklığı yüzünden olduğuna şüphe yoktu.

Jack küfretti.

"Hangi çıkıştan gittiklerine bağlı," diye önerdi Darien. "Eğer Romanlar gibi kuzeye gittilerse, buraya gelmeleri daha uzun sürer."

Parmak eklemiyle burnunu sildi. "Roman'dan haber aldın mı?"

"Arbor'da."

Üçüncü bıçağı fırlattı. "Kiminle?" Bıçakları almak için hedefe doğru geri yürüdü.

"Pax ve Shay."

Üç bıçağı da avuçladı. "Loren nerede? Benimle uğraşmak yerine ona göz kulak olman gerekmiyor mu?" Sesi buz gibiydi.

Darien kendi ses tonunu kibarca koruyarak, "Uyuyor," diye cevap verdi. "Eve geldiğimizden beri odasından çıkmadı."

Homurdandı ve yerine geçti.

"Ayrıca," diye ekledi Darien, "sanırım birkaç dakikamı kardeşime ayırabilirim."

"Hukuken," diye ekledi Jack ilk bıçağı fırlatmadan

önce. "Benim için fark etmez."

"Hasta falan mı?" Hedefe fırlatmak yerine ikinci bıçağı başının üzerine hafifçe savurdu ve ucundan yakaladı.

"Umarım değildir."

"Yani iki saat içinde ölmeyeceksin?" Bir kez daha fırlattı ve yakaladı.

"Umarım ölmezsin," dedi Darien tekrar, onun ne demek istediğini çok iyi biliyordu. "Ivy gerçekten üzgün, biliyorsun." Hedefe nişan aldı ve topu fırlattı.

Bıçak o kadar sertti ki oda sarsıldı.

Darien kalbinde bir sızı hissetti, sanki Jack bıçağı hedef yerine ona fırlatmıştı. "Biliyorum."

Jack burnunu çekti. "O seni seviyor." Darien daha sessiz, "Biliyorum," dedi.

Jack son bıçağını da fırlattı. "Hepimiz seviyoruz. Bu yüzden yaptığın şey taşaklarına tekme yemişsin gibi hissettiriyor." Sonra döndü ve ona baktı, boş elleri yanlarında sallanıyordu. Bu kez Jack'in bakışlarına karşılık veremeyeceğini hisseden Darien oldu. Yine de kendini zorladı, çünkü Jack bunu hak etmişti. Ne zaman içini açsa, kalbini döktüğü kişinin tüm dikkatini hak ediyordu. "Bana bir yuva verdin, Darien," dedi Jack. "Bana bir aile verdin. Bunu hepimiz için yaptın, sadece benim için değil. Hayatına son vermeye karar verdiğinde bizim ne hissedeceğimizi hiç düşünmedin mi?"

"Ben bitirmedim."

Soğuk bir gülümseme. "Ağır çekim bir kazanın içinde sıkışıp kaldın. Yeni yıldan önce olacak - kendin söyledin. Hepimiz bunu gerçekten tartışamayacak kadar meşgulduk ama bu bok acıtıyor." Başını salladı ve dudağını çiğnedi. "Onu sevdiğini biliyorum dostum, ama-" Parıldayan gözlerle hedefe baktı. "Hiç pişman oldun mu?"

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdi. "Asla." Loren söz konusu olduğunda hiçbir şeyden pişmanlık duymazdı. "Sadece başkalarına verdiği acıdan dolayı pişmanım." Bu son kısım da doğrudu. Jack'i kaç kez böyle üzgün gördüğünü bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar çok sayabilirdi ve bu duyguların çoğunun karısı için duyduğu endişeden kaynaklandığını bilmesine rağmen, şu anda itiraf ettiği şeyler...

Yalan değildi. Jack yalan söylemezdi.

"Neyin daha çok acı verdiğini bilmiyorum," diye başladı Jack. Sözleri duygu yüklüydü, yüzü kıpkırmızıydı. "Karımın kardeşini kaybettiği için hüngür hüngür ağlamasını izlemek mi, yoksa senin kendini hiç umursamadığın gerçeğiyle yüzleşmek mi? Yaşamayı ya da mutlu olmayı hak etmeyen korkunç bir insan olduğunu düşünüyorsun ama Darien, dostum, biz her zaman korkunç insanları avlarız." Sessiz, alaycı olmayan bir kıkırdama duydu, gözyaşları düşmekle tehdit ediyordu. "Sen onlardan biri değilsin." Gözlerini hiddetle sildi, kızarmış yanaklarına nem bulaştırdı ve odayı geçerek hedefe doğru ilerledi. "Öyle olsaydın, hak ettiğim zaman beni öldürürdün," diye mırıldanarak ekledi.

Darien doğruldu. "Jack-"

"Yalnız kalmak istiyorum." Sırtını ona dönük tuttu ve tekrar odanın karşısına geçmek için döndüğünde bunu başını eğerek yaptı. "Uğradığın için teşekkürler. Belki yarın gelirim."

Fırlatmaya devam etti. Bir daha Darien'in tarafına bakmadı.

Darien de kapıyı usulca arkasından kapatarak gitti.

İki saat sonra, yemek masasında tek başına oturmuş, saatin tik taklarından başka bir şeyle ilgilenmezken, ailesinin izini sürmeye çalışırken burnuna çektiği tuzun kalıntıları tahtanın üzerine saçılmışken, araba yolundan gelen tekerlek seslerini duydu.

Koltuğundan fırladı ve aceleyle ön girişe doğru koştu, botları ve kalbi çarpıyordu.

"Lace?" diye seslendi sessiz evin içine. Ses tonundaki bir şey Lace'in hemen üst katlardan birine çıkmasını sağladı.

Umut kalbini doldurdu ama kapıyı açarken tüm kontrolü ele geçirmesine izin vermedi-

Ve Roman'ın araçlarından birini ön tarafa park etmiş halde buldu.

Sürücü kapısı açıldı. Tanıdık bir erkek sesi soluk avluya doğru süzüldü.

İçine öyle güçlü bir rahatlama doldu ki, başı döndü. "Jack!" diye bağırdı. Yanıt gelmedi. Kahretsin, Loren'i uyandıracaktı, değil mi? "*Jack!*" Hâlâ yanıt yoktu. Küfretti ve daha yüksek sesle bağırdı, "JAAAACK!"

Jack kapısını açtı. "*Ne?*" diye seslendi dördüncü kattan. "Buraya gel."

Alçak bir inilti. "Hiç havamda değilim, Darien."

"Buraya gel, Jacky. Hemen. Bu bir emirdir."

Jack küfretti. Sonra da Tanner ve Kylar arabadan inip Ivy ve Eugene'in çıkabilmesi için koltuklarını öne çekerken, mırıldanarak merdivenlerden aşağı indi.

Jack merdivenlerden inerken, ön girişin üzerindeki büyük kemerli pencere, arabadan çantasını alan karısını mükemmel bir şekilde görmesini sağladı. Onu görür görmez, kıpırdamadan durabilmek için neredeyse takılıp düşecekti. Sadece bir saniyeliğine.

Ve sonra koşmaya başladı.

Son merdivenleri Darien'in onu hiç görmediği kadar hızlı çıktı. Darien tam zamanında kenara çekildi ve Jack yanından geçip bir kurşun gibi kapıdan dışarı fırladı.

"Ivy!" Adı Jack'in ağzından hıçkırıklarla döküldü. Ivy çantasını bırakıp koşarak Jack'le buluştu.

Jack onun ayaklarını yerden kesti ve dönerek sarıldı. İkisi de hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Ivy özür diliyordu - Jack'e neden a r a m a d ı ğ ı n ı , onu nasıl

Don'un hâlâ peşlerinde olması ihtimaline karşı temas riskini göze almak istemişti. Jack bunun nedenlerini umursamıyordu, tek umursadığı onun geri dönmüş olmasıydı.

Darien'in dudakları kalktı; uzun zamandır ilk kez gerçek anlamda gülümsüyordu.

Bu -Jack'in Ivy'ye olan aşkı- ona yedinci Şeytan unvanını kazandıran şeydi. Ailelerinde kalıcı bir yer.

Lace, Darien'in yanında belirdi. "Tanrılara şükürler olsun," diye fısıldadı.

Jack yanağını öperken Ivy onlara doğru baktı. Gözleri Darien'inkilerle buluştuğu anda yüzündeki mutluluk ifadesi kayboldu.

Jack de Darien'in tarafına baktı. Ivy'ye karşı hissettiği yumuşaklık bakışlarına sinmiş olsa da, Darien istenmediği zaman bunu anlayabiliyordu ve şu anda ikisi de onunla bir şey yapmak istemiyordu.

Yine de gülümsemeye zorladı. "Selam," dedi. Onu gördüğüne sevinmemiş olabilirdi ama geri döndüğü için o kadar rahatlamıştı ki umurunda bile değildi. Hayatta olduğu sürece ona istediği kadar kızabilirdi.

"Merhaba," diye fısıldadı sıkıca, hâlâ Jack'e sarılıyordu. "Hâlâ hayatta olduğunu görmek güzel." Taşaklarına bir tekmeydi bu ama kabul etti.

"Seni de."

Hacker ön merdivenlere yaklaşırken Darien dikkatini Tanner'a çevirdi, yüzünde küçük bir gülümseme vardı.

"Atlas," dedi Darien, onu başıyla selamlayarak.

"Selam."

Darien onu karşılamak için aşağı indi ve Tanner selamlamak için ona elini uzattığında, Darien onun yerine onu kucakladı. "Evine hoş geldin," diyerek onu sırtından alkışladı.

"Teşekkürler," dedi Atlas ayrıldıklarında, duygu dolu bir sesle. "Asla başaramayacağımı düşünmeye başlamıştım."

"İçinde olduğunu biliyordum."

Kylar ve Eugene ellerinde çantalarla bu tarafa doğru yürüyorlardı. Eugene sol gözünü ovuşturuyor, uykudan yeni uyanmış gibi görünüyordu.

"Deja vu gibi," dedi Kylar gözündeki elmas parçasını gösteren bir sırıtışla. "Ama bu sefer *beni* selamlıyorsun." Darien'in elini sıktı, ardından merdivenlerin tepesindeki Lacey'ye el salladı.

"Hey, Ky," dedi Lacey gülümseyerek.

"Selam." Sarışına, Darien'in yapmak istemediğinden emin olduğu takdîrî bir bakış attı.

"Yolculuk nasıldı?" Darien ona sordu.

"Berbattı," diye itiraf etti Kylar derin bir nefes vererek. "Bir içki iyi giderdi."

"Sana bir tane hazırlayayım," diye teklif etti Lace. Yaslandığı kapı pervazını itti. "İçeri gel."

İçeri girdiler, Darien en son giren oldu. Tam kapıyı arkasından kapatıyordu ki telefonu cebinde çaldı.

Telefonu çıkardı ve ekranda SABRINE VAN ARSDELL'in yanıp söndüğünü gördü.

İşte bir süredir haber alamadıkları bir kızdı bu. İlk aklına gelen bir şeylerin ters gittiği idi ama kızın muhtemelen Yveswich'te olanları haberlerde gördüğünü ve hayatta olup olmadıklarını öğrenmek için yanıp tutuştuğunu fark etti.

Telefonu kaydırıp ve kulağına götürdü. "Cassel."

"Umm, *merhaba?*" Sabine neredeyse bağıırıyordu. Ses tonunu ölçmek zordu. Sesi ürkmüş ve... heyecanlı mıydı? "Geri mi döndün, yoksa öldün de az önce evine girerken gördüğüm hayaletin mi?"

Kaşları çatıldı. "Evet, geri döndük. İşler biraz telaşlıydı..." Kapıyı açtı ve dışarı baktı.

Sabrine ve Logan kapıda duruyorlardı, kamyon rölantide çalışıyordu. Sab olduğu yerde sıçradı ve boştaki kolunu başının üzerinde salladı, sanki onu buradan çok iyi göremiyormuş gibi.

"Yaşıyor mu?" Sabine nefes nefese kaldı, hâlâ zıplıyordu. "Dayan, seni içeri alacağım."

"Beni asılı bırakma, Darien!" Sesi sadece telefondan değil, aralarındaki kısa mesafeden de duyulabiliyordu. Sanki onu iki kez duyuyor gibiydi. "Bilmem gerek-"

"Evet, yaşıyor. İçeri girdiğinizde bağırmayın, uyuyor."

Sabrine zıplamayı bıraktı, güçlükle aldığı nefes telefonun hoparlörlerini tıkırdatıyordu. "Koma uykusu mu yoksa normal uyku mu?"

"Normal." Ve bunun için şükürler olsun. Telefonu kapattı ve kurtları aradı. içinde.

GÜNEY KIYI İLÇESİ

YVESWICH, KERALA

TERRA'NIN VATANDAŞLARI, BİR DİZİ KATI KURALA GÖRE YAŞIYORLARDI.

Öldürmek için bilenmiş bir dünyada mümkün olduğunca uzun süre hayatta kalmaları. Tabiri caizse bir hayatta kalma kodu. Bu kod, bir kişinin yaşadığı yere ve o bölgeye özgü tehlikelere bağlı olarak değiştirilirdi.

Yveswich'te asla ama *asla* çiğnemeyeceğiniz üç kural vardı. Aç bir canavar tarafından çiğnenmek, sindirilmek ve sıçılmak istemiyorsanız tabii.

1. Sisten uzak durun.
2. Şamandıraların ötesinde yüzmeyin.
3. Güneş battıktan sonra şelalelerden uzak dur.

İlki, açıkçası, en önemli olanıydı. Şelalelerden kaçınmak yeterince kolaydı ve tekneyle açılmadığınız ve suya düşmediğiniz sürece okyanusun derin ucundan uzak durmak da aynı derecede kolaydı. Öte yandan sis biraz daha rastlantısal, biraz daha öngörülemmez ve kaçınılması biraz daha zordu.

Bu yüzden geceleyin, sokaklar sadece karanlıkla değil yoğun sisle de boğulmuşken, büyü korumalı bir binanın güvenliğini terk etmek kurallara aykırıydı. Ama umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektiriyordu. Ve şu anda Travis çaresizce bir telefon bulmaya çalışıyordu.

Güney Sahil Bölgesi'nin sokaklarında ilerlerken Jewels'a yakın durdu; kan, sülfür ve okyanus tuzu tadındaki rüzgâr

binalar arasında. Otelde ankesörlü telefon yoktu ve resepsiyonun misafirlerin telefonlarını kullanmalarına izin vermemek gibi katı bir politikası vardı.

Ve işte buradaydılar, yürümek zorundaydılar. Acımasız soğukta. Neredeyse kör edici karanlıkta.

Malakai buzlu kaldırımında hızla yürüyen, köşeleri keskin bir şekilde dönen ve burada olduğu için çok kızgın görünen grubun başındaydı. Ama yeni olan başka ne vardı ki? Adam dengesizdi ama en azından üzerlerine nefes almaya cüret eden her şeyi yok edebilirdi. Travis sırf bu yüzden ona tahammül edebilirdi.

Canavarlar akşam avına başlıyordu, ulumaları geceyi parçalıyordu. Yufka yürekli bir tanrı onlara merhamet ediyor olmalıydı çünkü bu yaratıkların hiçbiri Boşluk'tan gelmiyordu. Yanlarından geçtikleri yaratıklar aşına oldukları ve Darkslaying hayatları boyunca avladıkları türlerdi. Daha büyük dişleri olan bir şey geldiğinde bunu fark edecek kadar zeki olan bu yaratıklar gruplarından uzak durup gölgelerde ve ara sokaklarda yaşayarak kemirgenleri ve başıboş kedileri mideye indiriyorlardı. Bu bölgelerde, Darkslayer'lar en büyük dişlere sahip yırtıcılardı.

Şimdilik. Travis bu durum değişene kadar otele dönmüş olacaklarını ve Darien'in da onları buradan çıkarmak için Roark'tan yardım istemeye gideceğini umuyordu.

"Onyx hakkında öğrendiklerimiz hakkında ne düşünüyorsun?" Jewels uyuşmuş elleri ceplerinde yürürken ona sordu. Bu bölgedeki sokak lambaları hâlâ çalışıyordu ama çoğu zaman vızıldayıp titriyorlardı. Işığa aç güveler beyazın bulanık halelerinin etrafında uçuşuyordu.

Travis nefesi havada duman gibi tüterken, "Bence bu çok ürkütücü," diye itiraf etti. "Uyuşturucu konusunda da ikna olmuş değilim," diye ekledi. Scarlet ve Magenta onlara Onyx'ten bahsettiğinden beri epey düşünmüştü. Dominic deneklere sokak uyuşturucusu verilmiş olmasının pek mümkün olmadığı konusunda haklı *olsa* da, onlar tam olarak denekti. Onyx'e deneyin bir parçası olarak Venom dozları verilmediğini kim söyleyebilir? Eğer o tesisi işleten insanlar laboratuvar farelerinin yeteneklerini geliştirecek kadar çaresizlerse, neden sokak uyuşturucuları denklemin dışında kalsın ki?

Jewels, "Hâlâ buna Venom'un neden olabileceğini mi düşünüyorsun?" dedi.

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Belki de. Gözlerinin etrafında siyah çizgiler olan birini ilk kez görüyorum-" Yutkunmuş gibi tıkanı

bir güve.

Sonra aniden tökezleyerek durdu, botları kaldırımdaki buzlu bir yama üzerinde kaydı.

Jewels durdu ve yüzünü ona döndü, kül rengi saçları -mor rengi solmaya başlamıştı- soğuk bir esintiyle dalgalanıyordu. "Travis? Bir sorun mu var?"

Travis sisli sokak lambasının altında ona bakarken zihni bir topaç gibi dönüyordu.

Zehir kullanıcıları, gözlerinin etrafında siyah çizgiler olduğunu gördüğü tek insanlar değildi.

Onları Jewels'ta da görmüştü. Hastaneye kaldırıldığı gece. Şehir sarsılırken kalbinin durduğu ve geçit daha da açılırken çığlık atıp nöbet geçirdiği gece.

Şimdi ona bakıyor, solgun yüzünde herhangi bir karanlık çizgi olup olmadığını araştırıyordu. "Travis...?" diye sordu. Sorusu şüpheyile karıştı.

Sanki bir tehditmiş gibi *ondan* bir adım *uzaklaştı*. Gözleri -yeşil, etraflarında çizgi yok, gözbebekleri normal büyüklükte- uzaklaşmakta olan grubun geri kalanına kaydı, sesleri blokta yankılanıyordu.

Travis gözlerini kırptırdı. *Kendine gel ve onunla konuş*, diye düşündü. *Onu korkutuyorsun*. "Özür dilerim," demeyi başardı, "sorun yok, sadece-" Boğazını temizledi. "Aklıma bir şey geldi ama önemli değil."

Bir süre sessizlik oldu, gözleri diğerlerine kaydı. "Emin misin?" Sanki kaçmak için bir işaret bekliyormuş gibi vücudu hâlâ yarı dönüktü. Sağ eli paltosunun cebinde bir şey tutuyordu, şekli kumaşın üzerinde şişkin duruyordu.

Bir silah.

"Evet, iyiyim," diye nefes aldı ve sert bir kıkırdamaya zorladı. "Tamamen iyiyim.

Gidelim, yoksa diğerlerini kaybedeceğiz." Onu ileriye doğru salladı.

"Tamam." Tekrar duraklamadan önce sadece bir adım attı, ona sırtını dönmeye isteksizdi.

Ortak bir noktaları vardı.

"Ben iyiyim, yemin ederim," dedi. "Seni ısırmayacağım, söz veriyorum."

Kadın buna gülümsedi. Cebindeki silahı bıraktı ve hareket etmeye başladı.

"Isırmak beni tahrik ediyor aslında," dedi nefes nefese koşarlarken.

yan yana, siyah buz parçalarının üzerindeki adımlarını izliyorlardı. Travis kızın yanaklarındaki pembeleşmenin soğuktan kaynaklanmadığından şüpheleniyordu.

Yan gözle ona baktı.

"Öyle mi?" diye nefes aldı. "Başka nelerle ilgileniyorsun?" Keşke bunu ona, kendisine sırtını dönebileceği düşüncesiyle çıldırmadığı bir zamanda söylemeye karar verseydi. Onu öpmek yerine boğazını parçalayacaktı. Yatak odasında vibratörleri gördüğü günden beri ilk kez cinsel anlamda konuşuyorlardı. Bir süredir bu seksi, gizemli Azrail'i daha kişisel, *çok* kişisel bir düzeyde tanımak istiyordu. Ama bu şekilde değil. Böylesine rahatsız edici bir şey kafasındaki her yaramaz düşüncüyü bir kova buzlu su gibi ıslatırken değil.

Kıs kıs güldü. "Ah, Travis." Adını mırıldanma şekli neredeyse - neredeyse ona Venom'u, siyah gözleri ve yatak odası dışında herhangi bir yerde ısırılma fikrini unutturuyordu. "İri yarı kardeşim kulak misafiri olurken benim sapkınlıklarım hakkında konuşmamız gerektiğinden emin değilim." Şakacı bir şekilde omzunu onun koluna çarptı.

İçinden gergin bir kahkaha koptu ve kendini durduramadan, "Hiç Venom aldın mı?" diye geveledi. Bu ima ortaya çıktığı anda yüzünü buruşturdu.

Kadının yüzünde anlayış ifadesi belirdi. "Ohh." Travis taşaklarına hızlı bir tekme atmaya hazırlanıyordu ama o sadece sırtıttı ve "Anladım. Malakai için endişeleniyorsun, değil mi?"

Uhh... tamam- bu Jewels'ın ona güvenmediğine inanmasından daha iyiydi. "Bu sadece aklıma gelen bir şey," dedi hemen. "Orada, yani Neden garip davrandığımı biliyorsun." Bu bir ayrıntıydı -çok büyük bir ayrıntıydı- Darien Venom bağımlısıyken önemsizmiş gibi geçiştirmek istemiyordu.

Üstelik gruplarında başka bir Venom bağımlısı varken ve o da şu anda ileride fırtınalar estirirken.

"Geri dönmek üzereyim," diye tehdit etti Malakai ilerlerken, ankesörlü telefonun olmadığı bir köşeyi daha dönerken. "Kardiyo yapmayı sevdiğim tek yer yatak odası. Bu çok fazla egzersiz."

Aspen Malakai'ye yetişti, erkek Azrail ıssız bir kavşakta öfkeyle tükürüyordu, siluetleri sütlü sis tarafından gizlenmişti.

"İşte orada bir tane var!" Aspen haykırdı, sözlerinin yankısı caddenin karşısını işaret ederken sıçradı.

"Sonunda," diye mırıldandı Max.

"Tanrılara şükür," diye nefes aldı Dallas. Cadı rahatlamış görünüyordu.

Max başını Delaney'ye doğru eğerek Travis'e, "*Bunun* saçmalıklarından bıktım artık," diye fısıldadı.

Travis kıkırdadı.

"Malakai için endişelenmemize gerek olduğunu sanmıyorum," dedi Jewels, yağmurdan ıslanmış kaldırım taşlarının zümrüt gibi parladığı yeşil ışıklı yoldan geçerken Travis'e sessizce. "Son zamanlarda hiç Venom almadı."

"Bu iyi," diye zorladı Travis. Yine de kadının sözleri onu pek rahatlatmamıştı. Eğer bu tuhaf yeni saldırıların sorumlusu Venom ise, ilacı ne kadar zaman önce almış olursa olsun, Malakai gibi birinin bir tehdit olup olmadığını söylemek mümkün değildi.

Ve Jewels hâlâ onun sorusuna cevap vermemişti. O bir Venom kullanıcısı mıydı? Eğer öyleyse, gruplarında onlara düşman olma ve boğazlarını parçalama potansiyeline sahip toplam iki kişi vardı.

Artık güvenemeyecekleri iki kişi.

"Darien'i kim aramak ister?" Kasvetli sokak köşesindeki ankesörlü telefonun etrafında toplanırlarken Max sordu. Bu doğrudu-Max kısa bir süre önce Darien'la ters düşmüştü, bu yüzden muhtemelen arayacak kişi olmak istemiyordu.

Malakai kenara çekilerek, "Hepiniz böylesiniz," diye homurdandı. "O hıyarla konuşmakla ilgilenmiyorum."

"Ben ararım," dedi Travis. Grubun arasından sıyrıldı ve cebinden üç gümüş mynet çıkardı.

"Bütün bunlar bir telefon için," diye homurdandı Malakai. "Buna değse iyi olur."

Travis paraları yuvaya yerleştirdi ve aramaya başladı. "Başın derde girdiğinde Darien'i aramak her zaman buna değer."

Telefonu kulağına götürdü. Aramanın bağlanmasını beklerken, söylemek istediği her şeyi düşündü - Darien'den Roman'a iletmesini isteyeceği mesajı nasıl ifade etmesi gerektiğini. Ağabeyine bir özür borçluydu, o yüzden oradan başlayacaktı. Onu ne kadar çok sevdiğini de söyleyecekti - bu önemliydi. Pax'e de. Kardeşlerine onları sevdiğini söylemesinin üzerinden çok zaman geçmişti, bunu söylemekte hep zorlanmıştı. Şimdi geri çekilmenin zamanı değildi.

Ama-

Kaşları çatıldı.

Hat... Çalmıyordu.

Hoparlörlerden yüksek bir cızırtı sesi geldi.

"Ne oluyor be?" Yüzünü buruşturarak telefonu kafasından uzaklaştırdı, kulak zarı sanki biri tornavida saplamış ve bükmüş gibi zonkluyordu.

Ses o kadar yüksekti ki herkes duyabiliyordu. Şaşkın bakışlar attılar.

Sonra ses kesildi ve hoparlörlerden robotik bir ses geldi. "Servis yok. Lütfen tekrar deneyin." Daha fazla kulak kanatan parazit. Ve sonra: "Servis yok. Lütfen tekrar deneyin."

Ses kesildi ve parazit de kesildi. Hat biplemeye başladı.

Bip. Bip. Bip. Bip. Bip.

Travis telefonu ahizeye koyarken elinde hiç güç kalmadığını hissetti. Bozuk paraları yuvadan dışarı fırladı, bir tanesi botunun üzerine düştü ve kaldırımından aşağı yuvarlandı.

Kaybolmuş ve kafası karışmış bir halde, kendisine beklentiyle bakan diğerlerine baktı. İnkâr - baktığı şey inkârdı. Her şeyi kendilerinin de duyduğunu biliyordu ama ciğerleri o kadar küçüktü ki zorlukla nefes alabiliyordu: "Servis yok."

Bir duraklama. Dallas, Max'le temkinli bir bakış paylaştı, çapraz kolları gerildi.

Bu onların tek şansıydı. Roark'ı bulup bulamayacağını öğrenmek için Darien ile iletişime geçmek tek planlarıydı ve şimdi...

Şimdi...

Kahretsin, Travis bilmiyordu.

"Belki de sadece ankesörlü telefonlardır?" Jewels önerdi. Silah sesleri dikkatlerini doğuya çekti.

"O da ne?" Aspen, Malakai'ye bakarak mırıldandı.

Malakai kaşlarını çatarak sokağın aşağısına baktı. "Ses askeri üstten geliyor gibi."

CEHENNEM KAPISI

ANGELTHENE, W EYALETİİ THEREDGE

LOREN ONUN ÇOK UZUN SÜREDİR UYUDUĞUNU HISSETTİ.
zaman.

Sonunda gözlerini açtığında, ay ışığıyla aydınlanmış bir oda, çarşaf ve yastıklardan oluşan bir tuzak ve taze çiçeklerin hoş kokusuyla karşılaştı.

Nerede olduğunu hatırlaması bir anını aldı. Buraya nasıl geldiğini. Cehennem Kapısı'ndaydı. Evindeydi ama genelde uyuduğu yer burası değildi.

Burası Darien'in odası değildi.

Komodinin üzerinde güzel bir buket duruyordu. Beyaz güller, pembe ve beyaz zambaklar, aslanağızları ve diğer çiçekler, hepsi ince bir cam vazoya özenle yerleştirilmişti. Vazonun yanında Whisking Witch'ten beyaz bir karton kutu duruyordu, etrafındaki hava, içindeki ikramları soğutmaya gerek kalmadan taze tutan büyülerle parlıyordu. Ve-

Kalbi iki kez tökezledi.

Kutunun yanında katlanmış bir kart vardı. Derin bir nefes alarak kartı aldı ve açtı.

Yanixe,

*5 h ov ;ov'xe vpse9 xig³c now, anb ;ov ^are exe'y
xig³c co Se. 5 fv Sed vp. 5 sLovld'xe cLovp^t aSø't ^ow*

*;ov'd feel aSo't my de i'ion, Svt 5 dib>'c. 5 nas
in σ>sibe ace, anb fo' cLa9 5 am c'vl; so' ;. 5 nere inte>deb
co ^v'9 ;ov, swee9^ea'9. 5 novltn'c d'ea of ic.*

*5 do 'c expe c ;ov co fo'pixe me xig³c anay, ox exe'.
şvc 5'm Segping ;ov not co sLv9 me ovc. Sixe me cLe
cLa>ce co ea× Sa S ;ov' c'v'c. Lütfen. W^atecex ;ov
na 9, ^owecex lo p ic ca e', 5'm nilling co no'S cL ovgl ic
coge9^e'.*

Rll my lore,

3.C.

Gözlerindeki yaşlar Darien'in el yazısını bulanıklaştırdı. Bir tanesi yanağından süzülüp kâğıda damladı ve baş harflerinin kanamasına neden oldu. Kartı mahvetmeden önce yere bıraktı ve içine çekti. Gözlerindeki nemi ovuşturdu.

Artık yataktan kalkmaya isteksizdi. Beş dakikadır uyanıktı ve şimdiden kalbi sökülmüş ve üzerinde şiddetle tepinilmişti.

Ve çiçeklerin yanında hâlâ açmadığı bir kutu vardı.

Dikkatli elleriyle onu aldı, doğrulup dizlerinin üzerinde dengeledi. Ufacık ateşböcekleri gibi sallanan parıltılar tenini gıdıklarken kapağı çevirerek açtı, içinde her ne varsa onu görmezden gelmeyi daha da zorlaştıracığının farkındaydı.

İçinde kâğıt kek kaplarının içine yerleştirilmiş çikolataya batırılmış çilekler vardı.

İç geçirdi. Tanrım, bunu *hiç* kolaylaştırmıyordu, değil mi?

Singer kapıyı pençeleyerek açtı ve havada gölge bukleleri gönderen kuyruğunu sallayarak odaya girdi.

"Merhaba Singer," diye fısıldadı.

Ayaklarının dibine oturdu, ılık nefesleri mum dumanı gibi kokuyordu. Sihir gibi.

Dişlerini fırçalamak ve yüzüne soğuk su çarpmak için banyoya gitmeden önce bir eliyle Singer'ın buğulu başını kaşdı ve diğer eliyle üç sulu çileği içine çekti - dayanamadı-. Kot pantolonunu ve uzun kollu beyaz gömleğini giydi ve karmakarışık saçlarını fırçaladı. Salona doğru yürüdü-

Ve yerde bir yastık bulunca durakladı. Tam kapısının önünde.

Kaşları çatıldı.

Yerde neden bir yastık vardı? Ve neden yastık kılıfı - grinin koyu bir tonu - Darien'in yatağından geldiğini gösteriyordu?

"Bunu buraya sen mi getirdin?" diye sordu Singer'a. Yastığı işaret etti.

Köpek kocaman, masum gözlerle ona baktı.

Bir dakika... Aman

Tanrım.

"O burada uyumadı." İnkâr ediyordu. Darien burada uyumuştı ve bunu biliyordu.

Singer yastığa baktı ve pek de hevesli olmayan bir şekilde kuyruğunu salladı - bu ne anlama geliyorsa artık.

İç çekti.

Sesler zemin kattan geliyordu. Duyduğu Ivyana mıydı? Geri dönmüş müydü?

Merdivenlerden aceleyle indi, Singer ışıltılı bir karanlık içinde peşinden koşuyordu. Fuayenin karşısında, köşeyi dönünce-

Yemek masasının etrafında toplanan insan sayısı onu duraksattı. Çoraplı ayakları yerde kayarken aniden durdu ve kaşları havaya kalktı.

"Loren?"

Başını bu sese doğru çevirdi. Onu masada Logan'ın yanında gördü.

"Sabrine?" Loren nefes aldı. Öne doğru sendeledi.

"Loren!" Sabrine ayağa fırladı ve kollarını iki yana açarak gülümsemeyle ona doğru koştu. Loren de hemen kendi kollarını açtı.

Çarpıştılar, arkadaşı onu ciğerlerindeki havayı ezen sıkı bir kucaklamayla sıktı.

Yine de umurunda değildi. Sabrine'e aynı sertlikte sarıldı, son birkaç haftadır olan her şeyin ağırlığı kendini kontrol edememesine neden oluyordu.

"Sabrine," diye nefes aldı Loren, gözleri sıkıca kapanmıştı. "Seni gördüğüme çok sevindim! Seni çok özledim." Ona söylemek istediği o kadar çok şey vardı ki. Kanayan göğsünden atmak için sabırsızlandığı o kadar çok şey vardı ki. Arkadaşına her zamankinden daha fazla ihtiyacı vardı, ağlayacak bir omuza, içini dökecek bir kulağa ihtiyacı vardı ve onun burada olmasından çok ama *çok* memnundu.

"Ben de seni özledim kızım! Az önce bana her şeyi anlattılar. Tüm bunlara inanamıyorum, bu *delilik!*" Sabrine geri çekildi ve gün batımı rengindeki gözleriyle onu taradı, elleri hafifçe onunkileri kavradı. "Sen iyi misin?"

Loren yarı gülerek, yarı hıçkırarak, "Ben iyiyim," dedi. İyi miydi peki? Pek sayılmazdı. Şu anla Kalendae arasında bir zamanda ölecekti ve sevdiği adam da öyle. Ve bu korkunç gerçek -onun ölümü- kendi yaklaşan ölümünden daha çok canını yakıyordu. "*Sen* iyi misin?"

"Ben iyiyim!" Sırıttı ve ellerini sıktı. "Tamamen iyiyim. Sadece her gün her saniye saplantılı bir şekilde mesajlarımı kontrol ediyorum." Güldü ve ona bir kez daha sarıldı, elleriyle sırtını ovdu. "İyi olmana çok sevindim."

"Ben de." Burnunu çekti. Ayrıldıklarında Loren konuşan insanlarla dolu odayı işaret etti. "Hepsine teşekkür etmeliyim."

Hepsini yeni yeni fark ediyordu. Yüzlere isimler koyuyordu. Jack ve Lace buradaydı ama artık hepsi bu kadar değildi. Ivy, Tanner, Kylar ve Eugene Yveswich'ten çıkmayı başarmıştı. Sonuncusu kanepeye yayılmış, elindeki cihazda oynadığı bir video oyununa kendini tamamen kaptırmıştı. Eugene dışında yemek masasının etrafında toplanmayan tek kişi olan Arthur da televizyondaki bir yarışma programına kendini kaptırmıştı.

Darien masanın başında sigara içeriyor, siyah gömleği ve kot pantolonuyla fazlasıyla çekici görünüyordu. Kız onun güçlü bakışlarıyla karşılaştığı anda ne yaptığını hatırlar gibi oldu ve sigarasını kül tablasında söndürmek için masaya uzandı.

Sanki şimdiye kadar onu yüzlerce kez sigara içerken görmemişti.

Sanki ona karşı olan hisleri söz konusu olduğunda bu bir fark yaratıyormuş gibi. Sanki onun hoşlanmadığı *bir şey* yapabilecekmiş gibi.

"Neden gelip oturmuyorsun?" Sabrine önerdi. Sorusu Loren'in Darien'in bakışlarını kırmasını sağladı. "Biraz baygın görünüyorsun."

"Ben iyiyim," dedi Loren ama arkadaşı elinden tutup onu boşluğa doğru çekerken itiraz etmedi. Yemek odasının pencereleri açıktı.

Darien'in arkasında, yasemin kokulu taze bir esinti perdeden içeri süzölüp sigara dumanına karışıyordu.

Masadaki diğerlerine katıldıklarında, Darien'in dikkati Loren'in Sabrine'inkine kenetlenmiş eline kaydı, sonra yavaşça yüzüne doğru kalktı.

Onun yüz ifadesini okuyamıyordu. Yine de kıskanıyor olamazdı, değil mi? Kadın arkadaşlarını kıskanmak Darien'in yapacağı bir şey değildi. Ama bu hareketinde onu rahatsız eden bir şey vardı. Ağzının yapısından, kalın kaşlarının arasındaki kırışıklıktan bunu anlayabiliyordu...

Lace, Darien'in solundaki koltuğundan kalktı. "Buraya oturabilirsin." Sandalyeyi ona doğru çevirdi ve kendi sigarasını kül tablasında söndürdü.

Loren, "Sorun değil, ayakta durabilirim," diye cevap verdi.

Ama Lace çoktan kenara çekilmişti. Loren Sabrine'in elini bıraktı ve Darien'in yanına oturdu, onun kendisini bir şahin gibi izlediğinin tamamen farkındaydı. Onun bakışlarına karşılık vermemeye çalıştı, bunun yerine kurt solundaki boş sandalyeyi kaparken vücudunu Sabrine'e doğru çevirdi.

"Dövmeler, lütfen," dedi Darien sessizce.

Sabrine ona doğru baktı ama göz teması kurmak yerine kolyelerine odaklandı ve dövmesini görebilmesi için kolunu yukarı itti.

Memnun olduğu belli olan adam koltuğuna geri oturdu.

Kadın boğazını temizledi. "Ne zaman döndünüz?" diye özellikle kimseye sormadı. Darien olmadığı sürece kimin cevap vereceği umurunda değildi. Hâlâ ona baktığını hissedebiliyordu.

"Birkaç saat önce," diye yanıtladı Kylar. Bardağındaki kehribar rengi sıvıyı bir fiske vurup yudumladı.

Darien, "Yirmi dört saatten fazla uyudun," dedi.

Kızın kaşları havaya kalktı ve ona bakma hatasını yaptı.

Yirmi dört saatten *fazla* mı? Bunun uzun bir süre olduğunu biliyordu ama... vay canına.

Bunu hiç beklemiyordu.

Darien'in yüzündeki ifadeye bakılırsa, o da beklemiyordu. "Senin için endişelendim," diye itiraf etti alçak sesle. Çelik gözleri yüzünü taradı, masanın üzerinde duran eli sanki ona dokunmak istiyormuş ama bundan vazgeçmiş gibi bir santim daha yaklaştı.

"Ben iyiyim," dedi sessizce. Sonraki sorularını gruba yöneltti

-Darien'e tekrar bakmasını engelleyecek herhangi bir şey. Elini uzatmaktan vazgeçmiş, parmakları tahtanın üzerinde yumruk şeklinde kıvrılmıştı. "Dallas nerede? Henüz dönmedi mi?"

"Henüz değil," diye cevapladı Lace. "Onlara ulaşmaya çalışıyorduk ama hiç şansımız olmadı."

"Roman Arbor'da," dedi Darien. "Pax ve Shay ile birlikte." Bu rahatlatıcı bir haberdı. Roman'ın güç alanı açılmadan önce ikisini de bulmayı başarmış olması etkileyiciydi. Bir ödülü hak ediyordu.

"Bana Roark'ın Yveswich'ten çıkmanıza yardım ettiğini söylediler," dedi Sabrina Loren'e. "Bu... şaşırtıcı."

"Biliyorum, değil mi?"

"Belki de sonunda yola geliyordur?" Bu bir rüyanın gerçekleşmesi olurdu. Sadece Loren için değil, Dallas için de.

"Evet, bilmiyorum. Belki de. Farklı görünüyordu. Sanki değişmiş gibi." Kolunu yukarı ittiğini unutarak tekrar aşağı çekti. Bu hareket Sabrina'in dikkatini avuçlarındaki yeni mürekkebe çekti.

Kurt onun sol elini tuttu. "Yeni dövmelemin mi var?" Sağ elini de tuttu ve Loren parmaklarını açarak onları incelemeye başladı.

"Onlar kanal. Sihrimi bir çıta gibi yönlendirmeme yardımcı olmaları gerekiyor, böylece kendimi bu kadar çabuk tüketmeyeceğim." Onlar olmasaydı, büyüsünü Yveswich'teki Kontrol Kulesi'ne akıttığında muhtemelen ölürdü. Ya da başka bir komaya girerdi.

Ivy sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi, "Bunu yakın zamanda bir daha yapmayacak," dedi. Loren bunu bir tehdit olarak kabul etti.

"Evet, şaka yapmıyorum," diye nefes aldı Sabrina ellerini yana yatırarak. Güneş ve ayın metalik mürekkebi yemek odasının ışığında altın ve gümüş tozu gibi parılıyordu. "Kendine daha iyi bakmaya başlamanın zamanı geldi," dedi ellerini bırakarak. "Dal'ı komadayken görmeliydin.

-O bir enkazdı. Hepimiz öyleydik." Loren bundan şüphe duymuyordu. Ayrıca, bu durumdan en çok etkilenen kişinin tam yanında oturduğundan ve ona bakması için çırpındığından da şüphe duymuyordu.

Ama bakmadı. "Sana sihrimi nasıl şarj ettiğimi anlattılar mı?" "Evet, saunalar ve havuz? Bu oldukça çılgınca."

"Çok iyi çalışmıyor," diye araya girdi Ivy. Kırılmış camdan daha keskin olan sesi Loren'in irkilmesine neden oldu. "Caliginous Odaları onun için en iyisi ama yakın zamanda oraya geri dönemeyeceğimiz için şimdi daha da dikkatli olması gerekecek. Değil mi Loren?"

Sabrina şaşkın bir ifadeyle ikisinin arasına baktı. Belli ki bir şeyler döndüğünü hissedebiliyordu.

"Ivy." Darien uyarısını -ya da belki de daha çok uzak durmasını- yumuşak bir şekilde dile getirdi.

Kız kardeşi hemen ayağa fırladı, Jack'in boş bardağını elinden kaptı ve ikisine de birer içki hazırlamak için mutfığa doğru yürüdü.

Loren boğazını temizledi. "Peki, biz yokken burada bir şey oldu mu?"

Sab bir an düşündü, az önce olanlardan dolayı hâlâ dikkati dağınıktı. Ivy eşyaları tezgâha yerleştiriyor ve dolap kapaklarını o kadar yüksek sesle kapatıyordu ki Tanner'ın dikkatini tabletinde yaptığı şeyden uzaklaştırmayı başarmıştı. Sadece bir saniyeliğine, ama yine de bir başarıydı.

Sabrina'in yüzü şokla yumuşadı. "Aman Tanrım," diye nefes aldı. "Ne oldu?" Lace sordu.

Ivy geri geldi, otururken Jack'in içkisini önüne koydu. "Neredeyse onlara söylemeyi unutuyordum," dedi Sabrina Logan'a.

"Neyi söylemeyi?"

"Tamika hakkında," diye cevap verdi Sabrina.

Alfa'nın gözleri irileşti. "Ah, doğru ya."

"Siz yokken Tamika bıçaklandı," dedi Sabrina. Tanner tabletini karıştırdı ve neredeyse düşürüyordu.

Loren nefesini içine çekti. "O iyi olacak mı?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Sab. "Umarım öyledir. Çok kan kaybetti, bu yüzden onu tıbbi olarak komaya soktular."

"Ne oldu?" Darien sordu. "Bunu nereden duydunuz?" Logan, "Onu bulan bizdik," diye cevap verdi.

"Logan ve ben siz yokken evinize göz kulak oluyorduk," diye açıkladı Sabrina. "Yveswich'teki patlamanın olduğu gün buraya geldik ve onu araba yolunuzun yakınında baygın halde bulduk."

Darien'in kaşları çatıldı.

Tanner, "Görünüşe göre bizim eve gitmeye çalışıyormuş," dedi.

"Mm-hmm...," diye onayladı Darien, ifadesi sertti.

Telefonu masanın üzerinde vızıldadı.

Oda o kadar sessizleşti ki iğne atsan yere düşmezdi. Darien telefonu açıp arayanın kimliğini kontrol ederken Loren nefesini tutan tek kişinin kendisi olmadığını hissetti.

Yüzünden geçen ifade... Loren hayal kırıklığına uğradığını söyleyemezdi, bu doğru kelime değildi. Ama Darien'i, arayanın umduğu kişi olmadığını anlayacak kadar iyi tanıyordu.

"Onlar değil, değil mi?" Jack kaşlarını çatarak sordu.
Darien başını salladı. "Bu Roman."

CEHENNEM KAPISI

ANGELTHENE, W EYALETİİ THEREDGE

"SADECE SIZI U Y A R M A K İSTEDİM," DIYORDU ROMAN, "HER İHTİMALE KARŞI Ben oraya varmadan ortaya çıkar."

Darien arka güvertede durmuş, bir elinde telefon, diğerinde sigara, Roman ona bugün Arbor'daki klinikte olan biten her şeyi anlatıyordu. Shay'in haberlerde gördüğü şeyler. Pax'i aramaya gelen polisler. Ona daha önce olan her şeyi de anlattı.

-Pax'in tuhaf, Surge benzeri bölümü. Roman'ın frenlerinin tutmaması ve arabalarının yoldan çıkarak ön camın parçalanması.

Ve Roman'ın, Donovan'ın en küçük oğlunu bulma görevi için doğruca Cehennem Kapısı'na gitmesinden duyduğu korku.

Darien kuzeninin söylediği her şeyi dikkatle dinlerken, bakışları oturma odasının penceresine ve camın arkasındaki güzel sarışına sabitlenmişti.

Loren, Sabrina ile derin bir sohbete dalmıştı. İkisi kanepede oturmuş, aynı battaniyeyi paylaşıyorlardı. Darien'in buraya gelmeden önce küçük kanepenin arkasındaki yerinden çekip Loren'in kucağına örttüğü battaniyeyi. Aşağı indiği andan itibaren Loren ona bakmamak, onunla konuşmamak, herhangi bir şekilde onu tanımamak için elinden geleni yapmıştı. Çiçeklerden, çileklerden, nottan hâlâ bahsetmemişti.

Loren kartı beğense de beğenmese de her kelimesinde ciddiye. Her şeyi berbat ettiğini biliyordu. Her ne kadar kızın kendisine kızmakta haklı olduğunu kabul etse de, bu -onun tarafından görmezden gelinmek- bir işkenceydi. Çok fazla

Koruma görevi dışında ona dokunmasının üzerinden saatler geçmişti ve bu mesafe onu içten içe kemiriyordu. Loren'i hava almak istediğinden daha çok istiyordu ve şu anda Loren onu boğmaya niyetli görünüyordu.

Sigarasından uzun, çok *uzun* bir nefes çekti. Nefes verirken Roman'a şöyle dedi: "Endişelenmeni istemiyorum. Hiçbir şey için. Buna Travis de dahil. Sadece buraya sağ salim gel, sonra nereye gideceğimize karar veririm."

Donovan bir endişe kaynağıydı, Darien bunu inkâr etmiyordu. Psikopat amcasının tam o anda Cehennem Kapısı'na gidiyor olabileceği gerçeği işleri değiştirdi. Daha yeni eve varmışlardı ve Angelthene'de Loren ve ailesi için en güvenli olması gereken yer şimdiden tehlikeye girmişti.

Gitmeleri gerekiyordu, tercihen bu gece.

Roman küfretti. "O hastanede kalmasına asla izin vermemeliydim."

"Bu senin suçun değil."

Roman, Travis'le ilgili haberleri -ya da bunların eksikliğini- kötü karşılamıştı ama Darien onun farklı bir tepki vermesini beklemiyordu. Roman birkaç nedenden ötürü kardeşine öfkeliydi. Birincisi geride kalmayı seçtiği içindi. İkincisi ise irtibat kurmadığı içindi. Travis'in hangi cehennemde olduğuna dair hiçbir fikirleri yoktu ve o araya ya da aurasını görünür hale getirene kadar, hayatta olup olmadığını merak etmek zorunda kalacaklardı. Don onu yakalamışsa ya da hâlâ Yveswich'te kapana kısılmışsa.

"Travis bir yetişkin," diye ekledi Darien. "Kararını verdi. Roller tersine dönseydi ve Shay'le geride kalmaya karar veren sen olsaydın, *sana çok* kızardı."

Sigarayı güvertede duran kül tablasına at m a d a n önce son bir nefes daha çekti.

Tütün şu anda pek işe yaramıyordu. Daha güçlü bir şeye ihtiyacı vardı. Yasadışı

bir şey, ne olduğu umurunda değildi. "Onu yanımda götürmeyeceğim," diye

açıkladı Roman. "Evinize. O bir

Burada kalıyorum."

"Bunu ona söyledin mi?"

"Hayır. Bu gece o uyurken gideceğim."

Darien kıkırdadı, elinde değildi. "Sana iyi şanslar." "Bu da ne demek şimdi?"

"Geçen sefer ondan nasıl kurtulmaya çalıştığını hatırlıyor musun? O kız sana sakız gibi y a p ı ş m ı ş ."

"O bizimle gelemez. Onun ölümünden ben sorumlu olamam."

"Herkesi kontrol edemezsin Rome. Bazen insanlar aptalca şeyler yapar. Bazen yaralanırlar. Bu onları senin sorumluluğun yapmaz."

Roman kontrol edemediği insanlardan kendini sorumlu tuttuğu için çok kötüydü. Darien'den bile beterdi.

"Tamam ama o aslında benim sorumluluğumda," diye karşı çıktı. "Çünkü onunla yattım. Kız kardeşini aramasına yardım ederken sikimi pantolonumun içinde tutabilirdim ama yapmadım. Şimdi Don'un hedefinde o var ve bu benim hatam. Benim yüzümden ölmesine izin vermeyi reddediyorum."

"İki kişi gerekir, Roman. Seninle ilişkiye girdiğinde kim olduğunu ve babanın kim olduğunu çok iyi biliyordu."

Bir duraksama oldu ve Roman küfretti. "Bazen bu kadar mantıklı olmandan nefret ediyorum."

Darien sessiz bir kahkaha attı.

"Hâlâ gelmiyor," diye homurdandı.

"Bu *senin* savaşın, ben bunun dışında kalıyorum. Sadece neler olup bittiğinden beni haberdar et."

Roman bir kez daha iç çekti ama "Evet, *senin* için de geçerli. Yarın akşama kadar orada olurum sanırım. Oh, büyülerin nasıl?"

"Tanner şu anda biz konuşurken onlar üzerinde çalışıyor." Gerçekten. Mutfak penceresinden Atlas'ı görebiliyordu. Mortifer burada olmadan Cehennem Kapısı'nın güvenliği tehlikeye girerdi. Darien'in büyü sistemini güncellemek için endişelenmesi gerekmeyle uzun zaman olmuştu, bu yüzden mevcut sistem bok gibiydi. "Yine de burada kalmayacağız. Az önce bana söylediklerinden sonra olmaz. Konuşmamız biter bitmez herkesin toplanmasını sağlayacağım."

"Oh? Benim bilmediğim yedek bir evin mi var?"

"Aslında, evet."

Roman kıs kıs güldü. "Cehennem Kapısı 2.0 mı?"

Kıkırdadı. "*Ivy Cennet Kapısı'nı* tercih ediyor." Birkaç yıl önce satın aldıkları yedek bir evdi. Tamamen mobilyalıydı ve Cehennem Kapısı'yla aynı büyü sistemiyle donatılmıştı ama hiçbir zaman onu kullanmak zorunda kalmamışlardı.

Donovan'ın bu ilk zorlama olmasına neden şaşırmamıştı? "Cennetin

Kapısı'ndaki Şeytanlar," diye düşündü Roman. "Bunu sevdim."

"Şehre vardığında *seninle* bir yerde buluşmak zorundayım. Böylesi daha güvenli."

"Sorun değil. Tılsım takıyoruz ama daha fazla almam lazım. Sende hiç var mı?"

"Benim de daha fazla almam gerekiyor." Sonuncusunu Loren'e vermişti ve kendi boynuna taktığı tılsım kırılanaşmaya başlamıştı, derisi

altınla tozlanmış. "Belki de *birileri* hepsini satın almamış olsaydı onları bulmak bu kadar zor olmazdı." Fiyat o kadar yükselmişti ki, Darien hepsini ödeyebilmek için yakında bazı işlere girmek zorunda kalabilirdi. Artık Loren'in değil, herkesin bir tane takması gerekiyordu.

"Kim, ben mi?" Roman sordu.

"Evet, *sen*, seni lanet istifçi."

"Oh." Roman kıkırdadı. "Onlara ihtiyacım var."

"Benim de öyle," dedi Darien.

"Zor. Benim gitmem gerek. Yakında konuşuruz."

"Gardını düşürme."

"Ben de sana." Telefonu kapattı ve Darien telefonunu henüz arka cebine koymuştu ki evin içinden gelen endişeli sesleri duydu.

Panjurlardan içeri baktı ve Ivy, Tanner, Kylar ve Logan'ın kanepenin etrafında toplandıklarını gördü.

Loren'in etrafında.

Atlas camdan Darien'in dikkatini çekti ve ona el salladı.

Darien çoktan harekete geçmişti. Arka kapının panjurları, kapıyı hızla açıp çarparak kapatırken takırdadı. "Neler oluyor?"

Kanepeye doğru ilerlerken herkes onun için bir yol açtı.

Sabrina'in yanında oturan kıza. Loren ona baktı, gözleri dehşetten kocaman olmuştu. Elleri göğsünün üzerinde düzleşmiş, ölümlü kalbi komadan çıktığı ilk geceki gibi hızla atıyordu.

Dövmeleri yanıp
sönüyordu. İkisini de.

GEZGİN

ARBOR, KER EYALETİ

ITZEL BUZDOLABINDAN ÇIKMIYORDU.

Geç olmuştu ve Shay derin uykudaydı. Bu, Roman'ın buradan çıkmak için tek şansıydı. Shay'i kendi yoluna gitmeye zorlayarak Donovan ve yandaşlarından kurtarmak.

Ve eğer Itzel akıllanıp hemen şimdi sırt çantasına binmezse, Roman bu şansı kaybedecekti. Ve Shay'e acımasızca işkence edilecekti. Tecavüze uğrayacaktı. Soğukkanlılıkla öldürülürdü.

Bunun olmasına izin vermeyi reddetti.

Yani bu lanet Hob'un gitmesi gerekiyordu. *Hemen.*

"Itzel!" Roman fısıltıyla bağırdı. Sert bir parmakla Pax'in sırt çantasını - buzdolabının önünde, yerde açık duran ana bölmeyi- işaret etti. "Çantaya gir. *Şimdi.*"

Etrafında parıldayan bir büyü kalkanı Shay'in tıslamayı, fısıldamayı ve *tükürmeyi* algılamasını engelledi. Evet, Hob *tükürüyordu*. Arkası dönük, sıkıntılı bir kedi gibi. Paxton kaşlarını kaldırarak yakınında durdu, geniş gözleri uyuklayan Shay ile karanlık motel odasında önünde cereyan eden absürt sahne arasında gidip geliyordu.

Bu çok saçmaydı, değil mi? Itzel onu tam bir aptal yerine koyuyordu.

Ve kardeşi gülse mi, telefonunu çıkarıp kaydetmeye başlasa mı, yoksa müdahale mi etse bilemiyormuş gibi görünüyordu.

Itzel bir tıslama daha çıkararak keskin dişlerini gösterdi ve kendini arka köşeye sıkıştırdı. Sanki *gidecek* bir yer varmış gibi. Kendini orada öyle bir düzleştirmişti ki, neredeyse bir krep gibiydi.

Roman hırladı ve parmak uçlarını yüzünde gezdirdi- "Roman?"

Shay mırıldandı.

Lanet olsun.

Dondu kaldı. Ocak da öyle.

Çarşafkar karıştı. Roman, "İyi gidiyorsun Itz," diye mırıldandı ve Shay yatakta doğrulunca sessizlik bariyerini kaldırdı.

"Neler oluyor?" Gözlerini kısarak karanlığa baktı.

Roman çömeldiği yerden doğruldu ve buzdolabının kapısını tokatlayarak kapattı. *Hsssssss!* "Gidiyoruz," diye ilan etti. Pax'in sırt çantasının fermuarını çekti. "Onu alabilirsin." Buzdolabını işaret etti, içeride hâlâ öfke nöbeti geçiren Hob'u. *Güm. Güm. Hss. Hss.* "O artık senin sorunun. Gidelim, Pax." Pax'in sırt çantasının askısını omzuna attı, kendi çantalarını aldı ve kapıya yöneldi.

Pax ayaklarını sürüyerek onu takip etti.

"Gidiyor musun?" Shay'in sorusu yorgun bir çatırtıydı.

Roman kapıyı açtı. Dışarıdaki ampulün sert ışığı odanın içine süzülüyor, böceklerin gölgeleri etrafta uçuşuyordu.

Başını eğmiş, alt dudağını uzatmış olan Pax gecenin serinliğine doğru yürüdü.

Roman dışarı çıkarken Shay'e bakmaya cesaret edemedi -güzel yüzünde göreceğinden şüphe duymadığı acıya-, "Bizi takip etme," dedi ve kapıyı kapattı.

Arabaya doğru ilerlerken botlarının altındaki çakıllar çıtırdadı. Bu işi *hemen* bitirmek istiyordu. Bencilce bir şey yapmadan önce. İçeri girip Shay'i çenesinden yakalamak ve depoda onu gördüğünden beri hayalini kurmaktan vazgeçmediği nefesini kesecek bir öpücük kondurmak gibi.

Çantalarını arka koltuğa tıktırdı ve Paxton için mümkün olduğunca fazla yer bıraktı. Geç olmuştu ve Roman, Darien'le yaptığı görüşmeyi bitirdikten kısa bir süre sonra onu uyandırmıştı. Uyuması gerekecekti.

"*Bundan emin misin?*" diye sordu Sayagül. Sorusunda ağır bir suçluluk duygusu vardı.

"*Bunu zaten yaşadık. Onun güvende olmasını mı yoksa ölmesini mi tercih edersin?*"

Ejderha sessizliğe gömüldü. Bir an sonra itiraf etti: "*Güvende.*"

"*Anlaştık o zaman.*"

"*Kız üzgün.*"

"*Bunu atlatacaktır.* Roman'ın önemseydiği tek şey Shay'in hayatıydı.

Hayır, bu bir yalandı. Söz konusu Shay olduğunda *her şeyi* önemsiyordu. Shay'in o odada tek başına olması, yavaş yavaş uyanması ve muhtemelen gecenin bir yarısı onu neden bırakıp gittikleri konusunda kafasının karışmış olması onu derinden rahatsız ediyordu. Ama onunla ilgilenmek ölümüne neden olabilirdi.

Bu daha iyiydi. Onu geride bırakmak onu ne kadar yıkarsa yıksın. Onu terk etmek. Roman, Shay'in geçmişte hayatındaki önemli biri tarafından terk edildiğinden şüpheleniyordu; bu onun güven sorunlarını açıklıyordu. Bu da durumu daha da kötüleştiriyordu.

"Pekâlâ, Pax," dedi Roman ağır bir nefes vererek. "İçeri gir."

Çocuk on dokuz numaralı odanın kapalı kapısının yanında durmuş, çizgi roman baskılı bavulunun sapını parmaklarıyla sıkıyordu. "Hayır," dedi Pax çenesini kaldırarak.

Roman iç çekti. "Pax, hadi ama, bunu bana yapma. Gitmek zorundayız."

"Gitmek istemiyorum."

Roman bir süre ona bakarak durdu. Buna nasıl yaklaşacağını düşünüyordu. Pax'in anlamasını nasıl sağlayacağını.

Kardeşiyle arasındaki mesafeyi kapattı ve çömeldi. "Dinle Pax," diye yumuşak bir sesle başladı Roman. "Bunun berbat olduğunu biliyorum.

Biliyorum sen

Shay'den ayrılmak istemiyorum, ben de öyle. Ama ayrılmak zorundayız."

Paxton'ın gözleri yaşlarla parladı. "Neden?" diye mırıldandı. "Ondan hoşlanıyorum."

"Ben de öyle," diye fısıldadı Roman. Ondan hoşlanmaktan da öteydi ama bunun bir önemi yoktu. Bu onunla ilgili değildi.

"Sanki..." Pax tereddüt etti. "Shay bizimle birlikteyken, sanki..." Sesini fısıltıya düşürdü ve "Sanki bir aileymişiz gibi. *Gerçek* bir aile."

Roman'ın kalbi sıkışmıştı. "Ah, Pax," dedi iç çekerek.

"Babam her şeyi mahvediyor." Sesi çatallaştı. Çilli yanağından bir damla yaş süzüldü ve öfkeyle yumruğuyla sildi.

Roman'ın kalbi bir gemi gibi battı. "Biliyorum," diye fısıldadı. "Ama bunu Shay için yapıyoruz. Onu güvende tutmak için. Shay'i güvende tutmak istiyorsun, değil mi dostum?"

Pax cevap vermedi. Ağzının yapısı Roman'a ağlamamak için kendini zor tuttuğunu gösteriyordu.

Roman ayağa kalktı. Pax'in omzunu rahatlatıcı bir şekilde okşadı. "Hadi gel. Gidelim."

Ama Pax sözünü bitirmemişti. "Pek nazik davranmıyorsun." Roman bir iç çekişi daha bastırdı. Arkasını döndü.

Pax hâlâ yerinden kımıldamamıştı. "Babam çoktan onu ararken gecenin bir yarısı onu bırakıyoruz. Buraya gelirse, kız yapayalnız kalacak."

"Gelmeyecek," dedi Roman ama dehşet onu boğmakla tehdit ediyordu ve zorlukla bastırdı. "Buraya gelmeyecek." Kimi ikna etmeye çalışıyordu, *kendini mi?* Don muhtemelen şu anda yoldaydı.

Kliniğe gitmek bir hataydı. Roman bunu Paxton için, kardeşinin farkında olmadığı yavaş bir ölümle ölmediğinden emin olmak için yapmıştı. Ama her şeyi berbat etmişti. Ve şimdi, polisler Arbor'da olduklarını biliyorlardı.

Saatler önce ayrılmaları gerekirdi. Motelin sahibine bir tomar para karşılığında sessiz kalması için rüşvet vermişti ama başka biri tarafından fark edilmiş olabilirlerdi.

Bu onu şaşırtmazdı, Wanderer tam da lanet otoyolun üzerindeydi. Aranan birkaç suçlu ve kayıp bir çocuğun saklanması için pek de iyi bir yer sayılmazdı.

"Bunu bilmiyoruz!" Pax karşı çıktı. "Ve bir arabası bile yok!" Çocuk bir noktaya değindi. "Bence bizimle Darien'e gelmesine izin vermeliyiz," diye ısrar etti Paxton. "Biri *beni* terk etse nasıl hissederdin?"

"Pax." Roman dişlerini sıktı. "Aynı şey değil. Shay bir yetişkin. Yetişkin bir kadın. Kendi başının çaresine bakabilir."

"Öyleyse neden onu geride bırakıyoruz?" diye feryat etti. "Eğer kendini idare edebiliyorsa, bizimle gelmesine izin verilmelidir."

"Pax, sana zaten söyledim..." Bir sonraki iç çekişi neredeyse bir hırıltı gibiydi.

Buna inanamıyordu ama kendini tereddüt ederken buldu. Bu da tam olarak kaçınmak *istediği* -ihtiyaç duyduğu- şeydi.

Birden on dokuz numaralı odanın kapısı açıldı ve Shay siyah pijama şortunun üzerine Roman'ın gömleğini giyerek dışarı çıktı. Hâlâ her gece o tişörtle uyuyordu, sanki bunu yapmak ikisine de iyi geliyormuş gibi.

Onları orada görünce çilek sarısı kaşları havaya kalktı. "Hâlâ buradasınız demek." İfade düzdü. Buz gibiydi.

Roman onun çıplak ayaklarla uzaklaşmasını izledi, gömleğinin yırtık pırtık etekleri kalçalarının üzerinden düşüyordu; kısa bir süre önce kalçalarını çevreleyen kalçalar.

Çok uzun zaman önce. Onun bedenini tekrar altında hissetmek için neler vermezdi. Kadın binanın köşesinde gözden kayboldu.

Roman, Shay elinde plastik bardakla dönmeden önce Pax'le birlikte birkaç dakika sessizce durdu. Sanki vücudu zaten en zoru değilmiş gibi

Hayatında hiç karşı koymak zorunda kalmadığı bir ayartmaydı, meme uçları sıkıydı, sert uçları siyah Legion bantlı tişörtünün yumuşak kumaşına batıyordu. Onun üzerinde ondan daha iyi duruyordu.

Arkasına bile bakmadan motel odasında gözden kayboldu, kapı arkasından hızla kapandı.

"Siktir," diye mırıldandı Roman.

"Ondan hoşlanıyorsun," diye suçladı Paxton gülümseyerek. "Hoşlanmasaydın gömleğini giymesine izin vermezdin."

"Hiç giysisi yoktu," dedi Roman.

"Belki daha önce yoktu ama artık var," diye karşı çıktı Pax. Muzaffer bir gülümseme dudaklarının kenarlarını yukarı kaldırdı. "Ve sen *hâlâ* onun senin gömleğini giymesine izin veriyorsun."

Zaman ilerliyordu. Roman, Sayagül'ün zaferle şiştiğini hissetti.

Pax onu kışkırtarak, "Seni gördüm," dedi, gülümsemesi gamzelerini gösterecek kadar büyümüştü. "Ona nasıl baktığını gördüm!" Kaşlarını salladı. "Gitmek istemiyorsun."

"Pax," diye uyardı Roman. "Bu kadar yeter." "Ondan hoşlanıyorsun! İtiraf et artık!" "*Dur.*"

Pax -ve Sayagül- gülmemeye çalışırken zaman yeniden akmaya başladı. Zaman geçtikçe Roman'ın arabaya binme isteği de azalıyordu.

Ki bu kötü bir şeydi. Gerçekten kötüydü.

Paxton boğazını temizledi. "Sooooo... kalabilir miyiz? Lütfen?"

Roman sessiz kaldı. Artıları ve eksileri tarttı.

Kalıp Shay'in öldürülme riskini göze almak mı? Ya da onu tek başına bırakıp onu terk ettiği için hissedeceği suçluluk duygusuyla yaşamak mı? Nerede olduğunu ya da iyi olup olmadığını bilmemenin gizemiyle mi? Kiminle birlikte olduğunu?

Tamam, sonuncusu gerçekten önemli değildi ama dava et onu. Ona kafayı takmıştı. Başka bir adamın ona dokunduğu düşüncesi.

Bu, kalitesiz motelin etrafındaki gölgelerin kıpırdanmasına yetti. Paxton, "Lütfen," dedi.

Roman, "Yapma bunu," diye uyardı.

Ama Pax vazgeçmeyi reddetti. "Güzel, güzel, güzel, güzel lütfen?" "Pax," diye tekrar uyardı.

Pax yerinde dans etmeye başladı, manzara o kadar komikti ki bu sefer gülmek için kendini zor tutan Roman oldu. "Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen, lütfen-"

"Tamam!" Roman homurdandı. "Sen kazandın."

"Evet!" Kutlama için zıpladı ve yumruğunu havaya kaldırdı. "Sen küçük bir pisliksin, bunu biliyor musun?"

"Biliyorum," dedi gururlu bir gülümsemeyle. "Bana her gün söylüyorsun."

"İçeri gir." Roman odayı işaret etti. "Fikrimi değiştirmeden önce." Işıl ışıl parlayarak kapıyı itti ve bavulunu arkasından sürükleyerek açtı.

Roman arabadan diğer çantaları aldı ve Paxton'ı içeride takip etti. Çantaları masanın yanına koydu.

Oda karanlıktı -yatağın üzerinde parlayan Nugget dışında. Shay buzdolabının önünde diz çökmüş, elindeki buz parçalarını ocağa uzatıyordu.

Shay omzunun üzerinden ona baktı, gözleri temkinliydi. "Bu kadar çabuk mu döndün?"

"Paxton," diye söze başladı Roman, çocuk çantasını her zamanki gibi yere bırakıp ayakkabılarını çıkarırken, "seni burada tek başına bırakmamızın pek de nazik bir davranış olmadığını hatırlattı bana."

"Oh, ne güzel," dedi düz bir sesle. Itzel'e bir parça daha buz uzattı. "En azından biriniz düşünceli." Roman'a yavaşça ve baştan aşağı bir göz attı. "Kesinlikle sen değilsin."

"Seni *güvende* tutmaya çalışıyorum Shay," diye tersledi Roman. "Bunun nasıl düşünceli olmadığını söyle bana. Babam Terra'nın gelmiş geçmiş en büyük psikopatu ve şu anda beni avlıyor."

"O da beni arıyor," dedi bir azizin sabrıyla.

Roman dişlerini öyle bir sıktı ki ağrıdı. "Ve eğer seni bulursa, işkence edip öldürecek. Bu aklına gelmediyse diye söylüyorum."

"Tamamen farkındayım, Roman." Fincanın içini karıştırırken buz şangırdadı ve Itzel'e eriyen bir parça daha uzattı. Hob mutlu bir şekilde minik elleriyle aldı ve ağzına tıktı. Tek istediği bu muydu? *Buz mu?* Gerçek dışı. Shay daha sessiz, "Beni kurtarmak senin işin değil," diye ekledi.

Roman kısık sesle fısıldadı, "Denemek suç mu?"

Bu kez omzunun üzerinden ona baktığında Roman onun gözlerindeki acıyı fark etti. Ve bileğinin iç tarafındaki dövme...

Karanlıktı ve yavaşça yumuşak beyaz ışıkla doluyordu.

Farkına vardığında kalbi aşağı doğru eğildi...

Acısını maskeleyerek için illüzyonu kullanmıştı. Tüm bu lanet zaman boyunca, o kadar soğukkanlı ve sakin davranırken, gitmeleri umurunda değilmiş gibi davranırken...

Acı çekiyordu. Roman onu incitmişti.

"Hayır," dedi Shay, onun sorusuna yanıt verirken. "Sen beni kurtarmak için gitmek istiyorsun, ben de seni kurtarmak için kalmak istiyorum."

Roman'ın kalbi bu kez sadece düşmedi, neredeyse *duracaktı*. Acı dolu bir an boyunca nefes alamadı.

Gözlerini kaçırarak Shay başını buzdolabına doğru çevirdi ve Itzel'e bir buz parçası daha uzattı. "Eğer bu bir suçsa, o zaman ikimiz de suçluyuz."

Roman hâlâ nefes alamıyordu. Ciğerleri yanıyordu, midesi bulanıyordu ama "Sigara içmeye gidiyorum," diyebildi.

Shay onun yüzündeki ifadeyi göremeden oradan ayrıldı.

SHAY HALININ ÜZERİNDE DİZ ÇÖKTÜĞÜ YERDE ITZEL'E SON BUZ PARÇASINI UZATTI
fincanın dibinde eridi ve iç çekti. "Hepsi bu kadar," diye açıkladı.

Arkasında Pax durmuş onu izliyordu. Chance onun gölgesinden sıyrıldı ve başını eğdi. Yavru Hob'dan büyülenmişti ama bu duygu karşılıklı değildi. Itzel buz olmadığı sürece hiçbiriyle bir şey yapmak istemiyordu.

Roman'ın Hoblar hakkında öğrenmesi gereken bir iki şey vardı. Ve kadınlar hakkında da öyle.

Shay, "Bu çok cesurcaydı, biliyorsun. Kardeşine karşı böyle dik durman."

"Teşekkürler," diye fısıldadı Pax.

Ayağa kalktı ve bardağı buzdolabının üstüne koydu.

"Lütfen ona karşı bu kadar sert olma," dedi Pax. "Senden hoşlanıyor, sadece senin için korkuyor. Yani senden *gerçekten* hoşlanıyor. Eve pek çok kız getirdi ama hiçbiri için senin için olduğu gibi çıldırmadı."

Shay kaşlarını kaldırdı. "Bir sürü kız, ha?" Ne demek istediğini yavaş yavaş anlayan Paxton paniklemeye başladığında dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Oh, öyle demek istemedim" -yüzü kıpkırmızı kesilmişti- "Özür dilerim, yapmamalıydım-"

Shay sessiz bir kahkaha attı. "Sakin ol, Paxton. Sadece seni zorluyorum-"

Kapı hızla açıldı.

Roman bir hayalet gibi bembeyaz bir halde içeri daldı.

Elleri titreyerek kapıyı ve panjurları kapatmaya çalışırken Shay'ın gülümsemesi kayboldu. "Roman?"

"Bizi buldular amına koyayım," diye nefes nefese kaldı.

ANGELTHENE REc CENTER

ANGELTHENE, W EYALETİl THEREDGE

LOREN, DARIEN'LE BIRLIKTE ANGELTHENE'IN ÖN GIRIŞINDE DURUYORDU.

Rekreasyon Merkezi. Kaslı kolları onu arkadan koruyucu bir şekilde sarmış, sert vücudu onu gecenin soğğundan korumuştı. Neredeyse bahar gelmişti ama Angelthene'de akşamlar hâlâ hafif bir cekete -ve bu durumda bir Kara Katilin kollarına- ihtiyaç duyacak kadar serindi.

Darien'in ona yaklaşmasına izin vermek, karşı koymakta zorlandığı bir şeydi. Kalbi ona çiçekler, çilekler ve kart için teşekkür etmesi için yalvarıyordu. *Özellikle* de kart. Ama...

Ama hâlâ üzgündü. Pazarlığı hakkında. Singer'ı geri getirirken gereğinden fazla yıldan vazgeçme kararı hakkında. Olan biten çok şey vardı, tehlikede olan çok şey vardı ve Darien'in yaptıklarını düzeltmek için elinden gelen her şeyi yapmaya yemin etmişken... Ona takas etmesi gerekmeyen yılları geri vermek, eğer böyle bir şey *mümkünse*...

Bu arada hayatta kalması gerekiyordu. Ve Şeytan'ın onu sıcak tutmasına izin vermenin bir zararı olmayacağını düşündü. Darien ona yaklaşmak için aklına gelen her bahaneyi kullanıyordu; dövmelelerini kontrol etmek, vücudunu kullanarak onu olası tehditlerden korumak ya da onu sıcak tutmak, fark etmezdi. Önüne çıkan her fırsatı değerlendirirdi. Kadın da en az onun kadar suçluydu çünkü onu hiç reddetmemişti.

Birbirlerine bala yapışan arılar gibi yapışmışlardı.

Sabrine, Logan ve Tanner da onlarla birlikteydi. İkincisi büyüleri indirirken yüzü tablet ekranının soğuk mavi ışıltısıyla aydınlanmıştı. Cehennem Kapısı'nda diğerleri eşyalarını topluyordu.

ve Yedi Şeytan'a ait olan diğer konutta geçici olarak kalmaya hazırlanıyordu. Loren evinden kovulma fikrinden hoşlanmıyordu, özellikle de bu kadar çabuk. Ama böylesi daha güvenliydi. Donovan Paxton'ın peşindeydi ve eğer Cehennem Kapısı'na gelirse... O ve Gölge Efendileri ortaya çıktığında hiçbirinin orada olmaması daha iyiydi -daha güvenliydi-.

Otoparkın çevresinde sinsice dolaşan ve silüetleri huzursuzca içeri girmenin bir yolunu arayan canavarlara rağmen Loren, Darien arkasında dururken kendini tamamen güvende hissediyordu.

Cadı Saati geçmişti. Angelthene halkının büyü korumalı binalarda güven içinde uyuduğu, canavarlarının ise avlanmak için dışarı çıktığı zamandı. Geniş rekreasyon merkezinin etrafında nöbet tutan sel ışıklarının parıltısı, bu kana susamış canavarları uzakta tutan tek şeydi.

Büyüler indiğinde, büyüünün aniden yok olması o kadar güçlüydü ki Loren'in tüm vücudu buna tepki verdi. Kanı damarlarında dolaştı, ürperti başının tepesinden ayak toplarına kadar yayıldı.

Bağırsaklarında dolaşan mide bulantısını yuttu. Derin, sabit bir nefes aldı.

Bunu yapabiliirdi. Bilincini kaybetmemeli, sağlığına kavuşmalıydı. Sadece kendisi için değil, Darien için de. Artık sadece ikisi vardı.

Gerçek anlamda.

Avcının güçlü kolları onu sardı ve göğsüne daha sıkı bastırdı. Onu sıcak tutuyordu. Yveswich'te olduğu gibi onun kollarına yapıştı, parmakları yıpranmış deriyi kavradı. Vücutları birbirine o kadar yakındı ki, adamın nefes alış verişinin sırtında yarattığı yumuşak iniş çıkışları hissedebiliyordu ve adam yanağını başının üstüne koyacak kadar eğildiğinde eriyip gitti.

"Az kaldı, söz veriyorum," dedi Tanner, hâlâ tıklıyordu.

"Acele etme," diye mırıldandı Darien, kelimeler Loren'in içinde titreşiyordu. Loren onun burnunun saçlarında gezindiğini hissetti. Nefes aldığını duydum.

"Bir, iki ve..." Tanner tabletinden başını kaldırdı ve sessiz bir beklentiyle kapılara baktı.

Kilitlerin şak diye açıldığından emindi.

Tanner'ın dudaklarının kenarları yukarı kalktı. "Üç."

Logan kapıyı iterek açtı. "Etkileyici," dedi alfa, gırtlaktan gelen sesi yankılanarak. Kapıyı tuttu ve herkes içeri girdi.

Darien Loren'i bıraktı ama karanlık binada ilerlerken arkasından ayrılmadı. Burası ağır bir şekilde kloramin ve ter kokuyordu. Gün boyunca devam eden neşeli bağırışlar, kahkahalar ve su sıçramalarıyla karşılaştırıldığında, sessizlik huzur verici olsa da ürkütücü geliyordu. Ay ışığı dış duvarları kaplayan büyük pencerelerden süzülüyor, havuzlardaki suyun sakin yüzeyi onun ruhani ışıltısını yakalıyordu.

Soyunma odasına ulaştıklarında Darien, "Ben burada bekleyeceğim," dedi, zengin, bas sesi kavernöz alanda gürleyerek. "Bir şeye ihtiyacın olursa adımı söyle, sen gözünü kırpmadan orada olurum."

Loren, Sabrina'i soyunma odasındaki bir banka kadar takip etmeden önce başıyla onu selamladı; kurt adam paylaştıkları plaj çantasını karıştırdı ve ona kabarık beyaz bir havlu ile ardıc kuşu yumurtası renginde iki parçalı bir mayo uzattı. Loren'in favorisiydi. Sabrina bu gece yüzmek için Ivy'ninkilerden birini ödünç almıştı; sade, siyah, iki parçalı bir mayo.

O akşam erken saatlerde, Darien Hell's Gate'in arka güvertesinde birkaç telefon görüşmesi yaparken, Loren kendisini en çok rahatsız eden şey hakkında Sabrina'e açılma fırsatını yakalamıştı.

Darien'in pazarlığı. Onun ve Loren'in yaklaşan ölümleri. Bu haber Sabrina'i çok etkilemişti ama Loren'in yüzündeki paramparça ifade ve ona anlatırken sesinin kırılması Sabrina'e güç vermişti. Sabrina her şeyin bir şekilde yoluna gireceğine söz vermişti. Loren onu sorgulamak ya da gözyaşlarına boğulmak yerine güçlü kalmayı ve onun sözlerini olduğu gibi kabul etmeyi seçmişti: rahatlatıcı bir yalan.

"Çok sessizsin," dedi Sabrina bikini üstünün iplerini fiyonk şeklinde bağlarken. Burası o kadar karanlıktı ki Loren onun yüzünü zar zor görebiliyordu. Tıbbi dövmelelerinin iyi olduğu bir şey varsa, o da yaydıkları ışıktı; verilyonun ritmik parıltıları, düşmeden ya da bacaklarını banka çarpmadan kendi mayosunu giyebilecek kadar iyi görmesini sağlıyordu. "Daha da kötüleşiyor mu?"

Loren üstünün kayışlarını sıktı. "Sanırım daha da kötüleşirse kalbim duracak," diye itiraf etti. Darien ona şırıngalardan birini kullanmak isteyip istemediğini sormuştu ama o reddetmişti. Onlar gerçek bir acil durum için saklanmalıydı.

Sabrina'in ağzı zorlukla görülebilen bir kaş çatmayla buruştu. "Genelde ne kadar süre yüzmek zorunda kalırsın?"

"Yarım saat, belki?" Kurt kıyafetlerini toplayıp hepsini tek bir yerde tutmak için bankın üzerindeki plaj çantasına doldururken Sabrine'e baktı. Yorgun görünüyordu, köşeli gözlerinin altındaki deri dinlenemediği için şişmişti. "Gelmemeliydin," dedi Loren yumuşak bir sesle. "Uyuyor olman gerekirdi."

"Ben iyiyim," diye ısrar etti. Ama esnedi.

"Yarın okulun var."

"Loren, sana bir şey söyleyeyim," diye başladı Sabrine. "Dallas Yveswich'e gittiğinde ben gitmemeyi tercih ettim ve her gün pişmanlık duydum." Şık siyah saçlarını düzgün bir topuz haline getirdi. "En azından birkaç saatlik uykumdan fedakârlık edip seninle yüzmeye gelebilirim." Ona yedek bir lastik uzattı.

Loren onu aldı ve saçını yukarı kaldırdı. "Acaba bana bir konuda yardım edebilir misin?" diye fısıldadı, lastiği sıkarak.

"Öyle mi?" Sabrine sordu. "Bu pazarlıkla ilgili, değil mi?" Lanet olsun, Sabrine bazen çok zeki oluyordu.

Loren başını salladı ve bir adım daha yaklaştı. "Bunun tersine çevrilip çevrilemeyeceğini öğrenmek istiyorum," dedi. "Onun pazarlığı." Kapıya, Darien'in onu beklediğini bildiği yere doğru işaret etti. Onun için hiç umut olmayabilirdi ama... Darien'in örümcekle yaptığı anlaşmayı tersine çevirmenin bir yolu olmalıydı. Loren, "Dul'a istediğinden daha fazla yıl verdi," diye açıkladı. "O yılları geri almanın bir yolu olmalı."

Sabrine onu empatiyle inceliyordu. "Ne bulabileceğime bakacağım."

"Teşekkür ederim."

"Hazır mısın?"

Loren başıyla onayladı ve banktan havlularını aldılar.

Sabrine onu elinden tutup soyunma odasından çıkardı, keskin ölümsüz gözleri ve Loren'in kolundaki mürekkep parıltısı ona rehberlik etti.

Darien tam da söz verdiği gibi onu bıraktığı yerdeydi. Kapının yanındaki duvara yaslanmıştı, yüzü sertti.

Dışarı çıktıklarında doğruldu ve gözlerini birleştirdikleri ellerine dikti.

O zaman adamın el meselesinden neden bu kadar rahatsız olduğunu anladı. Birbirlerini Yveswich'teki hastanede bulduklarından beri, ilişkileri çözülme tehdidi altındayken bile ona dokunmak için her bahaneyi kullanmıştı. Başka birinin onun elini tuttuğunu görmek.

Jest platonikti, aynı şeyi yapamayacağını hissettiğinde muhtemelen onun için işkenceydi.

Sabrane bunu fark etmiş gibiydi çünkü Loren'in elini Darien'e uzattı.

Darien elini tereddüt etmeden tuttu ama sanki onu reddetmesini bekliyormuş gibi dikkatle onu izledi. Elini onun elinden çekip almasını. Adamın sıcak, nasırlı parmakları kızın elini sardığı anda, kızın midesi altüst oldu. Kalbi de öyle, o lanet şey hâlâ bir taş gibi atıyordu.

Parmaklarını onunkilerle birleştirdiğinde daha da hızlı atmaya başladı, ay ışığında maviden çok gri olan gözleri, ayak parmaklarının yere sürtünmesine neden olan kavurucu bir takdirle vücudunu süzüyordu.

"Bu rengi sana yakıştırdım," dedi mayosunu işaret ederek. Alçak, boğuk ses tonuyla tenine bir sıcaklık hücum etti.

"Teşekkürler."

"Havlunu alabilirim," diye teklif etti. Havluyu ona uzattı ve adam çenesini havuza doğru eğerek onu harekete geçirdi.

El ele havuzun basamaklarına doğru yürüdüler. Burası cereyan yapıyordu, zemin ayaklarının altında o kadar buz gibiydi ki kendini parmak uçlarında yükselirken buldu. Bu şekilde yürürken bile başının tepesi Darien'in köprücük kemiğine ulaşmıyordu. Tehditkârdı ama tanrılar, buna bayılıyordu. Bu adamı asla unutamayacaktı, değil mi?

Sabrane trampenden atladı, suyun şırıltısı binanın içinde yankılandı.

"Hâlâ bana kızgınsın," dedi Darien sessizce. Havlusunu bir havuz sandalyesinin üzerine attı.

Kız ne suçlamayı reddetti ne de ona baktı. Adım attığı yere, ayaklarının ve Darien'in botlarının altından sıçrayan su birikintilerine odaklandı.

Neredeyse merdivenlere varmışlardı ki, Darien elini hafifçe çekerek onu döndürdü ve yüzünü tamamen ona çevirdi. Bakışları onunkilerle çarpıştığında nefesi boğazında düğümlendi. Bu sefer ondan kaçmanın, saklanmanın hiçbir yolu yoktu ama kalbinin bunu istemediğini fark etti. Sadece *onu* istiyordu, iyi ya da kötü. Ama kalbi tam da bu karmaşanın içine düşmesine neden olmuştu - bir ölümsüze bağlı bir ölümlü, ikisi de lanetlenmişti. Yaptığı en tehlikeli şey Darien Cassel'e aşık olmaktı ve sonunda bunun bedelini ödüyordu.

"O kartta yazdıklarımnda ciddiyydim," diye başladı Darien. Boğazının güçlü sütunu sallanıyordu. "Her şeyi berbat ettim."

"Darien," diye fısıldadı, sesi karanlıkta çatlıyordu. "Şu anda bunu konuşmak zorunda değiliz."

"İsterdim," diye karşı çıktı. "*Gerçekten çok* isterdim, çünkü buna dayanamıyorum tatlım -bana kızgın olduğunu bilmeye."

Başını eğdi-

Ama çok geçmeden bir parmak eklemine çenesinin altına hafifçe yerleştirerek çenesini kaldırdı. Sonra yanağındaki bir tutam altın sarısı saç fırçaladı ve kulağının arkasına sıkıştırdı. Dokunduğu her yerde sıcaklık çiçek açmıştı. Daha aşağıda, karnında da. "Ne yapabilirim?" diye sordu ona. Sorusu kırık bir fısıltı gibiydi.

"Yapamazsın..." Sustu, çünkü dürüst olmak gerekirse cevabı bilmiyordu ve Darien'in yapabileceği hiçbir şey yoktu. En azından isteyerek. Pazarlık mühürlenmişti, bunu kendisi de söylemişti. Bu tamamlanmış bir anlaşmaydı ve geri dönüşü yoktu.

"Bana bak," dedi Darien usulca. O bunu söyleyene kadar bakışlarını tekrar kaçırdığını fark etmedi. Bu kez iki elini de tuttu, başparmakları ellerinin arkasındaki ince kemiklerin üzerinde gezindi. Darien gibi tehlikeli birinin bu kadar nazık olabilmesi onu şaşırtmaktan asla vazgeçmemişti. "Seni seviyorum." Büyük bir içtenlikle söylenen bu söz kanını kaynattı, nabızı sağlığıyla ilgisi olmayan bir nedenle hızla atmaya başladı. "Ne istersen yaparım Loren. Dizlerimin üzerine çökmemi istiyorsan, dizlerimin üzerine çökerim, bu pisliklerin izliyor olması umurumda değil," dedi gözlerini onlardan çekip bakacak başka bir yer bulan Logan ve Tanner'a. "Tam burada yapacağım." Kendini yere indirmeye başladı-

Ellerini sıkarak onu durdurdu. "Darien. Hayır."

"O zaman söyle. Beni affetmeni sağlayacak şey her neyse yapacağım Loren. İstersen ayaklarının altındaki zemini bile yalayabilirim."

"Eğer yerleri yalarsan sana daha da çok kızarım," dedi sertçe. "Tamam, yerleri yalamak yok. Ama ciddiym bebeğim, her şeyi yaparım." O Ellerini biraz daha sıkı kavradı, başparmakları yine ellerinin arkasını sıyrarak onun yanıtını bekledi. Bağışlamasını.

Gözleri yanıyordu ve boğazı o kadar sıkılmıştı ki zorlukla nefes alabiliyordu. Ama boğuk bir sesle, "Yüzmeye gitmek istiyorum," diyebildi. *Kendimi -ve seni- hayatta tutmak istiyorum*, diye ekledi zihninden.

Verdiği yanıt -ya da yanıtsızlığı- onu gerçekten üzmüştü. Bunu anlayabiliyordu. Ama yine de sıkıca, "İstediğin bu mu?" dedi.

"Şu anda," dedi sakın bir sesle, "evet."

Bir duraksama. Ve sonra sert bir baş hareketiyle vazgeçti. "Tamam." Gözbebekleri bir Dalgalanma ile savaştığını düşündürecek kadar büyümüştü ama siyahı uzak tutmayı başardı. "Sonra konuşabilir miyiz?"

Boğazı düğümleniyordu. Tanrım, adamın ona bakışı...

Sadece onu yatıştırmak için başını salladı. İstediği son şey bu konu hakkında konuşmaktı. Asla.

Havuzun merdivenlerine doğru yürüyüşlerini tamamladılar. Boştaki eliyle çelik tırabzanı kavradı ve önce sağ ayağını suya daldırdı, sıcaklık o kadar soğuktu ki dişlerinin arasından yankılanan bir nefes çekti, vücudu ürpertiyle patladı. Darien mesafe onu zorlayana kadar onu bırakmadı; ta ki kız suyun içinde tutunamayacağı kadar derinleşene kadar. Darien'in dokunuşunun yokluğu ve gözlerindeki çaresiz bakış o kadar acı vericiydi ki Loren neredeyse arkasını dönüp hemen geri çıkacaktı.

Erkekler karanlıkta yüzerken onları izlemeye devam ettiler. Ama Tanner ve Logan birkaç sandalyede rahatça otururken, Darien havuzun kenarında durmuş, kıza tamamen hayran kalmıştı. Dövmeleri dalgalanan suyun altında hâlâ parlıyordu ama parlamalar arasındaki boşluklar giderek uzuyordu.

İşe yarıyordu. Sadece mavi büyüyle bile işe yarıyordu.

İnci gibi ay ışığı ve Tanner'ın tabletinin parıltısı dışında, mürekkebi geniş odadaki tek ışık kaynağıydı. Tanner her iki evin de büyü güvenlik sistemlerini onarmaya çalışıyordu ki bu tahmin ettiklerinden daha zorlu bir görevdi. Bir Hob'un büyüü o kadar güçlüydü ki, çatınızın altında o olağanüstü yaratıklardan biri yaşarken başka hiçbir şeye ihtiyaç duymazdınız.

Mortifer Şeytanları şımartmıştı ve karşılığında istediği tek şey buz makinelerine erişimdi. Şimdi, zavallı küçük adam gitmişti. Kayıptı. Çalınmıştı. Evde ve buraya gelirken onu nasıl bulacaklarına dair tartışmalar olmuştu ama Hobs'un izi, Görü ile bile sürülemezdi. Bu yönden Arcanum Kuyusu'na benziyorlardı -Şeytanlar ona Mortifer'in izini sürmeye kalkarlarsa onu etraflarında hissedeceklerini söylemişlerdi. Bu işe yaramayacaktı.

Bu yüzden zamanlarını beklemek zorunda kaldılar. Onu kimin ve nerede tuttuğunu bulana kadar. Zorla girilen binanın güvenlik kamerası kayıtları birkaç şüpheliyi ortaya çıkarmıştı: İmperator, Gaven Payne ve Lionel Savage.

Görünüşe bakılırsa Şeytanlar onları teker teker avlayacaktı. Tek zorluk onları nasıl bulacaklarıydı. Lionel, Avlanma Alanları'nın başı olduğundan, tüm Karanlık Katil Evleri birbirlerini nerede bulacaklarını bildiğinden, yerini tespit etmek en kolayı olacaktı.

Ama Quinton Lucent ve silah tüccarına gelince... Onları bulmak o kadar kolay olmayacaktı.

Angelthene Dinlenme Merkezi'nde Roman'ın evinde olan her şey ve daha fazlası vardı. Üç büyük yüzme havuzu, bir jakuzi, bir sauna, bir buhar odası, biri ölümsüzler, diğeri ölümlüler için olmak üzere iki spor salonu ve su kaydırakları. İçinde bulundukları havuzda bir atlama tahtası, sallanmak için bir ip ve şişme topolarla çember atmak için bir halka vardı.

"Yarın için planlarınız nedir?" Kurt başının üzerinde bir voleybol topu fırlatırken Loren Sabrine'e sordu. Normal bir şeyler konuşmak için yanıp tutuşuyordu. Ne olduğu umurunda değildi, yeter ki bu onu olan biten kötü şeylerden uzaklaştırsın. Hâlâ çok hızlı çarpan kalbinin her atışı neredeyse acı veriyordu.

Darien'in bakışlarını gittiği her yerde hissedebiliyordu ve ona neden kızgın olduğunu unutup onu havuza çekme ve öpme arzusuyla yanıp tutuşuyordu.

Loren günün hangi gün olduğunu hatırlayarak, "Okul dışında," diye ekledi.

"Tamika'yı hastanede ziyaret etmeyi düşünüyordum. Belki ona çiçek götürürüm. Uyanık değil ama biliyorum ki onun yerinde ben olsaydım, insanların beni ziyaret etmesini isterdim. İstersen sen de gelebilirsin."

Loren dikkatini Darien'e kaydırdı.

Darien zaten ona bakıyordu. Karanlıkta onu görmek zordu ama alnında ter parıltıları gördüğüne yemin edebilirdi.

Kaşlarını çattı. Ona neler oluyordu? Burası böyle terleyecek kadar sıcak *değildi*.

"Gitmek istiyorsan gideriz," dedi.

Sabrine, "Buket seçmeme yardım edebilirsin. Çiçeklerden benden daha iyi anlıyorsun."

"Elbette," dedi Loren ama dikkati hâlâ Darien'deydi. Yüzündeki kesinlikle terdi ve elinin topuğuyla terini siliyordu. "Darien," diye başladı. "Sen-"

Büyük pencerelerden yanıp sönen kırmızı ve mavi ışıklar suyun erimiş şeker gibi parıltımasına neden oluyordu.

Darien cama doğru yürürken botları gümbürdüyor, Logan ve Tanner da kalkıp onu takip ediyordu.

"Kahretsin, biri bizi polise mi ihbar etti?" Tanner'ın fısıltısı havayı yarararak Darien'e pencerelerin yanında katıldı.

Beyaz ışık parladı ama otoparkta salınan ve camdan süzülen mavi ve kırmızının aksine bu ışık dışarıdan gelmiyordu.

Loren'in güneş tılsımından geliyordu.

Nemli parmaklar ayak bileğini sarmadan ve havuzun dibine doğru çekilmeden önce nefes alma şansı bile olmadı.

GEZGİN

ARBOR, KER EYALETİ

SHAY'IN KAN KÜKREDİ OLARAK VE PENCERE PARAMPARÇA.
AS PAXTON

çığlık attı.

Roman kardeşini yere fırlattı ve Shay yatağın üzerinden atlarken vücudunu çocuğu uçan camlardan korumak için kullandı. Pencerenin yanındaki masaya çarparken kemikleri acıyla havladı ve Roman'ın çantasındaki silahları bulmak için çabaladı.

Yandaki keseden bir tabanca çıkardı. Kalbi göğüs kafesine çarparak en yakındaki yatağın üzerinden kayarak Roman ve Paxton'ın arkasına çömeldiği yere gitti ve dizlerinin üzerinde dönerek silahı kapıya doğrulttu-

Kapı büyük bir gürültüyle açıldı, duvara çarpan tahta parçalandı.

Don'un adamları odaya daldı, silahları karanlıkta parlıyordu.

"YERE YATIN!" Roman böğürdü.

Onu yere çekti ve silah sesleri odayı doldururken başını örttü. Duvarlar ve mobilyalar delik deşik olmuş, havaya yanık barut kokusu yayılmıştı.

Başladığı kadar hızlı bir şekilde ateş kesildi. Shay'in kulakları çınladı, kan beynine hücum etti.

Ölmüş olmalıydı, bu kadarını biliyordu. *Hepsinin* ölmüş ya da en azından yaralanmış olması gerekirdi, üç hedefi de ıskalayamayacak kadar çok sayıda - yüzlerce- mermi isabet etmişti. Ama ölmemişlerdi ve yaralanmamışlardı, çünkü-

Çünkü odanın içinde kıpırdanan, büyük kanatlar gibi koruyucu bir şekilde etraflarını saran gölgeler... O gölgeler Roman'ındı.

Ve bir gök gürültülü fırtına gibi kararıyor ve şişiyorlardı. Shay'in kanı bir uyarıyla titredi. Cildi ürpertiyle karıncalandı.

Roman'ın yavaşça yerden kalkışını, cam parçalarının ve kurşunların kıyafetlerinden kayışını izlerken mide bulantısı midesini sıkıştırdı.

Karanlık sanki canlıymış gibi etraflarında dalgalanırken, gölgeler saçlarını, perdeleri, yorganları uçuran bir kasırgada hareket ediyordu.

Roman'ın ölümcül gücü her saldırganı boğazından yakalayıp havaya kaldırdı ve kukla gibi sallanmaya başladılar. Silahlar yere düştü. Yüzleri morun koyu bir tonuna dönüştü, soluk boruları gazoz kutuları gibi ezildi.

Boğazlarının etrafındaki gölgeler o kadar çabuk daraldı ki, Shay gözünü kırpsa bunu fark etmeyecekti.

Ve bir anda Donovan'ın adamlarının kafaları kesildi.

Kan odaya püskürdü. Shay irkildi, şoktan kıpkırmızı kesilmiş yüzünü buğulandırdı. Cesetler ve kafalar yere çarpıp yuvarlandı.

Kutsal tanrılar.

Bir an için, Roman katliamın arasında nefes nefese dururken -gözleri ısıltılı bir oniks, gölgeler intikamcı bir meleğin karanlık kanatları gibi arkasında dalgalanırken- Shay onun ne kadar tehlikeli olduğunu fark etti.

Yedi. Roman *yedi* adam öldürmüştü.

Ama savaşları henüz bitmemişti ve Roman bu gece burada olan tek Gölge Ustası değildi. Donovan'ın adamları da gölgeleri kontrol edebiliyordu ve daha fazlası da geliyordu.

Komutlar ve tehditler savurarak odaya daldılar ve çok geçmeden büyü yapmaktan bitkin düşmüş olan Roman havaya kaldırılarak yatakların arasındaki duvara öyle bir çarptı ki duvar tavana kadar çatladı. Komodinin üzerindeki lamba düşerek ampulü paramparça oldu.

Paxton'ın ılgılığı, havanın daha fazla ateşle parçalanmasıyla bastırıldı.

Shay, Paxton'ı arkasından itti. *"Yere yat ve arkamda kal!"* Yatağı kalkan olarak kullandı ve üzerine ateş etti. Birkaç adamı yere serdi. Roman, babasının yandaşları odanın içine doğru ilerlerken uzuvlarını geren gölgelerden kurtulmak için mücadele etti. Sayagül bıçak gibi keskin pençeleri ve delici çılgınlıklarıyla üzerlerine çullandı, ejderha oğlunu canı pahasına koruyordu.

Daha fazla ateş edildi, mermiler yatağı delip geçti.

Bir tanesi Shay'in silahına isabet etti. Çarpmanın etkisiyle kemikleri sızladı ve panik içinde bağırdı. Siper aldı.

Kahretsin, parmakları kanıyordu.

"SHAY!" Roman böğürdü. Sesindeki büyük panik başını kaldırmasına neden oldu-

Elbette, iki adam Paxton'ı yakalamış ve odanın içinde sürüklüyorlardı. Sayagül'ün başı dertteydi, ejderha da çılgın kanatlarıyla onların peşinden uçuyordu.

"Paxton! Sayagül bağırdı. 'Hayır! Roman, yardım et! İmdat! Paxton'ı götürüyorlar!'

Shay daha düşünmeden ayağa kalkmış ve odadaki adamların elinden kıl payı kurtulmuştu. Kurşunların gürültüsü onu yarı sağır hale getirmiş ve beynini jöleye çevirmişti ama damarlarında dolaşan adrenalin şoktan daha güçlüydü. Bu onu daha hızlı hareket etmeye, daha hızlı tepki vermeye itti. İhtiyacı olan tek şey buydu.

Bir elinde silah, diğer elinin parmaklarında şimşek, ona saldırmaya cüret eden her aptalı yere serdi. Şimşek yayıldı - ta ki tepeden tırnağa dokunulmaz mavimsi beyaz şimşek çatallarıyla zırhlanana kadar. Sıkıdığı her kurşun, kan fişkirmaları ve acı çığlıklarıyla hedefine isabet etti. Cesetler sinek gibi yere düşüyordu.

O yıldırımın vücut bulmuş haliydi. Fırtınanın ete kemiğe bürünmüş haliydi.

Çıplak ayakları Paxton'a doğru çılgınca koşarken kaldırıma çarptığı anda, gök gürültüsü bir uyarı homurdandı. Kızgın bulutlar birleşti, yağmurla şişmiş karınları sokağı kararttı.

Kanı şimşek gibi yanıyordu, nabızı o kadar hızlı atıyordu ki kalbinin patlayacağına yemin edebilirdi. Ama ateş etmeye devam etti, tetik parmağının altında şaklıyordu.

Bang. Bang. Bang. Bang. Bang. Bang.

Yakınlarda bekleyen üç araba vardı. Paxton ikinci sedanın açık arka kapısına doğru sürükleniyordu, çocuk tekmeliyor, çığlık atıyor ve kurtulmak için mücadele ediyordu. Roman'a dönmek için.

Motelin üzerindeki gökyüzü paramparça oldu.

Şimşek ilk arabayı kulakları sağır eden bir *çatırtıyla* mızrakladı. İnsanlar çığlık attı.

Beyaz ışık mülkü sararak onu kör etti. Shay tısladı ve yanan gözlerini korumak için bir elini havaya kaldırdı. Tökezledi, dik durmak için mücadele etti.

Görmek için-

"Hayır," diye nefes aldı. Paxton neredeydi? *Neredeydi?* Olamazdı

"Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır."

Işık çok yavaş bir şekilde soldu. Gözleri alıştı. Kulaklarındaki çınlama o kadar keskindi ki hiçbir şey duyamıyordu. Döndü, aradı-

Paxton oradaydı. Yıldırım çarpmasından kurtulmuş olan Gölge Efendilerinin hoyrat elleri tarafından ayağa kaldırılıyordu.

Shay şoka girmiş bedenini koşturmuştu. Paxton'la arasındaki mesafeyi dört güçlü adımla kapatırken yanmış saç ve kararmış et kokusu burun deliklerini yaktı.

Karanlık bir şekil soluna doğru hamle yaptı. Morarmış eller onu gömleğinden yakaladı ve kurşun geçirmez yelek giymiş bir gövdeye doğru geri çekti. Arkasına uzandı ve yüklü avucunu piçin yüzüne vurdu.

Parmak uçlarından yanağına ve gözüne şimşekler çaktı. Adam çılgın atarak kendini bıraktı ve uzuvları seğirerek yere yığıldı. Shay çoktan harekete geçmiş, Pax'e doğru koşturmuştu, ayakları taşlara ve camlara çarpıyordu. Silahını kaldırdı. Tetiği çekti-

Boş bir *tıkırtı*. Mermisi bitmişti.

Patinaj yaparak durdu, ayakları kaldırırda yanıyordu ve Paxton'ı sürükleyen Shadowmaster'ın saldırısıyla eğildi-

Çok geç kalmıştı. Yüzüne ters bir vuruş yaptı, halkaları yanağının derisini yırttı.

Shay o kadar sert düştü ki, darbeyi dişlerinde hissetti. Yıldızları gördü. Kirin tadını aldı. Hareket edemedi, nefes alamadı, *düşünemedi* çünkü bir çizme tekme atarak yüzüne çarptı. Paxton onun adını haykırdı. Alnından, burnundan, boğazının arkasından kan fışkırdı.

Çenesine bir tekme daha geldi ve yere düştü. Sertçe.

Roman taze kana bulanmış halde motel odasından çıktı, yüzü gerçek bir öfke maskesiydi.

Pax neredeyse arabadaydı. Onu götürceklerdi-

Shay elleri ve dizleri üzerine yuvarlandı, açık kapıya doğru sürüklenirken gözleri Paxton'ın kollarıyla kilitlendi-

Gözleri simsiyahtı. Mürekkep çukurları gibi parlıyorlardı.

Etraflarındaki soluk tende, çürümüş bir ağacın kökleri gibi yayılan koyu çizgiler vardı.

Elleri omuzlarını kavradı, onu irkiltti-

Ama sadece Roman'dı. Çığlık atıyordu ama Shay ne dediğini duyamıyordu, hiçbir şey duyamıyordu, çünkü onu ayağa kaldırmış ve harekete geçirmişti.

Pax'e doğru değil, *uzağa*.

Shay neden kaçtıklarına bir anlam veremiyordu. Ta ki

Paxton ağzını açana kadar-

Ve *çığlık attılar*, ses o kadar sağır ediciydi ki sanki her iki kulakta da birer boru tipi bomba patlamış gibiydi.

Karanlık güç ayaklarını yerden kesti. Şok dalgaları, bir yumruğun güçlü darbesiyle kırılan cam gibi kaldırımı parçaladı.

Wanderer'ın dış duvarına o kadar sert çarptılar ki, darbe neredeyse kemiklerini kıracaktı.

Shay acı dolu bir çığlık atarak yere yığıldı, sert bir şekilde Roman'ın üzerine düştü, her kası acı içinde çığlık atıyordu.

Nefes alamıyordu.

O. Alamıyordu. Alamıyordu. *Nefes alamıyordu. Düşünemiyordu.* Her kemiği, her kası, her damarı yakıp kavuran acının ötesini zar zor görebiliyor ya da duyabiliyordu.

Tanrıların merhametiyle, sığ bir tatlı, tatlı hava akımı emmeyi başardı.

Bir tane daha...

Bir kez daha, ciğerleri bu kez tam kapasiteyle gerildi.

Kulakları feryat figan, çarpan başını Roman'ın kalçasından kaldırdı-

Gördüğü şey onu hasta etti.

"Yüce Tanrım," diye fısıldadı. Safra boğazını yaktı. Öğürerek, çalkalanan midesini sıktı.

Paxton'ın büyüğü her şeyi yerle bir etmişti. Donovan'ın adamlarının her birini acımasızca katletmişti. Tanrım, baktığı şey... o kadar ürkütücüydü ki, herhangi bir şeyin ne olduğunu zar zor anlayabiliyordu.

Saldırganların cesetleri balon gibi patlamıştı. Kaldırıma, arabalara, motele, her yere kan, beyin parçaları ve neredeyse toz haline gelecek kadar ince parçalara ayrılmış ıslak kemikler sıçramıştı.

Paxton onları öldürmüştü. Her birini.

"Shay," diye boğuldu Roman. Bacağını onunkinin altından çekti ve otururken homurdandı.

Yolun kenarında sendeleyerek ayağa kalkmaya çalışan küçük kardeşine bakakaldı. Paxton sanki bir kâbustan uyanıyormuş gibi şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

Araçlar sanki dökülen yapraklardan daha ağır değillermiş gibi uçup gitmişti. Parçalanmış camlar, birkaç metal ve plastik parçası ve parçalanmış siyah lastiklerden başka bir şey kalmamıştı. Roman'ın arabası bile yola savrulmuştu ve şimdi tavanı üzerinde yatıyordu, etrafında parçalanmış camlardan oluşan bir hale parlıyordu.

Shay'in eline bir şey dokundu. İrkildi ama bu sadece Roman'dı.

"İyi misin?" diye sordu ona. Shay onun dudaklarını okumak zorunda kaldı, kulakları hâlâ doğru düzgün duyamayacak kadar yüksek sesle çığlık atıyordu. Başını sallamayı başardı ve adam ayağa kalkmasına yardım etti. Saçındaki cam parçalarını fırçaladı. Başparmağını burnuyla dudakları arasındaki deriye yapışmış kalın kanın üzerinde gezdirdi.

"Ben iyiyim," diye güvence verdi ona. Sesi tuhaf geliyordu. Uzaktandı. Bir yabancının sesi.

Roman her iki elini de başının arkasına doğru kaydırıp titreyen bir kavrayışla boynunu nazikçe kavradığında nefesi bambaşka bir nedenle kesildi. Yüzünü taradı -sadece bir anlığına, sanki kendini onun iyi olduğuna ikna edercesine. Yaşadığına.

Ve sonra başını salladı, çoğunlukla kendine. Evet, gerçekten de iyiydi. Boynunu bıraktı ve elini tutarak parmaklarını onunkilerle birleştirdi. Birlikte Pax'a yaklaştılar; cam, kan ve Tanrı bilir daha neler üzerinde dikkatle yürüyorlardı.

Roman biraz uzakta durakladı, sanki yaklaştığı kardeşi değil de vahşi bir hayvanmış gibi. "Pax?" diye mırıldandı.

Paxton'ın gözleri onlara doğru kaydı ve sanki onları yeni fark ediyormuş gibi genişledi. Sesini bulması bir anını aldı.

"Özür dilerim." Paxton'ın özü boğuktu, çenesi sallanıyordu. Gözlerinden yaşlar süzülüyor, yüzündeki pisliği temizliyordu. Shay'in gördüğü koyu çizgiler... gitmişlerdi ve gözlerindeki tüm siyahlık da öyle. Düzensiz bir hıçkırık içini tırmaladı. "Özür dilerim, *çok özür dilerim!*" Gürültülü, kesik kesik bir nefes daha. "Ben- ben- ben- ben- ben- istemedim."

Roman Shay'in elini bıraktı ve öne doğru tökezledi. Dizlerinin üzerine çökmeden önce sadece iki adım atabildi ve kollarını Pax'e doğru açtı. "Buraya gel," diye hıçkırıklara boğuldu.

Paxton koşarak Roman'ın kollarına atıldı.

"Geçti," diye nefes aldı Roman, Paxton hâlâ şoktayken ona çarptı ve kollarında tamamen sarkarak usulca ağlamaya başladı. "Her şey yolunda, Pax. Her şey yolunda. İyisin, seni tuttum. Seni yakaladım. Sen yanlış bir şey yapmadın-"

"Onları ben öldürdüm!" Paxton feryat etti. Shay'in kalbi onun için kırıldı. O korkunç adamlar önce ona zarar vermeye çalışmışlardı ama o burada, kazara onlara zarar verdiği için ağlıyordu. *"Onları öldürdüm, onları öldürdüm! Ben bir canavarım-"*

"Beni dinle," diye yumuşak bir sesle ısrar etti Roman. *"Dinle."* Gözlerinin içine bakabilmek için Paxton'ı geri çekti, başparmaklarıyla Paxton'ın yanaklarındaki yaşları sildi. "Sen bir canavar değilsin, Pax. Yanlış bir şey yapmadın. Bu bir kazaydı, tamam mı? Sadece bir kazaydı, Pax. Hepsi bu."

Roman ona tekrar sertçe sarıldı. Paxton onun omzunda ağladı, ince kolları ağabeyinin boynunu sıkıca kavradı, parmakları yırtık ve kan lekeli gömleğinin içinde kıvrıldı.

Shay'in gözüne bir parıltı ilişti. Birkaç metre ötede yerde duran bir telefonda bu.

Shay parmak uçlarına basarak telefonun yanına gitti, çakıl taşları ve cam parçaları parçalanmış ayaklarına batarken topallıyordu. Gözleri kararmış bir halde ekrana baktı.

Çağrı süresinin üzerinde gördüğü isim -11:03 ve hâlâ geçiyor- midesinin bulanmasına neden oldu.

"Roman," diye mırıldandı.

Göz ucuyla Roman'ın başını çevirdiğini gördü. Shay sıyrılmış parmağıyla cihazı işaret etti.

Roman yüzünü buruşturarak ayağa kalktı. Paxton'ın elinden tuttu ve birlikte yanlarına geldiler.

Bir an için üçü de orada durdu. Sessizce telefona baktılar.

Roman kanlı ve titreyen elleriyle telefonu aldı ve kulağına götürdü, nefesini tutarak dinledi. Karşı taraftaki kişi konuşmadı ama Roman'ın solgun yüzündeki ifadeden babasının orada olduğunu anladı. Babasının, oğlunun sessizliği bozmaya cesaret edip edemeyeceğini görmek için beklediğini biliyordu.

Roman da tam olarak bunu yaptı. "Bir daha peşimize düşersen," diye uyardı Roman alçak ve ölümcül bir sesle, "sıradaki sen olursun."

Telefonu yere fırlattı ve botunun topuğunun altında ezdi.

ANGELTHENE REc CENTER

ANGELTHENE, W EYALETİl THEREDGE

DARIEN DALMADAN ÖNCE CEKETİNİ ÇIKARMAYA ANCAK VAKIT BULABILDI.
havuza girdi, su bir bomba patlaması gibi etrafına püskürdü.

Oraya girmesi sadece iki saniye sürmüştü ve Loren neredeyse dibe varmıştı bile, su hortlakları onu aşağı sürüklerken elini ona uzatıyordu...

Aşağı.

Aşağı.

Wraith'ler, yani kocakarı formuna bürünen su hayaletleri tamamen sudan oluşuyordu; kalp atışları, kanları ya da auraları yoktu, bu da sizi boğmaya çalışana kadar varlıklarının fark edilmesini imkânsız kılıyordu.

Öldürmek de imkansızdı. Büyü Wraithler üzerinde işe yaramıyordu. Onların elinden kurtulmak için fiziksel olarak yeterince güçlü olmanız gerekiyordu ve eğer değilseniz boğuluyordunuz. Bu kadar basitti.

Bir insana karşı üç Wraith iyi bir oran değildi.

Havuzun dibinde karanlık bir şekil dalgalanıyordu. Siyah, dumanlı ve uğursuz bir enerjiyle titreşen, havuzun zeminini çatlatan sivri bir yaraydı bu. Ona bakmak bile Darien'in başını döndürüyordu. Wraithler Loren'i tekmeleyerek ve çırpınarak o yaraya doğru sürüklüyorlardı, sıvı parmakları ayak bileklerine pranga gibi sıkıca sarılmıştı.

Darien olabildiğince hızlı yüzdü. Bir Dalgalanma ensesinde nefes alıp veriyordu ama siyahı gözlerinden uzak tutmayı başardı. Başaramazsa, doğru düzgün göremeyecekti.

Çoktan dibe varmış olmalıydı. Ama ne kadar yüzerse havuz o kadar derinleşiyordu. Ciğerleri oksijensizlikten yanıyordu ama Loren sürüklenip *sürüklenip* kendisinden uzaklaşırken o hareket etmeye devam etti, inanılmaz derinliklere daldı.

Su daha da koyulaştı. Daha da derinleşti. Nefesini tutmak zorlaştı.

Bir şey değişti. Su titreşti ve atmosfer sanki bir kavşağa giriyormuş gibi açıldı. Sıcaklık sıfırın altına düştü, bu düşüş o kadar ani oldu ki kalbi şok geçirdi.

Loren kıkırdayan hayaletleri tekmeleyip iterken gözlerini ondan ayırmadı. Yerdeki kara lekeye çok yaklaşmıştı. Eğer hortlaklar onu bir metre daha aşağı çekerse, ölmüş olacaktı.

Ve Darien onu kaybedecekti.

Derin, yankılanan bir gümbürtüyle işaret daha da açıldı, bir ağız yutmaya hazırlanıyordu-

Sikeyim. *Siktir, siktir, siktir.* Darien daha sert tekmeledi ve daha derinlere yüzdü, sürekli elini uzattı.

Hadi bebeğim, hadi bebeğim, diye düşündü. *Savaş Loren!*

SAVAŞ!

Sanki onu duymuş gibi yaptı. Kollarını ve bacaklarını hayaletlerin sulu pençesinden kurtardı. Kemikli suratına bir tane patlattı ve kendini suyun içinde yukarı doğru tekmeledi, elini uzattığında parmakları yayılıyordu.

Parmakları birbirine değdi-

Gökkuşağı ışığı *patladı.*

Şaşkınlıkla bağırды, ağzından baloncuklar fışkırdı. Ama Loren'in elini bırakmadı, gözlerini kapatmak zorunda kaldığında bile, ışık göremeyecek kadar kör ediciydi.

Wraithler sudan gelen çılgınlıkla gölgelere doğru kaçışırken, bedenleri göksel ışıpta buharlaşıyordu.

Darien Loren'i bulmak için suyun içinde dolanırken acıyan gözlerini yarı kapalı tuttu. Onu sıkıca kavrar kavramaz kollarını beline doladı, vücuduna doğru çekti ve yüzmeye başladı. Birlikte yüzeye doğru tekmelediler.

Işık azalırken gözlerini tamamen açtı ve havuzun zeminine bir bakış attı.

Yara izi dalgalanarak kapanıyor, siyah dikişler duman gibi dalgalanarak birbirine yapışlıyordu. Sanki gökkuşağı ışığından kaçıyormuş gibi geri çekiliyordu. Loren'in büyüünden.

O yara izi.

Lanet olası bir *geçitti*.

Ve tanrıların lütfuyla Loren az önce onu kapatmıştı.

Soluk soluğa ve yutkunarak yüzeyden dışarı fırladılar.

"İyi misiniz?" Sorusu binanın içinde yankılandı. "İyi misin?" dedi tekrar. Bir koluyla onu göğsüne doğru daha sıkı çekti, diğer eliyle de öksürüp dururken ıslak saç tellerini yüzünden uzaklaştırdı, gözlerinin akı klordan kızarmıştı.

"İyiyim," diye cevap verdi ama hâlâ öksürüyordu. Kolları adamın boynuna dolanmak için yukarı kalktı. "Ben iyiyim. Ben iyiyim."

"Emin misin?"

"Evet. Ama ne olduğunu bilmiyorum."

"Hadi, seni buradan çıkaralım ve kurulayalım." Bir koluyla kızın beline sarılan adam, diğer koluyla onları havuzun kenarına doğru itti. Kız onun boynuna sarıldı, vücudu soğuktan şiddetle titriyordu. "Kolyen," dedi adam.

Kadın başını kaldırıp ona baktı. "Ne?"

"Kolyen gitmiş. Tılsımın." Parmakları el yordamıyla boynuna gitti. "Benimkini al ve tak, lütfen." "Hemen şimdi mi?"

"Evet."

Arkasına uzandı ve tılsımı çözdü. Bu bir kucaklaşma gibiydi ve ona doğru eğilme dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldı, yanağı onunkine o kadar yakındı ki neredeyse sürtüneceklerdi. Kolyeyi taktı, sonra ona sarıldı, kollarını boynuna doladı.

"Özür dilerim." Özrü dişlerinin gıcırdamasıyla bölündü.

"Üzgün müsün?" Darien tekrarladı. Yüzünü daha iyi görebilmek için onu vücudunun ön tarafına doğru kaydırarak yeniden konumlandırdı, hâlâ havuzun kenarına doğru tekmeliyordu. "Ne için üzgünsün?"

Parmakları adamın teninde daha sert titriyordu, aptal su hâlâ cehennem gibi dondurucuydu. "Seni ıslattığım için."

"Beni her zaman ıslatabilirsin," dedi, yüzlerini aynı anda birbirlerine çevirdiklerinde burnunun ucu neredeyse onunkini sıyrıyordu. Fırsatını bulmuşken onu nemli yanağından öptü, bu hareket kızın yüzünü pembeye boyayarak ısıttı.

Kahretsin, buna bayılmıştı.

"Birbirimize kızma konusunda pek iyi değilsin," dedi.

"Kızgın olan tek kişi sensin tatlım," dedi usulca. "Sadece beni affetmeni bekliyorum."

Havuzun kenarına ulaştılar. Darien önce onun dışarı çıkmasına yardım etti, elleriyle kalçalarını kavradı.

O zaman o çekildi kendisi Yukarı, onun sırlıslıkla
giysiler Sıçrama her yerde su-

Ve tanımadığı bir çift bot görüş alanına girince donakaldı. Yavaşça iki ayağını da yere bastı ve doğruldu...

Ve sekiz polis memurunun etrafını sardığını gördü. Tanner kelepçelenme aşamasındaydı. Logan ve Sabrina polis grubunun kenarında durmuş, şaşkın ve ne yapmaları gerektiği, geri çekilmeleri mi yoksa müdahale etmeye çalışmaları mı gerektiği konusunda ikilemde kalmış görünüyorlardı. Darien'in ceketi Sabrina'in kolunun üzerine örtülmüştü.

Atlas'ın bileklerine kilitledikleri bir çift halka...

Volkanik camı delip geçen sıcak lav gibi parlayan, turuncu-kırmızı çizgileri olan parlak bir siyahtı. Darien buradan bile o çizgilerde titreşen ham, kadim büyüü hissedebiliyordu.

Gözleri kısa süreliğine kapandı.

Lanet olsun. Bunların ne olduğunu çok iyi biliyordu.

Tanner'ın gözleri onunkilere kilitlendiğinde, "*Uslu dur*" der gibi bir uyarıyla genişledi. *Olay çıkarma.*

Sikerim öyle işi. Olay çıkarmak onun uzmanlık alanıydı.

Bunun üzerine Darien, "Neler oluyor?" diye sordu.

Ön tarafa en yakın memurlar ayrıldı ve Darien'in yumruklamaktan başka bir şey istemediği bir yüz ortaya çıktı. Ve yumruklamak. Ve yumruklamak.

Ve bu herif ölene, kafatası kırmızı bir yapışkandan başka bir şey olmayana kadar yumruklamaya devam etmek.

Yveswich MPU'dan Dedektif Glen'di. Güç alanını erkenden kuran aynı hıyar.

"Darien Cassel," diye bağırdı Glen, tükürükler havada uçuşuyordu.

"Tutuklusun!"

"*Hangi lanet suçlamayla?*" diye hırladı.

"Hmm, bir bakalım...", diye başladı Glen, iki memur Darien'in arkasından gelip kollarını o kadar geriye doğru büktiler ki, acı aklı başında her adamı dizlerinin üzerine çöktürebilirdi. Kelepçeler metalik *tıkırtılarla* bileklerini ısıırıyordu.

"Haneye tecavüz," diye keskin bir sesle başladı Glen, suçlamaları parmaklarının ucuyla sayarak. "Haneye tecavüz; saldırı ve darp; uyuşturucu bulundurmak; suçtan elde edilmiş mal bulundurmak; hırsızlık; vandalizm; kundakçılık; cinayet; cinayete yardım ve yataklık..." Ona zalimce bir gülümseme verdi. "Dahası da var. Devam edeyim mi?"

Darien'in kanı kaynadı. Haydut gölgesinde hırladı.

Darien yumuşak bir solukla başını yana çevirdi, kolları hâlâ arkasına bağlıydı.

Ruhu bedenini terk etti. Çünkü Loren- Bir polis memuru onu kelepçeliyordu.

"HEY-ellerini çek!" diye bağırdı, komutu odada çınliyordu.

"Darien," diye nefes nefese kaldı. "Neler oluyor?"

"ELLERİNİ ÇEK!" Başını geriye doğru savurup kırbaçladı ve bir memurun burnunu keskin bir *çatırtıyla* parçaladı. *Polis* memuru acı içinde bağırıırken, bir başka polis memuru da kayarak havuza düştü ve Darien "*ELLERİNİ ÇEK DEDİM!*" diye *kükreirken* acıklı bir çığlık attı.

Glen bir tabanca çıkardı ve

Loren'in kafasına doğrulttu.

Darien dövüşmeyi bıraktı. Kaskatı kesildi. Nefesini tuttu.

Oda öylesine sessiz, öylesine durgundu ki, emniyetin açılma sesi ateşlenmiş bir mermi gibi yankılandı.

Darien'in kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki, kalp krizi geçirecekmiş gibi hissediyordu. Derisi terlemeye başladı, sanki burası bir milyon dereceymiş de soğuk havuz suyuyla sıırıslıklam olmamış gibi.

"Darien, sorun yok," demeye çalıştı Loren, sözcükler zayıf ve soluk soluğaydı. Ama sorun vardı. Ona dokunuyorlardı, güzel kafasına silah doğrultmuşlardı ve o nefes alamıyordu.

Nefes alamıyordu. O kadar çok titriyordu ki, kelepçelerin zincirleri takırdıyor, derisinin altındaki güç geriliyordu.

"Dur," diye bağırdı. Glen başını eğdi, parmağı tetikle oynuyordu. Darien yalvarırken sesinin ne kadar güçsüz çıktığını umursamadı -kelimenin tam anlamıyla *yalvardı*, "Onun yerine bana doğrult."

Bir sessizlik daha. Kimse kımıldamadı. Kimse nefes almadı.

Glen iyice düşündü, dar gözleri eleştirel bir değerlendirmeyeyle Darien - Şeytan- ve Darien'e yalvaran bakışlarla bakmaya devam eden insan kız -canlı bir melek- arasında gidip geliyordu.

Ve sonra kolunu Darien'e doğru salladı, o kadar yaklaştı ki namlusu neredeyse alnını sıyıracaktı.

Loren boğazından küçük bir ses çıkardı.

Darien, Görüş gözlerini yutarken siyahı gördü-

"Ah, ah, ah," dedi Glen başını sallayarak. "Yerinde olsam bunu yapmazdım. Tabii küçük kız arkadaşını istemiyorsan-" Silahını kısa bir süre için tekrar ona doğru salladı, bu hareket Darien'in kanını kaydattı. "- Kötü davranışlarının bedelini ödemek için."

Darien kıpırdamadı.

Ve bir anda gözlerindeki siyahlık kayboldu.

Glen'in dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "Bu daha iyi," diye mırıldandı. "İyi köpek." Darien daha sert titredi, ciğerleri yanıyordu. "Giydiğin şey, Darien," diye devam etti Glen, sesi kendini beğenmiş bir tavırla doluydu, "bir çift brynstan kelepçesi. Diğer adıyla-"

"Brimstone," diye homurdandı Darien.

"Doğru. Ve kükürt sadece bir kişinin büyüsunü etkisiz hale getirmekle kalmaz, aynı zamanda-"

"Geri teper ve kullanmaya çalışırsam beni öldürür," diye tamamladı

Darien soğuk bir ifadeyle. Glen ona ölümcül bir gülümseme verdi.

"Demek bir beyni varmış."

Arkasında duran polis memuru kelepçelerini kilitlemeyi bitirirken Loren yalvaran gözlerini Darien'den ayırmadı. Sıradan, kükürt değil. "Sorun yok," diye mırıldandı. "Her şey yoluna girecek."

Ama Darien'in göğsü kabardı, yirmi dört yılını inşa etmek ve ağır bir şekilde güçlendirmek için harcadığı tüm o duvarlar sonunda yıkılmakla tehdit ediyordu.

Bu iyi değildi. Bunların hiçbirisi iyi değildi.

"Sessiz kalma hakkına sahipsin," diyordu polis ona. "Söyleyeceğin her şey mahkemede aleyhine delil olarak kullanılabilir ve kullanılacaktır-"

"Üstünü değiştirmesi gerekiyor," diye homurdandı Darien. "Onu bu şekilde içeri alamazsın, donacak."

Glen yüzüne doğru yaklaştı. Tükürecek kadar yaklaştı. Isırmak için. Eğer bu pislikler Loren'e zarar vererek misilleme yapmasalardı, Darien bunu yapabilirdi - yanağını ısırpı koparabilirdi. Ama onun için kaçındı. Glen başını bir o yana bir bu yana eğmiş, kemikli burnunun altından aleni bir tiksintiyle onu incelerken bile.

Loren'in kelepçelerini tutan memura keskin bir baş hareketiyle işaret etmesi sonsuza kadar sürecekmış gibi görünüyordu.

Loren bir kez daha, "Sorun yok," diye güvence verdi ama sözleri zorluydu ve Darien onun zorlukla nefes aldığını söyleyebiliyordu. Memur onu kolunun üst kısmından kavradı ve soyunma odasına götürdü.

Başka bir adamın ona bu şekilde dokunduğunu görmek... özellikle de bundan hoşlanmadığını bildiği halde...

Bu bir işkenceydi. Sanki biri onu kalbinden bıçaklamış ve bıçağı yavaşça çeviriyormuş, kanı yere sıçırıyormuş gibi hissediyordu. Baktığı şey tüm dünyasıydı ve orada durup kızın bir suçluymuş gibi etrafta dolaştırılmasını izlemekten başka bir şey yapamıyordu.

Kapının önünde durduklarında, polis kelepçelerini açarken gözlerini kızından ayırmayı reddetti. Kız arkasını dönüp karanlık odada gözden kaybolduktan sonra bile, köşede kaybolmadan önce gözleri kısa bir süre onunkilerle buluştu, izlemeye devam etti, kimsenin oraya girmediğinden veya gözetlemeye çalışmadığından emin oldu. Eğer girerlerse, hepsini katledecekti, hiç şüphesiz. Brynstan onu da öldürse bile, onu savunurken seve seve öldürdü.

Glen hâlâ aynı alaycı ifadeyle onu izliyordu. Darien ona bir kez bile bakmadı.

"Hm," diye alay etti Glen. "Şeytan'ın sadece beyni değil, kalbi de var gibi görünüyor," diye düşündü, sesi buz gibiydi. Bahsettiği kalp öfkeyle çarpıyor, kelepçelerindeki zincirler kısıtlamayla çınılıyordu. Yumruklarını öyle sert sıkıyordu ki, sağ elindeki kaslar ve kemikler yanıyordu. "Bu ilginç olacak."

Darien kara bakışlarını Glen'e çevirdi -sadece bir anlığına. Pislik herif ona ayakkabısının altındaki bokmuş gibi bakıyordu.

Darien aralarındaki yere tükürdü.

Glen kaşlarını çatarak ayakkabılarına baktı. Bakışlarını Darien'inkilere kaldırdı. "Buna pişman olacaksın," dedi sessizce.

Bu gece için kim pişman olacak göreceğiz, seni sikik alet.

Birkaç dakika sonra Loren tamamen giyinmiş ve baharlık ceketinin fermuarını çekmiş olarak dışarı çıktı. Arkasını döndü ve ellerini memura uzattı. Kelepçeler kadının narin bileklerine takılırken Darien nefes nefese kalmıştı.

Memurlar onu ileri doğru iterken Darien kurtlara, "Ivy'yi çağırın," dedi. "Ivy'yi çağırın, hemen."

"Evet, Ivy'yi ara," dedi Glen, ses tonu acımasızdı. Alaycı. "Kocasıyla da konuşmak istiyoruz." *"Onları istasyona götürün!"* diye bağırmadan önce Darien'e düşmanca bir bakış attı.

GÜNEY KIYI İLÇESİ

YVESWİ CH, KER EYALETİ

GÜNEY SAHİL BÖLGESİ'NDE BİR İSYAN PATLAK VERMİŞTİ.

Düşes'ten birkaç blok ötede, askeri üssün yakınında, sokakta toplanan büyük kalabalığın arasından geçerken Max elini Dal'ın elinin üzerinde sıkıca tutuyordu.

Burada binlerce insan olmalıydı. Yüzlercesi tutuklanıp ekip arabalarına bindirilirken, sayısız kişi de yağmalıyor ve tahrip ediyordu. Araçlar ve binalar ateşe veriliyordu. İnsanlar sığınaklara koşuyor, bulabildikleri her güvenli alana barikat kuruyorlardı. İsyancılar camları kırıp taşıyabildikleri her şeyi çalarken alarmlar ve sirenler havayı delici çığlıklarla yarıyordu. Birçoğu çevik kuvvet teçhizatı giymiş polisler karşı direnirken, diğerleri yakalanma tehdidinden kaçıyor, K-9 Familiar'lar peşlerinde havlıyordu. Siluetler ara sokaklarda kovalanıyor, birkaçı yangın merdivenlerine tırmanıyor, vampirler ise deri kanatları üzerinde yer değiştirip olay yerinden kaçıyor.

Silahlı askerler askeri üssün çitlerle çevrili çevresine konuşlanmıştı, silahları hazır. Üssü kaplayan büyüler, bu insanların zorla içeri girmelerini engelleyen tek şeyin yakma tehdidi olduğunu gösteriyordu. Askeri personel, polisler ve MPU ajanları megafonlarla bağırarak insanları geri çekilmeleri, düzeni sağlamaları ya da vurulma veya hapse atılma riskini göze almaları konusunda uyarıyordu.

Travis ve Jewels, çığlık atan ve küfreden vampirler, kurtlar, veneficae'ler, insanlar ve tek tük cehennem zebanilerinin arasından geçerek Max'in arkasından geldiler. Böyle büyük kalabalıklarda bile, hiçbir zaman çok fazla

onlar gibi insanlar-cehennemlikler. Onların türü Terran nüfusunun sadece küçük bir yüzdesini oluştuyordu.

Travis ve Jewels'in arkasından Aspen ve Malakai geliyordu, gözleri kömür karasıydı. Malakai'nin gücü etrafında karanlık bir parıltıyla uğulduyor, boynunu büküp binlerce kafanın üzerinden müstahkem alandaki askeri teçhizata ve silahlı askerlere bakıyordu.

"Bütün bunlar ne için?" Travis bağırdı. Jewels parmak uçlarında onun önünde durdu, insanlar etraflarında hareket edip birbirlerini itip kakarken Travis'in uzun formu tarafından korundu.

Max kalabalığı tarayarak, "Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Ama bu insanlar mutlu değil."

Önünde bir cadı duruyordu, sırtı ona dönüktü. Elinde cep telefonu vardı, kamerası kayıt yapıyordu. Mikrofona yüksek sesle konuşuyor, sanki sahneyi yayınlıyormuş gibi -görünüşe bakılırsa hepsini buraya hapsettiği için orduya ateş püskürüyordu.

Adam onun omzuna dokundu. "Hey!" diye bağırdı. "Hey-özür dilerim! HEY!" Sonunda dönüp ona bakana kadar ona birkaç kez daha dokunmak ve biraz daha bağırarak zorunda kaldı, gözbebeklerinin etrafındaki halkalar caddenin karşısındaki yanan bir arabanın ışığını yansıtıyordu. "Telefonun çalışıyor mu?"

"Ne?" diye bağırdı gürültünün içinde, bir elini kulağına götürerek.

"Telefonunuz!" Kadının elindeki cihazı işaret etti. "Çalışıyor mu?"

"Servis mi demek istiyorsun? Hayır, bu yüzden buradayız, elimizde kanıt olsun diye kayıt yapıyorum! Bu piçler servisi kestiler!" Elini soğuk havaya sokarak askeriyei işaret etti.

Yüzündeki kan çekildi.

Hay sikeyim. Demek sadece ankesörlü telefonlar değilmiş. "Bunu neden yapsınlar ki?" diye sordu ona.

"Örtbas ediyorlar!" dedi yanındaki büyücü. "Bizi susturmaya ve bu pisliğin halka sızmasını engellemeye çalışıyorlar! Yaptıkları şey yanlış - bizi serbest bırakmaları gerekirdi! Bir sürü saçmalık." Arkasını döndü ve tükürükler saçarak polisler ve askerlere küfürler savurmaya devam etti.

Max nefes alamıyormuş gibi hissediyordu. Bu ceket çok sıcaktı, bu insanlar çok yakındı ve kapana kısılmışlardı.

Buradan asla çıkamayacaklardı, değil mi? Ailesini ya da evini bir daha asla göremeyecekti.

Dallas yorgun ve solgun gözlerle ona baktı. Yenilmişti, tamamen yenilmiş görünüyordu. Yaşlanmış. Tam olarak Max'in hissettiği gibi.

Travis Max'in kulağına yaklaşarak, "Şimdi Darien'e nasıl ulaşacağız?" diye bağırdı.

Ulaşamazlardı. Servis olmadan hiçbir yolu yoktu.

Sıkışmışlardı. Bu sefer gerçekten.

Ve her ne sebeple olursa olsun, hükümet telekomünikasyon ağını kesmeye karar vermişti. Burada gerçekten neler olduğunu örtbas etmek ve halka bariz bir yalan söylemek için.

Silah sesleri havada patladı. Kalabalık çığlık attı ve siper aldı.

İnsanlar kaçmak için çılgınca koşarken diğerlerini devirdi.

Max'e bir şey öyle sert çarptı ki yere düştü. Çenesi ve avuç içleri parçalanarak kaldırırma çarptı.

ÇAT!

Yer öyle şiddetli sarsıldı ki beyni kafatasının içinde takırdadı. Güç onu kaldırırma yapıştırdı, etrafındaki insanlar yere düştü.

Şehrin derinliklerinde, füzeler hedeflerini vurdukça canavarlar çığlık atıyor ve kükrüyordu. Topçu saldırısından gelen renk ve ışık parıltıları, inleyen gölge kütlelerinin kıvrımlarını ve kenarlarını yaladı, Boşluk dökülen mürekkep gibi yayıldı. Sanki büyük ve korkunç bir canavar, geniş kanatlarıyla şehri gölgede bırakıyordu.

Kulakları çınlayan, başı dönen Max kendini ellerinin ve dizlerinin üzerine itti, koşarken parmaklarına basan insanlar yüzünden yüzünü buruşturdu.

Dallas. Dallas hangi cehennemdeydi?

Ayağa kalkmak için mücadele etti ve sonunda kalktığında sendeledi ve sallandı. Hiçbir şey duymuyordu, başını sağa sola çevirip diğerlerini ararken görüşü bulanıklaşıyordu. Kalbi kulaklarında çılgınca bir ritimle çarpıyordu. *Güm güm. Güm güm. Güm güm.* Omuzları önden ve arkadan morartıcı bir güçle ona çarpıyor, onu bir o yana bir bu yana savuruyordu.

Kahretsin. Kahretsin. *Kahretsin, kahretsin,* herkes hangi cehennemdeydi?

Dallas ve Travis.

Jewels, Malakai, Aspen... Hepsi gitmişti! "Max!"

diye seslendi zayıf bir kadın sesi.

"Dallas?!" diye bağırdı nefes nefese. Öne doğru tökezledi ve neredeyse dengesini kaybediyordu, başı dönüyordu. "*Dallas!*"

"Bu tarafa! Max, buraya gel!"

Yere yığılmıştı, insanlar itişip kakışırken ve ona çelme takarken ayağa kalkamıyordu. Eğildi ve başını eliyle kapattı.

ensesine bir çizme yediği sırada kollarını kaldırdı.

"Dallas!"

"Max!" Ayağa kalkmaya çalıştı ama kanatları onu engelledi. İnsanlar kanatlarına basıyor ve onu geri çekiyordu. Kanadı birinin ayağına takılınca acı içinde haykırdı ve adamın ayağı takılıp yere çarparken o da geriye doğru sürüklendi.

Max bir boğa gibi saldırdı. Ona ulaşmak için bir vampirin ağzına ve bir melez büyücünün çenesine yumruk attı. Diğerleri onun kudretinin -kör öfkесinin- altında kaldı ama onlar umurunda bile değildi. Dal'e ulaşmak zorundaydı. Travis'i bulmalıydı.

"Dallas!" Onu sıyrıklarla dolu ellerinden yakaladı ve sol kanadına basan bir büyücüyü kenara itti. Bu sefer bir vampiri daha itti, adamın ayakkabısı diğer kanadındaki açıkta duran kabloları ezdi. *"Bırakın onu!"* diye bağırarak onu yukarı çekti. Kanatları bükülmüştü, eskisinden daha kötüydü, yanağı ve çenesi sıyrılmıştı, kanlıydı ve çakıl taşları ve cam tozlarıyla kaplıydı. *"İyi misin?"* Adam yüzündeki çakılları fırçalayıp kanı silerken kadın irkildi.

Yakınlarda bir şey yere çarptı.

Beyaz duman patladı. İnsanlar çığlık attı ve dağıldı.

Max tükürdü ve öksürdü, gözleri o kadar çok yanıyordu ki onları açık tutamadı.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldı Dallas, boğuluyordu. *"Max!"*

Arkalarındaki kaldırımında bir teneke kutu daha takırdadı. Daha fazla duman havayı boğdu.

Nefes alamıyordu.

"Max!" Dallas bağırdı. Parmakları ceketini buldu ve sıkıca kavradı. *"Max, neler oluyor? Göremiyorum-" Öksürük. Öksür.* *"Gözlerim-" Öksürük.* *"Onları açamıyorum-"*

"Dayan!" Zar zor konuşabiliyordu, göz yaşartıcı gaz onu öksürmeye zorluyordu ve öğürüyordu. Ciğerleri asitle doluymuş gibi yanıyordu. İnsanlar onu her taraftan itip kakıyor, ona ve Dallas'a çarpıyor ve neredeyse onları ayırıyorlardı. *"Dayan, seni tuttum!"* Max söz verdi. *"Bana tutunmanı istiyorum, tamam mı? Tuttum seni! Bizi buradan çıkaracağım!"*

"Max-" Öksürük. Öksürük. *"Bekle-bekle, nefes alamıyorum-"*

"Dallas, bana bak." Belki de bunu söylemek yanılttı, çünkü bulanık gözlerini zorlukla açık tutabiliyordu, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. O

yüzünü bulmayı başardı ve nazikçe kavradı. "Dallas, beni dinle. İyi olacaksın. Ama bana güvenmen gerek!"

"Tamam." Sözcükler soluk soluğa ağzından döküldü. Gözlerini de bir saniyeden daha uzun süre açık tutamıyordu. Burnu akıyordu, yüzü kıpkırmızıydı.

"Gözlerini kapat ve bana tutun!" dedi tekrar. "Ne olursa olsun bırakma."

Onu elinden tuttu, parmaklarını sıkıca birleştirdi ve akan gözlerini kısıarak ve yol boyunca bir ciğerini sökerek onu kargaşanın içine doğru götürdü. Etraflarında sirenler çalıyor, insanlar onlara çarpıyor, daha fazla silah patlıyor, daha fazla göz yaşartıcı gaz kutusu kaldırırma çarpıyordu. Tam bir çılgınlıktı.

"Diğerleri nerede?" Dallas bağırdı, boştaki eli ceketinin arkasını yumrukluyordu. "Diğerlerini bulmak zorundayız."

Daha fazla mermi sesi onu bastırdı. İnsanlar çığlık atarak kaçıştılar, sokağı sisleyen göz yaşartıcı gaz yüzünden kör olmuşlardı.

"Onları bulacağız!" diye söz verdi. "Sadece bana tutunmaya devam et. Sakın bırakma."

Sözüne sadık kaldı ve onu dışarı çıkardı. Duman nihayet dağılıyordu ve hâlâ öksürüp solumalarına rağmen yeniden nefes alabiliyorlardı. Görebiliyorlardı. Burada daha az insan vardı, daha az tehdit vardı, polis ya da askeri personel yoktu, sadece birkaç yanan araba vardı.

"Bekle," diye mırıldandı Dallas. "Dayan, durmam gerek." Elini bıraktı ve sendeleyerek kaldırırma doğru yürüdü, bükülmüş kanatları dengesini bozmuştu.

Ayağı takıldı ve bir telefon direğine çarptı. Kollarını direğe dolayarak kendini sabitledi ve yanağını tahtaya dayadı, kızarmış yüzü gözyaşlarıyla parlıyordu.

"Dallas?" diye mırıldandı.

Bir an için orada öylece durdu, direğe sarıldı, akan gözleri çöp ve kırık camlarla kaplı kaldırırma sabitlendi.

Sonra yüzü öfkeyle değişti ve omzunun üzerinden uzanıp kanatlarındaki tüyleri yolmaya başladı.

Max öne doğru bir adım attı. "Dallas-"

Çığlık attı, sesi düzensiz ve barbarcaydı. "Aptal, *aptal*, *APTAL!* Bu aptal şeylerden *nefret ediyorum*, *onlardan nefret ediyorum*, *onlardan nefret ediyorum!* Onları çıkarttırmam lazım!"

"Düzeltilmek mi istiyorsun?"

"Hayır, çıkarılmalı! Artık onları istemiyorum! Filo için bir asker olmak istediğimi sanıyordum, ama bu sadece aptal ailemin konuşmasıymış! Tüm hayatım *onların* vermemi istediği kararlardan ibaretti. Roark şöyle, Taega böyle! Peki ya *Dallas*? *Ben* ne olacağım?" Kendini göğsünden dürttü, gözleri öfkeyle irileşmişti.

Max olduğu yerde kaldı, daha fazla yaklaştırmaya cesaret edemedi. Boşluk. Boşluğa ihtiyacı vardı.

Nefes nefese telefon direğine yaslandı ve bacaklarını önüne atarak kaldırıma doğru kaydı. "Yaşadığımız onca şeyden sonra," diye devam etti, sesi sirenler ve uzak patlamalar tarafından neredeyse bastırılan sessiz bir törpüydü. "Savaşlar, patlamalar, yaralanmalar, *stres...*" Yutkundu, göğsü kabardı. Gümüş halkalı gözlerini onunkilere kaydırdı. "Artık bununla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyorum," diye itiraf etti.

Max'in boğazı düğümlendi. "O zaman ne istiyorsun Dal?" diye sordu nazikçe. "Bana *Dallas'ın* ne istediğini söyle."

"İstiyorum..." Tereddüt etti. Max daha önce hiç böyle bir şey sorulmadığına bahse girerdi.

-Ne istediğini. "Ben..." diye yeniden başladı burnunu çekerek, "daha sakın bir hayat yaşamak istiyorum."

"Daha sessiz bir hayat," diye tekrarladı adam başını sallayarak. "Tamam, sessizlik kulağa hoş geliyor. Aslında kulağa harika geliyor," diye ekledi küçük bir kıkırdamayla, sokağı daha fazla gürültü sarsarken.

Dallas iki eliyle yüzünü sildi, sonra avuçlarındaki kire baktı. "Bunun neleri içerdiğini henüz bilmiyorum ama..." Morarmış dudağını dişledi. "Bilmiyorum, belki farklı bir şey için ders almaya başlarım. İstedğim bir şey için. Ama ailemi denklemden çıkarırsanız... ben gerçekten kimim? Kariyerlerini kişiliklerine dönüştürdüler, askerden başka bir şey değiller. Ve ben bunu istemiyorum. Onlar gibi olmak istemiyorum." Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz, Max'in duyduğu kadar o da bunları söylediğine şaşırılmış görünüyordu. "Ben... başka bir şey istiyorum. Farklı bir şey."

Bunu seninle istiyorum, diye düşündü Max. Dallas'ın istediği her neyse, ona destek olmak için orada olacaktı. Bu onun sözü olacaktı.

"Max!" diye seslendi bir erkek sesi.

Dallas ayağa kalkarken Max döndü.

Travis bu tarafa doğru kaçıyordu. Yüzü kıpkırmızıydı, gözleri sulanmıştı.

"Travis," diye bağırdı Max, öksürüğü tutulmuştu. "Neler oluyor? Diğerleri nerede-"

"Bu Jewels!" diye homurdanarak durdu. "Jewels, nefes almakta zorlanıyor."

"Gazdan mı?"

"Hayır dostum, Tricking yüzünden! İlaçlarına ihtiyacı var. Hastaneye gitmeliyiz!" Diğer tarafa döndü-

"Durun!" İleri atıldı ve Travis'i kolundan yakalayıarak geriye doğru savurdu. "*Hastane mi?* Ne kadar uzakta olduğu hakkında bir fikrin var mı? Oraya nasıl gideceğiz?"

Travis durakladı, Yveswich'in üzerinde balon gibi yükselen kara buluta baktı. Hastane oradaydı.

Travis'in yüzü bir aydınlanmayla yumuşadı. "Su," diye mırıldandı. "Ne?"

Travis gözyaşlarını yüzünden sildi. "Su," dedi tekrar. "Kanallar - kanalları kullanırsak oraya ulaşabiliriz."

TORRANcE DRUgSTORE

TORRANCE, KER EYALETİ

BEZ KANLA ISLANMIŞTI.

Shay, Torrance mahallesindeki tek eczanenin cam kapısını iterek açarken parmaklarına baskı uyguladı, Roman ve Paxton da onu takip ediyordu.

Moteldeki saldırıdan ve Arbor'da eşyalarını toplamanın ötesinde bir süre kalmanın güvenli olmadığına karar verdikten sonra, Torrance kasabasına kadar olan kısa mesafeyi arabayla gitmişlerdi. Roman arabayı tekrar yola çıkarmak için sihrini kullanmış, kırılan camlar bir yapbozun parçaları gibi pencerelerde bir araya getirilmişti. Mükemmel değildi, camlar yer yer kusurluydu ve tamponlar çökmüştü ama en azından araba sürülebilir durumdaydı.

Şimdi tek yapmaları gereken elindeki kanamayı durdurmaktı.

"Evet, içerideyiz," diyordu Roman telefonuna, karanlık dükkânda yürürken boğuk sesi yankılanıyordu. "Hayır, şimdi iyi olmalıyız. Evet, tabii. Elbette, yaklaştığımızda seni ararım. Seni de. Teşekkürler, Kylar." Telefonu kapattı ve kan lekeli kot pantolonunun arka cebine soktu.

Dükkânın arka tarafındaki eczaneye doğru yürürken ayak sesleri birbirine karıştı, mekân birkaç güvenlik ışığıyla belli belirsiz aydınlatılmıştı.

Roman raflardan gazlı bez, salin solüsyonu, tıbbi bant gibi şeyler alırken Shay reçete alma bankosuna oturdu. Paxton şişirilebilir manşonla oynamak için halka açık tansiyon aletinin yanına gitti, manşonun uğultusu kısa sürede binayı doldurdu. Sırt çantasında

Ayaklarının dibine atılan Itzel, ana iç bölmede güvenli bir şekilde fermuarını kapattı. Otel odasındaki çatışmadan sonra Hob çok daha işbirlikçi davranmaya başlamıştı.

Hob, Shay'in ilgisini hissetmiş gibi sırt çantasının fermuarını içeriden açtı ve pembe gözleri karanlıkta parlayarak başını dışarı çıkardı.

Roman onu hemen fark etti. "Itzel!" diye bağırdı alanın öbür ucundan, elleri tıbbi malzemelerle doluydu. "Oraya geri dön."

Itzel içeri girdi ve fermuarını çekti.

Shay, Roman'ı beklerken gözlerini kapattı, başı zonkluyordu. Şu anda ihtiyacı olan son şey migrendi ama itiraf etmeliydi ki migren için en uygun yerdeydi, raflar piyasadaki her tür ağrı kesici ve baskılayıcı ilaçla doluydu. Ayrılmadan önce fazladan bir şeyler almayı unutmamalıydı. Ve belki birkaç buz torbası ve bir ısıtma yastığı.

Roman'ın eşyaları yanındaki tezgâha bırakırken çıkardığı ses gözlerini açmasına neden oldu. Karşısında duruyordu, aurasını ve ondan yayılan içten sıcaklığı hissedebileceği kadar yakındı. Uyluklarının ön kısmı dizlerine değecek kadar yakındı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu paketleri açmaya başlarken. "Hâlâ bütün parmakların yerinde mi?" Kadın cevap vermeyince, az önce yaşadıkları şeyin gerçekliği sonunda kafasına dank edince, adam kaşlarını çattı ve "Kötü bir şaka mı?" dedi. Kollarını ön kollarına kadar kıvırdı, yağsız kasları mürekkebinden zar zor görünen gümüşü yara izleriyle doluydu ve elini görmesine izin vermesi için işaret etti. "Bir bakayım."

Hâlâ kanlı bir bezle sıkıca sarılı olan elini dikkatle Roman'ın eline koydu. Roman bezi çözüp kanlı parmaklarını ortaya çıkarırken Shay başını diğer tarafa çevirdi.

"Ne kadar kötü?" diye mırıldandı, gözleri tekrar kapandı.

Roman yavaşça elini bir o yana bir bu yana çevirdi. Burnundan iç çekti, nefesi Shay'in yanağında gezindi. "Beş parmak saydım, yani *o kadar* da kötü değil. Yine de serçe parmağının küçük bir kısmı eksik."

Kızın gözleri fal taşı gibi açıldı. "*Ciddi misin?*" diye homurdandı.

"Evet, şuraya bak." En küçük parmağının dış kısmındaki küçük bir girintiyi işaret etti. Et parçalanmıştı. Çiğdi.

Kaşlarını çattı. "O piçler."

"Bütün parmaktan iyidir." Buna itiraz edemezdi. Hazırlığını bitirdi ve sonra yaralarını temizlemeye başladı.

Tanrım, çok acıyordu. Nazikti, evet, ama parmağınızın bir parçasını kaybettiğinizde naziklik bir yere kadar gidiyordu. Gerçekten de piçler. Cehennem zebanisinin iyileşmesinin bunu henüz kapatmamış olmasına şaşmamalı. Yine de kaburgaları neredeyse daha iyiydi.

Boğazını temizledi. "Sanırım bu yırtık bir gömlekten biraz daha iyi, değil mi?" diye takıldı, bir başka mide bulantısı dalgasını yutarak. Evet, kesinlikle migreni tutmuştu. Neşe.

Roman ona sadece ilgisizlik olarak tanımlanabilecek bir bakış attı. Bu, Shay'ın yüzündeki gülümsemeyi silip süpürdü.

Çölde birlikte geçirdikleri zamanla ilgili herhangi bir şey bu adamı korkutmuş muydu? Yoksa acınacak kadar zor duruma düşen bir tek o muydu?

Roman çalışırken, Shay dikkatini her kemiğinden, her kasından, her *saç telinden* geçen ıstıraptan uzaklaştırmak için onun yakışıklı yüzünü izledi. O kadar acı çekiyordu ki *saçları* bile acıyordu. Hâlâ Paxton'ın büyüyle motelin dış duvarına doğru bir bez bebek gibi savrulmanın etkilerini hissediyordu, hayatta kaldıkları için son derece şanslı oldukları ölümcül bir güç patlaması.

Ama Tanrılar aşkına, Roman'ın yüzü dikkatini ne kadar da dağıtıyordu. Ona bu kadar yakinken, karanlıkta bile, gözlerindeki her altın tanesini görebiliyordu... çenesini, burnunu ve yanaklarını kaplayan soluk gümüş yara izlerini... güçlü elmacık kemiği üzerindeki Obitus'un siyah kafatası dövmesinin tüm küçük ayrıntılarını...

Kadın ona bakarken, vücudu ısınarak onu özelliklerine, yara izlerine kadar incelerken, o bal rengi gözler aniden onunkilere kilitlendi.

"Beni kızartıyorsun, yavrum." Sesi, yüzünü kızartan alçak, boğuk bir mırıltıydı.

Kadın kıs kıs güldü. "Eğer ölü gibi bakmaya *kızarmak* diyorsan, tabii ki, tamam." Adam ona şaşkın bir bakış attığında, "Yüzünde hiç renk görmüyorum, Gölgeler. Tabii kandan bahsetmiyorsan." Gerçekten de adamın yüzü duygusuz olsa da -ve inanılmayacak kadar muhteşem olduğunu söylemiş miydi?

Ağzının köşesi istemsiz, orantısız bir gülümsemeye dönüştü, bu ifade yanağındaki küçük yara izini derinleştirdi.

Shay kirpiklerini kırptırdı. "Vay canına, Roman 'Dünyadan Nefret Ediyorum' Devlin gerçekten *gülümsüyor mu?*" diye nefes aldı. "Böyle bir günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Roman tam cevap verecekti ki kafası Paxton'a doğru döndü ve yüzündeki mizah yerini endişeye bıraktı. "Pax!" diye seslendi.

Paxton ayağa kalkmıştı ve şu anda Chance'le birlikte tüm koridorları geçiyor, her birinin üzerindeki tabelaları taramak için parmak uçlarında duruyordu. Durdu ve omzunun üzerinden Roman'a baktı. "Evet?"

"Nereye gidiyorsun?" Temizliği bitirdikten sonra Roman gazlı beze geçti. Sağ elinin serçe ve yüzük parmaklarının etrafına temiz bir şerit sarmaya başladığında Shay dudağını ısırdı. Tanrım, bu acıtmıştı. Derhal ekstra güçlü ağrı kesicilere ihtiyacı vardı.

"Atıştırmalık bir şeyler arıyorum," diye cevap verdi Paxton, yüzü bir masumiyet portresiydi. "Acıktım."

"İşim bittiğinde birlikte bir şeyler bulabiliriz. Başboş dolaşmanı istemiyorum, tamam mı?"

"Ama şurada bir cips teşhiri var." Soğutucuların bulunduğu koridora en yakın uçtaki kapağı işaret etti.

"Sergiye gidebilirsin ama koridorlardan aşağı inme. Seni görebilmem gerekiyor."

Paxton ona selam verdikten sonra patates cipsi reyonuna doğru ilerledi ve tüm tatları taradı. "Köfte mi?" diye mırıldandı burnunu kırıştırarak. "İğrenç. Bu şirketler neyin peşinde?" O seçimini yaparken poşetler çıtırdadı.

Shay dikkatini tekrar Roman'a kaydırды. Tipik Roman 'Mükemmeliyetçi' Devlin tarzıyla her şeyin mükemmel olduğundan emin olmak için parmaklarını titizlikle sarıp tekrar sararken koyu renk saçları gözlerine doğru sarkıyordu.

"Wanderer'da olanlar hakkında ne düşünüyorsun?" diye fısıldadı.

Roman bir cips paketini açıp ağzına bir avuç tıktırarak Paxton'a baktı.

"Mmmm!" Pax'in sesi sessiz dükkânda yankılandı. "Ekşi krema ve soğan bomba gibi!" Bir tanesini Chance'in ağzına attı. Yavru hemen geri tükürdü ve öyle bir öğürdü ki Paxton'ı güldürdü.

Roman kısık bir sesle, "Sanırım ona iki kat baskılayıcı vereceğim," diye cevap verdi. Gazlı bezi yerine bantladı. İç çekti. "Eğer bu bir daha olursa..." Başını sallayarak sözünü bitirdi.

Bizi öldürebilir, diye bitirdi Shay zihninde bir ürpertiyle. Paxton'ın sakinleşmesi ve eski neşeli haline dönmesi biraz zaman almıştı ve hâlâ tam olarak o noktada değildi. Patates cipsi aramak iyi bir başlangıçtı ama Shay çocuğun motelde yaptıklarından hâlâ derin bir rahatsızlık duyduğunu hissediyordu

ve acılarını tuzlu atıştırmalıklarla boğarak umutsuzca unutmaya çalışıyordu.

"Daha önce hiç böyle bir şey gördün mü?" diye sordu.

"Hayır." Pax'e bir bakış daha fırlattı. "Ve bir daha asla böyle bir şey yaşadığını görmek istemiyorum," diye ekledi sessizce. "En azından onun yaşında." Ne yaptığını anladığında Paxton'ın genç yüzünü kaplayan derin dehşet... Shay, Roman'ın neden baskılayıcı dozunu iki katına çıkarmanın doğru yol olduğuna karar verdiğini tam olarak anlamıştı.

Roman sarma işini bitirdiğinde sessizliğe gömüldüler. Bir süre yaptığı işi kontrol ettikten sonra Shay'in elini bıraktı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu ona.

"Daha iyi." Birkaç gün silah tutmakta zorlanabilirdi ama en azından artık kan fişkırmıyordu. "Teşekkürler."

Roman'ın gözleri onunkilerle buluştu -kısa bir süre. "Rica ederim,"

diye mırıldandı. Shay tezgahtan kaymaya çalıştı-

Roman büyük bir eliyle kalçasının ön tarafını sararak onu olduğu yerde sabitlediğinde kalbi yerinden fırladı. "Dur bakalım, daha bitirmedim," dedi. Elini onun kalçasından çekti. "Yüzün... Yüzünde hâlâ bir sürü kan var."

Boğazını temizledi. "Tamam. Tabii." Roman'ın kavrayışının sıcaklığı kalçasında kaldı. Onun kendisini tekrar kavramasını istiyordu. Wanderer'in dışında, ensesini avuçladığı zamanki gibi ona dokunmasını istiyordu. Ona umursuyormuş gibi baktığı zamanki gibi.

Sanki onu öpebilirmiş gibi.

Adam yeni bir bezi tuzlu suyla ıslatıp yüzünü temizlerken kadın kıpırdamadan durdu. Burnunun altında, kaşının altında, yarılmış dudaklarının altında biriken kanı hiç atlamadı. Ne kadar uzun süre çalışırsa ifadesi o kadar sertleşiyordu.

"Sana dokundukları için onlardan nefret ediyorum," diye ağzından kaçırdı.

Kalbi yine yerinden fırlayacak gibi oldu. Bu lanet şey orada ne yapıyordu, ip atlıyor muydu? "Hislerimiz karşılıklı," diye karşılık verdi, adamın yakışıklı yüzündeki morluklara ve kesiklere bakarak.

Bakışları tekrar çarpıştı.

Roman dondu kaldı, bez parçasını tutan eli kızın ağzının kenarında geziniyordu.

Bir an için dünya ve tüm sorunları eriyip gitmiş, sadece o ve Roman kalmıştı. Bedenlerini ayıran küçük boşluk elektrik yüklü gibiydi, sanki aralarında bir şimşek fırtınası kopuyordu.

Shay, vücudundaki her damar canlı bir kablo gibi uzandı ve parmaklarını Shadowmaster'ın dövme bileğine doladı. Elini yavaşça indirirken birbirlerinden gözlerini ayırmadılar, Roman'ın dikkati onun gözleri ve dudakları arasında gidip geliyordu. Adamın boğazının bir yutkunmayla değişmesini izledi... kalbinin daha sert çarpmaya başlamasını, güçlü bileğindeki nabzın parmaklarının altında atmasını dinledi-

"Hey, burada video oyunları satıyorlar!" Paxton haykırdı. Yerinde zıplıyordu, eli cips paketine gömülmüştü. "Yeni bir oyun seçebilir miyim? Seçebilir miyim? Alabilir miyim, alabilir *miyim*, alabilir *miyim*, *alabilir miyim*, *alabilir miyim*?"-"

"Çıkarken," diye yanıtladı Roman. Paxton sevinçle kükredi. Shay boğazını temizledi ve tezgahı kaydı-

Büyük hata. Vücudu Roman'ınkine sürtündü, bu temas *arkadaş* olmaları bile yasak olan iki avcı için fazla samimiydi.

"Özür dilerim," diye kekeleyerek onun etrafında dolandı. Roman da kazara ona ayna tuttu ve çok geçmeden birbirlerinin etrafından dolaşmaya çalışırken garip bir iki adım dansı yapmaya başladılar.

Roman geri çekilerek, "Hayır, *ben-* yani, özür dilerim," diye mırıldandı.

Shay sessiz bir kahkaha attı. "Şu anda pek de düzgün konuşan biri değilsin, değil mi?"

Sırıttı. "Hâlâ biraz kafam karışık." Dönen bir parmağıyla başını işaret etti.

"Sen de ben de."

Tam uzaklaşmak, dikkatini dağıtacak başka bir şey -bu sefer Roman'dan başka bir şey- aramak üzereydi ki adam aniden, "Doğruluk mu yalan mı?" diye sordu.

Shay dondu kaldı, nefesi boğazında düğümlendi.

"Kelimeleri kullanmakta berbatım." Nadir görülen bir gülümseme daha ağzıyla flört etti.

Hayır, bilmiyorsun, diye düşündü Shay, Motel 58'de paylaştıkları geceyi, Yveswich'ten ayrıldıktan sonra onu bulmak için oraya kadar geldiği zamanı hatırlayarak. Açık havuzun kenarında ona söylediği onca şeyi.

'Bana bir gece ver. Sadece bir gece. Sadece ikimizin olduğu bir gece; başka kimsenin olmadığı, pişmanlıkların olmadığı, düşüncelerin başkaları için harcanmadığı bir gece. Sana beş gün söz verdim, Shayla. Ve ben sözümünden dönmem.'

Roman onun aklının nereye kaydığını anlamış gibi bakışlarını kaçırdı ve ortalığı toplamakla meşgul oldu. Shay yakınlarda geziniyor, vücudunun onunkine olan kısa süreli baskısı bir hayalet gibi varlığını sürdürüyordu. Onun üstünde olmanın nasıl bir his olduğunun acımasız bir hatırlatıcısıydı. Hem de onun altında.

"Ee," diye başladı Shay, yerdeki bir çizgiye basarak. "Taksi çağırayım mı?" Roman durakladı, kaşları çatıldı. "Taksi mi?" diye yineledi. "Neden taksi çağırasın ki?"

"Seninle gelmemi istemediğini açıkça belirttin." Kahretsin, bu çok acıtmıştı. Uyandığında ikisini ayrılırken bulmuştu.

Düşünecek olursak, bu kadar yaygara kopardığı için Hob'a bir teşekkür borçluydu. Itzel kavga etmeden gitmiş olsaydı, Shay şu anda ya ölmüş ya da Donovan Slade'le birlikte bir yere kapatılmış olurdu.

Garip bir sessizlik oldu. Sonra Roman, "Ah," dedi.

Shay'i asılı bırakarak temizliğe geri döndü. İşini bitirip tezgâhı tertemiz yapana kadar başka bir şey söylemedi. Burada olduklarını kimse bilmeyecekti. Dükkânın her yerinde güvenlik kameraları vardı ama Kylar şu anda onları Cehennem Kapısı'nda maskeliyordu. *Geride hiçbir şey bırakmamak* bir Karanlık Katil için en önemli kurallardan biriydi. Ve üç kişi de kaçıyordu.

Sonunda Roman, "Eğer Pax beni kalmaya ikna etmeseydi, şu anda ölmüş olma ihtimalin çok yüksekti. Ya da daha kötüsü."

Shay, "Peki... bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

"Artık senin adına karar vermeyeceğim anlamına geliyor. Eğer ayrılmak istiyorsan, bu kararını tamamen destekliyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, Shayla, bunu tercih ederim." Tam adını rahatça kullanması vücudunun bazı kısımlarının karıncalanmasına neden oldu.

"Ama...?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Ama... eğer kalmak istiyorsan..." Altın benekli gözleri yüzünü taradı. "Hoşuma gittiğini söyleyemem. Ama kararı size bırakıyorum."

Roman'ın gözlerinin kısa süreliğine ağzına kaymasına aldırmadan dudağını dişledi.

"Bence Wanderer'da olanlar bize birlikten kuvvet doğacağını gösteriyor," diye öneride bulundu. "Birlikte olmasaydık çok daha kötü olabilirdi."

Roman'ın yüzündeki ifadeye bakılırsa o da aynı fikirdeydi. Belli ki bundan hoşlanmamıştı ama... kabul etti.

"Bak, Shay...", diye söze başladı, sözcükler hırçındı. "Orada yaptıklarınız için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Eğer bizimle olmasaydın, Pax muhtemelen..." Çenesi büküldü ve gözlerini kaçırdı.

Shay onun yerine *sözünü* bitirdi.

Yüksek sesle söylemek yerine, "Birlikten kuvvet doğar," diye fısıldadı. Adamın gözleri onunkilere kaydı.

"Birlikte hareket edeceğiz," diye karar verdi, Roman'ın gözleri sıkılaşıp sıcak gölge hızla koyulaşırken tek bir altın benek bile kalmamıştı. "Şimdilik," diye düzeltti, sadece onu daha iyi hissettirmek için.

Roman nefes aldı, ses yumuşak olmasına rağmen tüm vücudunda tüyleri diken diken etti. "Hayatta kalmak için." Bunu bir şaka gibi söylemeye çalıştı ama kelimeler zorlanmıştı ve ifadesi sertti.

Shay yine de başını salladı. Çünkü bu doğrudu. Birbirlerine şimdi her zamankinden daha çok ihtiyaçları vardı ve o motelde olanlar bunun kanıtıydı. "Hayatta kalmak için," diye onayladı.

Başka bir şey değil.

Pfft, elbette, Shayla, diye düşündü, kalbi sanki onu boşluktan Gölge Ustası'nın kollarına çekmeye çalışıyormuş gibi dışa doğru bir çekiş yaparken. Aptal yırtık gömleğinin içinde çok iyi görünen o yağsız kaslı, gülünç derecede çekici kollar... *Bunun nasıl gideceğini göreceğiz.*

HOLDİNG MERKEZİ

ANGELTHENE, W EYALETİ'N THEREDGE

POLİSLER LOREN'İN GÖRÜŞMESİNE İZİN VERDİĞİNDE GÜNEŞ DOĞUYORDU.

İçinde bulunduğı bu oda ona altı ay önce Sabrina'in kaçırıldığı o meşum geceyi hatırlatmıştı ama bu kez elleri kelepçeliydi. Bugün bir tanık değil, şüpheliydi; hangi suçlardan dolayı olduğunu hâlâ bilmiyordu.

Sağındaki gözlem penceresinin diğer tarafından birden fazla çift göz ona bakıyordu. Orada olduklarını anlamak için onları görmesine gerek yoktu, bakışları yüzünün yan tarafını kızgın dağlama demirleri gibi yakıyordu. Ve tıpkı Sabrina'in kaybolduğı gece olduğu gibi, tek yönlü ayna ona ne kadar kaba görüldüğünü gösterdi.

Yüzü solgun, neredeyse cılız görünüyordu. Gözlerinin altı koyu halkalarla kaplıydı ve saçları sandalyenin arkalığına dökülmüş, bir sprey ve fırçaya ihtiyaç duyan dalgalı bir perdeye dönüşmüştü.

Kapı zil sesiyle açılıp iki adam içeri girince irkildi. Biri Dedektif Glen Campbell'dı. Diğerini daha önce hiç görmemişti. İkisi de büyücüydü. İkisi de fiziksel olarak kırklı yaşlarındaydı.

Karşısındaki koltuklara oturduklarında sandalyeler kara tahtaya çakılmış çiviler gibi gıcırdadı. Glen masaya bir dosya bıraktı ve rahatına baktı, gümüş halkalı gözleri kızın yüzünde delikler açıyordu.

Parmaklarını kucağında çevirdi, kalbi şimdiden hızlı hızlı atmaya başlamıştı.

Yalan söyleyip bundan sonra olabilecekler hakkında endişelenmediğini söyleyemezdi ama hissettiğı stresin çoğunu kendisi için harcamıyordu.

Darien ve Tanner'ı düşünerek harcıyordu. Şüphesiz, bu odada, yere sabitlenmiş bu masada karşılaşacağı şey, bu dedektiflerin adamlara yapmayı planladıkları şeyden yüz kat daha kolay olacaktı. Karşısında oturan iki önyargılı erkeğe soracak olursa, tek suçu doğmak olan aşağılık bir insanken, Darien ve Tanner...

Glen onları kelepçelerken bazı suçlarını sıralamıştı. Şeytanların yüzde yüz suçlu olduğu suçlar. Darkslayer'lar, sokakları temizlemek için dolaylı yardım almak adına diğer yanaklarını çevirmeyi tercih eden çoğu polis ve MPU ajanı tarafından hoş görülebilirdi ama bu birbirlerini sevdikleri anlamına gelmiyordu. Ve bir çürük yumurta otorite konumunda ortaya çıktığında... Söylemeye gerek yok, söz konusu avcılar için her zaman iyi sonuçlanmıyordu.

Sakinleştirici bir nefes çekti.

Angelthene Rekreasyon Merkezi'nde tutuklanırken Darien'in verdiği tepkiyi asla unutamayacaktı. Onun yakalandığını gördüğünde tamamen çıldırmış ve *yalvarmıştı*...

Onu uzaklaştırmak çözüm değildi. Artık değildi. Hayatını onunkine bağladığı için onu asla affedemeyecek olsa da, mesafesini korumak için mücadele ediyordu. Onu bunu yapmaya devam edemeyecek kadar çok seviyordu.

Bu binanın neresinde olursa olsun, onu hangi odaya kapatmış olurlarsa olsunlar... Glen'in ona ulaşmak için henüz tüm nezarethaneyi yerle bir etmemiş olmasına şaşırılmıştı diyelim.

Glen parmağının ucunu yaladı ve kahverengi dosyanın sayfalarını çevirdi. Diğer dedektif taş gibi bir sessizlik içinde onu izlerken, iri kollarını büyük göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Beyaz duvardaki saat tik tak etti, tik tak etti ve tik tak etti.

Bir şey söylemek için ağzını açtı-

Glen'in kaba sesi odayı cınlattı. "Sizinle konuşulduğu zaman konuşacaksınız, daha erken değil, Bayan Calla." Glen ona bakmıyordu bile, elindeki kâğıtlarla meşguldü.

Ağzını kapattı ve sert parmaklarını kucağında kenetledi. Keşke daha iyi görebilseydi de o dosyada ne yazdığını görebilseydi.

Glen kâğıtları bitirene kadar en az iki dakika geçmişti.

Başını kaldırıp ona baktı, sanki tekrar konuşmaya çalışmasını ister gibiydi.

Kadın konuşmadı.

"Bayan Calla," diye başladı. Sesi biraz daha kısılmış olsa da, tonu daha az sert değildi. "Anladığım kadarıyla, bebekliğinizden beri testlere tabi tutulduğunuz tıbbi sorunlarınız var. Bu doğru mu?"

Ağzı kurudu. Gözleri odanın sağ üst köşesinde yanıp sönen kırmızı ışığa kaydı. Kamera kayıt yapıyordu.

Yutkundu. "Evet."

Glen kollarını masanın üzerinde kavuşturdu. "Seni rahatsız eden şeyin tam olarak ne olduğunu bana açıklayabilir misin?"

"Doktorlar bilmiyor," diye cevap verdi ve gerçeği öğrenmeden önce herkese yaptığı konuşmayı tekrarladı. Arcanum Kuyusu'nun bir efsaneden, kendisinin de sıradan bir insandan başka bir şey olmadığı zamanlarda. Yumuşak bir şekilde konuştu, o kadar iyi yalan söylüyordu ki neredeyse yalana kendisi de inanacaktı. "Tüm hayatım boyunca testler yaptılar ama bunun için bir isim bulamadılar. Kan şekeriyle ilgili sorunlarım var. Aniden düşebiliyor, bu yüzden reçeteli ilaç taşımam ve baygınlık hissetmeye başlarsam bir şeyler yiyip içmem gerekiyor." Yalanlar yarı doğru olduklarında her zaman daha kolaydı.

Bu ahmaklar bundan çok daha fazlası olduğunu bilmiyorlardı.

Glen kâğıtları tararken bir süre sessizlik oldu. "Birkaç hafta önce komaya girdiğinizi görüyorum. Bu durumun bahsettiğiniz sağlık sorunlarıyla bir ilgisi var mıydı?" Tanrım, ne kadar derine inmişlerdi? *Peki neden?*

Başını hafifçe salladı.

Diğer adam, "Bize sözlü bir yanıt vermeniz gerekiyor" dedi.

"Evet." Sesi çatallaşıyordu.

"Yveswich'te ne yapıyordun?" Glen ona sordu.

Kalbi daha hızlı bir ritim tutturdu, avuçları terden kayganlaştı. "Ben... Yveswich'e götürüldüm..." *Yarı gerçekler*, dedi kendi kendine. *Onlara yarı gerçekleri söyle.* "Tedavi olmak için. Uyanmama yardım etmek için." Ceketinin kollarını çekti. "Komadan çıkmak için," diye ekledi.

"Alındı..." diye tekrarladı Glen. Gözlerini kısarak onun görünüşünü inceledi. Glen'in dikkati Avertera tılsımına takılınca Loren ellerini yumruk yaptı. "Erkek arkadaşın tarafından mı?"

Çenesini tuttu, kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki midesi bulandı. Dizleri masanın altında zıpladı.

Glen, "Darien Cassel senin erkek arkadaşın," diye sordu, gözleri bir kez daha tılsımına kaydı. "Öyle değil mi?"

Ciğerleri sıkışmış, elleri terlemişti. Artık sesini bulamıyordu.

"Bunun zor olması için bir neden göremiyorum Bayan Calla. İyi bir kıza benziyorsunuz." Başparmağıyla kâğıt yığınının kenarını sıvazladı, sanki bunu yapmak ifadesini destekliyormuş gibi. "Sabıka kaydınız yok. Notların iyi. Terra'nın en prestijli üniversitelerinden birine gidiyorsunuz ve saygın bir askeri aileden geliyorsunuz. Yine de söylemeliyim ki, arkadaşlık ettiğin kişiler..." Üst dudağı geriye doğru kıvrıldı. "Şüpheli."

Kadın sertleşti. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorsun!" diye karşılık verdi. "Ve eğer *erkek arkadaşını* görmek *istiyorsan*-" Kelimeyi neredeyse tükürüyordu, yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu. "-bir daha asla, bize karşı dürüst olman gerekecek."

İçini buz gibi bir titreme kapladı. "Onu tekrar görmek istersem ne demek istiyorsun?" Sözlerinin içi boştu. Kırılıyordu, tıpkı ölümlü kemikleri gibi.

"Onun hapse girmesini istemiyorsun, değil mi?" diyen diğer adamdı.

"Neden hapse girsin ki?" diye sordu kadın. "Beni bir sağlık kuruluşuna götürdüğü için onu hapse mi atacaksınız? Bu ne zamandan beri yasadışı-"

Glen sert bir şekilde, "O kuruluş şu anda soruşturma altında," diye karşılık verdi. "Patlamanın olduğu gece sokak kameraları erkek arkadaşınızı ve arkadaşlarınızı Silverway'deki Caliginous'a girerken yakaladı." Klasörden üç fotoğraf çıkardı ve kızın görebilmesi için masaya doğru kaydırıldı. "Bir göz atın, Bayan Calla. Bana yanlışlığı söyle," diye meydan okudu.

Kadın öne doğru eğildi...

Elbette kameralar Darien, Roman, Jack ve Tanner'ı oraya girerken yakalamıştı. Kuyu kopyası patlayıp planlarını bozmasaydı, Tanner kesinlikle silmeye devam edecekti. Bu adamların Max ve Dallas'ın da oraya girdiğinin farkında olup olmadıklarını bilmiyordu. Her neredeyse, iyi olduklarını umuyordu.

Glen soğuk soğuk gözlerle onu izliyordu. "Bana burada tam olarak ne yaptıklarını söylemek ister misin?" Kaleminin ucuyla fotoğraflardan birine sapladı.

"Anlamıyorum," diye mırıldandı kadın başını sallayarak. "Patlamadan onların sorumlu olduğunu mu düşünüyorsun?"

İhtiyacı olan tek cevap onların sessizliğiydi.

"Bu saçmalık!" diye haykırdı. "*Benim* için Yveswich'teydik. Tedavilerim için, hepsi bu, Doktor Atlas'a sorabilirsiniz-"

"Doktor Atlas işini kaybetme ihtimaliyle karşı karşıya," diye araya girdi Glen. "Nedenini bilmek ister misiniz, Bayan Calla?" Bağırana kadar her kelimenin sesi yükseliyordu. "Bir hastayı yoğun bakımdan çıkarma kararı aldığı anda üstlerine rapor vermediği için. İşini kaybetmesi, Bayan Calla, olabilecek en kötü şey. En kötüsü de erkek arkadaşınız ve küçük dostlarıyla birlikte hapse girmesi." Kalemle bir fotoğrafa daha vurdu. "-Eğer Yveswich'te olanlarla *bir* ilgileri olduğunu öğrenirsek."

Loren zorlukla nefes alabiliyordu. "Bir avukatla konuşmak istiyorum," diye fısıldadı.

"Neyi tuhaf bulduğumu biliyor musunuz, Bayan Calla?" Glen onu tamamen görmezden gelerek kırptı.

Daha da sertleşerek, "Bir avukatla görüşmek istiyorum," diye tekrarladı.

"Sizin gibi bir insan neden *büyülü* bir hastanede tedavi Tesis," diye tersledi.

Loren nefes almayı bıraktı, kafa derisindeki tüyler diken diken oldu.

"Ya hepiniz yalan söylüyorsunuz," diye devam etti Glen, "ya da siz-" Kalemle ona doğrulttu. "İnsan değilsiniz." Soğuk bir inançsızlıkla sırtıttı. "Ve sanırım hepimiz bunun cevabını biliyoruz," diye tamamladı esprisiz bir kıkırdamayla.

Gülümsemesi soldu. Gözlerini dikmiş ona bakıyordu, gözleri sert ve kırpışmıyordu. Loren de ona baktı, tırnakları terleyen avuçlarını ısıırıyordu.

"Öyleyse tekrar deneyelim," diye hırladı Glen. "Yveswich'te ne yapıyordun?"

DARIEN KIPIRDAMADAN OTURUYORDU, BRYNSTAN KELEPÇELERİNİN SIYAH ZINCIRLERİ kaslı kalçalarının arasında sallanıyordu. Siyah oniks bakışlarıyla tam karşısındaki duvara baktı ve sorgu odasını kaplayan güvenlik büyülerinin rengârenk rünlerinin bir kovandaki milyonlarca huzursuz arı gibi sıralar ve sütunlar halinde yer değiştirmesini izledi.

Kapı zil sesiyle açılıp sekiz silahlı memur ve iki dedektif içeri girdiğinde gözünü bile kırpmadı. Memurlar, silahları hazır bir şekilde baktığı duvarın önünde bir sıra oluştururken, iki dedektif -Glen

onlardan biriydi - odanın ortasındaki metal masada onun karşısındaki yerlerini aldılar.

Darien aynı noktaya bakmaya devam etti. Gözünü kırpmıyor, hareket etmiyor, zorlukla nefes alıyordu. Kelepçeler onu bir ölümlü kadar güçsüz kılmasaydı -brynstan ile bile alamadıkları Görü dışında- hepsini öldürebilirdi. Acımasızca.

Glen'i sona saklayacaktı - dokuz çeşit yemekten sonra kanlı ve hak edilmiş bir tatlı. Bu iş bittiğinde ve buradan çıktığında, bu palyaçonun kaderine karar verecek olan Loren olacaktı. Eğer Glen onu herhangi bir şekilde rahatsız ettiyse, ona yanlış *bakmaya* bile cüret ettiyse, Darien onu öldürecekti. Onu lime lime ederdi. Sırtındaki, kafa derisindeki, yüzündeki etleri sıyıırırdı. Göz kapakları da giderdi. Ve sonra, ona bakmaya cüret *ettiği* için, Darien onun gözlerini de alırdı. Onları yavaşça oyacaktı. Acı çektirerek.

Ağzı sulandı.

"Bok gibi görünüyorsun," diye tükürdü Glen. "Hep böyle terler misin?"

Darien yavaşça gözlerini kırptırdı ve bakışlarını Glen'in çatık kaşlı yüzüne kaydırıldı.

Diğer dedektif, "Uyuşturucudan olmalı," dedi.

"Uyuşturucu kullanıyor musun?" Glen sanki anlayamayacak kadar aptalmış gibi yavaşça konuştu. Darien cevap vermeye tenezzül etmeyince Glen sırtıttı ve "Tabii ki kullanıyorsun," diye mırıldandı. Ellerini masanın üzerinde kavuşturdu, parmaklarını birbirine kenetledi. "Kız arkadaşın tam bir sevgili. Neden senin gibi biriyle birlikte olduğundan emin değilim."

Darien öne doğru eğilip kelepçeli ellerini masaya dayadığında sandalyesi gıcırdadı. Yaptığı her hareket yavaştı. Ölümcül. Parmaklarını birleştirdi. Glen'in gözlerinin içine ölümcül bir bakışla baktı.

Darien alçak ve ölümcül bir sesle, "Brynstan kelepçeleriyle ilgili bir şey," diye başladı. "Hâlâ zincirleri var." Gözleri Glen'in boğazındaki tüyler ürpertici pembe yara izine kaydı.

Darien'inkinden daha fazla ter odaya yayılmıştı.

Glen'in boğazının titremesi rahatsız olduğunun tek göstergesiydi. "Ben olsam söylediklerine dikkat ederdim," diye uyardı.

"Yoksa ne olur?" Darien meydan okudu. "Beni korkutacak pek bir şey olmadığını göreceksin, *Glen*."

Bir anlık gergin bir sessizlik oldu.

Sonra Glen masanın üzerindeki dosyayı çevirerek açtı ve üç fotoğrafı düzgün bir sıraya dizdi. "Patlamanın olduğu gece Silverway'deki Caliginous'ta ne yaptığını açıklamak ister misin?"

Darien'in dikkati fotoğraflara kaydı -sadece bir saniyeliğine. Ağzını kapalı tuttu, bir kenarı soğuk bir benimle dalga geçmeye cesaret edemezsin gülümsemesiyle yukarı kalktı.

"Hayır mı?" Glen sıkılmış dişlerinin arasından sordu. "O zaman buna ne dersin?" Ona başka bir fotoğraf gösterdi. Yveswich'in yıkımının havadan çekilmiş bir görüntüsü. Zaman damgasına göre dün çekilmişti. O zamana kadar kara bulutlar şehrin yarısından fazlasını yutmuştu bile.

"Sorunuz nedir?" Darien sordu.

"Gölge," dedi diğer dedektif. "Nedir ve nereden geliyor?"

Darien fotoğrafa yarım bir bakış daha attı. Sonra gözlerini kaldırdı ve Glen'in düşmanca bakışlarıyla çarpıştı. "Sanki onu oraya ben koymuşum gibi soruyorsun."

"Ekiplerimiz patlamanın yerini Silverway'de Caliginous'un altındaki bakım tünellerinde tespit etti," dedi Glen. "En son giren siz ve adamlarınızdı, *sizi* - hiçbirinizi- geri çıkarken gösteren bir görüntü yok. Açıklamak ister misiniz?"

"Peki ya İmperator, onu gösteriyor mu?"

Glen'in yanındaki dedektif, "Bu tam bir ima, evlat," dedi. "Benim hakkımda yaptığın da öyle," diye karşılık verdi Darien.

Glen omzunun üzerinden işaret ederek, "Belki açıklayabilirsiniz..." diye söze başladı. Bir subay öne çıktı ve ona bir tablet uzattı. Glen ekranı açarken, "Bu nedir?" diye sordu. Cihazın alt kenarını masanın üzerinde dengeledi, Darien'in ekranı görebilmesi için orada tuttu ve oynat düğmesine bastı.

Video otuz saniyeden kısa sürüyordu ama yeterince şey gösteriyordu.

Darien'in midesini *bulandırmaya* yetecek kadar. Ama yüz ifadesini dikkatle maskeleydi ve hiçbir şey belli etmedi. Bu pislikler ondan en ufak bir tepki bile alamazdı.

Ama ekranda gördüğü şey.

Yveswich'teki gölgeler beyaz ve gökkuşağı ışığıyla kavga ediyordu. *Loren'in* ışığı. Loren'in büyüü. Kontrol Kulesi ve anima mundi kanalları aracılığıyla yayılan aurası. Zar zor görülebiliyordu, video görüntüleri muhtemelen pahalı teknolojilerle geliştirilmişti.

Kontrol Kulesi'nde ve gücü olan son binalarda hâlâ dolaşan o sihir, Yveswich'in hâlâ ayakta kalmasının tek sebebiydi. Son vatandaşlarının da görebilmesinin tek sebebiydi. Ker'in tarihi başkentinin haritadan silinmemesinin tek sebebiydi.

"Eee?" Glen sertçe sordu. *"Bunu açıkla."* Parlak, çok renkli kalkanın video görüntülerini işaret etti. İşte bu bir kalkandı. Loren'in Kalendae'de yarattığı ve Angelthene'i korkunç bir kaderden koruyan kalkan gibi.

"Neye baktığımı söyle bana," dedi Darien. "Neden bana söylemiyorsun?" Glen homurdandı.

Darien tersledi. *"Söyleyemem, çünkü bunu daha önce hiç görmedim!"*

Glen sandalyesinden fırladı ve avucunu masaya öyle sert vurdu ki aklı başında herhangi bir insan irkilirdi.

Darien irkilmedi bile.

Glen başını onun hizasına eğdi, dişlerini gösterirken boynundaki damarlar şişkinleşti. "Kırılacaksın," diye tısladı. "Ve seni kıran ben olacağım."

"Biraz daha yaklaş ve bunu tekrar söylemeyi dene," diye tehdit etti Darien.

Glen ayakta durmaya devam etti, avuç içleri masanın üzerindeydi. "Peki ya küçük kız arkadaşın? Hmm?" Darien'in alnında boncuk boncuk terler birikti. "Eğer onun küçük sarışın kafasını buraya sürüklersem, o zaman konuşacak mısın?"

Darien yüzünü okunmaz halde tuttu. Bir tepki istiyorlardı ve eğer onlara bir tepki verirse Glen tam olarak tehdit ettiği şeyi yapabilirdi. Loren'i o güzel sarı saçlarından tutup buraya sürükleyebilirdi.

Eğer bunu yaparsa, Darien bütün bu pislikleri katledecekti. Bunu çıplak elleriyle yapmak zorunda kalacaktı, brynstan kelepçeleri takılıyken büyüye izin yoktu. Muhtemelen onu vururlar. Ve sonra Loren tek başına kalır. Savunmasız.

Bunun olmasına izin veremezdi.

Glen tekrar yerine oturdu. "Kız kardeşin burada olduğunu biliyor. Kocasının şehir dışında olduğunu söyledi. Hâlâ Yveswich'te mi?"

Darien cevap vermedi.

Glen'in kaşları daha da çatıldı. "Konuşacaksın, seni orospu çocuğu. Bütün gün, bütün gece, yarın bütün gün ve yine bütün gece sürse bile umurumda değil." Bir duraklama. Ve sonra: "Peki ya kuzenin?"

"Hangi kuzenim?" Darien ters ters baktı.

Glen iki parmağının ucuyla ortadaki fotoğrafa, Roman'ın yan profilini net bir şekilde gösteren fotoğrafa vurdu.

"Bu kuzen. Roman. Lanet olası. *Devlin*."

"Adını hiç duymadım," diye takıldı Darien.

Glen burnundan esprisiz bir kahkaha attı. "Komik olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

"Bazen, evet."

"Onun için tutuklama emrimiz olduğunu söylediğimde gülmeyeceksin," diye tükürdü Glen. "*Hangi cehennemde o?*"

I-5

KER EYALETİ

SHAY ARABANIN ZIPLAMASIYLA UYANDI, BAŞININ ARKASI ÇARPIYORDU.
kafalığa karşı.

Sabah olmuştu ve güneşin aydınlattığı otoyolda yasal hızın çok ötesinde bir hızla uçuyorlardı.

Roman onun uyandığını görünce "Üzgünüm," diye mırıldandı. "Bu yollar çok boktan."

Shay doğrulup gözlerindeki uykuyu kırıştırarak yolun gerçekten de boktan olduğuna dair kanıt aradı. Orada burada tek tük çukurlar vardı ama Terra'daki diğer yollardan farklı görünmüyordu.

Gülümsemek için kendini zor tuttu. "Sanırım polislerden kaçır gibi araba kullanmayan insanlar için yapılmışlar," diye takıldı.

Roman'ın ağzının kenarı mizahla kıvrıldı. "Yavaş sürmenin bir eğlencesi yok. Ayrıca, bu bebek gibi bir direksiyona geçtiğin anda-" İri, yaralı ellerini direksiyonun kıvrımları boyunca sürükledi. Çok basit ama bir o kadar da çekici olan bu hareket Shay'in yutkunmasına neden oldu. "-onu kullanmanın tek doğru yolu onu çalmışsın gibi kullanmaktır."

Her tarafının sıcak olduğunu hissetmesi düpedüz utanç vericiydi. Adamın tek yaptığı direksiyonunu okşamaktı ve o burada, Temple'daki bir günahkâr gibi terliyordu.

"Her zaman arabalara düşkün müydün?" diye sordu ona. Roman Devlin'i daha yakından tanımak muhtemelen kötü bir fikirdi ama sessizliği bir şekilde doldurması gerekiyordu. Ya bunu yapacaktı ya da tekrar gözlerini kapatıp uyuyormuş gibi yapacaktı. Bu daha az arzu edilen ama daha akıllıca bir seçimdi.

"Bir yarış pistine ayak bastığım andan beri," diye yanıtladı. "Dean amcam ben çocukken beni, annemi ve Travis'i bir yarış izlemeye götürmüştü. Sıcak lastik ve yakıt kokusunu aldığım an..." Yüz ifadesi hüzünlü bir hal aldı, gözleri parlıyordu. "Ben gidiciydim. Değişmiş bir adam." Ona midesini bulandıran, nabzını hızlandıran o çapkın gülümsemelerden birini daha attı.

"Senin... amcan," diye düşündü. "Babanın kardeşi mi, yoksa annenin mi?" "Babamın."

Kızın kaşları havaya kalktı. "Vay canına. Tam bir psikopat olmayan bir Slade kardeş mi?" Umarım hemen sonuca varmıyordu ve çok sağlıklı başlayan bu hikâye kötü bir hal almak üzere değildi.

Ama Roman bir kahkaha attı. "Biliyorum-şok edici. Görünüşleri dışında hiçbir ortak noktaları yok. *Kötü Dean* - Travis'le ben ona böyle deriz. O iyi elma. Tam bir öfke manyağına dönüşmeyen tek kardeş." Ağzının kenarıyla alay eden hülyalı gülümseme... Shay'in gülümsemesine neden oldu. "Dean normal biri," diye devam etti. "Komik. Nazik." O küçük gülümseme yerini kaş çatmaya bıraktı. "Don gibi değil."

"*Sen* nasıl bu hale geldin?"

Yan gözle ona baktı. "Ne şekilde?"

"Yani... *sen*." Bir el hareketiyle onun her yerini işaret etti. *Her* şeyi mükemmele yakındı. "Babandan çok farklısın. O korkunç canavara da hiç benzemiyorsun."

"Teşekkürler." Düz tonuna rağmen, bu iltifatın onun için çok şey ifade ettiğini söyleyebilirdi. Boğazını temizledi. "Çoğunlukla annemdi. Babamın ona ne kadar kötü davrandığını görmek beni ondan daha iyi bir adam olmaya itti. Onun korku içinde yaşadığını, babam eve her geldiğinde sürekli camın üzerinde yürüdüğünü görmek zordu... Küçük yaşta onun gibi bir şey olmak istemediğime karar verdim. Verdiği örnek... korkunçtu. Sürekli bir şeylere vuruyor, sürekli bağırıyor ve bize küfrediyordu..." Kollarındaki deriye bir ürperti yayıldı. Boğazını temizledi. "Travis doğduğunda ve onun büyümesini izlediğimde, onda kendimden çok şey gördüm. Onu korumak ve iyi bir örnek olmak benim için bir tür kişilik haline geldi."

"Başarılı olduğunuzu söyleyebilirim," dedi. "Travis konusunda." Bunu duyduğuna memnun olmuş görünüyordu. "Annenin onunla evlenmeye karar vermesine ne sebep oldu? Annen kabul edene kadar ona yalvardı mı?" Ortamı yumuşatmaya çalışıyordu ama işe yaradığını sanmıyordu. Umarım Roman onun duyarsız davrandığını düşünmemiştir.

Roman kısa bir süre tereddüt etti. Sonunda şöyle dedi: "Yalan. Babam manipülatif bir dehadır. Uzun lafın kısıası, kız geri dönemeyecek kadar derine batana kadar rol yaptı. Sahte Donovan'a aşık oldu ve gerçek Donovan'dan korktuğu için orada kaldı." Bu Clare'i de açıklıyor o zaman. Paxton'ın annesi neden kaçmamıştı?

Dışarıdan bakan biri olarak yargılamak kolaydı. Herkes hep *"Neden kaçmadın?" diye sorardı.* Oysa asıl sormaları gereken, *"Neden kaçmak zorundaymışsın gibi hissettirdi?"* olmalıydı.

Konuşma durduğunda Shay, Roman'ın yüz ifadesinin nasıl karardığını, aurasının nasıl melankolikleştiğini fark etti. Annesinden bahsetmesi yanlış mıydı?

Gözlerindeki ışığın geri geldiğini görmek için çaresizce konuyu değiştirdi. "Diğer arabana ne oldu? Beyaz olana."

"Ayakkabınla çizdiğin ayakkabıyı mı diyorsun?"

Onun belli belirsiz gülümsemesine sırtarak karşılık verdi. "Evet, o."

"Muhtemelen harap olmuştur." Parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi.

"Silverway'e götürdüğümüz araba buydu." Lanet olsun. O arabayı severdi.

"Özür dilerim."

"Üzülme. Belirli arabalara fazla bağlanmam. Onlar değiştirilebilir. Ama insanlar öyle değil." Dikkati dikiz aynasına kaydı, eli aynayı düzeltmek için uzandı.

Paxton arka koltukta derin bir uykuya dalmıştı, eczaneden aldığı yeni aksiyon-macera video oyununu saatlerce oynadıktan sonra bitkin düşmüştü. Chance yanına yayılmış yatıyor, dumanlı arka patisi hayal kurarken seğiriyordu.

"Sen uyurken ona duble yaptırdım," dedi Roman sessizce. "Bu konuda ne hissediyor?"

"Bu onun fikriydi. Onu zorlamak istemedim, bu yüzden ona bir tane verip ne olacağını göreceğimi düşündüm. Ama hemen ikinci bir tane istedi ve ben de hayır diyemedim."

"Babanın adamlarına olanlar onu gerçekten korkutmuş olmalı."

"Evet." Derin bir nefes verdi. "Babamın orada olmaması çok kötü diye düşünüyordum. Belki o da şu anda paramparça olmuş olurdu." Başını sallamadan önce kendi sözlerini düşündü. "Belki de değildir," diye mırıldandı. "Kim bilir."

"O adamların çoğunu tanıdın mı?"

"Bazılarını. Kirli işlerini yapan pek çok adamı var, hepsinin adını bilmiyorum. Gerçi Adham da oradaydı, sanırım sana vuran oydu." Eli direksiyonda sıkıştı, derisine işlenmiş dikenli teller beyaz parmak eklemlerini geriordu. "Gitmesinin zamanı gelmişti."

"Peki ya Trey?"

"Onu görmedim."

"Keşke onu depoda öldürseydim." Pax'i bulmaya o kadar odaklanmıştı ki o pislikle bir saniye daha vakit kaybetmek istemedi. Yıldırımının etkisinin daha uzun süre devam edebileceğini düşünmüştü ama... tekrar böyle bir şey olması ihtimaline karşı etkisinin çabuk geçtiğini bilmek güzeldi.

Sessizliğe gömüldüler. Arabayı caddeden aşağı fırlatan saldırıdan sonra navigasyon ekranı şimdi biraz arızalıydı, ama eyalet sınırına yaklaşıyor gibi görünüyorlardı. Herhangi bir gecikmeyle karşılaşmadıkları sürece bu gece geç saatlerde Angelthene'e varmaları gerekiyordu.

Dakikalar ilerledikçe Shay başka şeyler düşünmeye başladı, en çok da Roman'ı ve birlikte geçirdikleri kısa zamanı. Ruhlarının derinliklerine gömdükleri, birbirlerine güvenme riskini göze aldıkları sırları.

Aniden, "Babamdı," dediğinde araba o kadar sessizdi ki sessizliği bıçakla kesebilirdiniz.

Roman ona baktı, alını kırıştı. "Ne?"

Derin bir nefes aldı. "Bir keresinde bana kimin zarar verdiğini sormuştun," dedi nefes verirken. "İşte cevabım bu. *Güven sorunlarımın* sebebi babam." İki parmağını havada kıvırdı. "Bu yüzden birlikte olduğum herkesin beni terk edeceğini varsayma eğilimindeyim. Bunu ilk yapan oydu ve ben bunu hiçbir zaman... hiçbir zaman gerçekten atlatamadım, sanırım."

Konuşması bir an sürdü. "Babanın-" dediğini sanıyordum.

"Öldü mü? Öldü." Kalbi sızlıyordu. "Ama ben on yaşındayken gitti. Önemli bir iş seyahatine çıkacağını ve iki hafta içinde döneceğini söyledi. Biz -Anna ve ben- onun eve dönmesini bekledik, bekledik ve bekledik..." Boğazındaki yumruyu yuttu.

Roman'ın bakışlarında empati vardı. "Ondan o kadar sevgiyle bahsettiniz ki, hiçbir fikrim yoktu..."

"Babam pek çok açıdan iyi bir adamdı. Yanımızdayken harika bir babaydı. Bizi severdi. Ama annemizden daha çok nefret ederdi." Pantolonunun dikişlerini karıştırdı. "Gittiği için onu suçladığımı söyleyemem."

"Ondan sonra onu hiç gördün mü?"

Başını iki yana salladı. "Hiç görmedim. Gazetedeki başarılarını takip ettim - Laurel'deki Lucent Enterprises'da bilim adamıydı. Anna ve ben ölüm ilanında resmini gördüğümüzde öldüğünü öğrendik. Onu öldüren Kandırma'ydı. Tedavi bulmak onun için bir görevdi ve başkaları yerine kendisini denek olarak kullanmayı tercih etti. Biraz fazla özveriliydi, her zaman daha büyük bir iyilik için kendini feda ederdi." *Tıpkı senin gibi*, diye düşündü. "Biz gençken hastalığa yakalandı ve ellisine gelmeden öldü." Çoğu zebani aynı sonla karşılaşmıştı. Sonsuza kadar yaşama yetenekleri olmasına rağmen, Kandırma birçok hayatı zamanından çok önce sona erdiren bir salgındı. Cehennem zebanilerinin tarihinde kaydedilen en uzun yaşam süresi sadece yüz altmış yıldır.

"Hiç yaklaştı mı?" Roman sordu. "Bir tedavi bulmaya?"

Kadın başını salladı. "Kimsenin yaklaştığını sanmıyorum." Lucent Enterprises uzun yıllar boyunca Kandırma için bir tedavi geliştiren ilk şirket olmakla övünmüştü. Ama o günden bu yana pek çok nesil geçmişti ve hâlâ başarıya ilk günkü kadar yakın değillerdi.

İleride Ker ve Witheredge toprakları arasındaki sınırı gösteren bir tabela yaklaşıyordu.

Ve biraz ileride trafik durma noktasına gelmişti.

Roman hızını azalttı, hızlı yavaşlama Shay'in emniyet kemerini göğsünde gerdi.

"İnşaat mı?" diye yüksek sesle merak etti, gevşetmek için kemeri çekiştirdi.

Pax kıpırdanarak uyandı. "Daha varmadık mı?" diye sordu büyük bir esnemenin ardından.

Roman arabayı otoyolda hız sınırında sürmeye devam etti. Diğer arabalar arkalarından ve yanlarından geliyor, onları refüjün bu tarafına hapsediyordu. Gidecek hiçbir yer yoktu, eğer burası sadece bir inşaat alanı olsaydı bu sorun olmazdı. Ama-

"*Kahretsin*," diye tısladı Roman, Shay'in onları fark etmesiyle aynı anda arabadan arabaya yaya olarak ilerleyen polis memurlarını fark etti.

Bok haklıydı.

Bu bir barikattı.

HOLDİNG MERKEZİ

ANGELTHENE, W EYALETİİ THEREDGE

BİR SÜRE SONRA, DARIEN EVİN YOĞUN SESSİZLİĞİNDE TEK BAŞINA OTURURKEN sorgu odasının zili çaldı ve kapı hızla açıldı.

Glen yanında daha fazla memurla geri dönmüştü, elleri üniformalı bedenlerine sarılı ateşli silahlara ve sopalara kolayca ulaşabiliyordu. Yine de polislerin ve silahlarının sayısı Darien'i korkutmamıştı. Hem de hiç.

Onu ürküten şey, grubun ortasına doğru sürdükleri insan kızdı; kızın küçük formu vücutlarının arasından zar zor görünüyordu.

Darien ayağa fırladı, ani hareket memurların silahlarını çekmesine neden oldu. "Ne *halt* ediyorsunuz?" diye homurdandı, çünkü birden fazla memur ona *geri çekilmesini, kıpırdamamasını, ellerini görebileceğimiz bir yerde tutmasını* bağırıyordu, sanki zaten kelepçeli değilmiş gibi, aptallar.

Tek bir komutu bile kabul etmedi. Dar alanda yankılanan çok sayıda yüksek ve agresif ses arasında, kafasındaki kan uğultusunun üzerinde, ona ulaşmayı başaran sadece *kadının* sesiydi.

"Darien, her şey yolunda," diyordu Loren. "Sorun yok, sadece kal-"

"Bırak. Onu. *Git*," diye hırladı.

Glen bir tabanca çekti-

Ve lanet şeyi Loren'in şakağına doğrulttu. Darien nefes almayı bıraktı.

"Konuşmayı kabul etmezsen olmaz," diye tehdit etti Glen.

Ciğerlerinde hiç hava kalmamıştı. Dünyada hava kalmamıştı. Kalbi küt küt atıyor, midesi düğümleniyordu.

Onları öldürecekti. Onları öldürmek istiyordu, bu pisliklerin her birini. O silahı Glen'in elinden çekip almak, parmaklarını kırmak ve kafatasını kurşunlarla patlatmak.

Tereddüt etmesinin sebebi neydi? Loren. Düzensiz nefes alıyordu, okyanus mavisi geniş gözleri korkuyla parlıyordu ve silah şakağının üç santim yakınında duruyordu. Ceketinin ince kolunun altında kırmızı ışık titreşiyordu, solgun teninin ve dengesiz duruşunun ana nedeni düşük kan şekeri idi.

Bir de bu hıyarın ona doğrulttuğu silah.

Darien boğulacakmış gibi hissetti ama yine de, "Sen izin verene kadar tek bir şey bile söylemeyeceğim. tek bir şey söylemeyeceğim. *Git.*"

Sessizlik.

İleri doğru bir adım attı.

Glen emniyeti kapatırken yumuşak bir *klik* sesi Darien'in kalbini hoplattı.

"Bir adım daha atarsan," diye uyardı Glen, "o kaltağın sarışın beynini uçururum."

Darien kıpırdamaya cesaret edemedi. Korku nadiren hissettiği bir duyguydu ama o anda, Glen'in parmağının tetikte gezinişini, Loren'in nabzının gergin boynunda çırpınışını izlerken, hayatı boyunca hiç bu kadar korkmamıştı.

Tek bir kurşun. Sadece bir tane ve onun değerli hayatı sona erecekti.

Glen'in dudakları zalim bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Yani *evcilleştirilebilir*. Konuşmaya hazır mısın Cassel?"

"Seni öldürmek için sihriye ihtiyacım yok Glen," dedi Darien, sesi ölümcüldü. "Bunu çıplak ellerimle de yapabilirim. Seni sadece bu zincirlerle bile boğabilirim." Kelepçelerinin zincirlerini gerdi, kükürt şıngırdadı. "Beni yeterince zorlarsan seni pişman ederim."

Glen onu küçümseyici bir sırıtışla süzdü. Parmağı tetiğe dokundu.

Darien bir bomba gibi patladı. ***"EĞER HERHANGİ BİRİNİZ ONA DOKUNURSA, HEPİNİZİN BOYNUNU KIRARIM!"*** O

Vahşi siyah bakışlarını odanın içinde gezdirdi. Her nefesi içinden geçiyor, başı dönüyordu.

Parmakları tetiklerin üzerinde geziniyordu. Ter ve korku odayı ağır bir yağ tabakası gibi kaplamıştı.

Glen'in şakağından bir damla ter süzüldü. Ama silahını indirmede.

"Bırak," dedi Darien tekrar. Göğsünden derin, hayvani bir hırıltı yükseldi, kelepçelerindeki zincirler zapt edilmekten takırdıyordu. "O. Git. *Şimdi*."

Birkaç memur bakışlarını paylaştı. Diğerleri korku dolu ses tonlarıyla birbirlerine fısıldadı. Bir adam geri çekildi, kapıdan dışarı fırlamaya hazırdı.

Gözetleme penceresinin yansımasında, Darien sahneyi gözünün ucuyla gördü, sanki bunu canlı bir yayında izliyormuş gibi. Kendisini gördü, etrafı polislerle çevriliydi ve öfkeden titriyordu, yüz ifadesi insandan çok canavara benziyordu. Kendisini tanımakta güçlük çekti.

Darien'in nefes alış veriş hızı hızlı bir soluğa dönüştü, büyüünün tasma kopmak üzereydi. "Sana yediye kadar sayıyorum," diye başladı. "Eğer bire kadar sayarsam ve silahlarınızı indirip kız arkadaşımın buradan *sağ* salim çıkmasına izin vermezseniz, hepiniz öldünüz demektir."

Odayı ölümcül bir sessizlik kapladı.

"Yedi," diye başladı Darien. "Altı-"

"Sayan kişi olmak istediğine emin misin?" Glen elindeki silaha dikkatle bakarak meydan okudu. Parmağını tetiğin üzerinde gezdirdi, sıkı-

"O silahı doğrultan kişi olmak istediğine emin misin?" Darien tersledi. "Ben bu kadına aşığım ve onu benden alırsan dönüşeceğim hayvandan hoşlanmayacaksın."

Bu kez çöken sessizlik bir öncekinden daha boğucuydu.

"Beş," dedi Darien, göz bebekleri gözlerini yutarak. "Dört. Üç. İki-"

Kapı açıldı ve üç memur daha içeri girdi. Üçlünün başındaki Finn Solace'dı.

"Pekâlâ, bu kadar yeter!" diye bağırdı büyücü. "Kelepçeleri hemen çıkarın. Benimle geliyor."

Ama Glen'in buna hiç niyeti yoktu. "Kimse kıpırdamasın, yoksa hepiniz *kovulursunuz!*" diye uyardı ve Finn'in emriyle öne çıkan iki subayını olduğu yerde dondurdu. Silahının emniyetini açtı ve Solace'a doğru dönmeden önce kalçasına yerleştirdi, yüzü öfkeyle çarpılmıştı. "Geri çekilin, Dedektif. Bu senin davan değil."

Finn soğukkanlılıkla, "Artık öyle," diye karşılık verdi.

"Kim diyor bunu? *Sen mi?*" Sırıttı. "Bu adam bir suçlu, Dedektif Solace!" Darien'e bir parmak salladı. "Hiçbir yere gitmiyor."

Darien'in kanı kaynadı. Çenesini indirdi, Görme'nin karası gözlerinde birikti-

"Evet, öyle," diye cevap verdi Finn eşit bir şekilde.

Yine o küçümseyici sırtışlardan biri. "Korkarım sözünüz artık burada geçerli değil. İlerleyin Dedektif, kendinizi utandırıyorsunuz."

Finn yumuşak bir sesle, "Bu benim sözüm değil," diye karşılık verdi. "Eğer bir sorunun varsa Glen, bunu daha üst makamlara iletmek zorundasın. Şimdi silahları indirin! Hepiniz silahlarınızı indirin." Bir elini salladı, gümüş halkalı gözleri emirle dolup taşarak subayların arasında gezindi. "Ve Tanrı aşkına, ellerinize masum kanı bulaşmadan önce bu zavallı kızı bırakın."

Darien ölümcül bakışlarını Glen'e çevirerek, "O kadar ileri gidemez," diye uyardı. Ölse bile Loren'in saçının teline zarar veremezlerdi. Onu korumaya çalışırken ölebilirdi ama ona dokunmalarına izin vermeden önce tüm bu pislikleri kendisiyle birlikte aşağı indirirdi.

Glen, öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi tartışmaya devam etti. Ama Finn bir başkasının öne çıkmasını beklemekten yorulmuş bir halde kendi anahtarlarını çıkarıp odayı geçerken sözleri kulak ardı edildi. Glen de onu takip ederek yüzüne bağırdı.

"Arkanı dön," dedi Finn.

Darien buna uydu ama Finn anahtarı sokup kelepçelerin kilidini açarken Loren'i izlemek için başını çevirmeye devam etti.

Onlar çıkar çıkmaz, büyüünün genişlediğini hissetti, tıpkı sonunda tam bir nefes alabilen ezilmiş bir ciğer gibi.

Arkasını döndü-

Ve Glen'le yüz yüze geldi.

Kelepçeler çözüldüğüne, Glen'in güvenlik battaniyesi omuzlarından sıyrıldığına göre, hıyar topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı...

Ve hemen çenesini kapattı.

Çenesini dişlerini sızlatacak kadar sıkı Darien dikkatini Loren'e kaydırdı. Gözünü bile kırpmadı, göğsü kabarmış, elleri yumruk haline gelmişti ki başka bir polis memuru kelepçelerine bir anahtar soktu.

Bilekleri çıplak kaldığı anda Darien harekete geçti, Glen'i iterek odanın diğer ucuna doğru ilerledi. Önüne çıkan memurlar akıllıca kenara çekilerek geçmesine izin verirken, silahlarını hâlâ çıkarmamış olan birkaç aptal herif de ateş etmeye hazır bir şekilde silahlarını ona doğrultmuştu.

Darien onlara tek bir bakış bile atmadı; gözleri Loren'in üzerindeydi.

Kız arkadaşı da ona bakıyordu ve neredeyse odanın öbür ucundan ona doğru koşuyordu.

Darien kollarını açtığı anda kız da kollarını ona doğru açtı.

Sonra arpıştılar ve kız ona sarıldı, parmakları gömleğinin içinde kıvrılıyordu ve bu günlerdir başına gelen en güzel şeydi.

Ona sıkıca sarıldı, yüzünü yumuşak saçlarına gömmek ve kokusunu içine çekmek için üzerine eğildi, davetkâr sıcaklığını hissetti, vücudu onunkine baskı yapıyordu.

"İyi misin?" Sorusu boğuktu. Yıpranmıştı, tıpkı ayakkabılarının altındaki pisliğe değmezmiş gibi onu buraya s r klemelerini izledikten sonra kalbinin hissettiği gibi.

Başını göğsüne doğru salladı, kalbi o kadar hızlı atıyordu ki ırpınışını hissedebiliyordu. "Evet," diye fısıldadı. "Evet, ben iyiyim. *Sen* iyi misin?" Elbette onu düşünecekti, ne kadar tatlı bir kızdı. "Tanrım, Darien, titriyorsun."

Kahretsin,  yleydi, değil mi? Nutku tutulmuş ve hâlâ şoktaydı, ona sarıldı, bir kolunu beline doladı, diğer eli titriyordu, evet- başının arkasını kucaklamak için geldi. Seyircileri olması umurunda bile değildi - bırak izlesinler. Belki bu kıızı ne kadar sevdiğini görürlerse, bir daha ona karşı gelmeye cesaret edemezlerdi. Ona ait olana asla dokunmazlardı. "*ıkarın şunları buradan!*" Glen kükredi. Tabii ki oydu

kim b lebilirdi.

Finn kapıyı açarak onları takip etmeleri için işaret etti.

Darien, Loren'in onu tuttuğu yerden hafifçe ekiştirdiğini hissetti, sessizce onu üzerindeki hakimiyetini gevşetmeye çağırıyordu.

"Haydi," dedi usulca. "Hadi, Darien. Eve gidelim."

Onu bırakmak için kendini zorlamak zorunda kaldı. Yüzünü kavradı ve gözlerinin içine bakmak için başını geriye doğru eğdi.

Güvende. Hayatta.

Finn'in açık tuttuğu kapıya doğru nazikçe döndürmeden önce onu alnından öptü. Darien onu önünde tutarak sorgu odasından çıkarken her taraftan korudu. Finn'e eşlik eden iki memur arkadan gelirken Glen ve adamları geride kaldı.

Koridorda yürürlerken, Darien omzunun üzerinden siyah bir bakış fırlattı-

Ve Glen'in elleri kalçalarında, tepinerek odadan çıktığını gördü. Takip etmedi ama nefret dolu bir bakışla izledi.

Darien de ona ters ters baktı. *Pislik.*

İleride, başka bir sorgu odasının kapısı açıldı ve Atlas kelepçelerini çıkarmış olarak dışarı ıktı.

"İyi misin?" Darien ona sordu. Kasları hâlâ kaskatı kesilmişti, göğsü asitle doluymuş gibi yanıyordu.

Tanner onun yanında adımlarını hızlandırdı. "Evet." Gri gözleri Darien ile önünde yürüyen güzel sarışın arasında gidip geldi. "Siz çocuklar?"

"Daha iyiyim ama hayattayız." Elini Loren'in sırtının küçük kısmına bastırarak onu daha hızlı yürümeye teşvik etti. "Hadi buradan defolup gidelim."

Hızlandılar, memurlar ve diğer personel yanlarından geçerken yollarından çekildiler.

Logan ve Sabrine ön masada onları bekliyorlardı. Ivy ve Lace de buradaydı, pencerelerin yanındaki birkaç sandalyede oturuyorlardı. Onların geldiğini gördüklerinde ayağa kalktılar, şaşkın mırıltıları personelin ve misafirlerin dikkatini çekti.

Tüm bina sessizleşti, cevapsız telefonlar gelen aramalarla çınladı, insanlar iki Şeytan'a ve polis eskortlu yalnız insana baktı, bir Şeytan hala elini insanın beline dokunduruyordu.

Sabrine sessizliği bozdu ve öne çıktı. "Siz iyi misiniz?" Darien'e ceketini uzattı ve o da giydi.

Darien cevap vermeyince, kanı hâlâ sıcaktı ve kulaklarında uğulduyordu, onun yerine Loren cevap verdi. "Evet," dedi Darien'e bakarak. Okyanus mavisi gözleri endişeyle dolup taşarak yüzünü taradı. "Evet, sanırım iyiyiz."

Darien nefes alışını yavaşlatmaya çalıştı ama görüşünün kenarları siyahla buğulanıyordu. Kükürt kelepçeleri çıkarıldığına göre artık kopacakmış gibi hissediyordu. Yanan bir fitil gibiydi, kafatası kötü bir baş ağrısıyla çarpıyordu.

Bir şeylere vurması gerekiyordu. Ringe çıkıp boktan bir serseriye kanlı parçalara ayırması gerekiyordu.

Finn onlara geri kalan eşyalarını -telefonlarını ve polislerin eğlence merkezinde el koyduğu silahları- geri verdi. Hazır olduklarında onlara dışarı kadar eşlik etti.

Nezarethaneye doğru yürürlerken, Loren Darien'in biraz önünde, konuşabilecek kadar kendini toparladı.

"Bütün bunlar da neydi?" Sorusu, anahtarları şingirdatarak yanında yürüyen Solace'a yönelikti.

"Sadece doğru olanı yapmaya çalışıyordum."

"Doğru, çünkü bu Yveswich'te çok işine yaramıştı."

Finn öfkeleni. "Bak, seninle her zaman iyi geçinemediğimizi biliyorum-" Darien kıs kıs güldü.

"Ama burada işleri yoluna koymaya çalışıyorum. Yveswich'te olup biten onca şey..." Başını iki yana salladı, göğsü yorgun bir iç çekişle iniyordu. "Buna katılmıyorum diyelim."

"O pisliği kim başa getirdi?" Darien arkasını işaret ederek sordu.

Koridorda iki memurun yanından geçerken Finn kısık bir sesle, "O bir transfer," diye cevap verdi. "Geçmişî gizli tutuluyor ama söylentilere göre Lucent tarafından atanmış."

Darien'in kafası ona doğru döndü. "İmparator mu?" Bu onu neden şaşırtmamıştı?

Finn poker suratıyla önüne baktı. "Bunu benden duymadın."

Darien sol elini yumruk yapıp sıktı, sırtında daha fazla ter birikti. Saçlarını yüzünden uzaklaştıran kadar ellerinin hâlâ titrediğini fark etmedi.

Güçsüzdü. O odada, Loren'in silahlı adamlarla çevrili kapıdan geçişini izlerken de böyle hissetmişti. Son altı ayda onu kaybedebileceğinden korktuğu pek çok kez -çok fazla- olmuştu ama her zaman en azından bir *şekilde* durumun kontrolünü elinde tuttuğunu hissetmişti.

Ama o Brynstan kelepçeleri sihrini bu şekilde bağlarken... Eğer Glen o tetiği çekseydi...

Onu kurtarmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Cehennem kızının hızı bile onu kurşunun yolundan çekmesine izin vermezdi.

Yürürlerken başının arkasına baktı ve kendini onun hayatta olduğuna ikna etmeye çalıştı. Güvende olduğuna.

Kız onun dikkatinin üzerinde olduğunu hissetmiş olmalıydı, çünkü yavaşladı ve omzunun üzerinden o muhteşem mavi gözleriyle ona baktı.

Sonra arkasına uzandı. *Onun kendisine* uzandığını fark etmesi gerekenden daha uzun sürdü.

Elini sıktı, yumuşak teninin hissi onu toprakladı.

Ve tutuklandıklarından beri ilk kez tam bir nefes almayı başardı. Yavaşça nefesini verdi, kaslarındaki gerginlik eriyip gitmişti.

Kız hayattaydı.

Güvendeydi.

Yaşıyordu. Güvende. Yaşıyordu. Güvende. Bunu ne kadar düşünürse düşünsün, doğru gelmiyordu. Yeterince iyi hissetmiyordu.

"İyi misin?" diye fısıldadı.

Başını salladı. "Evet." Diğer avucunun içiyle alnındaki teri biraz daha sildi.

"Bak, Darien," diye başladı Finn. Artık ön girişten çok uzakta değillerdi. "Ker'de olup bitenlerle ilgili bize yardımcı olabilecek bir şey biliyorsan-"

"Başından beri planın bu muydu?" diye fısıldayarak bağırdı. "Sonradan gelip beni konuşturan iyi polis olmak mı?" Böyle boktan bir şey yapmak Finn'e çok yakışırdı, değil mi?

"Pek sayılmaz." Finn iç çekerek istifa etti. "Söylediklerimi unut, başka zaman konuşuruz." Kapıyı tutmak için aceleyle ilerledi.

Rüyanda görürsün, diye düşündü Darien.

Loren'in arkasından çıktı, elleri hâlâ birleşmişti-

Ve ciğerleri şoktan boşalarak durdu. "Olamaz," diye nefes aldı.

Otoparkta onları bekleyen, uzun boyuyla beyaz bir spor arabanın önüne yaslanmış Roark Bright'tı.

Loren'in ağzı açık kaldı. "Roark?"

KER İLE KEHE YALET HATTI ARASINDA

"PAX," DIYE BAŞLADI ROMAN, İKİ POLİS YAKLAŞIRKEN DÜZGÜN BİR ŞEKİLDE KONUŞUYORDU.

Arabadan, telsizlerinden boğuk sesler geliyordu. Boğazı çok daralmış, sanki bir el onu boğuyormuş gibi hissediyor, kalbi göğsünü yakacak kadar sert çarpıyordu. "Sakin olmana ihtiyacım olacak. Sakin olmana ihtiyacım var ve bana güven. Bunu yapabilir misin?"

Dikiz aynasından Pax'e baktı. Çocuk dimdik duruyordu ve kollarını Chance'in tüylü boynuna dolamıştı.

"Shay?" Roman sordu. Sorusunu yüksek sesle söylemesine gerek yoktu, ne sorduğunu zaten biliyordu.

"Yapamam," diye boğuk bir fısıltıyla cevap verdi. "Yeterince uzun sürmez. Ve eğer görürlerse..."

O zaman tüm dünya öğrenirdi ve yanlış insanlar onu ele geçirip nadir bulunan yeteneği için istismar edebilirdi. Roman ondan bunu asla istemezdi; ihtimaller yüzde yüz onların lehine olmadıkça.

Bu barikat... Tüm bu polisler... *Bunların* hepsinin *onlar* yüzünden olduğunu biliyordu. Barikatın kayıp bir çocuğun yerini bulmak için standart bir prosedür olup olmadığı ya da Donovan'ın dün gece nerede olduklarını öğrendikten sonra bunu özellikle ayarlayıp ayarlamadığı konusunda Roman'ın hiçbir fikri yoktu. Yine de fark etmezdi.

Bu sondu.

Ama şans verilse yine aynı şeyi yapardı. Yine de Yveswich'ten kaçarken Pax'i yanına almayı tercih ederdi. Hiçbir dünyada

Paxton'ı kendi isteğiyle babasıyla yalnız bırakmıştı. On sekiz yaşına geldiğinde bunu yapmamıştı ve şimdi, yirmi yedi yaşındayken de yapmayacaktı.

"Ne olursa olsun," diye başladı. Memurlardan biri plakalarını gördükten sonra yelegeine taktığı küçük mikrofona konuşuyor, diğeri ise sürücü kapısına yöneliyordu. "Her şey yoluna girecek," diye sözlerini tamamladı ama boğazı bir boa gibi daraldı.

Bir parmak eklemi cama vurdu. Chance havladı.

Diğeri memur Shay'in yanına vurdu. "Kapıyı aç." Eline sıkıca sarılmış bir ruh tasmaı vardı, K-9 Tanıdığı çılgınca arabayı kokluyordu-

Köpek şaha kalktı ve havlamaya başladı. Tükürük çenelerinin arasından sıyrılıp havada uçtu, arka ayakları üzerinde durarak ileri atılırken tasmaının parlayan metal halkaları gerildi.

Chance de karşılık olarak havladı.

"Roman, neler oluyor?" Paxton Chance'i göğsüne bastırarak mırıldandı. "Bizden ne istiyorlar?" Yavru köpeğı havladı ve havladı-

Roman, Pax'in dikiz aynasındaki bakışlarını tutarak, "Pax, kendini toparlayabileceğini bilmem gerek," dedi kararlı bir şekilde.

Eğer Pax kontrolünü kaybederse... Eğer biri onun neler yapabileceğini öğrenirse...

Ne kadar *tehlikeliydi*... Darien on beş yaşındayken tutuklanmıştı, polisler onu annesinin cesedinin yanında çözülürken gördüklerinde akli dengesinin yerinde olmadığını düşünmüşlerdi.

Wanderer'ın önünde yaptıklarına dair en ufak bir fikirleri bile olsaydı, aynısını ya da daha kötüsünü Paxton'a yapmaktan çekinmezlerdi.

Bastırıcılarının işe yaraması için dua etti.

Yanındaki memur tekrar kapıyı çaldı. "Kapıyı aç."

"Benim için," diye ekledi Roman. "Bunu yapabilir misin?"

Bir an sürdü ama Paxton çenesini eğerek başını salladı. Roman derin bir nefes aldı.

Ve kapıdaki düğmeye bastı. Renkli cam aşağı indi, bahar havası terleyen yüzünde boğucu bir sıcaklığa neden oldu.

Polis bir büyücüydü, gözbebeklerinin etrafındaki halkalar güneş ışığında civa gibi parlıyordu, Roman ve Shay'e, sonra da arka koltuktaki Pax'e baktı.

"Roman Devlin?" diye sordu polis.

"Evet," diye sıkıca cevap verdi. Yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Polisin ihtiyacı olan tüm kanıtlar tam burada, bu arabanın içinde, gözlerinin önündeydi.

Polis geri çekildi. "Arabadan inin lütfen."

Kahr

etsin.

Lanet

olsun.

"Hayır," diye nefes nefese kaldı Sayagül. "Roman-

Roman kapıyı açıp trafikle dolu yola adımını attığında bedenini hissetmiyordu. Dünya uzak görünüyordu, sanki bir yabancının hayatına bakıyormuş gibi.

Onları öldüremezdi. Polisleri ve MPU ajanlarını öldürmek bir Kara Katilin ne pahasına olursa olsun kaçındığı tek şeydi. Günün sonunda, Karanlık Katiller suçluydu ve bir Karanlık Katilin hayatına son vermenin en hızlı yolu o n u hapse atmaktı.

Eğer onları tüm bu insanların önünde öldürürse, Pax'e veda etmek zorunda kalacaktı. Sonsuza dek. Kardeşlerini parmaklıkların arkasından koruyamazdı, bu yüzden onlardan uzak durmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Arabanın diğer tarafında başka bir memur Shay'e aynı emirleri veriyordu. Araçtan inip arkasını döndü ve ellerini yavaşça tavana dayadı.

"Yavaşça arkayı dön ve ellerini arabanın tavanına koy," dedi bir erkek sesi. Roman'ın bu komutun kendisi için olduğunu anlaması bir saniye sürdü.

İtaat etti, üstleri aranırken, silahlarına ve telefonlarına el konulurken gözleri Shay'inkilerle kilitlendi. Polisler trafiği yönlendiriyor, diğer ekip arabaları için yer açıyor ve-

Bir mahkum nakil aracı.

Ruhu bedenini terk etti.

Hapisten uzak durmak buraya kadarmış.

"Paxton Slade'i kaçırmaktan tutuklusunuz," diyordu memur. "Sessiz kalma hakkına sahipsiniz. Söyleyeceğiniz her şey aleyhinize delil olarak kullanılabilir..."

Roman'ın gözleri kapandı. Kulakları duymuyordu ama memur ellerini arkasına götürmesini istediğinde itaat etmeyi başardı. Bir çift kelepçe bileklerini ısırdı ve tıkırdayarak kapandı.

Kükürt, suyu emen bir sünger gibi büyüsunü kuruttu. Kulakları çınladı ve kendini dengesiz hissetti. Zayıf. *Yanlış*. Daha önce hiç bunlarla kelepçelenmemişti ama ne olduklarını anlayacak kadar duymuştu.

hemen. Kükürt taşı nadir bulunan ve çok pahalı bir maddeydi ve sadece kolluk kuvvetlerinin elindeyken yasaldı.

Eller kollarını kavrayarak onu araçtan uzaklaştırdı.

Roman'ın gözleri Shay'e takıldı, çünkü o da araçtan uzaklaştırılmıştı.

Ara

ba. "Test edin," dedi bir ses.

Başka bir polis memuru elinde ateş tabancasına benzeyen bir şeyle yaklaştı. Ama silahı Roman'ın alnına doğrultmak **y e r i n e** gözüne doğrulttu. Parlak ışık yanıp söndü.

İrkildi. "Bu da ne böyle?" Aynı şeyi Shay'e de yapıyorlardı. "Temiz," dedi birinci subay.

"Burası da temiz," dedi diğeri.

"Roman?" diye seslendi küçük, korkmuş bir ses.

Arabadan tökezleyerek çıkan Pax'ti. Başka bir memur onu aynı cihazla test etti ve Paxton'ın parlak ışıktan ürküp kaçmasına neden oldu.

"Her şey yolunda," dedi memur.

"Roman?" Paxton tekrar seslendi - bu sefer daha da korkmuştu.

"Pax," dedi Roman boğuk bir sesle. "Her şey yolunda." Ama kalbi o kadar çok çarpıyordu ki ayaklarında hissedebiliyordu.

"Gitme zamanı evlat," dedi Pax'in yanındaki memur. Elinde Pax'in sırt çantasını tutuyordu.

"Bekle!" Paxton yalvardı. "Bekle, kardeşim ne olacak? Onu nereye götürüyorsunuz?"

Ama polis memuru kolundan tuttu. "Hadi gidelim." Onu yolun aşağısına doğru sürüklemeye başladı. "Kısa sürede babanla birlikte eve döneceksin."

Paxton'ın rengi soldu. "Hayır! Hayır, hayır, hayır, bekle-bekle, lütfen!" Daha çok mücadele etti, sesi çılgınca çıkmaya başladı. "Ben babamı değil, kardeşimi istiyorum!" Saldırdı, boştaki eliyle uzandı, diğer kolu gerildi ve memur demir bir tutuşla onu tutarken geriye doğru çekti. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı, Sayagül de öyle. "Bekle! *Lütfen*- Bunu yapamazsın-"

"Her şey yoluna girecek," dedi Roman, Pax'ı bir sedanın açık arka kapısına doğru çeken polis memuruna başka bir polis memuru daha katılırken ikisiyle de - çocuk ve ejderha- konuşarak. Takım elbiseli ve güneş gözlüklü bir kadın aracın yanında bekliyordu. "Sizi bulacağım!" Roman, kalabalık otoyolda yırtık pırtık sözleriyle seslendi. "Söz veriyorum, Pax! Beni duyuyor musun? *Söz veriyorum*-"

"*Bırakın beni!*" Paxton tüm gücüyle mücadele etti. Memurları itip çekerken gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. "*Bırakın beni! Bırakın onu!*"

O yanlış bir şey yapmadı, lütfen! Lütfen. Roman! ROMAN!" Sayagül ağladı.

"Paxton. Ah, Paxton. Yapamam. Bunu yapamam, Roman-" "Pax, sorun yok," diye homurdandı Roman. "Güçlü ol-"

"Gitmek istemiyorum!" Paxton çığlık attı, kelimeler çiğ ve cam gibi paramparçaydı. "Seninle gitmek istemiyorum, kardeşimi istiyorum! Kardeşimi istiyorum! Kardeşimi istiyorum! KARDEŞİMİ İSTİYORUM!"

Güçlü eller Roman'ı bir mahkûm nakil aracının arkasına yükledi

-Dış duvarlardaki banklar dışında boştu. Shay'i arkasından içeri aldılar, o ve diğer memur içeri adım attığında araç titredi. Ortada metal bir bölme yoktu, karşılıklı oturmaları için yönlendirildiklerinde onu Shay'den ayıran hiçbir şey yoktu.

"ROMAN!" Pax feryat etti. Hâlâ savaşıyordu, gözleri kararmıştı ve ağlıyordu.

-Tanrıya şükür karanlık damarlar yok.

"Pax, güçlü olmana ihtiyacım var!" Memurlar ellerini tekrar kelepçelerken Roman seslendi - bu kez önlerinde - ve kelepçeleri banklara bağlı zincirlere bağladılar. "Cesur olmanı istiyorum, tamam mı? Her şey yoluna girecek, söz veriyorum-"

"Seni seviyorum!" diye hıçkırdı. "Roman, gitme! Beni bırakma! Beni bırakamazsın!"

Roman'ın gözleri yanıyordu. "Seni bırakmayacağım," diye yemin etti, göğsü o kadar acıyordu ki vurulmuş gibi hissediyordu. Memurlar telsizleriyle konuşarak minibüsten dışarı çıktılar. "Seni bulacağım, tamam mı? Seni asla bırakmayacağım, Pax, söz veriyorum-"

Kapılar çarparak kapandı. Kalın bir büyü tabakası minibüsün üzerinde dalgalanarak onları içeriye hapsetti. Pencere korumalarındaki boşluklardan Roman, Paxton'ın dövüşmeye devam edişini, ciğerleri yırtılırcasına bağırışını, bayılacağına yemin edecek kadar zor nefes alarak izledi.

Onu götürüyorlardı.

Paxton'ı götürüyorlardı ve onu bir daha asla göremeyebilirdi.

KANALLAR

YVESWİ CH, KER EYALETİ

"REV, REV, REV YOUR BOAT, AGGRESSIVELY DOWN THE CANAAAAAL," Malakai şarkı söyledi, gıcırtılı sesi sisi, bir tabağı kazıyan bir çatal gibi kesiyordu. "Neşesiz, neşesiz, neşesiz, neşesiz, hayat bir kâbustan başka bir şey değil."

Baş tarafta Max'le birlikte oturmuş, aşağıya doğru ilerledikleri kanalın ipeksi sularını izliyordu -daha doğrusu, canavarlarla dolu bir şehir için çok fazla gürültü çıkararak aşağıya doğru ilerliyordu-Travis Malakai'nin kafasının arkasına baktı.

Grubun geri kalanı -ayaklanma sırasında Düşes'te bulunanlar da dahil olmak üzere herkes buradaydı- geminin yan taraflarına konuşlanmıştı, silahları hazırды. Ön tarafta Malakai ve Aspen'le birlikte oturan Jewels ve Travis'in, Scarlet'in ona silah vermekten çekineceği kadar silah kullanma deneyimi olmadığını düşündüğü Magenta dışında herkes.

Jewels nefes almakta zorlanıyordu. Görünüşe göre akut nefes darlığı Kandırma teşhisi konulduğundan beri mücadele ettiği bir semptomdu, ancak bu şimdiye kadar yaşadığı en kötü nöbeti. Travis onun ani düşüşünden portalın sorumlu olup olmadığını merak etti ama-

Hayır. Mantıklı gelmiyordu. Nefes alamamasının nedeni Ruh Terra olsaydı, o da dahil olmak üzere diğerlerinin de sorun yaşaması gerekirdi. Yine de iyi nefes alıyordu ve diğer herkes de öyle görünüyordu.

Belki de kardeşiydi. Ona kalp krizi falan geçirtiyordu. "Tanrım, çok sinir bozucu biri," diye homurdandı Travis.

"Ve berbat bir şarkıcı," diye fısıldayarak cevap verdi Max, siyah gözleri suya sabitlenmişti.

Malakai yine o eski tekerlemenin çarpıtılmış versiyonunu söylemeye başladı. *Rev* kelimesini her söylediğinde gaza basıyor ve tekneyi ileri doğru sarsıyordu. "Rev, rev, rev..."

Travis hasta olacaktı.

Dallas karnını tuttu. "Beni kusturacak."

"*Delaney!*" Max tısladı. Etraflarında sis kıvrılıyor ve karanlık yoğun bir duman gibi yayılıyordu. Orada gizlenen hemen her şey olabilirdi. Saldırmak ve dişlerini bu teknede bulunacak kadar aptal olan tatlı, sulu lokmalara geçirmek için bir fırsat bekliyordu.

Umarım önce tekneyi kullanan aptala saldırırlardı.

Malakai durakladı ve omzunun üzerinden baktı. "Ne dedin sen Reacher? Benimle bir sorunun mu var?"

"Kes şunu!" Max tısladı. "Bizi yedireceksin."

"*Seni,*" diye düzeltti Malakai, hiç rahatsız olmamıştı. "*Seni* yedireceğim, Reacher. Hayatta kalacağım, hep öyle yaparım." Şarkısına geri döndü ve bu kez sözleri daha yüksek sesle söyledi. "Rev, rev, rev..."

Travis dişlerini sıktı. "Eğer ölürsek," diye fısıldadı, "bu onun suçu olacak."

"Jewels'in kalp sorunları yaşamasına şaşmamalı," diye homurdandı

Dominic. "Ben de öyle düşünüyordum."

"Bunu duymuştum," diye söylendi Malakai. "Eğer benimle bir sorunuz varsa, kışınızı kıyıya kadar yüzüp yürüebilirsiniz."

Travis gözlerini devirdi ve silahını daha sıkı kavrayarak siyah bir aynaya benzeyen suyu taradı.

Yüzey aniden yılsanı bir hareketle dalgalandığında omurgasında bir uyarı belirdi.

Dikenli bir kuyruk yukarı fırladı ve derinlerde kaybolmadan önce su püskürttü.

İşaret parmağını tetiğin üzerinde kaydırdı. "Bunu gördün mü?" Max mırıldandı.

"Elbette gördüm." Gözlerindeki ışığı kırıştırdı.

Kanalın yüzeyinin altında bir Aequorwyrn yüzüyordu, aurası asit yeşili çizgiler ve dumanlı gri lekelerden oluşan titreşen bir karmaşa, açık ağzı uzun, iğne inceliğinde dişlerle doluydu. Bu şey sadece tekneyi ve içindeki herkesi kanalın dibine sürükleyecek kadar büyük ve güçlü olmakla kalmıyor, aynı zamanda vücudu aşılmaz pullarla zırhlanmıştı. Eğer onu vuracak olurlarsa

Mermiler lastik top gibi sekerdi. Teknenin güvenlik büyülerıyla kaplı olması önemli değildi; eğer onları altına çekmeyi başarırsa, işleri biterdi.

"Mavi?" Max omzunun üzerinden usulca seslendi.

Güverteyi geçip aralarındaki koltuğa diz çökerken ayakları gümbürdedi.

"Aequorwyrn," dedi Max. "Saat on bir yönünde."

"Görüyorum," diye onayladı, gözleri kararmıştı. Derin bir nefes alarak ellerini önüne doğru uzattı, parmakları kıvrıldı. Nefes alırken göz kapakları kayarak kapandı.

Nefes verirken, büyüsy wyrn'i geriye doğru iten güçlü bir akım yarattı. Sanki bir ağa takılmış gibi çırpınmaya başladı. Travis, aurasının neon tonlarının bükölüp çırpınmasını, yaratık çirkin, hırıltılı yüzünü Mavi'nin büyüsunün kobalt pullarına çarpıp kurtulmaya çalışırken su sıçramasını hayranlıkla izledi.

Görünür. Artık Peçe çöktüğüne göre herkesin büyüsy görülebiliyordu.

Siyah ve Loren'in nadir beyazından başka tonlar görmek çılğıncaydı.

Tekne ile Aequorwyrn arasında yeterince mesafe kaldığında, Mavi derin bir nefes daha aldı ve kollarını uçmak üzere olan bir kuş gibi açtı.

Kanaldaki su ayrılarak bir kıyıdan diğerine uzanan kuru bir yol oluşturdu. Aequorwyrn'in iskelet yüzü ve sırttan ağzı, sanki camın arkasına hapsedilmiş bir numuneymiş gibi, bulanık su duvarının arasından açıkça görülebiliyordu. Onlar uzaklaşıırken, pes etti ve geri döndü, okyanusa doğru yüzerken su yolunda gürleyen bir kükreme çıkardı.

Mavi gücünü serbest bırakmadan önce gerçekten gittiğinden emin olmak için biraz bekledi. Kanaldaki boşluk kapanırken su şırıldadı.

Max parmağını tetikten çekerek "Teşekkürler," dedi.

Başını salladı ve Dominic ile Magenta'nın arasındaki banktaki yerine döndü. Pembe Elemental Scarlet'e yakın oturuyordu. Pembe topaz gözleri siste geziniyor, dişleri alt dudağını endişelendiriyordu.

"Evet," diye başladı Travis, "Magenta."

Magenta irkildi. Ya Travis'in kendisiyle konuşmasına şaşırılmıştı ya da Travis'in soracağı şeyden korkuyordu.

"Gücün nasıl çalışıyor? Empati olayı."

Scarlet onun yerine cevap verdi. "Değiştirilmemiş cehennem zebanilerinin yapabildiklerinden pek farklı değil," dedi.

"Alınma ama ben ona soruyordum."

Scarlet'in ağzı ince bir çizgiye dönüştü.

Güzel, bırak da ondan nefret etsin. Maximus'a kötü davrandığı için zaten ondan nefret ediyordu. Bu hatırladıkları Maya değildi.

"Senin yapabildiklerine benziyor ama... daha güçlü sanırım," dedi Magenta, sesi o kadar kısıktı ki Travis onu zar zor duyabiliyordu. "Her şeyi hissetmek bazen zor olabiliyor. Benim gibi insanlar için daha güçlü. Normal cehennem zebanileri gibi bunu ayarlayamıyorum. Bazen bir başkasının duygularıyla kendi duygularım arasındaki farkı anlamakta zorlanıyorum. Kafa karıştırıcı olabiliyor."

Dallas dedi ki, "Bu senin için zor olmalı. Özellikle de kederin aşamalarından geçen birinin yanındaysanız."

"Ya da öfke," dedi Travis. Başka birinin öfkesi zaten yeterince kötüydü. Büyürken babasının gazabına karşı son derece hassas olmuştu. Roman onun sığınağı olmuştu. Fırtınadaki sığınağı.

Magenta başını salladı, hâlâ tüm bu ilgiden ürkmüş görünüyordu. "Keder en zordur," diye itiraf etti.

"Peki ya Aurora?" Max sordu. "Onun *tam spektrum* olarak kabul edildiğini söylemiştin. Bu ne anlama geliyor? Tam olarak ne yapabilir?"

Magenta utangaç bir beklentiyle sahneyi Scarlet'e bıraktı. Bu ikisi gemideki herkesin tüm dikkatini üzerlerine çekmişlerdi. Delaney bile çenesini kapatmış, başını onlara doğru eğmişti.

Terra'daki onca insan arasında Loren'e en çok benzeyen muhtemelen bu Aurora denen hatundu. Ölmüş olması hiç yardımcı olmamıştı ama Scarlet bir şey biliyorsa, Peçe'yle ilgili bu sorunu çözmelerine yardımcı olabilecek herhangi bir şey... Kapana kısıldıklarına, iletişimleri kesildiğine göre bu konuda bir şey yapabileceklerinden değil ama...

Scarlet, "Tam spektrum, her elementin ve aradaki her şeyin gücüne sahip olduğu anlamına geliyor," diye söze başladı. "Su, ateş, toprak, gökyüzü. Sadece bir elementi değil, tüm element bedenlerini de alabiliyordu."

"Elemental beden mi?" Malakai sordu. "Bu ne anlama geliyor?"

Göz açıp kapayıncaya kadar Elemental formuna dönüştü, tamamen ateşten yapılmış bir kadın oldu, saçları bir alev gibi yukarı doğru spiral çiziyordu.

Max neredeyse silahını kanala düşürüyordu. "Vay canına," diye nefes aldı Aspen.

Travis ıslık çaldı. "Etkileyici. Bunu da yapabilir misin?" diye sordu Blue'ya. Mavi başını salladı ama göstermedi.

Scarlet geriye doğru kaydı, saçları -yine alev alev değil- omuzlarına döküldü. En son soğuyan gözlerindeki kor oldu. Yine tamamen sıradan görünüyordu. Pembe ya da mavi gibi daha vahşi bir renk yerine doğal kızıl kahverengi saçlarıyla, modifiye edildiğini tahmin bile edemezsiniz. "Ateşi, suyu ve atmosferi çağırıp kontrol edebiliyordu," diye sözlerini tamamladı.

Aspen, "Peki ya toprak güçleri? Onlarla ne yapabilirdi?"

"Bitki örtüsünü ve faunayı kontrol edebilir."

Travis, Max ile dolu dolu bir bakış paylaştı.

"Zihin güçlerinden bahsetmiştin," diye araya girdi Dominic. "Bunlar ne anlama geliyordu?"

"İllüzyonlar yaratabiliyordu." *Shay gibi*, diye düşündü Travis. "Zamanı dondururdu."

Hobs gibi ruhani yaratıklarla konuşabilirdi. Cansız nesneleri canlandırabilir."

Dallas Max'e doğru döndü. "Zamanı dondurmak," diye düşündü Dallas. "Loren bunu karnavalda yapmıştı. Hatırladın mı?"

Max başıyla onayladı.

Tekne Yveswich Hastanesi'nden çok da uzak olmayan bir köprüye kadar suda ilerlerken sessizliğe gömüldüler.

Malakai tekneyi rıhtım boyunca demirledi ve herkes indi.

Travis'in buraya son gelişine kıyasla burası sessizdi. Ama hastane yönünden gelen ışıkları fark etti; doğaüstü karanlığın bastırdığı çamurlu bir parıltıydı bu, Görü ile bile görmek zordu.

Jewels yanına geldiğinde ayakkabıları sürtündü.

"İyi misin?" diye sordu ona.

"İyiyim," diye homurdandı ama sanki fiziksel olarak kendini bir arada tutmaya çalışıyormuş gibi ortasına sarılıyordu.

"Biri geride kalıp tekneyi korumalı," diye önerdi Aspen. "Eğer pisliğin biri çalarsa mahvoluruz."

Kimse gönüllü olmadı.

Jewels, "Malakai, sen kal," dedi, cümle nefes nefese bölünmüştü. "Ben Travis'le gideceğim-"

"Oh-ho hayır!" Malakai araya girdi. "Olmaz, Bean. İyi denemeydi."

"*Malakai.*" Nefes almak için durakladı. "*Gerçekten* hiç havamda değilim."

Jewels'ın elini kalbinin üzerine koyduğunu görünce daha fazla tartışmaktan vazgeçti ama sanki *kendi kendisiyle* tartışıyormuş gibi mırıldandı. Kafasında o kadar çok gevşek vida vardı ki, Travis buna şaşırılmazdı.

"Eşit bir şekilde ayrılmamız gerekiyor," diye devam etti Jewels nefes nefese, "o yüzden ben diyorum ki sen kim kalmak istiyorsa onunla kal-" Tekrar durdu, nefes nefese kalmıştı. "-ve ben de Travis ve diğer birkaç kişiyle birlikte ilaçlarımı almaya gideceğim. Ne aradığımı biliyorum, uzun sürmez."

Aspen söz alarak Malakai'nin bir sonraki itirazını kesti. "Neden sen iki-" Siyah eldivenli eliyle Travis ve Jewels'ın arasını işaret etti. "-Max, Dallas ve Dominic'le gidin, geri kalanımız burada kalsın mı?" Beş ve beş.

Travis omuz silkti. "Bana uyar." Delaney'den biraz uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Ve *diğer* Delaney ile biraz yalnız kalmaya.

"Anlaştık o zaman," dedi Max. "Hadi gidelim."

I-5

KER EYALETİ

YOLDAKI TEKERLEKLERİN UĞULTUSU VE ZİNCİRLERİN ÇINLAMASI
mahkûm nakil aracındaki tek seslerdi.

Shay, Roman'ın karşısındaki sert bankta oturuyordu. Onları ayıran hiçbir şey yoktu, ortada metal bir bölme yoktu. Ama ona bu kadar yakın hissettiğine göre okyanuslar kadar uzakta da olabilirdi.

Öne doğru eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış, ellerini yüzüne götürmüştü. Ağlıyordu; yanaklarından süzülen gözyaşlarının tuz kokusunu alabiliyordu. Kapıların çarparak kapandığı ve onları buraya hapsettiği andan beri birbirlerine tek kelime etmemişlerdi.

Polisler onları geldikleri yoldan geri götürürken sessizlik uzayıp gidiyordu. Kaydettikleri onca ilerleme, onca kilometre ve çektikleri onca acı, Wanderer'da kazandıkları savaş...

Hiçbir şey. Tüm bunların hiçbir anlamı yoktu.

Shay boğazından çıkan sessiz bir sesle sessizliği bozdu.

Ama Roman hareket etmedi. Lastikler uğuldamaya devam etti. Banklara bağlı kelepçelerinin zincirleri takırdamaya devam etti.

"İyi misin?" diye fısıldadı. Aptalca bir soruydu; iyi olmadığını biliyordu. Küçük kardeşini geri alana ve babalarından kurtulana kadar asla iyi olamayacaktı. Ama onun sessizce acı çekmesini daha fazla izlemeye dayanamadı. Onunla konuşmak zorundaydı. Denemek zorundaydı.

Cevap vermesi o kadar uzun sürdü ki Shay cevap vermeyeceğini düşünmeye başlamıştı.

Ama sonra keskin bir nefes aldı, nefesi onu pençelerken sırtı titredi. Sonunda başını kaldırıp arka pencereden dışarı baktığında ve Shay onun buruşmuş, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü ve şişmiş kırmızı gözlerini gördüğünde, Shay kırıldı, kendi gözlerinde sıcak nem birikti.

Bunu hak etmemiştir.

"Hayır," diye itiraf etti. Fısıltı ince bir buz gibi kırıldı.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" Aptalca bir soru daha. Ama bu durumda ne söylemesi gerekiyordu ki? Hiçbir kelime bunu düzeltemezdi. Sadece burada olduğunu ve konuşmak isterse onu dinlemeye hazır olduğunu bilmesini istiyordu.

Roman pencereden dışarı bakmaya devam etti. Nemli gözlerindeki acı, o kadar çığ ve gerçekti ki... alışkın olduğu ölü bakışlardan çok daha kötüydü.

Roman "Çok üzgünüm Shay" diye fısıldamadan önce birkaç dakika daha geçti.

Kendi gözyaşları dökülmeye başladı. Her iki yanağından birer tane. Gözyaşları çenesinden damlayıp kollarından aşağı yuvarlanırken, minibüs yoldaki engebeli bir yere çarptığında kelepçelerinin zincirleri takırdadı.

İkisi de başka bir şey söylemedi. Roman pencereden dışarı bakmaya devam etti ve Angelthene ile aralarındaki kilometrelerin her seferinde bir lastik dönüşü kadar artmasını izledi.

Yakındı. Witheredge'e çok yaklaşmışlardı. Şeytanlar'a çok yaklaşmışlardı. Başarmalarına çok az kalmıştı.

Minibüse ikisi önde, ikisi arkada olmak üzere dört polis arabası eşlik ediyordu. Paxton'ı tuttukları sıranın en arkasındaki arabaydı. Shay o zavallı, masum çocuğun aklından neler geçtiğini ancak hayal edebiliyordu. Ne kadar korkmuş olmalıydı. Kendini ne kadar yalnız hissediyor olmalıydı.

"Onu yüzüstü bırakmışım gibi hissediyorum," diye mırıldandı Roman. "Onu güvende tutacağım konusunda bana hep güvendi, bir gün her şeyin bizim için daha iyi olacağını söylediğimde bana hep inandı." Boğazı düğümlendi. Bir damla gözyaşı burnundan aşağı yuvarlandı ve kucağına damladı. "Nerede yanlış yaptım bilmiyorum."

Shay yanaklarını kuruladı. "Kendini suçlamamanın zor olduğunu biliyorum," dedi, kelimeler kalın ve sallantılıydı. "Ama bu senin hatan değil."

"Tek bir şans." İşaret parmağını kaldırdı, hâlâ arka camdan dışarı bakıyordu ve yüzünden taze gözyaşları süzülüyordu. "Bu bizim tek şansımızdı." Elini indirdi ve her ikisiyle de bir yumruk oluşturdu, kelepçeler birbirine çarptı. "Ve ben her şeyi berbat ettim." Bir duraklama. "İşin en kötü yanı da, bunu başarabileceğimizi *biliyor* olmam.

o. Eğer o kliniğe gitmemiş olsaydık..." Başıını salladı, kendisiyle ilgili hayal kırıklığına uğramıştı. "Şimdiye kadar neredeyse Angelthene'de olurduk, biliyorum."

Bu şekilde düşündüğü için onu suçlayamazdı. Hayat size sürekli boktan eller dağıttığında, ihtimaller ve keşkeler üzerinde durmamak zordu. Anna'yla sürekli Riptide'in dışındaki hayat hakkında konuşurlardı. Babaları annelerinden boşanıp Laurel'de yeni bir hayata başladığında onları da yanında götürseydi, bunun onlar için nasıl bir şey olacağını. Ama bir kez o yapışkan keşkeler ağına yakalandığınızda, kendinizi kurtarmak zor oluyordu. Mavi Ev'deki odasında uyuyakaldığı pek çok gece, Roman'ın şu anda düşündüğü türden şeyler düşünmüştü. Ya şu olursa, ya bu olursa...

Ama hayatta tekrarlar yoktu. Zaman ilerliyordu. Roman yüzünü ovaladı ve bir kez daha hırıltılı bir nefes çekti.

"Ne olursa olsun, Roman," diye başladı Shay, "kardeşinle inanılmaz bir iş çıkardın. O çocuğun ruhunun hâlâ yerinde olmasının sebebi sensin."

Tırnaklarının altında biriken kan ve kiri karıştırdı. "Ne işe yaradı bilmiyorum. Eğer onu bir daha görürsem, parmaklıkların arkasından ona bakıyor olacağım. Yasal olarak taşınmasına izin verilmeden önce hâlâ altı yılı var ve birini kırmak için altı yıldan çok daha az bir süre gerekiyor." Yanağından bir damla gözyaşı daha süzüldü. Gözyaşını eliyle sildi. "Ben bunun canlı kanıtıyım."

Shay'in gözlerinden yeni yaşlar süzüldü. Onları kapattı.

Roman, Paxton'ın yaşındayken ve daha küçükken onu kim korumuştı? Annesi mi? Roman, Paxton ve Travis'i korumak için elinden gelen her şeyi yapmıştı ama...

Bir zamanlar tek çocuktı, dünyaya karşı sadece o ve annesi vardı. Donovan'a karşı. Ve Travis doğduğunda, babalarının kötü muamelesinin yükünü çeken hâlâ Roman'dı. Travis'in payını da o almıştı, Shay biliyordu. Bunu söylemesine gerek yoktu. Uzun yıllar boyunca, gökyüzünün açık olacağına dair hiçbir söz vermeden babasının fırtınasını isteyerek atlatmıştı. Ama kaçmamıştı.

Roman Devlin kaçmadı.

Sessizlik geri döndü -eskisinden daha kalındı, tekerleklerin sürekli uğultusu ve korkunç zincirlerinin çınlamasından başka dolduracak bir şey yoktu. Shay başka ne söyleyeceğini bilmiyordu. Bunu düzeltmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu ama eğer varsa, neye mal olursa olsun, bunu yapardı. Bu iki kardeşi tekrar bir araya getirmek için her şeyini verebilirdi. Artık Anna gitmişti ve dünyayı onsuz idare etmek zorunda kalmıştı.

Yanında ablası varken, bir kardeşi kaybetmenin ne kadar acı verdiğini biliyordu. Tüm kalbinle sevdiğin birini. Tamamen güvendiğiniz birini.

Uğruna ölebileceğin biri.

Orada ne kadar oturduklarını bilmiyordu, Shay bulanık bir görüşle minibüsün zeminine bakarken, Roman pencere korumalarından en küçük kardeşini esir tutan arabaya bakıyordu. Artık ağlamıyordu; onun yerine o ölü bakışı geri gelmişti. Yenilmiş görünüyordu. Yıpranmış. İçi boştu.

"Seni bu işe bulaştırdığım için özür dilerim," dedi Roman aniden.

Gözlerini kaldırdı ve onun kendisini izlediğini gördü. İrislerinde hiç altın benek yoktu. Sıfır sıcaklık.

"Beni hiçbir şeye bulaştırmadın. Sana şantaj yaptım, hatırladın mı?"

Adam gülümsemedi ama kız da gülümsemesini beklemiyordu. Dikkatini tekrar pencerelere verdi ve "Hâlâ üzgünüm" diye fısıldadı. Parmaklarını bacaklarının arasında kenetledi, başını duvara yasladı ve gözlerini kapattı.

Dikenli teller ve gölgeler dışında, adamın parmaklarındaki dövmelelere hiç yakından bakmamıştı. Her birinin derisine -her parmak ekleminin arasına bir tane olmak üzere- siyah mürekkeple kazınmış iki farklı sembol vardı. Eski bir alfabeden harfler. Bu açıdan onları okumak zordu ama rünlerden beşinin bir ismi hecelediğini düşündü.

H E L E N

Shay birden fazla motorun derin homurtusunu duyana kadar birkaç dakika geçti.

Pürüzsüz bankta kayarak ilerledi, sınırına ulaştığında zincirleri gerildi ve pencere korumalarındaki boşluklardan bakmak için boynunu büktü.

Güneş ışığı, arkalarındaki yolda hızla yaklaşan kaslı bir arabanın ön camından parlıyordu.

İki tane daha belirdi ve ilk arabanın arkasında kanatlarını açmış gibi yayıldılar.

Kalbi hızla çarpmaya başladı.

Kahretsin.

"Roman," diye sığ bir nefes aldı. Adam gözlerini açtı.

Kelepçeli elleriyle işaret etti. "Sanırım baban burada."

ROMAN, DURUMUN NE KADAR KÖTÜ OLDUĞUNUN CANLI BİR ÖRNEĞİYDİ, her zaman daha kötü olabilirdi.

Bugün de farklı değildi.

Polisler onu kelepçeleyip Paxton'ı götürdüklerinde, dibe vurduğuna gerçekten inanmıştı. Ama anlaşıldığı kadarıyla babası ona biraz daha eziyet etmek için peşinden gelmişti.

Donovan polisin oğullarını kendisine getirmesini beklemiyordu. Kendisi onlara gelmişti.

Üç araba hızlandı, motorları homurdandı. Biri arkada kaldı, ön tamponu Paxton'ın içinde bulunduğu arabanın arkasını sertçe dürttü, diğer ikisi ise mahkûm nakil aracının iki yanına yanaştı. Minibüsü kullanan polis yavaşlamadı ama onu arkadaki mahkûmlardan ayıran bölmeden, hatta güvenlik büyülerinden bile Roman onun aurasını hissedebiliyordu.

Panikliyordu - olması gerektiği gibi. Don polislerden *nefret ederdi*. Oğullarını ona getirmeleri önemli değildi, bu iyiliğin karşılığını boğazlarını keserek ve cesetlerini güneşte çürümeye bırakarak öderdi.

Korkuya kapılan Roman ayağa fırladı ve kelepçelerinin zincirlerini çekmeye başladı.

"Haydi," diye homurdandı, daha sert çekerek. *Çın. Çın. Çın. "Haydi."* Shay de aynısını kendi tarafında yaptı. Büyü kıvılcımlandı ama burası Brynstan'dı. Bundan kurtulmalarının imkânı yoktu.

"Ne yapacağız?" Shay zincirlerini bırakarak nefes nefese kaldı. Roman'ın başı o kadar hızlı dönüyordu ki düşecekmiş gibi hissediyordu. "Roman, ne *halt* edeceğiz-"

Kulakları yırtan bir patlama yolu sarstı. Minibüs zıplayıp savrulurken lastikler gıcırdadı.

Ayakları yerden kesilip sert zemine çakıldıklarında Shay çığlık attı. Shay onun üzerine düştü ve karnına bir dirsek atarak onu yere serdi.

Sürücü kayarak dururken frenler gıcırdadı, minibüs tam bir dönüşle Roman'ın midesini bulandırdı ve Shay'e öyle bir çarptı ki onu bankın tabanına sıkıştırdı.

Bir ateş patlaması yolu sardı. Sıcak, büyüünün etkisiyle bile bunaltıcıydı.

Terleyen Roman sendeleyerek ayağa kalktı, zincirler gerildikçe kelepçeleri bileklerine batıyordu ve pencere korumalarından içeri baktı.

Üç ekip arabasının iskeleti yanıyordu.

Dört arabadan üçü. Sadece Paxton'ınki kalmıştı.

Ve Paxton'ın arabası şu anda bir mil kadar geride, Shadowmasters'a ait iki kaslı araba tarafından duvarla çevrilmiş halde rölantide çalışıyordu.

Shay gelip onun yanında dururken zincirler takırdadı.

İzlerken ve dinlerken kalpleri hızla çarpıyordu.

Minibüsün ön kapıları açıldı. İki polis otoyolun her iki tarafındaki çorak araziye doğru kaçarken ayak sesleri kaldırıma çarptı.

Silah sesleri havada patladı. *Pop. Pop. Pop. Pop. Pop.*

Cesetler donuk gümbürtüler ve boğuk çığlıklarla yere çarptı.

Arkalarından, Paxton'ı tutan arabanın yakınından daha fazla silah sesi geldi.

Pop. Pop. Pop. Pop. Pop. Pop.

Roman'ın iri gözleri Shay'in yüzüne kaydı. Nefes almıyordu ve o da almıyordu.

Yanan arabalardan çıkan yoğun duman yolu kaplamıştı. Pencereleeri örtüyor ve dışarıda neler olduğunu görmelerini engelliyordu. Paxton'ın nerede olduğunu.

Babasının nerede olduğunu.

Donovan'ın uzun boylu, geniş omuzlu silueti dumanın içinde belirince Roman'ın kalbi korkuyla titredi.

Nabızı hızlandı. O çok tanıdık siluetin, nefret ettiği ukala yürüyüşüyle minibüse yaklaşmasını izlerken baş döndürücü bir hızla atıyordu.

İşte bu kadar. Babası onu tam burada, bu yolda infaz edecekti. Onu kaldırımda diz çökmeye zorlayacak ve muhtemelen kafasının arkasından vuracaktı. Paxton'a ağabeyinin kanının yerde göllenmesini izletecekti.

Bu onu yıkacaktı. Komik, özverili, nazik ve sevgi dolu küçük kardeşi... Hayatı paramparça olacaktı.

"Roman." Panik Shay'in sesini boğdu. Geri çekilmeye çalıştı, bir silah aramaya çalıştı ama hiçbir şey yoktu ve gidecek hiçbir yeri yoktu.

Kapılar bir gümbürtüyle sarsıldı.

Roman geri çekildi, kalbi ağzına fırladı. Kahretsin.

Kahretsin, kahretsin.

"*Aman Tanrım!*" Shay onun yanına bastırarak nefes nefese kaldı. "Ne yapacağız?" Bilmiyordu. Bayılacaktı-

Sol kapı açıldı. Sonra sağ.

Güneş ışığı minibüsün içine doldu. Roman içgüdüsel olarak elini kaldırıp onu.

Göz kırptı.

Tekrar göz

kırptı.

"Olamaz," diye nefes aldı. Dizleri titredi - korkudan değil, rahatlamadan.

Karşısında duran adam gülümsedi. Gerçek, *içten* bir gülümsemeydi bu, gözlerinin dış köşelerindeki deri kırışıyordu.

"Selam evlat," dedi adam, kirli sakalla tozlanmış kare çenesi ağzındaki sakızla oynuyordu. Donovan'inkine çok *benzeyen* ama bir o kadar da benzemeyen o gülümseme, büyük, gamzeli bir sırıtışa dönüştü. "Beni özledin mi?"

Roman'ın bacakları tutmadı ve neredeyse bankın üzerine düşecekti. "*Dean Amca?*"

PART FOUR
THE BATTLESHORT

CEHENNEM KAPISI

ANGELTHENE, W EYALETİL THEREDGE

LOREN, ROARK'IN ONLARI EVİN ÖNÜNDE BEKLEDİĞİNİ GÖRÜNCE ÇOK ŞAŞIRDI. Cehennem Kapısı'na geri döndüklerinde hâlâ sesini bulamamıştı.

Milyon yıl geçse de Kızıl Baron'un bir Kara Katil Evi'ne isteyerek ayak basacağına inanmazdı. Yine de işte buradaydı, temiz, aydınlık fuayeye adımını atmış, evi haline gelen etkileyici malikânenin beyaz duvarlarını ve yüksek, tonozlu tavanlarını tararken başı geriye eğilmişti. Kanatları bir büyüyle gizlenmiş, elleri pahalı takım elbise ceketinin ceplerine sokulmuştu.

"Evet," diye başladı, kapıyı arkasından kapatırken sesi büyük açık alanda yankılanıyordu. "Bütün zamanını burada geçiriyorsun."

Brendi rengindeki gözler ona doğru kaydı. Her zamanki gibi onları okuyamıyordu. Roark sadece kapalı bir kitap değildi, kilitli bir kitaptı.

Boğazını temizledi, sadece onun kurnaz bakışlarından değil, kendisiyle havadan sudan konuşma zahmetine girmesinden de şaşırılmıştı. "Burayı seviyorum," diye itiraf etti. "Darien kendimi evimde hissetmemi sağladı."

Sözünü ettiği avcı şu anda merdivenlerden iniyordu. Geldikleri anda yukarı çıkmıştı, kıyafetlerini değiştirmek için, şimdi fark etti. Giydiği farklı bir kot pantolon ve farklı bir gömlekti, saçları artık dağınık değildi ama geriye doğru düzeltilmişti.

Darien dikkatini o kadar dağıtmıştı ki Roark'ın onu dikkatle izlediğini fark etmemişti.

Söylediği bir şey yüzünden mi?

Ellerini önünde kavuşturdu. "İstersen sana etrafı gezdirebilirim."

"Gerek yok. Burada fazla kalmayacağım." Dersler başlamadan birkaç hafta önce Dallas'la birlikte Angelthene Akademisi'ne gittikleri gün de aynı sözleri söylemişti. Müdür ona araziye ve kızlarının kalacağı Tuz Evi'ndeki yatakhane odasını gezdirmeyi teklif etmişti. *Gerek yok*, demişti. *Burada uzun süre kalmayacağım*. Hiçbir zaman da olmadı. Kızlarını yurt odası gibi şeyleri görmekle uğraşacak kadar önemsemiyordu.

Ya da bir kızının geçen sonbaharda neredeyse kaçırıldığından beri zamanının çoğunu geçirdiği Kara Katil Evi'ni. Önemli bir şey değildi.

Onun tarafından reddedilmeye alışkındı. Ama bu reddedilmenin bu kadar canını yakmasını beklemiyordu. Belki de içinde durdukları bu ev onun evi olduğu içindi. Onun yeni evi. Onu o kadar çok değiştiren bir yerdi ki, bunu baba figürüyle -hayatı boyunca örnek aldığı adamlar- paylaşmak onun için çok şey ifade ediyor olmalıydı. Teklifi yapıp da kabul etmeyene kadar bunun ne kadar önemli olduğunu fark etmemişti.

Ama hayal kırıklığını sahte bir gülümsemenin ardına saklamayı başardı ve ona, "Belki başka zaman, o zaman," dedi.

Adam onun cevabını tarttı; hiçbir şey belli etmese de her zaman çok şey görüyormuş gibi görünen gözleriyle yüzünü inceledi.

Darien merdivenlerin dibine ulaşarak Roark'ın dikkatini yüzünden uzaklaştırdı. Arthur, Kylar, Eugene, Sabine ve Logan da dahil olmak üzere diğer herkes yemek ve oturma alanında onları bekliyordu.

Darien başını onların seslerine doğru eğdi. "Gidelim mi?"

Önce Loren içeri girdi, Darien de Yveswich'teki hastanede karşılaştıklarından beri her gün yaptığı gibi onun arkasından yakından takip etti. Kendi evinin güvenliğinde bile onu koruyordu.

Roark arkalarından geldi ve herkes sessizleşti.

Bu adam her zaman kalabalıklarla ve tedirgin edici durumlarla uğraşan biriydi, o yüzden bu olayda onu tedirgin eden bir şey olmadığını biliyordu. Yine de onu tedirgin ediyordu. Çünkü adamın neden burada olduğu ya da ne söylemek üzere olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Kötü haberleri mi vardı? İyi haberleri mi? Dallas'ın neden hâlâ dönmediğini ya da neden onu aramadığını biliyor muydu?

Nezarethanenin önünde fazla konuşmamışlar, sorgu odalarında yaşadıkları cehennemle ilgili bir açıklama almamışlardı. Ama hepsi Roark'ın bu emri verdiğini biliyordu.

polislerin onları serbest bırakması için. Finn Solace'ın Dedektif Glen'e hitap ederken bahsettiği *üst düzey* kişi.

Roark olmasaydı... Dedektif Glen'le o odada olanlar *bir* saniye daha sürseydi...

Kadın ürperdi.

Darien yemek masasının başındaki sandalyesini çekti ama oturmak yerine Loren'e oraya oturmasını işaret etti.

Loren de oturdu. Bekletme merkezinde yemek yemeden ve dinlenmeden geçirdiği onca saat yüzünden hâlâ halsiz hissediyordu. Sadece ayakta durma düşüncesi bile onu yoruyordu. Darien onun arkasında bir fedai gibi dururken, Roark uzun masanın diğer ucundaki boş sandalyeye doğru sürüklendi. Diğerleri kendi yerlerini aldılar, birkaçı ayakta durmayı tercih etti, masada sadece sekiz sandalye vardı. Arthur ve Eugene oturma odasında kalmayı tercih etseler de, dikkatleri Roark'ın üzerindeydi, Eugene'in video oyunu kanepede onun yanına atılmıştı.

Darien Roark'a, "İstersen otur," dedi. "Rahatına bak."

"Ayakta duracağım," diye cevap verdi Roark.

"Keyfine bak. Sigara içmemin sakıncası var mı?" Darien masanın üzerindeki çakmağına ve sigara paketine uzanmaya başlamıştı bile.

"Burası senin evin." Verdiği yanıt bir başka sürprizdi. Roark sigara içmekten nefret ederdi ama kullandığı rahat tondan ve yüzündeki rahat ifadeden bunu asla tahmin edemezsiniz. Sanki düzenli olarak birlikte vakit geçirdiği insanlarla iletişim kuruyormuş gibiydi.

Darien sigarasını yaktı, metal çakmağının kapağı şingırdayarak kapandı. "Polislerle yaşadığım o olay beni strese soktu," dedi, ağzındaki sigaranın hafifçe boğduğu kelimelerle. Çakmağı masaya fırlattı ve bir nefes daha çektikten sonra kollarını Loren'in sandalyesinin arkasına yaslayarak ekledi: "Seni bu kadar çabuk görmeyi beklemiyordum. Bütün askerleri mi çıkardılar, yoksa sadece seni mi?"

"Sadece ben."

Darien'in duraksaması Roark'ın cevabının beklediği gibi olmadığını gösteriyordu. Neden sadece Roark'ı çekmişlerdi?

"İmperator otoritesine meydan okuduğumu ve sen aradıktan sonra güç alanını indirttiğimi öğrenince beni izne çıkardı."

"Ne kadar süreyle?"

"Henüz söylemediler. Ama Yveswich'e geri dönmeyeceğim."

Tanner, "Yani bu artık orada olup bitenler hakkında bilgilendirilmeyeceğin anlamına mı geliyor?" dedi.

"Doğru. Onun bilgisi olmadan bana rapor veren birkaç kişi oldu ama imparator artık benim bölgeye dahil olmamı istemiyor. Buna Taega da dahil. Birkaç gün daha Yveswich'te bana katılması gerekiyordu ama ben taburcu edilince o da izne ayrılmak zorunda kaldı. Haberleri izliyor muydun?"

"Bütün gün açtı," diye söze karıştı Arthur. Oturma odasında en sevdiği yerde çayını yudumluyordu. "Halka ne söyleyecekleri konusunda kesinlikle seçici davranıyorlar, değil mi?"

Roark başıyla onayladı. "Bunu örtbas etmek için ellerinden geleni yapıyorlar," dedi şimdi herkese hitap ederek. "İmparator gerçeği mümkün olduğunca az kişinin bilmesini istiyor ve Yveswich halkının sessiz kalması için elinden geleni yapmaya hazır. Bizim gibi insanları da."

"İnsanların sessiz kalmasından bahsetmişken," diye araya girdi Lace. "Yveswich'teyken bizimle Peçe hakkında konuşuyordun. Nasıl? Anka Kuşu Kafası Topluluğu'ndan ayrıldığınızda size bir susturma büyüü yapıldığını sanıyorduk."

"Yaptırdım. Büyü kaldırıldı ama nasıl, bilmiyorum." "Ne zamandan beri?" Kylar sordu.

"Geçidin açıldığı gün," diye yanıtladı Roark. "Kopya patladığında evde derin bir uykudaydım. Ağırlığımın yarısının üzerimden alınmış olduğu hissiyle irkilerek uyandım. Sanki göğsümden ağır bir şey kalkmış gibiydi." Oymalı masaya baktı, gözleri derin düşüncelerle buğulandı. Neredeyse kendi kendine sessizce ekledi: "Yıllardır hissettiğim en hafif duyguydu."

Bu kadar... farklı davranmasının nedeni bu olabilir miydi? Büyü onun üzerinde o kadar kötü bir etki mi bırakmıştı? Neredeyse tamamen farklı bir adam gibi görünüyordu.

Darien, "Patlamanın bir şekilde büyüyü bozduğunu mu düşünüyorsun?" dedi. Sigarasını kül tablasında söndürmek için Loren'in sandalyesinin etrafından dolandı. Etrafındaki havada asılı duran dumanın kokusunu bile güçlkle alabiliyordu. Yine sihrini kullanıyordu.

Kaşlarını çatmamaya çalıştı.

"Bunu bilmiyorum," diye itiraf etti Roark.

"Yine de bu kadar karmaşık bir büyü için İsimsizler'den birinden geçmen gerekmez miydi?" Sabrine sordu.

"Genellikle, evet," diye yanıtladı Roark. "Bu kadar uzun süren ve Anka Kuşu Kafası Topluluğu gibi bir grup insanı kapsayan bir büyü için daha büyük bir ticaret gerekir." O zaman imparatorun ona yaptığı susturma büyüğü gibi değildi. Ona içirdiği iksir. Bu çok daha güçlü bir şeydi. Bir büyü dükkânından satın alınamayacak bir şey.

"Ya Basilisk'se?" Jack sordu. Darien'e bakıyordu.

Darien şimdi Loren'in sandalyesinin arkasında değil yanında kollarını kavuşturmuş duruyordu, bu yüzden başını düşünceli bir şekilde eğdiğini gördü.

Roark, Jack ile Darien arasında bir bakış attı. "Anlayamadım."

Tanner açıkladı: "Kopya patlamadan önce, Silverway'de Caliginous'un altındaki bakım tünellerindeydik. Yanlışlıkla Basilisk'in yaşadığı Crossroads'a girdik. Darien onu öldürmek zorunda kaldı. Ve sanırım Jack büyüğü bozanın bu olduğunu düşünüyor." O ve diğer birkaç kişi Jack'e doğru baktı.

Jack omuz silkti. "Bu sadece bir tahmin."

Loren boğazını temizledi. "Basilisk mi? Bu bir tür yılan değil mi?"

Darien elini sandalyesinin arkalığına dayamadan önce karışmış saçlarını düzeltti. "Evet. Onlara yılan kral deniyor."

Onun yüzünü görmek için koltuğunda iki büküm oldu. "Ve sen onu öldürdün?"

Cevap olarak çenesini eğdi. Ivy, Lace'e bir şeyler fısıldadı.

Loren düşünceli düşünceli yere baktı. "Ben de öyle gördüm," diye mırıldandı. "Ben komadayken." Masanın karşısındaki Roark'a baktı. "Seni gördüm," diye fısıldadı. Erasmus'u, Cyra'yı ve *Roark-Elix*'i görmüştü.

-Geçmişte sürüklenirken. Devasa, pullu gövdesi karanlık bir mağaranın çevresinde sürekli yer değiştiren dev yılanla yaptıkları konuşmanın bazı bölümlerine tanık olmuştu.

Roark'ın gözleri gerildi, oturmayı reddettiği sandalyenin arkasına dayadığı elleri gerildi. "Sen... beni gördün," diye tekrarlardı. "Ne demek beni gördün?"

"Komadayken... başka bir yere gittim. Geçmişte olan şeyleri gördüm. Ve seni gördüm - sen daha gençken ve hâlâ... insanken. Erasmus ve Helia adında bir kadınla birlikteydin. Dev bir yılanla konuşuyordun." Durakladığında oda o kadar sessizdi ki iğne atsan yere düşmezdi. "O Basilisk miydi?"

Roark bir an düşündü ama başını salladı ve "Öyleydi" dedi.

Kızın dudakları şaşkınlıkla aralandı ve kendini tekrar Darien'e bakarken buldu. O da ona baktı, en az onun kadar derin düşüncelere dalmıştı.

Bilinci yerinde değilken olan her şey o kadar rüya gibi gelmişti ki, Roark'ın ona yanıldığını söylemesini bekliyordu. Ya da yalan söylemesini, hatta geçmişte onlara yardım etmeye hiç istekli olmadığından, ama...

Hepsi doğruydu. Başka bir yere sürüklenirken gördüğü her şey... Ailesinin gömmeye çalıştığı korkunç geçmiş... *Bu* ebeveynin -Roark- da rol oynamıştı.

Doğruydu. Hepsi doğruydu. Ve bu onu hasta ediyordu. Sakladıkları tüm o sırlar, güç, statü ve ölümsüzlük karşılığında Kuyu'ya yaptıkları korkunç fedakârlıklar... Bunları düşünmek bile onu hasta ediyordu. Pek çok masum insanın ölümüne neden olan bu iğrenç eylemler yüzünden ailesinden nefret etmesine neden oldu.

Ama-

Ama belki de artık özgürce konuşabilen sadece Roark değildi. Belki Erasmus ve *Cyra-Helia*'nın üzerindeki büyü de bozulmuştu. Belki de sonunda birçok yanlışlarını düzeltmelerine yardımcı olabilirlerdi.

"Büyünün *nasıl* bozulduğunun ayrıntıları ne olursa olsun," diye başladı Roark, Loren'in Darien'le göz temasını keserek, "bozulduğuna sevindim. Bugün buraya sizi uyarmaya geldim." Odada gergin bir sessizlik havası esti. "Peçe düşecek." Ses tonundaki ciddiyet Loren'in kafa derisinin karıncalanmasına neden oldu. "Biz konuşurken bile düşünüyor. Yveswich'in, eğer şanslıysak, her sokağın karanlığa gömülmesine ve orada mahsur kalan herkesin ölmesine günler var."

Mırıltılar odanın içinde dalgalanıyordu. Loren'in kalbi küt küt atmaya başladı, düşünceleri hâlâ haber alamadıkları diğerlerine kaydı. Max, Travis, Dallas, Dominic, Malakai... Neredeydiler? İyi miydiler?

Ivy, "Polisler orada olan her şey için bizi suçlamaya çalışıyor. Darien, Tanner ve Loren bu yüzden gözaltına alındı. Onları sokak kameralarında görmüşler ve bu işle bir ilgileri olduğunu düşünüyorlar. Onlar da Jack'i arıyorlardı." Kocasını işaret etti.

"Ve Roman'ı," diye ekledi Tanner. "Bana onun nerede olduğunu söyletmeye çalıştılar. Güya hakkında tutuklama emri varmış."

Darien, "Bana da onu sordular," dedi. Roark'a, "Çıkarken Finn'le konuştum. O hıyar dedektif Glen'in imparator tarafından seçilmiş bir transfer olduğunu söyledi. Bu doğru mu?"

"Sanırım doğru olabilir. Dediğim gibi, gerçeği örtbas etmek için elinden gelen her şeyi yapıyor, bu yüzden polisleri boşa kürek çekmeye göndermek ve Glen'i bir araç olarak kullanmak planının bir başka parçası olabilir. Suçlayacak birine ihtiyacı var ve bence neden sizi suçlamayı seçeceği çok açık." Yedi Şeytan'dan ve planına oluşturdıkları tehditten ve gerçek niyetlerinin ortaya çıkma tehlikesinden kurtulmak için. Bu onun çöküşü olacaktı. Planı, Şeytanları öldürmek kadar yeterli olmasa da zekiceydi.

Çünkü onlar dirençliydi. Ve belki de Quinton sonunda *ne kadar* dayanıklı olduklarını öğreniyordu. *Onları öldüremiyorsan, hapset*, yeni sloganı gibi görünüyordu.

"Ne kadarını biliyorlar?" Kylar sordu.

"Neredeyse hiçbir şey," diye itiraf etti. "Geçmişte başka boyutlardan gelen tehditlerle uğraştığımız için Filo ve ordu polislerden daha çok şey biliyor. Uğraştığımız şeylerin çoğu gizli tutuldu. Filo üyeleri Yveswich'te olanlar gibi diğer dünyalardan gelen tehditlerle başa çıkabilmek için kapsamlı bir eğitimden geçiyor. Ama ben bile bu konuda boylarından büyük işlere kalkıştıklarını kabul edebilirim."

"Peçe'yi nasıl geri getireceğinizi biliyor musunuz?" Darien ona sordu.

"Bugün buraya seninle konuşmaya gelmemin bir nedeni de bu. Bunu çözmek için birlikte çalışıp çalışamayacağımızı görmek için. Erasmus ve Helia topluma vermeyi seçtikleri bilgiler konusunda çok dikkatliydi. Bu ikisinin çok fazla sırrı vardı. Onlar yakınlaştıkça ben daha da uzaklaştım. Helia yüz binlerce, hatta belki milyonlarca yıl önce Peçe'yi diken kişiydi. Dünyamızın ruhlar âleminden tamamen ayrı olmasının sebebi o. Ne yazık ki tüm cevaplara ben sahip olmasam da, *onlar* sahip. O yüzden bunu düzeltmek istiyorsak işe Erasmus'la konuşarak başlamanız gerektiğini rahatlıkla söyleyebilirim."

Odadakiler kararsız bakışlarla yer değiştirdi. Jack bir kahkaha attı.

Roark yan gözle ona baktı. "Bu konuda seni eğlendiren bir şey mi var?"

"Üzgünüm, ama-evet, biraz. Geçmişte Erasmus'la konuşmayı denedik," diye açıkladı Jack. "Oldukça işe yaramaz biri."

"Belki şimdi değil," diye belirtti Lace. "Roark konuşabiliyorsa, Erasmus'un neden konuşamayacağını anlamıyorum. Özellikle de büyüyü bozan Basilisk'in ölümü *olduysa*." Loren onun nereden geldiğini biliyordu ama... Bir şeyler akla yatkın değildi.

"Ama neden kendi kendilerine büyü yapsınlar ki?" Sabrine, Loren'in kafa karışıklığını kelimelere dökerek sordu. "Yani, Anka Kuşu Kafası Topluluğu'na büyü yapan Erasmus ve Helia'ydı, değil mi? Sırlarını korumak için. Peki neden onlar da aynı büyü'nün etkisi altında olsunlar ki? Bunu neden kendilerine yapsınlar?"

"Hiç mantıklı değil," diye onayladı Logan.

"Belki de kandırılmışlardır?" Tanner bunu teklif etti.

"Basilisk'in bunu yaptığı biliniyordu," dedi Roark. "Yılan krallar Boşluk'un yaratıklarıdır; en eski ve en kurnaz olanları. Basilisk evrendeki en güçlü yaratıklardan biriydi ama en güvenilir değildi. İsimsizler yalan söyleyemese de, yapmayı seçtiğiniz ticarete bir ayrıntıyı ya da boşluğu gözden kaçırırsanız, tabiri caizse ince yazıları okumazsanız... Şey..."

Jack, "Boku yedin," diye sözlerini tamamladı.

Roark başını salladı. "Temel olarak, evet. Bu konuda hangi yolu seçersek seçelim, hızlı hareket etmeliyiz. Eğer Peçe'yi geri getiremezsek..." Cümlesini bitirmedi.

"Güç alanı onu daha ne kadar tutacak?" Darien sordu.

"Bilmiyoruz."

"Yani, bunu çözmek için günlerimiz var," diye bitirdi Jack sert bir kıkırdamayla, dudakları kaşlarını çatarak kıvrıldı. "Şanslıyız."

"Yveswich'in yutulmasına günler var, evet, ama Peçe'nin tamamen düşmesi bundan daha uzun sürecek," dedi Roark. "Peçe Terra boyunca uzanıyor, yani bir gecede düşmeyecek. Daha zamanımız var."

"Bir tahmininiz var mı?" Darien sordu.

"Belki haftalar. Aylar. Gerçekten bilmiyorum. Bu arada, onu bir güç alanıyla kontrol altına almak gerçekten de en iyi hareket tarzıdır. Ama..."

Loren nefesini tuttu. Bu bakışı daha önce de görmüştü.

"Korkarım imparator başka bir planla ilerlemeyi kendine görev edindi ve bu da sahip olduğumuz zamanı daha da kısıtlıyor. Güç alanı... eğer ordu tarafından yakın zamanda önerilen yeni bir stratejiyi onaylamamış olsaydı, bize daha uzun süre yardımcı olabilirdi."

"Peki bu strateji neymiş?" Darien bastırdı.

"Bundan üç gün sonra, Cadı Saati'nde, ordu geçidi kapatmak için Yveswich'e anima mundi füzeleri ateşleyecek."

Loren'in ayaklarının altındaki zemin eğildi.

"Füzeler," diye düşündü Tanner. "Ama bu orada sıkışıp kalan herkesi öldürmez mi?"

Jack acı bir sesle, "Pek de umurundaymış gibi görünmüyor," dedi.

"Neden füzeler?" Darien sordu. "Sebebi ne? Bunun işe yarayacağını onlara düşündüren ne?"

Roark, "Füzelerdeki basınçlı büyüün geçidi potansiyel olarak kapatabileceği izlenimindeler," diye açıkladı. "Sokak kameralarından alınan video görüntülerini analiz ediyorlar ve vardıkları sonuç şu: Yveswich'in hâlâ ayakta olmasının nedeni Kontrol Kulesi. Kulenin anima mundi'den çektiği büyü, Boşluk'un karanlığını engelleyen tek şey. O olmasaydı, bomba patladığı anda tüm şehir yok olurdu. Kimse hayatta kalamazdı ve hiçbir sokak karanlıktan etkilenmezdi. Çok farklı bir sonuç olurdu."

"Evet, polisler bana görüntüleri gösterdi," dedi Darien. "Ama küçük planlarındaki sorun şu: Baktıkları büyü *normal* bir büyü değil."

Roark'ın alnı kırıştı. "Anlamıyorum."

"Bu anima mundi'den gelen bir büyü değil," diye açıkladı Darien. "Bu onun." Loren'i işaret etti.

Bütün gözler ona çevrildi.

Roark'ın kaşları kalktı. Parmağıyla onu işaret etti. "Senin mi?"

"Kopya patlamadan önce Kontrol Kulesi'ne gittim," diye başladı Loren. "Yapabildiğim kadar sihrimi kuleye akıttım. Şehrin bazı kısımlarını korumayı başardım ama... Koruyamadığım bazı bölgeler vardı. Denedim ama... yeterince güçlü değildim." Ve onun yüzünden sayısız insan öldü.

Onun yüzünden Peçe düşüyordu.

Onun yüzünden İmparator evrenin dokusunda bir delik açmış ve en kötü boyutu serbest bırakmıştı.

"İmparator farkında mı?" Ivy'nin sorusu Roark içindi. "Demek istediğim, bunu yapanın kule değil de Loren'in büyüü olduğunu biliyor mu, yoksa o da herkes gibi aynı şeye mi inanıyor?"

"Emin değilim," dedi Roark. "İmparatorun tek derdi gerçek Arcanum Kuyusu'nu bulmak. Yani bu operasyona gelince... Ayrıntılara takıldığından şüpheliyim."

"Belki de Ruh Terra'ya girebilmek için şehrin yok edilmesini istiyordur?" Lace tahmin yürüttü.

"Öyle görünüyor," diye onayladı Darien. "Eğer bu anima mundi füzelerinin geçidi kapatacağına bir an için bile inansaydı, orduya bunu yapması için onay vermezdi." Hayır, kesinlikle vermezdi. Kuyu'ya ulaşmak için Peçe'de bir kapı açmak başından beri onun planıydı ve Yveswich'e gidip kopyayı yerleştirmesinin nedeni de buydu. Bu da sorularını cevaplıyordu.

Ordu ile aynı şeye inanmıyordu. Füzelerin Yveswich'ten geriye kalanları yok etmekten ve hayatta kalanların sonuncusunu da öldürmekten başka bir işe yaramayacağını *biliyordu*. Şehrin yok edilmesini *istiyordu*.

Grup konuşmaya başladı.

Loren, Roark'ın masanın karşısındaki bakışlarıyla karşılaştı. "Dallas'ın nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu ona. Diğerleri sessizleşti. "Angelthene'den ayrıldığımızdan beri ondan haber alamadık."

"Dallas'a bir helikopter gönderdim," diye yanıtladı Roark. "Ama pilotlar rapor vermeden önce terhis edildim."

Loren'in başı daha hızlı dönmeye başladı. Nefes alış veriş azaldı. Darien bir adım daha yaklaştı, parmaklarıyla saçlarını düzeltti.

"Peki ya Max ve Travis?" Ivy sordu. Dikkatini Darien'a çevirdi. Gözleri irileşmiş, yüzü solgunlaşmıştı. "Ya orada kapana kısılmışlarsa?"

"Onları tekrar takip etmeyi dene," dedi Darien. "Biriniz onları takip etsin. Hemen şimdi."

Jack ayağa kalktı ve Stygian tuzlarından oluşan plastik bir kilitli poşet almak için mutfağa gitti. Geri döndüğünde yarısını masanın üzerine döktü ve mutfak bıçağının kör kenarını kullanarak bir kısmını bir çizgi halinde sürükledi.

"Güç alanını indirmenin bir yolu var mı?" Jack bıçağın düz kısmındaki tuzu burnundan çekerken Darien Roark'a sordu. "Ya da beni oraya geri götürmenin?" Loren'in kalbi, Darien'in oraya geri döneceği düşüncesiyle düzensiz bir ritimle çarptı. Tanrım, eğer giderse-

Ama Roark başını salladı. "Yapamam. Üzgünüm ama elim kolum bağlı."

Tanner, "Peki ya insanları programlamak? Bu yapılabilir mi?" Roark, "Şu anda değil," diye cevap verdi. "Ordu ve diğer pozisyonlardaki güç alanındaki değişimden önce auraları programlanmıştı. Başka kimse eklenemez."

Tanner yemin etti.

Roark, "Füzeler vurmadan önce geri çekiliyor olacaklar," diye sözlerini tamamladı.

"Gizli..." diye mırıldandı Jack, gözleri kapalı kapaklarının altından kayıyordu. Elleri yumruk olmuş, sol dizi masanın altında zıplıyordu. Sıkılmış dişlerinin arasından, "Kimseyi göremiyorum!" dedi. Ivy onun omuzlarını ovdu ve teselli edici sözler mırıldandı.

Darien Roark'la yüzleşti. "Güç alanını indirmenin hiçbir yolu yok mu?" diye sordu. "Hiçbir şekilde mi?"

Roark çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Hâlâ orada olsaydım bile bir fark yaratmazdı. İmperator bizim *Battleshort* dediğimiz şeyi uygulamaya koydu," diye açıkladı. "Güç alanı hiçbir koşulda kapatılamaz, kendisi tarafından bile."

Aman Tanrım. Loren'in kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki sersemlemiş gibi hissetti. Roark'ın gözleri onunkilere kilitlendiğinde, onun da kendisini düşünüp düşünmediğini merak etti. Dallas'ı.

Orada kapana mı kısılmıştı? Aramamasının nedeni bu muydu?

Jack gözlerini açtı ve başını ellerinin arasına almadan önce öfkeyle tuz torbasını ve bıçağı bir kenara itti.

"Eğer bu arkadaşların gerçekten Yveswich'te sıkışıp kalmışlarsa..." diye düşündü Roark. İçini çekti, yüzü ciddileşmişti. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama... korkarım kendi başlarındalar."

ÜÇÜNCÜ Koğuş (YGH)

YVESWİ CH, KER EYALETİ

"ŞURADAKİ," DEDI JEWELS. TEZGÂHIN ÜZERİNE OTURDU

Yveswich Genel Hastanesi'nin Tricking Koğuşu'ndaki soğuk hava depolu ilaç odasında, solgun parmakları tezgâhın kenarını kavrıyordu. "Az önce elin üzerindeydi."

Travis elini sola doğru hareket ettirdi, parmak uçları özenle doldurulmuş ecza dolabındaki küçük cam şişelerin üzerinde geziniyordu. Aynı şişelerden yüzlerce vardı ve hepsi de telaffuzu imkânsız tuhaf isimlerle etiketlenmişti. Bir insanın bunları yüksek sesle söylemesi nasıl beklenebilirdi ki? Eğer denerse, kendini utandırırdı.

"Bu mu?" Omzunun üzerinden Jewels'a baktı. O da daha iyi görebilmek için gözlerini kıstı. "Bir sonraki."

Adam Jewels'ın işaret ettiği şişeyi alırken camlar şingırdadı.

İkinci kattaydılar. Burada yalnızdılar, diğerleri karanlık koridorda nöbet tutuyordu. Hastane terk edilmişti; ne personel ne de hasta vardı. Yine de çok fazla kan vardı. Yerde, duvarlarda. Hatta tavanda bile. Pek iç açıcı değildi.

Ama Jewels'ın durumu da öyle. Cildi hayalet gibi solgun ve terden sıırılsıklam olmakla kalmıyor, aynı zamanda zar zor oturabiliyordu. Merdivenlerin yarısında bacakları tutmayınca Travis yolun geri kalanında onu sırtında taşımakta ısrar etmişti. Düştüğü sırada arkasında yürümekte olan Dominic onun aşağıya kadar yuvarlanmasını engelleyebilmişti. Yuvarlanmanın ortasında onu durdurmak için eğilmiş ve oradan Travis onu taşımıştı.

"Umarım iğnelerden korkmuyorsundur," dedi Jewels, Travis tezgâhta ona katılıp yeni bir şırınga açarken.

"Eskiden öyleydim," diye itiraf etti. "Yine de üstesinden geldim. Sanırım dövmelelere olan takıntım biraz yardımcı oldu." Şişeyi eline aldı. "Bana ne yapacağımı söylemen gerekecek," dedi şişeyi elinde eğerken, gümüş kapak solan bir yıldız gibi göz kırpyordu. Burada birkaç loş güvenlik ampulünden başka ışık yanmıyordu. "Bunlardan birini daha önce hiç kullanmadım."

"İğneyi üstten sokuyorsun." Şişenin üstündeki kauçuk zarı gösterdi. "Sonra şırıngayı doldurmak için pistonu yukarı çekiyorsunuz."

"Ne kadar uzakta?"

"Şuradaki çizgi." Şırınganın üzerindeki doğru ölçüm çizgisini gösterirken parmakları onunkilere değdi.

Bakışları çarpıştı. Aynı anda gözlerini kaçırdılar.

Travis nefes aldı. "Tamam," dedi nefes verirken. "Hadi yapalım şunu."

Kadının talimatlarını izledi, iğneyi kauçuk zardan geçirdi ve pistonu yukarı çekti. Ancak şişeyi bir kenara bıraktığında, bundan sonra ne yapacağını bilmediğini fark etti. Ya doğru yapmadıysa ve sonunda onu incittiyse ya da başka bir şey olduysa?

"Uhh..." Güldü, gergindi. "Şimdi ne olacak?"

Jewels ceketini çıkardı ve tişörtünün kolunu kıvırdı. "Şimdi içine sokacaksın."

"Pssh. En azından önce beni yemeğe çıkar."

Kıs kıs güldü.

"Kusura bakma. Muhtemelen şaka yapmak için kötü bir zaman."

"Şakalar için asla kötü bir zaman değildir. Burası iyi." Kolunun üst kısmındaki bir noktaya dokundu. "Kendim de yapardım ama midemi bulandırıyor. Başka biri yapınca biraz daha kolay oluyor." İri yeşil gözleri dans ediyordu.

Travis kıkırdadı, kızın gözlerindeki o bakış arzusuyla kanını ısıtıyordu.

"Tamam, bırak profesyonel *yapsın* o zaman." İğneyi yerleştirdi. "Acıyacak mı?"

"Biraz ısıtıyor ama alıştım artık." "İyi mi

ısıtıyor, kötü mü?" Göz kırptı.

Kadın gülümsemeye çalıştı. "Oldukça çapkınsın, değil mi?"

"Suçluyum." Kendini odaklanmaya zorladı, mizahı azalıyordu. "Hazır olduğunda söyle."

"Beş dakikadır falan hazırım."

"Üzgünüm," diye mırıldandı. "Bu işte biraz yeniyim de." "Sadece takılıyorum Travis. İyi gidiyorsun."

İğneyi kızın pürüzsüz tenine batırırken olabildiğince dikkatli hareket etti ve pistonu aşağı doğru itti. "Bu iyi mi?" diye sordu, şırıngadaki ilacın boşalmaya başlamasını izlerken.

"Sorun değil." Yine de derin derin nefes alıyordu ve Travis bunu kaç kez yaptığını iddia etse de bundan hoşlanmadığını fark etti. Onu suçlamıyordu. Keskin nesnelerle sıkışmak pek de eğlenceli bir zaman değildi.

Yarı saydam ilacın her damlası akana kadar pistonu aşağı itti. Sonra iğneyi geri çekti.

"İşte," dedi. "O kadar da zor değilmiş." İğneyi kesici alet kutusuna attı. "Çocuklara verdikleri şu eğlenceli renkli bandajlardan ister misin? Belki ısıltılı bir şey?"

"Bir pamuk ve biraz bant iyi olur."

Zaten çekmecelere doğru gidiyordu. "Oh, hadi ama. Burada biraz daha eğlenceli bir şeyler olmalı." Aramaya başladı.

Jewels, o yapışkan bandaj kutularını karıştırırken bekledi.

Sade, sade, sade, sade... Aramaya devam etti. Buralarda bir yerde en azından bir kutu renkli bandaj olmalı...

Ah-hah! "Biraz buldum," diye ilan etti. Omzunun üzerinden kutuyu gösterdi.

Jewels odayı geçerken belli belirsiz gülümsedi. Kutuyu açıp içeri karıştırdı ve aradığı rengi bulana kadar bandajları tezgâhın üzerine fırlattı. Sonra paketi soyarak açtı ve bandajı kolundaki hafif iltihaplı derinin üzerine yapıştırdı.

"İşte oldu." Yuvarlak mor bandaja bakıp sıırıttı. Üzerinde gülen bir yüz vardı. Jewels'ın ona gülümsediğini fark ettiğinde kendini aptal gibi hissetmeye başlamıştı. O gülümseme çok güzeldi. Gözleri. Kalp şeklindeki yüzü.

"Mor bulmuşsun," dedi.

"En sevdiğin renk," dedi gururla. Bir dakika, gerçekten *de* en sevdiği mor muydu? Gülümsemesi düştü. "Değil mi?" Yumuşak bir kakhaha attı. "Evet."

Adam onun yüzündeki ter izlerini inceledi. "İyi misin?"

"Evet. Şimdiden daha iyi hissediyorum. Bu şey çabuk etki ediyor." Tezgâhı temizlemeyi bitirip çöpleri dışarı atarken onu izledi. "Nasıl *olduğunu* hiç sormadım."

Dolaptan fazladan birkaç ilaç şişesi alıp cebine koyarken sırtı ona dönüktü. Eninde sonunda daha fazlasına ihtiyacı olacaktı ve kimsenin buraya geri gelmek isteyeceğinden şüpheleniyordu. "Dört iyi mi, yoksa daha fazla mı almalıyız?" O da şırıngaları aldı.

"Dört tane yeterli. İki ay yetecek kadar var." Her ihtimale karşı beşinciye de aldı. "Soruma hâlâ cevap vermedin," dedi kadın.

Adam dolabın önünde oyalandı, sırtı ona dönüktü. "Ne sorusu?"

"Nasılsın?"

"İyiyim," diye mırıldandı. Kadının oturduğu yere dönerken gözlerini yere indirdi.

"Travis," diye sitem etti.

"Ne?" diye sordu adam masumca, kalçasını tezgâha yaslarken. "Yalan söylüyorsun."

"Hayır, söylemiyorum."

"Evet, söylüyorsun."

Bir şey söylemedi. İyi değildi - hastanede diğerlerinden ayrıldığı andan beri iyi değildi. Roman'ın sinirli bir şekilde uzaklaşmasını izlediği andan beri. Ama bunu itiraf etmek istemiyordu. Bu kızdan hoşlanıyordu ve iyi olmadığını itiraf etmek... Tanrım, bilmiyordu. Korkakça, belki? Pısrık mı? İkisinden de mi?

Ama Jewels bunun peşini bırakmıyordu. "Travis," diye tekrarladı aynı sitemkâr ses tonuyla.

"Jewels," diye karşılık verdi aynı tavırla.

"Kapana kısıldık," diye söze başladı, parmaklarını kullanarak onun iyi olmadığına inanmasının nedenlerini sıraladı. "Max dışında ailenden hiç kimse yanında değil. Kardeşlerini özlüyorsun, bu çok açık. Ve eğer şanslıysak, yaşamak için günlerimiz kaldı." Daha yumuşak bir sesle, "Dürüst olmakta bir sakınca yok," diye ekledi. Travis nasıl yanıt vereceğini düşünürken dudağını çiğnedi.

"Ben... Roman hastaneden ayrıldığından beri kendimi hırpalıyorum," diye itiraf etti. Tezgâha yaslanıp kollarını kavuşturdu ve içini dökerken gözlerini hiçbir şeye dikmedi.

"Zamanında çıkmadığım için kendime kızıyorum. Roman Paxton'ı aramaya gittiğinde onunla birlikte gitmediğim için kendimi suçlu hissediyorum. Ve... En başta Yveswich'e geri döndüğüm için kendimi berbat bir insan gibi hissediyorum. Roman bana yeni bir hayat verdi ve ben buraya geri döndüğümde..." Yere bakarken görüşü bulanıklaştı. "Ben de yüzüne tükürebilirdim. Bu daha az hakaret olurdu."

"Ah, Travis," diye fısıldadı Jewels.

Bakışlarını onun yüzüne çevirmek için kendini zorlamak zorunda kaldı.

Kadın onu sempatiyle izliyordu. "Neden kaldın? Gerçekten sadece benim yüzümden mi?"

Gözlerini kaçırdı ve boğazını temizledi. "Yani... Evet. Evet, sanırım." Ona yan gözle baktı. "Bu kötü bir şey mi?"

Omuzları çöktü. "Bak, Travis... Bence sen gerçekten harika bir adamsın."

"Aman Tanrım," dedi sert bir kıkırdamayla. Tezgâhı itti ve adım atmaya başladı. "Bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim. Bunun olacağını *gerçekten* tahmin etmemiştim."

"Bırak da bitireyim. Bitirmeme izin vermiyorsun."

Döndü ve onunla yüzleşti. Bekledi.

"Bence sen gerçekten harika bir adamsın," diye yeniden başladı,

"ama..." Evet, her zaman bir *ama* vardı, değil mi?

"Hastayım," diye bitirdi sözlerini.

Kaşları yukarı kalktı. Tamam, bunu beklemiyordu. Daha çok, *tipim değilsin* ya da *çok farklıyız* ya da *senden hoşlanmadığıma karar verdim* gibi şeyler bekliyordu. *Bunun için üzgünüm.*

Kaşları çatıldı. "Bunu zaten biliyordum Jewels."

"Yine de bunu iyice düşünmeni istiyorum. Eğer buradan çıkmayı başarırsak..." İçini çekti ve sol tarafa baktı, hiçbir şeye bakmıyordu. "Asla iyileşmeyeceğim Travis. Sahip olduğum şeyin tedavisi yok. Doktorlar... bana teşhis koyduklarında, ne kadar zamanım olduğuna dair bir tahmin istedim. Emin olmak için üç ayrı görüş istedim ve her doktor bana aynı cevabı verdi."

Travis'in ağzı o kadar kurumuştur ki, macun gibi olmuştu. Kollarını tekrar kavuşturdu, yumruklarını onların altında sakladı. "Peki... sana ne söylediler?"

Göz kapakları kayarak kapandı, yüzü acıyla buruştu. "İki yıl." Bütün tutarlı düşünceler kafasını terk etti.

Zalim ve alaycı bir sessizlik odayı doldurdu.

İki yıl... Bu onun ikinci evrede olduğu anlamına geliyordu. En kötü ikinci evre.

"Geçen yılın sonlarına doğru teşhis kondu." Bu da artık iki yıldan *az zamanı kaldığı* anlamına geliyordu. Gözlerini açtı ve ona doğru kaydıldı. "Söylediklerimde ciddiydim," diye başladı boğuk bir fısıltıyla. "Sen gerçekten harika bir adamsın."

Kadın detay vermeyince, "Teşekkürler" dedi. Söylenecek doğru şey bu muydu? Konuşma konusunda çok iyiydi, değil mi?

Biraz gülümsedi. "Yalan söylemeyeceğim, seninle ilgili ilk izlenimim..." Kadının attığı kahkaha müzikaldi; her gün memnuniyetle dinleyeceği türden bir ses. Ama gözleri duygularla parlıyordu. Hüzünlü türden. "Harika değil," diye bitirdi.

Adam irkildi. Bu... duymayı beklediği şey değildi. "Ah?"

"Öyle demek istemedim," dedi çabucak. "Demek istediğim şu ki... seninle çıkmayı kabul ettiğimde, gerçekten senin öyle bir adam olduğuna inanmıştım ki..." Yanakları kızardı. "Biz sadece..."

Kaşlarını yukarı doğru kaldırarak onu sorguladı. "Sadece ne?" diye bastırdı. "Sikişmek mi?" Onu suçlamıyordu; kız iyi bir sik istediğini söylediğinde Ruhlar Evi'nde gönüllü olmuştu. Kendisi de hiçbir zaman birileriyle çıkan bir tip olmamıştı. Tek umursadığı şey birileriyle yatmaktı.

Kadın irkildi. "Belki?"

Omuz silkti. "Sorun değil, aslında ben de öyle düşünmüştüm."

"Ama bu *daha önceydi*," dedi. "Tüm bunlardan önce. Angelthene'de dondurma ve bıçaklarla ilgili olan her şeyden önce..."

"Dondurma ve bıçaklar," diye kıkırdayarak tekrarladı. "Ne randevu ama, değil mi?"

Gülümsemesi hüzünlüydü. "Senden gerçekten hoşlanıyorum Travis. Bu yüzden..." Tırnaklarını karıştırdı. "Bunun devam etmesine izin vermemin adil olacağını sanmıyorum." Yine ah. "Diyelim ki başladık, ne bileyim, birbirimize karşı bir şeyler hissetmeye falan. *Gerçek* duygular." Zaten sahip olduğu şey bu değil miydi? Gerçek duygular? Jewels'ın ondan gerçekten hoşlandığına inandığı için aptal mıydı? Bunca zaman boyunca, onun hakkındaki müstehcen söylentileri duyan ve Devlin Şeytanıyla yatmak isteyen başka bir kız mıydı? Değişen *bir şey* var mıydı, yoksa sadece hayal mi görüyordu? "O zaman ne olacak?" diye düşündü.

Yüzündeki çatık kaşları gizleyemedi. "O zaman biz... duyguları mı yakalıyoruz?" "O zaman iki yıldan kısa bir süre içinde beni kaybedersin."

Gözlerini kırptırdı. "Oh."

"Bununla nereye varmak istediğimi anlıyor musun?"

"Evet," diye itiraf etti. Darien böyle mi hissediyordu? Loren'i öğrendiğinde? Sadece bir ölümlüye değil, hasta bir ölümlüye de aşık olduğunu fark ettiğinde? "Ama bulmacanın oldukça büyük bir parçasını kaçıırıyorsun Jewels."

Kumral kaşları birbirine yaklaştı. "Ne parçası?"

"Senin iki yılın yok, iki günün falan var." İçinden gelen kahkaha zorlamaydı; bu konuda hiçbir şey komik değildi. "Benim de öyle."

Onun cevap kahkahası daha şen şakrak ve çok daha içtendi. "Tamam, yani... diyorsun ki, yapabiliyorken eğlenelim mi?"

Omuz silkti. "Evet, tabii, iki yıl, iki gün, ne fark eder ki? Eninde sonunda öleceğiz." Aslında bu biraz komikti - ölümlüler kısa ömürleri yüzünden çok kötü muamele görüyorlardı ama cehennem zebanileri neredeyse hiç yaşamıyordu. Büyü kullanmaktan kaçınırlarsa yaşayabilirlerdi, evet, elbette. Ancak çoğu bunu yapmıyordu ve bu yüzden genç yaşta ölüyorlardı.

Jewels ayakkabılarına baktı, elleri tezgâhın kenarını kavradı.

Adam bir adım daha yaklaştığında ona baktı. "Bir anlaşma yapalım," dedi adam.

"Tamam," diye başladı kadın, sesi temkinliydi. "Ne tür bir anlaşma?"

"Artık ciddi şeyler yok. Zaten dünyanın en kötü yerindeyiz.

Yarını görecektik kadar yaşarsak şanslıyız. O yüzden sadece...

olalım." "Olalım," diye tekrarladı, kaşları kalkmıştı.

"Yaşayalım," diye açıkladı adam. "Hâlâ yapabiliyorken." Bir adım daha yaklaştı ve elini uzattı. "Anlaştık mı?"

Bir an için onun eline baktı. Düşünüyordu.

Sonra elini sıktı, dudaklarının kenarları yukarı kalktı. "Anlaştık."

ÇÖKMÜŞ ÜZERİNDE VE ZEMİN İÇİNDE VE KORIDOR TARAFINDAN
VE SOĞUK DEPOLAMA

ilaç odasında Max uyumamaya çalışıyordu. Dallas karşısındaki duvara yaslanmış uyukluyor, Dominic ise etrafta dolaşıp mırıldanıyordu.

"Kiminle konuşuyorsun?" Max meleğe sordu.

"Sirocco."

Max cevap olarak homurdandı; konuşamayacak kadar yorgundu.

"Kendi kendime konuştuğumu sandın, değil mi?" Dominic omuzlarının üzerinden gülümseyerek sordu. Tanıdığı şahin -Sirocco- gölgesinden bir kahkaha attı.

Max öne doğru eğildi ve boynunu bükerek ilaç odasının kapısını görmeye çalıştı ama bu açıdan görmek imkânsızdı. "Neden bu kadar uzun sürdü?" diye homurdandı.

"Buralarda olacaklar," dedi Dallas halsizce.

Max'in yüzünde özür dileyen bir ifade vardı. "Özür dilerim. Seni uyandırmak istememiştim."

Kollarını başının üzerine doğru uzattı. "Aslında pek uyumuyordum," dedi esnerken, gözleri sulanmıştı. "Daha çok düşünüyordum."

"Ne hakkında?"

Dominic koridorun sonundan seslendi, "Hey, otomattan bir şey ister misiniz?"

"Sadece su," dedi Max.

"Aynen," diye seslendi Dallas. Max'e, "Scarlet ve Magenta'nın teknede söyledikleri hakkında. Aurora hakkında." Doğru ya, şu farklı güçleriyle ilgili şey.

İllüzyonlar yaratmak. Zamanı dondurmak. Ruhani yaratıklarla konuşmak. Cansız nesneleri canlandırmak. Ve tüm bunlara Elemental güçler dahil bile değildi.

Dominic otomatı kırıp açınca konuşmalarına ara verdiler. Şişeler dışarı fırladı ve yere yuvarlandı. Melek üç tanesini aldı ve yanlarına geldi. Suları dağıttı ve oturdu, kanatlarının koyu renkli tüyleri yere yayılırken tıslıyordu.

Max, Dallas'la aynı anda, "Teşekkürler," dedi.

"Hoş geldiniz."

Kapaklarını kapatıp içmeye başladılar. Hastane o kadar ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü ki, suyun boğazlarından aşağı süzülüşü yüksek sesle duyuluyordu.

"Aurora'nın Tesis'te yeni bir İskelet Anahtar yaratmak için modifiye edilmiş olabileceğini düşünüyor musunuz?" Dallas şişenin dörtte üçünü yudumlamaktan nefesi kesilmiş bir halde sordu.

Max, "Kuyu'yu kullanmak için mi?" dedi. Şişedeki son suyu da döndürerek bir siklon oluşturdu.

"Evet."

"Olabilirdi."

Dominic, "Loren'in güçlerini ona zarar vermeden kullanmasının bir yolunu bulsaydık, bir güç merkezi olurdu," dedi.

"Ben de tam olarak bunu düşünüyordum," dedi Max Meleğe.

Dallas, "Darien'in onu buradan çıkardığına sevindim. Eğer o geçidi kapatma ve tüm bunlara bir son verme umudumuz varsa, Loren'e ihtiyacımız olacak."

Max başıyla onayladı ve suyunu bitirdi.

Zavallı kız zaten çok şey yaşamıştı. Ve şimdi dünyanın kaderi tam anlamıyla ona bağlıydı.

Jewels ve Travis dışarı çıkarken ayak sesleri dikkatlerini ilaç odasının kapısına çekti.

"Nasıl geçti?" Max onlara sordu.

Travis, "Maalesef yapamadık," dedi. Jewels kıs kıs güldü ve boynunu çimdiklemeye çalıştı ama o yana doğru eğildi. Max'in alaycı olmayan yüzünü fark edince ona ciddi bir cevap verdi. "Birkaç şişe aldık, umarım buraya geri gelmemize gerek kalmaz."

"Gerekmeyecek," diye onayladı Jewels. "İki ay yetecek kadar var."

"İki buçuk," diye düzeltti Travis. "Sen bakmıyorken bir tane daha aldım." İki buçuk ay -şehir her geçen gün daha da karanlıklaşırken bu iyimser bir süreydi.

Max kendini ayağa kaldırdı, vücudu yorgun ve ağrılıydı. "Pekâlâ, gidelim. Gidelim artık. Bayılmak üzereyim ve içimden bir ses Delaney'nin baştan çıkarıcı bir öfke nöbeti geçirdiğini söylüyor." Dallas'a elini uzattı ve dışarı çıkmaya başladılar.

"Hey, Max?" Merdiven boşluğuna yaklaştıklarında Dallas sessizce, "Hey, Max?" dedi. "Geri dönmeden önce seninle bir şey konuşmak istiyorum."

"Öyle mi? Neymiş o?"

"Maya."

Kız kardeşini düşününce kaşlarını çatmaktan kendini alamadı. Yeniden bir araya gelmelerinin bu noktaya varmış olması ne kadar da hayal kırıklığı yaratmıştı. Hiçbir şeye. "Scarlet demek istiyorsun."

Yüzünü buruşturdu. "Evet, o konuda. Onun davranışlarının senin suçun olmadığını bilmeni istiyorum."

Merdiven boşluğunun kapısını iterek açtı. "Biliyorum." Sesi yankılandı.

"Bu konuda konuşmak istemediğini söyleyebilirim," dedi. "Ama babamın etkinliğinde bana ne dediğini hatırlıyor musun? *Zehirli bir ilişki zehirli bir ilişkidir, kiminle olursa olsun?*"

Adam ona baktı. "Bunu ben mi söyledim?" "Evet."

Ağzında gururlu bir gülümseme belirdi. "Vay be. Oldukça iyiyim, değil mi?"

"Max, sana söylemeye çalıştığım şey kız kardeşinin zehirli olduğu. O zehirli değil."

Sana hak ettiğin gibi davranıyor. Ve eğer buradan çıktıktan sonra seninle hiçbir şey yapmak istemiyorsa, bu onun kaybı. Ve sen yanlış bir şey yapmadın."

Ayaklarının merdivenlerde çıkardığı ses kulakları sağır ediyordu. En alta geldiklerinde kapıyı itip yürümeye devam ettiler.

"Tamam mı?" Dallas bastırdı.

Adam iç çekti. "Biliyorum. Sanırım hayal kırıklığına uğradım. Beni gördüğüne sevinmesini beklerdim, ama..." Başını iki yana salladı. "*Bu* her neyse değil."

"Bu senin hatan değil," dedi tekrar. "Bazen insanlar değişir ve o ne yazık ki daha kötüye gitti." Bunu tekrar söyleyebilirdi.

Hastaneden çıktılar ve kanala doğru devam ettiler. Burada olmak... rahatsız ediciydi. Karanlık neredeyse yağlıydı ve Max buralarda nefes almanın daha zor olduğuna yemin edebilirdi. Yine de bu sadece hayal gücünün ona üstün gelmesinden kaynaklanıyor olabilirdi.

Malakai beklendiği gibi tekne de volta atıyor, sinirli görünüyordu. Geldiklerini fark ettiğinde onlarla yüzleşti, ellerini iki yanında yumruk haline getirdi. Saldırmaya hazır bir boğa gibi görünüyordu.

"*Ee?*" diye sordu.

Max, "Travis ve Jewels öpüştüler," dedi.

İkisi de başlarını çevirip ona baktılar. "Max!" diye tısladılar.

"Çok özür dilerim?" Malakai çizdi.

Max başparmağını yanında yürüyen muhabbet kuşlarına doğru salladı.

"Onlara sor." Travis, "Çok teşekkürler," diye mırıldandı ve tekneye tırmandı.

CEHENNEM KAPISI

ANGELTHENE, W EYALETİİ THEREDGE

"ROARK?" LOREN ARADI. CEHENNEM KAPISI'NIN KAPISI ÇARPARAK KAPANDI. ön merdivenlerden koşarak inerken arkasından baktı.

Roark arkasını döndüğünde neredeyse arabasının şoför kapısına varmak üzereydi, onu buraya kadar takip etmesinden ürktüğü belliydi.

Aralarındaki mesafeyi aştığında adımlarını yavaşlattı, parmakları gömleğinin uzun kollarıyla oynuyordu. Dışarısı sıcaktı, bahçe baş döndürücü yasemin kokuyordu ve yeni biçilmiş çimlerin topraksı tınısı vardı.

"İçeri girmelisin," dedi Roark. "Orası senin için daha güvenli." Kaba bir şekilde söylememiş olsa da, sesi aşırı endişeli de gelmiyordu. Bu daha çok bir öneriydi. Ya da belki de ona söylemeyi planladığı şeyi atlatmanın bir yoluydu.

"Edeceğim, sadece... sana teşekkür etmek istedim," diye başladı. "Sadece orada söylediğin her şey için değil-" Cehennem Kapısı'nı işaret etti. "Ama diğer her şey için de. Yveswich'te bizim için yaptıkların... Sana neye mal olduğunu biliyorum. Ve sadece minnettar olduğumu bilmeni istiyorum."

Sözlerinin ardından gelen uzun duraklama garipti. Ama Loren bunların hiçbirini söylediği için pişman değildi. Eğer onunla bu tür bir ilişkiye -açık ve dürüst- hazır değilse, sorun değildi. Ama günleri sayılıydı ve o, pişmanlıklarla ölmeyi reddediyordu.

Roark arabasına doğru dönmeden önce başını salladı -sadece bir kez-.

"Belki bir ara yalnız konuşabiliriz?" Kadının sorusu onu olduğu yerde dondurdu. "Hâlâ sorularım var. Bir *sürü* soru," diye düzeltti zoraki bir kahkaha atarak. "Ve belki... belki bir dahaki sefere sana etrafı gezdirebilirim?"

Adam onu fuayede olduğu gibi inceledi, sanki hâlâ konuşuyormuş ve söylediklerinden çok daha fazlasını duyuyormuş gibi.

Sonra tekrar başını salladı, ifadesi değişmemişti. "Elbette." Sürücü kapısını açtı-

"Sence Dallas iyi mi?" diye ağzından kaçırdı.

Roark tekrar durakladığında ama cevap vereceğine dair hiçbir işaret vermediğinde, ona çok mu baskı yaptığını düşünmekten kendini alamadı. Bu zihniyetin ötesine geçmek zordu -bu adamın etrafında yıllarca parmak uçlarında dolaşan Loren'in ötesine. Kendisini büyüten büyücü ve cadı tarafından sevilme, görülmek ve kabul edilmekten başka bir şey istemeyen o küçük kızı.

Arkasından ön kapı açıldı. Darien aceleyle merdivenlerden inerken konuşmaya başlamıştı bile. "Şu füzeler," dedi, botları çakılların üzerinde çıkırdıyordu. "Neyden yapılmışlar?"

Roark bir kolunu açık kapının tepesine dayadı. "Yapısı çoğunlukla cristala'dan yapılmış. Savaş başlığı ise anima mundi'den gelen ham büyü."

"Bunları yapmak zor mu?" Loren'in yanına geldi.

"Evinizde nasıl yapılacağını bulmakta zorlanmayacak biri var."

Darien omzunun üzerinden baktı, belli ki derin düşüncelere dalmıştı.

"Bak, her ne yapmayı planlıyorsan," dedi Roark, "bildiğim kadarıyla bu konuda hiçbir şey bilmiyorum." Masum bir tavırla ellerini uzattı. "Bu beni ilgilendirmez. Siz sadece yapmanız gerekeni yapın ve... sırlarınızın benimle güvende olduğunu bilin."

Loren parmaklarını önünde kenetlemiş, hâlâ bir cevap bekliyordu sorusunu.

Roark sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi, "Helikopterin çıkıp çıkmadığını ve nereye indiğini öğrenmeye çalışacağım. Ama bu arada siz de kendinize dikkat etmelisiniz," diye ekledi, şimdi ikisine birden seslenerek. "Eğer imparator sizi kilit altında tutmak istiyorsa, bugün olanlar yüzünden bundan vazgeçmeyecektir."

"Burada kalmayacağız," dedi Darien. "Bir saat içinde ayrılıyoruz."

"Güzel. Ve bana nereye gittiğinizi söylemeyin. Ne olur ne olmaz." Darien çenesini eğerek onayladı.

Roark arabaya bindi ve camı indirerek kapıyı kapattı.

"Roark," diye seslendi Darien, Roark anahtarı kontağa sokarken bir adım öne çıkarak. "Teşekkürler. Bize yardım ettiğin için. Burada ve Yveswich'te."

Başını salladı. "Bir şey değil."

"Yarın görüşürüz o zaman."

Bir kez daha başını salladı. "Yarın." Güneş gözlüklerini taktı ve arabayı çalıştırdı.

Yarın çok uzak görünüyordu. Roark'a bir sürü sorusu olduğunu söylediğinde yalan söylememişti ve şimdi Roark nihayet istediği her konuda konuşabildiğine ve yardım etmeye istekli görüldüğüne göre... Bu cevapları beklemek çok daha zordu. Sabırlı olmak.

Arabayla uzaklaşırken onu izledi. Onun gidişiyle birlikte açılan kapılardan geçerek. Köşeyi döndü, araba araziye çevreleyen kırmızı tuğla duvarın arkasında kayboldu.

Darien'in sırtının alt kısmına hafifçe dokunması kaslarındaki gerginliği azalttı, tuttuğu nefes yavaşça serbest kaldı.

"Gerçekten gitmek zorunda mıyız?" diye sordu ona, hâlâ boş yola bakarak. Cehennem Kapısı'nı şimdiden özlemişti ve henüz yola bile çıkmamışlardı.

"Hadi bebeğim," dedi usulca, parmakları saçlarının ucunda gezinirken. "Hadi gidip toplanalım."

KYLAR ÇANTASININ İÇİNDEKİLERİ KARIŞTIRIRKEN DARIEN ANTREDE VOLTA ATIYORDU.

Diğerleriyle birlikte ön kapının yanına yığılmış olan çantalarını.

Burada yalnızdılar. Diğer herkes diğer odalarda koşuşturuyor, son dakikada bir şeyler kapmaya çalışıyordu. Loren üst katta fön makinesiyle saçlarını kurutuyordu; Darien boktan eski şeyin çığlıklarını buradan duyabiliyordu. Yeni bir taneye ihtiyacı vardı. Ivy, onlar bekletme merkezindeyken eşyalarının çoğunu toplayarak onlara yardım etmiş, Loren'e klordan arınmak için duş alacak kadar zaman vermişti.

Darien'e de bir doz Venom alması için yeterli zamanı vermişti - tabii Kylar bulabilirse.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin? Haydut gölgesinden sordu.

'İkimizin de buna ihtiyacı var. Durmadan Cluckles'ı kemiriyorsun. Bunu kötü bir şeymiş gibi söylemişti, oysa gerçekten sevinmesi gerekirdi. Böyle giderse daha uzun süre bir Cluckles bile olmayacaktı.

Haydut alçak bir hırıltı çıkardı. *"Bunu duyduğum. Darien, "Şaka yapıyorum," dedi.*

Haydut keyiflendi. *'Eğer bunu öğrenirse ve yine yerde yatmak zorunda kalırsan, sakın beni suçlamaya kalkma.*

'Benimle birlikte köpek kulübesinde olacaksın. Bana arkadaşlık edebilirsin.

"Kesinlikle olmaz. Onunla aynı yatakta yatacağım.

"Sana iyi şanslar.

Haydut kıs kıs güldü. *"Ben onunla kucaklaştığımda ve sen kucaklaşmadığında yüzünün alacağı ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum.*

"Sarılmak mı? Sen kimseyle kucaklaşmazsın. Yatağı işgal ediyorsun.' *"Sırf seni kızdırmak için ona sarılacağım.*

Tekrar: İyi şanslar.

"Buldum," diye ilan etti Kylar, aşırı doldurulmuş plastik bir tuvalet çantasını karıştırırken.

Sonunda. Darien volta atmayı bıraktı ve elini rica için uzattı- Ama Kylar durakladı. "Hayır, kahretsin, üzgünüm, bunlar normal göz damlaları."

"Siktir git Kylar," diye mırıldandı. Terden ıslanmış saçlarını geriye itti ve volta atmaya devam etti.

"İsterdim ama sanırım bu Loren'i üzecek." Darien'e hemen bıraktığı parlak bir gülümseme attı. "Komik değil mi?" Daha hızlı aramaya başladı.

Darien bununla başa çıkmakta zorlandığını itiraf etmekten utanıyordu. Yoksunluk. Kendini yıpranmış hissediyordu ve eğer vücuduna biraz Venom almazsa...

"İşte," dedi Kylar, küçük siyah bir şişe uzatarak.

Darien kararsız elleriyle şişeyi ondan aldı, kapağını çevirdi ve her iki gözüne ikişer damla damlattı.

İçeri girdikleri anda o kadar derin ve sert bir rahatlama iç çekişi yaptı ki neredeyse bir hırıltı gibiydi ve ellerini kapıların yanındaki duvara dayadı, başını eğdi ve gözlerini kapattı. İlaç hemen etkisini gösterdi, şimdi ve önceki arasındaki fark sersemleticiydi.

"Sonunda," diye mırıldandı, nefes alıp veriyordu... nefes alıp veriyordu. Bütün gün boyunca ilk kez nabzının yavaşladığını, damarlarında dolaşan ateşin sadece birkaç sönmekte olan kor kalana kadar soğuduğunu hissetti.

Lanet olası yüce.

Kylar'ın ona baktığını hissedebiliyordu. "O kadar kötü mü?"

"Bir hata yaptım," diye itiraf etti Darien, başı hâlâ eğikti. "Bu boku kullanmaya hiç başlamamalıydım." Derin bir nefes daha aldı ve kaskatı kesilmiş omuzlarını sıvazladı.

"Belki de bunun yerine süten kesmeyi denemelisin?"

Başını salladı ve gözlerini açarak botlarına baktı. Normal bir şekilde görebiliyordu ama gözlerinin simsiyah olduğunu, çevresindeki derinin belli belirsiz siyah çizgilerle kazındığını biliyordu. Bu görünümün önümüzdeki on, on beş dakika içinde geçmesi, onu tatmin edici bir kafayla baş başa bırakması ama Loren'e kendisini ele verecek bir şey yapmaması gerekiyordu. Onun kendisini böyle görmesini istemiyordu.

İlacı kesmek tam olarak yapmayı planladığı şeydi. Tamamen bırakmaktan daha kolay bir seçenektir. Vücudu için daha kolay, zihni için daha kolay. Terlemeler, hızlı düşünceler, yerinde duramama... Şu anda bunlarla uğraşamazdı, her şey olup biterken olmazdı. Loren'i ve ailesini korumak için aklı başında olması gerekiyordu, bu yüzden Zehir alımını azaltmak, bırakmaktan daha güvenliydi.

Darien birkaç dakika daha olduğu yerde kaldı, ellerini duvara dayadı ve vücudunda dolaşan ilacın verdiği hisse odaklandı. Kylar çantasının fermuarını kapattı, evdeki diğerleri de bölgeden geçiyordu. Görünüşe bakılırsa gitmeye neredeyse hazırdılar. Logan ve Sabrine bir süre önce ayrıldıkları için burada sadece Loren, Tanner, Jack, Lace, Ivy, Kylar, Eugene ve Arthur kalmıştı.

"Her şey yolunda mı?" Lace yanından geçerken ona sordu. Hâlâ gözleri kapalı, başı öne eğikti.

Cevap vermeyince Ivy, "Darien? Bir sorun mu var?" diye sordu.

"İyiyim," demeyi başardı. Biraz daha yüksek sesle, ikisine de güvence verdi, "Ben iyiyim. Sadece bir dakikamı alacağım." Her ne yapıyorlarsa ona geri döndüler.

Bir kez daha derin nefes aldı ve doğruldu. Kimsenin kendisine dikkat etmediğinden emin olur olmaz elindeki Venom'u göstererek Kylar'a sessizce, "Bu bende kalsa sorun olur mu?" dedi.

"Senin," dedi Kylar. Yine de endişeli görünüyordu. "Ben iyiyim," dedi Darien ona.

İkna olmuş görünmüyordu. "Sen öyle diyorsan öyledir." Loren merdivenlerden iniyordu.

Çabucak şişeyi cebine soktu.

"*Köpek kulübesi,*" diye uyardı Haydut.

"*Şşt.*"

"*Seni uyarmadığımı söyleme.*"

Darien onu görmezden geldi ve bir seyahat çantası taşıyan Loren'e odaklandı. Çiçek vazosu ve onun için aldığı çikolataya batırılmış çileklerden oluşan büyülü kutu. Elleri o kadar doluydu ki, ayaklarını nereye koyduğunu görmek için çiçeklerin etrafına bakmak zorunda kaldı.

Darien merdivenlerden koşarak çıktı ve çiçekler hariç her şeyi onu.

"Teşekkürler," dedi, elinde devrilen vazoyu sabitleyerek. Kadın gözleri hakkında bir şey söylemedi, bu da muhtemelen Venom'un tamamen emildiği anlamına geliyordu.

Güzel.

"*Köpek kulübesi, köpek kulübesi, köpek kulübesi,*" diye sessizce şarkı söyledi Bandit. Darien onu görmezden geldi. "Çiçekleri de alabilirim," diye teklif etti. "Hayır, sorun değil. Onları ben aldım."

"Pekâlâ, Bayan İnatçı," diye mırıldandı. Ona şımarık bir gülümseme verdi, gözleri onunkilerle buluşmak için yukarı kayd. "Ama o güzel yüzünü merdivenlerimde parçaladığını görmesem iyi olur."

Gözleri dans etti. "Kendinden alıntı mı yapıyorsun?"

Dudaklarıyla alay eden gülümseme yayıldı. "Bunu hatırlıyor musun?"

Göz temasını kesti. "Nasıl unutabilirim ki? Sadece hayatımın en korkunç günüydü. Büyütülecek bir şey değil." Gülümsemesini ondan saklamaya çalıştı ama o güzel sesinden bunu duyabiliyordu. Müzikten bile daha güzeldi o ses.

"Benim en güzel günümdü," diye karşılık verdi. Bakışları çarpıştı ve kızın yanakları pembeleşti, aşağı bakarken kirpikleri uçtu. Önünde yürümesi için eliyle işaret etti. "Önden buyurun, Bayan Calla."

"Kendini bir manzara için hazırlıyorsun, değil mi?" Yürümeye başladı, her adımda elini parmaklığa dayayarak manevra yapıyordu. Diğer herkes fuayede gitmeye hazır bekliyordu.

"Gördüğüm ya da göreğim en iyi manzara," dedi, sadece onun duyabileceği kadar alçak sesle, bakışları onu kendisini ayarlamakla suçladığı manzaraya daldı. Tılsımının içinden bile onun aurasının sıcaklıkla parladığını hissedebiliyordu. Güneşten gelen bir kucaklama gibiydi.

Ve tanrılar, manzara inanılmazdı. Hayatında gördüğü en güzel popoya sahipti. Eli kutunun etrafında sıkıştı. Kutuyu ve içindeki çilekleri ezmeden önce elini gevşetmek için kendini zorlamak zorunda kaldı.

Şu anda onun üstüne çıkmak için neler vermezdi.

Merdivenlerin dibine geldiklerinde Darien, Çırpınan Cadı'dan aldığı kutuyu cam masanın üzerine bıraktı ve ceketini giyebilmesi için Loren'in çantasını yere koydu. Loren kendi ceketini ve ayakkabılarını giyecek kadar bir süre için çiçekleri Ivy'ye teslim etti.

"Herkes hazır mı?" diye sordu gruba.

Herkes başını salladı. Birkaç kişi -Ivy, Tanner, Lace, Jack- sessiz ve ciddiye. Evlerinden kovulma fikri Darien'i rahatsız ediyordu, bahse girerim. O da bundan hoşlanmıyordu. Ama bu insanları güvende tutmak için her şeyi yapardı ve Cehennem Kapısı'ndan ayrılmak ödenecek küçük bir bedeldi.

Arthur kapıyı açarken Loren'in çantasını, çilekleri ve kendi eşyalarının sonuncusunu aldı. Herkes dışarı çıktı, Eugene video oyununa o kadar dalmıştı ki neredeyse ön basamaklardan aşağı düşüyordu.

"Arabaya binene kadar kaldır şunu," diye homurdandı

Kylar. Darien eşikten adımını attı ve anahtarlarını çıkardı.

Loren antrede oyalandı, gözleri açık alanda geziniyordu. Ama o terk etmeye zorlandığı evi incelerken, Darien de onu inceledi.

Uzun saçları yumuşak, güneş ışığıyla parlayan dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor, birkaç teli elindeki çiçeklerin üzerine dökülüyordu. Pencerelerden içeri süzülen gün batımının ışığı gözlerinin mavisinin tropik bir okyanus gibi parıldamasına neden oluyordu. Ve çilleri... *Tanrım*, çilleri.

Göğsüne tarifsiz bir sızı yayıldı.

Bu kadın *onun* eviydi. Onun yol gösterici ışığıydı. Ona sahip olduğu sürece asla kaybolmayacaktı.

"Geri döneceğiz," dedi ona, o ağrı keskinleşmeye devam ederken ve kendini iki evi özlerken bulurken bile. Adı Cehennem Kapısı olan-

Ve Loren Elizabeth Calla adında biri. Tam önünde duruyor olabilirdi ama yaptığı hatalar için onun affını kazanana kadar kendini ondan hep kilometrelerce uzakta hissedecekti.

Derin bir nefes aldı. "Biliyorum." Gözleri onunkileri bulmadan önce, sanki görüntüyü hafızasına kazımaya çalışıyormuş gibi her şeye son bir kez baktı.

"Diğer evini görmeye hazır mısınız?" diye sordu

ona. Bu ona küçük, hoş bir gülümseme

kazandırdı. "Tamam."

Ona yolu göstermesi için işaret etti. Kadın kapıdan çıkarken kolu adamın koluna değdi. Aşka aç olan adam, daha fazlasını dileyerek bu duyguya sarıldı. Kadının araba yolundan aşağı inişini ve arabasına binişini izledi.

Sonra kapıyı kilitlemeden önce Cehennem Kapısı'na -boş ve sessiz- son bir kez baktı.

"Gerçekten geri döneceğimize inanıyor musun? Haydut kısık bir sesle sordu.

"Elbette inanıyorum. Her şeyin bir gün daha iyi olacağına inanmak ilerleyebilmesinin tek yoluydu. Bu kadar uzun süre hayatta kalmayı böyle başarmıştı.

Yukarı *bakmaya devam* et - annesinin her zaman söylediği şey buydu. Ve o da öyle yaptı, yukarı bakmaya devam etti.

Arabaya bindi ve Cehennem Kapısı'nı geride bıraktı.

DARIEN ARABAYI SÜRDÜĞÜNDE GÜNEŞ TEPELERİN ALTINA DÜŞMÜŞTÜ.

arabayı Cennetin Kapısı'na doğru sürdü. Diğerleri de arkalarından yakından takip etti, farlar karanlığı yarıyordu.

Cennetin Kapısı, Angelthene'in el değmemiş Kuzey Yakası'nda, siyah çatılı, siyah aksanlı, zemininde yüzme havuzu ve bir misafir evi olan, beyaz taştan yapılmış devasa bir evdi. Ön tarafta, dairesel araba yolunun ortasında, renk renk ağlayan bir melek heykeli vardı. Kanatlarını açmış, yüzü gökyüzüne doğru eğilmişti.

Bardaklıktaki telefonu çaldı. Onu aldı ve mesajı okudu.

ROMAN

Geç kalacağım. Onun yerine yarın orada olmalıyım.

Darien sağlam eliyle bir cevap yazdı, dikkati ekran ile araba yolunun sonunda beliren karanlık, sessiz ev arasında gidip geliyordu.

DARIEN

Her şey yolunda mı?

ROMAN

Ucuz atlattık ama şimdi iyiyiz. Yarın size bilgi veririm.

DARIEN

Yakın olduğunuzda mesaj atın, buluşmak için bir yer seçelim.

ROMAN

Anlaşıldı.

T'den hala haber yok mu?

DARIEN

Henüz
değil

ROMAN

Kk

"Kim o?" Loren esnerken ağzını kapatarak sordu. Tıbbi dövmesi yumuşak kırmızı bir ışıkla parlıyordu. Yerleşir yerleşmez ona yiyecek bir şeyler hazırlamayı ihmal etmedi. Ivy ve Arthur gözaltı merkezinde olduklarını öğrenmeden önce bir market alışverişi yapmışlardı, bu yüzden yemek bu gece için endişelenmeleri gereken bir şey değildi.

"Roman," diye yanıtladı. Telefonunu cebine kaydırды. "O iyi mi?"

"İyi ama geç kalacak. Yarın burada olacağını söyledi." Roman'ın bahsettiği bu ucuz atlatılan *kaza* hoşuna gitmemişti ama o iyi olduğu sürece önemli olan tek şey buydu.

Ön tarafa park etti ve dışarı çıktı, Loren onlara ulaşmadan önce tüm çantaları kaptı. Loren ona ters ters baktı ama itiraz etmedi, çiçekleri ve bir kutu çileği taşımakla yetindi. Darien fazladan bir eli ya da en azından kırık olmayan bir eli olsaydı onları da alırdı.

Araba kapılarının boğuk bir şekilde kapanması ve ön taraftaki fiskiye'nin şırıltısı gecenin sessizliğindeki tek seslerdi.

Ivy kapıların kilidini açtı ve büyü sistemini devre dışı bıraktı.

Sonra içeri girdiler, sesleri fuayede yankılanıyordu. Yüksek tavanlar, beyaz duvarlar, kristal bir avize, daha fazla siyah aksan. Bu eve adım atalı yaklaşık bir yıl olmuştu; neye benzediğini neredeyse unutmuştu. Cennetin Kapısı'nın daha fazla metrekaresi ve bir misafir evi olmasına rağmen, Cehennem'in Kapısı ile benzer bir yerleşim planını paylaşıyordu, bu yüzden satışa çıktığında yeni yapıyı kapmışlardı - ilk evlerini boşaltmak zorunda kalırlarsa ikinci bir ev gibi hissetmek için.

"Kendinizi evinizde hissedin," dedi Darien. Kendisinin ve Loren'in çantalarını, ahşabı o kadar yeniydi ki cilalı altın gibi parlayan çift merdivenin yanına bıraktı. "Bütün yatak odaları dayalı döşeli. İstediklerinizi seçin. Herkes mutlu olduğu sürece kimin nerede yattığı benim için önemli değil."

Ivy, "Siz seçebilirsiniz, Jack ve benim için fark etmez. Ben yemeğe başlayacağım." Mutfığa doğru yöneldi ve yol boyunca ışıkları yaktı. "Umarım herkes taco yemek ister."

Arthur arkasından, "Tacos'a bayılırım," diye seslendi. "Ivy, bir şeye ihtiyacın olursa haber ver, hemen gelirim."

"Sakin ol Art," dedi, yankılanan sesi giderek uzaklaşıyordu. "Ben hallederim."

"Geliyorum," dedi Jack, grubun arasından sıyrılıp Ivy'nin peşinden koşarak.

"Onlara yardım edeceğim," dedi Lace. "Hangi odayı alacağım da umurumda değil, bu arada siz gidin ve seçin, ben de ne kalırsa onu alayım." Arka bahçeye bakan mutfağa doğru gözden kayboldu, kedisi Familiar ses çıkarmayan patileriyle onu takip etmek için gölgesinden sıçradı.

Darien, Loren ve kalan diğerleriyle yüzleşti. Daha önce buraya hiç gelmemiş olanlara, "Gelin. Sana etrafı göstereyim."

CENNETİN KAPISI

ANGELTHENE, W EYALETİİ THEREDGE

"EE, TATLIM? SEN NE DÜŞÜNÜYORSUN?"

Loren, Darien'le birlikte kendi seçtiği yatak odasının tavandan tabana pencerelerinin yanında dururken perdeyi araladı ve bahçe fenerlerinin ve ip ışıklarının ılık parıltısıyla yaldızlanan ağaçları ve bahar çiçeklerini, ılık arka bahçeyi taradı. Çok güzeldi.

Oda da öyleydi, renk düzeni yumuşak ve sakinleştiriciydi. Düzenli alanın ortasında pelüş, kral boy bir yatak vardı ve tam karşısındaki duvarda fırtınaya tutulmuş bir okyanusun karamsar bir resmi asılıydı. Tıpkı Cehennem Kapısı'ndaki odalarda olduğu gibi burada da bitişik bir banyo ve yatak odası olabilecek büyüklükte geniş bir gömme dolap vardı.

Loren perdeyi bıraktı ve topuklarının üzerinde dönerek Darien'le yüzleşti. Tam önündeydi, o kadar yakınlardı ki aralarındaki boşluk elektrik yüklü gibiydi, sanki manyetik bir alan -görmezden gelmesi çok ama *çok* zorlaşan bir alan-onları birbirine çekiyordu.

"Bayıldım," dedi ona. "Bence çok güzel bir ev."

Çekici bir gülümseme, dikkatini dağıtan ağzının bir köşesiyle flört etti.

"Seninle çıkmak için lastik bir boyuna ihtiyacım var," diye ağzından kaçırıldı. Adam o kadar uzundu ki, yüzünü görebilmek için başını geriye eğmek zorunda kaldı. O güzel, nefes kesici yüzü.

Nefes verdi. "İçim rahatladı," dedi.

Kadın gözlerini kırptırdı. "Ne rahatlattı?"

"Hâlâ çıkıyor olmamız."

"Oh." Aptal Darien. Sanki onun gibi özverili ve inanılmaz birinden ayrılabilirmiş gibi. Onun için bu kadar çok fedakârlık yapan birinden.

Darien boğazını temizledi. "Şimdi yalnız olduğumuza göre, izin verirsen konuşmak istiyorum."

"Tamam." Gerçi ona ne soracağını zaten biliyordu ve cevabını da çoktan almıştı. Bu adamı, son birkaç gündür yaptığı gibi onu küçümsemeye devam edemeyecek kadar çok seviyordu.

Ama Darien konuşmak yerine derin bir nefes aldı ve önünde tek dizinin üzerine çöktü.

Midesi dibe vurdu, kalbi o kadar hızlı atmaya başladı ki sanki vücudundan dışarı fırlayacakmış gibi hissetti-

"Mesele o değil," dedi çabucak. "Göründüğü gibi değil. Kahretsin." Kıkırdadı ve yüzünü kısa bir süreliğine tavana doğru eğdi. Düzensiz bir şekilde çarpan kalbine ve midesini düğüm düğüm eden sinirlerine rağmen, onun gülen yüzünü görünce dikkati dağıldı. O büyük, gamzeli sırıtış, içinde kelebekler uçuşmasına neden oluyordu. "*İki* dizimin üzerine çöküyorum," dedi ve tam da bunu yaparak iki dizini de parke zemine koydu. "Ama soruyu benim sormamı tercih edersen, bunu da yapabilirim." Kadının ellerini kendi ellerinin içine aldı.

Teklif onu hayrete düşürmüştü ve sanki ona evlenme teklif etmeyi daha önce defalarca düşünmüş gibi kolay bir şekilde söylemesi de öyle. Sanki bu konudan bu kadar rahat bir şekilde bahsederek suyu test ediyormuş gibi. "I..." Tanrım, kalbi *hızla çarpıyor*, midesi taklalar atıyor ve başka türlü akrobasi hareketleri yapıyordu. Kelebekler de hâlâ oradaydı. Ona hissettirdikleri çok yoğun. *Yoğun.*

"Soruyu patlatmayı unut," dedi nazikçe. "Onun yerine beni dinle." Birkaç kez derin derin nefes aldı. "Tamam."

"Rahatla, bebeğim."

"Rahatım," diye yalan söyledi. "Kalbin çok hızlı atıyor."

Gerçekten de öyleydi. "Beni korkuttun," diye itiraf etti.

Adamın yakışıklı yüzünde okuyamadığı bir duygu titreşti. "Dizlerimin üzerine çökme düşüncesi seni bu kadar korkutuyor mu?"

"Hayır," dedi -tüm kalbiyle ve tereddüt etmeden. "Hayır, korkutmuyor."

Aslında tam tersi. Bu onu mutlu etti. Gerçekten, *gerçekten* mutlu etti. Darien Cassel'in yüzüğünü parmağına takma düşüncesi... Bunu çok hayal etmişti. Ona aşık olduğunu fark ettiği andan beri.

Ve adam, hiç şüphesiz, onun için mükemmeldi. "Sen sadece... beni hazırlıksız yakaladın," dedi. "Panikledim."

"Pekâlâ, kendine not al: Bir dahaki sefere onu hazırlıksız yakalama." Adam kıkırdadı ve bir dahaki sefere deyince kızın kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. "Dizlerimin üzerine çökmemin asıl sebebine geçebilir miyiz, yoksa üzerime mi çökeceksin?"

"Ben iyiyim," dedi. Ama sözcükler nefes nefese ve zorlanarak çıkmıştı.

"Loren," diye sitem etti. Sesi yumuşaktı ve gözleri daha da yumuşaktı. "Bayılmayacağını bilmem gerek."

"Bayılmayacağım."

Gerçekten bayılmayacağından emin olmak için birkaç saniye bekledi. Kalbi normal ritmine döner dönmez konuşmaya başladı.

"Özür dilerim tatlım." Kelimeler o kadar sert, o kadar duygu yüklüydü ki, gözleri anında doldu. "Üzgün olduğumu biliyorum. Ve yaptığım şeyi geri alamayacağımı da biliyorum. Ama ne kadar üzgün olduğumu anlamamı istiyorum. Bunun için durmadan kendimi hırpalıyorum. Kendimi dünyanın en kötü erkek arkadaşı gibi hissediyorum. Üzgün olduğumu ve böyle hissetmene neden olan kişinin ben olduğumu bilmekten nefret ediyorum." Yutkunacak kadar uzun bir süre durakladı. "Bundan sonra, bu yerden kalktıktan sonra, eğer hala boşluk istediğine karar verirsen, alabilirsin, kararına saygı duyacağım ve sana daha fazla baskı yapmayacağım, ama- yalan söylemeyeceğim, burada deliriyorum. Yveswich'te karşılaştığımızdan beri hep gözümün önündeydin ama yine de seni kaybetmiş gibi hissediyorum. Ve seni geri almak için her şeyi, her şeyi yapmaya hazırım."

Bakışlarını yere indirdi, nefesi titriyordu.

Darien başını eğerek onunla göz göze geldi. "Sen benim her şeyimsin Loren. Bunu anlamana ihtiyacım var. Sen benim tüm dünyamsın. Seni kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok seviyorum, ama deniyorum bebeğim, kendimi düzgün bir şekilde ifade etmeye çalışıyorum, ama tanrım, bu çok zor." Zorla kıkırdadı ve kız onun gözlerinin içine baktığında gözlerinin parladığını, kirpiklerinin koyu saçaklarının nemli olduğunu gördü. "Hiçbir kelime sana karşı hissettiklerimi anlatmaya yetmez. Sadece beni affetmen için sana yalvarıyorum, tatlım. Lütfen."

Karar vermesi için ona bir an tanıdı; yetersiz olduğuna inandığı ama onun kulakları için mükemmel olan sözleri aralarında havada asılı kaldı. Olduğu yerde kaldı, yerde diz çöktüğü yerden ona baktı, elleri yavaşça onun ellerini kavradı.

Kadın ellerini çekiştirerek onu ayağa kalkmaya zorladı. "Ayağa kalk," dedi usulca.

Adam itaat etti. Yine gözlerinin içine bakabilmek için başını geriye eğmek zorunda kaldı, sözünü ettiği lastik boyun her geçen dakika daha çekici geliyordu.

"Seni çoktan affettim," dedi. "Tutukevinde ne kadar üzgün olduğunu gördüğüm an. O korkunç adamlara beni senden alırlarsa bir hayvana dönüşeceğini söylediğinde." İkisini de aşağı çeken ağır duygulara rağmen, içinden bir kahkaha koptu.

Gülümsedi ve başını yana eğdi, bu hareket bir tutam koyu renk saçın alnında gezinmesine neden oldu. "Beni affetmeni sağlayan şey bu mu? Beni bir hayvana dönüşmekle tehdit etmen mi?" Gülme sırası ondaydı; yumuşak, çekici bir sesti ve kadının tüm vücudunu ürpertti.

Omuz silkti. "Sanırım Roman'dan ayrıldığın anda seni affettim. Sen bana pazarlığı anlattıktan sonra. Evden koşarak çıktım ve arabayla uzaklaşırken seni izledim ve keşke... keşke sana bu kadar sert davranmasaydım dedim."

Başparmaklarını ellerinin üzerinde gezdirdi, nasırları tenine sürtünüyordu. Bu his o kadar davetkârdı ki, kendini onun kendisine başka, çok daha hassas yerlerine dokunmasını dilerken buldu. "Sanırım ikimiz de istemediğimiz birçok şey söyledik, değil mi?" dedi sesi boğuk bir şekilde. Gözleri kızın ağzına kaydı, kız dudaklarını yalarken bakışları ısındı. "Yani... beni affediyor musun?" O çelik mavisi gözlerde umut parlıyordu.

Kadın başını salladı. "Evet. Evet, seni affediyorum."

Sanki günlerdir nefesini tutuyormuş gibi aceleyle nefes verdi, gerginlik gözle görülür bir şekilde vücudunu terk etti. "Şükürler olsun."

Adam yüzünü ellerinin arasına aldığı anda nefes almayı bıraktı. Yavaşça başını geriye doğru eğdi, başparmakları yanaklarında gezindi. Adam ellerini başının arkasına doğru kaydırıp parmaklarını kalın saçlarının arasına soktuğunda ve yumuşak ağzını onunkinin üzerine eğdiğinde kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı.

Yveswich'te karşılaşmalarından bu yana onu ilk kez öpüyordu ve Tanrılar, bunu özlemişti. *Onu özlemişti.* İlk başta onu nazikçe, dikkatlice öptü, ama nazikçe öpmek ne onun ne de adamın istediği bir şeydi. Kısa süre sonra, hayatları buna bağlıymış gibi öpüşüyorlardı ve kadın ona karşı eğiliyordu ve adam, her yerde hissetmek istediği o büyük, dövmeli elleriyle başının arkasındaki saçları yumrukluyordu. İkisinin de nefesi kesilmişti, dişleri ve dilleri çarpışıyordu.

Bunun nasıl bir his olduğunu, onun tadının nasıl olduğunu unutmuştu. Bir daha asla unutmak istemedi.

Akıllara durgunluk veren bir şeydi. *Darien* nasıl biriydi. Akıllara durgunluk veren.

Onun daha da yaklaşmasını istiyordu.

Boğazından çıkan ses, hırlama ile inleme arası bir şeydi.

-Vücuduna bir sıcaklık hücumu gönderdi. Öpücükleri çılgınca bir hal aldı. Saldırganlaştı, neredeyse. Adam kontrolünü kaybediyordu ama kadın da kaybediyordu.

Ayrıldıklarında -çok erken- o kadar başı dönüyordu ki oda dönüyordu.

Adam alnını onunkine dayamadan önce kızın ağzına bir öpücük daha kondurdu -bu seferki daha yumuşaktı. "Yveswich'te bana rastladığından beri bunu yapmak istiyordum," diye itiraf etti.

"Biliyorum," dedi arsız bir ses tonuyla ve onu gülümsetti. Ama sonra bir şeyi hatırlayınca gülümsemesi solmaya başladı; adamın nezarethanede ne kadar sert görüldüğünü gördüğünden beri ona açmak istediği farklı bir konu vardı. Kıpırdanmalar, titremeler, aşırı terlemeler...

Bunu anlamasının bu kadar uzun sürdüğüne inanamıyordu. Şimdi geriye dönüp baktığında... işaretleri daha önce fark etmeliydi. Ve ona ihtiyacı olduğunda yanında olamadığı için kendini çok kötü hissediyordu.

Yüz ifadesindeki değişikliği hemen fark etti. "Sorun ne bebeğim?" diye sordu, yüzünü daha iyi görebilmek için biraz geri çekilerek.

"Venom'dan kurtulmak için mücadele ediyorsun," diye başladı.

"Öyle değil mi?" Adam yüzünü buruşturdu. "Nereden biliyorsun?"

"Görü'ye sahip olmayabilirim ama seni bir süredir tanıyorum *Darien*.

Benden saklayabileceğin pek bir şey yok."

Başını kaldırıp sakinleştirici bir nefesle onun gözleriyle buluşmadan önce -sadece bir dakikalığına- aşağı baktı. "Bundan utanıyorum," diye itiraf etti nefes verirken. "Ve sana söylemek istemedim çünkü... çünkü seni sorunlarımla rahatsız etmek istemedim. Zaten yeterince sorunun var." Kalbinde bir sızı hissetti. "*Darien*, sen ve ben bir takımız. Eğer bir şeyle mücadele ediyorsam, bana yardım edebilmen için sana söylememi istiyorsun, değil mi?"

Başını hafifçe salladı.

"Şey, bu iki şekilde de geçerli. Bir şey yaşadığında bilmek istiyorum, böylece sana destek olmak için yanında olabilirim."

Bir an için, sanki onu ilk kez görüyormuş gibi öylece baktı. Sonra ağzından kaçırdı: "Seni seviyorum, biliyor musun?"

Gülümsemekten kendini alamadı. "Biliyorum. Ben de seni seviyorum, Darien. Ve şu anda seninle ilgileneceğim." Elini Darien'ın sert göğsüne dayadı ve onu nazikçe geriye, odanın diğer ucuna doğru itti. Yatağa doğru. Bacaklarının arkası şilteye değdiğinde ona "Otur" dedi.

Adam onu dinledi ve kadın onun önünde dizlerinin üzerine çökerek botlarını çıkardı, bağcıklarını çözdü ve bir kenara koydu.

İşini bitirdiğinde ayağa kalktı ve adamın gömleğinin eteklerine tutundu. Kollarını kaldırdı, böylece gömleği başının üzerinden çekebildi, kolyeleri hareketle hafifçe çınılıyordu. Gömleğini yere bıraktı, sonra elini tekrar göğsüne, çarpan kalbinin tam üstüne koydu ve dirsekleri üzerinde yatağa yaslanana kadar onu geriye doğru itti.

Kadın soyunurken, adam gözlerini bir saniye bile ondan ayırmadan onu izledi.

Önce tişörtünü, sonra kot pantolonunu çıkardı, ona gösterdiği her santimlik tenle kalp atışları hızlanıyordu. Sütyeninin düğmelerini açıp onu da çıkardı, sonra külotunu ayak bileklerine kadar indirdi ve içinden çıktı.

Darien'in gözlerinin çıplak vücudunda gezinmesini, en uzun süre göğüslerinde ve kalçalarının arasındaki mahrem alanda kalmasını izlerken ağzı kurudu. Bunu yaparken onun aurasını okumak isteyeceğini bildiği için başının arkasına uzandı, tılsımı çözdü ve komodinin üzerine koydu.

Hiçbir şey giymeden odayı geçti ve yatağa tırmanarak adamın üzerine çıktı.

Bu adamı çok istiyordu. Hem de *çok* kötü bir şekilde ve bununla savaşmaktan yorulmuştu. Bu yüzden onu sırt üstü yatana kadar yatakta geriye itti, sonra eğildi, saçlarını bir omzunun üzerinden süpürdü ve ağzını onunkiyile kilitledi.

Öpüşme o kadar iyi, o kadar samimiydi ki, ikisi de birbirlerinin ağzının içinde inliyordu. Adam dilini kızinkine değdirdi ve elini kızın kalçalarının arasına soktuğunda, kız tüm vücudunda ürperti hissetti, sert parmakları doğrudan klitorisine gitti.

İçinden bir inilti döküldü ve Darien bu sesi sanki güzel bir şarapmış gibi yuttu. Öpüşmeleri çılgınca bir hal aldı. Agresif, dişler çarpışıyor ve dudaklar ısırılıyordu, eli onu o kadar iyi ovuyordu ki bacakları seğiriyordu.

Öpüşmeyi bitirdiklerinde ağzına doğru nefes aldı, "Hoşuna gitti mi bebeğim?" Adam onun üzerinde kıvrınmasını, bacaklarının kalçalarının etrafında bükülmesini izlerken bakışları kavurucu bir sıcaklıktaydı.

"Bayıldım," diye nefes nefese kaldı. "Yine de *seninle* ilgileniyor olmam gerekiyordu." "Bakıyorsun. Seni iyi hissettirmek beni de iyi hissettiriyor."

Kıçına şaplak **a t t ı**, sonra da sıktı. "Şu haline bak," diye hırladı. "Çok **m ü k e m m e l s i n**,

Tatlım. Sana doyamıyorum."

İki parmağını onun içine soktu, gidebildikleri kadar derine itti, ani saldırı onun nefesini kesmesine ve kalçalarını eline doğru sallamasına neden oldu, kendi parmakları çarşafı yumrukladı.

"Devam et," diye yalvardı, adam parmaklarını içine sokup çıkarırken tüm vücudu gerildi, diğer eli sanki ona doyamıyormuş gibi göğüslerini ve k ı ç ı n ı kavradı. Kadından soluk soluğa bir çığlık yükseldiğinde, adam onu öpmek için yataktan fırladı. Onu zevkin sınırına yaklaştırırken her çığlığı, her nefesi, her nefesli iniltiyi yutuyordu

Öpüşmeyi kestiğinde gözlerini kızıdan ayırmadı ve kızın çözülürken yüzünü izledi. "Kahretsin, çok ateşlisin," diye nefes aldı, sözleri dudaklarında geziniyordu. Alttakini ısırды. "İyi bir kız ol ve parmaklarıma boşal." Boştaki eliyle kıçına şaplak atarken diğer eli daha hızlı hareket etti, başparmağı o kadar iyi sürtünüyordu ki-

"Aman Tanrım," diye soludu, bacakları adamın beline dolanmıştı. "Siktir, evet bebeğim, işte bu."

"Aman Tanrım," dedi yine. "Tanrılar, Darien, durma-"

Durmadı. Devam etti ve devam etti ve devam etti-

Zevki doruğa çıktı ve diğer eli saçlarını avuçlamak için yukarı kalkmadan önce adını haykırdı ve yüzünü kendine doğru çekerek dudaklarını onunkilere çarptı. Vücudundaki her kas gerildi ve zevk lezzetli, şehvetli bir dalga halinde üzerine çökerken serbest kaldı.

Sonra adam parmaklarını geri çekti ve adam çılgınca hareketlerle kot pantolonunu indirip sertleşmiş sikini çıkaracak kadar aşağı indirirken kadın nefesini tuttu. Tacı girişinde aşağı yukarı ovuştururken nefesleri sık ve düzensizdi, tıslayarak "*Siktir*" *demed*en önce kendisiyle alay ediyordu. Serbest eliyle, diğeri ereksiyonunun tabanını çevrelerken, onu belinden sıkıca kavradı-

Ve onu kalın tabanına kadar horozunun üzerine itti. Tamamen oturduğunda ve onun tarafından gerildiğinde, ikisi de inledi.

Kadın kalçalarını yuvarlayarak adamın küfredmesini sağladı. Darien'in belini sıkın ellerinin rehberliğinde kendini yukarı kaldırırken bacakları titredi, sonra tekrar aşağı indi.

"Kahretsin, amına bayılıyorum," diye nefes aldı onu daha da aşağı indirirken - vücudunun izin verdiği kadar içeri itti kendini. Onu dudaklarından, çenesinin kenarından, kulağının altındaki boşluktan öptü.

Hareket etmeye başladılar - şimdi ikisi birlikte. Hızını hızla artırdı, sadece kendi kurtuluşu için değil, bu muhteşem adamın çözülüşünü izlemek için de çaresizdi.

"Senin için diğer insanlara daha sık kızmalıyım," diye homurdandı, sesi zevkle -ihtiyaçla- gergindi -kadın ona binerken. Elleri kalçalarını kavırıyor, onun belirlediği ritme ayak uydurmasına yardım ediyordu.

Zevk, sıcak, bal gibi bir dalgayla içinden aktı. Dudaklarından bir nefes süzüldü, göz kapakları içinden geçerken kapandı.

"İyi kız, Loren," diye homurdandı. "İyi kız."

Daha hızlı hareket etmeye başladı, onun yakın olduğunu biliyordu. Kalçalarını yukarı itti, derinlere vururken vuruş için vuruşla buluştu. O kadar derindi ki neredeyse canı yanacaktı ama bir türlü doymak bilmiyordu. Daha fazlasını istiyordu.

Daha fazlasını.

Daha fazlasını.

"Biraz daha hızlı, bebeğim," diye homurdandı. "Biraz daha hızlı. İşte, işte, bu mükemmel, bu mükemmel, aynen böyle." Başını geriye eğdi, göğsünde ve üst dudağında ter parlıyordu. Zevk seli içinde kaybolmuştu, *onun* içinde kaybolmuştu. "Siktir. Siktir, bu çok iyi hissettiriyor. Devam et. *Devam et,*" diye yalvardı, kollarındaki ve göğsündeki kaslar gevşemeye yaklaştıkça gerildi ve esnedi, homurtuları ve inlemeleri kanını elektriklendirdi.

Birkaç hızlı itişin ardından kalçalarını sertçe aşağı itti ve derin, seksi bir iniltiyle kendini kabzasına kadar gömdü. Nefes nefese kalan kadın, adamın gergin ellerine tutunarak onu serbest bıraktı, adamın vücudu onun altında zevkten titriyordu.

"Siktir, bebeğim. *Bebeğim-*" Adamın gözleri o kadar siyahtı ki, kadın gözlerindeki yansımayı görebiliyordu. Tekrar hızlandı, onu bir aşağı bir yukarı sallarken kendi kendini kuruttu. Tenin tene çarpması odada yankılandı, hareketleri yavaşladıkça ses giderek azaldı, ikisi de tamamen tükendi.

Nefes nefese ve kalpleri çarparak hareketsiz kaldıklarında bir süre birbirlerine baktılar. Sonra Darien bir elini onun boynunun arkasına kaydırıp ve onu derinden öpmek için aşağı çekti.

"Seninle ilgili her şeye o kadar aşığım ki Loren," diye mırıldandı dudaklarına karşı, hâlâ nefesini tutuyordu. Bir öpücük daha. Bir tane daha, ikisi de

Nazik. Sevecen. "Kalbim tüm hayatım boyunca seni aradı. Seni bir daha asla incitmeyeceğim, söz veriyorum." Bir nefes daha yuttu, iki eliyle yüzünü kavradı ve "Söz veriyorum" diye tekrarladı.

"Artık kavga etmek yok," dedi kadın, hâlâ nefessizdi ve titriyordu. Adam onu tekrar öptü ve "Artık kavga yok" dedi.

Çünkü onun da kalbi onu arıyordu. Ve şimdi onu bulduğuna göre, asla bırakmayacaktı.

Kalbi atmayı bıraktıktan sonra bile.

YAKLAŞIK YARIM SAAT SONRA, LOREN YATAĞINDA YATIYORDU.

nefesini tuttu. Kalbi, birleşmelerinin yoğunluğundan kurtulmakta zorlanıyordu, lanet şey bir sinek kuşunun hızlı kanatları gibi çırpınıyordu.

Darien'e söylemeyecekti. Onu gereksiz yere strese sokmak isteyeceği son şeydi, özellikle de zaten uğraştığı çok şey varken.

Banyodaydı, kısmen açık olan kapıdan ışık sızıyor, havlulanırken gölgesi ara sıra kapıyı kapatıyordu. Ondan önce temizliğini bitirmişti ve şimdi yumuşak çarşaflara sarınmıştı, teni nemli ve sabun kokuyordu. Mum ışığı duvarlarda ve battaniyelerin arasında titreşiyor, gölgeleri hipnotik bir dansa teşvik ediyordu.

Kapı açıldı ve Darien'in odadan geçişini izledi. Kasları her ağır adımda dalgalanıyor, etkileyici fiziğinin her kıvrımı ve çukuru mum ışığıyla destekleniyordu. Gömleksizdi, vücudunun üst kısmı birlikte aldıkları duştan damlayan su damlalarıyla parlıyordu. Giydiği siyah kot pantolonun bel bandının altında kaybolan V kısmı dikkat çekiyordu; bu görüntü her zaman kalbinin çarpmasına neden olmuştu.

"Hoşuna giden bir şey mi gördün?" diye alay etti yatağa yaklaşırken, ağzının bir köşesi gülümsemeyle seğiriyordu.

"Aşk," diye düzeltti, yüzü ısınıyordu. "Çok sevdiğim bir şey görüyorum."

Adam onun yanındaki yatağa oturdu. Yüzünü ona dönmek için yan yattı, çarşaflar belini sarıyordu. Adam onun bir elini iki elinin arasına aldığı anda

Gül altın bileziği onun dokunuşuyla çınlarken, parmaklarının titrediğini hissetti.

Karnı huzursuzlukla sıkıştı. "Titriyorsun."

Sağ elini uzattı ve sanki fark etmemiş gibi kaşlarını çatarak ona baktı. Titreme belirgin değildi ama kesinlikle oradaydı.

Ayağa kalktı, çarşafı yanına aldı ve onunla yüzleşirken vücuduna sıkıca sarılmasını sağladı.

"Bebeğim, ben iyiyim," dedi usulca. "Bununla daha önce de başa çıktım, geçecek."

"Artık bununla tek başına başa çıkamazsın," dedi nazikçe, adamın iki elini de avuçlarının içine alarak. "Yarın Mordred ve Penelope'ye uğrarız. Kısa sürede eski haline dönmene yardımcı olabilecek birkaç şey biliyorum."

"Eski halimin daha iyi olduğundan emin

değilim." Kız onun burnuna bir fiske vurdu.

Adam cevap olarak burnunu kıvırdı, o da kendi burnunu kıvırdı.

Adamın ona verdiği gülümseme gerçek bir gülümsemeydi; gözlerine dokunan ve yanağındaki gamzeyi gösteren türden. "Bunu bana ilk yaptığında zaten gidici olduğumu biliyordum," dedi.

Başını yana eğdi, eğlenceden karışmış saçları bir omzuna kaydı. "Ne yaptı?"

"O küçük şirin burnunu kırdım." İşaret parmağıyla burnuna vurdu. "Beni mahvettin, bebeğim."

Allık yanaklarına doğru yayıldı. Başını eğdiğinde, adam çenesini yukarı kaldırdı, başparmağı alt dudağına değdi ve onu aşağı çekti. Sonra çenesini kavradı, eğildi ve dudaklarına tüy kadar hafif bir öpücük kondurdu.

Kadın hemen açgözlülüğe kapıldı; dilini dudaklarını açana kadar dudaklarının kenarında gezdirdi. Ağzını dolduran cevap iniltisi, vücudunun bir arzu dalgasıyla gerilmesine neden oldu.

Birbirlerinden ayrıldıklarında, adam dudaklarını yalarken cinsel ihtiyaçla kararmış gözlerini kızın ağzında tuttu. "Sana doyamıyorum."

"Ben de öyle," diye nefes alırken alt dudağını ısırdı ve ağzının içine çekerek onu üzerinde tattı.

Onu canlı canlı yemek istiyormuş gibi görünüyordu.

"Bu neyden?" İşaret parmağının ucunu adamın böğründeki yara izinin üzerinde gezdirdi. Yeni bir yara izi değildi ama ona sormak istiyordu.

Bir süre *onlar* hakkında -*hepsi* hakkında- düşündü.

Hangi yara izinden bahsettiğini görmek için başını aşağı eğdi, bu hareket nemli, gece karası saçlarından bir tutamın yerinden oynamasına neden oldu. Saçlarını düzeltirken, "Bir bıçak" dedi. Saçlarını düzeltmek için kullandığı elini tuttu ve bileğinin iç kısmına şefkatli bir öpücük kondurdu.

"Peki ya bu?" Elini kurtardı ve adamın sağ omzundaki büzülmüş yara izini daire içine aldı.

"Kurşun."

Serçe parmağını sessiz bir soruyla bir diğerinin üzerinde gezdirdi. Bu da bir öncekiyle neredeyse aynı görünüyordu.

"Kurşun," dedi tekrar. Ve bunlar Blackbird'ün dışında saldırıya uğradıkları zamanki kurşun yaraları bile değildi.

"Tanrım, kaç kere vuruldun sen?" "Sayısını unuttum." Gülümsemeye çalışıyordu.

Loren ise kaşlarını çattı. "Hiç komik değil."

Darien aynı fikirde değilmiş gibi görünüyordu ve Loren onun gülmemek için yanağının içini ısırdığına yemin etti.

"Peki ya bu?" Elini Darien'in sol ön kolunda gezdirdi ve başparmağını sivri gümüş çizginin üzerinde sürükledi. Mürekkebin arasından neredeyse hiç görünmüyordu.

"Dikenli tel."

"Peki ya..." Elini yavaşça adamın beline doğru götürdü ve kaslı karnının kıvrımlarında gezdirdi. Kalbi hızlandı, o kadar hızlıydı ki adamın bunu duyabileceğini biliyordu.

Gerçekten de çelik mavisini gözleri onunkilerle buluşmak için parladı. Bakışlarında arzu kaynıyordu ve bakışları vücudunu saran çarşaflara, yumuşak kumaşa bastıran sert meme uçlarına gittiğinde, ellerini daha uzun süre birbirlerinden uzak tutamayacaklarını biliyordu. Bu adamla bir milyon yıl geçirse bile ondan asla bıkmayacaktı.

Boğazını temizledi. "Bu mu?" diye bitirdi, parmak uçlarını adamın kot pantolonunun bel bandında gezdirdi, başparmağı adamın kemer tokasına takıldı ve tokasının üstünden görünen yara izini işaret etti.

Adam ona sol eliyle bir pençe oluşturarak cevap verdi, iki parmağındaki canavar başı halkaları lamba ışığında göz kırpyordu.

"Cinsi ne?"

"Bir Tazı."

Elini kendi eline aldı ve başparmağını parmak eklemlerindeki çıkıntıların üzerinde gezdirdi. "Peki ya bunlar?"

"Vuruş. Çoğu." Vücudu bir sanat eseri olsa da, aynı zamanda bir hikâyeydi. Bu yara izlerinin her birinin bir hikâyesi vardı ve hepsini okumayı arzuluyordu.

Kendi vücudundaki birkaç yara izinin çoğu Darien'le tanıştıktan *sonra* oluşmuştu. Bu yaraların en kötüsü cam kırıklarıydı - birlikte bir gökdelenin penceresinden düştükleri gün.

"Ne düşünüyorsun?" diye mırıldandı. Bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırdı, sonra bir parmak eklemiyle çenesinin kıvrımını sevgiyle sıyırdı.

Başını sallamaya başladı, sonra da "Sadece anılar" dedi. "Ne tür anılar?"

Ona hemen cevap vermedi. Bir süre ona baktı, mumlardan gelen yumuşak, pembe ışığın yakışıklı yüz hatlarını nasıl öptüğünü hayranlıkla seyretti. Sonunda ona "Güzel anılar" dedi.

"Darien!" Ivy'nin sesi alt kattan yükseldi. "Loren! Aşağı gel, yemek neredeyse hazır!"

"Hemen geliyorum!" Darien bağırarak karşılık verdi. "Aç mısın?" diye sordu Loren'e. "Birazcık."

Ama ayağa kalkmak yerine onu sırt üstü yatırdı ve üzerine yuvarlandı. onu.

"Darien!" diye soluk soluğa bağırdı - itiraz etmek için değil, hayır. Dünyanın hiçbir yerinde bu adamın onu sırt üstü yatırmasına itiraz etmedi.

Ama adam çarşafları yırtıp çıplak bedenini akşamın serin havasına maruz bıraktığında bir alarm sesi çıkardı.

"Evet, Bayan Calla?" Adam boynunun yan tarafına doğru nefes aldı, kalçalarının arasına ağır bir şekilde yerleşip onu kalçalarıyla yatağa sabitlerken saçları tenini gıdıkladı. Yine de üşümediğini hissetti - uzun süre değil. Darien onun üzerindeyken, boynunun yan tarafını, çenesini öperken, sonra ona hayret edecek kadar geri çekilirken değil - sanki yaşadığına inanmadığı bir rüyaymış gibi.

O da *onun* rüyasıydı.

"Önce hızlı bir sevişmeye ne dersin?" diye sordu, alçak ve boğuk bir sesle söylediği sözcükler kadının ağzında yankılanıyordu. Adam bunu söylerken ve hatta arzu onu uçurumun kenarına itmek için açık bir girişimde bulunurken bile dövmelemlerini nasıl kontrol ettiğini kaçırmadı. Bu konuda ince davranmaya çalışıyordu ama kadın fark etti.

Artık bir süre daha yemek yemeden durabileceğini bildiğinden, eğilip onu öptü ve diliyle dudaklarını ayırdı. Ellerini onun sırtında gezdirdi ve tıraş kremi, parfümünü, sadece *onu* içine çekti. Sadece Darien Cassel. Dünyanın en lezzetli, karşı konulmaz kokusu.

Bazen aralarındaki ilişkinin bu kadar yoğun olması onu korkutuyordu. Bazen de onu ne kadar çok sevdiği onu korkutuyordu.

Ama şimdi bunu düşünmeyi reddediyordu. Geleceği ve onun tüm belirsizliklerini, bir gün yapmak zorunda kalabileceği vedaları. Şu anda Darien Cassel ona aitti. Ve önemli olan şu andı.

Elleri onun kemer tokasına gitti ve kısa süre sonra tekrar birleştiler, yağmur yatağın arkasındaki pencerelere vurmaya başlarken vücutları tek bir vücut gibi hareket ediyordu. Sadece onlar, yağmur ve mum ışığının duvarlara çizdiği silüetleri vardı.

Ve mükemmeldi.

WAcKY'S WAFFLES

KER EYALETİ

WACKY'S WAFFLES, HİÇBİR YERİN ORTASI'NDA BİR LOKANTAYDI.

Ker. Modası geçmişti ve neredeyse dökülüyordu. Ama yemekler?

Uğruna ölünecek kadar.

Pencerelerin önündeki bir masaya oturmuş olan Roman, kolunu kabinin arkasına doğru uzattı ve karşısında oturan amcasına baktı. Waffle, hamburger, patates kızartması, milkshake, aklınıza ne gelirse tıka basa doldurmak için oturduklarından beri ilk kez yalnızdılar. Shay ve Pax lokantanın diğer tarafındaki atari oyunuyla meşguldü. Dean'ın adamları dışarıda nöbet tutuyordu; Roman onların silüetlerinin farların ışığında hareket ettiğini, boğuk, kaygısız kahkahalarının camdan süzüldüğünü görebiliyordu.

Neredeyse bir yıldır Roman'la konuşmadıktan sonra kışlarını kurtarmak için adeta yoktan var olan Dean. Şu anda çilekli milkshake'inin son kalanını höpürdeterek yudumlayan Dean, milkshake kadar pembe bir pipetle gürültülü bir şekilde hava emiyordu. Pembe, siyah deri ceket ve genel olarak benimle sikiş ve seni pişman edeceğim kişiliğiyle eşleştirildiğinde komik görünüyordu, ama bu sizin için Dean Amca'ydı.

Roman kaşlarının kalktığını hissetti. Yavaşça. Bunun olduğuna hâlâ inanamıyordu. Polisler tarafından tutuklandıktan ve dünyasının yıkılıp yanmak üzere olduğuna tamamen ikna olduktan sonra hayatı boyunca idol olarak gördüğü adamın karşısında oturduğuna.

Dean pipeti bıraktı ve teatral, memnun bir iç çekiş yaptı, yüzünde büyük bir sırıtiş vardı, bardağı kenara itmeden ve parmaklarını

Masa. "Yani," dedi, hâlâ sırtıyordu, savaş botları müzik kutusundan yükselen eski şarkının ritmiyle masanın altında gümbürdüyordu.

"Yani," diye tekrarladı Roman. Kabinin arkasına dayadığı elini şimdi ne hakkında konuşmamız gerektiğini belirten bir hareketle kaldırdı.

"Yani," diye tekrarladı Dean, gülümsemesi genişleyerek. "Bana milyonlarca soru soracakmışsın gibi görünüyorsun ve cevapları olan adam benim, hadi vur bana evlat." Paxton'ın tabağından bir kızartma kaptı ve ağzına tıktı.

"Tamam. Um." Elini tekrar soru sormak için kaldırdı, düşünüyordu. Nereden başlamalıydı? Şöyle karar verdi: "Bizi nasıl buldunuz?"

Dean Amca mahkûm nakil aracının kapılarını açtığı anda Roman adından başka bir şey söyleyemeyecek kadar şok olmuştu. Hıçkıra hıçkıra ağlayan Paxton'ın koşarak yola çıktığı ve ona çarptığı anda hissettiği rahatlama o kadar yoğundu ki, her şeyin nasıl geliştiğine dair tek bir düşünce bile aklına gelmemişti. Hiçbir şey umurunda değildi. Önemli olan tek şey küçük kardeşine kavuşmuş olması ve bugün ölmeyecek olmalarıydı. Ama şimdi sakinleşmek ve düşünmek için zamanı vardı, soruları vardı. Hem de bir sürü.

Dean, "Polis telsizini dinliyorum," diye cevap verdi. İkinci bir kızartmayı ketçaba batırdı. "O kadar da zor değil." Göz kırptı ve kızartmayı ağzına tıktı.

"Belli ki yakınlardaymışsın. Buraya nasıl bu kadar çabuk gelebildin?" Dean, Angelthene'e Yveswich'ten daha yakın bir şehir olan Tyrmouth'ta yaşıyordu. Tyrmouth'tan Yveswich'e arabayla gitmek... tahminen üç gün sürerdi. Belki de dört. Ama Dean her zaman yarış pistinde ölmek isteyen bir deli gibi araba kullanırdı, bu yüzden muhtemelen iki buçuk gün sürerdi.

"Yakınlardaydım," diye doğruladı Dean. "Yveswich'te olanları duyar duymaz, elektrik kesintisi ya da orada her ne halt oluyorsa, toparlandım ve oradan ayrıldım. Sonra Paxton için kayıp çocuk alarmı verildi ve bunu gördüğüm anda ciddi bir şeyler olduğunu anladım ve psikopat baban sana ulaşmadan önce seni bulmalıydım. Ben de tüm o küçük ipuçlarını takip ettim-" İki parmağını masanın üzerinde gezdirdi. "-Ve işte." Ellerini havaya kaldırdı. "Şimdi buradasın, en sevdiğin amcanla waffle ve milkshake keyfi yapıyorsun. Çok kolay, değil mi?" Parmaklarındaki tuzun tozunu aldı ve Pax'in çikolatalı milkshake'ini parlatma cüretini gösterdi.

Roman mırıldanarak, "Çok kolay," diye tekrarladı, hâlâ inanamıyordu.

Dean daha ciddi bir tavırla ekledi: "Uzun zamandır bu günü bekliyordum Rome. Geleceğini biliyordum, sadece ne zaman olacağını bilmiyordum."

Roman dilini damağının üzerinde gezdirdi. "Huh." "Yveswich'te neler oluyor? Şehri kilitlediklerini duydum. aşağı." Bir kızartma daha yedi.

Roman nefesini içine çekti ve nefes verirken şöyle dedi: "Evet, gerçekten bilmiyorum. Bir tür tehdidi kontrol altına almaya çalışıyorlar." Dean'in kaşları çatıldı. "Başka bir boyuttan ya da başka bir şeyden, bilmiyorum. Pek bir şey söylemiyorlar." Roman ona hayatı pahasına güvenirken Dean'den gerçeği saklamak garip hissettiriyordu ama... bu onunla ilgili değildi. Loren'le ilgiliydi.

"Hm. Tamam, peki- Her şeyden önce, aradan hoşlukları çıkaralım. İyi olmana sevindim. Seni görmek güzel." Gözleri dans etti.

Roman sırttı. "Ben de seni."

"Az önce hikâyenin benim tarafını dinledin. Seninki ne? Elektrik kesintisini saymazsak."

Onun hikâyesi *neydi*? Bu adama ne anlatarak paçayı kurtarabilirdi?

"Uzun," demekle yetindi. "Benim hikâyem uzun."

"Zamanım var." Roman çenesini kapalı tutunca Dean, "Neden babandan kaçmayı nasıl başardığınla başlamıyorsun? Her şey nasıl gitti? Yaşlı amcana bir hikâye anlat."

"Tamam." Roman alt dudağını çiğnedi. Kollarını kavuşturdu. "Tahliye edildiğimiz gece Pax'ten ayrıldım. Trey ve Simon onu ve arkadaşı Eugene'i yakaladı-

"Kylar'ın kardeşi mi?" Dean sordu.

"Evet. Babamı beklemek için onları bir depoya götürdüler. Çocuklar onlardan kaçmayı başardılar ama depoda kayboldular. Oraya babamdan önce vardım. Simon'ı öldürdüm-"

"Simon'ı sen mi öldürdün?" Adamın kara kaşları kalktı. Don'a olan benzerliği esrarengiz olsa da, Dean'in daha kısa, gri lekeli saçları, daha cesur yüz hatları - daha yıpranmış, belirgin gülümseme çizgileri ve asla kaybolmayacak gibi görünen bir saat beş gölgesi vardı.

Roman başıyla onayladı.

Dean'in etkilenmiş gülümsemesi yayıldı. "Aferin sana."

"Teşekkür ederim. Her neyse, şehir tahliye edildiğinden başka yolu yoktu-" Arkasından küçük kardeşini işaret etti, Pax'in bulaşıcı kahkahası

lokantada fokurduyordu. "-Ondan asla ayrılmayacaktım. Ve pes edip babamızla gitmemize de asla izin vermeyecektim." Tanrım, bu ne büyük bir kabus olurdu. Sahip oldukları azıcık özgürlük de ellerinden giderdi. "Bu yüzden onu aldım ve sadece... kaçtık." Şimdi geriye dönüp baktığında acelelerinin olması iyi bir şeydi, yoksa bunu yapacak cesareti bulamayabilirdi.

Dean yine içtenlikle, "Aferin sana," dedi. "Seninle gurur duyuyorum. Sadece Don'dan kaçtığın için değil, diğer her şey için de. Onunla harika bir iş çıkardın." Pax'i işaret etti. "Ve Travis."

İç çekti. "Evet, *bu* hâlâ çözmek gereken bir sorun..." Dirseklerini masaya vurdu ve parmak uçlarıyla şakaklarını ovuşturdu.

"Ne demek istiyorsun? Ne sorunu?"

"Travis. Hangi cehennemde olduğunu bilmiyorum." Polis arabasından eşyalarını alır almaz telefonunu kontrol etmişti ama Travis hâlâ ne aramış ne de mesaj atmıştı. Onu -ve Max'i, Jewels'ı, Malakai'yi, Aspen'i- takip etmeyi her denediğinde hiçbir sonuç alamamıştı. "Patlama olduğunda Yveswich'teydi. Ondan ayrıldım ve... Şimdi nerede olduğunu bilmiyorum." Eğer hâlâ orada sıkışıp kaldıysa... Eğer öldüyse-

"Bekle, geri sar. *Travis Yveswich*'te miydi?"

Roman burnundan derin bir iç çekti ve kollarını masanın üzerinde kavuşturabilmek için tabağını kenara itti. "Bu uzun bir hikâye."

"Ee? Anlat bakalım. Sana söyledim Rome, zamandan başka bir şeyim yok." "Bu... aslında benim anlatacak hikâyem değil."

Kaşlarını çattı, kafası karışmıştı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Şu demek..." Önce omzunun üzerinden, sonra da pencereden Dean'in adamlarına baktı. Dört kişilerdi, Tyrmouth'tan dört Ölüm Taciri, hepsi de ölümcül. Hepsi de yabancıydı. Dean Ölüm Tacirlerinin her birini şahsen incelemiş, sadece hayatı pahasına güvendiği insanları seçmişti ama... Onun hikâyesini değil. Bunu anlatmaya hakkı yoktu. Bu yüzden sessizce dedi ki, "Bu güvenli olmadığı anlamına geliyor. Konuşmak için. En azından burada."

Dean ona endişe ve merakla bakarak, "Tamam," dedi. "Peki, şimdi planın ne? Nereye gidiyorsun?"

"Polislerle o olay olduğunda Darien'e gidiyordum. Ona bu gece evinde olacağımı söyledim ama..." Pencereden dışarı baktı.

-Son güneş ışığı da ufkun altına kayarken. "Artık öyle bir şey olmayacak gibi görünüyor."

"Öyleyse yarın gideriz."
Gözlerini kırıştırdı. "Biz mi?"

Dean sanki çok açılmış gibi, "Evet, *biz*," dedi. "Bunca yolu sadece veda edip siktirip gitmek için geldiğimi mi sanıyorsun? Yardım etmek için buradayım."

"Peki ya babam ortaya çıkarsa ne olacak?"

"O zaman iyi bir hayatımız olur." Daha fazla soğuk patates kızartmasına uzandı. Roman sırıttı. "İyimser olduğun için teşekkürler."

İç çekti. "Roman, sana bunu milyonlarca kez söyledim. Henüz olmamış bir şey için endişelenirsen, tek yaptığın onu iki kez yaşamak olur. Bu geceyi atlatalım, seni Darien'e götüreceğiz ve oradan devam edeceğiz. Tamam mı?"

Roman omzunun üzerinden önce Paxton'a, sonra da Shay'e baktı. Sonra arkasına döndü, ensesini kaşıyarak düşünüyordu.

Dean onu inceliyordu. Muhtemelen onun içini görüyordu. Bunu yapmaya eğilimliydi. Sessizce, "Çok güzel bir kız, değil mi?" dedi.

"Bir de bana sor," diye homurdandı. "Ona bakmadan duramıyorum." "Athene'in kızı mı?"

Başıyla onayladı. "En küçüğü. Shayla Cousens."

"Ona nasıl bulaştın?"

Roman kaşlarını kaldırdı, nasıl açıklama yapması gerektiğini merak ediyordu *Bu*. "Başka bir uzun hikaye."

"Öyleyse bana kısa versiyonunu anlat. Hadi," dedi gülümseyerek ve mürekkepli parmaklarını kıvrarak işaret etti. "Burada balık tutuyormuşum ve sen de ısırılmamak için elinden geleni yapıyormuşsun gibi hissediyorum. Artık bana güvenmiyor musun, yoksa başka bir şey mi? Ne değişti?"

"Elbette sana güveniyorum." Roman'ın güvendiği pek fazla insan yoktu ama Travis, Pax ve Kylar dışında her zaman güvendiği tek kişi Dean'di. *Tamamen* ve sorgusuz sualsiz. Dean bu güveni asla kırmamış, ona hiçbir şekilde, hiçbir biçimde ihanet etmemişti. Eğer Dean tek bir kelimeyle özetlenebilseydi bu *güvenilir* olurdu. "Tamam, kısa versiyonu... Kız kardeşi Anna'yı aramasına yardım etmem için bana şantaj yaptı. Anna kayıptı, Shay beni onunla birlikte gidip onu bulmaya ikna etti, babam öğrendi ve..."

Dean, "Ve şimdi onu hedef tahtasına oturttu," diye sözlerini tamamladı.

Roman başını salladı. "Ve bu benim hatamış gibi hissediyorum. Ona bizimle Darien'lere gelebileceğini söyledim ama..." İç çekti. "Sanırım bundan sonra yollarımızı ayırmalıyız." Shay'e tekrar veda etme düşüncesi onu

kendi derisini bıçakla soymak istiyordu ama... Güvende. Onun güvende olmasını istiyordu. İşkence görmesini değil. Tecavüze uğramamasını.

Ve kesinlikle ölmemesini.

"Peki o bu konuda ne diyor?" Dean elindeki kızartmayla Shay'i işaret ederek sordu.

"Onunla henüz konuşmadım. Dün gece ona kararın kendisine bağlı olduğunu söyledim ama..." Omzunun üzerinden baktığında bakışları Shay'inkilere çarptı. Shay hemen o güzel yeşil gözlerini ondan ayırdı ve bakacak başka bir şey buldu. O da tavan oldu. Roman arkasını döndü. "Ne kadar uzun kalırsa o kadar kötü olacak."

"Buna karşı bir şeyler hissediyor musun?"

İç çekti. "Çok fazla." Hem de çok fazla.

"O zaman gitmesine izin verme, benim tavsiyem bu. Eğer o "O" ise, onun için savaş. Ne olursa olsun, baban ve onun aptal kuralları ne olursa olsun. Beni anlıyor musun?"

"Bunu tecrübeyle konuşuyormuş gibi söylüyorsun."

"Anlıyorum. Güven bana, her şeyi berbat edip *Tek'in kaçmasına* izin vermenin nasıl bir his olduğunu biliyorum." Pax'in tabağındaki son kızartmayı da yedi. Artık her tabak boştu, kırıntılar ve erimiş krem şantiden başka bir şey kalmamıştı. Dean dipsiz bir kuyuydu, sürekli yiyordu. Burger ve milkshake en sevdikleriydi.

"Kimdi o?" Roman merakla sordu. "Bahsettiğin *kişi* mi?" Sırıttı. Dean daha önce kaçamaklar dışında romantik hayatından hiç bahsetmemişti.

Karanlık Katil Hanesi'nin sembolü olan elini salladı - Ölüm Tacirleri'nin baş ve işaret parmakları arasındaki deriye taktıkları, uçları boynuz gibi içe doğru kıvrılmış bir çift ateşli yarasa kanadı -. "Senin zamanından önceydi."

Roman tam dürtmek üzereydi ki garson kız geldi. "Bunları önünüzden çekebilir miyim?" diye sordu.

"Harika olur," dedi Dean, tüm kadınları kendine çeken o meşhur çekici gülümsemesini göstererek. Tabii ki kadın kızardı. "Hesabı da alacağız hayatım, bir saniyen var mı?"

"Elbette," dedi kadın, gevşek bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırırken gülümsemeye karşı koyarak. Tabakları üst üste koydu ve çatal bıçak takımlarını yerleştirdi. "Hemen döneceğim." Uzaklaşırken kalçalarını salladı.

O gider gitmez Roman bıyık altından gülerek, "Hâlâ kadınların adamı, değil mi?" dedi.

"Her zaman." Göz kırptı.

Dean'in gölgesinden gelen bir ses, "*Asla karşı koyamaz,*" diye homurdandı. Gök gürültüsü gibi derin ve gürliyordu. Roman Sayagül'ün canlandığını hissetti; her zaman Brütüs'ü örnek almıştı. "*Yorucu oluyor.*"

Roman kıkırdadı. "Hey, Brütüs. Uzun zamandır konuşmuyorduk." *Ya da görmek,* diye düşündü.

Tembel ruhlu Brutus neredeyse her zaman uyurdu. "Nasıl gidiyor?"

Brutus, Roman'ın çizmelerinin altındaki zemini titreten dumanlı, derin bir iç çekti. '*Çok iyi, Roman. Sadece şeftali...*' Brutus uykuya dalmadan önce son kelimeyi zar zor söyleyebildi.

Sayagül kıs kıs güldü. "*Seni görmek de güzel Koca Vahşi.*"

Brütüs'ün uzak, hırıltılı horlaması kayboldu.

Garson kız geri geldiğinde Dean hesabı nakit olarak ödedi ve onlara iyi geceler diledi. Ve elbette Dean'e de bir bakış attı.

Roman eğlenerek başını salladı. Her zaman kadınların erkeğiymiş, haklıydı. Esnedi, gözleri yaşardı. Tanrım, çok yorgundu.

Dean, "Bu gece iki gözün de kapalı uyumaya hazır mısınız?" dedi.

"Kahretsin, evet, sonunda. Bu iyi olurdu. Sence buralarda hiç motel var mıdır?"

"Bir tane var. Blue Gables. Şu taraftan 10 mil kadar uzakta." İşaret etti.

"Bana uyar."

Ayağa kalktılar ve dışarı çıkmaya başladılar. Paxton atari oyunundaki turunu bitirirken Shay onların geldiğini fark etti ve yüzünü onlara döndü. Tanner'ın bağımlısı olduğu zıplayan kurbağa oyunuydu bu.

"Gitmeye hazır mısınız?" diye sordu, gözleri yeğeni ve amcası arasında gidip geliyordu.

Yüzündeki morluklar nihayet solmaya başlamıştı.

Bu iyi bir şeydi. Roman bu güzel kadını böyle izli görmekten nefret ediyordu. Eğer ona dokunan adamlar küçük kardeşi tarafından parçalanmasaydı, Roman onları dünyanın öbür ucuna kadar avlardı, ta ki her biri hatalarının bedelini kanla ödeyene kadar. Başka kimse Shayla Cousens'a dokunamayacaktı, bundan emin olacaktı.

"Buradan çok uzakta olmayan Blue Gables adında bir motel var," dedi Roman ona, dikkatinin ağzına kaydığını izlerken kanı gümbürdüyordu, sanki sözlerini duymak yetmiyormuş gibi, onları da *görmek* istiyordu.

Kahretsin, bu kadını o kadar çok istiyordu ki, bu delilikti. Ruhunun, aurasının, bedeninin her parçası onun için *yalvarıyordu*. Shay onun için mükemmel bir kadındı. Kendini tutmaya zorladı ve ekledi, "Gece orada kalmayı düşündük."

Her zaman bakmakta zorlandığı o canlı yeşil gözler, sanki gizli bir anlam arıyormuş gibi yüzünü taradı. "Tamam. Elbette." Yüz ifadesi sinir bozucu derecede okunaksızdı, ses tonu da öyle. Tatsız, neredeyse.

Roman kaşlarını çattı, gözleri aşağı doğru indi-

Tam o sırada Shay'in bileğini kavradığını, elinin balık iskeleti dövmesini kapattığını gördü. Onun neye baktığını görünce elini daha da sıktı, beyaz ışık kot pantolonunun önünde belli belirsiz parlıyordu.

Roman yavaşça gözlerini onun yüzüne kaldırdı.

Gül sarısı kaşlarını yukarı kaldırdı, sanki "Ne?" der gibiydi.

Dean bilmiş bir gülümsemeyle etraflarından dolaştı ve kapıyı iterek açtı. "Hemen dışarıda olacağım," dedi Dean ve Roman'ı Shay'e bakması için yalnız bıraktı.

Shay de ona baktı.

"Saklayacak bir şeyin mi var?" Roman hâlâ kapatmakta olduğu dövmesini göstererek sordu.

"Hiç de değil," dedi yumuşak bir sesle, yüzü son derece sakindi. "Gidelim mi?"

Roman sert bir şekilde başını salladı. "Gitme zamanı, Pax." "Bir saniye, neredeyse bitirdim."

Roman ekranı izledi, Shay de aynısını yaptı, Paxton oyununu bitirirken ikisi de birbirlerine bakmayı reddetti. Hoparlörlerden gelen teneke müzik zaferini ilan ediyordu.

"Evet!" diye tıslayarak ellerini havaya kaldırdı.

"Bu konuda gerçekten çok iyisin," dedi Shay ona.

"Teşekkürler!" Pax gülümseyerek "Teşekkürler!" dedi. Sırt çantasını kaptığı gibi kapıya yöneldi, Itzel ise içeriye attıkları buz küplerini kemiriyordu.

Shay, Roman'a önden gitmesini işaret etti.

"Önden buyurun." Roman kaşlarını çatmamaya çalıştı.

Başka bir motel. Bu güzel hırsızla aynı çatı altında bir gece daha. Böyle devam ederse... Kahretsin, kırılabilirdi. Söz konusu Shayla Cousens olduğunda, kendini kontrol etme yeteneği zaten bir sabun köpüğünden daha inceydi. Ve her Birlikte geçirdikleri gece, onu sonsuza dek patlatmakla tehdit ediyordu.

Umarım bu gece o gece olmazdı.

ROMAN DEVLIN'LE AYNI DÖRT DUVAR ARASINDA BİR GECE DAHA.

Shay, onu ve Paxton'ı Wacky's Waffles'ın karanlık otoparkına kadar takip ederken bunun kalbine verdiği korkunç zararı düşünmemeye çalıştı. Dean Slade ve Ölüm Tacirlerinin araçların yanında konuşup güldükleri yere.

Dean'in Donovan'a olan esrarengiz benzerliği başlangıçta onu tedirgin etmişti, yalan söyleyemezdi. Ama iki kardeşin aslında birbirine hiç benzemediğini öğrenmesi uzun sürmemişti. Onu görmek korkutsa da, Dean tıpkı Roman'ın iddia ettiği gibi iyi bir elmaydı. Komik, nazik ve sabırlıydı. Ondan hoşlanmamak zordu, hatta imkânsızdı. Roman'a da çok benziyordu ama bu onu şaşırtmamıştı. Slade'lerin hepsi o kadar benzer özelliklere sahipti ki, akraba olduklarını görmemek için aptal olmak gerekirdi.

Gruba katıldıklarında Dean onları bulaşıcı bir sırtısla, "Hey, siz üçünüz," diye selamladı. "Tanışmaya hazır mısınız?" Gün öyle bir kasırgaya dönüşmüştü ki Shay, Dean dışında kimsenin kendini tanıtırma fırsatı bulamadığını fark etmemişti bile. Ölüm Tacirleri ayrı arabalara binmiş ve onlar yemek yerken lokantanın önünde nöbet tutmuşlardı, bu yüzden birbirlerini ilk kez bu kadar yakından görüyorlardı.

"Tabii, sen başla," dedi Roman, boğuk sesi dişlerinin arasına yerleştirdiği sigarayla boğuklaşmıştı. Çakmağını ateşledi, alevin turuncu ışıltısı yakışıklı yüz hatlarını öpüyordu.

Dean Ölüm Tacirlerinin isimlerini tek tek saydı ve her birini işaret parmağıyla gösterdi. "Bunlar A.J., Bobby, Nash ve Jacob, benim ölüm tacirlerim." Sonra kendini işaret etti ve gülümsemesi büyüdü. "Ve ben Dean." Adamların hepsi yaklaşık aynı yaşıydı; otuzlu yaşların sonu, kırklı yaşların başı. Yirmili yaşlarının ortasında görünen Nash hariç hepsi. Nash de-

Bakıyordu. Bakıyordu. Shay'e. Kırpılmış siyah saçları, çok sayıda dövmesi ve soluk mavi gözleri vardı. Çekiciydi, evet, kesinlikle -Ama tam orada duran ve dudaklarından dumanlar saçan Roman Devlin gibi bir rakip varken bunu fark etmek zordu.

Nash bakmaya devam ederken, Roman kızgın bir ifadeyle ikisinin arasında dramatik bir bakış attı.

Bir dakika, Roman'ın gözleri karardı mı? Park yerinin de karardığına yemin edebilirdi.

Lanet olsun, *kıskanıyor* muydu?

Shay gülümsemesini bastırmak için dudaklarını birbirine bastırdı. Tanrım, bu çok iyiydi!

Roman tanışma faslına kendisinden başlayarak devam etti. "Ben Roman Devlin. Bu da küçük kardeşim Paxton." Bir duraklama. Shay'i işaret etti ve bir sonraki konuşmasında soğuk bakışlarını Nash'in üzerine dikti. "-Ve buradaki kadının adı *Taken*."

Shay gözlerini kırptırdı.

Roman'a ters ters bakmak için başını çevirdi.

Ölüm Tacirleri Nash'i transından çıkaran kahkahalar attı. Gözlerini Shay'den ayırdı, içinden utanç dolu bir kıkırdama geçti. Nash ensesini kaşıyarak, "Özür dilerim," diye mırıldandı.

Shay'in yüzü ısındı.

Dean Nash'in sırtını sıvazladı. "Yeğenim konuştu, Nash - bu alınmış." Dean, siyah bakışları Nash'in üzerinde, dişlerindeki sigaranın dumanı yıldızlı gökyüzüne doğru kıvrılmış halde duran Roman'a göz kırptı ve "Ona aldırma. O her zaman böyle. Kadınlara karşı koyamıyor."

Shay boğazını temizledi. "Aslında adım *Taken* değil ve Roman benim adıma konuşmuyor," dedi Roman'a sert bir bakış atarak. "Benim adım Shay. Shay Cousens." Bir adım öne çıkarak önce Nash'e, sonra da diğerlerine elini uzattı. Adamlar onunla hoşbeş ederken Roman'ın bakışları onun her hareketini takip ediyor, birkaçı da eğlenerek kıs kıs gülüyordu.

Tanrım, bu garipliğin de ötesindeydi. Nash yine bakmamaya çalışıyor ve başaramıyordu.

Shay sırf Roman'ı kızdırmak için Nash'e, "Bu arada ben bekâрім," dedi.

Havada tehlikeli bir şeyler kıpırdanırken Shay'in omurgasından aşağı bir karıncalanma geçti.

Evet, park yeri kesinlikle karanlıklaşıyordu.

Ona hak vermişti. Roman'ın ileri geri konuşmalarından, gitmesini istediğini söylemesinden, paylaştıkları şeyin anlamsız bir kaçamak olduğunda ısrar etmesinden, gecenin bir yarısı onu terk etmeye çalışmasından bıkmıştı. Artık hapse girme tehdidiyle karşı karşıya olmadıklarına ve olan biten her şeyi düşünecek zamanı olduğuna göre... evet, kızgındı.

"Al." Dean Roman'a bir anahtar fırlattı.

"Bu ne?" diye sordu, karanlıkta gözlerini kısarak bakarak. "Yeni kırbacın."

"Yeni... neyim? Kırbaç mı?"

Paxton heyecandan nefesi kesildi ve yerinde zıplamaya başladı. "Yeni bir araba mı?!" diye haykırdı Roman'a bakarak.

Dean yakındaki seksi siyah kaslı arabayı gösterdi. "Şuradaki. O bebek senin."

Roman'ın kaşları kalktı. Paxton daha hızlı sıçradı. Roman, "Ödünç almak için," diye açıkladı.

Dean başını sallıyordu. "Saklamak için. Stacey'e karşı hep bir şeyler hissettiğini biliyorum. O tamamen senin."

"Stacey mi?" Shay sordu.

"Bütün arabalarıma isim veririm," diye açıkladı Dean. "Bu Stacey. Ve şuradaki ikisi de Rose ve Iris." Diğer iki arabayı işaret etti. "Polisler senin arabayı aldığına göre," dedi Roman'a, "o senin yeni araban." Sunum için kollarını açtı. "Donovan'dan Kaçış Gününüz kutlu olsun."

Roman'ın dudaklarından şaşkın bir kıkırdama döküldü. "Yok artık. Bana bunu mu veriyorsun? Bana *Stacey*'i mi veriyorsun?" Arabaya doğru yürüdü, Paxton onu o kadar yakından takip ediyordu ki neredeyse üzerlerine basacaktı, Itzel'i taşıyan sırt çantası omzundan sallanıyordu. Grubun geri kalanı da onu takip etti. Shay, Nash'in hâlâ onu izleyip izlemediğini kontrol etmeyi reddetti.

Stacey iyiydi. Gerçekten hoştu. Araba Roman'a o kadar uyuyordu ki, sanki onun için yapılmış gibiydi. Eski bir modeldi ve restore edilmişti, boyası sıvı gece gibi parlıyordu, tamponların kromları ayna gibi parlıyordu.

Dean onun için sürücü kapısını açarak, "Bin," dedi. "Bir dene bakalım."

Roman hemen sigarasını söndürdü ve sürücü koltuğuna oturdu. Dean kapıyı kapattı, cam çoktan inmişti.

Roman kontak anahtarını çevirdi-

Motor çalıştı, derin ve seksi bir hırıltı gecenin serinlettiği otoparkı yırttı.

Paxton gülümsedi. "Devir!"

Roman gülümsedi ve motoru çalıştırdı, arabaya güç veren büyüünün mum dumanı havayı kalınlaştırıyordu. "Hasta," dedi, gülümsemesi o kadar büyüdü ki gamzesi görüldü, büyük, yaralı elleri yine direksiyonla *o şeyi* yapıyordu.

Shay yutkundu. Bunu yapmayı *gerçekten* bırakması gerekiyordu. Bunu her yaptığında, Shay onun lanet kemiklerinin üzerine atlamaktan kendini alıkoymak zorunda kalıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" Dean bir elini arabanın tavanına koyarak ona sordu.

"Bence... Stacey aklımı başımdan alacak." Bunu söyleme şekli, genellikle yatak odası için ayırdığı o alçak, hırıltılı ses tonuyla, Shay'in zihninin kısa devre yapmasına neden oldu, ağzı kurudu.

Dean sırıttı. "Blue Gables'a kadar yarışmak ister misin?"

Roman ona baktı, o sevimli gülümsemesi dudaklarını yukarı kaldırdı. Bu gülümseme Shay'i de gülümsetti, her ne kadar bir an önce -biri cinsel olmak üzere birçok nedenden ötürü- ne kadar sinirli hissetmiş olsa da. Tanrım, *çok* fena boku yemişti, değil mi? "Gerçekten mi?" Roman sordu.

"Evet, neden olmasın? Hadi biraz eğlenelim." Arabayı itti ve kendi arabasına doğru ilerledi. "Kaybeden yarın herkese kahvaltı ısmarlar."

Her şey olup biterken hadi *biraz eğlenelim* demek çok tuhaftı. Ama eğlence tam da bu iki kardeşin ihtiyacı olan şeydi.

Shay arabanın önünü Paxton'a bıraktı. Küçük arka koltuğa sıkışmış, karanlık, yıldızlarla aydınlanmış otoyolda Dean'e karşı yarışırken, diğer Ölüm Tacirleri de arkalarından gelirken, yolu izlemekten çok onların gülümsemelerini izliyordu.

CENNETİN KAPISI

ANGELTHENE, W EYALETİİ THEREDGE

"DARIEN," DEDI BİR KADIN SESİ. YANKILI VE UZAK.

Gözlerini kapalı tuttu ve neon ızgara tabanlı sokak desenleri, floresan renkli binalar ve çok renkli ağaçlar zihninden geçerken Görüsüyle izledi. O kadar çok renk, o kadar çok şekil, sembol ve koordinat vardı ki, hepsi baş döndürücü bir hızla geçip gidiyordu.

Kapalı göz kapaklarının ardında gözleri hızla sağa sola kayıyordu. Üst dudağında ve şakaklarında boncuk boncuk ter vardı ama bunu fark etmedi bile. Fiziksel bedeni kilometrelerce uzakta, zihni başka bir yerdeydi. Sürükleniyordu. Arıyordu.

"*Darien*," dedi ses tekrar. Bu sefer biraz daha yüksek sesle.

Bir şey kırıldı. İki parmak birbirine bastırıyor, yakınlarda bir yerde
-Tam yüzünün önünde.

Birkaç erkek ve kadın sesi aynı anda onun adını söyledi-

"*Darien*."

Siyah gözleri fal taşı gibi açıldı. Cennetin Kapısı'ndaki kanepede oturuyordu, dirsekleri dizlerinin üzerindeydi. Ivy önünde duruyordu, çok renkli aurasının parlayan tonları yüzündeki çatık kaşları vurguluyordu, parmakları gerekirse tekrar şaklatmaya hazırды.

Artık gözleri açık olduğu için doğruldu ve elini bıraktı.

"Bir şey mi dedin?" Görme yetisini göz kırparak uzaklaştırdı. Gözleri alev alev yanıyordu ve başı *çarptıyordu*. Ne kadar zamandır iz sürüyordu?

Aurasının ışıltısı araya girmeden, kız kardeşi bir an öncesine göre daha da endişeli görünüyordu. "Burnun kanıyor," dedi.

Başını geriye eğdi ve burnunun kenarını sıktı. "Kahretsin. Kahretsin." Kan dudaklarından ve çenesinden aşağı yuvarlanıyordu. Lanet olası kanepenin her yerine bulaşacaktı.

Ivy kaşlarını çatı.

Eugene, elinde video oyun konsolu, küçük kanepede yattığı yerde bön bön bakıyordu.

"Sorun nedir?" Darien ona sordu. "Biraz kandan mı korktun?" "Çok fazla *sikiş* diyorsun," dedi çocuk, peltek bir sesle.

"Hey," diye itiraz etti Kylar mutfaktan. Sert bir parmakla küçük kardeşini işaret etti. "Ağzından çıkanı kulağın duysun."

Jack kıkırdadı.

"Sadece söylüyorum," diye homurdandı Eugene. Oyununa geri döndü. "Paxton ne zaman burada olacak? Sıkıldım."

"Bugünlerde çocuklar," dedi Kylar başını sallayarak. "Önlerinde milyonlarca elektronik cihaz var ve hâlâ sıkıldıklarından şikâyet ediyorlar."

Eugene ters ters baktı. "Bir milyon mu? Benim sadece *bir tane* var!"

Konsolu kaldırdı. "Sesini alçalt, termit."

Lace elinde bir kutu mendille kanepeye geldi. "Al bakalım." Ona uzattı ve o da kutudan bir avuç dolusu aldı.

"Teşekkürler." Başını geriye atarak mendil tomarını burnuna bastırdı.

"Bence biraz ara vermelisin," dedi Ivy.

"Ara vereceğim." Bu bir yalandı. Durmaya hiç niyeti yoktu. Tanrı aşkına, onlardan en az *birini* bulana kadar durmayacaktı. Onların öldüğünü kabul etmeyi reddediyordu. Aramaya devam ederse, eninde sonunda ortaya çıkacaklardı.

"Şansın yaver gitti mi?" Kylar ona sordu.

Diğerleri akşam yemeğinden kalan dağınıklığı topluyordu. Loren de oradaydı, bulaşıkları dizerken duraksayıp ona doğru baktı. Güzel yüzü endişeyle kaplanmış, ağzı büzülmüştü. Güzeldi, o kadar güzeldi ki Loren'in nefesini kesmişti.

İçini çekti. "Hayır." Diğerleri yemek yapmayı bitirirken o oturma odasında tek başına oturmuş ve bir saatten fazla bir süre orada kalarak hâlâ kayıp olan herkesin izini sürmüştü. Travis, Max, Dallas, Jewels, Aspen, Dominic, Blue, hatta *Malakai*, hepsini aramıştı.

Ama nafile, takip edebileceği *tek bir* iplik bile yoktu. Mikrodalgaın üzerindeki saate göre bir saatten fazla süredir bu işi yaptığına göre, şansını zorladığını biliyordu. İz sürme konusunda deneyimli insanlar için bile -onun gibi insanlar- Görüş'ü bu kadar uzun süre tutmak sadece zor değildi

ama aynı zamanda tehlikeliydi. Zihni çok zorluyordu ve vücudunuzdan gelen uyarı işaretlerini dikkate almazsanız bayılma, beyin kanaması nedeniyle hastaneye kaldırılma ya da en kötü ihtimalle beyin ölümünün gerçekleşmesi riskiyle karşı karşıya kalabilirdiniz. Vücudu zaten ona durmasını söylüyordu ama-

Travis. Max. Onları bulmak zorundaydı. En azından iyi olduklarını bilmeliydi, Tanrı aşkına.

Elindeki kâğıt mendillere bir göz attı. Kana bulanmışlardı. Lace'in sehpanın üzerine bıraktığı kutudan birkaç tane taze mendil aldı ve başını arkaya doğru eğerek üzerine sıkıca bastırdı. Kanama durur durmaz tekrar deneyecekti.

Ama Ivy sanki aklından geçenleri okumuş gibi, "Bence biraz ara vermelisin," diye tekrarladı.

"Vereceğimi söyledim. Bir saat sonra."

Ivy ona çıkışmadan Tanner, "Telekomünikasyon kesildi," dedi. Yemek masasındaydı, dizüstü bilgisayarını önünde açtı.

Lace başını ona doğru çevirdi. "Yveswich'te mi?"

"Ve ötesinde. Tüm o genel bölge -Ker'in tamamı değil ama Yveswich'in tamamı ve yakınlardaki bazı küçük topluluklar."

"Kara hatları da mı?" Darien sordu, sorusu tıkalı burnu yüzünden boğuklaşmıştı.

"Hepsi."

Arthur, "Güç yüzünden mi?" diye sordu.

Atlas, "Hayır," diye cevap verdi. "Biri bilerek kesti."

"Biri derken ne demek istiyorsun?" dedi Jack. Tiksintiyle ekledi, "Belli ki imperator yapmış."

"Onu tekrar yukarı kaldırabilir misin?"

Darien sordu. Tanner tekrar iç çekti. "Bu...

büyük bir istek."

"Nereden başlayacağımı bile bilemezdim," dedi Kylar bir tutam artık rendelenmiş peynirle kendine yardım ederken. "Sence yapılabilir mi?" Başını arkaya eğerek peyniri ağzına attı. Roman'ın hacker'ıydı ve işinde mükemmel olsa da sadece bir tane Tanner Atlas vardı.

"Evet. Ama... benim asıl endişem zaman," dedi Atlas, bir eliyle çenesini kavrarken diğer elini kaydırarak. "Ordunun Yveswich'i vurmasına üç günden az bir süre kaldı ve burayı o kadar çabuk ayağa kaldırabileceğimden emin değilim."

"Dene," diye ısrar etti Darien. "Ne yapabiliyorsan yap, sadece- Dene," diye tekrarladı, bir Dalgalanma yumruğunu zihninin kapısına vurmaya başladığında derin bir nefes aldı.

Son bir saat içinde burnundan çektiği tuzun bedelini ödemek üzereydi. "Lütfen," diye ekledi.

"Şu andan itibaren," diye onayladı Tanner. Dik oturdu, anahtarlar şakırdıyordu.

Darien gözlerini Loren'e kilitledi. Masanın yanında duruyordu, tabak yığınının unutmuştu.

Bakışlarını indirdi ve kirli tabaklarına bir yenisini daha ekledi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu ona. Dövmesi parlıyordu ama mavi ve kırmızının yumuşak bir karışımıydı. Kırmızı tehlikeli bölgeydi. Mavi nispeten güvenliydi. Ve ikisinin karışımı... fena değildi ama harika da değildi. Yine de düz kırmızıdan daha iyiydi.

Güzel dudaklarını düşünceli bir şekilde büzdü. "Endişeliyim," diye itiraf etti kısık bir sesle, gözleri kısılmıştı.

Adamın kaşları birbirine çarptı. "Endişeli mi? Ne hakkında, tatlım?"

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Senin hakkında."

"Ah." Elindeki kâğıt mendili kontrol etti. Kanama yavaşlıyordu. "Bu bir şey değil bebeğim. Ben iyiyim." Çok fazla tuz, hepsi bu. Artı biraz zihinsel gerginlik, ama üstesinden gelemeyeceği bir şey değildi.

Ivy, Jack'in bulaşık makinesini doldurmakta olduğu mutfığa dönmeden önce, "Biraz ara ver," diye ısrar etti. "Ve Tanrı aşkına bir şeyler ye."

Tam ayağa kalkacaktı ki Loren'in kendisine doğru geldiğini gördü. Elinde bir bardak su ve içinde güzelce süslenmiş dört yumuşak taco bulunan bir tabak taşıyordu. Buzun bardağa çarparken çıkardığı ses ona bir türlü aklından çıkaramadığı ve hâlâ nasıl bulacağını çözemediği bir Hob'u hatırlattı.

Tabağı ve bardağı dikkatlice önündeki sehpaye koyarken, "Umarım tüm malzemeleri beğenmişsinizdir," dedi. "Sana ne istediğini sormaya çalıştım ama beni duymadın."

"Hepsine bayıldım. Mükemmel görünüyorlar, bebeğim. Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Başının üstünü öpmek için eğildi.

Ayağa kalkıp mutfığa gitti ve peçeteleri atıp elindeki ve yüzündeki kurumuş kanı yıkadıktan sonra yemeğine daldı, tacoların tadını kendi yapsa daha çok çıkaracaktı. Loren yaptığında her şeyin tadı daha güzel oluyordu.

"Konuştuklarımızla ilgili sorusu olan var mı?" diye sordu gruba, herkesi görebilmek için koltukta dönerek.

Jack, "Evet, benim bir sorum var," dedi.

Darien bir şakanın geleceğini sezmişti ama kayınbiraderinin aptallığıyla dalga geçmeye karar verdi ve "Sor bakalım" dedi.

"Biz sokaklarda kışımızı yırtarken Atlas neden hep evde oturuyor?" Bulaşık makinesini doldururken başını öne eğmişti; şüphesiz gülümsemeye çalışıyordu. Darien bunu sesinden anlayabiliyordu.

Tanner yemi yuttu. "Ciddi misin sen?" diye sordu omzunun üzerinden bakarak.

Lace, "Jack bu, o asla ciddi olmaz," dedi.

"Benim yerimde olsan bir gün bile dayanamazdın."

"Sadece meme uçlarını karıştırıyorum Atlas," dedi Jack. "Sakin ol."

Darien, "Pekâlâ, *ciddi* bir sorunuz var mı?" dedi. Jack elini kaldırdığında, dudaklarında çok da ciddi olmayan bir gülümseme belirdi, Darien, "Başka yok, Jacky," dedi.

"Yine de iyi bir soru."

"Hayır."

"Ama Arthur hakkında."

Arthur ona Jack'in saçmalıklarından bıktığını gösteren bir bakış attı. "Sanırım pas geçeceğim, Bay Steele."

Jack elini indirdi ve nefesinin altından küfretti. "Hiç eğlenceli değilsiniz."

Herkes farklı görevlere devam ederken birbirlerine baktı ve birinin konuşup konuşmayacağını bekledi.

Arthur, "Bu bir sorudan çok bir rica, ama şu füzelerin planlarına ihtiyacım olabilir," dedi.

"Neye ihtiyacın olursa olsun, sana yardım edeceğiz," diye söz verdi Darien. "Sadece bize nerede ve ne zaman olduğunu söyle."

"Lucent Enterprises. Ama bunun için Roark'a ihtiyacımız olacak."

"Yarın onu gördüğümde konuşurum." Bir ısırik daha aldı ve çiğnerken odayı taradı. Yutkundu ve "Başka sorunuz var mı?" dedi.

Kimse bir şey söylemedi. O zaman her şey halloldu.

Tanner'la yüzleşmeden önce yemeğini suyla yıkadı. "İletişimi tekrar sağlamak için elinden geleni yap, yoksa bu iş yürümez."

"Elimden geleni yapacağım."

Diğerlerinin nerede olduğunu bulmak ilk adımdı ve bunu yapmak için onlara ulaşmaları gerekiyordu. Eğer hâlâ Yveswich'te kapana kısılmışlarsa...

Onları oradan kaçırmak için yaptığı planın işe yarayacağını umuyordu.

O AKŞAMIN İLERLEYEN SAATLERİNDE LOREN YATAK ODASINDA TEK BAŞINA UYANIK YATIYORDU.

Cennetin Kapısı. Her neredeyse Darien'ı özlüyordu. Muhtemelen hâlâ iz sürmekle meşguldü -ki Ivy'nin ara vermesini istediği şey de tam olarak buydu.

Ivy yaklaşık bir saat önce Jack, Lace ve Kylar'la birlikte evden çıkmıştı. İki gruba ayrılmışlar ve Mortifer ve Cehennem Kapısı'na giren adamlarla ilgili cevaplar aramak için sokaklara dökülmüşlerdi - ve bazılarını nerede bulabileceklerini. Arthur ve Eugene uyuyordu, Tanner ise Yveswich'te telekomünikasyonu çalışır hale getirmeye çalışıyordu. Muhtemelen bütün gece bu işle uğraşacaktı.

Birden yatak odasının kapısı açıldı.

Ay ışığının aydınlattığı odada gözlerini kısarak baktı. Darien miydi? Kalbi çarpmaya başladı-

Ama o Darien değildi. Haydut'tu. Kapı aralığında duruyordu, gözleri kırmızı ateş böcekleri gibi parlıyordu. Kauçuk tavuk oyuncağı ağzındaydı.

"Haydut?" diye fısıldadı. "Burada ne yapıyorsun?"

Haydut onun sorusunu içeri girmesi için bir davet olarak algıladı, patilerini yerde gezdiriyordu. *"Bir barış teklifi getirdim.*

Kızın kaşları kalktı. "Barış teklifi mi?"

Yaklaştı ve ağzını açtı. Tavuk bir gıcırtyla yere düştü.

"Bana Cluckles'ı mı veriyorsun?"

Oturdu. *"Eğer veririm, bize kızmayı bırakacak mısın?"*

"Ah, Haydut," dedi yumuşak bir kahkaha atarak. Bandit notu almamış olmalıydı; diğer insanlar ve onların Familiar'ları için bunun nasıl bir şey olduğunu merak ediyordu. Zihinsel bağ nasıl işliyordu.

Haydut avuçlarını yaladı. *"Lütfen. Tavuğu al."* Burnuyla yaklaştırdı. *"Darien'in asık suratını bir gün daha kaldıramayız.*

"Biz mi?" diye yankılandı.

"Ben ve Cluckles, tabii ki.

Gülmemek için elinden geleni yaptı ama adam tavuk konusunda bu kadar ciddiye bu çok zordu. "Oh. Tavuğunu bana vermek zorunda değilsin,

Yine de, Haydut. Gerçekten."

Başını öne eğdi. *"Öyle mi?"*

"Hayır," dedi, bu kez gülmesine engel olamayarak. "Darien ve ben çoktan barıştık."

Haydut parlayan gözlerini kırptırdı.

Evet, kesinlikle notu almamıştı.

Çizmeler merdivenlere vurdu. Koridordan aşağıya.

Darien kapı aralığında belirdi. *"Haydut," diye tısladı.* "Geç oldu. Ne halt ediyorsun?"

"Hiçbir şey."

Darien, Loren'e, "Seni rahatsız mı ediyor?" diye sordu.

"Kimseyi rahatsız etmiyorum," dedi Haydut. *Ona bir barış teklifi getirdim.*

Bu da iyi bir tane. Göğsünü gururla kabarttı.

Darien odaya girdi. "Bir barış teklifi mi?"

"Onun daha fazla kızmasını istemiyorum," dedi Haydut. *"Ama zaten barıştığınızı ve kızıştığınızı söyledi, bu yüzden Cluckles bende kalacak."*

"Kızıışmak mı?" Darien homurdanarak sordu. "Pekâlâ, bu kadar yeter. Git hadi." Sağlam eliyle kapıyı işaret etti. "Tabii bizi tekrar *kızıışırken* görmek istemiyorsan."

"Eww, eww!" Haydut, Cluckles'ı yerde bırakarak dışarı fırladı. Darien onunla yüzleştğinde gülümsemeye çalışıyordu. "Özür dilerim," dedi. "Sorun değil. Kalabilirdi." Yorganları kendine doğru çekti.

Çenesi, onun gömleklerinden birini giydiğini fark etmemesini umuyordu - yumuşak, siyah bir gömlek. Adam iz sürmeye dalmışken çantasından çalmıştı. Pijamalarını giyebilirdi, evet, ama onun gibi kokmuyorlardı. "Gidiyor musun?"

"Birkaç saatliğine."

Giysilerini taradı; yırtık pırtık uzun kollu henley, yırtık kot pantolon, savaş botları. "Dalgalanma yaşıyorsun, değil mi?"

Cevap vermedi. Onun yerine, "Ben yokken iyi olacak mısın?" diye sordu.

"Sanırım iyi olacağım." Dövmesi, kabarık beyaz yorganı aydınlatan mavi ve kırmızı karışımı bir ışıkla sürekli parlıyordu. Mavi - kısmi mavi bile olsa - Ayrıca yanıp sönmemesi güvenli bölgede olduğu anlamına geliyordu. Beyaz daha iyi olurdu ama çocukluğundan beri mürekkebin beyaza dönüştüğünü görmemişti.

"Burada güvende olacaksın," dedi Darien. "Cehennem Kapısı'nda olsaydık olacağından daha fazla. Burayı bizden başka kimse bilmiyor."

"Daha önce hiç burada yaşadın mı?" Ona buradan birkaç ay önce bahsetmişti ama hakkında pek konuşmamışlardı.

"Hayır. Burayı sadece acil durumlarda kullanmak için satın aldık." Buraya taşınmalarına neden olan acil durumun amcası olmasından etkilenmiş gibi görünmüyordu. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at, tamam mı? Sadece bir tur atacağım ve telefonum hep yanımda olacak."

"Salınımın ortasında mı cevap vereceksin?"

Dikkati dağılan ağzında bir gülümseme belirdi. "Senin için her şeyi yaparım," diye yemin etti.

O da gülümsedi ama gülümsemesi hızla soluyordu.

"Gitmek zorunda değilim," dedi nazikçe. "Kalmamı istersen kalırım."

"Hayır, sorun değil. İlgilenmen gereken şeyler olduğunu biliyorum."

"Onlardan biri de sensin," dedi. Kalbi eridi. Ona düşünmesi için bir dakika verdi ve sonra "Kalmamı ister misin?" diye sordu.

Gerçekten de kalmasını istiyordu. Ama yapması gereken kendi işleri vardı, bu yüzden ona "Gidebilirsin. Ben biraz daha iyi olacağım."

"Emin misin?"

Başını salladı.

"Tamam." Botları gümbürdeyerek biraz daha yaklaştı, ciğerlerindeki son oksijeni de çaldı ve eğilerek alnına bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum, tatlım."

"Ben de seni seviyorum." Yüzünü yukarı kaldırdı, ta ki adam ona istediğini verene kadar: dudaktan bir öpücük.

Doğruldu ve battaniyenin altından ayağını hafifçe sıktı. "Bana ihtiyacın olursa mesaj at, her şeyi bırakıp hemen gelirim. Kulağa hoş geliyor mu?"

Başını salladı, ayak bileği adamın kavrayışıyla ısınmıştı. "Kulağa hoş geliyor."

"İyi uykular aşkım." Adam onu bırakıp odadan çıktı ve kapıdan çıkarken onu izledi.

Artık duyamayana kadar adamın botlarının tanıdık vuruşlarını dinledi.

Sonra komodinin üzerinden telefonunu aldı ve Sabrine'e bir mesaj yazdı.

LOREN

Henüz bir şey bulamadınız mı?

SABRINE

Kızım, daha 24 saat bile olmadı... Lol. Bundan daha uzun süreye ihtiyacım olacak.

Loren kaşlarını çatmamaya çalıştı.
Bir an sonra telefonu yeni bir mesajla çaldı.

SABRINE

Umut verici görünen birkaç web sitesi buldum. Birkaç tanesini okumak isterseniz, yardımınız işime yarayabilir.

LOREN

Tabii ki istiyorum! Gönder onları.

SABRINE

K! Bir saniye.

Sabrine ona web sitesi bağlantılarının kısa bir listesini gönderdi. Loren lambayı yaktı, oturdu ve okumaya başladı. Darien yokken, onun kendisini yakalama riski olmadan epey ilerleme kaydetmeyi başarmıştı. Önemli gerçeklerin bir listesini yapmaya başladı; ne kadar küçük olursa olsun, yardımcı olabilecek her ayrıntıyı not etti.

Gözleri açık kalamayacak kadar yorulana kadar uyanık kalabildiği kadar kaldı. Uykuya daldığında Cadı Saati geçmişti, kalbinde umut alevleniyordu.

Kendini kurtaramayabilirdi ama onu kurtarabilirdi.

MAVİ GABLES

BRONTE, KER EYALETİ

ARABANIN İÇİ O KADAR SESSİZDİ Kİ, SHAY CIRCİR BÖCEKLERİNİ DUYABILIYORDU. Blue Gables adlı motelin yanındaki çimenlerde cıvıldaşıyordu. Paxton yolcu koltuğundaydı, adrenalın açlığı çeken erkekler ay ışığının aydınlattığı otoyolda drift, yarış ve yanlama turlarına doyduktan sonra Paxton onunla yer değiştirmişti. O arkada uyukluyordu, Chance ve Sayagül ise çoktan derin uykuya dalmışlardı.

Stacey, Dean'in arduvaz grisi Iris'ine karşı yarışı kazanmıştı, bu yüzden Dean sadece yarınki kahvaltıyı değil, odaları da ödemeyi teklif etmişti. Blue Gables ofisinde birkaç adamıyla birlikte, her biri iki yataklı birkaç oda ayırtmayı umuyordu. İdeal olarak, *kendi* odası olsa iyi olurdu ama...

Fazla umutlanmayacaktı. Bugünlerde şans çok azdı.

Roman direksiyonun arkasında kara kara düşünüyordu, gözleri ve dağınık saçları normalden bir ton daha koyuydu. İkisi de Wacky's Waffles'ın önünde Ölüm Tacirleri'yle garip bir şekilde tanıştıklarından beri birbirlerine hiçbir şey söylememişlerdi. Shadows'un düşünceli *halinin* Nash'e söylediklerinden kaynaklandığını düşünüyordu -*bu arada ben bekâрім- ama bundan* tam olarak emin değildi.

Bildiği tek şey Shadows'un bundan hoşlanmadığıydı.

Çok kötü, çok üzücü. Her ikisini de yapamazdı - bir dakika önce onun gitmesini istediğini söyleyip sonra da yabancılara onun kaçırıldığını söyleyemezdi. Ortaya çıkıp ona karşı *gerçekten* ne hissettiğini ifade etmediği sürece... ona göre, o artık bekârdı. Ve kararsız, düşünceli bir puştun onu terk etmesine izin vermeyi reddediyordu.

Bağıllık sorunları olan Shadowmaster ona sahip çıktı. Bundan daha iyisini hak ediyordu.

Gecenin içinde bir çan sesi duyuldu. Botlar kuru toprakta çtırdadı. Dean, Bobby ve A.J. ile birlikte motelin köşesini döndü. "Şansın yaver gitti mi?" Roman açık penceresinden sordu.

Dean gülümsedi ve bir anahtar uzattı. "Dört oda. Siz dokuzuncu odadasınız." Anahtarı Roman'a fırlattı. "İki yatak, artı bir çekyat. İkiniz de bekâr olduğunuz için." Ellerini dizlerine dayadı ve arabanın içini görmek için eğildi, aralarına bakarken alaycı gülümsemesi yayıldı.

Shay'in kaşları havaya kalktı. Dokuz numara mı? *Cidden mi?*

Roman'ınki de dahil olmak üzere kafalar ona doğru döndü. Kahretsin, bunu yüksek sesle mi söylemişti?

Dean, "Batıl inançların mı var? İstersen diğerlerinden birini alabilirsin. Ama onların çekyatları yok."

Diğer numaralar neydi? On dokuz, doksan ve doksan dokuz mu? Tanrı aşkına, bundan hiç şüphesi yoktu.

Boğazını temizledi. "Dokuz iyi. Sadece... bana bir şey hatırlattı."

Dean'in gülümsemesi inanılmaz derecede büyüdü. "Başka bir çekip çıkarma olayı mı?"

Roman çenesindeki kirli sakalı ovuşturdu. Ağzının köşesi sanki bir gülümsemeyle savaşıyormuş gibi yukarı kalkmıştı.

Shay'in yüzü ısındı.

Dean hırıltılı bir kahkaha attı. "Sadece şaka yapıyorum. Her neyse, senin odan bizimkinin arasında. Bir şeye ihtiyacın olursa duvara vurman yeterli, tamam mı?"

Roman başını salladı. "Evet, tamam."

"Hiçbir şey için endişelenme. İki kere yaşıyoruz, unuttun mu?"

"Evet, hatırlıyorum." Ama *içini* çekti ve endişeli görünüyordu.

Dean, "Rahat ol, Rome," diye ısrar etti. Veda etmek için elini arabanın tavanına vurdu. "Arabayı çekerken iyi eğlenceler."

A.J. ve Bobby kıkırdadılar.

Shay koltuğunda daha aşağı kaydı ve bir elini alına götürdü. Dean, "Sabah görüşürüz," diye seslendi.

Elbette. Tek yapması gereken bir geceyi daha Roman Devlin'in kemiklerini sıızlatmadan atlatmaktı.

Pfft. Söylemesi yapmasından daha kolaydı.

SHAY UYKUYA DALALI BİR SAAT BİLE OLMAMIŞTI Kİ
acı veren bir Dalgalanma ile rüyalarından uyandı.

Keskin bir solukla doğruldu, Görü ve normal görüş arasında gidip gelen gözleriyle motel odasını incelerken başı dönüyordu.

Nugget'ın üzerini kısmen örten bir battaniye ısıltısını bastırıyor, etrafını görülemeyecek kadar karanlık hale getiriyordu. Ancak oda, Roman ve Pax'in diğer yatakta ve çekyatta uyuduklarını düşündürecek kadar sessizdi. Chance horluyor, Sayagul'un burnu ısıklık çalıyor ve Itzel mini buzdolabında uyukluyordu. Herkes harika bir şekilde derin ve huzurlu bir uyku çekiyordu.

Onun dışında herkes. Neşe.

Tanrım, kalbi o kadar hızlı atıyordu ki acı veriyordu. Kanında şimşekler çakıyor, damarlarını yakmak ve etini kömürleştirmekle tehdit ediyordu. *Onu canlı canlı yakmak-*

Korku dolu bir solukla sendeleyerek yataktan kalktı ve parmak uçlarında çantalarının bulunduğu yere doğru yürüdü. Ama uzandığı kendi çantası değildi. Paxton'inkiydi.

On iki yaşında bir çocuktan çalmak en gurur duyduğu an değildi ama çaresizdi. Eğer vücuduna bir bastırıcı almazsa.

Tanrım, kötü olurdu. Gerçekten çok kötü. Ya bir bastırıcı ya da orgazm olacaktı ve mevcut uyku düzenlemeleri - artı belli bir sinir bozucu Shadowmaster ile olan sallantılı ilişkisi - ikincisinin kesinlikle bir seçenek *olmadığını* belirledi.

Hayır. Olmaz. Hayatta olmaz. Roman ona daha fazla iyilik yapmıyordu.

Reçeteli hap şişesini Paxton'ın sırt çantasındaki yan keseden çıkardı. Şimdi tek ihtiyacı olan suydı. Banyodaki musluktan içebilirdi ama Paxton'ı uyandırmak istemiyordu.

Bir çift pijama şortu ve Roman'ın gömleğini giydi -ki kesinlikle *giymemesi* gerekiyordu, ama işte buradaydı, hâlâ bir aptal gibi giyiyordu- kapıya doğru süründü, kilidi hafifçe açtı ve gecenin içine süzüldü.

Serin hava tenini öptü ve nefes almasını biraz daha kolaylaştırdı. Etiket okuyabilmek için kapının dışına monte edilmiş ampulün ışığına adım atmadan önce birkaç derin, yutkunarak nefes aldı.

Bunlar her zaman aldığı hapların aynısıydı. Tek fark daha yüksek dozda olmasıydı.

Mükemmel. Daha yüksek bir doz tam da ihtiyacı olan şeydi. Şimdi su için.

Çıkıntının altından dışarı adım attı, o otomatı nerede gördüğünü hatırlamaya çalışıyordu-

"Gizlice dolaşıyoruz, öyle mi?" dedi boğuk bir erkek sesi.

Shay dönerek elini boğazına götürdü. "Bu da ne, Roman!" diye tısladı, kalbi mide bulandırıcı derecede sert çarpıyordu. Ama-

Bekle bir dakika. *Neredeydi* o?

Etrafında dönerek onu aradı. "Neredesin?" diye homurdandı kısık bir sesle.

"Yukarı bak."

Başını arkaya eğdi-

İşte o r a d a y d ı , motel odalarının hemen üstündeki çatıda sırtüstü yatıyordu.

"Orada ne yapıyorsun?" diye fısıldadı.

"Yıldızları izliyorum. Az önce düşen bir tane gördüm." Sigarasını dudaklarına götürdü, ucu parlak turuncu yanıyordu.

Kadın boğazını temizledi. "Pekâlâ, sana iyi eğlenceler." "Nereye gidiyorsun?"

"Hiçbir yere."

"Hiçbir yere benzemiyor."

"Bu seni ilgilendirmez!" diye kestirip attı. "Şimdi, izin vererseniz-"

"Mazeretli değilsin." Onun bu sözleri kızın adımlarını dondurdu. Hâlâ yıldızlı gökyüzüne bakıyor, dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

Kadın alay etti. "Nesin sen, gardiyanım mı? Gitmek için iznine ihtiyacım yok."

"Bunu ilk sen söyledin," diye işaret etti.

Kadının içinden bir kahkaha patladı. "Çok sinir bozucusun!"

Çatıdan yuvarlandı -kelimenin tam anlamıyla *yuvarlandı*- ve dizleri darbeyi absorbe etmek için bükülmüş, acayip bir kedi gibi ayaklarının üzerine hafifçe indi.

Shay gözlerini kırptırdı, bu kadar basit bir şeyden tahrik olduğu için kendine kızdı. Bu adamın yaptığı her şey onu bir ışık gibi aydınlatıyordu.

"Bana elinde ne olduğunu göster." Sigarasının izmaritini bir kenara attı.

Kadın ellerini arkasında birleştirdi.

"Shayla," diye azarladı adam. Adını mırıldanma şekli, o gür, günahkâr yatak odası sesiyle, pelvisine bir ısı dalgası gönderdi - o kadar güçlü ki, ayak bileklerini çaprazlamak ve uyluklarını birbirine bastırmak zorunda kaldı. Elini istekle uzattı, yaralı avuç içi gökyüzüne doğru. "Buraya ver."

"Buraya ne vereyim?" diye nefes aldı, ayak bileklerini çözüp geri çekilirken neredeyse ayaklarına takılıyordu. Kalbi daha sert çarpıyor, en mahrem bölgelerindeki sıcaklık artıyordu-

Tanrım, bu adamdan uzaklaşmak zorundaydı. Hemen şimdi. Hemen şimdi.

"Hırsızlık yeteneklerinle gurur duyduğunu biliyorum," dedi adam, o derin, gırtlaktan gelen sesiyle tüm vücudunu ürpertti, "ama kabul etmelisin ki, on iki yaşında bir çocuktan çalmak yeni bir alışkanlık."

Ona doğru bir adım attı. Kadın bir adım geri attı. Adam onu otoparka doğru iterken çakıl taşları çıplak topuklarına battı.

"Ver bakalım, yavrum," dedi tekrar, mürekkepli parmaklarını nazikçe kısırarak. Motel 58'de onun içinde tam olarak bu hareketi yaptığından emindi; bu teknik onun bir şimşek gibi kırılmasına ve onun adını inlemesine neden olmuştu.

Şimdi boğazından küçük, utanç verici bir ses çıkıyordu. "Hayır." "Shayla," dedi yine, aynı hırıltılı ses tonuyla.

"Kes şunu." Sesi zayıf çıkmıştı. Nefes nefese.

Adam başını eğdi. "Neyi keseyim?" Altın rengi gözleri dans ediyordu. "Bu ses tonunu kullanmayı."

Tekrar konuştuğunda, o ses tonunu kullanmayı bırakmadı. "Neden?" Ona doğru ilerledi, sinsi bir kurt gibi. "Bu seni tahrik ediyor mu?"

Kadın geri çekildi. "Seninle ilgili hiçbir şey beni tahrik etmiyor," diye yalan söyledi.

Adamın ağzının kenarında bir gülümseme belirdi, bakışları takdirle kızın vücudunda gezindi. "Eğer bu kadar kötü bir yalancı olmasaydın gücenirdim."

Saldırdı-

Shay sola, kaldırırma doğru sıçradı ama o daha kaçamadan adam onun üzerine atladı. Adam onu belinden kavrayıp kaslı vücuduna doğru çekerken nefes nefese kalan Shay'ın sırtı adamın ön tarafına öyle bir çarptı ki *"Oof!"* diye bağırdı.

"Şişeyi bana ver," diye homurdandı, bir eliyle şişeye uzanırken nefesi kulağının kabuğunu ısıttı, diğer kolu belini kavradı.

"Eğer onu yakalayabilirsen, sana vereceğim," dedi, şişeyi bir o yana bir bu yana hareket ettirerek. Adam uzanmaya devam etti, eli açık havaya yaklaşıyordu.

"*Shayla*," diye uyardı.

"*Roman*," diye karşılık verdi aynı tavırla.

Beline dolanan sert kol sıkılaştı, onu vücuduna doğru öyle bir çekti ki, sırtının küçük kısmına büyük ve sert bir şeyin girdiğini hissetti.

Onun silahı olduğunu düşünmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

"Eğleniyorsun, değil mi?" dedi vahşi bir solukla, hap şişesini onun ulaşamayacağı bir yerde tutarak. Tanrım, şu anda onu içinde istiyordu. Aptalca bir şey yapmadan önce ondan uzaklaşmalıydı-

İllüzyon büyüsünü çağırırken gözleri karardı.

Adamın elinden kurtuldu ve bir peri gibi parmak uçlarında sekerek uzaklaştı, giydiği bando tişörtü kalçalarında sallanıyordu.

Adam şaşkınlıkla ona gözlerini kırptırdı.

"Kiminle uğraştığını unuttun mu?" diye mırıldandı muzaffer bir gülümsemeyle. Şişeyi zaferle havaya kaldırdı. "Görünüşe göre ben kazandım." Ona sırtını döndü. "Bir dahaki sefere iyi şanslar, Gölgeler."

Birden şişe sanki biri onu çekiyormuş gibi diğer tarafa doğru çekilmeye başladı. Dönerek iki eliyle şişeyi yakaladı ama bir de ne görsün-

Bir gölge dalıyla halat çekme yarışı oynuyordu.

Bu da ne böyle?

Roman'ın kolları kavuşturulmuştu, gözleri kararmıştı, etrafında gölgeler kıpırdanıyordu. Shay elinden geldiğince sert bir şekilde çekiştirirken, topukları kaldırırda kayarken dudaklarında kendini beğenmiş küçük bir gülümseme belirdi. Çabalarına rağmen gölge kazandı. Şişe parmaklarının arasından kaydı ve o karanlığın ince sarmaşığının şişeyi Roman'a götürüp uzatmasını şaşkınlıkla izledi. Roman gözlerini kırptırarak karanlığı uzaklaştırdı ve gölgeler eriyip giderken hapları cebine attı.

Kadın homurdandı ve ayağını yere vurdu.

Roman gözlerini kırptırdı. "Az önce ayağını mı vurdun?"

"İyi!" Burnunu yukarı kaldırdı ve aynı ayağının topuğu üzerinde dönerek sırtını tekrar ona dayadı. "Eğer paylaşmayacaksan, sanırım gidip Nash'in kapısını çalacağım ve bana bir *el* ödünç verip veremeyeceğini *soracağım*-"

Büyük, sert bir el ensesine dolandığında bir ciyaklama sesi çıkardı. Birdenbire etrafında dönmeye başladı ve Roman onu kavıyordu

boğazına sarıldı ve onu motelin duvarına doğru itti. Sırtını duvara çarptı-

Sonra Roman'ın dudakları onunkilere çarptı ve birbirlerinin ağızlarına doğru inlemeye başladılar.

Öpücük acıkmıştı. Çaresizdi. Onu yuttu, delikli dili ağzına daldı. Öpücüğü hatırladığından daha iyiydi. Adamın tadı nane, tütün, Roma ve *tanrılar* gibiydi; kız ona doyamıyordu.

Çok geçmeden öpüşmeyi kesti, ağzı onunkine o kadar yakındı ki, söylediği sözleri duyabildiğinden daha fazla hissedebiliyordu. "Bir daha asla dudaklarında başka bir adamın adını duymak istemiyorum," dedi. "Beni anlıyor musun?"

"Kıskandın mı Shadows?" diye nefes aldı.

"Hem de çok." Gömleğini beline kadar kıvırdı, nasırlı eli kıç yanağının kıvrımı boyunca kayarak iç çamaşırını çekti.

"Sadece bir kaçamak yaptığımızı sanıyordum," dedi vahşi nefesler arasında, başı ihtiyaçla dönüyordu. Arzu, o el şortunun bel bandının altına indiğinde.

"Sen asla sadece bir kaçamak olmadın. Sen bundan çok daha fazlasısın." Parmaklarını onun etine soktu, kıcını yumrukladı ve başını eğerek ağzını onunkine sürttü. "Şimdi evet de. Bana evet de, Shayla. Lütfen." Tanrım, bu adam onun için yalvarıyordu ve o anda hayır diyecek kadar güçlü olmadığını biliyordu.

Ama o da onu istiyordu. Bu yüzden canı cehenneme dedi ve nefesi kesildi, "Evet."

Onun rızasını alır almaz, şortunu ve külotunu ayak bileklerine kadar çekti, o kadar sertti ki neredeyse ikisini de yırtıyordu.

Sonra onu duvara yasladı ve bacaklarını kalçalarına dolayarak yukarı kaldırdı. Ayak bileklerini adamın sırtının küçük kısmına kilitledi ve onu daha yakına çekti - onu alabildiği kadar yakına. Sürtünme için çaresizdi -kalçalarının tepesinde büyüyen ağrıyı hafifletecek herhangi bir şey- kaldıraç olarak duvarı kullandı-

Ve kalçalarını yuvarlayarak, özlem dolu göbeğini adamın sert uzunluğuna, siyah kotuna doğru çıkıntı yapan sikine doğru sürttü.

Adam onun adını inledi ve kadın da onunkini inledi, çıplak klitorisi sert kot pantolona sürtündü. Tanrım, zaten çok iyi hissettiriyordu ama daha fazlasını istiyordu. *Daha fazlasını.*

"Ne kadar da muhtacız, değil mi Shayla?" diye nefes aldı ağzına karşı.

"Kapa çeneni ve sik beni, Shadows." Bu sözler kendini tuttuğu ipi kopardı.

Elini onun kalçalarının arasına soktu- Ve

iki parmağını onun içine kaydırıldı.

"Aman Tanrım," diye haykırdı. Parmaklarını sonuna kadar itti, yırtıcı odağı tamamen onun üzerindeydi. Parmaklarını içeri ve dışarı sokarken onun çözülmesini ve inlemesini izliyordu. İçeri ve dışarı. İçeri ve dışarı. "Evet. Evet. Evet."

Onun inlemelerini aç bir öpücükle yakaladı, o eliyle onu acımasızca becerdi.

Adam hızını artırıp onu o zirveye, geçmeye çok ihtiyaç duyduğu o sınıra doğru iterken, nefes nefese kalan kızın nefesleri kısa sürede iniltilelerle kesildi. Tırnaklarını adamın kollarına geçirdi ve kavrayışının altındaki sert kasların esnediğini hissetti. *Evet, evet, evet.*

"İşte bu, Shayla," diye fısıldadı adam, dili dudaklarının kenarında gezinirken. Alttaki dolgun dudağı dişlerinin arasına aldı ve sertçe emdi. "İşte bu kadar." Dudaklarını ısırıldı. "Bana bu amcığın ne kadar sıkı olabileceğini göster."

Sırtını duvara yasladı, parmakları adamın rüzgârla dalgalanan saçlarını kavrarken, adam itti, itti ve *itti*. Daha hızlı ve daha derin, kıcı acımasız bir güçle duvara çarpıyor, bacakları adamın belini sıkıyordu. Kadın çoktan erimeye başlamıştı, adam her güçlü itişinde onu zevkin sınırına doğru iterken kolları ağırlığını destekliyor, nasırlı başparmağı klitorisini yoğuruyordu.

"Tanrılar, Roman, durma. Durma." Ona ihtiyacı vardı. *Daha* fazlasına.

Vücutlarının arasına uzandı ve pantolonunu çözdü, sert sikini eline alabilecek kadar aşağı itti.

Roman dişlerinin arasından bir zevk tıslaması çıkarırken, Shayla sikini sıkıca kavradı ve pompalamaya başladı.

"Siktir, Shayla." Çoktan yaklaşmıştı, bakışları hararetli ve dengesizdi. Şehvet onu tamamen tüketmişti. Bu muhteşem adamın böyle çözülmesine neden olanın kendisi olduğunu bilmek ona kendini güçlü hissettirdi.

Kadın hızını artırdı ve adam da onun ritmine uyarak kendi hızını artırdı, sert parmakları kadının içinde kıvrıldı.

Dudaklarından bir nefes süzüldü. Neredeyse oraya varmıştı. Gözlerini kapadı, ayak parmakları o kadar sıkıca kıvrıldı ki, onu pompalamaya devam ederken kramp girdi.

Havada şimşekler çıktı. Göz kapaklarının içini aydınlattı-

Lanet olsun. *Kahretsin, kahretsin.* Yanıyordu- "Roman," diye soludu, göz kapakları uçarak açıldı. Panik içinde bir uyarıydı ama durmadı, kendi gözleri arzuyla ateşlenmişti, dişleri bir kurdunki gibi kenetlenmişti ve kendi salıverilişine yaklaşıyordu.

İçindeki fırtına kabardı-

Zevkiyle aynı anda doruğa ulaştı ve adını haykırdı, tüm vücudu sarsıcı bir orgazmı gerilirken kulakları sağır eden bir gök gürültüsüyle gökyüzünü parçalayan şimşek *çaktı*.

Roman bir lanet okuduğunda, gücünün bir kısmının parmak uçlarından vücudundan çıktığını fark etti. Yıldırım damarları kollarına, omuzlarına dolandı-

"Oh hayır-oh, Roman. Ben çok-"

"Sakın özür dilemeye kalkma," diye hırladı. "Ve sakın durmaya kalkma."

Yapmadı. Devam etti ve adam yaklaştığında elinden çekildi ve kendini onun içine itti, bir hayvan gibi itti-

Ve sonra inledi - o kadar alçak ve derin ki, patlamanın kemikleri üzerinde sıçradığını hissetti. "Siktir-Shayla." Serbest kalırken vücudu ona karşı sarsıldı, birkaç hızlı, düzensiz itme ile zevkini sürükledi.

İkinci kez boşaldı, başını duvara yaslarken adamın adı dudaklarından süzülüyordu. O kadar iyiydi ki, *adam* o kadar iyiydi ki, kadın yıldızlar görüyordu.

"İyi misin?" diye sordu ona, nefesi

kesilmiş bir halde. "Daha iyiyim."

Onu desteklemek için iki eliyle kalçalarına sarıldı, sonra başını omzuna koydu. Shay kollarını onun ensesine doladı, parmakları kalın saçlarına dolandı. Nefis kokuyordu. Ter, nane, Roman, tütün ve o *kolonya* gibi...

Birkaç dakika öyle kaldılar. Sadece birlikte nefes aldılar.

Ve sonra gerçeklik etrafına çöktü ve aniden kendini... üzgün hissetti. Bunun bitmesini istemiyordu ve bir parçası hata yaptığından endişeleniyordu.

Roman sanki zihninin nereye sürüklendiğini ve kalbinin daha fazlası için nasıl yalvardığını hissetmiş gibi başını kaldırdı, bir eliyle çenesini yukarı kaldırdı, diğer kolu hala onu tutuyordu ve ağzını onunkine doğru eğdi.

Bu öpücük diğerlerinden farklıydı. Daha yumuşaktı. Dikkatliydi.

Bir aşk mektubu gibiydi.

Delikli dili yavaş ve şehvetli bir dansla onunkinin üzerinde gezindi. Yavaş, metodik vuruşlarla onun tadına bakarak tadını çıkardı.

Öpüşmeyi kestiğinde alnını onunkine yasladı. "Doğruluk mu yalan mı?" diye sordu, nefesi dudaklarını ısıtarak. "Biz aptalız."

Kadın boğuk bir kahkaha attı.

"Gerçek." Adam başını salladı.

"Gerçek."

"Motellerde kalmayı gerçekten bırakmalıyız," diye nefes aldı.

"Katılıyorum."

"Bunun sadece hayatta kalma kodunun bir parçası olduğu konusunda hemfikir miyiz?" "Hayatta kalmak," diye düşündü. "Evet, sanırım öyle diyebiliriz."

Birlikte usulca güldüler ve sonra adam onu bir kez daha öptü.

Yarın bundan pişman olabilirdi. Ama yarın henüz gelmemişti ve o anda, Roman ona sarılırken, buna değdiğine karar verdi.

Bundan sonra ne olursa olsun, buna değdi.

SHAY YATAKTAYDI, UYKUYA DALMAK ÜZEREYDİ Kİ YATAK ODASININ KAPISININ AÇILDIĞINI DUYDU.

motel odası açık. Sessizce içeri girip sürgüyü çeviren Roman'dı. Kadın onun botlarını çıkarıp gömleğini başına geçirirkenki silüetini izledi.

Son bir saatini çatıda tek başına geçirmişti. Yıldızları seyrederek. Ve kesinlikle düşünüyordu -ne hakkında, Shay bilmiyordu. Bilmek istediğinden de emin değildi. Bir keresinde onu sıcak ve soğuk olmakla suçlamıştı, aslında ne yapacağı belli olmayan *kendisiydi*.

Adam karanlık odada sessizce yürürken, kadın onun kendi yatağına, kapıya en yakın olana dönmesini bekledi. Onun yerine, kendi yatağına döndü. Altına girdiğinde örtüler fısıldadı -bir zamanlar söylediği gibi, onun *kendini* isteyerek *kısıtladığını* ilk kez görüyordu- ve arkasına sokularak güçlü bir kolunu beline doladı.

Shay parmaklarını onunkilerle birleştirdi. Onun söylemek istediği bir şey olduğunu hissederek sabırla konuşmasını bekledi.

Sonunda, sesi fısıltı yumuşaklığında, "Haklıydın," dedi. Sözleri kızın kulağının kenarını sıyırdı ve ensesinde bir ürperti yarattı. "O gece evime gelip benimle konuştuğunda... ve beni babam tarafından tehdit edilmekle suçladığında..." Onun yutkunduğunu duydu.

"Haklıydın. Beni tehdit etti. Bunca zamandır bu yüzden kaçıyordum, bu yüzden... senin için bu kadar korkuyordum. Seni istemediğimden değil Shay, istiyorum. İnan bana, biliyorum. Ama babam bana dedi ki..." Roman keskin bir nefes aldı, sonraki sözleri nefes verirken ağzından döküldü. "Tanrım, söyleyemiyorum bile, o kadar kötü işte."

Shay onun elini bıraktı -birden o kadar gerilen parmaklarını güçlkle bükebildi- ve yüzünü ona dönmek için yuvarlandı. "Bunu söylemek zorunda değilsin Roman," dedi usulca. Roman, konuşmalarının Paxton'ı uyandırmaması için bir ses bariyeri kurmuştu ama yine de fısıltıyla konuşuyorlardı. "O korkunç canavarın ne söylediği önemli değil-"

"Adamlarına sana tecavüz ettireceğini söyledi," diye ağzından kaçırdı Roman. Kadının omurgasını bir korku titretti. "Bana yaptıkları gibi seni de asıp işkence edeceklerini söyledi. Dedi ki..." Boğazı düğümlendi. "Seni öldürecekler. Seni öldüreceklerini söyledi."

Shay yutkunmaya çalıştı ama boğazı çok sıkıydı. Roman'ın gözlerinde gördüğü yaşlar karanlıkta parlıyordu.

"Bunun olmasını istemiyorum, Shay," diye fısıldadı. "Herhangi biri" diye eklerken sesi çatallaştı. Sana tek bir parmak bile dokunurlarsa kendimle yaşayamam-"

Shay parmak uçlarını Roman'ın dudaklarına bastırdı. Bir saat önce ısırıldığı ve tadına baktığı o mükemmel, öpülesi dudaklara. Zaten çok uzun zaman önceydi. Onları tekrar tatmak istiyordu. "Dur," dedi nazikçe.

Roman sert parmaklarını onunkilere doladı, parmak uçlarını öptü ve elini indirdi. Tartışmak için ağzını açtı, biliyordu.

Ama ona "Aması yok. Bu işte beraberiz. Şimdi kaçsam bile, ikimiz de biliyoruz ki artık çok geç. Baban durmayacak. Seni bulana kadar dinlenmeyecek, Paxton'ı bulana kadar dinlenmeyecek ve beni bulana kadar da dinlenmeyecek. Hoşuna gitse de gitmese de Roman, bu işte beraberiz. Bizimle başladı ve bizimle de bitecek. Karar vermemiz gereken şey, kaçmamızla mı yoksa savaşmamızla mı biteceği."

Roman'ın yutkunması duyulabiliyordu. "Bir çıkış yolu göremiyorum" diye itiraf etmeden önce elini yüzüne götürdü.

"Bir yol buluruz," dedi Shay.

Bir şekilde, bir şekilde, ikisi de bu durumdan canlı çıkmayı başaracaktı.

"Önümüzde ne olursa olsun, seninle birlikte yüzleşeceğim," diye yemin etti ve bunda ciddiydi. Roman'ı terk etmeyecekti. Bedeli ne olursa olsun

kaçmayacaktı,

bu iki kardeşi kendi başlarına bırakmazdı.

Bir çıkış yolu göremiyor olabilirlerdi, en azından şu anda... ama bir çıkış yolu bulabilirlerdi. Shay'in Anna ile özgür bir hayat yaşama şansı hiç olmamıştı. Kız kardeşini, dünyadaki en yakın arkadaşını kaybetmişti ve şimdi Roman'a aşık olmuş ve onun küçük kardeşini de kendi kardeşiymiş gibi sevmeye başlamıştı... Onları kaybetmeyi reddediyordu.

Ve bu yüzden kaçmayacaklardı. Zamanı geldiğinde savaşıacaklardı.

Ebeveynleriyle savaşıacaklardı ve sadece zincirlerini kırmakla kalmayacaklardı. Onları *paramparça* edeceklerdi.

Birlikte.

MALAKAI GİTTİ VE BİZİ KAYBETTİRDİ, APTAL.

YVESWİCH, KEREYALETİ

"YARIM SAAT ÖNCE SANA ANLATMAYA ÇALIŞTIM," DIYE ÖFKELENDİ TRAVIS,
"GİTTİN
yanlış yöne!"

Hastaneden ayrıldıklarından beri *saatler* geçmişti ve işte buradaydılar, sıcak yataklarında huzur içinde uyuyabilecekken kanallarda gezinerek daha da değerli zamanlarını boşa harcıyorlardı. Bir sürü saçmalık ve hepsi de gruptaki en az sevdiği kişinin suçuydu.

"Kapa çeneni Devlin," diye söylendi Malakai. "Sızlanmandan bıktım artık."
Jewels, "O haklı Malakai. Sanırım kaybolduk." "Hayır,
kaybolmadık. Tam olarak nerede olduğumuzu
biliyorum." Kanı kaynayan Travis tısladı, "Peki orası
neresi?"

Tekneyi yavaşlatarak sarsıcı bir şekilde durdurdu. "Kara Pazar." Dışarı çıktı ve tekneyi rıhtım boyunca demirledi. Siyah suyun üzerinde gri sis dalgalanıyordu, sis o kadar yoğunlu ki neredeyse tekneyi yutacaktı.

Keşke bu pisliği de yutsa ve herkesi bu lanet olası acıdan kurtarsa.

Max ayağa kalktı. "Burada bir şey mi kaçırıyorum?" Malakai cevap vermek yerine sinir bozucu derecede neşeli bir melodiyi ıslıkla çalmaya başlayınca Max, "*Delaney!*" diye bağırdı.

"Ne?" Malakai sordu, sesi sıkıntıyla kaplıydı. "*Kara Pazar'da ne işimiz var?*"

"Daha fazla silaha ihtiyacımız var," dedi Max kesin bir ifadeyle. "Ve silah bulmak için Kara Pazar'dan daha iyi bir yer var mı?"

Max dişlerini sıktı. "Tamam, hiçbirimize danışmadın, *Neden?*" Kollarını soru sorarcasına iki yana açtı.

"Çünkü beni hiç dinlemiyorsun." Dünyayı umursamadan yürümeye başladı. Gölge sorunu olan, yarısı yıkılmış bir şehre değil de parkta yürüyüş yapan bir adama benziyordu. "Birazdan dönerim."

"Bekle-Malakai!" Jewels itiraz etti. Aspen onu susturdu, gözleri bastıran karanlıkta geziniyordu. Pazar sahile daha yakın olsa bile burası hastanedekinden daha karanlıktı.

Geçit yayılıyordu. Hava da daha soğuktı, el ve ayak parmakları uyuşmuş, nefesi donuklaşmıştı.

Travis homurdanarak tekneye çarptı ve dışarı atladı. "Ben de onunla gideceğim." *Birinin* gitmesi gerekiyordu ve bu o da olabilirdi. Eğer bu salak ölseydi, Jewels muhtemelen üzülürdü -Travis nedenini hayal bile edemiyordu gerçi

-Ve hastanede ne kadar üzgün olduğunu gördükten sonra.

Bunu bir daha görmek istemiyordu. Bu yüzden onun aptal kardeşine katlanmak, yapmaya razı olduğu bir fedakârlıktı.

Dallas, "Peki ya geri kalanımız? Daha fazlamızın gelmesi gerekmez mi?"

Travis, "Tekneyi koruyun," dedi. Kimse tartışmadan Delaney'nin peşinden koşmaya başladı.

MALAKAI DELANEY'NİN BIRAZ HUZUR VE SESSİZLİĞE İHTİYACI OLABILIRDI.

Ama hayır, Travis'in peşine takılması gerekiyordu, değil mi? Sinir bozucu bir sivrisinek gibiydi, sürekli kulağında vızıldıyor ve Tanrı'nın unuttuğu hayatındaki son neşeyi de emiyordu.

Kara Pazar'ın hayalet kasabasındaki ıssız dövüş ringine bakan boş tribünlerin etrafında yürüdü ve Düşes'teki kızın ona bahsettiği kapıyı aradı. Yeşil ışıklı kapıyı. Tabii ki Devlin kayıp bir köpek gibi arkasından geliyor, nefesinin altında ne kadar aptal olduğunu ve onu bir şeyin yemesini umduğunu mırıldanıyordu.

"İstersen geri dönebilirsin Devlin," dedi Malakai tribünlerin arkasından dolanıp cıva buharının ısıltısına doğru yürürken. "İkimize de iyilik yapmış olursun." Kapının yanında durup ceketinin ve pantolonunun ceplerini karıştırdı. Şimdi, o bozuk para neredeydi?...

"Bekle..." diye mırıldandı Travis. Gözlerini kısarak düşündü, teni ve giysileri cafcacflı bir kireç yeşiline boyanmıştı. "*Aşağıya* gitmiyoruz... değil mi?"

Malakai bir avuç dolusu sikke çıkardı ve sıradan sikkeler arasında tek bir limen sikkesi arayarakeledi. "Korktun mu?" diye kesin bir dille sordu.

"Burayı nereden biliyordun ki?" Kapalı kapıyı işaret etti, yeşil ışığın bulanıklığında güveller uçuşuyordu.

"Otelde konuştuğunuz şu piliç," dedi Malakai. "Garip gözlerimiz olduğunu söyleyen." Ona ondan bahsettiklerinde, işlemek zorunda olduğu bahanesiyle beş dakikalığına gruptan uzaklaşarak onu özel olarak aramıştı ve onun kendisine iyi bir şeyler ayarlayabileceğini biliyordu.

Ondan aldığı limen parasını buldu ve diğerlerini cebine soktu.

Malakai elini yıpranmış kapının üzerindeki toz tabakasında gezdirip parmak uçlarıyla bir oyma ararken Travis, "Bir dakika bekle," diye homurdandı. Evet, orada kesinlikle bir tane vardı. *Evet, evet.* "Buraya gerçekten silah almaya gelmedik, değil mi?"

"Geri dönmek için çok geç değil," diye uyardı Malakai, geri adım atıp gergin omuzlarını yuvarlayarak. Biraz daha sabrederse yüksekte uçuyor olacaktı.

"Uyuşturucu için buradasınız," diye bitirdi Travis. Ses tonu tiksintiyle doluydu. "Öyle değil mi? Kafayı bulmak istiyorsun, seni lanet keş!"

"Senin de keş bir patronun var. Ben özelmışim gibi davranmaya çalışma."

"En azından o senin gibi çekilmez biri değil."

Malakai ters ters baktı. "Oh, onun sikini yalamayı bırak ve onun senin iddia ettiğin gibi bir aziz olmadığını kabul et!"

"Onun bir aziz olduğunu hiç söylemedim, çekilmez biri olmadığını söyledim."

Malakai gözlerini devirdi ve başını geriye eğerek kapkara gökyüzüne baktı. "Devlin. Geri dön." Teknenin genel yönünü işaret etti. "Birazdan orada olacağım. İşimi halleder halletmez."

"Bunu yapmana izin vermeyeceğim." İleriye doğru yürüdü.

Malakai onu göğsünden öyle sert itti ki, yere düştü ve etrafında tozlar uçuşmaya başladı.

"Beni rahat bırak," diye homurdandı Malakai. Travis ayağa kalkmadan avucunu kapıya, çapraz kemikli bir kurt kafatası ve aşağı bakan üç ok sembolünün tam üstüne vurdu.

Para elinin altında kayboldu. Kan ve mum dumanı tadında bir esinti saçlarını geriye savururken boyutlar büküldü, öteki dünyanın büyüğü ona giriş izni verdi.

Kapı kolu kendi kendine döndü, bir zil sesi duyuldu ve kapı gıcırdayarak açıldı.

Travis ayağa kalktı. Malakai kapıyı iterek açıp yerin derinliklerine inen bir merdiven boşluğunu ortaya çıkarırken, "Sen lanet olası bir aptalsın!" diye tükürdü. "Boyutlar birbirine karışıyor, şelaleler portallara dönüşüyor ve sen gerçekten de *aşağıya* inmek istiyorsun."

İçeride ışıklar teker teker yanıyor, aşağıya doğru titriyordu.

"Venom için," diye bastırdı Travis. "Değil mi? İnsanların delirmesine neden olabilecek ilacın aynısını mı almak istiyorsun? Daha fazla aptallaşabileceğini hiç düşünmemiştim Delaney, ama kendini aşmaya devam ediyorsun."

Malakai öfkesini dizginleyerek, "Dediğim gibi," diye söylendi. Yakında kafası iyi olacaktı. Yakında tüm bu *düşüncelerden*, tüm bu *endişelerden* kurtulacak ve onu rahatsız eden her şey bir süreliğine susacaktı. "İstersen geri dönebilirsin," diye bitirdi sözlerini.

Kapıdan içeri adımını attı ve botları merdivenleri döverek aşağıya doğru yürümeye başladı.

DARKSLAYER'LAR ÜRKÜTÜCÜ YERLER VE ŞEYLERLE UĞRAŞMAYA ALIŞKINDI.

Tehlikeye balıklama atlamaya ve ölüme neredeyse tadına bakabileceğiniz kadar yaklaşmaya alışkındılar. Kendisi de bir Karanlık Katil olan Travis'i tedirgin eden pek bir şey yoktu.

Ama aşağıda olmak? Yalan söyleyemezdi; bu onu tedirgin ediyordu.

"Bu daha ne kadar sürecek?" diye sordu odada volta atarken, hava sıcak katranla doluydu. Koku gözlerini sulandırıyor ve boğazını yakıyordu.

"İhtiyacım olduğu kadar," diye cevap verdi Alfie, sesi o kadar alçak ve homurtuluydu ki kelimeler zar zor anlaşılıyordu. Büyücü sırtı onlara dönük bir şekilde durmuş, duvarın yanındaki uzun masaya yayılmış cam eşyaların üzerinde çalışıyordu. Neon iksirler ve kimyasallar fokurduyor, tıslıyor ve tükürüyordu.

Merdivenlerden inip köşeyi döndüklerinde, iki tarafı kapalı kapılarla kaplı nemli bir koridora girmişlerdi.

Alfie onları bulmadan bir adım önce. Kesinlikle Venom'la kafası iyiydi - şu anda çok aptal, potansiyel olarak intihara meyilli bir Azrail için hazırladığı ilaç.

"Rahat ol Devlin," dedi Malakai. "Mükemmelliği aceleye getiremezsin."

Travis volta atmaya devam etti. "Evet, ama aptallığı da düzeltemezsin," diye mırıldandı.

Zaten bir saatten fazladır aşağıdaydılar. Diğerleri nerede olduklarını merak ediyor olmalıydı.

Delici bir çığlık havayı doldurdu. Uzaklardan metal ıngırtıları geliyordu. Adımlarına ara verdi. "Bu da neydi böyle?" diye mırıldandı.

"Ona aldırmayın," diye mırıldandı Alfie, karıştırırken ve dökerken tamamen umursamazdı. "Sadece Harpy."

"Harpy mi?" Travis yineledi. "Burada bir Harpy mi var?" Harpy'ler kuş gövdeli ve iğrenç bir insan kadın kafalı canavarlardı. ılıkları yakından duyulursa ölümcül olabilirdi.

Ayrıca öldürölmeleri de çok zordu. En tecrübeli avcılar için bile. Alfie, "Bitirmeden önce ödemeyi görmem gerekecek" dedi.

"Oh-uhh..." Malakai ceplerini yokladı.

Travis kıs kıs güldü. Bu iyi olacaktı.

"Uh-hmmm." Gözleri bir aydınlanmayla parladı. "Cassel sana peşinat verdiğini söyledi!" dedi parmaklarını şıklatarak.

Alfie sıkılmış bir ses tonuyla, "Mors dartları için," diye açıkladı. "Venom için değil." Bir şişeden kaynar sıvı doldururken sulu, kırmızı çerçeveli gözlerle Malakai'ye baktı. "Onunla iş mi yapıyorsun?"

"Biz arkadaşız."

Travis bir kahkaha daha attı. "Yalancı," diye mırıldandı.

"Kapa eneni," diye mırıldandı Malakai. Alfie'ye, "Sana yirmi dolar falan vermedi mi?" dedi. Balık tutuyordu, bu çok açıktı. Darien'in ne kadar ödediğı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ezik.

"On beş," diye düzeltti Alfie.

"Mükemmel. Venom'u bana ver, on beşlik sende kalsın, ödeşmiş olalım."

Travis alay etti. "Ciddi olamazsın."

Malakai ona ters ters baktı. "Bir sorunun mu var?"

"Evet, var," diye tersledi. "Dare'in parasını böyle çarçur edemezsin!"

"O bir milyarder. İyileşeceğinden eminim."

"On beş bin dolar değerinde Venom'a ihtiyacın yok!"

Alfie, "Bu on beş yapmaz. Sana beş tane bulabilirim."

Malakai, "Mükemmel. Paranın geri kalanını Darien'in *asla* alamayacağı dartlar için sakla." Travis'e attığı bakış "*Aptal*" der gibiydi.

"İnanılmazsın."

"Evet, sen de mızızın tekisin. Bilgin olsun, kız kardeşim mızızları sevmez. Senin saçmalıklarından sıkılması uzun sürmez."

Travis sinirlendi. "Bilgin olsun, son zamanlarda kız kardeşin hakkında çok şey öğrendim ve sana tek bir şey söyleyebilirim: Onu hak etmiyorsun."

"Öyle mi?" diye hırladı. Travis'e doğru ilerledi, elleri iki yanında yumruk olmuştu. "Peki sen ne öğrendin? Kız kardeşim hakkında ne öğrendiğini sanıyorsun, söyle bana." Başparmağını göğsüne sapladı.

"İki yıldan az ömrü kaldığını. Yine de tek umursadığın kendin ve kafayı bulma ihtiyacın."

Malakai işaret parmağını aralarında havaya kaldırdı. "Öncelikle şunu söyleyeyim: Hiçbir şey bilmiyorsun. Ne onun hakkında ne de benim hakkımda. İkincisi: Burada kapana kısıldığımız sürece *hiçbirimizin* iki yılı yok." Elini havada gezdirdi, gümüş göz dişleri parlıyordu. "O yüzden bırak da işimi *halledeyim* ve beni rahat bırak." Döndü-

"Kız kardeşin zavallı bir keşin erkek kardeşi olması konusunda ne hissediyor? Onun hakkında her şeyi biliyor gibi görüldüğün *için sana* da sorabilirim."

Malakai arkasını döndü. "Sana bir şans daha veriyorum, Devlin," diye tehdit ederek parmağını tekrar havaya kaldırdı. Travis onu koparıp Malakai'nin kışına sokma dürtüsüyle savaştı. "Ya hemen şimdi gidersin -" Kapıyı işaret etti. "-ve belki, sadece *belki*, kız kardeşimle *arkadaş* olmaya devam etmene izin veririm. Ya da mızızlanmaya devam edersin ve bunun seni nereye götüreceğini görürsün."

"Hiçbir yere gitmiyorum. Ve kız kardeşinle sadece arkadaş değilim, ondan hoşlanıyorum. Hem de çok."

Malakai'nin burun delikleri alevlendi. Sıcak hava üfleyen bir boğa gibiydi. "Oh, seviyorsun, değil mi?"

"Evet. Ve o da benden hoşlanıyor."

Alay etti. "Rüyada görürsün."

"Buradan çıkar çıkmaz onu başka bir randevuya götüreceğim," diye ilan etti. "Ya sen?" Kollarını kavuşturdu ve eğildi. "Sen gideceksin. Biz. *Alo-*"

Malakai onun ağzına yumruk attı.

Travis şaşkınlıkla homurdanarak geriye doğru tökezledi.

"*Kimse,*" diye homurdandı Malakai, "bana ne yapacağımı söyleyemez."

Travis parmaklarını dudaklarındaki kanın üzerinde gezdirdi.

Ve hayvani bir kükremeye Malakai'ye kafa üstü saldırarak onu duvar dibindeki bir sıra dolaba çarptı. Ağaçlar gibi sarsılıp devrildiler, metaller etraflarına saçıldı.

Travis savurdu. Parmak eklemleri Malakai'nin alnını ısırdı. Kan fışkırdı.

Azrail geri savurdu.

Travis eğildi. Ama geri döndüğünde, Malakai çoktan hareket etmişti.

Travis'in şakağına bir darbe indirerek onu Alfie'nin çalışma masasına çarptı.

"*Hey!*" diye bağırdı büyücü. "*Bunu dışarı çıkar!*"

Travis masayı itti ve döndü-

Tam da Malakai'nin bir beheri yüzüne çarpacağı sırada.

Acı içinde bağırdı. Camdan gözleri kamaştı ve masaya sırt üstü düştü-

Devrildi. Cam eşyalar yerde paramparça oldu, kimyasallar betonu yedikçe tıslıyordu.

"Yüzüme ne yaptığına bak!" Travis gürledi. Öfkeden kudurmuştu, alnından ve yanaklarından kan akıyordu. Etine cam parçaları saplanmıştı.

Malakai saldırdı.

Travis yana doğru eğildi, sonra öfkeli bir çığlıkla doğrudan karnına saldırdı ve Azrail'i en uzaktaki duvara kadar itti. Sarsıcı bir güçle duvara çarptılar, Travis'in parmakları Malakai'nin sırtı ile duvar arasında sıkıştı.

Malakai onun karnına tekme attı. Beher olayından dolayı hâlâ sersemlemiş olan Travis geriye doğru sendeledi ve neredeyse düşüyordu.

Malakai sağ eliyle yanağına yumruk attı. *Güm.*

Sol eliyle, bu kez diğer yanağına. *Güm.*

Travis'in görüş alanında yıldızlar patladı. Yere çakıldı, cam parçalarının üzerine düştü-

Altındaki buzlar çatırdayarak yere yayıldı.
Malakai dondu, kaşları çatıldı. Alfie de aynısını yaptı, büyücü geri çekildi, gözleri şaşkınlık ve korkuyla irileşmişti.
Zemin sallanmaya başladı. Işıklar titremeye başladı.
Travis ayağa kalktı. Sarsıntı şiddetlenirken bir elini titreşen duvara dayadı. Raflardan daha fazla cam eşya düşüp paramparça oldu.
Geçit yayıldıkça, içinden daha fazla gölge dökülüyordu.
Elektrikler kesildi. Oda karanlığa gömüldü.
Koridorun sonunda büyük bir *gürültü* duyuldu.
"Aman Tanrım," diye nefes aldı Alfie, sesi korkuyla boğulmuştu.
"Wh-" Travis'in cümlesini bitirecek zamanı yoktu.
Çünkü Harpy duvarın içinden fırlamış ve onlara saldırmaya başlamıştı.

"BİR SAAT OLDU," DEDI DALLAS. "HANGİ CEHENNEMDELER?"

Max teknenin güvertesinde sırtüstü uzanmış, Boşluğun gölgelerinin güç alanının kızıl parıltısı karşısında duman gibi dalgalanışını izliyordu. Gölgele o kadar kalındı ki, ayı ya da tek bir yıldız bile göremiyordu.

Aspen, "Birimiz gidip onları bulmalı ve iyi olduklarından emin olmalı mıyız?" dedi.

"Nereye gittiklerini bile bilmiyoruz," diye belirtti Dominic. "Ve auraları gizli, değil mi?"

Jewels, "Malakai bir tılsım takıyor ama Travis takmıyor," diye cevap verdi.

"İstersen onları takip etmeyi dene," diye ekledi Max. "Ama nereye gittiklerine bağlı olarak onları göremeyebilirsiniz."

Bir süre sonra Jewels içini çekti ve "Yine de deniyorum. Ya öyle olacak ya da ayrılıp bazılarımız onları aramaya gidecek."

"Bence ayrılmamalıyız," dedi Blue dişlerini gıcırdatarak. "Ben de öyle," diye onayladı Dominic. "Ve ben de senin ayrılman gerektiğini düşünmüyorum. Onları takip eden kişi Jewels."

"Zaten hastayım Dom," dedi ciddiyetle. "Daha kötüsü olamaz." "Bunu yapmama izin verirsen kendimi daha iyi hissederim."

İçini çekti ve bir el hareketiyle onu yönlendirdi. "Al o zaman."

Bir sokak uyuşturucusunun yardımı olmadan birini uzaktan takip etmek zordu, ancak hedefinize olan mesafe kısa olduğunda, bu tekneden Kara Pazar'a olduğu gibi, yapılabilirdi.

Dominic gözlerini kapatıp odaklanırken herkes sessiz kaldı.

Bir süre sonra Melek, "Her nereye gittilerse, orası büyü korumalı," dedi.

Yenilmiş ve yorgun görünen Jewels gözlerini ovuşturdu.

"Harika." Tekne sallanmaya başladı.

Sadece tekne değil, Max fark etti. Şehir sallanıyordu.

Gümbürtüler artarken oturur pozisyona geçti.

Geçit yayıldı, bir ağız gibi genişçe açıldı. Daha fazla gölge dışarı aktı ve birkaç blok ötedeki sokakları boğdu. İnsanlar çığlık atıyordu. Max sokak lambalarının balon gibi patlamasını, binalardaki son büyülerin de dışarı fırlamasını dehşet içinde izledi.

Sarsıntı durduğunda tanrılara şükretti. Sokaktaki ışıklar yeniden sabit bir parlaklık kazandığında, binalardaki büyüler yeniden canlandı.

Göğsü rahatlamış bir iç çekişle indi. *Yakın bir tane.*

Ama rahatlaması kısa sürdü.

Çünkü bu kanatlı iblisler, mantarlaşmış gölge bulutunun içinden pike bombardımanı yapıyordu. Ve bu tarafa doğru geliyorlardı.

BURASI ÇOK KARANLIKTİ, MALAKAI HARPİ GİBİ BİR BOK GÖREMIYORDU.

onu morartıcı bir güçle duvara çarptı.

Bir pençe boğazını sıktı. Yaratığı itmeye çalıştı ama yaratık onu bırakmadı.

Onun *gücü*-

Nefes alamıyordu.

Pençeler boynu ile omzu arasındaki eti deldi. Bir küfür havladı.

Işıklar tekrar yandı ve yanıp sönmeye başladı.

Harpy'nin karnına bir tekme attı.

Hareketin ardındaki güç yaratığın onu serbest bırakmasına neden oldu. Birkaç adım geriye doğru sendeledi, kanatlarını çııırttı, ağız geniş bir çııılıkla açıldı-

Malakai kulaklarını zamanında tıkamayı zar zor başardı. Ses o kadar yüksekti ki neredeyse bayılacaktı. Karşılığında çığlık atmasına, gözlerinin yanmasına ve sulanmasına neden oldu.

Travis de aynısını yapıyordu. Alfie ise-

Zavallı piç o kadar şanslı değildi. Çığlık onun bayılmasına ve başının yere çarpmasına neden olmuştu.

Harpy Malakai'ye doğru hamle yaptı ve Malakai tam zamanında yana doğru eğildi.

-O kadar yakındı ki, kanadı adamın sırtında geziniyordu.

"Hadi dostum!" Travis bağırdı. Kapıdaydı, bir kolunu sallıyordu. Malakai kendini sersemlemiş, sanki rüya görüyormuş gibi uzakta hissediyordu. "Hadi gidelim! Kaçmak zorundayız!"

Malakai bir elini boynundan fişkıran kana bastırdı-

Ve duvarlar etrafında parıldamaya başladığında, altındaki zemin bir kaleydoskopun içine hapsolmuş gibi dönerken, o pençelerin-

Harpy'nin pençeleri onu zehirlemişti.

"HADI DOSTUM!" TRAVIS MALAKAI'YE BAĞIRDI. "HADI GIDELİM! GITMEK ZORUNDAYIZ. Koş!"

Sonunda Malakai kendini toparladı -*nesi* vardı onun?

-Ve harekete geçti.

Kaçmaya başladılar, Travis koşunun ortasında dönerek hançerlerini Harpy'ye fırlattı.

Biri yaratığın dizine isabet etti. Diğeri göğsüne saplandı. Ama- Kahretsin.

İrkilmedi bile.

Evet, kaçmak iyi bir plandı.

Koridorda hızla ilerlediler, nefesleri havada kesiliyor, botları çimentoya çarpıyordu.

Arkalarında, Harpy odadan dışarı fırladı. Delici bir av **s e s i y l e** onlara doğru hızla ilerledi.

Ve Travis fark etti-

Yanlış yöne gitmişler! Kahretsin. Çıkış yolu bu değildi!

Birlikte gıcırdayarak durdular, botları yerde kayıyordu. Çıkışa geri dönmenin hiçbir yolu yoktu - Harpy'yle yüzleşmeden olmazdı.

"Parlak bir fikrin var mı?" Travis nefes nefese kaldı.

Ama Malakai'nin söyleyecek akıllıca bir şeyi yoktu. Solgun ve terliydi ve aniden duvara yaslandı.

"Kahretsin," diye nefes aldı Travis. "Tamam, koşalım o zaman!" Malakai'yi yanına çekti, Azrail'in kolunu omuzlarına doladı ve sağındaki koridora doğru koşmaya başladı.

Işıklar titremeye devam ediyordu, şimdi daha hızlıydı. Onlar koştukça koridor değişti. Modern olan her şey sona erdi ve kısa süre sonra bir koridorda değil, taş bir tünelde koşuyorlardı.

İleride, onları yutmayı bekleyen, Travis ve Malakai'nin toplamından daha uzun bir su borusu vardı.

Borunun içine doğru koştular, botları metale vurulmuş bir çan gibi çarpıyordu.

Travis omzunun üzerinden baktı -

Harpy onlara doğru yaklaşıyordu.

Geri döndü-

"Oh-whoa. Kahretsin!" Kayarak durdu ve topuklarını içeri soktu, botları neredeyse uyarı vermeden biten borunun kenarından geçecekti. Malakai'nin ağırlığını destekleyerek öne doğru devrilmesini engellerken kolları protesto çığlıkları atıyordu. Azrail bayılacak gibi görünüyordu.

Burası terk edilmiş bir kanalizasyon bağlantısıydı. İçinde durdukları kurumuş boru, bir zamanlar botlarının parmaklarının hemen ötesinde beliren inanılmaz derinlikteki ve karanlık odaya su süzen birkaç borudan biriydi.

Yaklaştı. Aşağıya baktı.

Çok ama çok aşağıda siyah sudan bir çukur belirdi, su yılanlarının kıvrımlı gövdeleri pis yüzeyi kırıyordu. Bu yılanlar yüzlerce yaşında olmalıydı ve muhtemelen çok uzun zamandır yemek yememişlerdi.

Kanatlar çırpıldı. Harpy çığlık attı.

Geliyordu.

Kahretsin, bu şeyle tek başına savaşmak zorunda kalacaktı, değil mi?

Malakai'yi borunun kıvrımına yasladı. "Kımıldama," dedi. Malakai sarkık göz kapaklarıyla boruya yaslandı.

Harpy ona doğru hızla ilerlerken Travis bıçağını avuçladı. Göğsü kabarıyor, kalbi çarpıyor, kendini çelikleştiriyor, Harpy'nin ona yaklaşırken çığlık atmaya karar vermemesi için dua ediyordu. Ne kadar yaklaşırsa o kadar ölümcül bir çığlık atardı; tam da bu yüzden öldürülmeleri bu kadar zordu.

Atışlarında çok isabetli olması gerekiyordu.

Göz ucuyla bir şeyin düştüğünü gördü. Malakai
uçurumun kenarından devriliyordu.

"Delaney!" Travis ona doğru uzandı ama yeterince hızlı değildi ve ne
olduğunu anlayamadan Azrail yılan istilasına uğramış suya balıklama daldı.

AŞAĞIDA

YVESWİ CH, KER EYALETİ

TRAVIS'IN İKİ SEÇENEĞİ VARDI.

1. Harpy ile tek başına savaş
2. Şansını su yılanlarıyla dene.

İkisinden de kurtulma ihtimali yok denecek kadar azdı. Ama bu Jewels'ın kardeşinin karanlık derinliklere düşmesiydi. Travis bu orospu çocuğunun boğulması ya da yenmesi durumunda kesinlikle gözyaşı dökmeyecek olsa da, Jewels'ı her ikisinin de olmasına izin vermeyecek kadar çok önemsiyordu.

Bu yüzden ikinci seçeneği seçti.

Döndü ve sıçradı, Harpy ceketinin arkasına takılan pençeleriyle ona doğru uzandı.

Ve sonra serbest düşüşe geçti. Kara suya doğru savruluyordu. Rüzgâr elbiselerini yırttı ve gözlerinden yaşlar akmasına neden oldu.

Harpy kulakları parçalayan bir çığlık attı.

Travis acı içinde haykırdı. Elindeki bıçağı bıraktı, her iki kulağına da birer parmak soktu-

Ve suyun yüzeyini acı bir *tokatla* kırdı.

İnişinin arkasındaki hız, Harpy'nin korkunç, beyin eriten çığlıklarıyla birleştiğinde, neredeyse onu unutulmaya itmek için yeterliydi. Ama kulaklarına dolan su, kılık değiştirmiş bir nimetti. Ve yerçekimi

Onu daha da aşağıya çekti, mesafe ve suyun ezici ağırlığı ölümcül sesini güçsüz kıldı.

Güvendeydi. Burada güvendeydi.

En azından Harpy'den. Yine de yılanlarla uğraşmak zorundaydı. Hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyordu.

Su zifiri karanlıktı ve o kadar soğuktu ki kalbi sarsılarak ritmini kaybetti. Yönünü bulması için kendine iki saniye verdi ve sonra aşağı doğru yüzmeye başladı.

Delaney'i fark ettiğinde yaklaşık altı metre ilerlemişti. Gözleri kapalıydı, vücudu yüzüyor ve sürükleniyordu.

Travis yüzdü, kollarını buz gibi suyun içinden geçirdi ve ayaklarını hızla tekmeledi. Hızlı olmalıydı; onu avlayan bir şey olduğunu hissediyordu.

Daha sonra buradan nasıl *çıkacağına* dair hiçbir fikri yoktu. Bu, yakın gelecekteki Travis için bir sorundu.

Malakai'ye ulaştığında, onu ortasından yakaladı ve yüzeye doğru yönlendirmek için kendi hava kabarcıklarını kullanarak yukarı yüzdü.

Pürüzlü, kol uzunluğundaki diş sıraları karanlıkta parlıyordu.

Lanet olsun.

Geriye doğru kürek çekti ve başını eğerek bir Karkharia'nın şaklayan çenesinden kıl payı kurtuldu; inanılmaz uzunluktaki gövdesindeki pullardan oluşan zırh dokunabileceği kadar yakınından geçiyordu. Döndü-

Bir tane daha geliyordu.

Sola daldı, Malakai kollarında ölü bir ağırlıktı.

Karkharia'lar tur atmaya başlamıştı, onu oyaladıklarını fark etti. Göz açıp kapayınca kadar her yerde pullar vardı, yılanlar etrafında bir kasırga gibi dönüyordu. Vücutları o kadar uzun ve birbirine dolanmıştı ki, onların arasından yüzmeye çalışmak, içinden çıkılmaz bir labirentte savaşmak gibi bir şeydi.

Dehşet vericiydi. Kelimenin tam anlamıyla gidecek hiçbir yer yoktu.

Ciğerlerine kramp girmeye başladı. Hava almak, *yaşamak* için çaresizdi, şansını denedi ve yukarı yüzdü.

Yukarı.

Yukarı.

Karkharia'lar dönmeye devam ediyor, sarmal bedenleri her dönüşte daha da yakınlaşıyordu.

Arkadan bir şeyin yaklaştığını hissetti. Döndü.

Devasa çenelerin açıldığını gördü.

İşte burasıydı. Öleceği yer burasıydı, bu sulu mezardı. Kendini destekledi-

Beyaz ışık suyu ıslattı. O kadar parlaktı ki gözlerini kapatmak zorunda kaldı.

Yılanlar çığlık atıp kaçtılar, hızlı kaçışları onu etrafında döndüren ve baş aşağı çeviren güçlü akıntılar yarattı. Gözlerini açtı-

Kahretsin, artık yüzeyin nerede olduğunu söyleyemiyordu. Ve ciğerleri-

Kalbi sıkışmıştı, acı o kadar keskindi ki sanki göğsüne bir bıçak saplanmıştı ve bıçak bükülüyordu. Görüşü bulanıklaştı, ciğerlerindeki son hava da kabarcıklar halinde akmaya başladı.

Tam bayıldığı sırada, Malakai tutunduğu yerden dışarı sürüklenirken, gümüş saçlı bir kadının ona doğru uzandığını gördü, vücudu ilahi bir ışıkla aydınlanmıştı.

Bir meleğin kanatlarına sahipti.

EĞER MAX BUNDAN KURTULMAYI BAŞARIRSA, MALAKAI'YI BULACAK VE onu öldürdü.

Kınından bir bıçak çıkardı ve onu teknenin güvertesine sabitleyen kanatlı iblisin etli boğazına sapladı. Yaratık çığlık attı. Bıçağı çekip çıkardı ve tekrar sapladı. Tekrar sapladı. Tekrar. Siyah kan püskürdü ve püskürdü, ta ki yaratık çenesinin son bir tıkırtısıyla üzerine yığılana, son nefesinin ekşi sıcaklığı yüzüne yayılana kadar.

Güçlü bir kükreme ve bacaklarını yukarı doğru itme hareketiyle cesedi teknenin yan tarafına fırlattı.

Ceset kanala düşer düşmez tıpkı onun gibi bir başka canavar pençelerini açmış, geceyi çınlatan çığlıklarıyla ona doğru koşmaya başladı.

Kız kardeşi bir savaş çığlığı ve ellerini yukarı doğru iterek onu da yere serdi. Kızgın avuçlarından durmadan ateş fışkırıyordu, sanki kolları kol değil de alev makinesiydi.

Max bunaltıcı sıcaktan ürkerek uzaklaştı, zihni şimdiki zamanla kaçmaktan asla vazgeçmediği korkunç geçmiş arasında gidip geliyordu.

Yaşıyor, ölü değil. Yaşıyor, ölü değil. Kendini buna inanmaya zorladı - kız kardeşinin gerçekten hayatta olduğuna.

Maya hiç yanmamıştı.

Yanan *oydu*.

Korku ve dehşetle onu izlerken, ateşi söndü. Nefes nefese öne doğru sarktı ve ellerini dizlerine dayadı.

Devasa bir yarasaya benzeyen bir canavar ona doğru çullanıyordu.

"*Maya!*" diye gürledi. "*Dikkat et!*"

Etrafında döndü-

Yaratık onu kollarının altından yakaladı ve havalandı.

Max ayağa fırladı ve güvertede koşarak savaşın ortasında olan diğerlerinden kaçtı. Tezgahtan otomatik bir tüfek kaptı ve ateş etmeye başladı. Mermiler yaratığın kanatlarına bir delgeç gibi saplandı. Çığlık attı ve kanala daldı-

Maya hala pençelerindeyken.

"*Max!*" Mavi, büyüsiyle başka bir yaratığı boğarken çığlık attı. "*Max, su! Su, o suda olamaz!*"

Kanala daldı ve yüzmeye başladı.

Yaklaşık bir düzine metre ötede Maya çırpınıyordu. Öksürüyor ve çığlık atarak yardım istiyordu. Max'in adını haykırıyordu.

Boğuluyordu. Boğuluyordu.

Bunun yerine kız kardeşinin suda ölümünü izlemek zorunda kalması ne kadar ironikti. Hayat acımasızdı.

"*Maya!*" Su yuttu. Öksürdü. Daha hızlı yüzdü. "*Bekle, geliyorum! Bekle.*"

Başı aşağı düştü.

"*MAYA!*"

Bir akıntı onu ileri itti.

Ellerini uzatmış teknenin gövdesinde duran Blue'ydu, büyüsi kanalda bir dalga yaratıyordu. Max bu dalgayı kız kardeşinin kaybolduğu yere doğru sürdü.

Ve derin bir nefes alarak daldı.

Onu yüzeyin birkaç metre altında baygın halde buldu, gevşek ağzından düzenli bir akış halinde baloncuklar çıkıyordu. Onu belinden yakaladı ve yüzeye doğru tekmeledi.

Nefes nefese kalarak onu kırdı. "*Maya, benimle kal!*" diye bağırdı öksürerek. "*Benimle kal, seni kıyıya çıkaracağım! Bizi kıyıya çıkaracağım!*" Ama anlaşıldığı üzere, kıyıya ulaşmak endişelerinin en küçüğüydü.

Çünkü daha fazla canavar geliyordu. İmkânsız sayıda kanatlı kâbus, doğruca onlara doğru geliyordu.

Teknede diğerleri bir grup oluşturmuş, silahlarını önlerine kaldırmış, birbirlerinin arkasını kolluyorlardı.

Max daha sert yüzdü. Yaratıklar daha hızlı uçuyordu.

Beyaz, kör edici ışık bloğu ıslattı. Güneşten bile daha parlaktı. Tısladı, elleri yanan gözlerinin üzerinde uçuştı.

Canavarlar kaçtı, acı çığlıkları havayı yarıyordu. Etraf sessizleşirken. Işık solmaya başladı.

Gözlerini açmaya çalıştı ama o kadar kötü yanıyorlardı ki kapalı tutmak zorunda kaldı. El yordamıyla çıkıntıya doğru yüzmeye devam etti.

Güçlü bir el onu kavradı. Maya'yı da yanında sürükleyerek dışarı çıktı.

"Teşekkürler," diye soludu, kız kardeşini sırt üstü yatırırken ona kimin yardım ettiğini görmeye zahmet etmedi.

"Maya?" diye nefes nefese kaldı.

Cevap yok. Göğüs kompresyonuna başlamaya hazırlandı-

Balgamlı bir öksürük patlamasıyla kendine geldi. Bir ağız dolusu su kusarken onu yan çevirdi.

Sokakta ayak sesleri duyuldu. Diğerleri bu tarafa doğru geliyordu.

Başında nazik bir gülümsemeyle duran, beyaz kanatlarını sımsıkı tutmuş bir dişi cehennem zebanisi vardı; saçları kalçasına kadar uzanıyor, uçlarından kaldırımlara su damlıyordu. Elmacık kemiğinde küçük bir dövme vardı.

Vita'nın beyaz tüyü.

Yanında iki kanatlı cehennem zebanisi daha vardı. Biri erkek, diğeri dişi, ikisi de esmerdi. Elmacık kemiklerine aynı dövme işlenmişti.

"Kimsiniz siz?" Max homurdandı. Ama artık umurunda değildi.

Çünkü Travis bu tarafa doğru topallıyordu, kolu Malakai'nin beline dolanmıştı. Azrail bayılmak üzereymiş gibi görünüyordu.

Max hangisinin onu daha çok şaşırttığından emin değildi: Travis'in Malakai'nin ağırlığının çoğunu taşıdığını görmek mi, yoksa karşısında duran üç Sylphen mi?

Gümüş saçlı dişi konuştu, sesi rüzgâr çanları kadar hoştu. "Buradaki arkadaşların aşağıda bir Harpy ve birkaç Karkharias ile başları belaya girdi."

Harpy mi? Karkharias? *Aşağı mı?*

Ne *halt* olmuştu böyle?

"Sen Maximus Reacher olmalısın," dedi. Ona elini uzattı. "Benim adım Raina Cruso. Menekşe Evi'nin başı."

"KARDEŞİMİN BİR BARDAĞI KIRMA CÜRETİNİ GÖSTERDİĞİNE INANAMIYORUM.
ve sen *yine* de onun aptal kıcını kurtarmak için hayatını riske attın."

Travis de buna inanamıyordu. Puşt teşekkür bile etmemişti ama bunu beklemiyordu. Malakai gibi saldırgan bir şey söylemeden beş dakikayı zor çıkaran biri için teşekkür ya da özür gibi şeyler beklemek gerçekçi değildi. Teşekkür etmeye en çok yaklaştığı an Roman'ın çatısında bira içtikleri geceydi ama görünüşe bakılırsa o da tek seferlik bir şeydi.

Tekneye geri dönmüşlerdi. Şehir artık aşağıya inmeden öncekinden daha karanlıktı ve kanalda yüzen ince buz tabakaları, motor fazla mesai yaparak ilerlerken tekneye çarpıyordu. Buz biraz daha kalınlaşırsa, bir daha kanalla seyahat edemeyeceklerdi.

Raina onları Karkharias'tan kurtardıktan ve Harpy'yi öldürdükten sonra teker teker yukarı uçurmuş, kendini tanıtmış ve kendisiyle birlikte olan iki Darkslayer'ın - isimleri Charlotte ve Silas'tı - Aşağı'da ne yaptıklarını açıklamıştı.

Bir çıkış yolu arıyorlardı. Sadece yeraltına değil, liminal bir alana girerlerse güç alanının altından geçmenin mümkün olup olmadığını kontrol ediyorlardı. Söylemeye gerek yok ama planları ne yazık ki Travis'in zaten korktuğu şeyi doğrulamıştı.

Hiçbir çıkış yolu yoktu.

Zamanları tükenmek üzereydi, bu şimdi aşağıya inmeden öncekinden daha açıktı. Ölüm'ün soğuk nefesinin ensesinde dolaştığını hissettiğine yemin edebilirdi. Tek istediği kardeşleriyle bir kez daha konuşmaktı. Ölmeden önce Darien ve diğer Şeytanlarla konuşmak. Bunu istemek çok mu fazlaydı? En başta Yveswich'e dönerek bir hata yaptığını biliyordu ama burada sıkışıp kalmak acımasız bir cezaydı.

Max teknenin dümenindeydi. Raina ve diğer iki Sylphen hemen önlerinde uçuyor, onlara rehberlik ediyorlardı. Raina ve canavarları uzaklaştırmak için kullandığı o çılgın ışık gücü olmasaydı, hem aşağıdaki sularda hem de

kanalda olsalardı, şu anda hepsinin ölmüş olma ihtimali yüksekti. Yaralanmalar önemsizdi; kanala düşen Maya bile omuzlarına bir battaniye sarmış, iyileşme yolundaydı. Evet, üşümüş ve ıslanmıştı ama bir şöminenin önüne geçip tamamen kuruduktan sonra iyi olacağında ısrar ediyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Jewels, nefesleri havada uçuşurken. "Onu kurtardığın için." Elini Travis'in dizine doğru kaydıldı ve hafifçe sıktı. Onun dokunuşu adamın buz gibi kanını ısıttı. "Eğer sen olmasaydın, o..." Yutkundu. Elini sanki oraya koyduğunu fark etmemiş gibi hızla dizinden çekti ve parmaklarını kucağında birbirine kenetledi. "Artık bir kardeşim olmayacaktı."

"Bunu senin için yaptım." İtiraf, o durduramadan ağzından kaçiverdi.

Yeşil gözleri parladı ve belki de karanlık ona oyun oynuyordu, ama yanaklarında toz halinde bir kızarıklık gördüğüne yemin etti. "Anlamıştım."

Bahsettikleri pislik hâlâ sersemlemişti, vücudu hâlâ Harpy'nin pençelerindeki zehri yok etme sürecindeydi ama iyileşiyor gibi görünüyordu. Yavaş yavaş. Aspen boynu ile omzu arasındaki kötü yarayı dikmekle meşguldü ve akıllıca bir kararla önce teknede bulduğu acıl durum kitiyle dezenfekte etmekte ısrar etmişti.

"Kıpırdama," diye azarladı Aspen Kara Pazar'dan ayrıldığından beri beşinci kez. Bankta Malakai'nin yanında diz çökmüş, Malakai kıpırdanıp sallanırken ve kıpırdamadan durmak *dışında* her şeyi yaparken iğneyi sabit tutmak için mücadele ediyordu. "Kıpırdama dedim," diye tekrarladı.

"Kıpırdamadan duruyorum," diye homurdandı Malakai.

"Eğer buna gerçekten inanıyorsan, endişeleniyorum," dedi Aspen. Dominic kıkırdadı.

"Reacher kullanıyor," dedi Malakai. Daha yüksek sesle, "Tekne sürmekte üstüne yok!" dedi.

"Çok konuşuyorsun Malakai," dedi Max omzunun üzerinden. "Sarhoş gibi sürüyorsun."

"Sen de beş yaşında bir çocuk gibi sürüyorsun!" Malakai karşılık verdi.

Travis kıs kıs güldü ve başını salladı. "En azından tartışacak kadar iyi hissediyor," diye fısıldadı Jewels'a.

Jewels yumuşak bir kahkaha attı. "Katılıyorum."

Temizlenmek ve biraz dinlenmek için Menekşe Evi'ne, yani Sylphen'lere ait olan Kara Katil Evi'ne gidiyorlardı. Travis başka bir Karanlık Katil'in üyelerine güvenmeleri gerektiğine tam olarak ikna olmamıştı.

Özellikle de bu insanlar Donovan için çalışıyorlarsa... ama görünüşe göre Malakai'nin arkadaşlarıydılar. Yakın geçmişte bahsettiği, Cerise Brinton için Wyvern olarak çalışan ama ayrılıp kendi çevrelerini kuran arkadaşları. Malakai onların güvenilir olduğunu iddia ediyordu ama... Bu akşamki olaylardan sonra Travis'in ondan şüphe etmek için iyi bir nedeni vardı.

Ne olursa olsun, uykuya ihtiyacı vardı. Çok yorgundu ve iliklerine kadar ıslanmıştı. Eğer Sylphen onu uykusunda öldürürse... her neyse. Zaten daha fazla yaşayacak gibi de değildi.

Jewels, "Kardeşim gerçekten de silahlar için orada değildi," diye fısıldadı, "değil mi?"

"Hayır," diye cevap verdi. "O Venom'u istiyordu."

Kadın içini çekti. "Tanrım, tam bir aptal." Bunu tekrar söyleyebilirdi. "Sonunda hiç aldı mı?"

Başını iki yana salladı. "Harpy bize saldırdığında Alfie hâlâ pişiriyordu."

"Güzel," dedi Jewels. Tekrar kardeşine doğru baktı. "O zaman en azından bir şey almaya kalkışmayacak."

"Katılıyorum."

Menekşe Evi'ne doğru ilerlerken Travis kendini ailesini düşünürken buldu. Darien, Jack, Ivy, Tanner, Lace. Roman ve Pax.

Her neredelerse, iyi olduklarını umuyordu. Her neredeseler, güvende olduklarını umuyordu.

UMBRA FORUMU

ANGELTHENE, W EYALETİL THEREDGE

"ELINE NE YAPTIN?" DIYE GÜRLLEDİ KASAP. BİRELİNİ dudaklarının arasına sıkıştırdı, çakmağını ateşledi ve yaktı.

Umbra Forum'daki küçük ofisinde Casen'in karşısında oturan Darien daha rahat bir pozisyona yerleşti ve çizme giymiş ayaklarını masanın üzerine atıp bileklerinden çaprazladı. Kapı kapalıyken bile, dövüşleri izleyen seyircilerin gürültüsü o kadar yüksekti ki, duvarlar ve zemin titriyor, kalem ve bıçaklarla dolu bir kupa masanın üzerinde tıkırdıyordu.

Darien, "Bir arabanın kapısına sıkıştı," diye cevap verdi.

Casen yüzünü buruşturdu. "Ah." Öyle derin bir nefes çekti ki sakallı yanakları çukurlaştı, sonra tavana üç duman halkası üfledi, Boneweed'in pis kokusu havayı lekeliyordu. Ağırlığını arka ayakları üzerinde dengeleyerek arkaya doğru eğildiğinde sandalyesi gıcırdadı. "Sen de ister misin?" Kiraz rengi parlayan esrarı ona uzattı.

"Hayır, teşekkürler."

Bir yudum daha aldı. "Pekâlâ, bahsettiğin şu iyilik neydi?" diye sordu burun deliklerinden dumanlar fışkırırken. "Ne istiyorsun?"

Darien, "Son zamanlarda karaborsada satılan Hob'ları araştırmanı istiyorum," dedi.

Casen'in kaşları çatıldı. "Hobs mu? Neden?" Sandalyesini öne doğru itti ve elindeki sigaranın ucunu kül tablasının kenarına vurdu. "Kayıp bir tane mi var?"

"Kısa bir süre önce evimize hırsız girdi ve Hob'um çalındı.

Onu geri almak istiyorum ama dürüst olmak gerekirse nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"Neye benziyor?" Bir dosya dolabının üst kısmına dağılmış ıvır zıvır yığımından bir not defteri ve bir kalem almak için döndü. "Tanımlayıcı bir özelliği var mı?"

Darien burnundan nefes verdi. "Ufak tefek, sadece bir karış boyunda. Gözleri kırmızı. Ayakları perdeli ve altları kırmızı."

"Perdeli mi?" diye yineledi Kasap, not defterini masanın üzerine bırakıp kalemi tıklarken alnı sıkıştıyordu. "Ördek gibi mi?" Kasap her şeyi not ederken kalem sayfayı çizdi.

"Evet, tabii, ördek gibi. Ve buza bayılır." Boğazı düğümlendi ama temizledi ve "Adı Mortifer" diyebildi.

Kasap'ın gözleri onunkilerle buluşmak için yukarı kaydı, esrardan çıkan duman tavana doğru kıvrıldı. "Etrafa soracağım ama hiç Hob hakkında bir şey duymadım, en azından son birkaç haftadır. Genellikle bir tanesi benim kanallarımdan satıldığında ilk benim haberim olur."

Darien kaşlarını çatmamaya çalıştı. "Pekâlâ," dedi iç çekerek. "Teşekkürler."

Kasap onun yüz ifadesini inceliyordu. "Bir maça gidecekmiş gibi görünüyorsun."

Darien bunu inkâr etmedi. Çoktan dövüş kıyafetlerini giymiş, spor çantasını ayaklarının dibine bırakmıştı.

Casen omzunun üzerinden, duvarda kaba neon tabelaların arasında asılı duran saate baktı. "Bir sonraki on beş dakika içinde başlıyor, eğer biraz kan dökülmesini istiyorsan," dedi.

"Her zaman." Ayaklarını masadan çekti, çantasını aldı ve askısını omzuna atarak ayağa kalktı. "Bilmem gereken kurallar var mı?"

Casen gülümsedi, sigarasını kül tablasına koydu ve ayağa kalktı. "Yok. Sadece eğlendir beni."

DARIEN'İN YAPTIĞI DA TAM OLARAK BUYDU VE BUNDAN BÜYÜK KEYIF ALIYORDU.

Bu. En son birini parçalara ayırma zevkini tattığından beri çok fazla gece geçmişti ve bu saf *mutluluğun* bir saniyesini bile boşa harcamayı reddediyordu.

Kafesli ringdeki diğer dövüşçülerin üzerine saldı kendini. Bir hayvana dönüşmüştü; boğazları kesiyor, kemikleri kırıyor, kafaları zincirlere vuruyordu.

Dört rakip kalmıştı. Kalabalık aklını kaçırmak üzereydi. Çivili bir sopa kafasına doğru savrulduğunda hava ısılık çaldı.

Eğildi ve döndü, adamın kafasının yan tarafına yuvarlak bir tekme attı. Adam yere düşerken Darien sopayı onun elinden aldı-

Ve adamın kafasına öyle sert vurdu ki sopa ikiye ayrıldı.

Tahta parçalandı, kırmızı posa havaya karıştı. Kalabalık daha yüksek sesle çığlık attı- Arkasından bir saldırı geldi.

Dönerek parmaklarını vampirin boğazına geçirdi, sonra da boğazını parçaladı.

Başka bir adamı kafasından yakaladı ve bükte. Boynunu kırdı.

Bir dövüşçü kaldı. Ringin köşesine sinmiş, elleriyle bir levyeyi kavırıyordu. Titreyen bacakları üzerinde öne çıktı ve savurdu-

Darien levyeyi adamın elinden kaptı ve bir kenara fırlattı. Adam geri çekildi. "Lütfen."

Yalvarmalarından nefret ederdi. Tanrı aşkına, bu ringe isteyerek gelenler onlardı. Dövüşemeyecekseniz, seyircilerin arasında kalın.

"Vur bana," dedi Darien. İlerledi, adamı köşeye sıkıştırırken botları gümbürdüyordu. "Eğer bana vurabilirsen," diye devam etti, kalbi adrenalinle çarpıyordu, "yaşamana izin veririm." Bu boş bir sözdü; bu maçın galibi sadece bir kişi olacaktı. Ve bu galip o olacaktı.

Ne olursa olsun, büyücü şansını denedi ve savurdu-

Darien adamın yumruğunu kolaylıkla savuşturdu, ardından ellerini değiştirerek kendi yumruklarından birkaç tane savurdu. Üçüncü vuruşta adam kafesin duvarına çarpıp yere düştü. Darien kendini onun üstüne attı ve kanlı parmak eklemleriyle yüzüne vurdu.

Bayıldı. Kendine geldiğinde, bir megafonun kulakları yırtan gürültüsü ve kana susamış bir seyircinin vahşi çığlıklarıyla karşılaştı.

Ring spikeri kafesin içine atladı. Darien ayağa kalktığında spiker bileğini kavradı ve elini gökyüzüne doğru kaldırarak onu kükreyen ve ayaklarını yere vuran kalabalığa galip ilan etti.

Darien kolunu kurtardı ve kafesten dışarı çıktı.

YAKLAŞIK BİR SAAT SONRA, DARIEN BELINE BİR HAVLU SARDI VE

lekeli duş perdesini kenara itti, metal halkalar paslı direğin üzerinde gıcırdayıyordu.

Soyunma odasında dedikodu yapan bir grup adam onu duş kabininden çıkarken görür görmez sessizliğe büründü. İçlerinden biri öksürdü. Bir diğeri boğazını temizledi.

Darien konuştukları konunun kendisi olduğunun farkındaydı. O duş alırken onların gevezeliklerini duymuştu; tüm kanları temizlerken fokurdayan sıcak suyun akıntısıyla sesleri boğuklaşmıştı. Anlaşılan onun burada olmasını beklemiyorlardı.

"Söyleyecek bir şeyin varsa," diye başladı, ter ve küf kokan cereyanlı odayı geçerken sesi ani sessizlikte yankılanıyordu, "yüzüme söyle."

Kimse konuşmadı.

Spor çantasını bankın üzerine bıraktığı yere doğru yürürken ve temiz giysilerini çıkarırken sırtından aşağı su yuvarlandı ve saçlarından damladı.

Adamlar -hepsi- eşyalarını toplayıp gittiler.

Giyindi, kanlı giysilerini bir çöp torbasına doldurdu, sonra banka oturdu ve ayaklarını botlarının içine soktu. Bağcıklarını bağlamayı henüz bitirmişti ki bir ses duydu.

Silah sesleri, binanın içinde hızla patlayan silah sesleri. Üst katta insanlar çığlık atıyordu.

Ayak sesleri gürledi. Daha fazla silah sesi.

Boğuk bağırışlar. Birileri emir yağdırıyordu ama sesler ne dediklerini anlamak için çok uzaktaydı.

Kapı çarparak açıldı. Kasap solgun yüzlü ve nefes nefese içeri daldı. Darien ayağa fırladı. "Neler oluyor?"

"Polisler," diye nefes nefese kaldı Casen. "Burayı basıyorlar. Acele et, onlar seni görmeden gitmelisin-"

"Peki ya sen?" Spor çantasının askısını hızla omzuna attı. "Sen de burada kalamazsın, seni tutuklarlar."

"Aşağıya gidiyorum," diye nefes nefese kaldı. "Beni orada yakalayamazlar. Beni takip et."

Kalan eşyalarını topladı ve soyunma odasından çıktı. Kasap, mavi ışıklı koridorlardan ve köşelerden geçerek, duvara yaslanmış bir sıra dolaba ulaşana kadar ona yol gösterdi.

Bir kenara tutundu ve çekti. Dolapları duvardan çekerken metal zeminde süründü ve arkasındaki betona oyulmuş bodur bir kapı ortaya çıktı. "İçeri gir."

Darien dolapların arkasına geçti ve içeriyi görebilecek kadar eğildi.

Burası eski bir kanalizasyon tüneliydi. Su yolu kurumuştur, kemerli duvarların pürüzsüz taşları cıva buharlı fener ışığında zümrüt gibi parlıyordu.

İçeri eğildi.

"Bu seni nehir üst geçidine götürecektir," dedi Casen, sözleri nemli boşlukta yankılanarak. "Benden onay alana kadar pazara geri dönme."

Darien cevap vermeye fırsat bulamadan dolapları duvara dayamış ve onu tünelin içine kapatmıştı.

LACE RIVERA DİKENLİ SIYAH TIRNAKLARINI DUVARA VURARAK

Arabasının direksiyonu - bir hurdalığa çekilen en sevdiği kırmızı arabaya benzeyen siyah bir model - ay ışığı Angelthene Nehri'nin hızlı akıntıları boyunca siyah çaydaki krema girdapları gibi parıldarken onu izliyordu.

Umbra Forumu'ndan birkaç blok öteye park etmişti. Ivy yolcu koltuğunda, Jack ve Kylar da arkada oturuyordu. Neredeyse dört saat boyunca Angelthene'in en kötü mahallelerindeki sokakları taramışlardı ama zamanlarını gösterecek hiçbir şeyleri yoktu. Bunu yarın tekrar denemeleri gerekecekti. Ve ondan sonraki gece. Ve ondan sonraki gece. Gaven Payne'i bulana kadar dinlenmeyeceklerdi. Darien mülklerine izinsiz giren herkesin avlanmasını ve ortadan kaldırılmasını istiyordu. Kendisi için sakladığı birkaç kişi vardı ama hepsinin istediği kişi Gaven'dı.

O orospu çocuğunu birlikte haklayacaklardı.

Ivy telefonunun ekranını açtı ve saati kontrol etti. "Muhtemelen bayılmış ve zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştır," dedi. Ekranı kapattı.

"Birimiz içeri girip onu bulmalı mı?" Kylar sordu. "Kesinlikle

hayır," diye yanıtladı Ivy. "Bizim evde buna kesinlikle *hayır*." Jack,

"Ne kadar gecikti?" diye sordu.

"Yaklaşık yirmi dakika. Eminim birazdan burada olur."
Bir yumruk pencereye vurdu.
Lace sıçradı. "Tanrılar yukarıda," diye nefes aldı, kapısının önünde duran karanlık, kapüşonlu figürü görünce kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.
Camı indirdi. "Ödümü kopardın."
Darien nefes nefese kalmıştı. "Polisler Umbra Forumu'nu basıyor.
Bir grup insanı tutukluyorlar-" Jack,
"Ne, neden?" dedi.
Ivy, "Neler oluyor?" diye ekledi.
"Bilmiyorum. Ama öğrenmeyi planlıyorum. Ivy, Kylar, benimle gelmenizi istiyorum. Lace, Jack eve geri dönün. Loren'in iyi olduğundan emin olun. Bir şey olursa beni arayın."
"Anlaşıldı," dedi Lace. Motoru çalıştırdı.
Kylar ve Ivy, Darien'la birlikte ayrıldılar ve Jack ön tarafa tırmandı.
"Bütün eğlenceyi kaçırmaktan nefret ediyorum," diye homurdandı Jack.
"Evet, polisler muhtemelen hâlâ seni arıyordur, o yüzden ortalıkta görünmesen daha iyi olur."
Tam o sırada birden fazla polis sireni sessizliği bozdu. Arkalarında, önlerinde ve nehrin karşısında kırmızı ve mavi ışıklar yanıp sönüyordu.
"Neler oluyor?" Jack nefes aldı.
"Bilmiyorum," dedi Lace. Vitesi boşa aldı. "Hadi gidelim buradan."

UMBRA FORUMU'NUN BİRKAÇ BLOK KUZEYİNDE, DARIEN ARABASINI Angelthene Nehri'nin kıyısında durdu ve polislerle dedektiflerin sarı uyarı şeridiyle ayırdıkları suç mahallinde koşuşturmalarını izledi.
"Cinayet gibi görünüyor," diye mırıldandı Kylar yolcu koltuğunda öne doğru eğilmiş, simsiyah gözleriyle.
"Şaşırdığımı söyleyemem," dedi Ivy. Darien de şaşırmamıştı. Bu bölgede çok fazla suç işleniyordu. Cinayetler günlük bir olaydı.
Polislerin ve MPU ajanlarının oluşturduğu kalabalıkta tanıdık yüzler aradı. Özellikle ikisi. Glen denen pisliği görmedi ama-

Geniş omuzlu bir erkek dedektif cesedin yanına çömelmişti. Adam doğrulurken, ten rengi eliyle kulağına dayadığı telefonu tutuyordu, Darien onun kim olduğunu doğrulayacak kadar yan profilini görebildi.

Kendi telefonunu çıkardı ve bir mesaj yazdı.

DARIEN

Geri dön.

Finn aramayı bitirdiğinde ekranı kontrol etti.

Döndü, gözbebeklerinin etrafındaki gümüş halkalar geçen farların parıltısını yansıtırken gözleri arabayı buldu. Sonra etrafına bakındı, bir cevap yazarken kimsenin izlemediğinden emin olmak için kontrol etti-

Darien'in telefonu elinde çaldı.

FINN

Bu iyi bir zaman değil.

DARIEN

Ne zaman?

FINN

Bir saat sonra.

DARIEN

Benimle Köpek Evi'nde buluş. Ve böyle görünme, yoksa canlı canlı yenirsin.

"Ne diyor bu?" Kylar sordu.

"Ona bizimle Köpek Evi'nde buluşmasını söyledim."

EV

ANGELTHENE, W EYALETİİ THEREDGE

DARIEN'İN KAFASI *yumruklanıyordu*. MÜZİĞİN SALLAMASINDAN DAHA SERT savaş botlarının altındaki zemin. Odanın öbür ucunda birbirini döven iki adamın yumruklarından daha sertti, fedailer kavgayı ayırmanın ortasındaydı.

Yeraltındaki striptiz kulübü tıklım tıklımdı. İlk geldiklerinde, fedailer onu ve Ivy'yi tanımış ve onlara arka tarafta bir masa ayarlamışlardı - sahneden uzakta, süslü dansçıların flaş ışıkları altında gümüş direkler üzerinde döndüğü ve bara daha yakın, birkaç üstsüz cadının içki doldurduğu, siluetleri kalın bir Boneweed ve sigara dumanı perdesiyle gizlenmişti.

Finn'in on dakika önce burada olması gerekiyordu.

Normalde tüm bunlarla -kalabalık, bangır bangır müzik, iğrenç parfüm, alkol, kustumuk ve vücut kokusu- hiç sorunu olmazdı. Ama Chopping Block'ta dövüştükten ve vücudundaki son Venom'u da terleyerek attıktan sonra, yoksunluk hissi çoktan geri gelmişti.

Hem de büyük bir intikamla.

Karmakarışık kokular midesini bulandırıyor. Müziğin kakofonisi, bağırışlar, kahkahalar ve tokuşturulan bardaklar, kara tahtaya çakılmış çiviler gibi kafatasını tırmalıyordu. Lanet derisinden sürünerek çıkacakmış gibi hissediyordu. Yerinde zorlukla durabiliyordu.

Yirmi dakika gibi gelen bir beş dakika daha geçtikten sonra bir adam masalarına yaklaştı, yüz hatları ağır bir kapüşon ve düşük kenarlı bir kasketle gizlenmişti.

"Yalnız buluşacağımızı sanıyordum," dedi Finn sessizce.

"Sana böyle bir izlenim vermedim," diye cevap verdi Darien, kendi yüzü siyah kazağının kapüşonunun altındaki gölgeler tarafından kısmen gizlenmişti. Birasını yudumladı -ılık ve sulandırılmış- ve ekledi, "Söyleyeceğin her şeyi kız kardeşimin ve arkadaşımın önünde de söyleyebilirsin."

Finn omzunun üzerinden, sahneyi çevreleyen masalarda konuşan, gülen ve içen müşteri kalabalığına baktı. İç çekerek rahatladı ve oturdu. "Bulması biraz daha kolay bir yer seçemez miydin?" Sandalyesini içeri çekti.

"Buraya daha önce hiç gelmedin mi?"

"Adını duymuştum," dedi Finn. "Ama buraya hiç *gelmedim*, hayır. Ve normal bir kapısı olmasını beklerdim." Doğru, düz mahzen tarzı kapılar değil. "Anlayana kadar buranın önünden üç kez geçtim. Aşağıya açılan bir kapı olduğunu sanmıştım." Kollarını masanın üzerinde kavuşturdu. "Sanırım suç mahallerini merak ettiğin için buluşmak istedin."

"Suç mahalleri mi?" Ivy kadehindeki şarabı boş boş çevirerek tekrarladı. "Nehirdeki olaydan daha fazlası da var mıydı?" Şarabını yudumladı.

"Bu gece bir düzineden fazla saldırı oldu," dedi Finn. Ivy kaşlarını kaldırdı. "Ve bunu sana söylememin tek nedeni, Yveswich'te olan biten her şeyle bir şekilde bağlantılı olduğunu bilmem."

"Bizi suçlamasan iyi edersin," diye uyardı Darien.

"Hiç de bile. Meslektaşımın size yaşattıklarına katılmıyorum ve benim de aynısını yapmaya niyetim yok. Ancak, paylaşacak herhangi bir bilginiz varsa, alabileceğim tüm yardımı kullanabilirim."

Ivy, "Bize bu saldırılardan bahset," dedi.

"Şimdiye kadarki tüm kurbanlar insan, yarı insan, venefika, kurt adam, vampir -Adını siz koyun. Suçlular... cehennemlik nüfustan," diye bitirdi sözlerini, tereddütle konuşarak. İhtiyatlı bir şekilde. "Suçlulardan sadece ikisini yakalamayı başardık ve sorgulamak için getirdik, ancak bu yarın sabaha kadar gerçekleşmeyecek. O zamana kadar onları hücrelerde tutuyoruz."

Darien, "Burada ne tür saldırılardan bahsediyoruz?" dedi.

Finn yaklaştı. "Kurbanlar..." diye fısıldayarak başladı. Boğazı düğümlendi. Tekrar başladı. "Kurbanlar... hepsi ısırılarak öldürüldü."

"Ölene kadar ısırılmışlar mı?" Ivy ve Kylar tısladılar.

İnsanlar masalarının önünden geçerken konuşmaları durdu.

Onlar gider gitmez Ivy fısıldadı, "Ve sen bu insanların *cehennemlik* olduğunu söyledin?"

Finn başını salladı, yüzü ciddi bir maskeye dönüşmüştü. "Bu akşam erken saatlerde acil bir çağrıya cevap verdik, gecenin ilk çağrısı. Saldırının gerçekleştiğini görmek için tam zamanında oraya varmayı başardık. Saldırgan... Siyah gözleri ve çevresindeki deride koyu çizgiler vardı." Serçe parmağıyla kendi göz altını gösterdi.

"Venom kullanıcıları gibi mi?" Kylar Darien'e doğru bakarak sordu. Finn başını salladı.

"Polisler Umbra Forumu'nu bu yüzden mi bastı?" Darien sordu. "Sebebin Venom olduğunu düşündükleri için mi?"

"Bu Glen'in kararıydı." Tabii ki öyleydi. "Ona otopsi sonuçlarını alana kadar beklememiz gerektiğini söylemeye çalıştım ama o uyuşturucu operasyonlarını çökertmeye bir an önce başlamakta ısrar etti. Bizi bu işin çok uzun sürmesine izin vermekle suçladı." Bir an durakladı, burun delikleri kızgınlıkla alevlendi. Kendini toparladıktan sonra devam etti. "Her şeyi kapattılar, dövüş halkalarını da kapattılar ve ellerine geçirebildikleri her satıcıyı, satıcıyı ve alıcıyı tutukladılar."

"*Kahretsin,*" diye tısladı Darien. Bir eliyle yüzünü ovaladı. O halde tılsımlar için başka yollar bulması gerekecekti.

Ve tuz. Bu kadar büyük bir şehirde, emrinde sayısız gizli operasyon varken, bunun çocuk oyuncağı olduğunu düşünebilirsiniz. Ama yeni bir satıcı bulmak daha fazla zamanını alacaktı.

Bir şekilde Kasap'la bağlantı kurmaya çalışacaktı. Yarın. Görev kolay olmayacaktı; Casen artık aşağıya, ölü bölge olduğu garanti olan bir sınır alanına gittiğine göre...

Ama yeni bir satıcı arayarak zamanını boşa harcamaktansa Kasap'tan geçmeyi tercih ederdi. Olan biten onca şeyden sonra buna ayıracak zamanı yoktu.

"Glen neden telefon ediyor?" diye sordu. "Senin Baş Dedektif olduğunu sanıyordum."

"Artık değilim."

"İstifa mı ettin?"

"Rütbem düşürüldü."

"Ne için?"

Ivy ekledi, "Bunu yapmalarına izin var mı?"

"Yeterince iyi bir neden varsa," diye yanıtladı Finn. "Uzun lafın kısası, sorduğum sorulardan hoşlanmadılar." Bu onu neden şaşırtmamıştı? Haberlerde gördüğü her şeyden sonra, imparatorun Yveswich'te olan biten her şeyi örtbas etmesiyle birlikte, Peçe'yle bağlantılı diğer ürkütücü olayları da gizlemeye çalışması mantıklı geliyordu. Üzerinde daha az göz, halkın korkacağı daha az şey olacaktı. "Emir alan ve çenesini kapalı tutan birini istiyorlar ve sanırım ben onlar için bunu yapmakta zorlanıyorum."

Ivy hayal kırıklığı içinde başını sallayarak, "Yani senin pozisyonunu elinden aldılar," dedi.

"Şimdilik. Ve Glen'e verdiler."

"Bu saldırılar hakkında başka ne biliyorsun?" Darien sordu. "Venom olduğunu düşünmelerini sağlayan şey ne? Sadece gözler mi? Bu pek somut bir kanıt gibi görünmüyor."

"Şahsen ben bunun Venom olduğunu düşünmüyorum." Kimsenin dinlemediğinden, izlemediğinden emin olmak için omzunun üzerinden bir bakış attı. "Bence bu saldırılarla Yveswich'te olup bitenler arasında bir bağlantı var," diye fısıldadı.

Darien "Açıkla" dedi.

"Patlamanın olduğu gece Yveswich'ten başlayarak bu saldırılarla ilgili raporlar yağmaya başladı ve o zamandan beri kıtanın çoğu büyük şehrinde benzer olaylar yaşanıyor."

"Sadece büyük şehirler mi?" Darien sordu. "Hangileri? Daha açık konuş."

İçini çekti ve çenesini ovuşturdu. "Şimdiye kadar? Yveswich, Tyrmouth, Whispervale, Shadowhaven ve şimdi de Angelthene."

Ivy ve Kylar ona doğru baktı. Ne düşündüklerini biliyordu.

Bunların hepsi dikiş boyunca uzanan büyük şehirler miydi? Helia'nın Peçe'yi dikmek için kullandığı mühürleme noktaları olabilir mi?

"Peki, eğer bunun Venom olduğunu düşünmüyorsanız," diye başladı Ivy, "o zaman ne olduğunu düşünüyorsunuz?"

"PCR testleri, *Venenum virüsü* adını verdikleri ölümcül, yüksek derecede patojenik bir virüsün ortaya çıktığına işaret ediyor."

Darien boğazından sinirli bir ses çıkardı. "Gerçekten de Venom'u suçlamaya çalışıyorlar, değil mi?"

Finn, "Bana sorarsanız, ilaçla ilgili önlem almakta haksız olduklarını düşünmüyorum," dedi. "Venom'un güçlü bir olasılığı var,

Doğaüstü kökenleri ve kimyasal yapısı nedeniyle yayılmaya katkıda bulunuyor olabilir. Belki de daha bulaşıcı hale getiriyordur, gerçekten bilmiyorum."

Darien kaşlarını çattı. *Harika*. Keşke bunu Cehennem Kapısı'nda bir doz almadan önce bilseydi.

Finn sözlerine şöyle devam etti: "Tüm cevaplara ulaşmadan önce hâlâ kat etmemiz gereken bir yol var ama şu anda mantıklı olan tek şey bu. Şehirlerin hepsi birbirinden çok uzak. Yani virüsün hava yoluyla yayılma ihtimali..." Burnundan iç çekti. "Sebep Venom olmasa bile, bunu araştırmamak aptallık olur."

"Saldırganlardan kaçının kanında Venom vardı?" Darien bastırdı. "Bu... cevaplaması zor bir soru. Uyuşturucunun etkisi geçtikten sonra kan testlerinde tespit edilemiyor. otopsi yapmalarına rağmen uyuşturucunun izine rastlayamadılar."

Darien alay etti. "Yani, kısacası, bir bok bilmiyorsun," diye sözlerini tamamladı. Finn'in kaşlarını çatarak cevap vermesine bakılırsa, bu ifadeyi pek beğenmişe benzemiyordu.

Kylar söze girdi. "Suçlulardan birkaçını tutuklamayı başardığınızı söylemiştiniz. Onlara test yaptınız mı?"

"Kan aldık, evet, ama sonuçlar henüz gelmedi. Bu sefer yeterince hızlı olup olmadığımızı göreceğiz."

Masanın üzerine bir sessizlik çöktü, herkes bilgiyi işliyordu.

Finn, "Size sorum şu çocuklar: Yveswich'te neler olduğu hakkında bana bir şeyler söyleyebilir misiniz?"

Ivy ve Kylar bakiştılar. Darien'e baktılar.

"Bunlardan sizin sorumlu olduğunuzu söylemiyorum," dedi Finn. "Ama fotoğraflar yalan söylemez. Patlamanın olduğu gece sokak kameraları seni Silverway'deki Caliginous'a girerken yakalamış." Onlar hâlâ bir şey söylemeyince Finn bastırdı: "Bakın, bu ciddi bir mesele. Eğer bu işin aslını öğrenemezsek, cehennem zebanisi nüfusu üzerinde zararlı bir etkisi olabilir. Bu zaten oluyor -korku tacirliği, yetkili pozisyonlardaki cehennem zebanilerinin geçici olarak rütbelerinin düşürülmesine veya işten çıkarılmalarına neden oluyor. Cehennem zebanisi bölümündeki birkaç arkadaşım şu anda ücretli izinde ve bunlar Venom bile almayan insanlar. Bu durum toplumda bir çatlağa neden olabilir ve mümkünse bundan kaçınmak istiyorum."

Darien iyice düşündü. Soruşturmalarında bu kadar çabuk cehennem zebanilerini seçmeleri saçmalıktı. Olaylar tırmanmaya devam ederse kendisinin ve Şeytanlarının ateş hattına düşebileceğini bilse de

Çünkü onlar sadece cehennemlik değil, aynı zamanda *Darkslayer*'dı, alışılmadık yaşam tarzları nedeniyle zaten radarın altında olan insanlardı...

Bunu riske atamazdı. Finn'e onu içeri alacak kadar güvenmiyordu. Finn bekledi, çaresiz görünüyordu, elleri sessiz bir istekle açıldı. "Özür dilerim," dedi Darien. Ama sesi hiç de üzgün gelmiyordu.

Finn'in omuzları çöktü, gözlerindeki umut kayboldu.

Darien son birasını da bitirdi ve ekledi: "Hiçbir şey bilmiyoruz."

CENNETİN KAPISI'NA GERİ DÖNERLERKEN HER ŞEYİ KONUŞTULAR

Finn'den öğrenmişlerdi.

Kylar, "Sence bu şehirlerin hepsi bir dikiş boyunca mı uzanıyor?" dedi.

"Olabilir," dedi Darien. "Kesin olarak bilebilecek sadece üç kişi var: Erasmus, Cyra ve Tamika." Onları parmaklarıyla işaretledi. İkincisine soramazlardı, çünkü o hâlâ uyuşturulmuş komadaydı.

-Sabrine, Tamika'ya çiçek götürmek için hastaneye tek başına gittikten sonra Loren'i arayıp bilgi vermişti. Ama Erasmus ve Cyra'ya gelince...

O ve Loren yarın o ikisini ziyaret edeceklerdi. Roark'la birlikte. "Ivy ona bakarak, "Hiç Venom almadın mı?" diye sordu.

Sen?"

Şimdi Kuzey Yakası'ndaydılar, süslü evler yanlarından geçip gidiyordu. Lekesiz sokakları kaplayan pahalı koruma büyüleri, bir prizmadan süzülen ışığın çok renkli akıntılar oluşturması gibi, görüşünün köşelerinde dalgalanıyordu.

"Hayır," diye cevap verdi. "Bende Venom *var* ama onu almayacağım. Söz veriyorum."

Kadın başını hafifçe sallayarak kabul etti. "Tamam." Ama sesi pek ikna olmuşa benzemiyordu.

"Loren bana bir tonik verecek," diye ekledi.

"Tonik mi?" Kylar yineledi.

"Evet, bir eczanede çalışıyor - bitkilerle arası iyi. Zehri sistemimden daha hızlı atmama yardımcı olacağını söyledi. Belirtilerin en kötüsünü atlatmak genellikle bir hafta, belki on gün sürer ama bu toniğin süreyi yarıya indireceğini söyledi." Ne zaman onu daha fazla sevemeyeceğini düşünse, yanıldığını kanıtlayan başka bir şey yapıyordu.

"Güzel," dedi Ivy. Bu kez gülümsemesi gerçektir. Muhtemelen Yveswich'te olanlardan sonra ona verdiği ilk gerçek gülümsemedir. Bir süredir onunla konuşmak istiyordu -Roman'ın evinde onu terk ettiği geceden beri- ama hiçbir kelime yeterince iyi hissettirmiyordu. "Aferin Darien," dedi tekrar. "Seninle gurur duyuyorum."

"Teşekkürler." Ona yarım bir gülümseme verdi.

Kız da ona karşılık verdi ama onunki gözlerine değmedi.

Kız kardeşini incitmekten nefret ediyordu. Ama bunu nasıl düzelteceğini, ona üzgün olduğunu nasıl söyleyeceğini bilmiyordu.

Cennetin Kapısı'na geri döndüklerinde Darien Loren'i kontrol ederken Kylar ve Ivy diğerlerine -en azından uyanık olanlara- Finn'den saldırılar ve Venenum virüsü hakkında öğrendikleri her şeyi anlattı. Tanner onu yemek masasında bıraktıkları yerdeydi, Ker'deki iletişimi yeniden kurmak için hâlâ harıl harıl çalışıyordu, mutfakta taze bir kahve demleniyordu.

Loren ise derin bir uykudaydı. Darien ondan iki nedenden ötürü tılsım takmadan uyumasını istemişti. Birincisi tılsımların büyüsünü korumaktır, çünkü tılsımları bulmak zorlaşıyordu ve Loren bu duvarların içinde güvende ve tamamen gizlenmiş durumdaydı. İkinci neden ise aurasını kontrol edebilmektir.

Rekreasyon merkezinde yüzdüğü için mavi hâlâ en canlı tondur. Diğerleri ise soluktu. Genellikle en parlak rengi olan beyaz da dahil olmak üzere hepsi soluktu. Ama evden ayrıldığından beri dövmeleri değişmemiştir, bu yüzden bunu gece için iyi olacağına dair bir işaret olarak kabul etti. Yakında burada olacaktı ve bunun için sabırsızlanıyordu. Onunla aynı yatakta uyumak için. Ona sarılmak ve onun değerli kalp atışlarını dinlemek için.

Onu uyandırmamak için kıyafetlerini değiştirdi ve giymek için başka bir odaya gitti. Sonra aşağı indi ve mutfak çekmecesinden plastik bir kilitli poşet içinde Stygian tuzları aldı.

Sonraki birkaç saat boyunca o kanepede kaldı. Ailesinin kayıp üyelerini aradı. Başarısız olduğunu düşündüğü Travis'i. Ve hiç olmaması gereken o aptalca tartışma yüzünden özür borçlu olduğu Max. En iyi arkadaşlarını. Kardeşleri.

Ama olmadı. İçlerinden en az *biri* ortaya çıkmadan geçen zaman arttıkça daha da endişeleniyordu. Daha fazla tuz çekti. Zihninin uçurumlarında onların izini sürmeye çalışarak daha fazla zaman harcadı.

Onları bulmak zorundaydı.

Onları bulmak zorundaydı.

CENNETİN KAPISI

ANGELTHENE, W EYALETİİ THEREDGE

LOREN ERTESİ GÜN UYANDIĞINDA ŞAFAK SÖKMEK ÜZEREYDİ.

Yas tutan güvercinlerin ötüşü. Esnedi ve gerindi, Darien'e uzandı-

Ama yatağın onun tarafı boştu, çarşafklar soğuktu.

Yorgun gözlerini kırıştırdı. Yarı uykulu ve şaşkın bir halde doğrulup etrafı tarayarak Darien'den bir iz aradı.

Kaşlarını çattı. Çoktan kalkmış mıydı?

Yataktan kalkıp odayı geçerken, Bandit'in can havliyle çiğnenmiş lastik tavuğunun üzerinden geçerken, parke zemin ayak parmaklarını dondurmakla tehdit ediyordu. Kapıyı hafifçe araladı ve sessizce alt kata indi.

Ev, yağmurlu bir bahar şafağının gümüşü ışığıyla yıkanıyordu. Arka bahçeye bakan pencerelerin panjurları açıktı; Jack'in toprak havuzla ilgilendiğini, ceketinin yağmur damlalarıyla parladığını görebiliyordu. Tanıdığı Twitch'i azarlıyor gibi görünüyordu ama nafile. Jaguar tam bir baş belasıydı; havuzun etrafında tur atıyor, saksıları deviriyor ve Jack'in başının belası oluyordu. Haydut da dışarıdaydı; Twitch'le birlikte Jack'in sabahını mahvetmek için işbirliği yapıyor gibiydiler.

Mutfak masasında Tanner'ı gördüğünde yavaşladı. Dizüstü bilgisayarının önünde uyuyordu, başını kollarına dayamıştı. Ayaklarının dibine kıvrılmış olan kurt Silver'ın gırtlaktan gelen horultuları havayı kesiyordu.

Belki de yukarı çıkmalıyım, diye düşündü. Onları uyandırmak istemiyordu-

Tam arkasını dönecekti ki oturma odasındaki kanepede uyuklayan Darien'i gördü. Yüzüstü yatıyordu, başı yana dönüktü, bir kolu bir yastığın etrafında kıvrılmıştı.

Tanrım, ne kadar güzeldi. Onu o kadar çok seviyordu ki, canı yanıyordu. Onun gibi tehlikeli birini böyle nadir, savunmasız anlarda, yüzünün ölümcül kenarları uykuyla yumuşamışken görmek... asla eskimezdi. Asla.

Orada durmuş ona hayran hayran bakarken, yanına gidip onu uyanıkken öpme isteğiyle savaşıırken bir şey dikkatini çekti.

Kanlı mendiller ve Stygian tuzlarının kilitli poşetleri sehpanın üzerine saçılmıştı, tuzların çoğu kullanılmıştı.

Nefesi ciğerlerini sessiz, hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle terk etti.

Ne zamandır iz sürüyordu? Kana bulanmış mendillerin endişe verici sayısına bakılırsa, cevap *çok uzundu*.

Ona daha yakından bakmak için halının üzerinde parmak uçlarında yürüdü- Aman Tanrım.

Daha da yaklaştı, midesi düğüm düğüm oldu.

Aman *Tanrım*, nefes almıyor muydu?

Kalbi hızla çarpmaya başladı. Bir elini onun sırtına dayadı- Ve yavaş bir nefesle yükseldiğini hissetti.

Kendi nefesini dışarı verdi. Nefes alıyordu. Adam nefes alıyordu.

Yerdeki çıplak ayak sesleri dikkatini koridora çekti.

Esneyen bir Ivy yatak başıyla bu tarafa doğru geliyordu. Mavi gözlü köpek Tanıdığı Soot da esnemeye kendi esnemesiyle karşılık veriyordu. Kısa bir mesafe arkalarından Lace ve mırıldayan kedi Tanıdığı geliyordu.

Ivy, Loren'in elini Darien'in bir yükselip bir alçalan sırtına koymuş, orada durduğunu görünce donakaldı, gözleri endişeyle parladı. "O iyi mi?" diye mırıldandı.

Loren başını salladı ve doğruldu, eli Darien'in sıcak, kaslı sırtından kaydı. Darien o kadar derin uyuyordu ki kıpırdamadı bile.

Lace gelip Ivy'nin yanında durdu, iki kadın avcı da tuza ve mendillere dikkat ediyordu. Bir bakış attılar ve kaşlarını çattılar. Sonra Lace, Tanner'ın masada uyuduğu yere doğru yürüdü ve omuzlarını hafifçe sıkarak onu uyandırdı.

Uykulu bir şekilde mırıldandı. "Neler oluyor?" diye mırıldandı. Başını kaldırdı, yanağı bileğindeki saatin şekliyle çukurlaşmıştı-

Ivy bir parmağını dudaklarına bastırdı. "Şşşt," diye fısıldadı. Parmağıyla Darien'in kanepede yattığı yeri işaret etti.

Tanner ayağa kalktı ve Darien'i görmek için boynunu bükte. Onu gördüğünde o da kaşlarını çatı.

"Seninle konuşabilir miyim?" Loren fısıldadı. "Hepinizle." Onları takip etmeleri için işaret etti.

Onlar da geldiler. Loren önden giderek konuşmak için iyi bir yer aradı. Evin ön tarafındaki oturma odasında karar kıldı. Darien'in onları duyamayacağı kadar uzaktaydılar ama Loren yine de fısıldamayı tercih etti.

"Ne zamandır iz sürüyordu?" diye sordu. Sorusu, hâlâ yarı uykulu bir halde sağ gözünü ovuşturan Tanner'a yönelikti.

Saatini kontrol etti. "İki ya da üç saat, belki? Ben bayıldığımda hâlâ işinin başındaydı ve bu saat dört civarıydı."

"Bunu yapmaya devam edemez," diye tısladı Loren. "Kendine zarar verecek." "Katılıyorum," dedi Lace.

"Sanırım hepimiz aynı fikirdeyiz ama onu durmaya nasıl ikna edebiliriz?" Tanner sordu.

Lace, "Sırayla yapmayı teklif edebiliriz. Bugün iz sürme işini ben yaparım, akşam da Ivy-sen devralırsın. Bu ona tam bir gün dinlenme fırsatı verir."

Ama Ivy çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Bunu asla kabul etmeyecektir. O iz sürme konusunda onun kadar iyi olmadığını *biliyor*."

"Ne demek istiyorsun?" Loren fısıldadı. "Hepinizin iz sürme konusunda iyi olduğunuzu sanıyordum."

"Hedefler yakındaysa öyleyiz," dedi Lace. "Bu yüzden Darkslayer'ların belirlenmiş şehirleri ya da bölgeleri var. Bu sadece bir bölge meselesi değil - hedef uzaktayken takip etmek çok daha zor. Ker de bu kadar uzaktayken..." Sözlerini yarıda kesti, ağzı kaşlarını çatı.

Loren alt dudağını kemirerek düşündü. "Yine de denemeni istiyorum."

"Dinlemeyecek," dedi Ivy.

"Zorla onu. *Lütfen*. Kendine zarar vermesini istemiyorum-"

"Benden mi bahsediyorsun?" dedi derin ve çekici bir ses.

Loren dönüp baktı.

Darien kapının girişinde duruyordu, siyah saçları dağınıktı ve uykulu yüzünde yakışıklı bir gülümseme vardı.

"Hayır," diye geveledi.

Darien duvara yaslandı ve ellerini siyah eşofmanının ceplerine soktu. Gülümsemesi büyüdü, gamzesi *neredeyse* ortaya çıkıyordu. O sevimli gamzesi olmasa bile yine de gerçek bir gülümsemeydi bu. Ve hepsi onun içindi. "Sen küçük bir yalancısın." Bu ses, o kadar alçak ve gürdü ki, yüzüne bir sıcaklık hücumu gönderdi.

Ve daha da aşağıya. Uyanma sürecindeyken bile, kafası sersemlemişken, vücudu onu tekrar içinde hissetmek için yalvarmaya başlamıştı bile. Dün onunla yaşadığı eğlence o kadar güzeldi ki, nasıl hissettiğini hayal ederek uykuya dalmıştı. Dün gece döndüğünde adamın yatağına geleceğini ve sık sık yaptığı gibi kıyafetlerini çıkararak onu uyandıracağını ummuştu ama...

O kadar da şanslı değildi.

Lace boğazını temizledi. "Ben kahveyi koyayım." O da gitti. "Ben, umm..."

Tanner ensesini kaşdı. "Lacey'e bir elini uzat." Sonra o da gitti ve geriye sadece Ivy ve Loren kaldı.

Bir de kapının eşiğindeki mavi gözlü Karanlık Katil vardı.

Onu.

"Sanırım kahve yapmak artık iki kişilik bir iş oldu," dedi gözleri Dans ediyorduk.

Ivy, "Aslında Loren'le bir saniye konuşmak istiyorum, lütfen kardeşim," diye söze girdi. Adam kıpırdamayınca, "Yalnız" diye ekledi.

Ama adam mesajı almamıştı. Gözlerini Loren'e dikmişti ve bakışlarındaki yoğunluk kızın yüzünün kızarmasına neden oldu.

Ivy ellerini *kışkırtıcı* bir hareketle salladı. "Git h a d i . Gidin. Bizi biraz yalnız bırakın."

Omuz silkerek duvardan uzaklaştı ve fuayeye doğru geri çekildi.

"Daha uzağa!" Ivy seslendi.

Bir adım geri attı, sadece bir adım. "Burası yeterince uzak."

Loren kahkahasının dışarı taşmasını engellemek için dudaklarını birbirine bastırmak zorunda kaldı. Darien fark etmiş olmalıydı, çünkü bir de baktı ki Darien öyle parlak bir sırıtiş atıyor ki neredeyse ayakları yerden kesilecekti.

"Hayır, değil!" Ivy karşı çıktı. "Bizi hâlâ oradan duyabilirsin!"

"Ses bariyeri koyacağım."

"Hayır!" Ivy'nin yanıtı neredeyse bir hırıltı gibiydi ve saçlarını koparmayı şiddetle tartışıyormuş gibi görünüyordu. "Artık sana sihir yok! Ben yaparım." İçini çekti. "İnatçı göt."

Gerçekten de inatçıydı. *Darien 'İnatçı' Cassel* haklıydı. *Bunu* yapmayı bile reddederken onu iz sürmeye ara vermeye nasıl ikna edeceklerdi?

Sert bir kırpış Ivy'nin gözlerini siyaha çevirdi. Loren sihrinin gözlerinin etrafında bir baloncuk oluşturduğunu hissetti, siyah kıvrım panjurlardan içeri süzülen sabah ışığında soluk renklerle parlıyordu.

Sonra siyah gözlerini kırıştırtarak uzaklaştırdı ve bir an ne söylemek istediğini düşündü.

"Özür dilemek istiyorum," diye yumuşak bir sesle başladı.

"Ne için?" Loren sordu. Ama zaten bildiğine dair bir his vardı içinde.

"Son zamanlarda sana iyi davranmadım ve... dürüst olmak gerekirse kendimden utanıyorum. Pazarlık kardeşimin kararıydı ve size sanki onu bu konuda teşvik etmişsiniz gibi davranmamalıydım. Ben sadece..." Kollarını kavuşturdu ve odanın bir köşesine baktı, gözleri cam gibiydi. "Kardeşimi seviyorum. Kelimenin tam anlamıyla her zaman yanımda oldu. Ve onu kaybetmek istemiyorum," diye itiraf etti, sesi duygusallıktan çatlıyordu. Ağlamaklı gözlerini Loren'e kaydırdı ve fısıldadı, "Ama ben de seni seviyorum Loren. Benim için bir kız kardeş gibisin."

Loren'in gözleri doldu, boğazı o kadar sıkıştı ki yutkunamadı.

"Ben de seni kaybetmek istemiyorum," diye devam etti Ivy. "Bütün bu durum sadece..." Derin bir iç çekti. "Berbat," diye bitirdi sözlerini sert, zoraki bir kahkahayla. "Artık ailemizin bir parçasısınız ve ikinizden birini kaybetme düşüncesi..." Gözleri erkek kardeşine kaydı - Loren bakmadan bile onları izlediğini bildiği muhteşem erkek kardeşine. *Onu* izliyordu. Ivy daha sessiz, "Onu değiştirmişsin. Ve bunu en büyük iltifat olarak söylüyorum. Sen gelmeden önce o... o sadece mutlu değildi," diye itiraf etti iç çekerek. "Her zaman inişleri çıkışlarından daha fazlaydı. Mükemmel olmadığını biliyorum, hâlâ savaştığı pek çok şeytan olduğunu da biliyorum ama... sen ona gerçekten hayat verdin Loren. Her zaman ölmek isteyen birinin yaşamaya başlamasını sağladın. Onu kurtardın. Bunun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

Loren boğazındaki yumruyu yuttu. "Bana teşekkür etmene gerek yok, Ivy," diye fısıldadı. Bu o kadar beklenmedik bir şeydi ki, gözyaşlarına boğulmamak için kendini zor tuttu. "Benim için yaptığınız her şey için asıl ben teşekkür etmeliyim..." Onlara borcunu asla ödeyemeyecekti. Yaptıkları her şey, feda ettikleri her şey... Bu çok fazlaydı.

"Sen ailemizin bir parçasısın," diye tekrarlardı Ivy. "Ne olursa olsun, bu her zaman doğru olacak. Şu andan itibaren duygularımı kontrol edeceğime söz veriyorum."

ve acısını senden çıkarmayacağım. Tamam mı?"

"Üzgün olduğun için sana kızgın değilim," diye ısrar etti Loren. "Umarım bunu biliyordur. Ve..." Omzunun üzerinden baktı. Darien ön kapıya yaslanmış, avizeyle ilgileniyormuş gibi yapıyordu. Bu kadar tehlikeli birine göre çok sevimliydi. "Ben de en az senin kadar üzgünüm," diye devam etti. "Sadece duygularımın acısını ondan çıkarıyordum." Gülümsemeye çalıştı ama çok duygusaldı.

"Beni affedecek misin?"

"Elbette seni affediyorum."

Ivy kollarını ona doğru açtı.

Loren bir adım öne çıktı ve kucaklaştılar.

"Seni seviyorum," dedi Ivy tekrar, onu sıkıca kavrayarak.

"Ben de seni seviyorum," diye nefes aldı Loren, onu sıkarak.

"Tamam, Darien!" Ivy seslendi, ayrıldıklarında sihrini bıraktı. "Artık onu geri alabilirsin!"

Loren dönüp ona baktığında, sanki buraya girmek için sabırsızlanıyormuş gibi çoktan odaya girmişti.

"Umarım açsınızdır," dedi Ivy siyah bornozunun ipini sıkıp mutfığa girerken. "Krep yapıyorum."

Loren onu zar zor duydu. Çünkü o sırada Darien onun önündeydi ve o kadar yaklaşmıştı ki ciğerlerindeki havayı çekip almıştı.

"Günaydın," dedi, o bas ses tonu kalbini hoplattı, vücudu sıcacık oldu ve tüyleri diken diken oldu.

Parmaklarını önünde kenetledi. "Günaydın."

Gözleri dudaklarına daldı, sonra vücudundan aşağı indi... yavaşça... Ona baktıkça bakışları daha da sıcaklaştı. Onun kendisine böyle bakmasına bayılıyordu. "Nasıl uyudun?"

"İyi idi."

Kaşları merakla çatıldı, ağzında çarpık bir gülümseme belirdi. "O benim gömleğim mi?" Başını bir yana eğdi.

Kollarını kavuşturdu. "Hayır."

"Çantamdan mı çıkardın?"

Gülmemek için yanağının içini ısırarak zorunda kaldı. "Belki." Gülümsemesi büyüdü, gamzesi ortaya çıktı. "Seni küçük hırsız."

"Dün gece yatağa gelmedin," dedi kadın.

Gülümsemesi kayboldu. "Hayır, ben... kendimden geçtim." Kaşınmadığından kesinlikle emin olduğu ensesini kaşıdı. "Çok yorgun olmalısın."

diye ekledi.

"Darien," diye sitem etti. "Çok uzun zamandır iz sürüyordun." Adam ağzını açtı ama o daha itiraz edemeden kadın, "Lütfen yalan söyleme. Tanner iki ya da üç saat boyunca iz sürdüğünü söyledi."

Ağzını kapattı. Çenesini ayarladı.

"Kendini bu kadar zorlamayı bırakmanı istiyorum," dedi. "Lütfen."

İsteğini gergin bir sessizlik izledi.

Yüz hatları yavaşça derin bir kaş çatmaya başladı.

Kalbi çarpmaya başladı ama ailesinin onu dinlediğinin farkında olarak yoluna devam etti. Dinlemiyormuş gibi yapıyorlardı ama bunu anlayabilecek kadar uzun süre onlarla birlikte yaşamıştı. "Diğerleriyle çoktan konuştum," dedi. "Max ve Travis'i sırayla arayacaklar, böylece sen de mola verebilirsin."

Gözlerini kapattı. "Bebeğim..." diye başladı boğuk bir fısıltıyla. "Benden ailemi aramayı bırakmamı mı istiyorsun?" Gözlerini açtığı anda işkence görmüş gibi görünüyordu, gözbebekleri o kadar büyümüştü ki neredeyse maviyi yutacaklardı.

"Hayır. Senden ailenin geri kalanının yardım etmesine izin vermeni istiyorum." "Onlar Sight'ı benim kadar uzun süre tutamazlar."

"Bunu söyleyeceğini biliyorduk," dedi Ivy şarkı söyler gibi bir sesle, dolaptan bir karıştırma kabı alırken.

Tanner, "Aaaaa ve işte tartışma başlıyor..." diye söylendi.

Darien başını mutfığa doğru çevirdi. "Ne bu, müdahale mi?" diye seslendi.

"Evet," dedi Loren. Şaşırtıcı bir şekilde, cevabı Ivy ve Tanner tarafından yankılandı, ve Lace, herkesin sesi birbirine karıştı.

Darien gözlerini kırıştırdı. Ama şaşkınlığı çabucak geçti ve odağı Loren'e döndü. "Tatlım, eğer Yveswich'te iseler auralarını buradan bulmak gerçekten zor olacak," diye açıkladı, sesi nazikti. "Hedefleri bu kadar mil öteden bulabilen tek kişi benim."

"Darien-" Çapraz kollarını sıktı, parmakları gömleğinin kalçalarına kadar inen yumuşak kumaşını kavradı. "Kendime daha iyi bakmaya başlamamı istediğini söylemiştin, değil mi?"

Çenesinde bir kas tüylendi ama "Doğru" dedi.

"Bu iki şekilde de geçerli." Gömleğiyle oynadı. "Sakin olmanı istiyorum, lütfen."

Arka kapı açıldı ve Jack kapüşonunu silkeleyerek içeri girdi. "N'aber dostum?" Kapıyı hızla kapattı.

"Şşşt!" Ivy tısladı.

Jack'in kaşları çatıldı. "Ne?" diye mırıldandı.

"Onları bulmaya gidiyoruz," diye seslendi Tanner mutfaktan. Oturma odasının kapısında durdu, elinde dumanı tüten bir fincan kahve vardı. Bir yudum aldı. "İletişimi tekrar sağlayacağım Darien, söz veriyorum. Sonra da onları oradan çıkaracağız."

Darien'in kaşları kalktı ama gözlerini Loren'den ayırmadı. "Bu gerçekten de bir müdahale," dedi neredeyse kendi kendine.

Merdivenlerde ayak sesleri duyuldu. Bir an sonra Kylar ve Eugene mutfağa doğru yürürken göründüler.

Kylar onları gördüğünde -Ivy, Lace ve Jack'in küçük bir ordu halinde Tanner'ın yanında durduklarını gördü- "Bir saniye bekle Gene," dedi. Kardeşinin gömleğinin arkasından çekerek onu kısa bir süre yukarı çekti. "Aile toplantısı gibi bir şey yapıyorlar."

"Ama ben açım," diye mızızlandı çocuk.

Loren beklentiyle Darien'e baktı.

O da kıza baktı. Sonra içini çekti ve "Pekâlâ bebeğim.

Tamam."

"Tamam, ne?" diye bastırdı. Ondan söz vermesini istiyordu.

"Takip konusunda kendimi bu kadar zorlamayacağım," dedi.

Şaşırmış görünmemeye çalıştı ama şaşırmıştı. Bu işin bu kadar sorunsuz geçmesini beklemiyordu. "Söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum."

Diğerleri dağıldı, kahve fincanlarına döndüler, Ivy krep için kalan malzemeleri almak üzere buzdolabının kapağını açtı.

Sonra Darien Loren'in ayaklarını yerden keserek şaşkınlık içinde çılgık atmasına neden oldu ve onu gelin gibi mutfağa taşıdı.

"Roark'la ne zaman buluşacaksınız?" Darien mutfaktaki herkesi yönlendirirken Ivy sordu. Loren, kahvesine krema ve şeker karıştırmakta olan Lace'i tekmelememek için bacaklarını içeri soktu.

"On," diye yanıtladı Darien, masadaki bir sandalyeyi tekmelerken saati kontrol etti. Loren'i ayağa kaldırdı ve Loren neredeyse koltuğa düşecekti, başı hâlâ dönüyordu. Darien onu tuttu ve bayılmayacağından emin olana kadar bırakmadı.

"Ne tür bir çay istersiniz?" diye sordu ona. "Yeşil, lütfen."

Jack, "Erasmus'un tepkisini videoya kaydetmeyi unutma" dedi. Masanın üzerine bir şişe şurup koydu. "Seni ve Roark'u kapısının önünde gördüğü anda altına sıçacak."

Her iki babasıyla da aynı anda yüzleşme düşüncesi bambaşka kelebekler hissetmesine neden oldu - kötü türden, Darien'den dolayı midesinde hâlâ kaynayan türden değil. Gergindi ama-

Cevap istiyordu. Ve onları almanın tam zamanıydı.

"PEKÂLÂ O ZAMAN, SENİN İÇİN NE YAPABİLİRİM EVLAT?" KASAP'IN SESİ o kadar alçak ve homurtuluydu ki telefonun hoparlörlerini titretti.

Darien, Heaven's Gate'in önündeki fiskiye kenarına oturmuştu. Loren içeride ayakkabılarını ve ceketini giyiyordu.

Saatini kontrol etti. Erasmus'un Oceana'daki konağında Roark'la buluşma vakti gelmek üzereydi. Herkesin kafasında fırtınalar koparan tüm bu sorulara nihayet cevap bulma zamanı gelmişti.

Sadece o ve Loren gidiyordu. Diğerleri burada kalıyordu. Kylar, Lace, Ivy ve Jack sırayla iz sürecek, Tanner da Ker'deki iletişim kanallarını yeniden kurma çabalarını sürdürecekti. Darien diğerlerinin bu kadar uzaktan auraları algılamalarının pek mümkün olmadığını biliyordu - Angelthene sınırlarının ötesini izlemek için yeterli deneyime sahip değillerdi - ama Loren'e bir söz vermişti. Ve Loren'e verdiği sözlerden dönmezdi.

Tek umudu Atlas'ın savaşı kazanmasıydı, hem de çabucak. Travis ve Max'in nerede olduğunu bulamazlarsa -ve eğer gerçekten orada kapana kısılmışlarsa onları Yveswich'ten çıkarma planlarını başlatamazlarsa- akıl sağlığını kaybedebilirdi.

Darien, "Elinize geçirebildiğiniz kadar çok Avertera tılsımı bulmanızı istiyorum," diye cevap verdi.

Kasap homurdandı. "Bu biraz zor olabilir." "Ne kadar zor?"

"Bulmaları giderek zorlaşıyor ve fiyatları inanamayacağın kadar yükseldi."

"Oh, inanıyorum," dedi Darien. Envanter eksikliği ve fiyatlardaki artış için kendini suçladı. Tanıştığınızdan beri onlardan o kadar çok satın almıştı ki

Loren, bunun eninde sonunda gerçekleşeceğini beklemek gerçekçi olurdu.

"Biraz zamanımı alacak ama muhtemelen Tyrmouth'tan sizin için birkaç tane getirebilirim."

"Sence ne kadar sürer?"

Düşünceli bir şekilde verdiği nefes telefonu titretti. "Birkaç gün. Ne kadar acil?" "Acil," diye vurguladı.

"Elimden geleni yapacağım."

Ön kapı açıldı ve Loren yağmur ceketini koluna geçirerek dışarı çıktı.

"Senin kız mı?" diye sordu Kasap. "Evet, gitmem gerek."

"Elime biraz geçer geçmez seni ararım."

"Teşekkürler." Telefonu kapattı ve Loren'le yolun yarısında buluştu. Bugün saçlarını aşağıya doğru salmıştı, yumuşak dalgalar ve gevşek lüleler her adımda zıplıyordu. Birbirlerine yaklaştıklarında, dolgun dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme belirdi. Ve burnundaki çiller...

Kahretsin, güzel miydi, değil miydi? Dünyadaki en şanslı adamdı. Şimdi tek ihtiyacı olan Travis, Max ve Mortifer'ı eve geri götürmekti ve böylece dünyasında her şey yoluna girecekti.

"Hazır mısın güzelim?"

Derin bir nefes aldı, sonra yavaşça üfledi. "Heyecanlıyım," diye itiraf etti.

Adam onun elini kendi elinin içine aldı ve parmaklarını birleştirdi. "Her şey için senin yanında olacağım," diye söz verdi. Elini ağzına götürdü, arkasından öptü ve ekledi, "Sonsuza kadar."

Kadın gülümsedi, okyanus mavisi gözleri parıldıyordu. Ayak parmaklarının üzerinde yükselip yüzünü gökyüzüne doğru eğdiğinde yağmur yağmaya başladı. Darien eğildi, "Sonsuza dek" diye fısıldayıp onu öperken ağızları birbirine değdi.

ERKEN KUŞ

BRONTE, KER EYALETİ

"ŞURUBU UZATIR MISIN LÜTFEN?" PAXTON SORDU.

Shay gözlerini tabağından kaldırdı ve Roman'la bakışlarını çarpıştırdı. Masanın karşısından ona bakıyordu, gözlerindeki tahrik -bu sabah altın yoktu- onu tabağındaki yemekten çok daha ağız sulandırıcı bulduğunu gösteriyordu.

"Geç. Şurubu. Şurubu?" Paxton tekrarladı.

Roman gözlerini kırpıştırarak kendinden geçti, yüz ifadesindeki ani değişim o kadar komikti ki, kardeşi kafasından aşağı bir kova buz gibi su dökmüş olabilirdi.

Shay gülümsememek için dudaklarını birbirine kenetledi.

Roman boğazını temizleyerek, "Özür dilerim," dedi. "Buyurun." Şurubu Paxton'a uzattı.

"Teşekkürler," diye mırıldandı Pax.

Shay gözlerini yine utanmadan kendisine bakan Hollow'un Kurdu'ndan ayırdı ve son mücverini de çatalına aldı. Kafasında dönüp duran ve çoğu dün gece Blue Gables motelinin duvarına karşı yaptıkları eğlencenin anıları olan bu kirli düşüncelere bir son vermek zorundaydı, yoksa masadan biri onu çağıracaktı.

Muhtemelen bu kişi, oturdukları andan beri sanki farkında olmadıkları bir şaka yapıyormuş gibi gülümsemeyi bırakmayan Dean olacaktı.

Erkenci Kuş kahvaltı telaşıyla dolup taşıyordu. Restoranın hem içinde hem de dışında o kadar çok insan vardı ki

İki ayrı grup halinde yemek yiyorlardı, böylece yemek yemeyenler nöbet tutabiliyordu. Bobby, Nash, A.J. ve Jacob çoktan sıralarını almışlardı ve şu anda dışarıda, güneş ışığında parıldayan kaslı araba koleksiyonunun yanında konuşuyor, gülüyor ve sigara içiyorlardı. Burada işleri bittiğinde Ölüm Tacirleri Tyrmouth'a geri dönecek, Dean ise yeğenlerine Angelthene'e kadar eşlik edecekti. Roman amcasına o kadar uzağa gitmekle uğraşmasına gerek olmadığını söylemeye çalışmıştı ama Dean ona onca yolu boşuna gelmediğini ve kendi zamanını boşa harcamayı sevmediğini söylemekle yetinmişti.

Shay ondan gerçekten hoşlanıyordu. O ve uygunsuz şakaları tam da ihtiyaç duydukları şeydi.

Dean tostunun üzerine kalın bir tabaka halinde çilek reçeli sürerken, "Ee," dedi. "Çekiliş nasıldı?" Göz kırpması her ikisi içindi.

Roman'ın ağzının yanındaki küçük yara izi gülümsemeye karşı koyarken girintili çıkıntılıydı.

Shay'in yüzü ısındı. Dean'i ve onun espri anlayışını ne kadar sevse de bunun için çok erkendi.

Pax, "Bunun üzerinde uyudum. Roman çekilmiyor."

Roman tostunu yerken boğuldu. Öksürdü ve bir yumruğunu göğsüne vurdu, diğer eli suyuna uzandı. Gözleri sulanarak bir yudum aldı ve "Affedersiniz?" diye mırıldandı.

Paxton, kardeşinin tepkisi karşısında kafası iyice karışmış görünerek, "Sen çekilmezsin," diye tekrarladı. "Bu fıkrayı daha önce hiç duymadın mı?"

"Uhh..." Roman bir yudum daha aldı, gözleri bardağının kenarında Shay'inkilerle buluştu. Yutkundu ve "Bu *şakayı* nereden duyduğun ve ne anlama geldiğini *düşündüğün* konusunda biraz endişeliyim" dedi.

"Darien'den duydum," diye yanıtladı Paxton.

Shay'in kaşları yukarı kalktı, Roman'inkiler de aynı şeyi yaptı ve bakiştılar.

Dean yemeğini yerken sessizce gülüyor ve başını sallıyordu, bu durumdan fazlasıyla keyif alıyordu.

Paxton omuz silkerek, "Bir insanın yatakları tercih ettiğı anlamına geldiğini söyledi," dedi. "Ben pek anlamadım. Kylar buna çok güldü gerçi." Yemeğinin sonuna sakladığı belli olan son pastırma şeridinden bir ısırık aldı.

Roman şaşkın bir kıkırdamayla, "Eminim öyledir," dedi. Shay'e doğru baktığında ikisi de gülme isteğıyle savaşıyordu.

Dean Roman'a doğru eğildi ve kulağına tısladı, "Bunu Darien'e sorman gerekecek."

"Soracağım," dedi Roman, kaşları hâlâ havadaydı. "Kesinlikle soracağım."

Kahvaltılarını bitirdiler ve lokantadan ayrıldılar. Güneşli ve güzel bir sabahı, hava o kadar sıcaktı ki Shay ceketini çıkarabildi. Witheredge'e yakın olmanın avantajları. Angelthene'in yarı kurak iklimine daha yakın ve Yveswich'in yoğun sis ve çiseleyen yağmur perdesinden daha uzak. Memleketinden uzaklaştıkça daha rahat nefes alıyor, daha rahat düşünüyordu. Altı ila sekiz saat sonra onları Angelthene'e davet eden tabelayı geçeceklerdi.

Altı ila sekiz saat sonra yeni bir yerde yeniden başlıyor olacaklardı.

Sabırsızlanıyordu. Anna çok gurur duyacaktı.

"Bir saniye bekle, Pax," dedi, neredeyse kardeşinin peşinden koşan çocuğa yetişmek için acele ediyordu. Ölüm Tacirleri'nin Dean'le birlikte arabaların yanında durduğu ve herkesin vedalaştığı yere doğru ilerliyorlardı. "Itzel'e kahvaltısını verelim."

Pax, Shay'in sırt çantasının ana bölmesinin fermuarını açabilmesi için kıpırdamadan durdu.

"Lütfen beni ısırma," dedi Hob'a, plastik buz küpü kabını dikkatlice sırt çantasına indirirken. Hob sıcak pembe gözleriyle ona baktı ama Shay'i şaşırtacak şekilde ısırmadı. Roman o sabah o kadar şanslı değildi ve elinde yeni bir yara izi vardı.

Fincan içeri girer girmez Itzel yemeye başladı.

Dean güneş gözlüklerini taktı. Shay sırt çantasının fermuarını çekerken, "Hanginiz benimle gelmek ister?" diye sordu.

"Neden sen Dean'le gitmiyorsun, Pax ve ben de Stacey'i alıyoruz?" Shay Roman'a bunu önerdi.

"Paxton için sorun olmadığı sürece bana uyar," dedi. Pax'in dağınık saçlarını karıştırdı.

Paxton omuz silkti. "Bana uyar," dedi ağabeyini yankılayarak.

Roman ona şüpheyle bakarak, "Bir dakika," dedi.

Kadın başını geri çekti. "Ne?" Roman ona bakmaya devam edince, "Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordu.

"Sadece Stacey'le sıranı savmak istiyorsun," diye suçladı, gözlerindeki altın benekler güneş ışığında parlıyordu. "Öyle değil mi?"

Shay kendini tutamadı, sırıttı. "Öyleyse ne olmuş?" Roman'ın ellerini direksiyonu okşarken gördüğü andan beri direksiyona geçmek için can atıyordu.

"Biliyordum amına koyayım."

"Sorun nedir, Shadows?" diye mırıldandı. "Kadınlarınızı paylaşmaktan hoşlanmıyor musunuz?"

"Kesinlikle hayır," dedi, gözleri kararmıştı. Ama siyah kotunun ceplerine uzandı, arabanın anahtarını arıyordu.

Adam ceplerini yoklamaya devam ederken Shay dudaklarını birbirine bastırarak gülümsemeye karşı koydu, her geçen saniye kafası daha da karışıyordu.

"Anahtarları mı kaybettin?" Dean ona

sordu. "Daha yeni almıştım-"

"Bir şey mi arıyorsun?" Shay çizdi. Anahtarı önünde sallandırdı, metal parlak ışıktaki göz kırpiyordu.

Dean'in adamları kıkırdadı.

Roman'ın yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Seni küçük hırsız." Savaş botları kuru toprakta çıtırdarken ona doğru adım attı, yakınlığı kadının yutkunmasına neden oldu ve elini onunkinin üzerine kapatıp anahtarı onun yumruğuna hapsedti. Kadının içini ürperten o kısık, boğuk sesiyle ona, "Bir yanık görmeyi bekliyorum," dedi.

SABAHIN GEÇ SAATLERİNDE WITHEREDGE EYALETİNE VARDILAR.

Roman, The Early Bird'ün önündeki otoyolda yanlama yaptığında onu bir ışık gibi aydınlatan Shay'in yan aynasından gözlerini ayıramıyordu. O ve Paxton gülüyor, gülümsüyor ve bir şarkının sözlerini bağıra bağıra söylüyorlardı, ses o kadar yüksekti ki bas arabayı sallıyordu.

Roman, Shay'in koltuğunda dans edişini izlerken gülümsemekten kendini alamadı ve başını salladı. Evet, kesinlikle direksiyonun arkasına geçmek istiyordu.

"Ee," diye başladı Dean boğazını temizleyerek ve Roman'ın gözlerini yan aynadan ayırmasına neden oldu. Shay'den uzaklaştırdı. "Tavsiyemi dinlemek için hiç vakit kaybetmediğini duyduğuma sevindim."

Roman yan gözle amcasına baktı. "Ne tavsiyesi?"

"O'nun kaçmasına izin vermemekle ilgili," dedi Dean kurt gibi bir gülümsemeyle. Roman gözlerini kırptırdı.

"Ah, hadi ama," dedi Dean. "Yaşlı amcandan hiçbir şey saklayamazsın." "Seni duydum" diye fısıldamak için arabanın karşısına eğildi. Dik oturdu

tekrar kaşlarını salladı. "Odamın hemen dışındaydınız ve ikiniz de çok gürültü yapıyordunuz. Özellikle de birbirlerinden kesinlikle hoşlanmayan iki insan için." Yola doğru gülümsedi.

Roman ön camdan dışarı baktı. "Ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf etti. Ne *istediğini* biliyordu ve bu Shay ile bir hayattı. İkisi için de yeni bir gelecek. Ama bu, istediği şeyin burada doğru cevap olduğu anlamına gelmiyordu.

Dean gülümsemesini bıraktı ve içini çekti. "Ne dediğimi hatırla. Baban ve onun aptal kuralları hakkında. Bu kızı istiyorsan peşinden git. Hikâyenin sonu."

"*Sen olsan* ne yapardın?" Roman ona sordu. "Eğer sen olsaydın? Eğer *Bir Don* gibi biri tarafından hedef alındığını mı söylüyorsun?"

Dean'in gözlerine perili bir bakış yerleşti. Gözlerini yola dikti, boğazının elması sallanıyordu. "Onu korumak isterdim," diye itiraf etti. "Tıpkı senin gibi."

"Yani, boş ver deyip istediğini yapmazdın o zaman."

"Hikâyelerimiz farklı. Öyle hissetmeyebilirsiniz ama şu anda üstünlük sizde ve Selkie'de. Yveswich'ten çıkmak bir numaralı adımdı. Düşünecek olursanız, tüm bu güvenlik ihlali durumu ikiniz için de bir nimet. Babanızın şu anda geri dönecek bir evi yok, annenizin de öyle. Her şeye rağmen kaçmayı başardınız. İstedığınız her yere gidebilirsiniz. Dünya sizin."

Roman iç çekti. "O zaman neden öyle hissettirmiyor?" "Sadece çeneni yukarıda tut."

"Deniyorum." Roman Dean'le konuşmak istediği bir şeyi hatırlamadan önce birkaç dakika sessizlik hüküm sürdü. "Pax Yveswich'ten ayrıldıktan sonra birkaç garip olay yaşadı. Senin fikrini almayı umuyordum."

Dean kaşlarını çatı. "Nöbetler derken neyi kastediyorsun?"

"Tahliye ediyorduk, arabayı ben kullanıyordum, o iyiydi ve aniden, hiçbir yerde yokken çığlık atmaya ve kulaklarını kapatmaya başladı. *Durdurun şunu, durdurun şunu*, diyordu. Gözleri karardı, etrafındaki deride bir sürü koyu çizgi belirdi, bazı kan damarları patladı... Ödüm koptu. Öldüğünü falan sandım."

"Dalgalanma mı?" Dean tahmin etti.

"Daha önce de olmuştu ama hiç böyle bir şey olmamıştı. Çok garipti. -Ön camım kırıldı ve frenler tutmadı... Yoldan çıktık, arabadan dumanlar çıkıyordu. Birkaç gün sonra aynı şey tekrar oldu. Arbor'da bir motelde kalıyorduk - siz ortaya çıkmadan bir gün önceydi. Uzun lafın kısası, Don'un adamlarından bir grup bizi buldu ve saldırdı ve Pax, o..." Ağzı birden o kadar kurudu ki yutkunmakta zorlandı.

O adamların anısı, balon gibi patlamaları, kanlarının motele, yere sıçraması... Kahvaltısı geri gelmekle tehdit ediyordu.

"Pax ne?" Dean sordu.

"Bilmiyorum, o..." Roman titrek bir nefes aldı. "Kendini kaybetti."

Dean kaşlarını çatarak, "Koptu," diye tekrarladı.

"Evet, içinde bir şey... Bilmiyorum, *koptu*," dedi tekrar, elini *bilmiyorum* anlamında havaya kaldırarak. "Bunu tarif etmenin en iyi yolu bu. Bu... *güç, daha önce gördüğüm ya da hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu, birden patladı. Onları öldürdü,*" diye tamamladı Roman, itirafı hırıltılıydı. "Don'un adamları Paxton onları öldürdü. Her birini. Neredeyse beni ve Shay'i de öldürüyordu. Sanki buharlaştılar. Onlardan geriye biraz kan dışında neredeyse hiçbir şey kalmamıştı." Roman'ın aklına gelen en yakın karşılaştırma, Darien'in limandaki iblisin kafasını patlattığı zamandı. Ama bu *sadece* kafaydı. Paxton'ın o adamları o şekilde parçalara ayırması için gereken büyü seviyesi...

Roman bir mide bulantısı dalgasını daha yuttu.

Dean bir an için derin düşüncelere daldı. Sonra, "Ona hâlâ baskılayıcı mı veriyorsunuz?" dedi.

"Şimdi iki katı."

"Bunu nasıl kontrol edeceğini öğrenmesi gerekecek."

"Böyle bir şeyi nasıl kontrol edebilirsin ki? Tam bir çılgınlıktı. Hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Nasıl olduğunu buldun. Kendininkini kontrol etmeyi. Sen de benzer bir *olay yaşamıştın.*" Parmaklarını hava tırnakları şeklinde kıvırdı. "Bu olay olduğunda sadece on yaşıydın." Dean sanki Roman neden bahsettiğini zaten biliyormuş gibi rahatça konuşuyordu ama-

Roman'ın hiçbir şeyden haberi yoktu. "Ne zaman oldu?"

"İlk Dalgalanman. Ben orada değildim, sadece annenden ikinci elden duydum."

"Tamam, peki ne oldu?" Roman bastırdı.

Dean'in kaşları çatıldı ama açıkladı, "Görünüşe göre, bir anda çılgılık atmaya başladın, gözlerin kararmıştı, kulakların kanıyordu. O gün babanın beş adamını öldürdün ve bu tamamen bir kazaydı. Seni birkaç yıl boyunca baskılayıcı ilaçlara yatırdı ve seni onlardan çıkardığı zaman... Bir daha asla olmadı. En azından benim duyduğum kadarıyla."

Roman bunları düşünürken başı döndü. Dean'in ona ne söylediğini hatırlamaya çalıştı. Ama-

"Bunu neden hatırlamıyorum?" diye sordu.

Dean omuz silkti.

"*Hatırlıyor* musun? Roman özel olarak Sayagül'e sordu.

Sayagül dikkatle dinliyordu, ejderha da en az Roman kadar şaşkındı.

"*Hayır*," dedi.

"Herhangi bir baskılayıcı ilaç aldığımı da hatırlamıyorum."

"Bazen zihin bir şeyleri gömer," dedi Dean. "Seni korumak için. Bu bir savunma mekanizmasıdır. Bu yüzden hatırlayamıyor olabilirsin."

Roman yan aynaya baktı. Arkalarındaki arabada Paxton'ın silüetine, kulaktan kulağa sırttan çocuğa.

Paxton'ın zihni son birkaç günün olaylarını gömecek miydi? Roman'ın yaptığı gibi onu korumak için mi? Yoksa hayatının geri kalanında yaptığı şey peşini bırakmayacak mıydı?

"Merak etme," dedi Dean, dikiz aynasını düzeltmek için uzanırken, kendi dikkati de yansımadaki Pax'e kaymıştı. "Senin onun yaşındayken sahip olduğundan çok daha iyi bir destek ağına sahip."

Roman dudağını çiğneyerek Dean'in sözünü ettiği gömülü anıları beyinde aradı ama bir şey bulamadı.

Dean bir süre sonra, "Her neyse," diye söze başladı. "Sence şimdi bana anlatmak yeterince güvenli mi? Yveswich'te gerçekten neler oldu?"

Roman dün gece Dean'e anlatma konusunda dalıp gittiğinde bunu zaten düşünmüştü. Ona güvenebileceklerini biliyordu ama daha çok kendisinin olmayan bir hikâyeyi -Darien'in ve Loren'in- anlatma fikri onu tereddüde düşürmüştü.

Ama içini çekti ve "Önümüzde uzun bir yol olması iyi bir şey," dedi. Bardak tutucusundan su şişesini aldı, kapağını çevirip çıkardı ve bir yudum aldı. Çenesindeki bir damla suyu sildi ve ekledi, "Bu biraz zaman alacak."

MENEKŞENİN EVİ

YVESWİ CH, KER EYALETİ

MAX, EV'DEKİ YATAĞINDAN ÇIKTIĞINDA KUŞLUK VAKTIYDI.

Menekşe rengindeydi ama gökyüzünün siyahlığından gece yarısı olduğunu düşünebilirdiniz. Sadece yedi saat kadar uyumuştı ama bu kısa süre içinde karanlık sadece yayılmakla kalmamış, derinleşmişti de.

Dallas hâlâ kütük kesiyordu, yanakları salyayla kaplıydı. Dal'ı ve onun saçma uyku programını bildiğime göre, en az bir saat daha uyuyamayacaktı. Max'e gelince, acilen kahveye ihtiyacı vardı. Ve eğer burnu yalan söylemiyorsa, mutfakta taze bir demlik bulabilirdi. Yatak odasının kapısını açtı ve hantalca dışarı çıktı.

Raina ve Silas kahvaltı hazırlıyorlardı. Etraftaki tüm ışıklar yanıyordu ama yine de çok karanlıktı. Ürkütücüydü, sanki Boşluk bulabildiği her çatlaktan içeri sızarak şehrin son ışığını da yutuyordu.

Dün gece geldiklerinde, Sylphen herkesin uyuması için misafir odaları bulmadan önce onlara evi hızlıca gezdirmişti. Ev çok büyük olsa da, gruplarındaki birkaç kişi oturma odalarındaki kanepelerde yatmak zorunda kalmıştı. Raina ve ailesi çok misafirperverdi ve dün gece Kara Pazar'daki aptallığıyla neredeyse hepsinin ölümüne sebep olan Azrail'le olan dostlukları sayesinde bunu başarmışlardı.

Yine de burada olmak... hâlâ elektriği ve çalışan bir büyü sistemi olan bir yerde... *güvenli* bir yerde... Max, Malakai'yi yaptığı hatalar için affedebileceğini düşündü, sadece bu seferlik.

"Günaydın," dedi Max mermer kaplı adadaki tabureye kayarken. Mutfak tıpkı evin geri kalanı gibi büyük, güzel ve aydınlıktı. Max sadece normal bir günde nasıl görüneceğini hayal edebiliyordu.

Gün ışığı neredeyse her duvarı kaplayan pencerelerden içeri süzülüyordu. Güneş ona hayal gücünün bir ürünü gibi gelmeye başlamıştı.

Raina ona bir gülümseme attı. "Günaydın. İyi uyudun mu?"

"Harikaydı." Rüya bile görmemişti, o kadar yorgundu. Ama gözlerini açtığında, nerede olduğunu ve buraya nasıl geldiklerini hatırlaması uzun zaman almıştı. Yarı uykudayken Yveswich'te sıkışıp kalmak zihninin kurduğu korkunç bir kâbus gibi gelmişti ama tamamen uyanıp bunun aslında bir kâbus *olmadığını*, çok ama çok gerçek olduğunu fark ettiğinde...

Yataktan çıkmak istememişti. Bu kesindi.

Silas, "Sana kahve getireyim mi?" dedi. Raina'nın kardeşiydi, kısa saçları aynı nadir gümüş tonundaydı. Max'in tahminine göre ikisi de yirmili yaşların sonundaydı. Raina'nın üçüncüsü Charlotte da öyle. Sylphen'ler küçük bir topluluktı; sadece üç kişilerdi.

"Evet, lütfen," dedi Max.

"Krema ve şeker?" Buzdolabının yanındaki dolaptan bir fincan aldı. "Evet, lütfen," dedi tekrar.

Parke zemindeki ayak sesleri Max'in dikkatini koridora doğru çekti. Jewels ve Travis bu tarafa doğru gidiyorlardı, ikisi de sersemlemişti, ilki esnemesini bastırmak için elini ağzına götürmüştü. Beyaz yarasa Tanıdığı Critter onun omzunda oturuyordu.

Max Travis'in yüzündeki kesikleri taradı ve yüzünü buruşturdu.

Travis kaşlarını çatı. "O kadar kötü mü?" Max'in yanındaki sandalyeye kaydı, Jewels da Travis'in diğer tarafındakine yerleşti.

"Delaney'nin yüzüne *bir* bardak mı yoksa on bardak mı kırdığını söyledin?"

Jewels kıs kıs güldü. Critter onun omzundan atladı ve meyve kasesine, içindeki mızlara doğru yürüdü. Yarasa bir kanadıyla işaret edince Jewels bir muz kaptı ve kabuğunu soydu. "*O kadar* da kötü değil, Max." Soyma işleminin ortasında durakladı ve parmak uçlarını Travis'in alnındaki bir yaranın üzerinde gezdirdi, en derin yaranın üzerinde. Travis kızardı. Vay canına, bunu gerçekten sevmişti, değil mi? Bu bir ilkti. "Birkaç gün içinde iyileşir," diye ekledi. Muzdan bir parça kopardı ve Critter'a yedirdi.

"Birkaç günden bahsetmişken," diye başladı Max iç çekerek. Önüne bir fincan sıcak kahve koyan Silas'a teşekkür eder gibi bir şeyler mırıldandı. "Şu ışık gücün var ya," dedi, tezgahdaki yemekleri tabaklara paylaştırırken omzunun üzerinden ona b a k a n Raina'ya hitaben. "Bu karanlığın içini görecektir kadar güçlü mü?" Eliyle dışarıyı işaret etti.

doğüstü siyah örtü şehri durmaksızın yutuyordu ve kahvesinden bir yudum aldı. İçine yayılan sıcaklık damarlarındaki buzu çözdü. Fırın tam kapasite çalışsa bile hava cehennem gibi soğuktu.

Raina başını salladı. "Hayır, maalesef değil. İlk denediğimiz şey buydu. Tahliye sırasında aradığımız bazı arkadaşlarımız vardı, bu yüzden onları aramak için Güney Finans Bölgesi'ne gitmeyi denedik ama-" Tıpkı saçları gibi gümüş rengi olan gözleri duygularla doldu. "Hiç şans yok," diye bitirdi sözlerini hüzünlü bir gülümsemeyle.

"İşe yarasa bile," diye ekledi Silas, "ışığı o kadar uzun süre dayanmıyor. Çok çabuk tükeniyor."

"Sende de var mı?" Max ona sordu. "Şu ışık olayı mı?"

"Hayır, hepsi Raina'da var. Özel olan o," dedi Max göz kırparak. Kız kardeşi yumuşak, gönülsüz bir kahkaha attı. "Kahve?" diye sordu Travis ve Jewels'a.

"Lütfen," dediler.

Max hayal kırıklığına uğradığını belli etmemeye çalıştı. Raina'nın ışığı onlara Boşluk'tan sızan karanlıkta görmelerini sağlayacak bir yol verseydi, daha uzun süre hayatta kalma şansları olabilirdi. Ama-

Aslında bu muhtemelen hüsnü kuruntuydu. Karanlık hakimiyeti ele geçirdiğinde, Yveswich'in tüm oksijeninin emilmesi uzun sürmeyecekti. Yani, her iki durumda da.

Onlar ölü etlerdi.

Silas Travis ve Jewels'a kahve doldurmayı bitirdikten kısa bir süre sonra grubun geri kalanı da onlara katıldı; Max'i şaşırtan bir şekilde, koridorda Raina'nın pijamalarıyla sendeleyerek yürüyen, bakır rengi saçları fare yuvası gibi olan Dallas da buna dahildi. Malakai ve Aspen en son katılanlardı, ilki perişan görünüyordu ama sağlık açısından daha iyiydi. Tüm eşyaları çamaşırhanede olduğu için üzerinde ödünç aldığı bir tişört ve bir çift eşofman vardı, ilki ona çok küçük geliyordu. Malakai kahve cezvesine doğru ilerlerken Travis, "Hey-hey, sık kafalı," dedi. Travis ellerini ağzına götürdü ve tekrarladı, "Hey, sık kafalı!"

Malakai omzunun üzerinden homurdandı, orada tünemiş olan Yaratık da aynısını yaptı.

Travis, "Meme uçların görünüyor. Sadece bilmen gerektiğini düşündüm."

Azrail ona sadece orta parmağını gösterdi.

Herkes yemek için adaya ve mutfak masasına oturdu. Scarlet bir battaniyeye sarınmış, dün gece kanala düştüğü için hâlâ tepeden tırnağa titriyordu. Solgun görünüyordu. Saçları bile, her zamanki gibi tel teldi.

sıcak, daha soğuk görünüyordu. Kül rengi, neredeyse. Magenta iyiydi ama her zamanki gibi sessizdi. Scarlet'e yakın duruyordu, başkalarının yanında hep utangaçtı.

"Ee," diye söze başladı Travis, bir lokma tost çiğnerken sözcükler boğuklaşıyordu. "Bir çıkış yolu aramak için aşağıya indiğinizi söylemişsiniz. Nekropol'ü de denediniz mi?" Nekropol, Yveswich sokaklarının altında yer alan ve *Ölüler Şehri* olarak da bilinen eski, yıkık dökük bir şehirdi. Max bunu Kylar'ın kendisine söylediğini hatırlıyordu. Artık canavarlar tarafından istila edilmiş eski bir turistik yerd.

Raina başını salladı. "Denedik ama girişlerden ikisi gölgelerle kaplıydı ve bulduğumuz tek giriş de çökmüştü."

"Şelaleleri denemeye ne dersiniz?" Travis'in sorusu Max ve Dominic'e yönelikti, çelik mavisi gözleri onların arasında gidip geliyordu.

Ama Meleğin kaşları çatıldı; bu konuşma sırasında orada bulunmamıştı. "Ne demek istiyorsun?"

Jewels araya girdi. "Travis ve ben dün gece onlar hakkında konuşuyorduk. Roman'ın Perde'nin şelaleler gibi sürekli hareket halinde olan yerlerde inceldiğinden bahsettiğini söyledi. Görünüşe göre, boyutların karışması onları portallara dönüştürüyor."

"Peçe mi?" Charlotte ve Silas yankılandılar. Max kaskatı kesildi. Dallas da öyle.

Travis'in ise yüzü bir aydınlanmayla yumuşadı. "Aman Tanrım," diye nefes aldı. "Bilmiyorsun."

"Neyi bilmediğimi?" Silas sordu.

Max konuştu. "Bu bir portal," dedi. "Gölge boyutlar arası bir portaldan Ruh Terra'ya geliyor." Boş ver, nasıl olsa hepsi ölecekti. Bu insanlar en azından onları neyin yok etmek üzere olduğunu bilmeyi ve anlamayı hak ediyorlardı.

"Ruh Terra mı?" Raina tekrarladı. "Ben onun-" "Bir efsane mi?" Max sordu. "Bir masal mı? Biz de öyle sanıyorduk." "Yani Peçe gerçek mi?" Charlotte sordu.

Max başını salladı. "Peçe gerçek." Kız kardeşinin onu izlediğini hissedebiliyordu.

Magenta'nın da.

Magenta, Ilevyn'deki Maya'ya bir şeyler fısıldadı.

Raina, "Siz bunu nereden biliyorsunuz?" dedi.

Max, Travis ile göz teması kurdu. Sonra Jewels, Aspen. Malakai karnını doyurmakla o kadar meşguldü ki, konuşulanların tek kelimesini bile duymuyor gibiydi.

Yaratık, Critter'dan çaldığı muza yüksek sesle vuruyordu.

Travis dedi ki, "Bir arkadaşımız var-"

"Kimin babası Filo için çalışıyor," diye araya girdi Max. Dallas ona minnettar bir bakış fırlattı. "Ondan duyduk. İmparator halkın öfkesini ve paniğini önlemeye çalışıyor, bu yüzden sadece Filo'yu bilgilendirmeyi tercih etti. Anladığımız kadarıyla iletişimi kesmelerinin nedeni de bu."

"Yani..." dedi Travis, eski konularına geri dönerek. "Şelaleler." Kahvesinden bir yudum aldı. "Düşünceleriniz?"

Max çoktan başını sallamaya başlamıştı. "İşe yaramaz. Nereye gittikleri hakkında hiçbir fikrimiz yok, bu bir kumar olur. Ve eğer kendimizi Ruh Terra'da bulursak, nefes alamayız."

Bundan sonra konuşma çok uzun sürmedi, kimse ağzından kaçırıp söylememesi gereken bir şey söylemek istemiyordu. Loren ve Darien hakkında. Kuyu hakkında. Akla gelen diğer soruları Max cevapladı ve cevaplarını kısa tuttu. Doğrudan.

Herkes yemeğini bitirip Raina, Charlotte ve Silas'ın ortalığı toplamasına yardım etmeye başladığında Dallas oturma odasına gidip duvarda asılı duran cam vitrinlere baktı. Camın arkasına sıkıştırılmış, bazıları gümüş tüylü, bazıları beyaz ya da altın rengi olan etkileyici kanat çiftleri vardı.

"Bunlar da ne?" Dallas sordu. Omzunun üzerinden, Charlotte'la birlikte bulaşık makinesini doldurmakta olan Raina'ya baktı. "Filo kanatları mı?"

Raina başını salladı. "Evet. Eskiden filo için çalışırdım." Dominic, "Asker olarak mı?" dedi.

"Hayır. Tasarımcı olarak."

Dallas'ın kaşları kalktı. "Bekle, kanatlarını sen mi *yaptın*?"

Raina gururla gülümsedi. "Yaptım ve kurdum. Hepsini değil elbette ama baş tasarımcılarından biriydim." Bulaşık makinesinin çekmecelerini yerleştirip çalıştırırken bardaklar şingirdadı.

Dallas bakışlarını tekrar kanatlara kaydırdı. "Bu onları nasıl çıkaracağını da bildiğin anlamına mı geliyor?" diye sordu sessizce. Kızın boğazı düğümlenince, Max cevap verirken kendi boğazının da düğümlendiğini fark etti.

Bunu gerçekten yapıyordu, değil mi?

Raina, Dallas'ın sırtına bağlanmış olan yok edilmiş kanatları inceledi. Bakışlarında empati vardı. "Evet. Onları takıp çıkarabilirim."

Bir an için Dallas gerçekten sessizleşti. Düşüncelere daldı. Sonra derin bir nefes aldı ve Raina'ya döndü. "Benimkini çıkarmanı istiyorum."

KANEPENİN MINDERLERİ ÇÖKTÜ VE MAX DÜŞÜNCELERİNDEN SIYRILDI.

Travis kendini onun yanına attı.

"Rahatlamalısın dostum," dedi Travis bir kolunu kanepenin arkasına atarken.

Max denedi ama dizleri zıplıyordu ve Raina ile Charlotte'un Dallas'ı getirdikleri odadan gelen en ufak sesi bile dinlemekten kendini alamıyordu. Travis gelene kadar burada bir tek o vardı, diğerleri başka odalara gitmiş, Max'i kara kara düşünmek için yalnız bırakmışlardı.

Travis devam etti, "İnvaziv bir şey bile yapmıyorlar. Onun ameliyatının yakınından bile geçiyor."

Max iç çekti. "Biliyorum, sadece... elimde değil." Raina'nın yaptığı tek şey kanatları dışarıdan çıkarmaktı; Travis'in söylediği gibi invaziv bir şey değildi. Doktorların ve Şifacıların onu ameliyata aldığı Dal'ınki gibi bir şey değil. Bunu atlatmak için ihtiyacı olan tek şey birkaç ağrı kesiciydi.

Hızlı, basit ve kolay.

Yine de Max kıpırdanmadan duramıyordu.

Endişelerine rağmen, bunu yaptığı için Dallas'la gurur duyuyordu. O kanatlar artık onun için bir yükten başka bir şey değildi. Onu havaya uçuramayacak kadar tahrip olmuşlardı. Ve Angelthene'e geri dönmeyi başarmış olsalar bile, orada onları söktürmesi ya da tamir ettirmesi gerekecekti.

Başını kaldırdığında Maya'nın odaya girdiğini gördü, battaniye hâlâ omuzlarına sıkıca sarılıydı.

"Seninle konuşabilir miyim?" dedi sessizce. Sorusu Max içindi.

Hâlâ biraz buruk hissediyordu ama ona "Elbette" dedi.

Travis kalkıp gitti ve ikisini yalnız bıraktı. Bir zamanlar kardeş olan ikili şimdi yabancıydı.

Max Maya'nın konuşmasını bekledi.

"Sana teşekkür etmek istiyorum," diye başladı Maya.

Zıplayan dizi durdu. "Ne için?" "Beni

kurtarmak için kanala daldığın için."

"Sen benim kız kardeşimsin," dedi Max. Bunun üzerine gözleri yumuşadı. "Ben zaten senin ölümünü bir kez yaşadım." Boğazını temizledi ve "Seni tekrar kaybetmek istemedim," diye boğuk bir ses çıkardı.

Garip bir sessizlik çöktü. Odanın iki tarafından birbirlerine bakıyorlardı, ikisi de konuşmuyordu.

Max oturduğu kanepenin karşısındaki diğer kanepeyi işaret ederek bu sessizliği bozdu. "Neden oturmuyorsun?"

Uzun bir süre, sanki vereceği karar ölüm kalım meselesiymiş gibi kanepeye baktı.

"Isırmaz," dedi adam.

Kadın biraz gülümsedi, sonra oturdu ve battaniyeyi bacaklarının etrafına doladı. "Sana bir özür borçluyum," diye başladı. "Hatırladığın gibi bir kız kardeş olmadığımı biliyorum ama... o tesiste olmak... beni değiştirdi. Oradan çıkacağımı hiç düşünmemiştim, Max." Bakışlarını indirdi. "Ve sonunda çıktığımda... beklediğim son şey seni tekrar göreceğim kadar uzun yaşamaktı."

Max onun sözlerini sindirmek için bir an durmak zorunda kaldı.

Maya özür diliyordu. *Gerçekten* özür diliyordu.

Belki... belki sonunda aralarında her şey daha iyi olabilirdi. Hayatın eskiden nasıl olduğuna geri dönebilir. En azından yaşamak zorunda oldukları son iki gün için.

"Ne düşündün?" diye sordu ona. "Beni gördüğünde yani." "Şaşırdım.

Ve mutluydum."

"Mutlu muydun?"

"Elbette," dedi, sanki çok açık olması gerekiyormuş gibi. "Sen benim kardeşimsin, Max. Seni gördüğüme elbette sevinirdim."

Adam yutkundu. "Teşekkür ederim," dedi. "Özür için. Ve benimle konuşmak için zaman ayırdığın için."

Battaniyenin üzerindeki bir ipliği karıştırdı. "Sence yeni bir başlangıç yapabilir miyiz?" diye fısıldadı.

Adamın ağzını bir gülümseme kapladı ve o da buna kendi gülümsemesiyle karşılık verdi. Ona gerçekten kız kardeşi olduğunu hatırlatan türden bir gülümsemeydi bu. Bu gerçekten Maya 'MJ' Reacher'dı. "Evet," dedi. "Sanırım yeni bir başlangıç yapabiliriz. Yeniden Maya olmaya hazır mısınız?"

Başını salladı. "Evet. Sanırım yeniden Maya olmaya hazırım." Gülümsemesi genişledi. "Tekrar hoş geldin, kardeşim."

Kadın kıs kıs güldü. "Teşekkürler." Ellerini ısıtmak için battaniyeye gömdü. "Babamı artık hiç görüyor musun?"

Gülümsemesi soldu. "Hiç görmüyorum." "Peki... annemi?"

Ne söylemesi gerektiğini düşündü ve "O hiç değişmedi" demekle yetindi.

MJ'in ağzında beliren yarım gülümseme hüznle doluydu. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Hep öyle olmasını ummuşlardı - gizlice ve sessizce annelerinin bir gün işleri yoluna koyacağını ummuşlardı. Temizlenmesini. Hayatını ve çocuklarıyla ilişkisini düzeltmesini. O karavan parkındaki domuz ahır gibi eve girdiği ve annesinin kendi ağzından Maya'yı para karşılığında sattığını öğrendiği gün bu konudaki tüm umutlarını yitirmişti. İçki ve uyuşturucuya harcadığı para.

Yine de bunu kız kardeşine söylemeyecekti. Şimdi söyleyemezdi. Bugün söylemeyecekti.

Bir kapının açılma sesi onu dik oturttu ve koridora doğru baktırdı. Dallas'ın bulunduğu odaya doğru.

Yerde yavaş ayak sesleri.

Sonra Dallas göründü, Raina ve Charlotte da yanında. Dallas'ın kehribar rengi gözleri Max'inkilerle buluştuğu anda gülümsedi ve dikkatle dönerek ona kanatsız sırtını gösterdi.

Dönmeyi bıraktığında gülümsemesi soldu. "Nasıl görünüyorum?" Eski haline dönmüştü ama bir şekilde daha da iyiydi. Daha hafif görünüyordu ve Max bunun kanatlarının ağırlığıyla hiçbir ilgisi olmadığını, her şeyin kontrolcü ebeveynleriyle ilgili olduğunu biliyordu.

Bugün kanatlarından çok daha fazlasını üzerinden atmıştı.

Max gülümsedi. "Senin gibi," dedi ona.

Dallas da gülümsedi.

OcEANA

ANGELTHENE, W EYALETİİ THEREDGE

ŞİDDETLİ YAĞIŞ, PENCERELERİN ÖTESİNDEKİ DÜNYAYI

Darien'in arabası bulanık bir suluboya tablosuna dönüştü.

Oceana semtinde, Erasmus ve Helia Sophronia'ya ait konağın önüne park ettiklerinde Loren kıpırdamadan oturmak için elinden geleni yaptı. Ama Roark geç kalmıştı. Diğer ebeveynlerine gelince, onlardan da hiçbir iz yoktu.

Darien kaloriferi çalıştırıp havalandırma deliklerini kendisine bakacak şekilde açana kadar ne kadar üşüdüğünü fark etmemişti. "Teşekkür ederim," dedi, kaskatı kesilmiş, titreyen parmaklarını havalandırma deliklerine bastırarak. Buz sarkıtları gibi hissediyorlardı.

"Ceketimi ister misin?" Adam çoktan fermuara uzanmıştı, ceketini onun için çıkarmaya hazırdı. Altında sadece siyah bir tişört vardı.

Dışarı çıkar çıkmaz sırlıslık olacaktı, bu yüzden ona "Ben iyiyim" dedi.

Ama Darien endişeli görünüyordu. "Eğer istediğine karar verirsen, bana söylemekten çekinme. Üşümem konusunda da endişelenme. Anlaştık mı?"

Kız başını salladı. "Anlaştık."

Bir on beş dakika daha geçti ve Roark'tan hâlâ bir iz yoktu.

Gittikçe daha da endişeleniyordu. Adam gelmeyecek miydi?

Darien kapısını açtı, yağmurlu ve temiz hava arabanın içine doldu ve saçlarının koyu renk buklelerini okşadı. "Hadi gidip kapıyı deneyelim, bebeğim," dedi.

Onu takip ederek ıslak ve su birikintili ön merdivenlerden çıktı, yağmur saçlarını ıslatıyordu. Darien'in hemen yanında, arabanın barınağının altında durdu.

dövmeli yumruğunu ön kapıya vururken, burada en son birlikte oldukları zamanı hatırlıyordu. Bir kere. İki kez. Üç kez.

Cevap yok.

Yoldaki su birikintilerinden tekerlekler sıçradı. Loren gözlerini kısarak omzunun üzerinden baktı ve beyaz bir spor arabanın Darien'in evinin arkasına yanaştığını gördü.

Bu Roark'tı.

Sürücü kapısı açıldı. Bir şemsiye açarak dışarı çıktı.

Loren kapüşonunu yukarı çekti ve onu kaldırımında karşılamak için kaygan basamaklardan dikkatle indi, Darien her adımda onu gölgeliyordu.

"Geciktiğim için özür dilerim," dedi Roark, kehribar rengi gözleri aralarında gidip gelirken. "Mekânı bulmakta biraz zorlandım."

"Sorun değil," dedi Loren, aynı anda Darien de "Merak etme," dedi.

Roark şemsiyesini geriye doğru eğdi ve yağmurun altında gözlerini kısarak eski arkadaşlarının yaşadığı konağa baktı. "Evdeler mi?"

"Pek öyle görünmüyor," dedi Darien. Gözlerindeki ışığı kırıştırdı ve ön girişi taradı. "Auraları soğuk. Günlerdir buraya kimse gelmemiş gibi görünüyor."

Loren bir iç çekişi bastırdı. Cevap almak buraya kadarmış.

Birdenbire dünya yağmurdan ıslanmış bir atlıkarınca gibi dönmeye başladı ve neredeyse Darien'e doğru düştü, parmakları denge için ceketinin kollarına yapıştı.

"Bebeğim, neler oluyor?" Darien güçlü bir kolla onun beline sarıldı ve gözlerini kırıştıtararak karanlığı uzaklaştırdı. "Sen iyi misin?" Çenesini yukarı kaldırdı, endişeyle dolup taşan gözleri yüzünde gezindi.

"Evet, sadece-" Gözlerini hızla kırıştırdı ama dünya yerinde durmuyordu ve Darien'in bir yerine üçünü görüyordu. "Baş ağrısı ya da onun gibi bir şey."

Darien ikna olmamıştı. Vücudunu, düşmesi halinde onu yakalamasını kolaylaştıracak şekilde eğerek, kızın elini kendi elinin içine aldı ve sol kolunun her iki kolunu da yukarı çekti - yağmur ceketini ve altına giydiği bebek mavisi uzun kollu ceket.

Bileğinin iç tarafındaki Caliginous on Silverway dövmesinin içinden geçen beyaz ışık damlasını gördüğü anda dişlerini sıktı ve "Siktir," diye mırıldandı.

"Belki kapüşonumu çıkarırsam yağmurun faydası olur?" Loren nefesi kesilmiş bir halde önerdi.

"Yeterince iyi olmaz bebeğim," dedi, çenesindeki bir kas sıkarken tik tak ediyordu. "Ayrıca donuyorsun." Ceketinin fermuarını açtı ve onu kucakladı. Kadın kollarını adamın etrafına doladı -ceketinin siperinin altına- ve yanağını adamın sıcak, sert göğsüne yasladı. Gözlerini kapadı ve dünya dönmeye devam ederken onun kalbinin kendisine doğru düzenli bir şekilde attığını hissetmeye odaklandı. Bu kalp atışı kendisinininkinden çok daha güçlüydü.

Bunu fark ettiğinden daha fazla özlemişti. Ona yakın olmak neredeyse dönen başını ve zayıf, çırpınan kalbini unutmaya yetiyordu.

Lütfen atmayı bırakma, diye yalvardı kalbine. *Onu hâlâ kurtarmak zorundayım.*

"Hatırlar mısın bilmem," diye başladı Roark, "ama sen Yveswich'e gitmeden önce son konuştuğumuzda Lucent Enterprises'da bir oda inşa edildiğinden bahsetmiştim."

"Evet, hatırlıyorum," dedi Darien, elleri onun sırtını rahatlatıcı daireler çizerek ovarken sesinde bir umut notası vardı. "Hazır mı?"

"Son rötuşları yeni bitirdiler. Eğer seni büyülememe izin verirsen, seni içeri sokabilirim, böylece tedavi olabilir."

"Ne kadar riskli?" Darien'in derin ve davetkâr sesi göğsünden onunkine doğru gürleyerek, soğuk ve yağmurla ilgisi olmayan bir nedenden ötürü kadının ürpermesine neden oldu.

"Bulunduğu kanat yeni yenilendi ve henüz kullanıma açık değil. Herhangi bir kamera yok ama binadaki diğerlerinin maskelenmesi gerekecek ve korkarım bu benim yeteneklerimin ötesinde."

"Sorun değil," dedi Darien telefonunu çıkarırken, bir eliyle yazarken diğer kolunu Loren'in beline sımsıkı doladı.

Bir arama yaptığında, çalan hat Loren'in kapüşonundaki yağmurun uğultusundan zar zor duyuluyordu, Loren Roark'la göz teması kurdu. Roark'ı anlamak genellikle imkânsızdı ama şu anda onun... endişeli görüldüğüne yemin edebilirdi. Kızının iyiliğini gerçekten önemseyen bir baba.

"Kylar," dedi Darien arkadaşı telefonu açarken. "Bize bir iyilik yapmanı istiyorum."

DARIEN KOLLARINI LOREN'E ARKADAN DOLAYARAK, ONUN

Roark, Lucent Enterprises'daki ters odanın kapısının yanındaki dokunmatik ekrandaki düğmelere basarken, onu sıcak tutmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

İçinde durdukları koridor beyazın kör edici bir tonuna boyanmıştı, hava o kadar soğuktu ki bir buzdolabının içinde duruyor olabiliyorlardı. Darien ve onun aptalca yüksek vücut ısısı için bile hava buz gibiydi.

Roark'ın sözüne sadık kalarak, etrafta onlardan başka kimse yoktu, duvarlara monte edilmiş kameralar da yoktu. Kylar devasa binada ilerlerken onlara ayak uydurmuş, koridordan koridora, merdiven boşluğundan merdiven boşluğuna geçerken güvenlik kasetlerini gizlemişti. Cazibeler kameralarda işe yaramıyordu, bu yüzden yayınları maskeleyerek tek seçenekleriydi.

Ondan ne kadar saklamaya çalışsa da Loren hâlâ o kadar şiddetli titriyordu ki dişlerinin takırdadığını duyabiliyordu. Erasmus'un evinin önünde neredeyse bayılacağından beri titremesi hiç durmamıştı. Ve şimdi yalınayak olduğu ve üzerinde Roark'ın koridorun karşısındaki odadan aldığı iki parçalı beyaz mayodan başka bir şey olmadığı için daha da kötüleşiyordu. Darien onun için o kadar endişeleniyordu ki bayılacakmış gibi hissediyordu.

Roark, "En son bunlardan birini giydiğinde hangi renkleri kullandığını hatırlıyor musun?" dedi. Ekrana bastığında düğmeler bip sesi çıkardı.

"Siyah ve gri hariç hepsi," diye cevap verdi ve ısıtmak için ellerini Loren'in kollarında aşağı yukarı gezdirdi. Teni buz gibiydi ve ürpertiden çakıl taşları gibi olmuştu.

Roark ekranda bir renk çarkı açtı ve gökkuşağı seçeneğinden ayrı kendi çarkı olan siyah ve gri dışındaki her rengi etkinleştirdi. Bu özel çark, grinin açık bir tonuyla başlayıp en koyu siyahla biten bir degradeden oluşuyordu. Darien bu tonlardan kaç tanesinin aurasını oluşturduğunu ancak hayal edebilirdi. İç benliğine bakma şansı olsaydı muhtemelen göreceği şey karanlık ve çirkin bir karmaşaydı.

"Siyah ve gri çarkı kim kullanıyor?" Loren sordu, dişleri o kadar sert takırdıyordu ki onu zar zor anlayabildi. Ona yardım etmek için çaresizce kollarını onun etrafında sıktı ve onu kendine yakın tuttu. Kadın kollarına tutunarak ona yaslandı.

"Gölge ve ölüm büyüsüne sahip insanlar," diye yanıtladı Roark.

Darien çenesini Loren'in başının üstüne dayarken sırtarak, "Benim gibi insanlar," dedi. "Değil mi?"

"Sende kara büyü var mı?" Roark ona sordu.

"Elbette var."

"İki tekerleği de aynı anda çalıştırmak mümkün mü?" Loren babasına sordu.

"Mümkün," dedi Roark, Loren'in neden sorduğunu merak eder gibi bir sesle. "Ama siyah ya da gri istemezsin Loren. Bunlar sende olanın tam tersi. Auranız hafif ve iyileştirici. Eğer siyahı aktive edersek, büyük ihtimalle..." Gözleri Darien'e doğru kayd ve bir an tereddüt ettikten sonra, "Bunun iyi olacağını sanmıyorum diyelim," diyerek karar verdi. Bir düğmeye daha bastı ve oda canlandı.

İçeride ışıklar yandı ve gökkuşağının her tonundan küçük sihir küreleri ateşböcekleri gibi uçuşarak göz kırptı. Su damlacıkları havada titreşmeye başladı, tavandan yere ve yerden tavana doğru akıyordu.

Roark, "Tüm mücevherler çıkarılsın," diye talimat verdi.

Darien Loren'in saçlarını bir omzuna doğru kayd ve kolyelerini çözdü -Tılsım ve güneş tılsımı. Onları saklamak için ceketinin cebine koydu. Tılsımlı bileziğini kendisi çıkardı ve onu da cebine koydu.

"Eldivenin var mı?" diye sordu Roark.

"Eldiven mi? Ne için?"

"Kanal dövmeleeri var."

Loren ellerini uzatarak Roark'a avuç içlerindeki güneş ve ay dövmeleerini gösterdi. Roark hiçbir yorum yapmadı, hiç şaşırmadığını gösterdi.

"Bir dakika." Mayoyu bulduğu odaya doğru ilerledi ve bir süre sonra bileklerine kadar uzanan bir çift beyaz saten eldivenle geri döndü. Onları Loren'e verdi ve o da giydi.

Darien kapıyı iterek açtı ve Loren içeri girerken kapıyı tuttu, çıplak ayakları banyodaki narenciye yağı kokulu ılık suyun içinde sıçradı. Oda Yveswich'tekinin aynısıydı ve ortasında yüzen bir cam masa vardı.

"Seni yukarı kaldırmamı ister misin?" diye seslendi kadın masanın yüksekliğini ölçerken.

"Hayır, sanırım ben iyiyim," dedi. Ellerini camın üzerine koydu ve kendini yukarı çekti.

Sırt üstü yatar yatmaz, saçları kalın camın kenarına dökülürken, Darien kapıyı kapattı.

Tedavi gördüğü süre boyunca pencereden onu izledi. Kız arkadaşını orada öylece yatarken, gözleri kapalı ve bedeni hareketsiz bir şekilde görmek bir sürü kötü anıyı geri getirdi. Boğazı sanki bir el onu sıkıyormuş gibi daraldı ve kalbi çarpmaya başladı, tıpkı bunun gibi bir odada onunla birlikte olduğu son zamanlardan birini hatırladı; masaya yumruğunu vuruyor ve ona geri dönmesi için çığlık atıyordu.

"Git, Haydut-lütfen!" diye haykırmıştı kalbi göğsünde çatlarken.

"Onu eve getir!"

'UYAN. UYAN. S.KTİR. UUUUUPPPPPP!

Gözleri kapandı. Derin, sakinleştirici bir nefes çekti.

"Isındın mı?" Roark sordu.

Darien gözlerini Loren'den ayırdığında Roark'ın onu izlediğini gördü. "Venom yoksunluğu aslında," dedi. Muhtemelen kız arkadaşının babasına itiraf etmek doğru bir şey değildi, özellikle de bir gün söz konusu kız arkadaşınızla evlenmek istediğinizde, ama ağzından kaçırılmıştı.

"Loren biliyor mu?" Roark sordu, bakışları Darien'in alnında diken diken olduğunu hissettiği boncuk boncuk terlere kaydı. Bu semptomların geride kalmasını ve yeniden kendisi gibi hissetmeyi bekleyemezdi.

"Dün onunla konuştum. İşyerine uğradık ve benim gibi insanlara yardımcı olması gereken bir tonik aldı." Erasmus'un konağına gitmeden önce Mordred ve Penelope'nin evine uğrayacak kadar bile zamanları olmamıştı ama o uğramakta ısrar etmişti. Bir doz almıştı ama Loren eski haline dönmesinin yaklaşık üç gün süreceğini söylemişti.

Roark, "Doğal iyileşme konusunda mükemmeldir," dedi. "Seni kendi başına savaştığından daha hızlı bir şekilde eski haline döndürecek ve nüksetme ihtimalini de azaltacak."

Darien cevap vermedi. Sadece Loren'i izlemeye devam etti, o kötü anılar bir kez daha su yüzüne çıktıkça nefesleri daralıyordu-

"Hangi gündesin?"

"Pardon?" Darien sordu. Dikkatini Loren'den ayırmak için tüm iradesini kullanması gerekti.

"Venom'u bırakalı kaç gün oldu?"

"Umm..." Yumuşak, esprisiz bir kahkaha attı ve itiraf etti, "Bir. Dün öğleden sonra pes ettim ve bir vuruş yaptım. Bu onunla konuşmadan önceydi."

Birkaç dakika sessizlik oldu.

Darien, "Polisler son birkaç gün içinde meydana gelen birkaç cinayetten Venom'un sorumlu olduğunu düşünüyor," diye söze girdi.

Roark'ın kaşları çatıldı. "Bunları biliyor musun?"

"Dün gece Dedektif Finn Solace ile konuştum. Bana Yveswich'te olanlar hakkında bir şey bilip bilmediğimi sormaya çalıştı. Kişisel görüşü, bu yeni virüsün - *Venenum virüsü* diyorlar - Venom'la değil, Peçe'nin düşüşüyle bağlantılı olduğu yönünde." Roark'ın yüz ifadesini inceleyerek herhangi bir ipucu aradı.

Sonunda Roark, "Çok da uzakta değil," dedi.

Darien daha dik durdu. "Buna neyin sebep olduğunu biliyor musun?" "Kandırmaca."

Yüzü şokla yumuşadı. "Kandırma mı?"

"Mutasyona uğruyor," diye başladı Roark. "Hastalık Yveswich'te Peçe patlatıldığı anda mutasyona uğramaya başladı. Telefonda konuştuğumuz zamanı hatırlıyor musun, sana emirlerin değişmesine neden olan birkaç komplikasyonla karşılaştığımı söylemiştim?"

Darien başını salladı.

"Yveswich Genel Hastanesi'ndeki Kandırma hastaları -Üçüncü Aşama'ya sahip olanlar- rastgele personele, ziyaretçilere ve diğer hastalara saldırmaya başladı. Bu, ilk Kuyu kopyasında olana benziyor - kayıp kadınların daha sonra yeni canavar türü olduğu keşfedildiğinde."

"O halde virüs aynı şekilde iyileştirilebilir mi?" Darien sordu. "Aynı panzehirle mi?"

Roark başını salladı. "Çoktan denediler ama işe yaramadı." Lanet okudu.

Roark sözlerine şöyle devam etti: "Ruh Terra'nın her bölgesinde kadim büyü kaynakları var ve *Venenum virüsünün* yayılmasını harekete geçiren ve virüse yakalananların rastgele saldırmasını tetikleyen de Boşluk'taki gölge büyü; yani vahşi bir hayvan gibi ısırıyor, pençeliyor, aklınıza ne gelirse, o anda en yakınında kim varsa ona saldırıyor. İlk kurban Tamika Isley'di - Üçüncü Aşama Kandırma hastası olan annesi tarafından saldırıya uğradı."

"Tamika mı? Onu tanıyoruz." *Kahretsin*, hastanede olmasının sebebi bu muydu? "Isırılmamıştı ama, bıçaklanmıştı."

Roark başını salladı. "Doğru. İlk kurban o olduğu için, tam da Peçe düştüğü sırada, virüs Charlene'e farklı tepki verdi. Hâlâ şiddete başvurmasına neden oluyor ama dış yerine bir silahla."

Vay anasını. "Neden bu konuda MPU ile birlikte çalışmıyorsunuz? Neler olduğu hakkında hiçbir fikirleri yok-Finn cevaplar için çaresiz. Eğer virüs bu kadar ölümcülse, neden kimse birlikte çalışmıyor?"

"Bu İmparator'un emri." Tabii ki öyledir. "Bunu örtbas etmek ve itibarını temiz tutmak için o kadar çok uğraşıyor ki, bu virüsün yayılmasını ve potansiyel olarak milyonlarca insanın hayatını riske atmaya hazır." Roark bakışlarını kısa bir süreliğine indirdi, boğazı düğümlendi. Darien onun stres seviyesini aurasından hissedebiliyordu. "Eğer kontrolden çıkarsa, milyonlarca insan ölecek. Enfeksiyon bir kişinin tükürüğü yoluyla yayılır - enfekte bir kişi tarafından ısırılırsa, virüs saatler içinde onu dönüştürebilir. İlk saldırıdan bu yana geçen kısa sürede, enfekte olanlar fiziksel olarak hızla mutasyona uğramaya başladı. Daha uzun süre devam ederse, onları tanıyan herhangi biri tarafından tanınmaları zorlaşacak."

Kahretsin. Tıpkı kayıp kadınlara olanlar gibiydi. İmparator'un ilk Kuyu replikasına tıktığı Loren benzerleri.

"Onlara söylemeliyiz," dedi Darien, kalbi küt küt atarak. "Finn'e birileri söylemeli ki karantina üzerinde çalışabilsin."

"Bunu planlıyorum. Glen'in gerçeği zaten bildiğine dair bir his var içimde, çünkü doğrudan İmparator'a cevap veriyor gibi görünüyor, bu yüzden doğrudan Finn'e gitmeyi planlıyorum. Ancak virüsü nasıl durduracağız... nasıl *tedavi* edeceğiz... bunu olabildiğince hızlı bir şekilde çözmemiz gerekecek. Ve sanırım her şey Peçe'yi yeniden mühürlemeye bağlı. Perdeyi kapatırsak, virüsü de durdururuz."

Mantıklı.

"O zaman sadece cehennemlikler değil mi?" Darien bastırdı. "Polisler ve MPU sadece cehennemlikleri hedef alıyor. Charlene bir cadıydı, değil mi?"

"Doğru. Cehennemlikler büyülerini nüfusun geri kalanından daha fazla kullanıyor, bu yüzden Üçüncü Aşama Kandırma'ya sahip olma ve virüse yakalanma olasılıkları daha yüksek. Ve gözler -etrafında çizgiler olan siyah gözler-" Kendi göz altlarını gösterdi. "Bu sadece cehennemliklerde görülen fiziksel bir semptom. Yani Venom hakkındaki tartışmaları..." Başını iki yana salladı. "Tartışılacak bir şey yok. Sorun Zehir değil, Kandırma."

Darien rahatlamış hissetmeliydi ama-

Bu konuda onu rahatlatan hiçbir şey yoktu. Hayır, bu onu çok geriyordu.

Etrafında çizgiler olan siyah gözlerle ilgili tüm bu konuşmalar ona Paxton'ı, Roman'ın ona anlattığı olayı hatırlattı.

"Birkaç gün önce yoğun bir Dalgalanma geçiren on iki yaşında bir kuzenim var - gözleri siyaha döndü ve kardeşi gözlerinin etrafında da çizgiler olduğunu söyledi. Gerçi o sadece on iki yaşında ve büyüsünü hiç kullanmıyor - Kandırma'ya sahip olmasına imkan yok. Bu konuda bir fikrin var mı?"

"Kuzenin," diye düşündü Roark. "Seninle aynı büyüye mi sahip?"

"Benimle aynı büyü," diye onayladı. Roark onun da bir şeyler bulup bulamayacağını görmek için bekledi ve buldu da. "Büyünün kaynakları," diye nefes aldı.

Roark başını salladı. "Bunca yıldır Peçe bir bariyer, bir tampon görevi görüyordu. Böylece büyüye, özellikle de gölge büyüsüne sahip daha hassas bireyler

-Artık daha kötü Dalgalanmalara karşı hassaslar. Peçe yeniden mühürlenene kadar büyü seviyesini normal tutmaya yardımcı olması için kuzeninizin yüksek dozda bastırıcı almasını öneririm. Bu genç yaşında gücünü kontrol edemeyecek, bu yüzden onu baskılayıcılara alıştırmak akıllıca olacaktır."

"Evet, sanırım ağabeyi zaten ona biraz vermiş." Roman'ın bu gece şehre gelmesi gerekiyordu; onunla o zaman konuşacaktı.

Darien pencereden Loren'e bakarken Jewels'in nöbet geçirdiği ve portal daha da açılırken kalbinin durduğu zamanı düşündü. Sadece İkinci Aşama'daydı ama vücudu geçide Loren gibi kötü tepki veriyor olmalıydı.

"Erasmus ve Helia'nın gitmesinin sebebinin bu olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Roark, dikkatini Loren'den ayırarak. "Eğer doğru tahmin ettiysem, patlamanın olduğu saatlerde kasabadan ayrıldılar." Auralarının geride bıraktığı renk izleri şüphelerini destekliyordu.

"Bence bu çok mümkün. Peçe ve onu nasıl kapatacakları hakkında benden daha çok şey biliyor olmalılar ve aniden ortaya çıkıp bu şekilde ortadan kaybolmaları... Sanırım haklı olabilirsin. Bize üstünlük sağlayacak bir şey biliyorlarsa gitmiş olabilirler. Elde etmek için kasabayı terk etmelerini gerektirecek bir şey."

"Ya da kaçıyorlar," dedi Darien tiksintiyle. Daha önce de kaçmışlardı. Neden tekrar kaçmasınlar ki?

Roark vereceği yanıtı tartıyor gibiydi. "İçimden bir ses kaçmadıklarını söylüyor. Bu sefer değil."

Birkaç dakika boyunca sessizce durup pencereden Loren'i izlediler.

Darien'in düşünceleri Travis ve Max'e kaydı. Eğer Yveswich'te sıkışıp kalmışlarsa... Eğer orada mutasyona uğrayan Kandırma hastaları varsa ve

Öldürme çılgınlıklarına devam eden insanlar... İlk Kuyu kopyasının kurbanlarının mutasyona uğradığı gibi, yakında canavara dönüşecek olan insanlar...

Roark onun aklından geçenleri okumuş gibi, "O arkadaşlarından haber aldın mı?" diye sordu.

Adam başını salladı. "Henüz almadım. Bu da bana Arthur'un sizden o füzelerin planlarını istememi söylediğini hatırlattı."

"Evet, doğru." Ceketinin fermuarını açtı ve iç cebine uzandı. "İşte burada." Ona iki rulo parlak kâğıt uzattı. "Arkadaşlarınıza bunlardan nasıl yapılacağını öğretmeyi planlıyorsanız, sıfırdan bir tane yapmanın uzun zaman alacağını size tavsiye etmeliyim."

"Ne kadar zamandan bahsediyoruz?" "Haftalar."

Darien küfretti.

"Ama," diye başladı Roark. "Sıfırdan bir tane inşa etmeleri gerekmeseydi ve bunun yerine sadece yeni bir savaş başlığı şarj etmeleri gerekseydi..."

"Yapılabilir mi?"

Roark başını salladı. "Yapılabilir. Ancak savaş başlığını şarj etmek için anima mundi'den ham büyü gerekir ve Kontrol Kulesi şu anda bir Savaş Kışkacında sıkışmış durumda..." Kaşlarını çatı. "Bunu aşmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum ama anima mundi'den büyü alabilmek için Kontrol Kulesi gibi bir şey tarafından yönlendirilmesi gerekiyor. Büyüyü yeryüzünden *yukarı* çekmek için tasarlanmış bir şey."

Darien kapıya yaslandı ve iyice düşündü. "Anima mundi'den gelen büyü sadece ham, filtrelenmemiş büyüdür, değil mi? Tüm farklı renklerde?"

Roark'ın kaşları çatıldı ama "Doğru" diye onayladı. "Her renge mi ihtiyacınız var, yoksa birkaçı yeter mi?" "Her renge değil ama çoğuna."

Darien'in zihni fikirlerle doluydu.

Çözümler.

"Sanırım bir fikrim var," diye nefes aldı.

"NASIL HİSSEDİYORSUN?" DARIEN'İN DERİN, ZENGİN SESİ KORIDORDA YANKILANDI. Loren odadan çıkarken koridorda nemli ayaklarından su damlıyordu.

her yere yayıldı. Adam kızın elini uzattı ve kız da elini onun elinin içine kaydırđı; adamın sıcak, nasırlı avucunun hissi midesindeki kelebekleri uyandırdı.

Tedavisi sadece yirmi dakika sürmüştü ama şimdiden kendini çok daha iyi hissediyordu. Mükemmel değildi, hayır, komaya girmeden önceki kadar sağlıklı da değildi. Yakın zamanda eski haline dönebileceğini sanmıyordu ama Erasmus ve Helia'nın konağının dışında kendisini ele geçiren yoğun, güçten düşüren yorgunluk yerine şu anki halini memnuniyetle kabul ederdi. Üşümesi azalmıştı ve kendini eskisinden daha güçlü hissediyordu, teni artık solgun değil, parlıyordu.

"Daha iyiyim," dedi ona. Onu oniks gözleriyle tararken yüzünde beliren ifadeye bakılırsa tedavi işe yaramıştı.

Roark onun arkasından uzanarak odanın kapısını kapattı ve sonra ekrandaki birkaç düğmeye bastı. Oda, çıplak ayaklarının altındaki zemini titreten bir vızıltıyla kapandı.

Roark konuştuğunda hâlâ yapım aşamasında olan soyunma odasına gitmek üzereydi.

Darien'e, "Konuştuğumuz herhangi bir konuda sorunuz olursa aramaktan çekinmeyin," dedi. "Arthur'un savaş başlığıyla ilgili bir sorunu olmamalı, ama... şey, asla bilemezsin."

Savaş başlığı mı? Kendisi odadayken onların dikkatle konuştuklarını fark etmişti. Cennetin Kapısı'na dönerken Darien'den kendisini bilgilendirmesini isteyecekti. Akşam yemeğinden sonra Darien'le birlikte Kuzey Finans Bölgesi'nde Roman'la buluşmaya gidecekti.

"Teşekkürler," dedi Darien başını sallayarak. "Bir şeye ihtiyacımız olursa sana seslenirim."

"Helikopter hakkında bir şey duydun mu?" Loren sordu.

Onun sorusu Roark'ın bakışlarını parlak zemine indirmesine neden oldu. Kendini toparlamak için bir an bekledi ve ona cevap verdiğinde bunu bir komutanın sesiyle yaptı. Kızı ölmüş olabilecek bir babanın değil, savaş brifingi veren bir adamın sesiyle.

"Helikopter, güç alanı yükselmeden birkaç dakika önce Yveswich kıyılarının hemen açıklarında düştü."

Midesi bulandı.

Dallas. Max. Bu şu anlama geliyor olmalıydı.

Ya Yveswich'te kapana kısılmışlardı ya da-

Diğer seçeneği hazmedemiyordu.

Roark ekledi, "Rapor Yveswich'ten çekilen memurlarımdan birinden geldi. Korkarım elimdeki tek bilgi bu."

Darien'in sıcak, sağlam parmaklarının kendisinininkileri nazıkçe sıktığını hissettiğinde, kafasını kaplayan panik balonu patladı. "Onları dışarı çıkaracağız," dedi. "Onları eve getireceğiz."

Loren haklı olduğunu umuyordu.

FİNANSAL DAĞITIM

ANGELTHENE, W EYALETİ'N THEREDGE

ROMA AŞAĞI O ANGELTHENE'NİN KUZEY'INE YAKLAŞIRKEN VITES DEĞİŞTİRDİ

Finans Bölgesi. Shay yolcu koltuğundaydı, bir kolunu açık pencereden dışarı uzatmış, saçları temiz akşam havasının esintisiyle dalgalanıyordu. Arkalarından Dean ve Paxton geliyordu. I-5 otoyolunun son kısmında Angelthene'e doğru hızla ilerliyorlardı, herkes başardıkları gerçeğiyle havalara uçuyordu.

Sonunda başarmışlardı.

Muhtemelen bu sadece bir yanılsamaydı, adrenalin patlaması gibi yakında etkisi geçecek olan bir yanılsamaydı. Roman'ın tüm bildiği, Don'un şu anda burada, bu şehirde, hayatını yeniden mahvetmek için bekliyor olabileceğiydi.

Yine de şu anda kendine rahatlaması için bir alan tanıyacaktı. Sadece *bir* gece için bile olsa. Nefes alması gerekiyordu ve bu yüzden nefes almasına izin verecekti.

Çoğu iş yerinin akşam için kapalı olduğu bir alışveriş merkezinin otoparkına girdiğinde Dean de onu takip etti, Iris'in farları kaldırımı aydınlatıyordu. Bir kan bağıışı kliniğinin önüne park ettiler, kan damlası şeklindeki kırmızı neon tabela gecenin karanlığında yanıp sönüyordu.

Roman arabadan indi, Shay de aynı şeyi onun yanında yaptı ve Angelthene'in kokularını içine çekerek derin, derin bir nefes aldı.

Özgürlüğün.

Büyü -şeker, duman ve kreozot- kokan bir esinti arsayı karıştırdı ve Shay'in çilek sarısı saçlarını dans ettirdi. Gözlerini kapadı, başını geriye eğdi ve derin bir nefes aldı. Tıpkı Roman gibi yeni keşfettiği özgürlüğün tadını çıkarıyordu.

Ona bakmaktan ve *hayran* olmaktan kendini alamıyordu. Şehrin ışıkları tenine gümüşü bir parlaklık veriyor, burnundaki ve yanaklarındaki çilleri ortaya çıkarıyordu. Ve o gül sarısı saçları...

Evet, boku yemişti.

"*Bence aşık olmak daha uygun bir terim,*" dedi Sayagül kıs kıs gülerek.

Aşık mı? Evet, belki. Belki.

"Angelthene'e hoş geldin, ufaklık," dedi.

Shay o güzel yeşil gözlerini açtı ve sırıttı. "Angelthene'e hoş geldin Gölgeler."

Burnundan bir nefes daha çekti. "Kokuyu aldın mı?" dedi nefes verirken.

"Çöp mü?" diye alay etti, gözleri dans ediyordu. "Kusmuk mu? Kan mı?" Evet, belki biraz ama-

"Özgürlük," dedi. Kadının sırtışı genişledi.

"Peki, sana ne demiştin?" Dean gülümseyerek Paxton'la birlikte Iris'ten çıkarken kapıları gümbürdeyerek kapandı. Dean kollarını açarak, "Başardınız," dedi.

"Asla başaramayacağımızı düşünmeye başlamıştım," diye itiraf etti Roman, başlarının üzerinde usulca göz kırpan yıldızların oluşturduğu tuvale bakarak. Bir sigara çıkardı, dişlerinin arasına yerleştirdi ve yaktı.

Paxton bir yandan Angelthene'in silüetini hayranlıkla izliyor, bir yandan da elini kahverengi kâğıt torbaya gömmüş, son patates kızartmasını atıştırıyordu. Buraya gelmeden önce Miracle Plaza'da bir fast food restoranında durmuşlardı, herkes yemek için daha fazla bekleyemeyecek kadar açlıktan ölüyordu.

"Ee, ne düşünüyorsun Pax?" Roman çakmağını cebine sokup dudaklarından dumanlar çıkarırken ona sordu.

"Bence harika," dedi Paxton, hâlâ yepyeni bir şehrin görüntüsüne hayret ediyordu. Yveswich'ten nadiren ayrılırdı, ayrıldığında da ya Donovan'la ya da okuluyla olurdu. Roman ne kadar Ker'in başkentine tutsaksa, Pax de o kadar başkente tutsaktı.

Babalarına. Bu değişiklik ikisi için de iyiydi.

Beraberinde gelen Selkie'nin yüzü de heyecanla parlıyordu, o da Angelthene'in solgun gökyüzünü sıyıran yüksek binaları tarıyordu. Bu gece hepsi yeniden başlıyordu. Yeni bir başlangıca doğru koşuyorlardı.

"Yarın biraz çevreyi gezelim mi?" Roman söyledi.

Paxton'ın yüzü güldü. "*Gerçekten mi?*" diye haykırdı.

"Evet, gerçekten." Bir nefes çekti ve dumanı Pax'tan uzaklaştırdı. "Darien'i tur rehberimiz olarak alacağız."

Paxton'dan bir kahkaha yükseldi; bu ses Roman'ı gülümsetti. Son birkaç gündür yaşadıkları onca saçmalığa rağmen kardeşi mutluydu. Bu *onu da* mutlu etti. "Tur Rehberi Darien," dedi Paxton, hâlâ kıkırdayarak. Ağzına bir kızartma daha tıktırdı.

"Buraya en son ne zaman gelmiştin?" Dean sordu.

"Lanet olsun, *yıllar oldu*. Travis taşınmadan önce buraya hiç gelmemiştim." Diğer kardeşinden bahsedince kuzeye, Yveswich'e doğru baktı.

Telefonunu çıkardı ve yeni mesaj var mı diye kontrol etti.

Hâlâ bir şey yoktu. Kaç gün olmuştu?

Çok uzun zaman. Travis şimdiye kadar onunla iletişime geçmiş olmalıydı.

Shay onu inceliyordu. Yüzündeki ifade Roman'a onun ne düşündüğünü tam olarak bildiğini söylüyordu. Yine de ona Travis hakkında bir şey sormadı, çünkü Paxton'ın iyiliği için Roman biliyordu. Çocuğun şu anda ihtiyacı olan son şey başka bir şey hakkında endişelenmektir. Hayatı yeterince zordu.

Roman Travis'le ilgili durumu halledecekti. Paxton'ı gereksiz stresten koruyacaktı, tıpkı her zaman olduğu gibi.

Bir çift far otoparkı boydan boya geçerek Roman'ın dikkatini şık siyah bir spor arabaya çekti.

"Bu Darien mi?" Shay farlar yüzünü aydınlatırken gözlerini kısarak sordu.

"Öyle görünüyor."

Darien iki durak aşağıya park ederken motor homurdandı. Arabayı kapattı ve indi, Loren yolcu tarafındaki kapıyı açtı. Darien onun arabanın etrafında dönmesini bekledi, ölümcül bakışları herhangi bir tehdit için geceyi didik didik ediyordu. Onun elini tuttu ve onlara doğru ilerlemeye başladıklarında Darien sonunda dikkatini Loren'den ayırdı. Onlara doğru baktı-

Dean'i görünce sinirlendi ve boştaki eli ön bel kemerine bağlı olan tabancasına doğru kayd.

Dean fark etti ve boğuk bir kahkaha attı. "Yakaladım seni," diye mırıldandı.

Darien gözle görülür bir şekilde rahatladı, Loren gruplarına katıldıklarında soru sorarcasına ona baktı. "Ödümü kopardın," diye nefes aldı. "Neredeyse kalp krizi geçiriyordum."

Dean hırıltılı bir kahkaha daha attı.

"Seni korkuttu mu?" Loren sordu. "Neden?"

"Tıpkı Donovan'a benziyor." Dean'e, "Sen hangi cehennemden geldin? Ne oldu?" diye sordu.

Paxton dedi ki, "Bizi kurtardı. Tutuklandık-"

"*Paxton* tutuklanmadı," dedi Shay kıs kıs gülererek. "Roman ve ben tutuklandık."

"Aksiyon filmlerinden fırlamış gibiydi!" Paxton haykırdı. "Sen de görmeliydin. Dean bir anda ortaya çıktı ve kışımızı kurtardı!"

"Kıçlar," diye düzeltti Roman.

"Kıçlar-özür dilerim," dedi Paxton. Bir kızartma daha yedi.

Dean, "Sen Loren olmalısın," dedi. Bir adım öne çıktı ve ona elini uzattı. "Ben Dean Slade - Havalı Amca."

"Huysuz Dean," dedi Darien. "Hepimiz ona böyle deriz."

"Tanıştığımıza memnun oldum." Onun elini sıktı.

Darien başının ucuyla Dean'i işaret etti. "Ona ne söyledin?" diye sordu Roman.

"Her şey."

Darien'in kaşları kalktı. "Her şey mi?"

Roman omuz silkti, sigarasından son bir nefes çekti ve ekledi, "Üzgünüm."

"Kimseye söylemeyeceğim," diye söz verdi Dean -

tamamen ciddi. Darien içini çekti. Sonra başını salladı ve "Biliyorum," dedi.

Roman'ın Dean'e her şeyi açıklaması uzun zaman almıştı ve sonra onu dalga geçmediğine ikna etmesi daha da uzun sürmüştü. Şu anda bile amcası, Darien'la onun yanına sokulmuş, saçları rüzgârda dalgalanan sarışın ölümlü arasında gidip gelirken uyanık mı yoksa rüya mı gördüğünü anlayamamış gibi görünüyordu.

Roman sormaya korkuyordu ama derin bir nefes aldı ve "Travis'ten haber aldın mı?" dedi. Sigara izmaritini kaldırırma fırlattı ve botunun altında düzleştirdi.

Darien başını salladı. "Tanner Ker'de cep telefonu hizmetini yeniden başlatmak için çalışıyor."

"Kesik mi?"

"İmperator kesti."

"Kahretsin." Travis orada mahsur kalmış olmalıydı, o halde neden aramadığının başka bir açıklaması olamazdı. "Peki ya Max?"

"Ondan da haber alamadım." Darien onu empatiyle inceliyordu. Paxton sessizleşmiş, kızartmalarını unutmuştu. "Siz çocuklar

Muhtemelen yorgunsunuz. Neden bizi Cennetin Kapısı'na kadar takip etmiyorsun; orada rahat edebilirsin. Buradan çok uzakta değil, yaklaşık yirmi dakika uzaklıkta."

Roman kendisini boğmakla tehdit eden duygularını bastırdı - kendini Pax için güçlü olmaya zorladı - ve "Bana uyar. Yol gösterin."

CENNETİN KAPISI

ANGELTHENE, W EYALETİİ THEREDGE

HERKES ROMAN VE DİĞERLERINE SAHIP OLDUĞU İÇİN ÇOK MUTLUYKEN

Cennetin Kapısı'ndaki evlerini paylaşırken, gruplarının heyecanlanmayan bir üyesi vardı ve o da Bandit'ti.

Köpek buzdolabının önünde durmuş, Roman'ın Paxton'ın sırt çantasını eve getirip fermuarını açtığı anda mısır gevreği kutularının arkasına saklanmak için koşuşturan dişi Hob'a ters ters bakıyordu. Gürültücü, pembe gözlü dehşeti Heaven's Gate'in ve duvarları arasında huzur içinde yaşayan herkesin üzerine saldı.

"Bu kabul edilemez! Haydut söylüyordu. 'Rezalet, olan bu! Bu lanet maymunun tek yapacağı Cluckles'ı tekrar çalmak! Buna izin vermeyeceğim!' BARK. BARK.

Loren gülmemeye çalıştı ama bunun zor olduğunu kabul etmek zorundaydı. Özellikle de önce Ivy, ardından da Lace ile göz göze geldiğinde... Her iki kadın da kahkahalarını tutmakta Loren kadar zorlanıyordu.

Loren mutfak tezgâhının yanında durduğu yerde Darien'in tonağinden damlalığı çıkardı ve bir bardağı yirmi damla damlattı. Tadı biraz daha iyi olsun diye bu kez çayın içine karıştırıyordu. Bitkiler topraksı ve acıydı ve öğleden önce ilk dozunu aldığında Darien'in öğürmemek ve yüzünü buruşturmamak için mücadele ettiğini fark etmişti. Hiç şikâyet etmemiş ve bir şampiyon gibi bir dikişte geri atmıştı ama eğer çaya ekleyip balla tatlandırarak onun için birazcık bile olsa daha lezzetli hale getirebilirse, bunu yapmak için seve seve zaman ayırabilirdi.

Diğer herkes -Şeytanlar, Arthur, Kylar, Dean- mutfığa ve oturma odasına dağılmış, hâlâ birbirlerine ayrı kaldıkları süre boyunca olan biten her şeyi anlatma sürecindeydiler. Ne kadar küçük olursa olsun hiçbir ayrıntı atlanmamıştı.

Darien mutfak masasında oturduğu yerde bir torba Stygian tuzu açtı ve Bandit Itzel hakkında yaygara koparmaya devam ederken sinirle başını salladı. Bandit'in havlamaları havayı deliyor, birçok konuşmayı bölüyor ve insanların olması gerekenden daha yüksek sesle konuşmalarına neden oluyordu.

"Bandit," diye uyardı Darien, arka ayakları üzerinde duran ve ön patileriyle buzdolabının kapısını tırmalayan köpeğin sözünü keserek. "Yeter artık."

Haydut dört ayağını da yere koydu ve kısık bir hırıltı çıkardı.

"Yeter dedim," diye tekrarladı Darien plastik torbanın fermuarını çekerken.

Haydut küstah bir homurtuyla pes etti ve kanepeye gitti. Arthur'un yanına oturdu ve uyuyormuş gibi yaparak gözlerini kapadı. Bir süre sonra tek gözünü açtı ve Itzel'e sabitleyerek açık *tuttu*.

"Morty eve döndüğünde hiç mutlu olmayacak," dedi Jack kıkırdayarak. Karısıyla birlikte kanepeye kıvrılmıştı, ikisi bir battaniyeyi paylaşıyor ve sesi kısık bir komedi filmi izliyorlardı. Lace ve Arthur da oradaydı, ikincisi her an uyuyacakmış gibi görünüyordu. "Bu bir Hobs savaşı olacak."

"Gerekirse ikinci bir buzdolabı alırsız," dedi Darien.

Loren dumanı tüten çay bardağını mutfığa taşıdı ve dikkatlice Darien'in önüne koydu. "Al bakalım," dedi. "Biraz çayın içine karıştırdım ve bal ekledim. Şimdi tadı biraz daha iyi olmalı."

Darien ona yumuşak bir gülümseme verdi. "Teşekkür ederim bebeğim. Beni şımartıyorsun." "Bir şey değil."

Tezgâha geri dönüp kendi papatya çayını aldı ve adam kredi kartının kenarını kullanarak birkaç Stygian tuzunu sıraya dizerken onun yanına oturdu.

"Kimi takip ediyorsun?" Roman sordu. Shay bir dilim artık pizzayı mideye indirirken sandalyesinin arkasında durdu. Pax ve Eugene şu anda bodrum katındaydı; yatar koltukları ve sinema salonu sayılabilecek kadar büyük bir televizyonu olan bir odadaydılar. Patlamış mısır makinesi ve Kylar'ın çikolata ve ekşi şekerlerle doldurduğu bir şeker standı bile vardı.

Darien, "Travis ve Max." dedi.

"Bu kadar uzaktan hedeflerin yerini tespit edebiliyor musun?" Roman kuzenine sordu. "Ker'in içindeyseler yani?" Travis için ne kadar endişelendiğini saklamak için iyi bir iş çıkarmıştı ama Loren bunu gözlerinden anlayabiliyordu.

Darien, "Zor ama evet, yapabilirim," dedi.

"Etkileyici," dedi Shay. Başparmağındaki domates sosunu yaladı. "Bunu nasıl yapacağını sana biri mi öğretti yoksa kendin mi öğrendin?"

"Kendim öğrendim." Darien bir burun deliğini parmağıyla kapattı ve kesilmiş bir plastik pipetten siyah tuzları içine çekti.

"Bunu yapabilir misin?" Roman'ın sorusu, ayaklarını oturma odasındaki sehpa dayamış olan Dean'e yönelikti.

"Eyaletin tamamı değil," dedi Dean bir esnemenin ardından, gözleri yorgunluktan sulanmıştı. "Ama o sırada bulunduğum yerden yaklaşık... bilmiyorum... beş, altı saat uzaklıktaki şehirlerde birkaç hedef buldum."

Roman'ın kaşları kalktı.

Dean ekledi, "Gerçi bu benim gençlik günlerimdi. Yaşlı amcan yorulmaya başladı." Bir şeyi kanıtlamak istercesine gözlerini kapadı ve parmaklarını göğsünde birleştirdi. Loren onun otuzlu yaşlarının sonlarında olması gerekirken kendisinden yaşlı diye bahsetmesinin komik olduğunu düşündü.

"Bu sabah bir müdahalede bulunmak zorunda kaldık," dedi Tanner faresini hızla tıklarken. "Burnu kanıyordu."

Shay bir kahkaha attı. "Eminim kız arkadaşın buna bayılıyordur." Darien Shay'e sert bir bakış attı.

Shay onu görmezden geldi ve "Değil mi Loren?" dedi. Pizza dilimini bitirdi ve elindeki kırıntıların tozunu aldı.

Loren sadece Darien'e yan gözle baktı, o da ona karşılık verdi ama bir şey söylemedi. Kendini bu kadar zorladığı için ona zaten yeterince fırça atmıştı ama Shay'e lafı gediğine oturttuğu için kızdığını söyleyemezdi.

Darien Shay'e, "Onları bir kez izleyeceğim ve sonra akşam için işim bitecek," dedi. "Zaten bir müdahale yaşadım, başka bir müdahaleye ihtiyacım yok."

Shay kıs kıs güldü. Loren'e göz kırptı ve "Seni yakaladım," dedi.

"Teşekkürler," diye karşılık verdi.

Paxton ve Eugene odaya girdiğinde Darien gözlerini kapatıp iz sürmeye başlamak üzereydi. "Hey, siz ikiniz, bunlara dokunmayın," dedi onlara, masanın üzerindeki siyah tuz torbasını göstererek.

Paxton, Eugene'le birlikte buzdolabına yönelirken, "Sadece biraz mısır gevreği istiyorduk," dedi.

Eugene, "Burada hiçbir şey yapamıyoruz," diye mırıldandı. "Gene," diye azarladı Kylar. "Bunu duyduk."

Darien, "Sorun değil ama size söylüyorum, bunlara dokunmayın. Bunlar çocuklar için değil, size zarar verirler."

Roman, "Biliyor," diye söylendi. Ama *o* bile *kardeşine* -ve Eugene'e- sert bir bakış attı.

Paxton masanın üzerindeki uyarıcılara baktı. Darien'e, "O tuzlu şeyi defalarca gördüm," dedi. "Ben bir Slade'im, hatırladın mı? Babam pek de çocuk dostu bir ev yönetmiyor." Bunun üzerine Jack homurdandı.

Darien, "Ben sadece onlara dokunma diyorum," diye sözlerini tamamladı.

"Seni ilk seferinde duydum," dedi Paxton. "Kaşıklar nerede? Onlara dokunmama izin var mı?"

Shay kıs kıs güldü. "Roman'a fısıldadı ve başını geriye doğru eğerek ona gülümsedi.

"Ocağın yanındaki çekmecedeki, ukala herif," dedi Darien.

Paxton ve Eugene mısır gevreği yerken kaseler ve çatal bıçak takımları şingirdadı. Şeker yüklü olanlardan.

Darien gözlerini kapadı.

Oda çok sessizleşti. Ivy televizyonun sesini kısıtı. Birkaç dakika boyunca evdeki tek ses buzlu cips ve mısır gevreği çiğneme sesleriydi. Çocuklar masada birkaç sandalye kapmışlardı ve ikisi de yemeklerini yerken Darien'e bakıyorlardı.

Eugene bir şey söylemek için ağzını açtı-

Kylar başını salladı, gri gözleri bir uyarıyla parlıyordu. Eugene ağzını kapattı.

Loren geçen her dakikayı saydı; Darien, kapalı göz kapaklarının ardında hareket eden gözleriyle Nişangâh'ı tutarken ona engel olamıyordu. Tanner faresini tıklıyor ve klavyesinde bir şeyler yazıyordu. Loren, ihtiyaç duymadığı gözlüklerinin yansımasında bilgisayar kodu sütunlarını ve çeşitli büyü sistemlerine ait renkli rünleri gördü.

Ve sonra Darien siyah gözlerini açtı. Herkes ona doğru döndü.

Yüzündeki ifade...

Loren bu bakışı daha önce de görmüştü. Daha dik oturdu, kalbi küt küt atıyordu.

Darien gözlerini kırıştırarak karanlığı uzaklaştırdı ve "Yveswich'teler," dedi. Sesinin tonu dehşet doluydu.

Şok odayı bir dakikalığına susturdu. Hepsi korkmuş ve öyle olduğunu varsaymış olsa da, Darien kendi sözlerine inanamıyor gibiydi.

Ve sonra mırıldanmalar başladı.

"Neredeler?" Roman gürültünün üzerinde sordu. "Kimi gördün?"

"Travis'i."

Roman'ın beti benzi attı. Shay'in sandalyesinin arkasına tutundu, o kadar sıkı tutuyordu ki parmak eklemleri derisinden beyaz görünüyordu. Shay omzunun üzerinden uzanıp onun ellerinden birini kavradı. Onu dengeledi.

"Güney Sahil Bölgesi'nde," diye ekledi Darien. "Görebildiğim tek kişi o, ama Max ve diğerlerinin yanında olduğuna dair her şeye bahse girerim."

Loren, "Babam Max ve Dallas'ı alan helikopterin güç alanı yükselmeden önce okyanusa düştüğünü öğrendi," dedi. Sözleri zaten bilen Darien dışında herkesin yararınaydı.

Roman gergin ellerini Shay'in sandalyesinin arkasından çekti ve parmaklarını tekrar tekrar saçlarında gezdirerek yürümeye başladı. Shay ona bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu ki birden Tanner konuştu.

"Oh, lanet olsun."

Darien daha dik oturdu. "Atlas-"

"Buldum!" Tanner haykırdı, dudaklarında şaşkın bir gülümseme belirdi.

Oturma odasındakiler -hatta Arthur bile- ayağa kalktı.

"Anladın mı?" Ivy ve Lace aynı anda sordular.

Tanner'ın gülümsemesi gururlu bir sırıtışa dönüştü, gözleri umutla parladı.
"Ben hallederim."

EYRIE

YVESWİ CH, KER EYALETİ

"BURADA NE YAPIYORSUN?" DIYE HOŞ BİR KADIN SESİ GELDİ.

Travis omzunun üzerinden baktı.

Jewels, Menekşe Evi'nin açık kapılarından geçiyordu. Ellerini paltosunun ceplerine sokmuş, ayazın öptüğü rüzgârın savurduğu ay gibi solgun saçlarını geriye atmıştı.

"Sadece biraz hava almak istedim," dedi, nefesleri küçük bulutlar şeklinde kabarak. Cevabı tam olarak yalan sayılmazdı; etrafındaki dünya yavaş yavaş kararırken ve ölürken bütün gün o evde kapalı kalmaktan havasız hissetmeye başlamıştı.

Yanına geldi ve içini çekti. "Evet, sanırım o da bitiyor, değil mi?" Parmaklarını göğsünde gezdirdi, kalbinin hemen üstündeki deriyi boş yere ovuşturdu.

Şehir sessizleşmişti. Well replikası patladığından beri her saat başı sokakları sarsan bomba patlamaları ve silah sesleri kesilmiş, geride canavarların kükremeleri ve onların kurbanı olan insanların tüyler ürpertici çığlıklarından başka ses kalmamıştı. Sivil savunma sirenleri bile kapatılmıştı.

Teslim oluyor. Yveswich teslim oluyordu. Boşluğa düşüyordu. Travis, kendisi ve diğerlerinin hayatta kalan son kişiler olmasına şaşırırmazdı. Menekşe Evi'nde geçirdikleri kısa süre içinde daha fazla bölge gölgeye yenik düşmüş, şehrin dörtte birinden azı kör edici, doğaüstü karanlıktan etkilenmemişti. Bu bölgelerin çoğu kıyıya yakındı.

Ancak daha iç kesimlerde olanlar çoğunlukla karanlıktı.
Ve sessizdi.

Travis, Jewels'ın orada olduğunu neredeyse unutmuştu ki aniden, "Özür dilerim, Travis," diye fısıldadı. Yeşil gözleri karanlığın dalgalanan kütesine sabitlenmişti. Ona bakmamaya çalışıyordu; gözlerindeki parıltıyı fark etmesini engellemeye çalışıyordu.

Adamın kaşları çatıldı. "Üzgün müsün? Neden üzgünsün?"

"Kendimi" -yutkundu- "burada sıkışıp kalmadan kısmen sorumlu hissediyorum. Eğer yapmasaydım..." Bakışlarını donmuş zemine indirdi ve bir kayaya vurdu.

"Eğer ne olmasaydı? Kalbin durmasaydı mı?" Travis kaşlarını yukarı doğru kaldırarak konuştu. "Bu senin hatan değil Jewels. Kalmak benim kararımdı, unuttun mu? Yapmadığın bir şey için kendini suçlama."

İç çekti. Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü ve bu blokta hâlâ çalışan tek sokak lambasının çamurlu ışığında p a r l a d ı. Yakında tüm elektrikler kesilecekti. Yakında donacaklar ya da boğulacaklardı. Hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyordu.

"Hey," dedi usulca, yüzünü tamamen ona dönerek. "Senin suçun değil." Hâlâ yanıt vermeyince, "Ciddiyim. Tamam mı?"

Bir an sürdü ama sonunda başını salladı. "Tamam."

Ve sonra Travis daha önce hiç yapmadığı bir şeyi yaptı - hiçbir kız için.

Başparmağıyla kızın yanağındaki gözyaşını sildi. Fiziksel temas kızın kalbinin hızlanmasına neden oldu ve kız geri çekilmek yerine Travis'in dokunuşuna doğru eğildiğinde, Travis'in avuç içi kızın yanağının esnek kıvrımına yerleşti. Gecenin çiğliğine rağmen teni yumuşak ve sıcaktı.

"Hazır değilim," dedi Jewels, sesi kırılarak.

Travis'in göğsü gerildi. Onun sadece *bu* sondan -şu anda karşı karşıya oldukları sondan- bahsetmediğini biliyordu.

Savaşan iki boyutun çarpışması ya da tedavisi olmayan bir hastalık yüzünden de olsa, ölmeye hiç hazır değildi.

Geçici ve kırılgan - hayat buydu. Sadece ölümlüler için değil, herkes için. Ve o bunu hafife almıştı. Her şeyi. Sağlığını, özgürlüğünü, ölümsüzlüğünü, *hayatını*. Bir şans daha istiyordu, sadece bir şans daha. Kendisi ve Jewels için. Max için. Diğerleri için.

Bunu fark etmesi için neden böyle bir şey gerekmişti? Sahip olduğu her şeyin kıymetini bilmesi için? Bu ölüm ihtimaliyle ilk karşılaşması değildi ama nedense bu onu diğerlerinden daha çok etkilemişti. Belki de kardeşleri yüzündendi. Belki de burada onunla birlikte olan diğer tek Şeytan Max olduğu içindi. Belki de bu sefer düşünmek için daha uzun zamanı olduğu için, "*Kahretsin, gerçekten öleceğim*" diye fark ettiği içindi.

Belki de bu yüzündendi. Belki de bunların hepsiydi.

"Buraya gel," dedi sessizce. Bir kolunu Jewels'a doladı, onu kendi tarafına çekti ve yanağını başının üstüne yasladı. Biraz zaman aldı ama sonunda iki kolunu da onun beline doladı ve başını omzuna yasladı.

Bir süre orada durup Yveswich'in yıkıntılarını seyrettiler. Belki de son gecelerinde birlikte nefes alıp veriyorlardı.

Jewels soğuktan burnunu çekerek, "Bilgin olsun diye söylüyorum," diye başladı, "eğer son dakikalarımı herhangi biriyle geçirebilseydim... dünyadaki herhangi biriyle..." Ona bakmak için başını eğdi. "Onları seninle geçirmeyi seçerdim, Travis."

Bu itiraf onu şaşkına çevirdi.

Kafasından uydurduğu saçma sapan bir cevabı kekeleyerek söylemek üzereydi ki evin ön kapısı arkalarından açıldı. Ayak sesleri merdivenlerden aşağı gürledi.

Travis döndü.

Dallas ve Max bahçede koşuyorlardı, ayakkabıları buz tutmuş çimenlerde çitirdiyordu.

Max ellerini ağzına götürdü ve "Girin lan buraya!" diye bağırdı.

"Neler oluyor?" Travis aradı.

"Telefonlar yeniden çalışıyor!" Dallas haykırdı. Işıl ışıl parlıyordu.

Travis'in çenesi düştü ve Jewels'a baktı. "Vay anasını," diye nefes aldı.

Jewels şaşkın bir kahkaha attı, yüzü umutla parlıyordu. "Şuna bakar mısın?"

Travis bu mucize için kime teşekkür etmeleri gerektiğini çok iyi biliyordu. İşte *Atlas* buydu. Bir mucizeydi.

Jewels'ın elinden tuttu ve birlikte eve koştular.

CENNETİN KAPISI

ANGELTHENE, W EYALETİİ THEREDGE

ROMAN MUTFAKTA VOLTA ATİYORDU. DİĞERLERİ -HERKES, BUNA çocuklar masanın etrafında toplanmıştı. Çoğu, dizüstü bilgisayarının önünde oturan Tanner'ın etrafında toplanmıştı. Hacker tamamen ekranına odaklanmış, iletişimin açık kalmasını sağlamaya çalışıyordu.

Yine kesilirse... Travis'in arama şansı olmazsa...

Roman, nazik bir elin ön kolundan aşağı doğru kaydığını ve parmakların bileğini çevrelediğini hissedince kaskatı kesildi.

Bu Shay'di.

"Arayacaktır," dedi usulca. Onun dokunuşu ciğerlerindeki nefesi serbest bıraktı ve içindeki gerginliği eritti. "Ona bir şans ver."

Kendini tek bir noktada durmaya zorladı. Kendini nefes almaya zorladı. Bileğini Shay'in kavrayışından kurtardı ama Shay'in beklediği gibi geri çekilmek yerine -ne kadar saklamaya çalışsa da yüzünde bunu görebiliyordu- parmaklarını onunkilerle birleştirdi. Kızın aurası karşılık olarak ısındı ve boğazını temizleyip dikkatini Atlas'a çevirmeden önce göz ucuyla onu incelediğini hissetti.

Tanner, "Hemen arayacaklarını düşünmek muhtemelen gerçekçi değil. Onlara bir dakika ver-"

Birinin telefonu çalmaya başladı. Darien'in telefonuydu.

Oda o kadar sessizleşti ki Roman kimsenin nefes bile almadığına yemin etti.

Darien arka cebinden telefonunu çıkardı ve arayanın kimliğini kontrol etti.

"Kim arıyor?" Roman homurdandı.

Darien sadece başparmağını kaydırarak aramayı cevapladı, cihazı hoparlöre alarak masanın üzerine koydu ve "Cassel" dedi.

Bir parazit patlaması hoparlörleri titretti. Ve sonra: "Darien, ben Travis."

Hay sikeyim.

Roman'ın boğazı sıkıca kapandı. Kardeşinin sesini tekrar duymak - ne kadar üzgün olduğunu duymak - lanet olası taşaklarına bir tekme idi.

Darien'in gözleri kapandı; Roman'ın içinde kopan stres fırtınasının tek işaretiydi bu.

Paxton'ın bakışları insanlarla dolu odada Roman'ınkileri bulduğunda ve çocuğun gözlerinde parlayan endişeyi gördüğünde Roman kendini toparlamaya zorladı. Kardeşi için cesur bir yüz ifadesi takındı ve "Sorun yok" dedi.

Ama Pax'in rengi solmuştu ve kalbi o kadar hızlı atıyordu ki Roman bunu buradan bile duyabiliyordu.

Darien gözlerini açtığında yenilginin tüm izleri silinmişti. Yerini kararlılık almıştı -şiddetli ve tereddütsüz. "Travis, neredesin?" diye sordu.

Bu kez hattan gelen ses parazit değil, Travis'in kesik kesik solumasıydı. "Yveswich'teyim. Zamanında çıkamadım."

Suçluluk duygusu Roman'a bir yarıçap gücüyle çarptı. Şansı varken Travis'e yardım etmeyi başaramamıştı ve şimdi...

Dean onun nasıl hissettiğini anlamış olmalıydı çünkü bakışları empatiyle dolu bir şekilde ona doğru baktı.

Travis devam etti, "Denedik ama çok geç kaldık ve tekne devrildi. Telefonlarımızı okyanusta mahvettik." Ağır bir duraklama. Parçalanmış bir nefes. Ve sonra: "Çok özür dilerim, Darien-"

"Yanında kim var?" Darien sordu.

Travis cevap vermeden önce kendini toparlamak için bir an bekledi. "Max, Jewels, Dallas, Aspen, Malakai, Dominic, Blue. Maya ve Magenta da bizimle birlikte." Roman, Travis'in Dallas'tan bahsetmesi üzerine Loren'in sertleştiğini fark etti.

Dallas hayattaydı, artık bunu doğrulamışlardı. Hayatta... ama güvende değil.

Hepsi birini kaybetmeye hazırdı. Önemli birini.

Ivy, Jack ve Kylar'ın arasına girerek telefona olabildiğince yaklaştı ve "Travis, *tam olarak* neredesin?" diye sordu.

"Menekşe Evi'nde." Bunun üzerine Tanner dizüstü bilgisayarında tuşları tıkırdatarak yazmaya başladı.

Roman eli hâlâ Shay'inkini sıkarken sessizce Atlas'ın arkasına geçti, Dean de ona yer açmak için kenara çekildi. Tanner'ın tarayıcısında Yveswich'in bir haritası vardı.

"Dün gece Kara Pazar'daydık ve neredeyse öldürülüydük," diye devam etti Travis. "Uzun lafın kisası, Raina, Silas Cruso ve Charlotte Demeure bizi buldular ve resmen kığımızı kurtardılar. Sizi Raina'nın telefonundan arıyorum."

Darien, "Pekâlâ, orası nasıl görünüyor? Görüş mesafesi nasıl?"

"Gittikçe kötüleşiyor," diye itiraf etti Travis, sesi boğuklaşmıştı. "Kıyıya yakın yerleri görmek daha kolay ama gölge iç kesimlere doğru yayılıyor."

"Kontrol Kulesi'ni hâlâ görebiliyor musun?" Tanner sordu. Gözleri ekrana, harita üzerinde sürüklediği navigasyon okuna sabitlenmişti. Kontrol Kulesi'ne.

Roman, Shay ile bakıştı. Arka planda sesler mırıldanıyordu.

Sonra Travis, "Evet, sayılır, neden sordunuz?" dedi.

"Çünkü bir planımız var," dedi Darien. "Ama çabuk hareket etmeniz gerekecek. Roark'la konuştuk - kulenin bir Battleshort'ta sıkıştığını söyledi, bu da güç alanının kapatılamayacağı anlamına geliyor ve ordu iki gün içinde Cadı Saati'nde şehri füzelerle patlatmayı planlıyor."

Lanet olsun.

Travis lanet okudu. Arka planda başka sesler de mırıldanıyordu.

Roman, Shay'in elini bıraktı ve tekrar adım atmaya başladı; elinde değildi. Kusacakmış gibi hissediyordu. Birden fazla insanın - Shay, Paxton, Dean, Kylar - hareketlerini izlediğini hissedebiliyordu. Ejderha Sayagül de mutfak zemininde hareket eden gölgesinden onu sessizce izliyordu.

"Neden füzeler?" Bu soru Max'ten geldi. "Bunun ne anlamı var ki? Hayatta kalanların sonuncusunu da öldürmeye mi karar verdiler yoksa?"

"Bu uzun bir hikâye," dedi Darien. "Ama dinle, yanımda Arthur var ve planımızın uygulanabilir olduğuna inanıyoruz. Bekle, seninle konuşmasına izin vereceğim, tamam mı? İşte burada."

Arthur ayaklarını sürüyerek masaya yaklaşırken Darien kenara çekildi ve Loren'in sandalyesinin yanında durdu. "Alo, Travis?" Arthur seslendi.

Kısa bir gecikmenin ardından Travis, "Hey, Art." dedi.

Arka planda birkaç kişi daha kendi selamlarını dile getirdi.

Roman Malakai, Aspen, Dominic ve Blue'yu tanıdı.

"Travis, iyi dinle," diye başladı Arthur. "Roark bana kıyıda çok uzakta olmayan bir askeri üs olduğunu söyledi. Bu doğru mu?"

"Evet, dün oradaydık," dedi Travis, sesi merakla kaplıydı.

"Senden yapmanı istediğim şey, Travis," dedi Arthur, "askeri üsse girmek. Tanner seni içeri sokabilir ve oradan da cephanelikten ihtiyacın olan şeyleri almaya yardım edeceğim."

Bir duraklama. Roman dikkatle dinledi, bu haberi kendisi de ilk kez duyuyordu. Ayrı kaldıkları süre boyunca olan biten hakkında herkes birbirini bilgilendirmiş olsa da Roman şimdiye kadar bu plan hakkında hiçbir şey duymamıştı. Füzeler ve Travis ile diğerlerini nasıl kurtaracakları hakkında.

"Peki ne arıyoruz?" Bu soru Jewels'tan geldi. "Şarj edilebilir savaş başlığı olan bir füze," diye yanıtladı Arthur.

Ardından gelen duraklama ağırdı. Roman şüphe ve kafa karışıklığının hattan aşağı süzüldüğünü *hissedebiliyordu* ve bu şüphe ve kafa karışıklığının bir kısmını kendisi de hissetmekten kendini alamadı.

Darien bir şeyler hissettiyse de belli etmedi. "Bu senin çıkış biletin Trav," dedi. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, bir koruma gibi Loren'in arkasında pozisyon almıştı. "Bize güvenmen ve *bunu yapman* gerekecek."

Hoparlörler çatırdadı. Odadaki herkes bakışlarını paylaştı.

Tanner'ın dikkati bilgisayarına yöneldi ve bağlantının kopmadığından emin olmak için kontrol etti.

"Travis?" Darien aradı. "Orada mısın?"

Ama diğer hattaki artık Travis değildi, Malakai'ydi. "Hey, sık suratlı," dedi Azrail selamlama amacıyla. "Tahmin et kim?" Darien başını arkaya eğdi, gözleri gökyüzüne çevrildi.

"Tekne fikri için teşekkürler," diye devam etti Malakai, ses tonu alaycılıkla doluydu. "Harika oldu, hep Yveswich'te ölmek istemişimdir."

Jack ve Kylar kıkırdadı.

Malakai, "Bir *füzeyle* tam olarak ne yapmamızı istiyorsun?" diye sordu.

Darien, "Onunla Kontrol Kulesi'ni havaya uçurmanızı istiyorum" dedi.

"TAMAM, PEKİ BU SAVAŞ BAŞLIĞINI NASIL ŞARJ EDECEĞİZ?" JEWELS sordu.

Travis, Raina'nın oturma odasındaki kanepede onun yanına oturdu. Arthur ve Darien'la bu planın ayrıntılarını konuşurlarken herkes sehpanın etrafında, Travis'in ortasına koyduğu telefonun etrafında toplanmıştı.

"Grubunuzdaki herkesin büyüyle" diyen Darien oldu.

Bir süre sessizlik oldu. Sonra Raina kuşkulu bir ses tonuyla, "Peki bu işe yarayacak mı?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladı Arthur, "işe yarayacak ama herkesin katkıda bulunması gerekecek. Yüksek miktarda büyü gerektirecek, bu yüzden sonrasında kendinizi bitkin hissedeceksiniz ve muhtemelen en az birkaç gün boyunca büyüünüzü kullanamayacaksınız."

Travis grubu taradı ve sessizce odadaki herkesin büyü türlerinin -renklerinin-zihinsel bir listesini çıkardı. Kırmızı, beyaz, siyah, mavi ve pembe. Yeterli miydi?

Arthur'a, "Sadece beş çeşit büyüümüz var," dedi. Charlotte fısıldadı, "Bende fırtına büyüü var. Bunun yardımı olur mu?"

"Charlotte fırtına büyüü olduğunu söylüyor," dedi Travis. "Yani altı." "Yeterli olacaktır," dedi Arthur.

Darien yeniden konuşmaya başlamıştı ki Malakai araya girdi. "Şu lanet kuleyi *gördün* mü?" diye sordu Azrail. "Neredeyse canlı sayılır, hiçbir şey yanına yaklaşmıyor. Ondan yayılan enerji çılgınca."

Arthur cevap vermeye çalıştı-

Ama Malakai'nin işi bitmemişti. "Şarj etmek için sadece iki gün harcayacağımız bu füzenin onu düşüreğine inanmam mı gerekiyor?"

"Bir *silah teknisyeniyle* konuşuyorsun," diye karşılık verdi Darien. "Eminim o senden daha iyi biliyordur."

Malakai sadece homurdandı. Koltuğun arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu ve sinirli görünüyordu.

Sessiz bir ses -genç ve erkek- arka plandan süzüldü. "Bir şey söyleyebilir miyim?" Bu ses Travis'i neredeyse duygusal bir sarmalın içine itmeye yetmişti. Lanet olası bir ipliğe zar zor tutunuyordu ve şimdi-

Bir sessizlik, Darien ya da belki Roman'a benzeyen bir erkek sesinin mırıltısı ve ardından Paxton diğer hattaydı.

"Merhaba Travis, ben Paxton. Kardeşin."

Travis'in gözleri yanmaya başladı. "Selam, Pax. Sesini duymak güzel."

"Evet, seni de. Sadece seni sevdiğimi söylemek istedim. Ve iyi olacaksın."

"Sağ ol dostum. Ben de seni seviyorum. Roman...?"

"O da burada." Bir duraklama ve sonra: "Selam söylüyor."

Travis bundan oldukça şüpheliydi. Özellikle de birkaç saniye geçip Roman hiçbir şey söylemediğinde.

Kesinlikle. Lanet olsun. *Hiçbir şey.*

Bunun gerçekliği canını yaktı. Kötü bir şekilde.

"Pekala, tamam-" Travis baş ve işaret parmaklarıyla kaşlarını ovuşturdu.

"Teşekkürler, Paxton."

"Yakında görüşürüz, tamam mı?"

"Evet," dedi Travis. "Evet, tabii ki görüşeceğiz."

"Tamam, hoşça kal," dedi Paxton. Bunun üzerine Dallas, Aspen ve Jewels'la küçük bir gülümseme paylaştı, ikincisi "Awe" dedi.

"Hoşça kal, Pax," dedi Travis.

Darien hemen hatta geri döndü. "Başka sorunuz var mı?" Malakai öne doğru eğildi. "Evet, bu soygun ne zaman olacak?" Darien "Bu gece" dedi.

ODA BİRKAÇ DAKIKA BOYUNCA SESSİZ KALDI. ARTIK TRAVIS DE Bu yeni sessizlik derin ve rahatsız ediciydi.

Loren bakışlarını, ekran karardığı andan beri telefonuna bakmayı bırakmayan Darien'e kaydırdı. Travis'le birbirlerine veda ettiklerinden beri -belki de son kez ama umarım son kez olmayacaktı-.

Paxton çok üzgün görünüyordu. Kucağında kavuşturduğu ellerine bakıyor, gözlerini saçlarının arasında gizliyordu. Loren'in kalbi onun için acıyordu.

Ve Roman... Gölge Ustası'nı çok iyi tanı mıyordu ama onun duygularını ustalıkla saklayan bir adam olduğunu biliyordu. Ve şu anda...

Şu anda hiçbir şey gizli değildi. Yüzündeki kasvetli ifade... Tanrım, dayanılmazdı.

Sessizliği ilk bozan Ivy oldu. "Tamam, kötü haber vermekten nefret ediyorum, özellikle de planınız işe yarayacak gibi görünürken, ama ele almamız gereken büyük bir sorun var. O kule yıkılır yıkılmaz, karanlığın ne kadar uzağa yayılacağı konusunda hiçbir fikrimiz yok."

"O haklı," dedi Lace. "Bildiğimiz kadarıyla Ker'in tamamını kapsayabilir."

Kylar, "Bu da bizi iki sorunla baş başa bırakıyor," diye ekledi. Bunları parmaklarıyla işaretledi, örümcek ve hayalet şeklindeki yüzükleri yumuşak mutfak ışığında yanıp sönüyordu. "Birinci sorun: Travis ve diğerleri göremeyecek. Sorun iki-"

Roman cümlesini bitirdi. "Nefes alamayacaklar."

Arthur, "Yveswich'te Lucent Enterprises'a ait bir yer var," dedi. "Roark orada şırınga olup olmadığını biliyordur. Yarın onunla konuşup şırıngaları nerede tuttuklarını öğrenebiliriz."

Tanner, "Tamam, yani füzeyi çalıp şarj etmeleri, yüksek bir yere çıkarmaları - kuleyi kolayca vurabilecekleri bir yere - ve şırıngaları da almaları gerekecek, öyle mi?" dedi. Kaşları havaya kalktı.

Darien, "Çok şey istiyorlar ama yeterince zamanları var,"

dedi. "Evet, zar zor," dedi Roman acı acı.

"Tamam, ama bahsettiğim şey ne olacak?" Ivy sordu. "Kule yıkıldığı anda hiçbir şey göremezlerse, hâlâ bir güç alanının altında sıkışıp kalmış olabilirler."

"Onları dışarı çıkarabilirim," dedi Darien.

Oda sessizleşti. Çok, çok sessizleşti. Herkes bakışlarını paylaşıırken, hepsinin aynı şeyi düşündüğü belli oluyordu. Ve Loren-

Midesinin bulandığını hissetti. Kâbuslar gelmeye devam ediyordu, değil mi?

"Darien..." diye fısıldadı.

Ivy başını sallıyordu. "Riskler-"

"Max ve Travis'i kaybetmek daha büyük bir risk," dedi kararlı bir şekilde. "Bunu yapabilirim ve iyi olacağım." Loren'in kendisine endişeyle baktığını fark edince başının üstündeki saçları düzeltti. Loren onun eline uzandı, o da elini tuttu ve parmakları Loren'in elini ısıttı. "İyi olacağım," dedi tekrar. Ama kalbi daha da hızlı atmaya başladı.

Tanner dizüstü bilgisayarında yazarken tuşlar takırdadı. "Filo sistemine daha erken girebildim ve Yveswich'teki gölgenin canlı yayını buldum." O

ekrana getirdi ve herkes bakmak için etrafına toplandı.

Loren ayağa kalktı ve Darien'le birlikte masanın diğer ucuna doğru yürüdü, Darien'in eli Loren'in elindeydi. Darien'in kendisine baktığını hissedince elini ağzına götürüp arkasından öptü ve nefesi tenini ısıttı.

"Bak." Tanner gözlüklerini kafasına geçirdi, kısa bir süre gözlerini ovuşturduktan sonra işaret parmağıyla ekrana vurdu. "Lucent Enterprises burada."

Loren'in midesi aşağı doğru eğildi.

Gölgeler içinde kalmıştı.

"Y a n i ," dedi Tanner, "eğer şırıngalar için oraya girmeleri gerekiyorsa-"

"Ben onları içeri sokarım," dedi Darien. Bu daha da uzun süre iz sürmesi gerektiği anlamına geliyordu. Tanrım... Kusacaktı.

Roman, "Bunu yapabileceğinden oldukça emin görünüyorsun ama bu kelimenin tam anlamıyla *saatler süren* bir takip demek, Darien. Bu delilik ve sen de bunu biliyorsun."

"İyi olacağım," dedi Darien tekrar. Sertçe değil, kabaca değil, sakince.

Ama Roman ısrar etti: "Peki ya iyi olmazsan? Bence her ihtimale karşı bir yedek planımız olmalı. O kılıçlar hâlâ sende mi?"

"Bende bir tane var," diye

yanıtladı Darien. Ivy, "Diğeri

bende," dedi.

"Üçüncüsü nerede?" Darien gruba sordu. "Max'te mi?" "B e k l e , ona mesaj atacağım," dedi Ivy. Telefonunu çıkardı. "Ne var?"

Raina'nın numarası?"

Darien telefonunu çıkardı ve ona verdi.

Raina bir mesaj yazarken, Darien Roman'a, "Geri dönüyorsun, değil mi?" dedi.

"Emin ol döneceğim." Altın sarısı gözleri kararlılıkla parlıyordu. "O güç alanı yıkıldığında Travis'in yanında olacağım. Daha kötüsü olursa, o kılıçlardan birine sahip olup olmadığımı görebileceğim."

Kylar sözlerini şöyle bitirdi: "Ve eğer bir şey olursa ve Darien Görü'yü o kadar uzun süre tutamazsa oraya gir."

Darien omzunun üzerinden ocağın üzerindeki saate bir bakış fırlattı. "Güç alanı inene kadar geri dönebileceğini düşünüyor musun?"

Dean, "Deli gibi araba kullanıyor. Başaracak. Ve ben de onunla gidiyorum."

Roman başladı. "Ne?"

"Ne?" Dean meydan okudu. "Bunca yolu seni Angelthene'e yerleştirmek için gelmedim, sadece Yveswich'e geri dönmene izin vermek için."

Roman başını sallıyordu. "Sen-"

"Baban hâlâ dışarıda, evlat," diye araya girdi Dean. "Hâlâ seni avlıyor. Güvende değilsin."

"Onlarla gideceğim," dedi Shay. Roman cevap vermek için ağzını açtı ama Shay sert bir parmak kaldırarak onun sözünü kesti. "Sakın benimle tartışmaya kalkma."

Roman ağzını kapattı, çelişkili görünüyordu.

Lace, "O serumun bir kısmını yanınıza almanız gerekecek. Eğer boğulmadan gölgeye giremeyecekseniz gitmenin bir anlamı yok."

Ivy telefonunun ekranını kapattı. "Max kılıcı kaybettiğini söyledi." "Kahretsin," diye mırıldandı Darien.

Roman, "O zaman bu gerçekleşiyor. Bu gece Dean ve Shay'le birlikte Yveswich'e gideceğim, güç alanı indiğinde içeri girmeye hazır olacağız ve bu arada sen de-" Başıyla Darien'i işaret etti. "- Biz oraya varana kadar onları olabildiğince uzağa götürmeyi planlayacaksın."

Darien, "Kesinlikle ara vermem gerekmedikçe oraya girmeni istemiyorum," dedi. "Anladın mı?"

"Bahsettiğin bu kılıçlar da neyin nesi?" Dean sordu. Roman'a, "Kılıçlardan söz etmemiştin," diye ekledi.

"Onlar siyah adamanttan yapılmış kılıçlar," diye yanıtladı Ivy. "Boşlukta aynaya dönüşüyorlar ve her nedense karanlıkta görülebiliyorlar. Sadece kılıçlar, başka bir şey yok."

"Peki bu *Boşluk* da neyin nesi?" Dean sordu. "Zihnim dönüyor gibi hissediyorum." Dönen bir parmağıyla şakağını işaret etti. "Ayak uyduramıyorum."

Kylar, "Bu Spirit Terra'daki boyutlardan biri," dedi.

"Hayal edilebilecek en kötü boyut," diye ekledi Jack küçük bir kıkırdamayla.

"Ve gölgenin geldiği yer orası mı?" Dean sordu.

Darien başını salladı. "Gölge oradan geliyor." "Peki gölgede nefes alamıyor musun?"

"Hangi boyutta olursan ol Ruh Terra'da nefes alamazsın. içeri."

Ivy ekledi, "Kontrol Kulesi aslında portalı bir anlamda yama yaparak kapatıyorlar, işte bu yüzden hala

Orada hâlâ nefes alınabiliyor ve neden tüm sokaklar Boşluk tarafından kör edilmedi?"

"Ve biz de onu yok etmek üzereyiz," diye düşündü Dean, hem bunalmış hem de yorgun görünüyordu. Darien'e döndü ve "Yeterince yaklaştığımızda, ara vermek istersen izleme işini her zaman ben devralabilirim. Sen bana haber ver yeter, ben de devreye girmeye hazır olurum."

Darien çenesini eğerek teklifi kabul etti.

Ve bu sessiz kabul Loren'in ciğerlerini sıkıştıran ağırlığın bir kısmını kaldırdı. Dean yeterince yaklaştığında iz sürme işinin bir kısmını halledebilirdi, böylece hepsini Darien yapmak zorunda kalmazdı.

Yeter ki yardımını kabul etmeye istekli olsun. İhtiyacı olduğunda kabul ederdi.

Şimdi Darien'in yüzünü tarıyor, mürekkep rengi saçlarının ışıktaki nasıl parladığını izliyordu. Roman'ı inceliyordu.

Gölge Ustası, "Demek hepimiz bir sonraki hamlemizi biliyoruz," dedi.

"Yveswich'e geri döneceksin," diye başladı Darien, "kule yıkıldığında orada olacağından emin olacaksın ve eğer karanlık yayılırsa ve herhangi bir nedenle izleme başarısız olursa, kılıçları kullanacaksın, Travis'i ve diğerlerini bulacaksın ve defolup gideceksin. Anlaştık mı?"

Roman başını salladı. "Güzel."

Darien odayı taradı. "Başka sorusu olan var mı?"

Kimse konuşmadı. Kimse tartışmadı.

"Pekâlâ," dedi Darien. "O zaman bir planımız var gibi görünüyor."

CENNETİN KAPISI

ANGELTHENE, W EYALETİİ THEREDGE

DARIEN'IN BOTLARI, ELİNDE KILIÇLA AŞAĞIYA DOĞRU YÜRÜRKEN GÜMBÜRDÜYORDU.

Üçüncü kattaki koridora. Roman'ın sadece birkaç saat önce eşyalarını yerleştirdiği misafir odasına doğru.

Şu anda oradaydı ve henüz açmaya bile fırsat bulamadığı her şeyi topluyordu. Güç alanı yıkılmadan önce Yveswich'e dönmek için fazlasıyla zamanı vardı ama önlem olarak daha uzun bir yol izleyecekti. Don'un adamlarının pusuya yatmış olma ihtimalinin daha yüksek olduğu yerlerden kaçınacaktı. Bunun da ötesinde, bir motelde durmaları gerekecekti. Saat geç olmuştu ve o ve diğerleri buraya kadar geldikleri için yorgun düşmüşlerdi. Bu yolculuğu baştan yapmak zorunda kalacaklardı.

Darien arkasından gelen ayak seslerini duyduğunda neredeyse kapıya varmak üzereydi. Döndü-

Ve Ivy'nin elinde diğer kılıçla bu tarafa doğru yürüdüğünü görünce durakladı. Dul'la takas ettiği yılları öğrendiğinden beri kız kardeşiyle neredeyse

hiç konuşmamışlardı. Onunla konuşmak istemişti, özür dilemek istemişti. -Ama hiçbir kelime yeterli olmayacaktı. Ne demesi gerekiyordu *ki, Evet, yakında öleceğim için üzgünüm, duygularını incittiğini biliyorum ama bu konuda yapabileceğim bir şey yok mu?*

İnsanları hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ederdi. Özellikle Ivy'yi ama tüm ailesini. Hepsini hayal kırıklığına uğratmıştı.

Ivy yaklaşırken yavaşladı. Bir an için birbirlerine baktılar, sessizliği bozacak hiçbir şey yoktu ama evin diğer bölümlerinden gelen sesler vardı.

"Al." Ona kılıcı uzattı.

Darien parmaklarını kabzanın etrafına kapattı. "Dinle, Ivy-"

"Sorun yok, Darien." Sesi son birkaç gündür sahip olduğu gerginlikten hiçbir şey taşımıyordu. Nefesini içine çekti. "Yani, aslında iyi değil. Asla iyi olmayacak ama artık kavga etmeyeceğim. Aynı fikirde olmadığımızı kabul edebilir ve yolumuza devam edebiliriz." Kollarını kavuşturdu. "Sen benim kardeşimsin, seni seviyorum ve ben... birbirimizle kavga ederek kalan zamanımızı daha fazla harcamak istemiyorum."

Yutkundu. "Ivy-"

"Sorun yok," dedi tekrar. Ama gözleri parlıyordu ve çenesinde umutsuzca saklamaya çalıştığı bir sallantı vardı. "Hiçbir şeyi çözmeyen bir özürle her şeyi mahvetme." Roman'ın odasına açılan kapıyı işaret etti. "Şimdi git."

Darien bir an öylece durdu. Kız kardeşine bakıyor ve onu nasıl hak ettiğini düşünüyordu. Şeytanlardan herhangi birini hak ettiğini.

Sonra yollarını ayırdılar; Ivy aşağıya inerken Darien koridordan geçip Roman'ın odasına girdi.

Hemen hemen hazırды. Tüm çantalarının fermuarı çekilmiş, sırt çantası omzuna asılmıştı bile. Paxton'ın çantaları da oradaydı.

"Paxton'ı da mı götürüyorsun?" Darien kılıçları Roman'ın yığınınna eklerken sordu.

Roman ceketini giyerken, "Paxton'ı götürüyorum," diye onayladı. "Bana gelmek istediğini söyledi ve ben de ona hayır demeyeceğim."

Darien, "Seninle gelirdim ama Loren için burada olmam gerekiyor," dedi. "Eğer ona bir şey olursa..." Keskin bir nefes çekti, sonra ağır bir iç çekişle nefesini dışarı verdi. "Hepimiz boku yedik. Ve ben sevdiğim kadını kaybettim."

"Öldüğün kısmı da unuttun," dedi Roman kara mizahla. Darien'in ağzının kenarı seğirdi.

Gerçi bu hiçbir zaman onunla ilgili olmamıştı. Hayatının Loren'inkine bağlı olması hiçbir şeyi değiştirmemişti. Dul'la o anlaşmayı yapmamış olsa bile, onu yine de aynı güçle koruyacaktı. Ve hayatı her tehdit edildiğinde, endişelendiği kendi hayatı değildi. Sadece onun hayatıydı.

Her zaman sadece onun için endişelenmişti.

"Travis'i gördüğümde yapacağım ilk şey," diye başladı Roman, boş gözlerle duvara bakarak, "ona ne kadar üzgün olduğumu söylemek olacak. Jewels'la geride kalmaya karar verdiğinde ona kendini bok gibi hissettirdim ve bunun benim hatam olduğunu hissediyorum. Belki de ona sözlerimle bu kadar sert vurmamış olsaydım, bunlar olmazdı. Belki bir an durup gerçekten düşünseydim

daha büyük ölçekte neler olduğunu görseydim, onu zamanında dışarı çıkarabilirdim."

"Kendini bu kadar hırpalama. Max'le o aptal tartışmayı yaşadığımdan beri ben de senin gibi hissediyorum. Üstelik telefonda ondan özür bile dilemedim." Darien telefonu kapattığı andan beri pişmanlık duyuyordu. Max tam *oradaydı* ve Darien ona nazik bir şeyler söyleme fırsatını değerlendirememişti.

"Bir şansın daha olacak," dedi Roman.

"Senin de olacak."

Roman iç çekti. "Umarım öyle olur." Darien, "Yukarı bakmaya devam et," dedi.

"Evet," dedi Roman ağır bir nefes vererek. "Yukarı bakmaya devam et."

ROMAN ARABASINA DOĞRU YÜRÜRKEN KARANLIK BAHÇEDE CIRCIR BÖCEKLERİ ÖTÜYORDU. SHAY

ve Paxton da onunla birlikteydi. Saatin geç olduğu düşünüldüğünde Pax'in uyanık olması şaşırtıcıydı.

Ön kapı arkasından açıldı. Roman, kendisinin ve Paxton'ın eşyalarını -daha açmaya bile fırsat bulamadıkları çantalarını- arka koltuğa yüklemeye başlarken gelenin kim olduğunu görmek için dönmedi. Yürüyüşüne bakılırsa Dean'di.

Amcasının çakıllı sesi gecenin serinlettiği avluda süzülürken haklı olduğu kanıtlanmıştı. "Rome?" diye seslendi. "Seninle bir saniye konuşabilir miyim?"

"Çabuk ol, yola çıkmamız gerek," dedi Roman arabaya daha fazla eşya tıktırırken. Zaman daralıyordu. Paxton da geldiğine göre, bir noktada bir motelde durup biraz dinlenmeleri gerekecekti, ki Paxton geride kalsaydı muhtemelen bunu yapmaktan kaçınacaktı. Bir de daha uzun bir yoldan gitmeleri gerekecekti ki bu da yolculuklarına altı, belki de yedi saat ekleyecekti.

Shay'in çantalarını içeri yerleştirebilmesi için kenara çekildi ve sonra Dean'in yanından geçip yolcu koltuğuna oturdu.

Roman amcasıyla yüzleşti ve yüzündeki endişeyi fark etti. "Sorun nedir?" Roman ona sordu.

Dean sesini alçalttı. "Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun?" "Neyin iyi bir fikir olduğunu düşünüyor muyum?"

"Paxton'ı almak."

"Evet," dedi Roman, sesi sert ve kararlıydı. "Öyle düşünüyorum." Küçük kardeşine, "Arabaya bin, Pax," dedi. İşaret etti.

Paxton ön koltukların arasından tırmanarak arka tarafa geçti. Dean bir adım öne çıktı. "Roman, beni dinle. Sana yalvarıyorum." Roman isteksizce amcasıyla yüzleşti. "Ne?"

"Angelthene'e ulaşmış olman babanın artık seni aramayacağı anlamına gelmez. Paxton'ı düşünmek zorundasın-"

"Paxton'ı düşünüyorum," diye hırladı Roman. "Ben *her zaman* Paxton'ı düşünürüm ve sakın bana düşünmediğimi söylemeye kalkma." Cebinden arabanın anahtarlarını çıkardı.

Dean ona endişeli bir bakışla bakıyordu. Korku.

Roman iç çekerek, "Bak," diye başladı. "Yveswich'teki patlamadan önce ondan ayrıldım. Biz ayrıken işler ters gitti ve o ölebilirdi. Bu saçmalığın tekrarlanmasını ve onu tekrar kaybetme riskini göze alamam. Şimdi geliyor musun, gelmiyor musun?" Arka koltuğa sığmayacak kadar büyük olan son çantasını aldı ve arabanın arkasına doğru yürüdü.

Dean de onu takip etti. "Nereden geldiğini anlıyorum Roman, anlıyorum."

Roman bagajı açtı. Alan küçüktü, ancak bu tek çantayı alacak kadar büyüktü. Spor arabaların dezavantajı buydu. Ya hiç bagaj olmazdı ya da içine bir şey sığmayacak kadar küçük olurdu.

Dean devam etti, "Ama babanın buradan haberi bile yok." Cennetin Kapısı'nı işaret etti, altın rengi ışık pencerelerden karanlık çimenliğe yayılıyordu. "Burası onun için en güvenli yer."

"Onun için en güvenli yer benim yanımda," diye karşı çıktı Roman. Çantayı bagaja attı ve kapıyı çarparak kapattı.

"Bir saniyeliğine durup bunu konuşabilir miyiz-"

Roman amcasının üzerine yürüdü. "Bana ne yapacağımı söylemeye çalışmayacaksın," diye tısladı.

"Ben-"

"Alınma Dean ama *yıllardır* hayatımızın bir parçası bile olmadın. *Yıllardır*." Dean yüzünü buruşturdu ama Roman vazgeçmedi. "İki gün öncesine kadar bizimle ilgilenmeyen birinin, sanki hayatım hakkında bir şey biliyormuş gibi gelip *benim* adıma karar vermesine izin vermeyeceğim." Kendini göğsünden bıcakladı.

"Roman, hadi ama lütfen-"

"Yeterince duydum. Yardım etmek istiyorsan, gel yardım et. İstemiyorsan yolumdan çekil."

Başka bir şey söylemeden arabaya bindi. Motoru çalıştırdı ve Dean'in kendi arabasına binmesini beklemeden oradan ayrıldı. Dikiz aynasından amcasının bahçede durup yenilgiyle arkasından baktığını görmedi.

"Her şey yolunda mı?" Shay sordu.

"Evet, her şey yolunda," dedi. Ama kanı kaynıyordu ve kalbi hızla çarpıyordu.

Kapılar açıldı ve o da kapılardan geçti, güvenlik büyüleri arabanın her tarafını kaplamıştı.

Dean'in mantıklı olduğunu biliyordu, sadece yardım etmeye çalıştığını biliyordu ama-

Roman Pax'ten ayrılmayı reddetti. Son zamanlarda çok fazla kıl payı kurtulmuşlardı, kardeşini sonsuza dek kaybettiğini düşündüğü çok fazla an olmuştu.

Bir daha olmayacaktı.

Belki bir hata yapıyordu ama-

Arka koltuktaki Paxton'a baktı. Video oyun konsolunu çoktan çıkarmış, ekran çilli yüzünü ışıkla dolduruyordu.

Pax de onunla gelmek istemişti. Roman'a Travis'in yanında olmak istediğini de söylemişti. Çocuk hayatta o kadar çok seçenekten mahrum bırakılmış, o kadar çok mutluluktan mahrum bırakılmıştı ki, Roman'ın ona geride kalması gerektiğini söyleyecek yüreği yoktu.

Farlar arkadan yaklaşıyordu. Bu Dean'di.

Roman derin ve sakın bir nefes aldı.

Dean'den daha sonra özür dileyecekti.

Şu anda Travis'i almaya gidiyordu. Kaybettiği diğer kardeşini alıp eve getirecekti.

ASKERİ ÜS

YVESWİ CH, KER EYALETİ

"YATMA VAKTİN GEÇMEDİ Mİ, İHTİYAR?" MALAKAI TİSLAYARAK kulaklık. Aspen'le birlikte askeri üssün bulunduğu blokta durmuş, devriye gezen muhafızları izliyordu.

Angelthene'deki diğerleriyle konuştuktan kısa bir süre sonra hepsi Menekşe Evi'nden ayrılmıştı. Neredeyse Cadı Saati gelmişti ama sürekli karanlık bir şehirde kapana kısılmış olmak zamanı anlamsız kılıyordu. Malakai'nin artık bir uyku programı bile yoktu.

Zaten hiç bir zaman da olmamıştı.

Ancak Arthur'un vardı. Ve Malakai yaşlı adamı rahatsız etmekle harika vakit geçiriyordu.

Hoparlör çatırdadı. "Bensiz kaybolursunuz Bay Delaney," dedi Arthur, "o yüzden birkaç saatlik uykumu feda edebileceğimi düşündüm."

"Yapmamalıydın."

Bir çatırtı daha ve sonra Atlas tısladı, "Odaklanabilir misiniz? Eğer bunu berbat ederseniz-"

"Rahat ol Atlas," diye söylendi Malakai. "Devlin gibi şirretlik yapma."

Bir parazit patlaması. Ve sonra: "Hey, bunu duydum," diye itiraz etti Travis, şiddetli fısıltısı hoparlörlerin çatırdamasına neden oldu.

Malakai hırıltılı bir kahkaha attı.

Kız kardeşiyle çıkmaya çalıştığı için o cılız heriften ne kadar nefret etse de, onunla kavga ederken çok iyi vakit geçiriyordu. Belki de onun biraz daha etrafta olması o kadar da kötü olmazdı.

Kulaklığındaki mikrofonu kapattı ve Asp'e tam olarak bunu fısıldadı.

Kedi gibi gözleri sokak lambasının çamurlu ışığında parlayarak kıs kıs güldü. "Sana büyüyeceğini söylemiştim."

Mikrofonunu tekrar açtı ve "Acele et Atlas. Burası taşak gibi soğuk."

"Zamanlamayı doğru yapmaya çalışıyorum, seni cahil!" dedi Tanner. Malakai kıkırdadı. "Trav, hazır mısın?"

"Evet," diye yanıtladı Devlin.

"Muhafızlar otuz saniye içinde geçecek," dedi Malakai, Aspen'le birlikte saklandıkları yerden muhafızları izlerken.

Atlas, "O zaman büyüler inecek ve bu senin şansın. Sakın görünmeyin."

Devlin, "Elimden geleni yapacağım," dedi.

"Neden bu eğlenceli işi onlar yapıyor?" Malakai Aspen'e tısladı.

"Burada olmayı tercih ederim," dedi dişleri takırdayarak. "Bizim işimiz kolay, bütün ağır işleri onlar yapıyor."

"Seni gerçekten duyabiliyoruz," diye homurdandı Jewels. "Belki de saçmalamadan önce mikrofonunu kapat-"

"Şimdi," dedi Atlas. "Hemen içeri girin, hadi."

Kız kardeşi ve Devlin tel örgüleri aşır askeri üsse girerken Malakai gözlerini nöbetçilerden ayırmadı.

Üssün içinde hafifçe ayaklarının üzerine düştüklerinde Malakai gülümseyerek, "Lanet olsun," dedi. "İşe yaradı."

TRAVIS ASKERİ ÜSSÜN İÇİNDEN GEÇERKEN JEWELS'A YAKIN DURDU.
kedi yumuşaklığındaki ayakları üzerinde.

Roark'a göre bölgede hiç anima mundi füzesi yoktu, bu da hayatlarını çok daha kolaylaştırırdı. Ancak aynı çerçeveye sahip füzeler vardı, bu yüzden tek yapmaları gereken onlardan birini çalmak ve şarj etmek için Menekşe Evi'ne geri getirmektir.

Tanner güvenlik kameralarının görüntülerini kullanarak onları bina içinde yönlendirebilse de, cephaneliğe vardıklarında görüntülü olarak aramaları gereken kişi Arthur'du.

Burası *doluydu*. Jack'in burada olmaması iyi bir şeydi, yoksa saf ve dizginlenemez merakı yüzünden bir bomba patlatabilirdi. O bir

Birkaç yıl önce havai fişeklere karşı tehlikeli bir hayranlık duymuş ve Cehennem Kapısı'nın arka bahçesinde Travis'in saçlarını neredeyse yakmıştı. Bunu gösteren bir savaş yarası vardı.

Jewels'la birlikte zırhlı bir aracın arkasına çömelmişken Travis fısıldadı, "Teknolojide bu kadar iyi olan biri için telefonu sabit tutmakta berbatsın Arthur." Yaşlı adamın telefonu düzgün tutmak için adeta canını dişine takmasını izlerken kıkırdadı. Cennetin Kapısı'nın mutfağındaydı; Travis arka plandan tanıdı.

Diğerlerinin Don yüzünden Cehennem Kapısı'nı boşaltmak zorunda kalmış olması... Travis'i huzursuz etmişti. Ama doğru seçim buydu. Bu noktaya itilmekten ne kadar nefret etseler de, tedbirli olmak üzmekten daha iyiydi.

Arthur kamerayı düzeltti. "Kamerayı sola kaydır Travis," dedi, sesi telefon yerine kulaklıktan geliyordu. "Bu o," diye açıkladı.

Travis öne doğru süründü ve füzeyi tutmaya çalıştı - "Vay canına, bu şey çok ağır," diye nefes aldı.

"Seni uyarmaya çalıştım," dedi Arthur.

"Dur bakalım," diye homurdandı Travis. Şimdiden terlemeye başlamıştı.

"Hatta kal

-Bunun için iki elimi de kullanmam gerekiyor." Telefonu arka cebine soktu, sonra füzenin bir ucunu kaldırırken Jewels diğer ucuna gitti. Jewels parmaklarını tabanın altına kıvrırken ona "Hazır mısın?" diye sordu.

Jewels başını salladı. "Hazırız."

Füzeyi kaldırdılar ve binanın içine doğru taşındılar. Çok garipti ama işe yaradı. Tanner kulaklıktan ayrılmıyor, kameraları izliyor ve askeri personelin hareket ettiğini görürse saklanmaları ya da farklı bir rotaya gitmeleri için onları yönlendiriyordu. Sonunda dışarı çıkmayı başardılar.

Binanın gölgelerinde Tanner'ın büyüleri ikinci kez indirmesini beklerken Travis buz gibi soğuk duvara yaslandı ve bir anlığına soluklandı. Jewels da aynı şeyi yapıyordu, füze aralarındaki kaldırımında duruyordu. Bu şey aptalca ağırdı. Görüldüğünden çok daha ağırdı. Şarj edildikten ve planlarının son adımını uygulamaya hazır olduktan sonra, onu araçlarla taşımaları, sonra da sırayla Kontrol Kulesi ile aynı hizadaki en yüksek binanın çatısına çıkarmaları gerekecekti.

Travis nefes nefese, "Ee," diye başladı. "Angelthene'e döndüğümüzde... tekrar dışarı çıkmak ister misin?"

Kulaklığındaki hoparlörler çatırdadı, sonra Malakai "Duydum" dedi. Jewels'ın yüzü güldü ama Travis'e "Seninle tekrar çıkmayı çok isterim Travis" derken mikrofonunu kapatmadı.

Travis gülümsedi. "Harika."

Malakai diğer taraftan homurdandı. Ama itiraz etmedi. Travis bunu bir zafer olarak kabul etti.

Tanner kulaklıktan seslendi. "Büyüler beş saniye içinde iniyor."

Travis saydı. Bir, iki, üç, dört, beş.

Büyünün damarlarındaki kanı püskürten aşağı doğru bir dalgalanmayla düştüğünü hissettiği anda Jewels'la birlikte harekete geçtiler. Bu kez kapıdan geçmek zorundaydılar, füze çitin üzerinden geçemeyecek kadar ağırdı ve oradan karanlık, ıssız yolu geçip iki binanın arasındaki bir ara sokakta kayboldular, köşeden gelen zırhlı bir araçtan kıl payı kurtuldular.

"Lanet olsun, acele et," diye nefes aldı Travis. Jewels geriye doğru yürürken o füzenin ucundaydı ve ileri doğru yürüyordu.

Gevşek çakıllar lastiklerin altında çatırdıyordu. O şeyi süren her kimse giderek yaklaşıyordu ve bu ara sokakta fazlasıyla açıktaydılar.

Ama ileride bir çöp konteyneri vardı ve oraya saklandılar.

"Kendimi kaz gibi hissediyorum," diye tısladı Jewels paytak paytak geriye doğru giderken ve uzun, ağır füzeyi çöp konteynerinin arkasındaki gölgelere doğru yönlendirirken.

Travis'in kıkırdaması daha çok homurtuya benziyordu, boynundaki damarlar kızarmış teninin altında geriliyordu.

Tam zamanında çöp konteynerinin arkasına saklandı. Zırhlı araç sokağın ağzından geçerken o ve Jewels füzeyi yere bırakıp biraz soluklandılar. Alnında ter parıldıyordu ve Raina'dan ödünç aldığı eldivenlerle terini sildi.

Orakçıların saklandığı yere vardıklarında Malakai'nin volta attığını, Aspen'in de ısınmak için kollarını ovuşturduğunu ve dişlerinin gıcırdadığını gördüler.

"Şimdi ne olacak?" Travis homurdanırken Malakai füzenin kendi ucunu Jewels'inkini indirdiği gibi dikkatlice indirdiğini söyledi.

"Şimdi savaş başlığını şarj etmeliyiz," dedi Aspen. Travis ve Jewels'a el sallayarak, "Siz biraz mola verin, biz buradan taşırız," dedi.

Buraya Sylphen'e ait bir kamyonla gelmişlerdi. Kamyon bir blok öteye park edilmişti; şüphe uyandırmayacak kadar uzağa.

herhangi bir asker onu görecekti.

Menek e Evi'ne geri döndüklerinde şarj işlemi başladı.

Bu büyüklükte bir füze için ihtiyaç duyacakları miktarda ham büyüyü anima mundi'den çekmek, Kontrol Kulesi gibi bir şey olmadan mümkün değildi. Cristala  arj istasyonları bile i e yaramazdı, çünkü onlar ham değil filtrelenmiş büyü kullanıyordu.

Ancak, gruptaki herkesin sırayla savaş ba lı ına g   vermesiyle, Kontrol Kulesi'ni yıkabilecek kadar güçlü bir silah haline gelebilirdi.

Mavi'nin mavi büyüsü vardı.

Raina'nın beyaz büyüsü vardı.

Malakai ve Travis'in kara büyüsü vardı.

Charlotte'un mor büyüsü vardı.

Magenta'nın pembe büyüsü

vardı. Ve Maya... onun da

kırmızısı vardı.

Her renk yoktu. Ama yeterliydi.

Yine de Maya'nın sırası sonuna kadar beklemek zorundaydı. Kanala düştükten sonra hâlâ tam olarak iyile memi ti, bu yüzden diğer herkes sırayla önce hücum edecekti. Yapılması gereken büyü miktarı her bir kişi için iyileşme süreleri gerektirecekti ama sırayla yaptıkları sürece savaş ba lı ı ikinci güne kadar tamamen şarj edilmiş olacaktı.

Kontrol Kulesi'ni indirip buradan defolup gitmek için tam zamanında.

CENNETİN KAPISI

ANGELTHENE, W EYALETİ'N THEREDGE

ERTESİ GÜN ÇOK HIZLI GEÇTİ, SAATİN HER TIK TAKI BİR KILIÇ GIBIYDI.

başlarının üzerinde asılı duruyordu. Arthur o zamanın çoğunu telefonda Yveswich'te mahsur kalanlara füzeyi nasıl sökecekleri ve savaş başlığını nasıl şarj edecekleri konusunda talimat vererek geçirdi.

Akşam olduğunda Heaven's Gate'in üzerine daha derin bir önsezi duygusu çökmüştü. Loren karanlık fuayede durmuş, kurşun geçirmez yeleğinin kayışlarını sıkan Darien'den gözlerini ayıramıyordu. Elbette çelik yelek giyen tek kişi oydu. Diğerlerinin giymesine gerek yoktu.

Darien'in gözlerinde bir tutam simsiyah saç asılı duruyor, her sakın nefes verişte uçları dalgalanıyordu. Elini uzatıp onu düzeltme isteğiyle savaştı. Parmaklarını onun saçlarında gezdirdi. Onu kendi seviyesine çekip öpmek istedi.

Jack, Ivy, Lace ve Tanner da buradaydı, botlarını bağlamış, silahlarını ve bıçaklarını vücutlarına geçirmişlerdi. Çok kişisel bir kan davası için hazırlanıyorlardı. Tanıdıkları Bandit de küçük bir ordu halinde kapının yanında duruyordu, gözleri karanlıkta rengârenk ateş böcekleri gibi parlıyordu. Ay ışığı büyük pencerelerden içeri süzülüyor, süslü avizenin bir buz heykeli gibi parlamasına neden oluyordu.

Sakin. Herkes sakın ve odaklanmıştı. Genelde yerinde duramayacak kadar hareketli olan Twitch bile sessiz ve gözlemciydi. Gerçi jaguarın sol gözünün etrafında hiçbir zaman tam olarak geçmeyen gergin bir tik vardı.

Darien yeleğin son kayışını sıkarken, o çarpıcı gözleri onunkilerle buluşmak için yukarı kaydı. "Nasıl bir his?" diye sordu ona, bas sesi geniş ve açık alanda yankılanıyordu.

Kadın omuzlarını kıvırdı ve kollarını döndürdü. "Biraz dar ama bence iyi."

Adam kayışlardan ikisini kavradı ve onu kendine doğru çekti, o kadar hızlıydı ki boğuk bir alarm ciyaklamasıyla göğsüne çarptı. "Keşke bunu senin yerine ben çıkarıyor olsaydım," diye kızın ağzına doğru nefes aldı. Adam alt dudağını ısırırken kadının vücudu ısındı.

Jack, "Kendimi sincaplı bir porno film setine girmiş gibi hissediyorum," dedi. Tanner bir kahkaha attı.

Loren de bir gülümsemeyle savaştı -Darien'in kısa süre sonra aynısını yaptığı bir gülümseme. Tanner onu öpmek için eğildiğinde, elleri hâlâ yeğinin kayışlarına sahiplenici bir şekilde sarılıyken, dudaklarında bu gülümsemenin şeklini hissetti. Bu yelek, Darien'in almakta ısrar ettiği ve Darien'in de tartışmadan kabul ettiği bir önlemdi. Darien'in sihrini gereğinden fazla kullanması isteyeceği son şeydi, özellikle de yarın kaç saatini iz sürerek geçirmek zorunda kalacağı düşünülürse.

Bunu -otuz saatten kısa bir süre içinde Yveswich'i vurması planlanan füzeleri- düşünmemeye çalıştı ve bunun yerine Darien'in ağzını kendi ağzında hissetmeye odaklandı.

Öpüşmeyi kestiğinde -her zamanki gibi çok erken- nefes nefese kalmıştı.

Kayışları bıraktı ve çenesinin kenarını yaralı bir parmak eklemiyle şefkatle sıyırdı.

Sonra odağını ailesine çevirdi. "Herkes hazır mı?" "Hazırız," diye mırıldandılar.

Başını kapıya doğru eğdi.

Şeytanlar karanlık ön bahçeye çıktılar, Tanıdık Ruhlar önden gidiyordu. Darien Loren'in elinden tuttu ve birlikte Cennetin Kapısı'ndan dışarı çıktılar.

Lionel Savage'ı ziyaret etmek için Avlanma Alanı'na gidiyorlardı - teker teker üstünü çizdikleri insanlar listesindeki bir başka isim. Hırsızlık olayına ve küçük Mortifer'ın kaybolmasına karışan bir başka kişi.

Umarım gecenin sonunda hesap kapanmış ve Mortifer evine dönmüş olurdu.

AVLANMA ALANI'NDAKİ ÇALIŞMA ODASINDA

Avcılar yaşıyordu-Loren, Yedi Şeytan'dan beşi en iyi yaptıkları şeyi yaparken kanepede tek başına oturuyordu: Öldürdüler. Acımasızca.

Ciğerleri çok küçüktü, kan kokusu midesini çamaşır makinesi gibi döndürüyordu. Aldığı her nefes dişlerinin arasından duyulabilir soluklarla kesiliyordu.

Akşam yemeğinde yediği lazanyayı kusacaktı, değil mi?

Ivy'nin yapmak için saatlerini harcadığı yemeği kusacaktı-

Ama sonra Darien onun önünde çömeldi, yüzündeki o soğuk, nefret dolu maske kaydı - sadece onun için. Gözlerindeki keskinlik yumuşadı, bu tepki arkasında devam eden katliamla o kadar çelişiyordu ki.

"Gözlerini kapat bebeğim," diye fısıldadı.

Kadın itaat etti. Bileklerini nazıkçe kavradı ve titreyen ellerini kulaklarının üzerine gelene kadar kaldırdı. O ayağa kalktığı anda hava değişti ve buraya yapmak için geldiği işi bitirmek üzere geri dönerken, sanki bir uzvu eksikmiş gibi onun yokluğunu hissetti.

Bu geceden sonra, biri dışında hiçbir Avcı kalmayacaktı. Harley Savage, Lionel'ın oğlu ve Lace'in kuzeni. Harley, Travis'in yaşlarındaydı. Şeytanlar ona babasının ona zalimce davrandığını anlatmışlardı - Randal'ın hayattayken Darien ve Ivy'ye davrandığı kadar zalimce.

Bu geceden sonra, dışarı çıkmaya ve sessiz kalmaya zorlanan Harley, Av Alanının Baş olacaktı.

Angelthene'de başka bir Karanlık Katil Hanesi'nin üyelerini öldürmek yasaktı. Ama Lionel sadece başka bir Evin değil, Angelthene'in Evlerinin *Başkanının* mülküne izinsiz girme hatasını yaptığı anda aynı derecede katı olan başka bir kuralı çiğnemişti.

Bu bir intikamdı.

Aynı zamanda bir mesajdı. Çok açık ve acımasız bir mesaj: *Bize bulaşmayın.*

Loren birkaç dakika boyunca gözlerini kapalı, kulaklarını tıkalı tuttu.

Sonra derin bir nefes aldı, ellerini indirdi ve gözlerini açtı.

Darien hemen fark etti, gözleri öfke ve kendinden nefretle doluydu.

-Yüzüne doğru fırladı.

Onun ölümcül bakışlarını üzerinde tuttu. *Senden korkmuyorum,* diye düşündü. *Seni görüyorum Darien ve beni korkutmuyorsun.*

Anlıyor gibiydi. Ona verdiği şeyi anlıyor ve kabul ediyordu.
Çünkü onu korumak için koyduğu ses bariyerini indirmişti.
Avcıların çığlıkları havayı delip geçti. Korkunçtu, o çığlıklar korkunçtu.
Tüylər rperticiydi.
Ama kulaklarını kapatmadı. Gözlerini kapatmadı. İzledi ve korkmadı.

LOREN, CENNETİN KAPISI'NA DÖNDÜĞÜNDE DARIEN'I KAPININ YANINDA ONU BEKLERKEN BULDU.

evin arkasındaki yüzme havuzu.

Boş, loş mutfakta mayosuyla dururken, panjurların arasından ona baktı. Adam havuzdaki sandalyelerden birinde oturuyordu ve üzerinde sadece siyah bir şort vardı. Cadı Saatiydi ve bahçe, ip ışıklarının ve bahçe fenerlerinin yumuşak parıltısı dışında karanlıktı.

Kadın onu izlerken, adam başını eğdi, alnını kavrarken saçlarının bukleleri öne doğru kayıyordu. Diğer elinde bir kolye tutuyordu, yumruğu onu yutuyordu. Sadece gümüş zinciri görünüyordu ve ellerinin titrediğini fark etmesini sağlayan da zincirin hafifçe sallanmasıydı.

Kapıyı açıp dışarı çıktı, çıplak ayaklarının altındaki zemin gecenin nefesiyle serinlemişti.

Darien avluyu geçerken onun varlığından haberdar olduğuna dair hiçbir işaret vermedi, ayakları kaldırım taşlı patikada takılma sesleri çıkarıyordu. Gecenin gölgeleri sırtındaki her etkileyici kasa, dövmesini oluşturan her bir mürekkep parçasına dikkat çekiyordu. Her yara izi de öyle. Yanına yaklaştığında ellerini adamın geniş omuzlarında gezdirdi ve avuçlarının altında tüm o yara izlerinin çıkıntılarını hissetti.

Uzun bir nefes aldı, sert kasları onun dokunuşuyla gevşedi. "İyi misin?" diye sordu ona.

"İyiyim," dedi adam sessizce. Ama iyi değildi, bunu biliyordu. Bu yüzden ona tekrar sordu: "Gerçekten nasılsın?"

Adam bir an tereddüt etti, baş ve işaret parmaklarıyla kaşlarını ovuşturdu. "Yorgunum bebeğim," diye itiraf etti, sesi boğuktu. "Çok yorgunum."

Kalbinde bir ağırlık hissetti. Adam bitkin görünüyordu ama yorgun olduğunu söylediğinde fiziksel bir yorgunluktan bahsetmediğini biliyordu.

Zorlukla duyulabilen bir iç çekişle elini indirdi ve gözlerini açtı.

Gözleri simsiyahtı. Hiç boş gecesi olmamıştı, değil mi? Avcılarla olan onca şeyden, döktüğü onca kandan sonra bile iblisleri dinlenmesine izin vermiyordu.

Yumruğunu açtı ve avucunun içindeki kolyeyi inceledi. Üst üste binmiş bir çift melek kanadı şeklindeki madalyonu bu. "Onu şimdiye kadar bulmuş oluruz diye umuyordum," dedi.

Mortifer. Mortifer hakkında konuşuyordu.

Lace onu duygusal olarak yaralayan amcasına son darbeyi indirmeden önce, Lionel kendi hayatını kurtarmak için Gaven Payne'i ispiyonlamış ve hırsızlık gecesi Mortifer'i ele geçirenin silah tüccarı olduğunu ortaya çıkarmıştı. Ancak Gaven'ın aurası maskeleniyordu ve Şeytanlar onu her izlemeye çalıştıklarında çıkmaz sokakla karşılaşıyorlardı.

Loren hissettikleri yenilgiyi sadece hayal edebiliyordu. Bir hiç uğruna bunca kan dökülmüştü.

Havuzdaki turkuaz suda parıldayan ay ışığına boş gözlerle bakan Darien fısıldadı, "O gecenin güvenlik görüntülerini sayamayacağım kadar çok izledim. Ve her izlediğimde kendime neden kaçmadığımı soruyorum. Işınlanabiliyor, Tanrı aşkına. *Öylece* ortadan kaybolabilirdi. Ama kaybolmadı. Olduğu yerde, o lanet buzdolabının üzerinde kaldı. Ve hatırladım... Seni Yveswich'e götürmek için ayrılmadan önce, ondan eve göz kulak olmasını istemiştim. Eve göz kulak olmasını ve diğerlerine göz kulak olmasını istedim. Ona bunun önemli bir iş olduğunu ve benim için yapacağına güvendiğimi söyledim." Boğazı düğümlendi. "Bu yüzden kaçmadı. Benim yüzümden." Göz kapakları kapandı. "Benim yüzümden kaçmadı."

Kollarını sözsüzce adamın omuzlarına dolayarak onu daha da yakınına çekti. "Bu senin hatan değildi-"

"Onu geri istiyorum." Darien'in itirafı çatlak bir fısıltıydı.

Bir dakikalık sessizlikten sonra bir nefes aldı, hâlâ kömür karası olan gözlerini açtı ve "Travis ve Max için de endişeleniyorum. Onları hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissediyorum." Bir eliyle ağzını kapatıp bahçeye baktı, diğer eli madalyonun etrafında yeni bir yumruk oluşturdu.

Kadın onun yanına çömeldi ve bir elini kalçasına koydu. "Darien, bana bak," dedi nazıkçe.

Yapmadı; sadece boş gözlerle havuza bakmaya devam etti. Yüz ifadesi öylesine işkence doluydu ki, gözlerinin arkasındaki boşluk ağrıyordu.

Elini çenesinden geçirdi ve gözlerinin içine bakması için başını çevirdi. Onun bakışlarını tutarken, iki göz kırışından sonra Görüş'ün siyahlığı kayboldu.

"İyi olacaklar," dedi ona. "Söz veriyorum."

Hâlâ çenesini kavrayan elini kendi elinin içine aldı ve parmak uçlarını öptü.

"Bir resim var mı?" diye sordu ona. Ayağa kalktı ve sandalyede onun yanına oturdu, kalçası onunkini ısıtıyordu. Adamın alnı soruyla titrediğinde, elindeki madalyonu işaret etti.

"Ah-evet, görmek ister misin?" Adam dikkatle madalyonu açtı ve ona uzattı.

Resimdeki kadın onun annesiydi. Elsie Cassel. "Çok güzel," dedi Loren.

"Teşekkür ederim." Sesi hırçındı.

"Seninki gibi bir gülüşü var," dedi kadın, fotoğrafla onun arasına bakarak. Aynı yanakta onun gamzesi de vardı. "Bu kolyeyi sana o mu verdi?"

Başıyla onayladı. "Resmi oraya kendim koydum. O..." Cümlesini bitirmedi.

Yavaşça madalyonu kapattı ve ters çevirdi. Madalyonun arkasına hayranlık uyandıran bir hatla "*Aşk Her Zaman Kazanmalı*" ibaresi kazınmıştı.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu ona.

"Bu bir hatırlatma. Sevgiyi, iyiliği seçmek. Önemli olan şeyleri asla gözden kaçırmamak. Ve yol ne kadar karanlık olursa olsun, sevginin her zaman galip gelen güçlü bir kuvvet olduğunu."

Madalyonu bir o yana bir bu yana çevirerek, çevredeki sınırlı ışığın ince ince oyulmuş harflerde nasıl parladığını izledi. "Çok güzel," dedi. Madalyonu ona geri verdi.

Birkaç dakika boyunca yıldızların altında birlikte oturdular, Darien gökyüzüne hayret ederken o da ona hayret etti. Bu, Darien'in o rahatsız edici güzellikteki gözleri kendisini yakalamadan onu izleyebildiği nadir anlardan biriydi. Onun kendisine baktığının tamamen farkında olduğunu biliyordu; gözünden kaçan hiçbir şey yoktu. Ama o anda ona *gerçekten* bakabileceğini hissetti. Onun tüm mükemmelliklerini -evet, mükemmelliklerini, tek bir kusuru olduğuna bile inanmıyordu- boş zamanlarında seyredebilirdi.

Kolyesini geri takarken, "Yüzmeye gitmek ister misin?" dedi.
"Yüzmeye gitmeyi çok isterim."

Adam ayağa kalktı ve kadın da onu takip etmek üzereydi ki adam aniden onu sandalyeden kaldırıp omzuna attı.

Kız ciyakladı, saçları adamın sırtına döküldü. "Darien!" diye itiraz etti. Ama Darien çoktan yürüyordu ve iri bir eliyle onu kışının yanağında tutuyordu.

Bekle.

Aman Tanrım.

"Bekle-" Aman Tanrım, havuza doğru gidiyordu! "Darien, beni suya atma!"-
"

Tam olarak bunu yaptı.

Yüzeye çıktığında çığlık attı, etrafında su patlıyordu.

Nefes nefese geri döndüğünde, adam da havuza girmiş, ona doğru yüzüyordu.

"*Bu ne cüret!*" Yüzüne su sıçrattı.

Adam eliyle siper aldı ve kısık bir kıkırdama çıkardı.

"Bu gece sana seks yok," dedi adam sırlıklam saçlarını geriye doğru düzeltirken.

Adam kaşlarını kaldırdı. "Oh, gerçekten mi?"

Hayır. Gerçekten değil. Sadece ona bakmak bile, bir köpekbalığı gibi ona doğru yüzerken kaslı kollarının suyu yarması, vücudunun birkaç derece ısınmasına neden oldu.

Geri çekildi. Sırtını havuz duvarına çarpana kadar.

Ve sonra Darien oradaydı, bir elini iki yanındaki çıkıntıya dayayarak onu olduğu yere hapsetti. Ağzına sert bir öpücük kondurdu, sonra onu kollarının arasına aldı, nemli vücutları birbirine yapışırken, elleriyle onu belinden kavrayarak suyun içinde yavaşça döndürdü.

"Seni seviyorum Loren Calla." Bunu söyleme şekli -sanki fazla zamanları kalmamış gibi- başının tepesinden ayaklarının ucuna kadar bir korku titremesine yol açtı.

Yine de neden böyle söylediğini biliyordu. Bu yüzden onu sorgulamadı.

Zaman Yveswich'te mahsur kalanlar için tükeniyordu, evet, ama onun için de tükeniyordu. *Sadece* onun için, Darien için değil. Bunu görecekti. Sahip olduğu her boş saniyede onu kurtarmaya çalışıyordu.

Kollarını adamın boynuna doladı ve parmaklarını adamın nemli saç tellerinin arasından geçirerek bildiği şekilde saçlarını adamın yüzünden geriye doğru itti.

hoşuna gitti. "Seni seviyorum, Darien Cassel," dedi.
Sonra onu kendi seviyesine çekti ve öptü.

DARIEN O GECE UYUMAKTA GÜÇLÜK ÇEKTİ. TEK KELİMEYLE ÇOK ENDİŞELİYDİ.
Max ve Travis hakkında. Mortifer hakkında. Bir türlü rahatlayamıyordu.

Dönüp durarak Loren'i uyandırmaya devam ederken kendini bir pislik gibi hissediyordu. Sonunda yan yattı ve onun uyuyan güzel yüzünü inceledi, mum ışığının altın rengi saçları ve yumuşak yüz hatlarıyla oynamasını izledi. Dakikalar ilerledikçe göz kapakları yavaş yavaş ağırlaştı ve hafif bir uykuya daldı.

En fazla bir saat sonra uyandığında, bir şekilde başını onun karnına yaslamış, bir kolunu da beline dolamıştı.

Derin bir uykundaydı, bir kolu adamın omuzlarına atılmıştı, diğer eli adamın ensesindeydi, parmakları hayal kurarken hafifçe seğiriyordu.

Tuhaftı, onu fiziksel olarak koruyan oydu ama zihinsel ve duygusal olarak koruyan da oydu. Onun kendine bakmakta zorlandığı alanlarda onunla ilgileniyordu. Onunlayken kendini huzurlu hissediyordu ve onunla geçirdiği her gün bir armağandı.

Birkaç dakika sonra tekrar uykuya daldığında, bu onun değerli kalp atışlarının sesiydi.

Ondan sonra bir daha uyanmadı ve gördüğü rüyalar güzel rüyalar, hepsi de gece boyunca onu tutan melek sayesinde. Onunlayken her şey yoluna girecekmiş gibi hissediyordu. Belki şimdi değil... ama bir gün.

Dünya gürültülü ve gelecek belirsiz olabilirdi ama bu... cennet böyle bir şeydi.

Bu kadın ve onun güzel ruhu onun cennetiydi.

MENEKŞENİN EVİ

YVESWİ CH, KER EYALETİ

TRAVIS BUZDOLABINI KARIŞTIRIRKEN TENEKE KUTULAR BİRBİRİNE ÇARPIYORDU. taşıyabildiği kadar bira kaparak Violet Evi'ne gitti. Bu gece pekâlâ hayattaki son gecesi olabilirdi ve bunu boşa harcamayı planlamıyordu. Hayır -Kör kütük sarhoş olmayı planlıyordu.

Jewels'la birlikte.

Bir gölge mutfak zeminini kararttı.

Travis buzdolabının önünde çömeldiği yerden başını kaldırıp baktı.

Azrail onun üzerinde duruyordu.

"Ne istiyorsun?" Travis kollarındaki teneke kutu ve şişe yığınının bir bira daha eklerken sordu.

"Bir bira," dedi Malakai.

Travis kaşlarını çatı. "Bu senin alışkanlığın falan mı? Biri bira içtiğinde ortaya çıkıp bira perisi gibi mi davranıyorsun?" Ayağa kalktı ve kapıyı tekmeleyerek kapattı. Buzdolabının ışıkları söndüğünden mutfak o kadar karanlıktı ki, neredeyse hiçbir şey göremiyordu.

"On iki biraya ihtiyacın yok," diye homurdandı Malakai.

O kadar çok mu vardı? "Hepsi benim için değil. Bazıları kız kardeşin için."

Homurdandı. "Sanırım bir tane ayırabilirsin."

"Buzdolabında daha çok var. Benimkini çalmana gerek yok." Geriye kalmasının nedeninin en fazla kendisinin taşıması olduğunu belirtmeye zahmet etmedi.

Malakai buzdolabını açtı ve arkadan bir tane çıkardı. "Yani sen ve kız kardeşim dünyanın sonu partisi falan mı veriyorsunuz?" Kapıyı tekmeleyerek kapattı.

"Evet, ve sen davetli değilsin." Tam uzaklaşacaktı ki Malakai konuştu.

"Özür dilerim."

Travis durakladı. Yavaşça arkasını döndü ve gözlerini dramatik bir şekilde kırıştırdı. "Yine mi geldin?" Eğer boшта bir eli olsaydı, onu kulağının üzerine koyardı.

Malakai keskin bir nefes aldı ve "Özür dilerim," diye mırıldandı.

Ve sonra Azrail öyle bir öğürdü ki gözleri yaşardı. Bir daire çizerek döndü, üşümekten kurtulmak istercesine kollarını salladı, elindeki açılmamış bira şıpırdadı. "Sanırım biraz önce kustum."

"Vay canına," dedi Travis düz bir sesle. "Bu sözleri duyacağımı hiç düşünmezdim. Jewels mı seni bunu söylemeye ikna etti?"

"Aspen, aslında. Herkesi tehlikeye attığım için benim bir pislik olduğumu söyledi ve ben de ondan hoşlanıyorum. İsteddiğini aldın. Ama bir daha bekleme." Parmağıyla beni uyardı. "Anladın mı?"

Travis gülümsemekten kendini alamadı. Başını salladı ve döndü- "Bunun artık arkadaş olduğumuz anlamına geldiğini sanma!" Malakai arkasından seslendi. "Sen ne dersen de. Yarın görüşürüz, göt herif."

Malakai birasını açtı. "Yarın görüşürüz, sık kafalı."

Travis koridorda Jewels'ın odasına doğru yürürken duyduğu son ses, Malakai'nin birayı yudumlarken boğazından çıkan yudum sesiydi.

JEWELS ŞARKI SÖZLERİNİ SÖYLERKEN TRAVIS SIRITMAKTAN KENDİNİ ALAMADI

Müzik setinin hoparlörlerinden bangır bangır şarkı yükselirken parmakları bira şişesinin boynuna dolanmıştı.

Yatak odasında yerde karşılıklı oturuyorlardı, suratları beş karıştı ve aptallar gibi kıs kıs gülüyorlardı.

Başını ritme göre salladı, solgun saçları pembe yanaklı yüzünün etrafında dönüyordu. Sonra ona sahte mikrofonu uzattı ve şişeyi ona doğru itti. Adam mikrofonu aldı ve şarkı söyledi, akordunun çok bozuk olduğunun ve muhtemelen sesinin ölmekte olan bir kuş gibi çıktığının farkındaydı.

Yine de kimin umurundaydı? Onun değil. Tek bildiği yarın öleceğiydi ve bir saniyesini bile utanç gibi önemsiz bir şey için harcamayı reddediyordu.

Şarkı bittiğinde nefes nefese kalmışlardı ve sırtıyorlardı.

Jewels uzandı ve şarkının sesini kısıtı. "Ee," dedi saç tellerini yüzünden uzaklaştırarak, göğsü nefes alıp verirken inip kalkıyordu.

"Yani," diye tekrarladı Travis. Parmaklarını bira kutusuna vurdu ve bir yudum aldı. O kadar sarhoştı ki, zemin eğiliyor ve duvarlar dönüyordu.

"Roman'ı gördüğünde ona söyleyeceğin ilk şey ne olacak?"

Bu soru onu neredeyse ayıltmaya yetmişti. "Ona... lanet olası bir aptal olduğumu söyleyeceğim."

"İyi başlangıç," diye övdü Jewels. Birasından bir yudum aldı. "Bu iyi bir başlangıç."

"Ve ona *asla*" -elini havada gezdirdi- "Yveswich'e geri dönmeyeceğimi söyleyeceğim, bu sefer gerçekten." Bunun üzerine Jewels bir kahkaha attı. Travis de gülümsedi ama kısa süre sonra gülüşü soldu ve şimdi daha sessiz bir şekilde, "Ve üzgün olduğumu söyleyeceğim. Ona üzgün olduğumu söyleyeceğim."

Jewels başını sallayarak, "İyi plan," dedi. Şişesindeki son birayı da yudumladı. "Hepsi iyi planlar." Son yudumu da yuttu, ağzı şişenin dudağının üzerinde mükemmel bir şekilde şekilleniyordu.

"Ve..." dedi Travis, ağzında yeni bir gülümseme belirmişti. Ona bakmaktan kendini alamıyordu; o güzel yüze, iri, yeşil gözlere, dudaklarının cömert kıvrımlarına.

Kadın tek gözünü kısarak ona baktı. "Ve ne?" diye sordu. Dudaklarını yaladı, alttakini kısa bir süre emdi.

"Ve ona hoşlandığım kızıdan bahsedeceğim," dedi, sıvı cesareti ve başının üzerinde asılı duran görünmez kılıçtan güç alarak. "Yani, *gerçekten* hoşlanıyorum, sadece biraz değil." Başparmağını ve işaret parmağını kaldırdı. Parmak uçları arasında yaklaşık bir santim boşluk bırakarak, "Çok," dedi.

Jewels'ın nefesi kesildi. "Vay canına!" diye kızarmış gibi yaptı, gözleri parladı. "Bu çok fazla! Hem de çok çok çok!"

Kıkırdadı ve elini indirdi. "Gerçi onun da benim için aynı şeyleri hissettiğinden emin değilim," dedi boğazını gürültülü bir şekilde temizleyerek.

"Oh, Travis," diye mırıldandı. Adını söyleme şekli, onu yatakta, bacaklarını beline dolamış, vücutları tek bir vücut gibi hareket ediyor olsaydı kulağa nasıl gelebileceğini hayal etmesine neden oldu. "Tabii ki biliyorum." "Ben sadece..." diye eklerken yüzündeki o küçük mizah ifadesi kayboldu. İç çekti. "Korkmuştum."

"İki yıl ya da iki gün, benim için fark etmez Jewels," dedi, sesi sertti. "Bu senden gerçekten... gerçekten... gerçekten... gerçekten... hoşlandığımı gerçeğini değiştirmez." Tekrar boğazını temizledi.

Başparmağını ve işaret parmağını kaldırdı. "Bu kadar mı?"

"Daha fazla."

Aradaki boşluğu

genişletti. "Daha fazla,"

dedi tekrar.

Kadın kaşlarını kaldırdı. "Bundan emin misin?"

Adam gülümsedi. "Gerçekten eminim." Ama bu gülümseme kısa sürede kayboldu, sınırları onu daha iyi hale getirdi, "Biliyor musun, düşünüyordum da... Yarın buradan çıkamazsak... seni şimdi öpmem muhtemelen iyi bir fikir olurdu."

"Mmm," diye mırıldandı, dudakları eğlenerek seğiriyordu. "Her ihtimale karşı mı?"

Omuz silkti. "Güvende olmak daha iyi. Pişmanlık yok, değil mi?"

Elindeki şişeyi bıraktı ve yerde sürünerek ona doğru ilerledi. "Pişmanlık yok," diye fısıldadı, bakışlarında arzu alev alev yanıyordu.

Sonra gözlerini kapadı ve ağzını onunkine yerleştirdi.

Kısa süre sonra birbirlerinin kıyafetlerini çıkarıyorlardı ve Travis onu kucağına alıp ayağa kaldırdı, ayağa kalkarken bacaklarını beline doladı. Onu yatağa taşıdı ve yol boyunca öptü.

Yarın yine gelecekti. Ama bu gece Travis eğlenecekti. Son bir kez sevişmek istemişti ve bunun gerçekten sevdiği bir kızla olmasından gerçekten memnundu...

Gerçekte

n...

Gerçekte

n...

Gerçekten sevdim.

"TAMAM," DIYE BAŞLADI MAYA. "TAMAM MAX, BUNU YAPABİLİRSİN."

Max mutfaktaki masada kız kardeşinin karşısına oturdu, o ve diğerleri odayı bir iş istasyonuna dönüştürmüşlerdi. Onları Yveswich'ten çıkaracak savaş başlığını şarj etmek için bir yer.

Şimdi sıra ondaydı. Diğerleri son iki gündür sırayla, kısa aralıklarla dinlenerek büyülerini savaş başlığına döküyorlardı. Bulutlu, mermi şeklindeki savaş başlığının içinde farklı renklerde büyüler dönüyordu

-Kırmızı hariç
hepsi. Ateş
büyüsü.

Max derin bir nefes aldı ve elini savaş başlığının üzerine koyarak içindeki güçlü büyüün uğultusunu hissetti. Bu, dişlerini sızlattı.

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum," dedi iç çekerek.

Maya elini onunkinin üzerine koydu ve birbirleriyle göz hizasında olacak şekilde başını eğdi. "Yapabilirsin," dedi yumuşak bir sesle. Hâlâ battaniyeye sarılıydı, güç seviyesi bunu kendi başına yapamayacak kadar düşüktü.

Bunu Max'in yapması gerekiyordu.

Maya ekledi, "Sana inanıyorum, Max."

Tekrar nefes aldı ve ciğerlerinin gerildiğini hissetti. Nefes verirken gözlerini kapattı.

"Büyünü çağırmalısın," dedi Maya. "Ve ondan korkmamalısın. O seni kontrol etmiyor, *Max-sen onu* kontrol ediyorsun."

Odaklandıkça, içinde kıpırdadığını hissetti. Göğsünde bir alev tutuşuyordu.

Terlemeye başladı. Nefesleri inceldi-

"Nefes al," dedi Maya. Elini onun elinin üzerinde tuttu. Dokunuşu topraklayıcıydı. Sakinleştiriciydi. "Bundan korkma."

Daha fazla odaklandı, büyüü ruhunun derinliklerinden yüzeye çıkarmaya konsantre oldu... ta ki yüzeye çıkana kadar.

Bir nefes al... Bir nefes ver... Bir
nefes al... Bir nefes ver...

Avuçları ısınmaya başladı. Omurgasından aşağı ve alnına doğru terler aktı ama odağını büyüüne, korkmayı reddettiği ateşe vermeyi sürdürdü.

Daha fazla değil. *Daha fazla değil.*

Kız kardeşi hayattaydı ve burada, tam karşısında oturuyordu.

Yaşıyordu. Hiç yanmamıştı.

Annesi ona bir yalan söylemişti; onu derinden yaralayan korkunç bir yalan. Tamamen iyileştiğini söyleyebilmesi için bir süre daha geçmesi gerekecekti.

duygusal ve zihinsel hasar. Ama iyileşme yolculuğu şimdi başlıyordu.

Avucu daha da ısındı. Ama yakmıyordu, acıtmıyordu. Güneş gibi hissettiriyordu. Bir yaz günündeki güneş. Sıcak ama nazik.

"İşte bu, Max," diye fısıldadı Maya. "Yapıyorsun, işe yarıyor."

Sihrinin vücudundan çıkıp savaş başlığına aktığını hissettiğinde irkilerek bir kahkaha attı. Yanıt olarak parladı ama gözlerini kapalı tuttu ve bu iş bitene kadar açmayı reddetti. Eğer ateşe bakmasına izin verirse...

"Sadece biraz daha," diye fısıldadı Maya.

Avucundaki sıcaklık derinleşti. Koluna yayıldı. Kalbi çarpmaya başladı-

"Sadece nefes al," diye fısıldadı

Maya. Max nefes aldı.

Birkaç dakika sonra elinin arkasını okşadı ve "Bırak.

Artık bırakabilirsin, Max."

Adam bıraktı. Gözlerini açtı.

Savaş başlığı daha parlak parlıyordu. Büyünün tüm farklı renkleriyle dönüyor. Beyaz, mavi, eflatun, siyah, menekşe-

Ve kırmızı. Cehennem'in büyüü.

Max kız kardeşine gülümsedi. "İşe yaradı," dedi, sesi kısık ve şaşkınlıkla kaplıydı.

Maya da gülümsedi, sıcaklıkla parlayan gözlerinde yaşlar parlıyordu.

"Başardın, Max."

YARIN GELDİĞİNDE VE SAVAŞ BAŞLIĞINI ŞARJ ETMEYİ BITİRDİKLERİNDE-

tam zamanında-Travis ve diğerleri Menekşe Evi'nin fuayesinde silah kemerlerini bağladılar ve kulaklıklarını programlamayı bitirdiler.

Tam on iki saat içinde ordu Yveswich'i kendi füzeleriyle vuracaktı, anima mundi'nin büyüü yıkıcı güç alanından geçip Ker'in başkentinden geriye kalanları ve içindeki tüm insanları yok etme yeteneğine sahipti.

Roark'a ve izinli olduğu sırada gizlice aldığı istihbarata göre Filo, Kontrol Kulesi'nden kaçınarak stratejik bir şekilde hedef alacaktı. Güç alanını açık tutmak istiyorlardı-

Diğer her şeyi yok ederken. Planları işe yaramazsa diye. Pislikler. Travis mikrofonunu açtı. "Hey, Atlas," dedi. "Orada mısın?" Bir çıtırtı. Ve sonra: "Buradayım."

"Mükemmel. Biz de tam çıkmak üzereydik." "Pekala. Bana ihtiyacın olursa burada olacağım." Kulaklığı kapattı.

"Hepiniz hazır mısınız?" Malakai saçlarını arkadan bağlarken sordu.

"Hazırım," dedi Travis. Diğerleri de onu onayladı.

Malakai başını kapıya doğru eğdi. "Hadi gidelim."

Max kapıyı açtı ve birlikte, binlerce canavarın gırtlaktan gelen hırıltı ve ulumalarının havayı delip geçtiği canlı, karanlık şehre doğru yürüdüler.

Ve uçuruma girmeye hazırlandı.

BRIgHT PENTHOUSE

ANGELTHENE, W EYALETİİ THEREDGE

"VE SONRA BURADA BU PASAJI BULDUM," DEDI SABRINE. "DINLE."

Loren, Cennetin Kapısı'ndaki yatağında yastıkların üzerine uzanmış, kalçasının üzerinde açık duran dizüstü bilgisayarındaki görüntülü görüşmede Sabrine'i izliyordu. Kurt, deri ciltli büyük bir kitabı açtı, kitap o kadar eskiydi ki parçalanmaya başlamıştı.

Loren, Darien'in merdivenlerden süzülen sesini duyduğunda Sabrine tam bir pasaj okumaya başlamıştı. Sanki merdivenleri yarılamış gibiydi.

"Bekle," diye tısladı Loren. "Sanırım Darien geliyor." Kadın dinledi -

Evet, kesinlikle geliyordu.

"Seni sonra ararım," dedi Loren. Darien odaya girdiğinde dizüstü bilgisayarını kapattı.

"Selam güzelim," dedi. "Kiminle konuşuyordun?"

"Şarkıcıyla," diye yalan söyledi.

Köpek büyük pencerelerin yanındaki en sevdiği mindere kıvrılmıştı. Adını duyunca gözlerini kırpıştırarak açtı ve başını kaldırdı.

"Vakit geldi mi?" diye sordu Darien yatağın yanında durakladığında. "Hemen hemen."

"Şimdi de ailemin evine mi gidiyorsun?" Roark'tan bir şey alması gerekiyordu; iz sürmek için ihtiyacı olan bir şey.

"Kasap'la görüşükten sonra," diye cevap verdi. "Daha fazla tuza ihtiyacım var." "Nerede kalıyordu bu arada?"

"Aşağıda bir yerde. Ama ben oraya gitmiyorum" -Tanrı'ya şükür, diye düşündü- "Onunla Kara Kızılağaç'ta buluşacağım." Kollarını taradı -

Gömleğinin ön tarafında parlayan dövmeleer. "Bir süre daha iyi olacak mısın?"

"Bugün benim için endişelenme, ben iyiyim. Başında bir sürü dert var."

"Senin için her zaman endişeleneceğim." Yaklaştı ve başının üstünü öptü. "Bir saat içinde dönmüş olurum ama Black Alder'daki işim biter bitmez tekrar uğrarım."

"Tamam."

Dizüstü bilgisayarının üzerinde duran elini kendi elinin içine kaydırđı ve hafifçe sıktı. "İnternette alışveriş mi yapacaksın?" diye sordu gözleri bilgisayara kayarak.

"Tabii ki, kredi kartınla."

Kıs kıs güldü ve geri çekildi, kapıya doğru yönelirken parmakları onunkilerden ayrıldı. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara, tamam mı?"

"Ararım."

"Birazdan görüşürüz."

Onun adımlarını dinledi ve fuayeye ulaştığında dizüstü bilgisayarını açıp Sabine'i geri aradı.

"Selam," dedi Sabine görüntülü arama bağlanırken.

"Hey," diye fısıldadı Loren, daha dik oturarak. "Ne buldun?"

DARIEN ARABASINI DURDURDUĞUNDA TAM DOKUZ SAAT GEÇMİŞTİ.

Bright'ların yaşadığı apartmanın önünde.

Cadı Saati'ne dokuz saat kalmıştı. Yveswich'in ve hâlâ güç alanının altında sıkışıp kalmış olan son hayatta kalanların da anima mundi füzeleriyle parçalanmasına dokuz saat kalmıştı.

Darien'in hayatının değişmesine dokuz saat kalmıştı. Daha kötüye mi yoksa daha iyiye mi gideceğini zaman gösterecekti.

Roman, Shay, Dean ve Pax Yveswich'e geri dönerken iletişim halindeydiler. Darien'in son duyduğuna göre, herhangi bir gecikmeyle karşılaşmadıkları sürece, Ker'in başkentinin dış mahallelerine tam da güç alanı inerken varacaklardı. Travis ve Max'e gelince, grupları savaş başlığını tam zamanında şarj etmeyi başarmıştı.

Planları işe yaramıştı. Her şeye rağmen işe yaramıştı.

Telefonunu arabanın ön paneline fırlattığı yerden aldı ve rehberinde Loren'i buldu. Cennetin Kapısı'ndan ayrılalı bir saatten az olmuştu ve ona mesaj atma nedeninin sadece güvende olup olmadığını görmek olduğunu iddia edebilirdi ama başka bir nedeni daha vardı.

Onu özlemiş.

DARIEN

Selam güzel kız. Her şey yolunda mı?

LOREN

Ivy'nin en sevdiği kızartma tavası kayboldu ve onu Itzel'in çaldığını düşünüyor.

Darien gülümsemeye karşı koydu. O cevap yazarken ılık bir bahar yağmuru arabanın üzerine ince bir sis halinde düşmeye başladı.

DARIEN

Kayıp Kızartma Tavası Davası. Hemen ilgileneceğim.

Ben senden bahsediyordum.

LOREN

Ben iyiyim ama seni özledim :(

DARIEN

Ben de seni özledim, tatlım.

LOREN

Çabuk eve mi?

DARIEN

Senin için her şeyi yaparım.

LOREN

DARIEN

Lanet olsun, eve dönmek için acele etmeliydi. Burada işi biter bitmez güzel kızına tekrar kavuşmak için sabırsızlanıyordu. Travis ve Max'i Yveswich'ten çıkarmak için ihtiyacı olan son şeyi de alır almaz.

Kapısını açtı ve kapalı bir gökyüzünün altında dışarı adım attı. Yağmur lekeleriyle kaplı yoldan geçip apartmanın girişine doğru ilerlerken Tanner'ı aradı.

Bilgisayar korsanı ikinci zil sesinde telefonu açtı. "Hazır mısın?"

"Hazırım." Şimdi ön kapıdaydı. Geçen sonbahar Loren'le birlikte geçtiği kapıların aynısı - Loren için bir yabancından başka bir şey olmadığı zamanlar. Bir tehdit. O günden bu yana -Rook ve Redding'de karşı karşıya oturduklarından beri- o kadar çok şey değişmişti ki, son birkaç ay bazen bir rüya gibi geliyordu.

Ama o daha iyiydi, onun hayal edebileceğinden çok daha iyiydi.

Arka planda tuşlar şakırdadı. Ve sonra Tanner, "Büyüler üç...iki..." dedi.

"Bir," dediler hep bir ağızdan.

Pahalı güvenlik sisteminin karmaşık büyüleri ağır bir perde gibi inerken Darien'in kanı zonkladı.

Kapıyı hızla açıp içeri girdi, fuayeyi geçerken botları gümbürdüyordu.

"Asansör hazır ve bekliyor," dedi Tanner. "İşini kolaylaştırdım ve çatı katı süitine programladım."

"Kapıları da açamaz mıydın?" Darien alay etti. "Kaytarıyorsun Atlas." Asansörün düğmesine bastı ve kapılar tıslayarak açıldı.

Darien asansöre binerken Tanner, "Eğer bana zam yapmak isterseniz, bir dahaki sefere kapıları sizin için de açmayı düşünürüm," dedi.

Darien kıkırdadı.

Elbette, Tanner'ın söz verdiği gibi, çatı katının düğmesi çoktan aktif hale gelmişti. Kapılar kayarak kapandı ve asansör yukarı doğru hareket etti.

"İçeride misin?" Tanner

sordu. "İçerideyim."

"Pekâlâ. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara, ama olmazsa birazdan görüşürüz."

"Birazdan görüşürüz," diye yineledi Darien. Telefonu kapattı.

Asansör, Bright Penthouse'un özel girişine giden kısa bir koridora açıldı. Birkaç hızlı adımla koridorun uzunluğunu tüketti ve yumruğunu kapıya vurdu. İkinci kez vurmadan önce birkaç saniye bekledi.

Kilit tıkladı ve kapı açıldı.

Roark kapısının eşiğinde duran Kara Katil'i görür görmez yüzü neredeyse komik denebilecek bir şokla yumuşadı. Şöyle bir baktı

Darien'in arkasında, boş koridorda. Belli ki tüm güvenlik önlemlerini nasıl aştığını merak ediyordu.

Ve bunun bir daha olmayacağından nasıl emin olabileceğini.

Roark, "Tiyatroyu bırakıp alt katta buluşmayı ayarlayabilirdik," dedi. Darien'e küçük plastik bir kese uzattı. İçinde az miktarda kemik tozu vardı. "Bu yeterli mi?"

"Olmak zorunda." Onu aldı ve ceketinin iç cebine sokuşturdu. Tozu Stygian tuzlarıyla karıştırmak, Lucent Enterprises ve ötesindeki canavarların auralarını görmesini sağlayacak ve Travis ile diğerlerini saldırıya uğramamak için canavarların *etrafından* dolaştırabilecekti. Kanlı Ay'dan bu yana geçen süre içinde Lucent Enterprises yaratıklar üzerinde testler ve deneyler yapmaya başlamıştı; Taega görünmeden laboratuvardan kemik tozunun bir kısmını almayı başarmıştı.

"Savaş başlığıyla işleri bitti mi?" Roark sordu. Darien başıyla onayladı.

Roark'ın gözlerindeki ışıltı etkilendiğini gösteriyordu. "Tam zamanında."

"Tam zamanında."

Roark derin bir nefes aldı ve "Ya Dallas?" diye sordu. "O yaşıyor. Onlarla birlikte."

Roark başını salladı. Gözlerindeki endişeyi saklamaya çalıştı ama Darien bunu görebiliyordu. "Güzel."

Darien Roark'a elini uzattı.

Roark bir an öylece baktı, şaşkınlık yüzüne kazınmıştı. Sonra elini sıktı.

"Teşekkür ederim," dedi Darien.

Roark sadece başını salladı. "Başka bir şeye ihtiyacın olursa sormaktan çekinme."

Taega da ben de yardım etmeye hazırız."

"Olur." Ayrılmak üzereydi ama Yveswich'ten ayrıldığından beri içini kemiren soruyu Roark'a sormaya karar verdi. "Sormamda bir sakınca yoksa, bu ani fikir değişikliği neden? Neden bütün *bunlar*?" Aralarında ve cebindeki kemik tozuna doğru bir işaret yaptı.

Roark cevabını düşünmek için bir an durdu. "Sadece... uyandım diyelim." Ağzının kenarları hafifçe kalktı.

Değişmişti. Ve Darien, kızlarından birinin hastane yatağında koma halinde yattığını görmesinin tetikleyici olduğuna bahse girmeye hazırды.

Darien onu yargılamazdı. Artık yargılamazdı. Kendisi de bir gün değişmek istediğinde. O da daha iyisini yapmak istediğinde olmazdı.

Bu yüzden sadece bir kez daha "Teşekkürler," dedi. Roark başıyla onayladı.

Darien döndü ve koridorda yürüdü. Asansöre doğru. Asansörün içine girene kadar Roark çatı katının kapısını kapatmadı.

Asansör yumuşak bir inişe geçerken Darien derin bir nefes aldı ve kendini yapmak üzere olduğu şeye hazırladı. Zorlu olacaktı, bunu inkâr edemezdi. Aynı zamanda riskler de içeriyordu, hem de birçoğu. Ama Ivy'ye söylediklerinde ciddiye.

Max ve Travis'i kaybetmek çok daha büyük bir riskti. Bu, Yveswich'te kapana kısılmış olan ailesinin bir parçasıydı ve onları eve getirebileceği anlamına geliyorsa, karşısına çıkacak her türlü tehdide seve seve göğüs gererdi.

ROARK BRIGHT KAPIYI KAPATIP KILITLEMEYİ HENÜZ BITİRMİŞTİ Kİ Taega çalışma odasından adını seslendiğinde, göğsü Yveswich'te -orada kapana kısılmış olan büyük kızıyla- yaşananların ağırlığı altında eziliyordu.

"Roark!" Sesi panik içinde ve nefessizdi. "Roark, buraya gel! Çabuk ol."

Çabucak çalışma odasına girdi ve onu bilgisayarın önünde dururken buldu. Monitörde düzinelerce farklı video görüntüsü vardı. Binanın dört bir yanına serpiştirilmiş güvenlik kameralarından alınan canlı görüntüler.

"Taega, ne oldu?"

"Bak." Beş numaralı kamerayı, yani apartmanın ön girişine bakan kamerayı işaret etti.

Roark güneş ufukta batmaya başlarken ekranda siluet gibi beliren figürleri gördüğünde kan beynine sıçradı. "Aman Tanrım."

DARIEN APARTMANIN ZEMİN KATINDAKİ ASANSÖRDEN ÇIKTIĞINDA

apartmanında, günlerdir hissetmediği kadar hafif ve mutlu hissediyordu. Aşağı inerken, kemik tozuyla karıştırılmış Stygian tuzlarından biraz almıştı, böylece iz sürmeye başlaması gereken zamana kadar etki etme şansları olacaktı.

Saatini kontrol etti. Yaklaşık bir saat sonra Travis ve diğerleri Lucent Girişimcilik'e varacaktı. Zamanlama daha mükemmel olamazdı.

Derin bir nefes alarak ön kapıdan içeri girdi-

Boynunun arkasına yıldırım çarpmış gibi bir acı saplandı ve zihninin kısa devre yapmasına neden oldu. Ham büyü dişlerinin arasından geçerek kaslarını ve sinirlerini parçaladı.

Dizleri yere çarptı.

Bir anda etrafı polisler tarafından sarıldı, hepsi bağılıyor ve kafasına silah doğrultuyordu.

Kaldırım kenarına park etmiş, mavi-kırmızı ışıkları yanıp sönen polis arabalarından birinden inen Dedektif Glen'in yüzünde sinirli bir ifade vardı. *Düzinelerce* polis vardı ve hepsi tepeden tırnağa silahlıydı.

Darien'in midesi ve kalbi vücudundan dışarı fırladı.

Hayır. Hayır.

İki polis arkasından yaklaştı. Ellerini havaya kaldırmasını istediler.

Hiç düşünmeden döndü, şok tabancasının ham büyü hâlâ elektrik gibi içinden geçiyordu ve her iki polisi de ön kapılardan içeri fırlattı. Adamlar çılgık attı, camlar kırıldı.

Diğer ikisi silahlarını kaldırarak öne çıktı. Darien ayaklarını altlarından tekmeledi. Kaldırıma çarptılar-

Uyarı ateşi açıldı. Daha fazla cam kırılırken eğildi, bir mermi havada hızla ilerledi, kafasına o kadar yakındı ki neredeyse sıyrıp geçecekti.

Çok kalabalıktı. Çok fazla silah, çok fazla memur, nereye bakacağını bilemiyordu-

Ve kaldırımın kenarına park etmiş bir mahkûm nakil aracı vardı. Kapıların yanlarına ve arkasına yazılmış yazılar midesini bulandırdı ve kalbini dengesiz bir ritme itti.

KARASU CEZAEVİ

"Darien Cassel," diye bağırdı Dedektif Glen. "Tutuklusunuz!"

Darien nefes alamıyordu. Zar zor "Anlamıyorum" diyebildi. Zorlukla konuşabiliyordu, şok tabancasındaki ham büyü zihnini bulandırıyor ve uzuvlarını neredeyse işe yaramaz hale getiriyordu-

"Kelepçeleyin onu," dedi Glen.

Polisler etrafını sardı. Birkaçı cehennem zebanisiydi - yakaladıkları kişinin gücüne denk olması için bugün buraya getirilmişlerdi.

Darien deli gibi savaştı. Kükredi, çırpındı ve kaçmak için elinden gelen her şeyi denedi ama-

Hayatında ilk kez güçsüz düşmüştü. Sayıca üstündü. Ve onları durdurmak için bir dua bile edemedi, kelepçeler -kızıltaş- bileklerine saplandı. Tık diye kapandı.

Kükürt, gücünün son kıvılcımını da boğunca büyü de söndü. Kendini zayıf hissetti. Hasta.

Üç polis silahlarını ve telefonunu aldı. Sonra onu zorla ayağa kaldırdılar.

Arkasında bağırışlar vardı. Ayak sesleri. Cam kırıkları.

"Burada neler oluyor?" dedi bir erkek sesi. Bu Roark'tı. Yanında Taega vardı. Yüzleri şok ve öfkeyle çarpılmıştı.

"Ah, Bay Bright," dedi Glen zalim, alaycı bir gülümsemeyle. "Sizinle burada karşılaşmak ne güzel."

"Onu nereye götürüyorsunuz?" Roark sordu.

"Blackwater'a."

"Dur bir dakika, bunu yapamazsın-"

"Aslında, yapabilirim. Ve siz, Komutan-oops, yani...*Bay Bright*

-Burada söz hakkın yok."

Taega tısladı, "Sen neden bahsediyorsun?"

Glen Roark'a bir kâğıt uzattı. "İmperator'un emriyle resmi olarak rütben düşürüldü, bu da *tam olarak* az önce söylediğim şey anlamına geliyor: Artık hiçbir yetkiniz yok."

Roark kâğıtları taradı, yüzü solgunlaştı.

"Erken emekliliğinizin tadını çıkarın, eski komutan," dedi Glen.

Ve sonra Darien sürüklenerek götürüldü. Mahkûm nakil aracının açık arka kapılarına doğru.

Roark peşlerinden koştu. Bağırıyordu ama Darien kafasındaki kanın uğultusundan, çok zayıf hissettiren kalbinin çarpıntısından onu zar zor duyabiliyordu.

Büyüsü derisinden dışarı fırlamakla tehdit ediyordu ama onu kontrol etmek zorundaydı. Eğer başarısız olursa... Eğer bir Dalgalanma olursa-

Bu onu öldürecekti. Kükürt, gücünün geri tepmesine neden olacak ve kendisinden başka kimseye zarar vermeyecekti.

İki memur Darien'i minibüsün arkasına iterken Glen, "Yerinizde olsam uslu dururdum, Bay Bright," diyordu. "Sonunun onun gibi olmasını istemezsin, değil mi? Sen bundan daha iyisin."

Minibüsün arkasında, memurlar onu zorla yere yatırdılar - bir duvara cıvatalanmış sert bankın üzerine oturmaya zorladılar. Kelepçelerini tezgâha bağlı zincirlere bağlarken metal şingırdadı.

Dünyası küçüldü ve döndü, nefesleri azaldı-

Memurlar dışarı çıkarken, sesini bulmayı başardı.

"Bu yaptığınız yanınıza kalmayacak!" diye tükürdü, göğsü kabarmıştı.

Glen açık kapıların önünde durmak için yürüdü. Ellerini kalçalarına koydu, dudakları zalim bir sırtışla yukarı kalktı. "Şu haline bak, tam da ait olduğun yerdesin."

Darien hamle yaptı ama zincirler gerilerek onu bankın arkasına doğru çekti. "Lanet olsun. *Seni,*" diye homurdandı.

Glen'in sırtışı buz gibi bir kaş çatmaya dönüştü. "Blackwater'a gidiyorsun Cassel," diye ilan etti. "Ve eğer istediğim gibi olursa, buradan çıkmanın tek yolu bir ceset torbası içinde olmak!"

PART FIVE

THE ABYSS

ANGELTHENE

Wİ THEREDGE'İN DURUMU

MAHKUM NAKİL ARACININ ARKASINDA, KÜKÜRTLÜ KELEPÇELER

Darien, büyüünün son damlasına kadar onu soyarak savaştı.

Tüm ağırlığını kapılara verdi ama kapılar kırıdamadı, çökmedi. Onu banka hapseden zincirler her hamlesinde geriliyor, kelepçeleri bileklerinin derisini kesiyordu.

Kanıyordu, bilekleri çiğdi ve kanıyordu.

Zamanı tükeniyordu. Zamanları tükeniyordu. Travis ve Max-

Nefes alamıyordu. Göğsü kabarıyor, kalbi neredeyse bayılacağı kadar hızlı çarpıyordu, kendini kapılara attı ve vücudunu kemiklerine kadar zedeledi.

Tekrar.

Tekrar.

Tekrar.

Tekrar.

Tekrar

.

Tekrar

.

Pencere korumalarındaki boşluklardan, Angelthene'in kentsel yayılımının mesafeyle birlikte solmasını izledi.

Bir süre sonra, minibüs bir köşeyi döndü. Sürmeye, sürmeye ve sadece *sürmeye* devam etti. Şehir hayatının tüm işaretleri kayboldu, kilometrelerce boyunca ne bir insan ne de bir araç görülebiliyordu. Çorak tepeler ve tepelerinde dikenli teller olan zincir bağlantı güvenlik çitlerinden başka bir şey yoktu. Angelthene'in güç alanının yeşil balonu buradan neredeyse hiç görünmüyordu.

Çok uzaktı. Çok uzaktaydı.

Minibüs Blackwater Cezaevi'nin kontrollü giriş noktasında kısa bir süre durdu. Kalbinin çarpıntısından, zonklayan kafasındaki kan uğultusundan gardiyanların boğuk seslerini güçlükle duyabiliyordu. Gardiyanlar güvenlik kontrollerini yaparken botlar toprakta çtırdıyordu. Gözler ona dikilmişti. El fenerleri parladı.

Birkaç dakika daha geçti ve sonra minibüs ilerledi.

Maksimum güvenli hapishaneyi kaplayan kalın büyüler, ezici bir gelgit gibi aracın üzerinden geçti, o kadar güçlüydü ki başını döndürdü. Baş dönüyordu.

Başını sallayarak temizledi ve tüm ağırlığını kapıya verdi.

-bang. Tekrar-bang. Tekrar-BANG. "Hadi," diye nefes nefese kaldı. Denemeye devam etti, pes etmeyi reddediyordu. Neredeyse kendini bayıltıyordu, zincirleri her hamlesinde onu geriye doğru çekiyordu.

BANG. CLANG.

BANG. CLANG.

"Hadi, lütfen. *Lütfen. Lütfen. Lütfen. LÜTFEN!*"

Ama faydası yoktu. Kapana kısılmıştı ve onun yüzünden, daha dikkatli davranmadığı için Travis ve Max ölecekti.

Minibüs Blackwater'ın girişine yanaştığında dizlerinin üzerine çöktü, yüzünü yere eğerken kelepçelerinin zincirleri şangırdıyordu-

Ve bağırdı.

"SENCE ONA ÇOK MU SERT DAVRANDIM?" ROMAN'IN GÖZLERİ

Dean'in dikiz aynasındaki yansıması.

Uzun yolculuk Roman'a düşünmek için bolca zaman vermişti. Sakinleşmek ve Cennetin Kapısı'ndaki tepkisinin tamamen yersiz olduğunu anlamak için. Amcası ona yardım etmekten başka bir şey yapmamıştı. Ona böyle bağırılmasını hak etmemişti.

Ker'e geri dönmüşlerdi. Farklı bir yoldan gitmişler ve eyalet sınırını olaysız bir şekilde geçmişlerdi; muhtemelen Donovan'ın oğullarını bulmayı umacağı son yer Ker'di. Eğer bir şey varsa, Yveswich şu anda onlar için en güvenli yeri.

Shay'in tek söylediği "Seni affedecektir," oldu. Sinirlenmeye başlamıştı, Roman bunu anlayabiliyordu. Yveswich'e geri dönmek... Kahretsin, o da bundan hoşlanmamıştı.

"Hey," dedi usulca. Yavaşça gözlerini onun yüzüne dikti. "Her şey yoluna girecek."

Sadece başını salladı, elleri kenetlenmiş ve kucağında kenetlenmişti.

Donovan değildi. ve sadecetehdit ovma ve devletler . Ker ve

Witheredge onları arıyordu.

Athene de arıyordu. Riptide'ın Selkie'leri.

Ve Shay *yine de* onlarla gelmeyi seçmişti. Onun ve Paxton'ın yanında olmak için hayatını riske atmıştı.

Kalbinde keskin bir sızı hissetti. Yan gözle Shay'e baktı, yüzündeki endişeyi... kucağında kenetlenmiş gergin parmaklarını inceledi.

Telefonu ön panelde vızıldamaya başladı. Telefonu eline aldı ve arayanın kimliğini kontrol etti.

Rehberinde olmayan bir numaraydı. "Kim o?"

Shay sordu.

İlk aklına gelen babası olduğuydu. Ya da belki başka bir Shadowmaster - Donovan adına arayan biri. Ama tüm bunlar olurken, telefonu açmamak istemedi.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi. Cevaplamak için kaydıldı ve telefonu kulağına götürdü. "Evet?"

"Shay ile konuşmam gerek," diye paniklemiş bir kadın sesi geldi.

Roman'ın midesi altüst oldu. "Loren?" diye ısırıldı. Shay dikkatle onu dinliyordu. Arka koltukta Paxton oyununa ara verdi ve Roman, "Neler oluyor? Her şey yolunda mı?"

"Darien tutuklandı." Hıçkırıkları telefonu titretiyordu. "Hemen Shay'le konuşmam gerek, lütfen." Loren "*Hemen şimdi!*" diye bağırduğunda Shay telefona uzanmaya başlamıştı bile.

MEVCUT GİRİŞİMLER

ANGELTHENE, W EYALETİ'N THEREDGE

Diğerleri Loren'e Blackwater Hapishanesi'nin

dünyanın en tehlikeli maksimum güvenli hapishanesiydi. Çoğu mahkum, büyü korumalı duvarlardan içeri adım attıktan sonraki kırk sekiz saat içinde ya gardiyanlar, ya diğer mahkumlar ya da kendi kafeslerinde tutulduğu söylenen, müdür ve gardiyanlar tarafından bina içindeki dövüş halkalarında seçilmiş mahkumların üzerine salınan canavarlar tarafından öldürülüyordu.

Hapishane, şehrin geri kalanından tamamen ayrı olan kendi büyü kaynağından besleniyordu. Hiçbir elektrik kesintisi sihrini yok etmeyi başaramamıştı. Hiçbir hacker içeri girmeyi başaramamıştı.

Loren bunların hiçbirini bilmemeyi tercih ederdi.

Roark'la birlikte Lucent Enterprises'daki Caliginous Odası'nın kapısında dururken sadece içeri girme değil, *dışarı çıkma* ihtimalini de düşünmemeye çalışıyordu. Diğerleri -Jack, Ivy, Lace ve Kylar- koridorun karşı uçlarında silahlarını kaldırmış nöbet tutarken, Cennetin Kapısı'ndaki Tanner güvenlik yayınlarını maskeleymiş ve Darien'i Blackwater'dan kaçırma planları için ihtiyaç duyacakları her şeyi toplamayı bitirmişti.

Roark güvenlik kodunu tuşladı ve ekrandaki her rengi seçti -Siyah ve gri hariç hepsi. Oda açıldığında vızıldadı, beyaz ışık inci gibi iç mekânı yıkadı.

Loren kapının koluna uzanırken, "Rahatlamaya çalış," dedi. Deniyordu ama sabırsızlanıyordu. Darien'e ulaşmak istiyordu. Odanın içinde, çok renkli ışık topları göz kırparak uyanıyor ve odanın içinde süzülüyordu.

ateş böcekleri gibi. "Sakin olursan büyü sistemine daha çabuk girecektir."

Bir kez başını salladı, derin ve sakin bir nefes aldı, sonra kapıyı açtı ve içeri adım attı. Odayı geçerken çıplak ayaklarının altına ılık, portakal kokulu su sıçradı. Yüzen masanın üzerine zıpladı ve sırt üstü uzandı. Ancak Roark kapıyı kapattığında Loren gözlerini kapattı.

Darien'in Blackwater'a götürüldüğünü bildiğinde sakin kalmak neredeyse imkânsızdı. Kıtadaki en kötü hapishaneye götürülüyordu. Kalbi hızla çarpıyor, vücut ısısı o kadar yükseliyordu ki yanıyormuş gibi hissediyordu.

Bu işe yaramalıydı. Planları işe yaramalıydı.

Dakikalar geçiyor, o her saniyeyi sayıyordu. Kollarını göğsünün üzerinde sıkıca kavuşturmuş, parmakları endişeli bir ritim tutturmuştu. O kadar stresliydi ki nefes alamıyormuş gibi hissediyordu-

"Loren," dedi Roark dahili telefondan.

Ona bakmak için başını çevirdi. Kapıdaki pencereden ona bakıyordu, alnı endişeyle çatılmıştı.

Onu arayan Roark'tı. Darien tutuklandığında o da oradaydı. Loren'in büyüdüğü apartmanın önünde.

"Rahatlamalısın," dedi Roark tekrar. Sesi nazikti. "Bunun işe yarayacağına güven."

Başını sallamak için tüm gücünü harcadı. "Tamam," diye fısıldadı. Eski pozisyonuna döndü ve gözlerini tekrar kapatmadan önce sadece birkaç saniye tavandaki su musluklarına baktı.

Sinirlerini yatıştırmak için, Darien'in Yveswich'teki ters odaya girip tedavi için ona katıldığı zamanki mutlu anısını yeniden yaşamaya karar verdi. Yaz bronzluğunu ön plana çıkaran beyaz Caliginous on Silverway şortunu giymişti. Diğerleri onun normalde giymeyeceği bir şey giydiğini görünce ılık çalıp ulurken, Loren kızarmıştı. Onların içinde çok iyi görünüyordu.

Dakikalar ilerledikçe kendini bu mutlu anıya kaptırdı, o kadar derinlere daldı ki, tüm kalbiyle sevdiği adamla yaptığı konuşmanın parçalarını hatırlayarak onu yeniden yaşamaya başladı. Bütün bu acıyı, bütün bu ıstırabı hak etmeyen adamla.

"Sence Tanya haklı mı?" diye sordu ona. Artık yattığı için Darien sadece daha uzun ve daha korkutucu görünüyordu.

Darien'in bu şekilde yanında değil de, tam üstündeyken nasıl görüneceğini hayal ederken yüzüne kan hücum etti.

Darien, "Ne hakkında?" dedi.

"Bunun bana zarar verebileceğini mi? Ya da sana?"

"Bana zarar vermeyecek," dedi kararlılıkla. "Ve zaten seninle iki kez buraya geldim. Alakası var mı bilmiyorum ama ben seninle odaya girene kadar uyanmadın."

Adam onunla odaya girene kadar uyanmamıştı.

Loren onunla birlikte odaya girene kadar uyanmamıştı.

Loren o kadar çabuk ayağa fırladı ki başı döndü. "Baba?" Bağırışı yankılandı. Roark pencereden ona baktı, gözleri endişeyle doluydu.

Dahili telefonu açtı. "Loren? Her şey yolunda mı?"

"Siyahı aç," dedi.

Adamın yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. "Anlayamadım?"

"Siyahı aç. Her renk açık kalsın ama siyahı ekle. Sadece siyah." Gri değil, sadece siyah. Darien'in büyüsünün rengi.

"Loren, sanırım biz-"

"Baba, lütfen," dedi, boğazında bir hıçkırık yükseldi. Yutkundu ve fısıldadı, "Sadece bana güven. Sadece bu seferlik."

Roark uzun bir süre ona baktı, kafası karışmıştı. "Lütfen," diye mırıldandı.

Burun delikleri keskin bir nefes alırken alevlendi, sonra odağını ekrana çevirdi ve siyahı etkinleştirdi.

Odanın içinde süzülen renk toplarına kısa süre sonra yeni bir renk tonu katıldı: zifiri siyah. Gölge büyüsü, ölüm büyüsü, ne dersiniz deyin ama Loren bundan korkmuyordu. Bu Darien'in sahip olduğu büyü türüydü ve gerçekten de yok etmek, öldürmek ve kör etmek için kullanılabilse de, ona zarar vermeyeceğini biliyordu.

Darien onunla birlikte odaya gelene kadar komadan uyanmamıştı. Kim ona hangi bahaneleri öne sürmeye çalışırsa çalışsın, bilgi cephaneliklerinde onları destekleyecek hangi gerçekler olursa olsun, bu çok şey anlatıyordu. Eksik olan şey kara büyü -gölge büyüsü- idi.

Bundan emindi.

Derin bir nefes alarak masaya uzandı, gözlerini kapadı ve tedavisini bitirdi. Bu kez, gölge büyüsünün o bulanık küreleri etrafında salınırken, sakinleştiğini hissetti. Derin derin nefes aldı, her nefesini rahatlatmaya odaklandı.

Her seferinde bir kas geriliyordu. Vücudunun izin verdiği kadar büyüünün içeri girmesine izin veriyordu.

On beş dakika hızla geçti ve dışarı çıktığında ön kolundaki dövme ne mavi ne de kırmızıydı.

Beyazdı. Katı, yumuşakça parlayan bir beyaz.

Küçüklüğünden beri bu tonu görmemişti. Angelthene Genel Hastanesi'nde bir hemşire koluna tıbbi sembolü dikkatle çizirken muayene masasına uzandığı günden beri. Hemşirenin acıdan uzaklaşmasına yardımcı olmak için verdiği limon aromalı lolipopun ekşi tadını hâlâ hatırlayabiliyordu.

Değişen sadece yılan dövmesi de değildi; günlerdir Silverway'deki Caliginous dövmesinin içinde titreşen ışık damlası da derisi tarafından emilmiş, mürekkebi siyah ve sıradan bırakmıştı. Kendini enerjik hissediyordu. Yepyeni.

Bütün.

Babasının çenesi, yılan dolanmış çubuk dövmesini gördüğünde gevşedi. Daha çocukken yaptırması için onu hastaneye getirdiğı dövme.

"Tanrılarım," diye nefes aldı. "İşe yaradı."

FİNANSAL DAĞITIM

YVESWİ CH, KER EYALETİ

TRAVIS VE DİĞERLERİ SOKAĞA VARDIKLARINDA

Lucent Enterprises tam zamanında geldi.

Telefonundan saati kontrol ederken, "Sanırım aslında erken gelmiş olabiliriz," dedi. "Evet, erken."

Şehir o kadar soğuktu ki ayak parmaklarını hissetmiyor, otomatik tüfeğe sarılmış parmaklarını zorlukla hareket ettirebiliyordu. İleride, güç alanına kadar uzanan devasa bir siyah gölge duvarı vardı. Lucent Enterprises binasının tamamı bu karanlığın içine gömülmüştü. Tamamen kör edici, canavarlar için mükemmel bir yaşam alanıydı.

Tam anlamıyla. Travis içeride fırtına gibi kükrediklerini duyabiliyordu. Bu karmaşadaki tek teselli, içeri girdiklerinde canavarların onları göremeyeceğini bilmektir - kokularını ve seslerini maskelemek için büyü kalkanlarını açık tuttukları sürece. Savaş başlığını sırayla şarj ettikleri için hepsi oldukça bitkin düşmüştü, bu yüzden sihirlerine güvenmek... riskliydi. Sırayla hareket etmeleri gerekiyordu. Kimsenin büyüünü çok uzun süre kullanmadığından emin olmalıydılar.

Grubun geri kalanı -Dominic, Blue, Maya, Magenta ve Sylphen- şu anda Güney Sahil Bölgesi'ndeki en yüksek gökdelenin çatısına doğru ilerliyordu; bu gökdelen Kontrol Kulesi'yle aynı hizadaydı. Dominic doğru nişan almayı başardığı sürece kule kısa sürede yıkılacaktı. Melek bu iş için en uygun kişiydi; Travis'in onun her hedefi vurabileceğinden hiç şüphesi yoktu.

Zar zor görülebilenler de dahil. Kule gibi.

Şimdi bunu gerçekten yaptıklarına göre, Travis Kontrol Kulesi bu kadar yüksek olduğu için ne kadar şanslı olduklarını fark etti. Yaklaşık yarısı -alt yarısı- gölgeler tarafından tamamen yutulmuştu. Dominic'in nişan alması gereken yer üst yarısıydı. Yine de füzenin *nereye* isabet ettiği önemli değildi, yeter ki isabet etsin. Ham büyü onu çökertecek kadar güçlü olacaktı.

Travis Darien'in aramasını beklerken omuzlarını yuvarladı ve kafasındaki planı tekrarladı. Onu ateşlemek için kullanıyordu.

1. Kule yıkıldığında nefesimizin kesilmemesi için şırıngaları getirin.
2. Güney Sahil Bölgesi'nde diğerleriyle buluşun.
3. Şu lanet kuleyi yıkın.

Günlerdir hiç bu kadar umutlu hissetmemişti. Roman'ı gördüğü an ona kocaman sarılacak ve yanağına öpücük konduracaktı. Şimdiden onun hırladığını ve yüzündeki tükürüğü sildiğini hayal edebiliyordu. Sabırsızlanıyordu.

"O pislik seni ne zaman arayacak?" Malakai kaldırımında volta atarken sordu.

"*Darien*," diye düzeltti Travis, "beni arayacak-" Telefonunu kontrol etti. Kaşlarını çatı. "-Üç dakika önce."

Grubun geri kalanı -Malakai, Aspen, Jewels, Dallas ve Max- bakışlarını paylaştı. Elbette Darien dünyanın en dakik insanı değildi ama böyle bir şeye geç kalmak ona göre değildi. Kelimenin tam anlamıyla ölüm kalım meselesi olan bir şeye.

"Eminim sadece hazırlanıyor," diye onları temin etti.

Jewels göğsünü ovuşturdu.

Aspen Malakai'ye bir şeyler fısıldadı ve boğazını avuçladı.

Evet, nefes almak zorlaşıyordu. Özellikle de şimdi burada, gölgenin daha yoğun olduğu yerde oldukları için. Boğucu. Kule yıkıldığı anda, kanlarında yaşam serumu olmasa hepsinin öleceğine hiç şüphe yoktu.

Malakai, "Kötü haber vermekten nefret ediyorum ama bunu hemen şimdi yapmazsak zamanımız tükenecek," dedi.

"*Arayacaktır*," diye tersledi Travis. "Ona bir saniye ver."

Malakai nefesinin altından mırıldandı ama itiraz etmedi.

Travis gruba sırtını döndü ve telefonunu çıkarıp hâlâ çekip çekmediğinden emin olmak için üç kez kontrol etti. Her şey yolunda görünüyordu ama-

Darien şimdi sekiz dakika gecikmişti.

Kalbi hızla çarpmaya başlarken, "Hadi, Darien," diye mırıldandı. "Haydi."

ANGELTHENE

WI THEREDGE'İN DURUMU

LOREN ZORLUKLA NEFES ALABILIYORDU. GÖZLERİNİ DIKIP BAKMAKTAN KENDİNİ ALAMIYORDU.

Ivy cipi olabildiğince hızlı iterek Angelthene sokaklarında ilerlerken, kalbi ve midesi ilerleyen her dakikayla birlikte aşağı doğru yuvarlanıyordu.

Bunun işe yarayacağına güvenmek zorundaydı. Shay'in ona verdiği talimatları takip edip bir mucize gerçekleştirebileceğini. Tanner'dan maksimum güvenli bir hapishaneye girmesini istemek, hem de bu kadar az zaman varken...

Bu mümkün değildi.

Bu ona bağlıydı. Kendine *güvenmek* ve inanmak zorundaydı. Tek umudu illüzyonu sadece kendisini değil, diğerlerini de giriş noktasından geçirecek kadar uzun süre tutmayı başarabilmesiydi.

Daha sonra geri çıkmak için bunu kullanamazlardı. Bunun için başka bir illüzyon yapacak kadar gücü yoktu. Bu yüzden hapishanede yollarını bulabileceklerini, Darien'e ulaşabileceklerini ve yeni bir illüzyonun yardımı olmadan kendi başlarına dışarı çıkabileceklerini ummak zorundaydı.

Tek bir varış noktasına, hapishaneye giden sessiz yola girdiklerinde gece ağır ve sessiz bir şekilde çökmüştü. Ivy cipi yolda ilerletirken herkesin nefesini tuttuğunu hissetti.

Az ileride bir polis cipi park etmişti.

"Finn mi o?" Lace silahını sıkıca kavrayarak sordu.

Dedektif Finn Solace sanki onları duymuş gibi cipten indi ve onlara el salladı. Bu konuda ondan yardım istemişlerdi, çünkü kendisi

daha önce hapishaneye gelmişti ve etrafı biliyordu. Loren ona güvенеbileceklerini umuyordu.

Ivy arabayı yolun kenarına çekti ve herkes arabadan indi.

"Finn," dedi Ivy selam verirken, ses tonu stresten gergindi. "Bunu yaptığın için teşekkür ederim."

Finn çenesini eğerek onu onayladı. "Muhafızlar her saat başı çevre kontrolü yapıyor. Birkaç dakika önce buradan geçtiler, bu yüzden hızlı olmamız gerekecek."

Jack, "Cipi kamufle edebilecek bir Hob'umuz var. Bu sürenin iki katı kadar dayanır." Itzel genç olabilirdi ama Kylar onun araçlarla ilgili çok fazla pratiği olduğuna dair onları temin etmişti.

Finn adrenalinden nefesi kesilmiş bir halde, "Güzel," dedi. "Herkes binsin."

Beş kişilik cipin içine yığıldılar. Yeterince koltuk yoktu, bu yüzden Jack bagaj kapısını açtı ve arkaya tırmandı. Kylar telefonda Tanner'la konuşuyor, Itzel'in cipin kontrolünü ele alma zamanının geldiğini bildiriyordu. Burası daracıktı ama Loren'in Shay'den öğrendiklerine göre herkesin bu kadar yakın olması illüzyonu yaratmasına ve sürdürmesine yardımcı olacaktı. Sihrini yaymak için daha az yer kaplaması gerekecekti.

Finn kemerini bağlarken, "Herkes dua etsin," dedi. "Eğer bu işe yaramazsa, hiçbirimiz bu duvarlardan çıkamayacağız."

Arabayı sürmeye başladı.

DARIEN, IDAM HÜCRESİNDEKİ KÜÇÜK BİR ALANDA VOLTA ATIYORDU.

İçinde çelik bir yatak, çelik bir tuvalet, bir lavabo ve bir yazı masasından başka bir şey yoktu. Kelepçelerinin zincirlerini açmışlardı ama zincirleri tekrar takmadan önce turuncu bir tulum giymesine yetecek kadar bir süre kelepçe kısmını açık bırakmışlardı. Hiçbir önlem almıyorlardı, ona sıfır şans veriyorlardı.

Üzerinde kükürt varken ölümlü de olabilirdi. Zincirleri taktıkça kendini daha da güçsüz hissediyordu. Ve bu sadece onun gücü değildi. *Fiziksel* olarak da zayıf hissediyordu. Bu lanet şeyleri giyerken bir yumruk atma düşüncesi bile onu yoruyordu.

Burada olmak ona babasının bu duvarlar arasında geçirdiği zamanı hatırlattı. Bir hücrede, bu kıyafetleri ve bunları giyen kişinin kendisi olacağını hiç hayal etmemişti.

Kelepçeler. Randal idam edilmeden önce serbest bırakılmıştı, onun gibi pek çok pisliğin sık sık yaptığı gibi yozlaşmış adalet sistemindeki pek çok çatlaktan birinden kaymıştı. Ama Darien o kadar şanslı olamayacağını biliyordu. MPU onu buraya getirmek için teknik olarak atılması gereken tüm yasal adımları çoktan atlamışken olmazdı. Tutuklanmasını emreden kişi bizzat imparatorun kendisiyken olmazdı. Sözü her şeyin üstünde olan adam.

Burada ölecekti. Bu lanet duvarların içinde çürüyecekti. Bir parçası çoktan solmuş ve ölmüştü. Birkaç saat içinde Max ve Travis'in füzelerle havaya uçurulacağını bilen parçası. Loren'in sadece yirmi birinci yaş gününe kadar yaşayacağını ve bunu değiştirmek için artık yapabileceği hiçbir şey olmadığını bilen parçası.

Başarısız olmuştu. Onu korumak onun görevi haline gelmişti. Onu sevmek onun amacı haline gelmişti. Loren onun geleceğiydi, her şeyiydi ve şimdi...

Berbat etmişti. *Her şeyi berbat etmişti.*

Daha hızlı adım attı. Daha sert nefes aldı. Büyüsü içinde yükseliyordu ama ısırmasına izin veremezdi. Eğer yaparsa, kontrolden çıkmasına izin verirse, bunun bedelini öderdi. Geri teper ve ısırılan *tek* kişi o olurdu.

Bu hücrede parmaklık yoktu. Pencere de yoktu. Çelik kapılı basit bir kutuydu, çelikte dar bir açıklık vardı. Sadece dışarıdan açılabilirdi, tek amacı gardiyanların yemek tepsilerini içeri sokması ve sonra hemen tekrar kapatmasıydı. Bu duvarların ötesinde hiçbir şey göremiyordu, görüşüyle bile, büyüler çok kalındı.

Bu yüzden kapının dışında anahtar şingirtıları duyana kadar orada birinin olduğunu bilmiyordu.

Ta ki kapı gıcırdayarak açılana ve tepeden tırnağa silahlı dört gardiyan belirene kadar. Yanlarında Dedektif Glen de vardı.

Pislik ona zalimce bir gülümseme verdi. "Burası sana yakışmış," dedi sinsiz gözleriyle iğrenç odaları tarayarak. "Minibüsten bile daha çok."

"Ne istiyorsun?" Darien hırladı.

Glen ukala bir sırıtışla, "Beni takip edin," dedi.

ANGELTHENE VADİSİ

ANGELTHENE, W EYALETİ'N THEREDGE

"İ Ş T E BU," DEDI IVY YOLCU K O L T U Ğ U N D A N , NEFES ALIP VERİRKEN

Blackwater Cezaevi'ni çevreleyen duvarlar karanlığın içinde belirdikçe hızlanıyordu. Arkasına uzandı ve Loren'in elini sıktı. Gözlerinin içine baktı ve "Bunu yapabilirsin. Sana inanıyorum."

Finn cipi kontrollü giriş noktasına doğru yönlendirirken Loren derin, çok derin bir nefes aldı.

"Hepimiz inanıyoruz," diye ekledi Lace. "Hepimiz sana inanıyoruz." Jack ve Kylar da aynı fikirde olduklarını mırıldandılar.

Loren telefonunu çıkardı ve Tanner'ın kendisine gönderdiği Blackwater personelinin fotoğraflarını açtı. O da kendi cesaretlendirici sözlerini eklemişti.

TANNER

Bu konuda yalnız değilsiniz. Biz sana inanıyoruz.

Bunu başarabilirsin.

Loren sakinleştirici bir nefes daha aldı ve Shay'in ona öğrettiği şekilde avuç içlerindeki kanal dövmelerine doğru yönlendirerek beyaz büyüsünü -sadece beyazı- çağırmaya odaklandı. Büyüyü tampondan geçirmeyi başaramazsa...

Kendi kalbini durdurabilirdi. O zaman Darien'inki de duracaktı.

"Neredeyse vardık," dedi Finn, kelimeleri stresle gerilmişti. "Artık geri dönüş yok, bizi gördüler."

"Ben hallederim," dedi Loren, nefes alarak. Nefes veriyordu. Avuçlarındaki metalik güneş ve ay parlamaya başladı.

Finn'le yaptıkları anlaşmanın bir parçası da kimseye söylemeyecek ve soru sormayacaktı. Ta ki sorular bitene kadar.

Bu korkunç gece geride kalana kadar. Darien eve dönüp güvende olana kadar.

Bir nefes daha aldı, bir nefes daha verdi-

"Şimdi," diye fısıldadı Ivy.

Cipin içinde bir esinti gibi dalgalanan bir dalga halinde sihrini serbest bıraktı. İllüzyon üç şeyi başarmıştı.

Bir: Ivy, Finn ve kendisini gece çalışan hapisane gardiyanlarına dönüştürdü.

İki: Lace, Jack ve Kylar'ı tamamen görünmez hale getirdi. İkincisini yapmak çok daha zordu; bir görünümü değiştirmek yerine tamamen yok etmek daha yüksek bir büyü çıktısı gerektiriyordu. Şimdiden kanal dövmelelerinin yandığını, büyüsünün kenarlarda titrediğini hissedebiliyordu.

Üç: Aracı, çalışanlardan birinin adına kayıtlı ve ona ait bir araca dönüştürdü. Finn'in kılığına girdiği kişi.

İllüzyonu sürdürmeye o kadar odaklanmıştı ki, Finn'in kapıdaki muhafızlarla rahat ve dostane bir tonda konuşurken söylediği tek bir kelimeyi bile duymadı.

Ama sonra bir adam kimliğini sordu ve bir diğeri de yolcu tarafındaki kapıya gelip Ivy'nin yüzüne bir el feneri tuttu.

"İsim," diye tersledi güvenlik görevlisi.

Ivy kılığına girdiği kadının adını söyledi. "Kimlik," diye sordu.

Ivy, Tanner'ın kendisine verdiği sahte kimliği uzattı.

Loren'in kalbi küt küt atıyordu ama yanılsamalarına sıkı sıkıya sarıldı ve gardiyan bir sonraki adımda ona ışık tutarken yüz ifadesini sakin ve rahatsız olmadan korudu.

"İsim," diye sordu. O da verdi.

"KİMLİK."

Kimlik kartını çıkarıp gardiyana verirken eli titremedi. Adam el feneriyle baktı, sonra geri verdi.

"İyiler," dedi ışığı indirerek. "Bırakın geçsinler." Loren ciğerlerindeki nefesi serbest bıraktı.

Bir zil sesi duyuldu ve kapılar açıldı. Finn içeri girdi-

Onun büyüü büyüleri de kandırıyordu. Blackwater Cezaevi'nin kalın, aşılmaz büyüleri... bir kez bile kandırılmamış, aşılmamış büyüler...

Onları kandırmıştı.

Ve onlar da içerideydi. Kutsal tanrılar, içerideydiler. Başardılar. O *başardı*.

Kapılar arkalarından kapandığında Loren acı dolu bir nefesle illüzyonları bıraktı. Kendi üzerine kıvrıldı, dizleri zıpladı, kolları göğsünü kavradı. Kalbi hızla çarpıyordu.

Lace sırtını ovdu.

Finn dikiz aynasından ona baktı, şaşkın olduğu kadar endişeli görünüyordu.

"Sen iyi misin?" Ivy koltuğunda dönerek sordu.

"Evet," diye homurdandı Loren. Ama yorgun düşmüştü. Beyaz büyüü tamamen tükenmişti ve onu bir daha kullanamayacağını biliyordu. Bu gece olmazdı.

Kendi başlarınıaydılar.

Blackwater Cezaevi bir leviathan gibi görünüyordu, bina o kadar yüksekti ki gökyüzüyle karışmış gibiydi. Finn cipi personelin park yerine götürdü ve hepsi içeride yatan dehşetle yüzleşmeye hazırlandı.

ZINCIRLERİN TIKIRTISI VE BOTLARIN VURUŞU, İÇERIDEKİ TEK SESLERDİ.

Darien Glen'i hapishane boyunca takip ederken sesler sessizliği kesiyordu. Önünde iki, arkasında da iki gardiyan vardı; hücreler hücrelerin yanından geçerken gardiyanlar silahlarıyla onu arkadan dürtüyorlardı.

Onu idam koğuşunun dışına, hapishanenin farklı bir kanadına götürdüler; buradaki hücrelerde Glen'in görebileceği parmaklıklar vardı. Mahkûmlar daracık alanlarda volta atıyor, diğerleri yanlarından geçerken bağılıyor ve küfrediyordu.

Darien gözleri simsiyah olmuş, seğirerek volta atan bir erkek zebaniyi görünce yavaşladı. Etrafındaki deride koyu çizgiler vardı.

Üçüncü Aşama Kandırma. Dünyalarını yutmaya gelen Venenum virüsüne karşı hapishane bile güvende değildi.

Bir silah sırtına saplandı. "Yürümeye devam edin."

KONTROL ODASI 8B etiketli bir odanın önünden geçtiler. Darien açık kapıdan, hepsi de canlı güvenlik görüntüleri içeren bir dizi ekranın önünde oturan iki muhafız gördü. O geçerken ona bakmak için döndüler. Kulaklık takıyorlardı.

Bir kapıdan geçip bataklık yeşili ışıklarla kaplı bir koridordan aşağı inene kadar yaklaşık on dakika daha geçti.

Glen soldaki bir kapıda durdu ve Darien'e içeri girmesini işaret etti. "Önden buyurun," dedi başıyla selam vererek ve elini sallayarak.

Darien geçerken ona ağır ve nefret dolu bir bakış attı, bu durumdan hiç hoşlanmamıştı. Odaya girdi-

Ve masanın arkasında oturan kişiyi gördüğünde donakaldı, bir ayak bileği bir dizin üzerinde çapraz duruyordu.

Gaven Payne'in dudakları soğuk bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. "Merhaba, Darien."

Masanın üzerinde küçük bir kafes vardı. İçeride, minik parmakları büyü korumalı parmaklıklara dolanmış bir ocak vardı. Darien'i gördüğünde kırmızı gözleri

-Korkuyla dolup taşıyordu ve tanıdığına dair küçük, kuzu gibi bir meleme sesi çıkardı.

Darien Mortifer'a o kadar dalmıştı ki, Glen'in arkasından yaklaşıp boğruüne bir bıçak sapladığını görmedi.

FİNANSAL DAĞITIM

YVESWİCH, KEREYALETİ

BU YER ALTINDA TRAVIS'IN BOTLAR TITREDİ. TAŞLAR ÇATIRDADI. Binalar titreşti. Dişleri kafatasının içinde takırdadı.

Jewels ile bakışlarını paylaştı. Max.

Şehrin derinliklerinde, geçidin bulunduğu yere daha yakın olan canavarlar kükredi ve çığlık attı.

Karanlık, dökülen mürekkep gibi yayılmaya başladı. "Lanet olsun," diye nefes aldı Dallas.

Gölge bu tarafa doğru ilerliyordu.

"Geri çekilin," diye emretti Malakai. Aspen'i kolundan yakaladı. *"Geri çekilin, geri çekilin."*

Birlikte geri çekildiler. Karanlık onlara doğru ilerlerken geri çekildiler, sokağın büyük bir kısmını yutarak onları Lucent Enterprises'dan bir blok öteye itti.

"Kahretsin," dedi Jewels geri geri yürümeye devam ederken. "Kaçmalı mıyız?" "Hayır," diye homurdandı Aspen. "Hayır, yavaşlıyor, gördün mü?"

Gerçekten de öyle oldu. Gümbürtüler kesildi ve zifiri karanlık duvarın yayılması da durdu. Yürümeyi bıraktılar, başlarını geriye doğru eğerek yükselen siyahlık kütlesine baktılar. O kadar yüksekti ki, güç alanını sıyrıyordu. Güç alanı onu kontrol altına almak için savaşırken büyü kıvılcımlandı ve püskürdü.

Travis döndü, Kontrol Kulesi'ni ararken nefesleri daralıyordu.

Hâlâ görülebiliyordu. Zar zor.

Telefonu gelen bir aramayla çaldı. Ciğerlerindeki nefesi serbest bıraktı ve telefonu açtı. "Atlas?" diye homurdandı.

"Bir sorunumuz var," dedi Tanner.

"Evet, bana söylüyorsun. Darien hangi cehennemde dostum? Burada çıldırmak üzereyiz."

"Sana yol göstermeye çalışacağım."

"Nasıl?" Travis nefes nefese, kalbi küt küt atarak sordu. "Bizi göremiyorsun bile-"

"Lucent Enterprises'ın büyü yayınlarını bilgisayarına yüklemeyi başardım. Çok bozuklar, her an bozulacakmış gibi görünüyorlar ama daha fazla bekleyemeyiz. Bunu şimdi yapmalıyız, yoksa zamanınız tükenecek."

"Siktir." Travis bir elini saçlarının arasından geçirdi ve bir avuç dolusu saçını öyle sert sıktı ki parmak eklemleri çatladı. Diğerleri onu izliyor, kulak misafiri oluyor ve birbirlerine endişeli bakışlar atıyorlardı. "Atlas, oraya girdiğimizde, eğer büyü beslemeleri sönerse-"

"Tek seçenek bu," dedi Tanner. Ses tonu gergindi. "Ama Darien-

"

"Darien Blackwater'da, Travis."

Gruptan toplu bir soluk sesi yükseldi. Travis'in kafasındaki tüm kan o kadar hızlı çekildi ki, ayaklarının üzerinde sallanmaya başladı.

"Blackwater mı?" diye fısıldadı. Elini ağzına götürdü. Ne oldu? *cehennem* olmuştu-

"Bunu kendi başımıza denemeliyiz Trav," diye ısrar etti Tanner. "En azından ön kapıların nerede olduğunu biliyor musun? Eğer içeri girebilerseniz, sizi oradan yönlendirmek için elimden geleni yapabilirim ama hepinizin tılsımlarınızı çıkarması gerekecek. Büyü beslemeleri binanın ötesine geçmiyor, bu yüzden sizi sokakta göremem. Kapıları kendi başınıza bulmanız gerekecek."

Travis nefesinin altından küfretti.

"Ön giriş güneye bakıyor," dedi Atlas. "Beni kulaklıklarınıza bağlayın ve grup olarak bir arada kalın."

"Tamam."

"Gerekirse el ele tutuşun. Ne yaparsanız yapın, lütfen ayrılmayın."

"Tamam," dedi Travis. "Tamam, dayanın."

İki kez denedi ama Atlas'ı hoparlöre almayı başardı, cihazdaki eller serbest arama ayarlarını açarken elleri titriyordu.

Karanlık o kadar yoğundu ki telefonunun ekranı loş görünüyordu.

"Canavarlardan ne haber?" Arama herkesin kulaklıklarına keskin bir parazit patlamasıyla bağlanırken Max sordu.

Travis telefonunu cebine kaydırđı.

"Onları görebiliyorum," diye cevap verdi Tanner.

"Kaç kişiler?" Aspen ağzından kaçırđı. Bir süre sessizlik oldu. Ve sonra Atlas dedi ki, "Bir sürü."

BLAcKWATER PENITENTIARY

ANGELTHENE, W EYALETİİ THEREDGE

DARIEN DÖNDÜ. GLEN'I BİLEĞİNDEN YAKALADI VE GERIYE DOĞRU ÇEVİRDİ.
acı içinde bağırdı ve bıçağı düşürdü.

Bıçak yere düşerken, Darien'in kalbi siyah bıçağı görünce durdu. Cam gibi malzemenin içinden erimiş lav gibi kızgın, parlayan çizgiler geçiyordu.

Brimstone. Hıyar herif ona lanet olası bir kükürt bıçağı saplamıştı. Muhafızlar bağıırıyordu.

"Kıpırdama!"

"Kımıldama!"

"Duvara yaslan!"

"Ellerini görebileceğimiz bir yere koy!"

Darien dönerek en yakındaki muhafızın elindeki silahı tekmeledi. Yıldırım hızıyla silahın kabzasını muhafızın ağzına soktu ve dişlerini kırdı. Adam acı içinde bağırdı, çenesinden kan fışkırıyordu.

Darien tetiği çekerken parmağının altındaki tetik şakladı ve başka bir muhafızın beynini patlattı. Hiç vakit kaybetmeden ağzını parçaladığı ilk muhafızı da vurdu.

Üçüncü muhafız ateş etmeye başladı.

Kurşunlar duvarlara isabet ederken Darien eğildi. Taş ve toz püskürdü. Bir savaş çılgılığıyla doğruca muhafızın üzerine koştu ve onu duvara doğru itti. Çarpmanın etkisiyle kemikleri havladı. Muhafız tam tetiğe basacakken, Darien dirseğini yukarı iterek kurşunun yönünü değiştirdi-

BANG. Dördüncü ve son muhafızın kafatasına girdi.

Öldü. Dördü de ölmüştü. Sadece Gaven ve Glen kalmıştı.

Bıçağı almaya çalışan Glen'di.

Darien saldırdı. Kör ve ölümcül bir öfkeyle Glen'in ensesine yapıştı ve yüzünü kapının köşesine çarptı.

Bir

kez.

İki kez.

Üç kez.

Dört kez.

Glen ölene kadar durmadı, yüzü kırmızı bir yapışkandan başka bir şey değildi.

Darien bıraktı. Glen'in vücudu yere yığıldı.

Bir el ensesine kenetlendi. Bir anda kasları kasıldı ve acı vücudunu beyaz, sıcak cıvatalar halinde kesip geçti. Düşünemiyordu, nefes alamıyordu ama bunun Gaven olduğunu biliyordu, tembel herif sonunda kavgaya katılmak için masadan kalkmıştı. Aether güçleri Darien'in içinden bir şok tabancası gibi akıyordu. Zihni kısa devre yapıyordu. Kalbi sarsıldı, durmakla tehdit etti, düz çizgi-

Botunu duvara dayadı ve Gaven'i geriye iterek itti.

Masaya çarparak onu devirdiler. Mortifer'ın kafesi yere çarptı. Saldırının şoku Gaven'ın büyüsunü durdurmaya yetmişti.

Darien fırsatı değerlendirdi ve harekete geçti. Kelepçelerinin zincirlerini Gaven'ın boğazına doladı ve çekebildiği kadar sert çekti.

Gaven öne doğru savruldu ve sonra başını geriye atarak kafatasının arkasını Darien'in burnuna çarptı.

Bir çığlık attı ve geriye doğru yere yığıldı. Burnundan kan fışkırıyordu. Karnının üzerine döndü ve kanını yere damlatan kükürt bıçağına uzandı.

"Bir yere mi gidiyorsun Cassel?" Gaven sırt üstü yatarken soluk soluğa kaldı, ağırlığı ciğerlerindeki son nefesi de dışarı itiyordu. Gaven bir kolunu onun boğazına doladı ve sıkarak hava akışını kesti. Dişlerinin arasında şimşekler çakıp sinirlerini kızartırken irkildi ve seğirdi.

Uzanmaya devam etti. Görüşünün kenarları grileşmeye başlasa bile.

Bunu Loren için yaptı. Travis için. Max için. Ivy için.

Kafesin içinde çığlık atan Mortifer'ın minik elleri parmaklıkları deli gibi çekiyordu.

Parmağının ucu bıçağın sapına değdi ve onu yeterince çevirdi- Bıçağı yakaladı ve omzunun üzerinden yumrukladı.

Tam Gaven'ın gözüne.

Bir ılık. Kan fıkırdı. Tekrar bıakladı.

Bir

daha.

Bir

daha.

Tekrar

Ta ki boğazını saran kol gevşeyip Gaven'ın bedeni onun üzerinde gevşeyene kadar.

Görüşü parıldadı. Kulakları ınladı. "Lanet olsun." Gırtlaktan gelen bir acı ılığıyla kendini Gaven'ın altından sürükleyerek çıkardı, gt herifin cebinden anahtarları aldı ve ağzından kanlar akarak yerde süründü. Morty'nin kafesine uzandı, iki kez ıskaladı. Bulanık zihninin derinliklerinde bir yerde, keskin, ritmik bir bip sesinin farkına vardı.

Sirenler. Birisi acil durum alarmını almıştı. Kırmızı ışıklar yanıp sönüyor, her odayı ve koridoru taze kan rengine boyuyordu.

"Mortifer," diye boğuk bir ses çıkardı. Parmakları öylesine titriyordu ki, anahtarı kilide zar zor sokabilirdi. Sadece Mortifer'ın korkmuş yüzünü görmek, gözlerindeki ıstırap ona anahtarı çevirip kapıyı açma gücünü verdi.

Mortifer geri çekildi ve titreyen elleriyle yüzünü kapattı.

"Morty," diye homurdandı Darien. Gözlerini kırpıştırarak sisi uzaklaştırdı. Kan yuttu. "Her şey yolunda. Artık güvendesin. Gvendesin. Benim, Darien."

Mortifer hâlâ korkudan titreyerek parmaklarının arasından baktı.

"Korkma." Anahtarları bıraktı ve kollarını açtı. "Sadece benim. Sadece Darien. Beni *tanırsın*, sana zarar vermeyeceğim, yemin ederim."

Sonunda Mortifer ellerini indirdi. Gözleri hznlyd.

Darien kırıldı. "zr dilerim," diye boğuk bir sesle konuştı. İçinden titrek bir hıçkırık koptu. "ok zgnm, dostum." enesinden aştığı kan damladı ve tulumunun dizlerine damladı. "Hadi gel." Güçlükle kontrol edebildiği parmaklarıyla iştaret etti. "Seni eve götüreceğim."

Mortifer koştarak kafesten ıktı. Dizinin yanında duraksadı.

Mortifer yaklaştırken Darien, "İşte böyle," diye cesaretlendirdi, perdeli ayakları beton zeminde takılma sesleri çıkarıyordu. "İşte böyle-

Tuttum seni. Tuttum seni. Bin bakalım." Titreyen elini indirdi ve Mortifer onun koluna tırmanarak bindi. "Max ve Travis'in yardımımıza ihtiyacı var. Onlara yardım edeceğiz, tamam mı? Bunu birlikte yapacağız."

Ayağa kalktı ve odayı geçti. Cesetlerin üzerinden geçti ve kan birikintilerinin içinden geçti. Ellerini duvarlara dayadı ve gittiği her yerde kanlı parmak izleri bıraktı. Mortifer omzunda, yakasının arkasına tutunmuş halde, koridorda sendeleyerek ilerledi.

Kontrol odasına doğru.

MEVCUT GİRİŞİMLER

YVESWİ CH, KER EYALETİ

MAX VE DİĞERLERİNİN BUNU BAŞARMASI TAMAMEN APTALCA BİR ŞANSTI.

Lucent Enterprises'ı yutmuş olan siyah örtüden geçip ön girişe çıkan merdivenlerden yukarı çıktı.

Herkes el ele tutuşmuştu. Max en öndeydi ve kapıları bulmak için körlemesine etrafı yokluyordu.

Patlamadan sonraki günlerde karanlık daha da koyulaşmıştı. Görüşlerinin onlara ne faydası vardı ki, kör olsalar daha iyiydi. Tanner'ın bilgisayarında görebildiği büyüler onlar için tamamen görünmezdi. Karanlık o kadar boğucuydu ki Max klostrofobik hissetti.

Bir şekilde binaya girmeyi ve on dokuzuncu kata çıkmayı başardılar. Körlemesine sürünerek merdivenlerden çıktıktan sonra, artık Tanner'la birlikte evde olan Roark'ın, personelin küçük bir şırınga deposu bulundurduğunu iddia ettiği kanada girdiler. Buraya gelmek için kullandıkları merdiven boşluğunda hiç canavar yoktu ama bu on dokuzuncu kat-

Her yer onlarla doluydu.

Baskın karanlığın içinde her seferinde dikkatli adımlarla ilerlerken Max'in sırtından ter damlıyordu. Malakai konuşmaları da dahil olmak üzere çıkardıkları tüm sesleri gizlemek için büyüsunü kullanırken, Aspen de kokularını gizlemek için kendi büyüsunü kullanıyordu. Herkesin elini taşın altına koyması gerekiyordu. Sırayla. Bu durumdan kurtulmanın tek yolu buydu; bir kişinin diğerlerinden daha fazla yanmasını engellemek.

Tanner'ın talimatlarını izlerken Max elinden geldiğince şimdi ve burada olanlara odaklandı. Ama Darien'in tutuklandığını ve

Blackwater'da kilitli, ölüm hücresinde.

Bundan nasıl kurtulacaklardı... Bozulan her şeyi nasıl düzeltereklerdi...

Sonsuzdu. Bütün bu saçmalıkların sonu gelmiyordu ve bir çıkış yolu göremiyordu. "Aradığınız kapı solunuzda," dedi Tanner, Sözleri parazit patlamalarıyla noktalanıyordu. Max belki de hayatında ilk kez iletişimin devam edeceğini umdu - dua etti. "Devam et," diye mırıldandı Tanner onlar ilerlerken. "Devam et... İşte sola. Sola git."

Max döndü ve herkes peşinden laboratuvara girdi.

"İçeride üç canavar var," dedi Tanner. Harika. "Sadece bulunduğunuz patikadan ayrılmayın ve uzak duvara doğru ilerleyin."

Karanlıkta tıkırtılar. Tıslama.

Kulakları yırtan bir *kükreme* ve yaratıklardan ikisi kavgaya tutuşup bir şeyi devirerek parçalayınca çıkan gürültü. Max botunun içine bir nesnenin yuvarlandığını hissetti. Dallas ceketinin arkasına asıldı. Hep birlikte, herkes birbirine tutunarak arka duvara ulaşmayı başardılar.

"Dayanın," dedi Tanner. "Seni Roark'a vereceğim."

Hat çatırdadı. Canavarlar çığlık atıp birbirlerini ısırırken kimse ses çıkarmadı, beş adım arkalarında bile değillerdi.

"Max?" Roark söyledi. "Ben Roark. Beni duyabiliyor musun?"

"Gayet net," dedi Max. Omurgasından aşağı ter damlıyordu.

"Önünde iki dolap var. Etrafı yoklamayı ve en soldakinin kapağını açmanı istiyorum."

Max, Roark'ın talimatlarını izledi. Ellerini bırakıp etrafı yoklarken diğerleri ona yakın durdu ve solundaki en uzak dolabı buldu. Sonra kapıları açtı ve doğru şeyi almak için dua ederek dolabı karıştırdı. Buradan çıktıklarında doğru şırıngaların onda olmadığını fark ederlerse...

Roark, "Fermuarlı küçük siyah bir seyahat çantası gibi hissettirmeli" dedi.

"Sanırım buldum."

"Aç onu. Her birinin içinde on iki şırınga olmalı. İki kutuya ihtiyacın olacak."

Max parmak uçlarını şırıngaların üzerinde gezdirerek her bir seyahat çantasında on iki tane saydı. "Her birinde on iki tane saydım," dedi.

"Güzel. Lucent Enterprises'da bu şekilde saklanan tek eşya onlar. Bu işi berbat etmenin mümkün olduğunu sanmıyorum."

"Pekâlâ," dedi Max. "Teşekkürler."

"Seni Tanner'a geri vereceğim."

"Baba," diye nefes nefese kaldı

Dallas.

Bir duraklama.

"Sadece şunu söylemek istiyorum - eğer buradan çıkamazsak... Ben sadece..." Duyulabilir bir yutkunma. Kadının eli Max'in elini sıkıca kavradı ve Max de onu cesaretlendirmek için sıktı. "Bilmeni isterim ki-"

"Dallas, *başaracaksın*," dedi Roark. Daha sert bir şekilde tekrarladı, "Oradan çıkmayı başaracaksın. Benimle birlikte söyle."

Bir yutkunuş daha ve sonra Dallas titrek bir fısıltıyla, "Yapacağım. Buradan çıkmayı başaracağım."

"Birkaç gün sonra evde görüşürüz," dedi Roark, Max'in hiç duymadığı kadar yumuşak bir ses tonuyla. "Tamam mı?"

Dallas nefes aldı, sesi şimdi öncekinden daha yumuşaktı. Max onun aurasının sakinleştiğini hissedebiliyordu. "Tamam."

"Yakında görüşürüz," dedi tekrar.

Bir çığır ve sonra Tanner tekrar bindi. "Pekâlâ, geri dön. Seni oradan çıkaralım."

Max o kadar çok terliyordu ki, soğuk hava onu ıslak hissettiriyordu.

Odadan çıkmak üzereydiler ki bina sallanmaya başladı. Sarsıntı korkunç bir boyuta ulaştı. Koridorda camlar kırıldı.

Başladığı gibi aniden durdu. "Atlas?" Max dişlerini sıkarak konuştu.

"Hayır." Atlas'ın fısıltısı zar zor duyulabiliyordu. "*Hayır, hayır, hayır.*"

Max'in kalbi hızla çarpmaya başladı. "Atlas? Neler oluyor?"

"Büyüler," diye boğuk bir sesle konuştu. "Büyüler bitti, Max. *Dışarıdalar, seni göremiyorum!*"

BLAcKWATER PENITENTIARY

ANGELTHENE, W EYALETİİ THEREDGE

LOREN VE DİĞERLERİ HAPISHANEYE GİRDİKTEN KISA BİR SÜRE SONRA
gardiyanlar acil durum alarmını çaldı.

Binanın içinden yüksek ve uğultulu bir ses yükseldi. Yanıp sönen ışıklar yandı, beton duvarlar ve zemin kan kırmızısına boyandı.

Diğerleriyle birlikte dar bir grup halinde, onları ölüm hücresine götürecek dar ve cereyanlı bir koridorda yürürken Loren dondu kaldı, diğerleri de aynısını yaptı. Kafalar döndü. Eller silahlara sıkıca sarıldı.

Loren ilk başta, birinin onları fark ettiği için alarmın çaldığını düşündü.

Ama sonra hapishane gırtlaktan gelen kükremeler ve tüyleri diken diken eden çığlıklarla doldu ve bunun daha kötü bir şey olduğunu anladı.

Çok daha kötüsü.

Çığlıkların, kükremelerin kaynağını tam olarak saptayamıyordu.

Her yerden geliyordu.

Kylar göğsü kabarak, "Yerimiz tespit edildi mi?" diye sordu.

Finn başını salladı. "Hayır, hayır, başka bir şeyler oluyor," diye soludu, yüzündeki ter yanıp sönen ışıklarda parlıyordu. "Başka bir şeyler oluyor."

Ve sonra bina sallanmaya başladı. Sarsıntıların şiddeti arttı. Herkes düşmemek için birbirine tutunmaya çalıştı.

Loren bunun sıradan bir deprem olmadığını hissetti. Bu portaldı - bir eyalet öteden bile diğer bölgelerde depremlere neden olmaya başlamıştı.

Ve hatta muhtemelen dünyanın en iyi tahkim edilmiş hapishanelerinden birinin güvenlik sistemini bozmak.

"Ne haltlar d ö n ü y o r ?" Sarsıntı azalırken Ivy nefes aldı, koyu renk saçlarının telleri şakaklarındaki tere yapışmıştı.

Loren, "Geçit yüzünden," diye boğuk bir ses çıkardı. Dehşet omurgasından aşağıya süzüldü. "Yayılıyor."

Kükremelerin sesi giderek yükseliyordu. Bu sesi çıkaran her neyse... Açtı.

Ve giderek yaklaşıyordu.

"Kımıldayın," dedi Lace, silahını ileri doğru sallayarak. "Herkes kımıldasın, şimdi. Şimdi!"

Koşmaya başladılar.

DARIEN'IN BAŞI ÖYLE DÖNÜYORDU KI, OKYANUS DALGALARININ ÜZERİNDE KOŞUYORMUŞ GIBI HİSSEDİYORDU.

Koridorda sarhoş gibi sendeleyerek ilerledi, duvarlarda kanlı el izleri bıraktı ve üzerinde Kontrol Odası 8B yazan bir kapıdan tökezleyerek geçti.

Oda boştu. Terk edilmişti. Her yüzeyde kan ve pençe izleri vardı, ekranlardan birkaçı kırılmıştı.

Neredeyse döner koltuklardan birine düşecekti ve kandan sıırıslam olmuş, titreyen parmaklarıyla bir telefon aldı. Mortifer ensesini tutuyordu; Darien onun kan damlayan parmakları düğmelerin üzerinde gezinirken endişeyle onu izlediğini hissedebiliyordu.

Titrek bir nefesle, "Siktir. Travis'i hangi numaradan arayacağımı bilmiyorum!"

Kireç taşıyla kaplı zihninin bulanıklığı içinde, bunun yerine Atlas'ı arayabileceğini fark etmesi bir dakikasını aldı. Atlas yardım edebilirdi.

Darien'in yaptığı da tam olarak buydu. Hat çaldığında yan tarafındaki bıçak yarasını sıkıca kavradı, başı öyle hızlı dönüyordu ki sanki bir kasırganın içinde kalmış gibi hissediyordu.

"Hadi Tanner," diye fısıldadı Darien. Bir mide bulantısı dalgası onu yutmakla tehdit ediyordu. Safra yuttu. "Toparlan, toparlan, toparlan."

Bina mı sallanıyordu, yoksa sadece kendisi mi? Her şey titriyordu ve uzaktan gelen bir çığlık sesi duyduğuna yemin etti.

Tanner dördüncü zil sesinde telefonu açtı. "Kimsiniz?"

"Tanner, benim."

Yüklü bir duraklama. Ve sonra: "Lanet olsun, Darien? İyi misin?"

"Hayır," diye itiraf etti kanlı bir hıçkırıkla. "Beni Travis'e ulaştırmanı istiyorum."

Tanner küfretti. Arka planda anahtarlar şakırdadı.

Darien elini bıçak yarasından kaldırdı. Aşağı baktı, kanama giderek kötüleşiyordu.

Boğazından bir hıçkırık daha yükseldi. Yutkundu ve şöyle dedi: "Acele et Tanner. *Acele edin.*"

MEVCUT GİRİŞİMLER

YVESWİ CH, KER EYALETİ

LUCENT ENTERPRISES'İN DERİNLİKLERİNDE TRAVIS, JEWELS'İN ELINE SIKICA TUTUNMUŞTU,

Diğeri Dallas'ınkine sıkıca sarılmıştı, karanlıkta körlemesine ilerliyorlardı.

Bu karanlık boğucuydu. Travis dürüstçe söyleyebilirdi ki hayatı boyunca hiç bu kadar korkmamıştı. Birkaç dakika önce Tanner başka bir telefona cevap vermek için telefonu kapatmıştı. Henüz geri aramamıştı.

Karanlıkta yollarını bulmak için kendi başlarına iz sürmeyi denemişlerdi ama bunda iki sorun vardı. Birincisi: İz süren kişi aynı anda birden fazla iş yapamıyordu; Görüş'ü tutmak çok fazla odaklanma gerektiriyordu, bu yüzden iz sürerken yürümek gibi bir şey yapmak imkansızdı. Bu yüzden kısa bir mesafe boyunca her takip edişlerinde duraklamaları ve bir koridoru geçtikten sonra tekrar yürümeye başlamaları gerekiyordu. İki: Savaş başlığını sırayla şarj ettikten sonra güçleri tükenmişti.

Travis diğerlerine ulaşmaya çalışmıştı ama cevap vermemişlerdi; muhtemelen hâlâ o ağır füzeyi taşıma sürecindeydiler.

Sadece ilerlemeye devam etmeleri gerekiyordu. Hareket etmeye devam etmeli ve buradan çıkış yolunu kendi başlarına bulmaya çalışmalıydılar.

Etrafta dolaşan canavarların kokusunu alabiliyordu. Görebilseydi, buranın görüntüsünün onu şok edeceğini biliyordu. Birden fazla kez neredeyse ayağı bir cesede takılıyordu, botları yapış yapıştı. Laboratuvardan çıktıkları andan beri boğazının safra ile yanması durmamıştı.

Jewels'ın eli onun elinin içinde titriyordu. O eli yumuşak, rahatlatıcı bir şekilde sıktı. O da sıktı.

Kulaklığı gelen bir aramayla biyledi.

Herkes durakladı. Travis Dallas'ın elini bıraktı, sadece iki saniyeliğine - aramayı cevaplayacak düğmeye basacak kadar uzun bir süre.

"Alo?" diye fısıldadı.

"Travis, ben Darien."

Mırıltılar grubun içinde dalgalandı. "Darien, lanet olsun, iyi misin?"

"Boş ver şimdi bunu, seni oradan çıkaracağım." Her zamanki gibi konuşuyordu: sanki hiçbir sorun yokmuş gibi kararlı ve kendinden emin bir şekilde.

Travis bunun doğru olmaktan çok uzak olduğunu biliyordu.

Darien, "Merdiven boşluğunu geçtin. Arkanızı dönün."

Herkes el değiştirerek grup halinde döndü. Travis önden giderek Malakai ile yer değiştirdi. Darien aynı anda yalnızca bir kişiyi izleyebiliyordu ve şu anda Travis'i izliyordu.

"İyi görebiliyor musun?" Travis geldikleri yöne doğru yürümeye başladıklarında sordu. Farkına bile varmadan geçtikleri merdiven boşluğuna açılan kapıya doğru.

"İyi görebiliyorum. Yaklaşık on iki metre sonra sağa döneceksiniz." Aralarındaki mesafeyi yürürken bir süre gergin bir sessizlik oldu, sonra Darien, "Sağa

-Şimdi. Sağa dön."

Travis el yordamıyla kolu buldu ve açtı.

Göremedikleri halde merdivenlerde ilerlemek çok zordu ama başardılar - on dokuz katın hepsini. Zemin kata çıktıklarında Travis rahat bir nefes aldı. Yine de kurtulmuş değillerdi, henüz değil. Bina çok büyüktü; sadece zemin katta bile gezinmek biraz zaman alacaktı.

Darien, "Travis-Travis *dur,*" *dediğinde* merdiven boşluğunun kapısı daha yeni arkalarından kapanmıştı.

Herkes donakaldı.

Darien fısıldadı, "Sakın kıpırdama."

Gırtlaktan gelen bir hırıltı karanlığı yırttı. Travis'in kabul etmek istediğinden daha yakındı. Kıpırdamadan durdu.

Verilen nefesin kokusu yüzüne yayıldı, o kadar ekşi bir kokuydu ki öğürmesine neden oldu.

"*SENİ GÖREBİLİYOR!*" Darien'in uyarısı hoparlörleri parçaladı.

Travis'in karnına keskin bir şey saplandı ve duvara çarptı.

DARIEN, BLACKWATER CEZAEVİ'NDEKİ KONTROL ODASINDA

Başını ellerinin arasına aldı, çığlıkları, kükremeleri, acı haykırıışlarını dinlerken dizlerini zıplattı.

"Hadi," diye mırıldandı saçlarını yumruklayarak. "Hadi çocuklar, hadi."

Jewels Travis'in adını haykırdı.

Cesetler duvarlara ve yere çarptı.

Max acı içinde bağırdı. Dallas için feryat etti- "Dallas nerede? *Dallas, neredesin?*"

Eksik olan tek ses silah sesleriydi. Karanlıkta ateş edemezlerdi, kör oldukları ve canavarı olduğu kadar birbirlerini de vurabilecekleri bir ortamda ateş edemezlerdi. Ve onu vurabilseler bile, bu özel canavar Boşluk'tan doğmuştu. Kafasında siyah bir taş olan bir yaratık. Karnavalda savaştıkları türden, Darien'in limanda öldürdüğü türden.

Daha fazla bağırıış, daha fazla çığlık, daha fazla kükreme, sadece telefon hoparlöründen değil, hapishanenin derinliklerinden de geliyordu.

Darien güvenlik kameralarından birkaç kattaki hücre kapılarının açık olduğunu gördü. Mahkûmlar kaçmış ve koridorlarda cirit atıyorlardı. Gardiyanları, birbirlerini katlediyorlardı.

Bıçak yarasını sıkıca bastırarak kavradı. Görüşü odak noktasından çıktı ve bayılma dürtüsüyle savaştı.

Hayatta kalmalıydı. Hayatta kalmak zorundaydı. Sadece bir süre daha.

MALAKAI BU SÜRTÜĞÜ ANLAYAMADI. VE O DA

Duvarlara o kadar çok çarptı ki, zorlukla nefes alabiliyordu.

Yere çarptı ve yüz üstü yere düştü. Çarpışmanın etkisiyle neredeyse unutulacaktı.

Pençeler ona doğru savrulurken hava parçalandı- Yuvarlandı.

Malakai'nin iddiasına göre yaratığın pençeleri yere, tam kafasının olduğu yere saplanmıştı.

Ayağa kalktı, sihrini topladı ve canavarinkine rakip olan güçlü bir kükremeye bu sürtüğün kafasını yüzünü buğulandıran bir posaya dönüştürdü. Vücudu yere yığılırken zemin titredi.

Nefes almak için bir saniye durdu. Yaralı olup olmadığını kontrol etti. Sonra homurdanarak, "Herkes hayatta mı?" diye sordu.

"Yaşıyor," diye onayladı Aspen.

"Aynı," diye nefes nefese kaldı Jewels, Dallas'ın sesi onunkine karışıyordu. Diğerleri ayağa kalkarken botlar sürtündü.

Travis, "Karnımda bir pençe var ama sanırım yaşayacağım." dedi. "Reacher?" Malakai sordu.

"İyiyim," diye ısırdı Max.

Malakai kulaklığındaki düğmeye bastı ve "Tahmin et ne oldu, pislik? O orospu çocuklarını alt edebilecek tek kişi sen değilsin."

Bir sandalye gıcırdadı ve ardından Darien kısık sesle, "Herkes hayatta mı?" dedi. Malakai bir ağız dolusu kan tükürdü. "Şimdilik. Bizi buradan çıkar."

"Pekâlâ, şimdi *sizi* takip ediyorum," dedi Darien. Sesi dalgın geliyordu. Darien "Hızlı olun" diye eklerken herkes birbirinin elini tuttu.

GÜNEY KIYI İLÇESİ

YVESWICH, KENT EYALETİ

GEÇİT YAYILIYORDU. YER ÇOK ŞİDDETLİ BİR ŞEKİLDE SALLANIYORDU, Travis koşarken birkaç kez kık üstü düşmüştü bile. Diğerleri de ona ayak uydurdu. Kendilerini daha önce hiç hareket etmedikleri kadar hızlı zorluyorlardı.

Darien'in yardımıyla Lucent Enterprises'dan çıkmışlar, artık kaskatı kesilmiş olan kanalı geçmişler ve Güney Sahil Bölgesi'ne ulaşmışlardı. Burası kendi başlarına görebilecekleri kadar aydınlıktı ve Darien kuleyi indirene kadar iz sürmeye ara vermişti.

Diğer hatta Darien sessizdi. Çok sessizdi. Travis'in keskin kulakları ara sıra hırıltılı bir nefes alış veriş ya da usulca söylenen bir küfrü yakalıyordu ama bunun dışında Darien sessiz kalıyordu.

Kimse ona ne olduğunu sormaya cesaret edemiyordu. Nerede olduğunu. Neden bu kadar ağır nefes aldığını.

Neden sesi dayanılmaz bir acı içindeymiş gibi geliyordu?

Kömür rengi bir gökyüzünün altında, Güney Sahil Bölgesi'nin enkazı boyunca koşular. Artık Yveswich'in tamamı enkazdan ibaretti. Geçit her yayıldığında, daha fazla deprem, daha fazla karanlık ve daha fazla canavarla sonuçlanıyor, Yveswich'ten geriye kalanlar Boşluğun kudretine yenik düşüyordu.

Neredeyse varmışlardı. Travis diğerlerinin onları beklediği apartmanı görebiliyordu.

Kulaklığının hoparlörlerinden bir parazit patlaması geldi. "Sizi görebiliyoruz," dedi Dominic.

Travis'in kalbinde umut alevlendi. "Hazırlan," diye soludu. "Ne yaparsan yap, Feathers," diye ekledi Malakai, "ıskalamamaya çalış." Yangın merdivenine ulaştılar ve tırmanmaya başladılar.

ROMAN O KADAR HIZLI SÜRÜYORDU Kİ DEAN ZAR ZOR YETİŞEBİLDİ. SON ZAMANLARDA Kırmızı ışıklardan ve dur işaretlerinden geçerken ayağı gaza yapışmış, motoru sonuna kadar zorladıkça vınlıyordu.

Neredeyse varmışlardı. Buradan Yveswich'i görebiliyordu. Eski evinin kalıntıları üzerinde parlayan kızıl yarım küre rünleri.

Yukarıdan gelen bir hareket Roman'ın dikkatini karanlık gökyüzüne çekti. Savaş uçakları.

Lanet olsun.

Uçaklar erkenciydi ve kule hâlâ düşmemişti.

Yanında, yolcu koltuğunda oturan Shay'in nefesi kesilmişti. Uçakları o da fark etmişti.

"Hadi Travis," diye mırıldandı Roman. "Hadi, hadi, hadi."

Başarmak zorundaydı.

Travis başarmak zorundaydı. Hayatta kalmak zorundaydı.

Eğer başaramazsa, Roman kardeşini sonsuza dek kaybederse, kendini asla affetmeyecekti.

"HERKES HAZIR MI?" DOMINIC İĞNELERİNİ FIRLATIRKEN SORDU

Bir kenara çekildiklerinde boyunlarındaki iğne yerleri soluk deniz mavisi bir ışıkla parlıyordu.

Herkes Meleğe başını sallayarak ve mırıldanarak onay verdi.

Dominic füzeyi çatının kenarına kurduğu yerde nişan aldı.

Travis ve diğerleri Dominic'in hemen arkasında bir sıra halinde yüzüstü yattılar.

"Üç," diye başladı Melek. Bir gözünü kısarak kapattı, odağını Kontrol Kulesi'ne, yani öteki dünyanın karanlığında zar zor görülebilen üst yarıya sabitledi. Buraya gelmeleri biraz daha uzun sürseydi, onu göremeyeceklerdi.

Daha uzun sürseydi, bu işe yaramayacaktı.

Gürültülü bir vızıltı Travis'in dikkatini batıya çekti. Karanlık ve fırtınalı okyanusun üzerindeki yıldızsız gökyüzüne. Buradan iğne ucu kadar görünen o kırmızı ışıklar.

Onlar navigasyon ışıklarıydı.

Uçaklar çoktan gelmişti.

Travis'in kalbi çarpmaya başladı.

Jewels uzanıp elini kavradı ve parmaklarını morartacak kadar sert sıkı. Onun kalp atışlarını da duyabiliyordu.

"İki," dedi Dominic. "Bir."

Travis fısıldadı, "Bom."

SHAY KOLTUĞUNDA ÖNE DOĞRU OTURDU. "ROMAN?" DIYE FISILDADI.

Roman, I-5 otoyolundaki trafik şeritlerinin gerisinde hızını azaltmaya hazırlanırken ona doğru baktı.

Tanner'ın iletişimi yeniden kurmasından bu yana geçen sürede, Yveswich'te yaşanan saçmalıkların duyulduğu anlaşıyordu. Haber muhabirleri buradaydı. Hâlâ güç alanının altında mahsur kalan insanların aileleri ve arkadaşları da buradaydı. İnsanlar protesto ediyordu. Öfkeliydiler.

"Pup?" diye sordu.

"Geride kalmak iyi bir fikir olabilir-" Her

şey çok çabuk oldu.

Kontrol Kulesi bir BANG sesiyle yerle bir oldu.

Hava.

Güç alanı patlamış bir balon gibi dışarı doğru fırladı.

Sismik dalgalar kaldırımı büktü. Sıcak ışık ve kum kokulu bir rüzgar güherçile kokusu yolu yuttu ve Roman daha gözünü kırpamadan araba takla atmaya başladı. Shay ve Paxton çığlık atıyorlardı. Ve sonra-

Kafasını sert bir yüzeye çarptı ve her şey karardı.

ROMAN KENDINE GELDİĞİNDE, UZAKLARDAN GELEN ÇIĞLIK SESLERİ VE Ağlıyordu.

Otoyol tamamen yok edilmişti. Sanki eski bir leviathan'ın pençeleri tarafından parçalanmıştı. Arabalar yanan iskeletler halinde yatıyordu. Ve cesetler-

Her yerde cesetler vardı. *Her yerde.* Ve Roma-

Artık arabada bile değildi. Hayır, çarpışma onu arabadan dışarı fırlatmıştı. Araba ezilmişti. Paramparça olmuştu. Her nasılsa kendini yolda bulmuş, yanağının çiğ ve kanlı eti kaldırıma yapışmıştı.

Acı dolu bir hırıltıyla ellerinin ve dizlerinin üzerine kalktı. "Pax?" Kulakları çınılıyordu, o kadar gürültülüydü ki kendi sesini zar zor duyabiliyordu. Dünya parıldıyordu. Odağa girip çıkıyordu. "Shay?"

Cevap yok.

"Dean?" diye seslendi. Bağırış uzaklarda yankılandı.

Hâlâ bir şey yoktu.

Amcasının yolda, Iris'ten geriye kalanların yanında yayılmış olduğunu görünce gözleri karardı. Dean, o-

Nefes almıyordu.

"Dean?" Roman homurdandı. "*Dean!*" Ayağa kalkmaya çalıştı ama düştü. Ona doğru sürünmeye başladı-

Roman görüş alanının bir köşesinde altın sarısı saçlarının parladığını gördü.

Shay yakınında yatıyordu. Gevşekti ve yüzünün her yerinde kan vardı. O kadar çok kan vardı ki, sanki kanla boyanmış gibiydi. Göğsü hareketsizdi, gözleri açık ve boştu.

Roman'ın içinde bir şey kırıldı.

Koptu.

"Shay?" Kızın adı parçalanmış, gözyaşlarıyla boğulmuş bir hıçkırıkla ağzından döküldü.

Arkasında, arabanın bükülmüş enkazının altında kısmen sıkışmış olan Paxton vardı. O da hareket etmiyordu.

Roman sallandı. "Pax?" diye fısıldadı. Ona doğru süründü. Onu yavaşça arabanın altından çıkardı ve kollarının arasına aldı. Alnındaki bir tutam saçı fırçaladı. Başını Pax'in göğsüne doğru eğdi ve kalp atışlarını dinledi.

Ama göğsü hareketsizdi. Sessizdi. Shay'inki kadar hareketsiz ve sessizdi. "Hayır," diye boğuldu Roman.

Sayagül ağlamaya başladı. Oğlu için çığlık atıyordu.

Paxton hâlâ kollarındayken Shay'e uzandı ve nabzını yokladı.

Nabız yoktu.

İçinden bir hıçkırık koptu. Paxton'ın gevşek bedenine sarılıp çocuğun gömleğinin içine ağlamak için üzerine eğildiğinde boğazını parçalayan gırtlaktan gelen bir çığlık onu takip etti.

Shay.

Pax.

Dean.

Hepsi ölmüştü.

Hepsi *ölmüştü*.

I-5

KER EYALETİ

SHAY YOLCU TARAFINDAKİ KAPIYI KIRARAK AÇTI VE NEREDEYSE YERE DÜŞÜYORDU. sokağa fırladı. Kanlar içinde ve hırpalanmış bir halde, çatlak kaldırımında sürünerek ilerledi ve ellerini yıkılmış yolcu koltuğuna koyabilmek için iki yana döndü.

"Paxton," diye soluk soluğa bağırdı. Koltuğu öne doğru kaydırmaya çalıştı ama sıkışmıştı. Buruşmuş arabanın içini görebilmek için başını eğdi-

Paxton arka koltukta sızmıştı. Kendine geldiğinde ağır göz kapaklarını yavaşça kırıştırarak mırıldandı. "Ne-ne?" diye mırıldandı. Alnında bir kesik vardı ama bunun dışında iyiydi, Tanrı'ya şükür. "Ne oldu?"

"Buraya gel Pax," diye yumuşak bir sesle ısrar etti. Koltuğun üzerindeki cam parçalarını fırçaladı, sonra ağrıyan ve titreyen kollarını ona açtı. "Gel hadi, seni oradan çıkaralım."

Arabadan dikkatle çıktı, parmaklarını kırılan camlardan ve keskin metal parçalarından korumak için ellerini kollarının içine soktu.

Shay dizlerinin üzerinde öne doğru kayarak, "Hadi, neredeyse vardın," diye cesaretlendirdi. Adam ona ulaşabileceği kadar yaklaşır yaklaşmaz ellerinden tutup dışarı çıkmasına yardım etti, sonra da onu kucakladı.

Adam kollarını ona doladı ve pis yüzünü boynunun yan tarafına gömdü. Onun kalbinin hızla çarptığını hissedebiliyordu.

"İyi misin?" diye sordu ona sıkıca sarılarak.

Adam burnunu çekti. "Evet. Sanırım." Ona tutunmaya devam etti, kolları onunki kadar sert titriyordu. Onun nefesinin kesildiğini duydu-

"Sorun yok, sorun yok." Ona sarılıp teselli sözcükleri mırıldanırken, etrafını tarayarak hasarı inceledi.

Bir düzineden fazla yaralı olmalıydı. İnsanlar ağlıyor, diğerleri acı içinde inliyor, birkaçı yardım için çığlık atıyordu.

Roman'ın arabasından geriye kalanların arkasında bir ceset yatıyordu. Bu Dean'di.

Shay'in rengi soldu. *Yukarıdaki tanrılar.*

"Pax." Yavaşça kendini onun elinden kurtardı ve ayağa kalktı. "Burada kal, tamam mı? *Orada* kal, kıpırdama. Hemen döneceğim."

Dean'e doğru koşarken Paxton'ın onu izlediğini hissedebiliyordu. Ağlayan ve yaralanan insanların ve yanan araçların yanından geçti. Uzaktan siren sesleri geliyordu. Dean'in yanına çömeldi ve nabzını kontrol etti.

Çok zayıftı. Zar zor bir kıpırtı.

"Kahretsin," diye tısladı Shay.

Ayağa kalktı ve topuklarının üzerinde döndü. Yardım arıyordu. Bekle. *Bekle. Bekle.*

"Roman nerede?" diye mırıldandı.

Paxton sendeleyerek ayağa kalktı ve boynunu bükerek Roman'ı aramak için yolu taradı. Korkuyla parlayan kahverengi gözleri Shay'in yüzüne kaydı. Shay'in kalbi sıkışmıştı. "Kardeşin nerede?" Kendi sesini tanımakta güçlük çekiyor, dehşet onu ele geçirirken vücudunu hissetmekte zorlanıyordu, Kaslarını kilitlemekle, kalbini durdurmakla tehdit ediyordu.

Otoyolda bir aşağı bir yukarı koşmaya başladı. "Roman?" diye seslendi. Daha hızlı, kalbi çarpıyordu. Başını sağa sola çevirerek daha hızlı koştu.

Ondan hiçbir iz yoktu.

Nefesini içine çekti ve bağırdı, "*Roman! ROMAN!*" Nerede bu Neydi o? "*ROMAN! ROOOOOOOMAAAAAN!*"

Nefes alamıyordu. *Düşünemiyordu-*

Arkasından bir nefes sesi geldi.

Shay döndü-

"Shay," diye inledi Paxton.

Neye baktığını anlaması bir anını aldı.

Paxton'ın hemen arkasında duran kadın, bir kolunu çocuğun boynuna dolamıştı. Kadının gözünün hemen altında bir su damlası dövmesi vardı.

Riptide'in su damlacığı. "Pia," diye fısıldadı Shay.

Pia elindeki silahı kaldırdı.

Ve Shay'in kafasına doğrulttu. Emniyet mekanizmasının boşta çıkardığı *tıkırtı* Shay'in kalbini daha hızlı atmaya teşvik etti.

"Kımıldama." Pia'nın fısıltısının içi boştu; bakışları kadar ölü. "Pia," dedi Shay tekrar. Bir adım attı-

"Kımıldama dedim!"

Shay ellerini başının üzerine kaldırdı. "Tamam," dedi sakince. "Tamam."

Etrafına bir göz attı. Burada başka Selkie yoktu. Sadece Pia vardı. Güzeldi.

Bu iyi bir şeydi. Adil bir dövüş için şansı olduğu anlamına geliyordu.

Ellerini daha yukarı kaldırdı. "Diğerleri nerede?" diye fısıldarken nabzını sakinleştirmeye ve büyüsünü gizlice toplamaya odaklandı.

Oyalıyordu, oyalıyordu. Bir plan düşünmek için kendine zaman tanıyordu.

Sirenler yaklaşıyordu. Eğer polisler gelirse, eğer yeterince olay yaratabilirse-

"Burada olmaz," diye ısırdı Pia. "Günlerdir seni arıyoruz." Başını salladı, üst dudağı dişlerinin üzerine doğru kıvrılırken, "Bunu yapmamalıydın, Shay," diye tısladı.

"Neyi yapmamalıydım?" Shay sordu.

"Kaçtım!" Pia tükürdü. "O psikopatın çocuğunu kaçırdım!" Silahını Paxton'ın çenesine dayadı.

Paxton'ın boğazından küçük bir korku sesi kaçtı.

"Pia," diye fısıldadı Shay. "Lütfen, Pia. Silahını indir." Ama

Pia çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Yapamam."

"Yapabilirsin. Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Evet, biliyorum!" diye haykırdı, buz gibi geceyi paramparça eden yüksek sesli bir hıçkırıkla. "Ben

seni öldürmek için." Dudakları titreyerek ekledi: "Ya da o beni öldürecek."

ROMAN'IN DÜNYASI BAŞINA YIKILMIŞTI.

Yere diz çökerek kardeşinin cesedinin başında kontrolsüzce hıçkırdı, gözyaşları yüzünü ve Paxton'ın gömleğini ıslattı. Göğsü hareketsizdi, teni solgun ve buz gibiydi.

Ölmüştü. Kardeşi ölmüştü ve bunu asla unutamayacaktı, kendini asla affetmeyecekti-

Birden hava değişti. Sanki bir kapı keskin bir esintiye neden olacak kadar güçlü bir şekilde açılmış gibi geri çekildi.

Çıglıklar, ağlamalar, sirenler, döner bıçakların sesi... hepsi kayboldu. Geride sadece nabzının kulaklarındaki gümbürtüsüyle bölünen soğuk ve boş bir sessizlikten başka bir şey bırakmadı.

Ve sonra yankılı bir erkek sesi "Merhaba Roman" dedi.

Roman nemli gözlerini açtı. Yorgun başını kaldırdı.

Orada, I-5'in enkazı arasında duran Donovan Slade'di, iki başlı kurt tanıdığı gölgesinin içinden çıkıp yanında duruyordu. Diğer tüm insanlar, etrafında olup biten kargaşa... hepsi yok olmuştu. Sadece ikisi vardı.

Roman'ın zihni, kucağında taşıdığı cansız çocukla babası arasında gidip gelirken döndü.

Eli boynuna, kayıp tılsıma gitti.

Darien'in mor eve koşarak girdiğı gün Sayagül, "*Bir şeyler yolunda değil,*" demişti.

O zamanlar bir şeyler doğru değildi. Ve şimdi...

Burada da doğru olmayan bir şeyler vardı.

Roark'ın Darien'e anlattığı her şeyi hatırladıkça Roman'ın zihni dönüyordu - Peçe'nin düşüşü hakkında. Uzun zamandır perdenin arkasında saklı duran sihir kaynakları. Don'un halüsinasyon yaratma, gölgelerini kullanarak bir insanı orada olmayan şeyleri görmeye zorlama gibi sihirli bir yeteneğı her zaman vardı ama Peçe düştüğü için şimdi daha güçlüydü.

Artık daha güçlüydü.

Sanki zaten yeterince güçlü değilmiş

gibi. "Bu gerçek değil," diye fısıldadı

Roman.

Donovan gülümsedi. "Bir kez olsun çabuk kavırıyorsun," derken gözleri zift kadar siyahtı.

Roman Paxton'ı (Pax'ın *halüsinasyonu*, gerçek değil, tanrıya şükür) dikkatle kaldırıma yatırdı. Yavaşça ayağı kalktı. "Ne istiyorsun?" diye fısıldadı.

"Çocuğumu geri istiyorum," diye cevap verdi Don.

Roman başını salladı. "Onu alamazsın," diye boğuk bir ses çıkardı, midesi bulanıyordu. "Onu almana izin vermeyeceğim."

Donovan soğuk bir sırıtış attı. "Senin gibi birinin - bu kadar zayıf ve acınası birinin - gerçekten bir şansın olduğuna inanmasını çok komik buluyorum.

Benim gibi birine karşı. *Her şeyden* sonra. Dersini almadın mı Roman?"

Roman çenesini kapalı tuttu.

Don siyah bakışlarını Dean'e kaydırdı. En büyük kardeşinin ölü bedeninin yanılması. O bakışta hiç pişmanlık yoktu. Sıfır duygu. Roman bunun sadece bir yanılama olduğunu biliyordu ama...

Karşısında duran adam boştu. Şeytani bir kabuk.

"Burada ne güzel bir aile toplantısı yapıyorsunuz," dedi Donovan.

"Roman göğsü kabarak, "Bizi rahat bırakmanızı istiyorum," diye söze başladı. "Eminim öyledir. O zaman hepiniz büyük, mutlu bir aile olurdunuz, değil mi?"

Sen mi? Baba ve oğul, sonunda birlikte."

Roman hareketsiz kaldı. Bir an için zaman durmuş gibi hissetti, kalbi de öyle. "Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu.

Soğuk bir kıkırdama. Ve sonra: "Gerçekten bilmiyorsun, değil mi?"

Roman bekledi. Dikkati babası ve amcası arasında gidip gelerek orada dikildikçe nefes alış veriş de azalıyordu. Kalbi o kadar sert çarpıyordu. Midesi o kadar hızlı çalkalanıyordu.

Donovan adım atmaya başladı. Aç bir aslan gibi etrafında dönüyordu. "Hiç merak etmedin mi Roman... Travis'in neden bir köpeği olduğunu? Paxton'ın neden bir köpeği olduğunu? Annenin neden bir köpeği olduğunu?" Yüklü bir duraklama. Ve sonra: "Neden benim... bir kurdum var?"

Roman artık nefes almıyordu.

Ve Donovan devam ederken kalbinin *durduğuna* yemin etti, "Ve neden... bir ejderhan var?" Don soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı.

Roman'ın odağı Don'un yanında pusuya yatmış, gözleri karanlıkta parlayan kurt Tanıdık'a kaydı.

"Hiç merak ettiniz mi..." diye devam etti Dean, üst dudağı dişlerinin üzerinden geriye doğru kıvrılmıştı. "Kardeşimin neden seninle aynı Tanıdık'a sahip olduğunu?"

Roman başını salladı; cevap olarak değil, inkâr ederek. "Saçmalıyorsun," diye tısladı.

"Öyle miyim? Gerçeklere bak Roman," diye meydan okudu. "Yoksa senin için heceleyeyim mi?"

Roman başını sallamaya devam etti, tek yapabildiği buydu.

Dean devam etti, "Brutus bir ejderha. Siyah vücutlu, yeşil gözlü... Sayagul'a çok benziyor. Sence de öyle değil mi?"

Roman ağzını açtı. Kapa çeneni. "Dean benim..."

"Baba-evet. Orospu annen sen doğmadan önce onunla yatmış."

Dean o gece Wacky's Waffles'ta Roman'a *onun* kim *olduğunu* sorduğunda, "*Senin zamanından önceydi,*" demişti.

Gerçekten de onun zamanından önceydi.

Dean biliyor muydu? Dean Roman'ın oğlu olduğunu *biliyor muydu?*

Don devam etti. "Bunu öğrenmem biraz zaman aldı. İpucu bulmadan önce. Bu onların küçük yaramaz sırrıydı. Sadece ikisinin paylaştığı bir sır." Yüzünde daha çok dişlerini gösteren zalim bir gülümseme belirdi. "Bana söylemen için bir sebep yok, değil mi? Yani, onunla evlenen *bendim*. Ona istediği her şeyi veren bendim. Ve yine de, bir şekilde, bu onun için yeterince iyi değildi. Onun için yeterince iyi değildim." Kendini göğsünden sertçe dürttü. Sırıttı. "Hayır, istediği benim *kardeşimdi,*" dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

'*Senin hatan*' - Don hep böyle derdi. "*Senin yüzünden öldü.* Sayagül o zindanda sayısız kez, "*Yalan söylüyor,*" diye ağlamıştı.

Kara Ev, Roman orada zincirlerle asılı dururken.

Ama yalan söylememişti. Don yalan söylememişti, en azından bu konuda.

Helen Devlin *onun* yüzünden ölmüştü. Roman yüzünden. Ve Donovan-

Donovan onu soğukkanlılıkla öldürmüştü.

Çünkü Roman'ın kendi çocuğu olmadığını öğrenmişti. Ve

Sayagül-

"*Bastırıcılar,*" diye fısıldadı ejderha şimdi, sesi küçüktü ve şoktan içi boşalmıştı. "*Dean bastırıcılardan bahsetti-*

"Bana ilaç verdin," diye fısıldadı Roman.

"Bastırıcıları öğrendin, değil mi?" Don söyledi. "Yeterince uzun sürdü."

Donovan ona ilaç vermişti -gençlik yıllarında, büyüğü hâlâ olgunlaşırken yemeğine yasaklı bir bastırıcı katmış olmalıydı. Bu da Sayagül'ün neden bu kadar küçük olduğunu açıklıyordu - Roman'ın şimdiye kadar iki kez düşünmediği bir şey...

Ta ki Dean'in babası olduğunu ve Dean'in Sayagül'ün on katı büyüklüğünde bir ejderhası olduğunu öğrenene kadar. Sayagül'ün Roman'ın yaşında olması *gereken* boyutta.

Donovan onu kasıtlı olarak zayıflatmıştı. Onu mahvetmişti.

Roman uçuyormuş gibi hissediyordu. Bağlantısı kopmuştu. "Hayatımı mahvettin," diye fısıldadı. Tekrar konuştuğunda sesi artık bir fısıltı değildi. Boğazını parçalara ayıran sağır edici bir çığlıktı. "*Lanet olası hayatımı mahvettin!*"

Donovan etkilenmemişti. Orada durdu, izlerken dudakları zalim bir gülümsemeyle yukarı kalktı. Roman'ın çözülüşünü izledi.

Bunun için çok uzun zamandır bekliyordu. Roman'ın kafası sorularla doluydu. Epifaniler. Soğuk, sert gerçekler.

"Pax-" diye soluk soluğa kaldı.

"Kardeşin değil, hayır," dedi Donovan, siyah gözleri zaferle parlıyordu. "Ne yazık ki kimse sana daha önce söylemedi. Kendini tüm bu kalp ağrısı ve acıdan kurtarabilirdin."

Paxton onun kardeşi bile değildi. Kardeş bile değillerdi.

Kuzenlerdi. *Yarı kuzen.*

Roman'ın feda ettiği her şey. Siyahların Evi'nde geçen onca yıl-

Roman nefes almak için kendini zorladı. Sakinleşmeye. Mantıklı düşünmeye.

Duygularını kontrol altına aldı. Çenesini kaldırdı. Düzgün bir sesle, "Ne yaptığınızı anlıyorum," dedi. Sesi hiç titremiyordu. Sağlamdı, tıpkı geri kalanı gibi.

Artık kaçmak yok. Artık kaçmak yok, sinmek yok. Daha fazla sikişmek yok. Her şey *bitmişti*.

"Beni ondan uzaklaştırmaya çalışıyorsun," diye devam etti Roman. "Bizi ayırmaya çalışıyorsun." Başını mekanik bir şekilde salladı. "Ama bu işe yaramayacak."

Don'un yüzündeki ifade bunu gösteriyordu.

Yaptığı şey tam olarak buydu. Bunca yıldan sonra bu bilgiyi neden şimdi, burada açıklamayı seçmişti. Oğlu ve *yeğeni* -oğul değil, yeğen- kaçarken. Bu an, Roman'ın hayatını mahvetmek, yirmi yedi yıldır inandığı, savunduğu her şeyi ateşe vermek için dikkatle tasarlanmıştı. Tam da Donovan'ın en çok ihtiyaç duyduğu anda.

Ve şu anda ihtiyacı olan şey Roman'ın Paxton'ı teslim etmesiydi.

Onun için çok kötü. Roman Paxton'ı seviyordu. Kardeşi olsun ya da olmasın, onu tüm kalbiyle *seviyordu*. Varlığının her zerresiyle. Bu dünyada ya da öbür dünyada onları ayırabilecek hiçbir güç yoktu.

Don keskin bir nefes aldı. "Bunu kolay yoldan da yapabiliriz, zor yoldan da Roman. Karar senin. Ya bana Paxton'ı verirsin... ya da ben senin peşinden gelirim. Bu kadar basit. Ama zor yolu seçersen, seni avlayacağımı bil. Tanrıların unuttuğu hayatının geri kalanında her gün, seni bulana kadar peşinde olacağım. Ve seni bulduğumda, seni yavaşça ve acı çektirerek öldüreceğim."

Bu tehdit Roman'ı korkutmadı, aksine cesaretlendirdi. "Onu almana asla izin vermeyeceğim," diye hırladı.

Don'un yüz ifadesi tehlikeli bir hal aldı. "Bu senin kararın mı?" Bu bir uyarıydı. Bir tehditti.

Ama Roman korkmuyordu, artık korkmuyordu.

Gözleri karardı. Yolun her iki tarafındaki kalın gölgeler hareket etmeye başladı; iki büyük kütle birbiriyle yarışıyordu. Bir *patlamayla* çarpıştılar ve bir çift büyük kanat gibi açılarak Roman'ın sırtında yükseldiler.

"Bu iş bitecek," diye hırladı Roman. Çenesini indirdi, parmaklarının arasında gölge dalları örülüyordu. "Tamam. *Şimdi.*"

Ellerinin dışa doğru bir hamlesiyle, bu gölgeler ölümcül siyah bir dalga halinde ileri doğru fırladı-

Donovan'a çarptılar.

Donovan kayboldu. Roman'ın gözlerinin önünde.

Ve içine hapsoldüğü illüzyon da öyle.

"PIA," DIYE FISILDADI SHAY. "SILAHINI INDIR. LÜTFEN."

Titreyen Pia başını salladı.

Shay yenilgiye uğramış gibi yaparak gözlerini kapadı. Oysa gerçekte büyüsünü çağırıyordu.

Gözlerini karartan illüzyon güçlerini. Göz kapakları açıldığı anda hareket etti.

Güçlerinden habersiz olan Pia silahını Shay'in bir dakika önce durduğu noktaya doğrulttu -şu anda hâlâ orada duran bir yanılsamaydı bu- gerçek Shay kaldırırma doğru hamle yapıp silaha uzanırken.

Ama Shay yorgundu ve yanılsaması planladığından daha çabuk geçti.

Pia onu fark etti ve döndü.

Paxton eğildi, tam Pia'nın parmağı tetiği çekerken bir uyarı çığlığı attı-
Shay'in midesinde yakıcı bir acı patladı.

Öne doğru yığıldı, kaldırıma çakılırken Pia'yı da kendisiyle birlikte yere düşürdü. Yere düştüklerinde Shay yıldırım yüklü avucunu Pia'nın boynuna vurdu-
Ve onu canlı canlı kızarttı.

Shay'in eski arkadaşı çığlık attı ve altında kıvrandı. Yanan etin kokusu burun deliklerini yaktı ve midesini bulandırdı. Ama Pia ölene kadar elini çekmedi.

İşte o zaman polisler ve ambulanslar geldi. Ama Shay yere yığılmış, kanı gömleğini ıslatırken ne görebiliyor ne de duyabiliyordu.

Paxton çığlık atıyordu. Çığlık atıyor ve ona sarılıyordu. Yardım istiyordu.

Shay'in dünyası kararmaya başlamadan önce gördüğü son şey Paxton'ın ağlayan yüzüydü.

O yüzü sonsuza dek hatırlayacaktı.

ROMAN YIKILAN YOLU VE CESETLERİ ŞAŞKINLIKLA IZLEDİ.

Tüm o insanlar -Pax, Shay, Dean- bir duman gibi eriyip yok oldular ve gerçekliği geride bıraktılar.

Bir daire çizerek döndü ve çevresini parça parça inceledi.

Yol hâlâ tahrip olmuştu, evet. Ama burada hayat vardı. Enkaz halindeki araçların arasında ambulanslar, polis arabaları, itfaiye araçları ve helikopterler vardı. Sağlık görevlileri ve şifacılar koşuşturuyor, insanları ambulanslarla götürülmek ya da uçakla hastanelere taşınmak üzere sedyelere yüklüyorlardı.

Pax. Shay.

Neredeydiler?

Tanıdık bir yüz Roman'ın gözüne çarptı.

Bu, bir sedyeyi helikoptere doğru götüren iki sağlık görevlisinin yanında koşuşturan Paxton'dı.

Roman koşmaya başladı. Bu koşu bir koşuya dönüştü.

"Pax!" diye seslendi. "*Pax!*"

Paxton onu fark ettiğinde koşarak yanına gitti ve Roman'a çarpıp kollarını beline dolayarak kontrolsüzce hiçkirmaya başladı.

"Paxton, neler oluyor-"

"Bu Shay!" Paxton ağladı. Hıçkırıkları Roman'ın kalbini parçaladı. "Bu Shay, yaralı! Bir kadın vardı ve ona zarar verdi!"

Roman'ın ruhu bedenini terk etti. Paxton'ı elinden tutup sedyeye doğru koştu ve kayarak sedyenin yanında durdu.

Sedyenin üzerinde yatan kişiyi gördüğünde, gözleri kapalı, yüzü hastalıklı bir şekilde soluktu, dizleri titredi ve neredeyse bayılacaktı.

"Shay?" diye boğuk bir sesle bağırdı. "Ne oldu böyle?" diye sordu sağlık görevlilerine. "*Ne oldu?*"

"Vuruldu. Onu hava yoluyla hastaneye götürüyoruz."

Kısa bir süre dondu kaldı. Sonra aceleyle ilerledi, onları takip etti. "Bekleyin. Durun, durun lütfen. En azından onu nereye götürdüğünüzü söyleyin, lütfen, onu nereye götürdüğünüzü bilmek zorundayım!" Sedyenin kenarına tutunmuş, bırakmayı reddediyordu.

"Angelthene Genel Hastanesi," dedi adam. "Geri çekilmenizi istiyoruz."

Öyle de yaptı, sadece bir saniyeliğine.

Sonra Roman onların itiraz çığlıklarını duymazdan gelerek içeri daldı ve Shay'in elinden tuttu. Teni buz gibi soğuktu, parmakları gevşekti. "Shayla," diye nefes aldı. "Shay, beni duyabiliyor musun?"

Yavaşça göz kapakları açıldı. "Roman?" diye

homurdandı. "Shayla, buradayım. Buradayım.

Yanımdayım."

"Neler oluyor?"

"Seni Angelthene'e götürüyorlar. Geri döner dönmez seni orada bulacağım, tamam mı?"

"Tamam," diye mırıldandı.

"Seni bulacağım." Elini kaldırıp arkasından öptü. "Söz veriyorum." Kalbi bırakmaması için ona yalvarsa da, Shay helikoptere bindirilirken ayakları ileri doğru sürünmeye devam etse de kendini bırakmaya zorladı.

Dean de hava yoluyla dışarı çıkarılıyordu. Roman onu başka bir sedyede gördü. Bilinci yerinde değildi.

Dünya Roman'ın ayaklarının altında dönüyordu. Tam da hayatının yeniden bir araya geldiğini düşündüğü anda, yeniden paramparça oluyordu.

"Roman?"

Shay'in küçük sesi, bir elini Paxton'inkine sararak aceleyle ilerlemesini sağladı. "Evet, Shayla, buradayım," diye nefes nefese kaldı. "Buradayım."

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Bu itiraf kalbini delip geçti. Nutku tutuldu.

Cevap vermeye fırsat bulamadan göz kapakları kapandı ve adam geri adım atmak zorunda kalarak helikopterin havalanması için yolu açtı. Kendini oraya atmamak için tüm kontrolünü kaybetti. Sağlık görevlilerini onu da götürmeye zorlamak için değil.

Helikopterin kalkışını izlerken, döner kanatların rüzgârı yüzüne çarpıyordu.

O da onu seviyordu. Motel 58'de karanlığın içine itirafını fısıldadığı zamankinden bile daha fazla. Onu tekrar kaybetme düşüncesi onu neredeyse dizlerinin üzerine çökertmeye yetmişti. Shay'siz bir hayat, yaşamak istediği bir hayat değildi. Shay'siz bir hayat yağmursuz bir dünya gibiydi. Ve Roman yağmuru severdi.

Roman, eli Paxton'inkine dolanmış bir halde, kalbini çalan güzel hırsızın ve sahip olduğunu hiç bilmediği babasının kendisinden alınışını, yüreği parçalanarak izledi.

LİMAN

YVESWİ CH, KER EYALETİ

LİMANA VARMIŞLARDI. HER ŞEYE RAĞMEN.

Limana.

Kule yıkıldığında, gölge kütlesi dışa doğru patlayarak kıyıyı geçmişti. Okyanusa doğru akıyordu. Ve onları kör ettiği için, ne kadar uzağa yayıldığını söylemek mümkün değildi ama-

Artık teknenin içindeydiler. Hepsi bir grup oluşturmuş, birbirlerine tutunmuşlardı. Hepsinin -kısmen de olsa- sığması bile başlı başına bir mucizeydi.

Arabayı Malakai kullanıyordu. Max kendi kulaklığından Azrail'in, sesi her geçen dakika daha da zayıflayan Darien'le konuşmasını dinliyordu.

Onlara dışarı çıkmaları için rehberlik etmişti. Kule yıkılır yıkılmaz, Darien onları Güney Sahil Bölgesi'nden limana kadar yönlendirmişti. Şimdi de karanlıktan çıkış yollarını bulmalarını sağlamak için hatta kalıyordu.

Lucent Enterprises'a ayak bastıklarından beri Max'in kalbi hiç durmamıştı. Tekne dalgaların üzerinde dalgalanıp sıçrarken Dallas'ın elini sıkıca tuttu, göremediği buz gibi su yüzünü buğulandırıyordu. Nereye gittiklerini söylemek imkânsızdı ama-

Gölgeden kurtulmak şu an için tek amaçlarıydı. Ve teknede olmak, şehrin yıkıntıları arasında körü körüne koşmaya çalışmaktan daha kolaydı. Bu daha hızlıydı.

Dakikalar geçti ve Max gölgenin dışarı çıkamayacak kadar yayıldığından korkmaya başladı. Belki de kan dolaşımalarında dolaşan yaşam serumu

buradan çıkana kadar emilmiş olacaktı. Ama sonra- Max yavaşça ayağa kalktı, diğer birkaçı da aynısını yaptı. İnançsızlıkla gözlerini kırptırdı.

Görebiliyordu.

Onlar da

görebiliyordu.

Okyanus vardı - etraflarında uzanan uçsuz bucaksız siyah su, inci gibi ay ışığıyla kaplanmış köpüklü dalgalar.

Ve işte sahil. O sarp tepenin zirvesinde, polis arabalarının, ambulansların ve itfaiye araçlarının mavi ve kırmızı ışıklarının karanlıkta yanıp söndüğü I-5'i gördü.

Diğerleri ellerini havaya kaldırıp alkışladılar. Max katılamayacak kadar şok olmuştu.

Dallas onu kolundan tuttu ve "Başardık Max!" diye haykırırken ona sırtıyordu. Gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Başardık!" derken küçük bir hıçkırık çıktı içinden.

Max onu kollarının arasına aldı, başının üstünden öptü ve ona sarıldı. Sert.

Travis kulaklığını açtı. "Darien," dedi nefes nefese. "Başardık.

Başardık, Dare. Güvendeyiz."

Darien'in cevap vermesi bir an aldı. Herkes sessizleşti, kısa süren sevinçleri bekledikçe azalıyordu. Travis kulaklığını daha da bastırdı, teknenin motoru, dalgaların şırıltısı ve uçan helikopterlerin vızıltısı arasında duymaya çalışıyordu.

Sonunda Darien konuştu, sesi o kadar kısıktı ki neredeyse onun sesi gibi çıkmıyordu. "Güvendeyiz," diye tekrarladı nefes nefese. "Emin misin?"

"Evet," dedi Travis, kaşları endişeyle çatılmıştı. "Evet, güvendeyiz. Söz veriyorum."

"Güzel."

Max her şeyin bittiğini düşünürken, birden-

"Max?" Darien'in sesi kısıktı ve o kadar sessizdi ki Max onu güçlkle duyabildi.

Kulaklığını daha da bastırdı ve "Evet, Dare?" dedi. Bir duraklama. Ve sonra, "Özür dilerim."

Max'in göğsü sıkıştı. "Ben de, Darien," dedi, boğazı o kadar kalındı ki yutkunamadı. "Ben de."

"Evde görüşürüz, tamam mı?"

Evde. Gözleri yaşlarla doldu.

"Evet," dedi. "Evde görüşürüz." "Seni seviyorum," dedi Darien. "İkinizi de." Max Travis'le bakıştı. Birlikte, "Biz de seni seviyoruz, Darien," dediler. Darien hattı kesti. Malakai tekneyi sahile doğru yönlendirirken kimse bir daha konuşmadı. Hayata doğru.

DARIEN'İ KONTROL ODASI 8B'DE BULDULAR.

Loren onu kan gölü içinde yere yığılmış halde görür görmez neredeyse o da yere yığılacaktı.

İçinden küçük, kırık bir ses çıktı. Diğerleri Darien'in adını seslendi.

Mortifer onun yanındaydı. Darien'in başının yanında durmuş, minik elini Kara Katil'in yanağına dayamıştı. Hob onları görür görmez melemeye, yardım çağırmaya başladı.

Sessizlik... öne doğru sıçrayıp sevdiği adamın yanında dizlerinin üzerine çökerken kafasının içinde sadece sessizlik vardı.

"Darien?" O kadar uzaktaydı ki, bedeninden o kadar kopmuştu ki, onun adını haykırmaya ve onu sallamaya başladığında kendi sesini ya da kendi ellerini tanıyamadı. "*Darien? Darien! DARIEN!*"

Yanıt alamadı.

Biri onu bıçaklamıştı. Kan miktarı çok fazlaydı.

Ve zorlukla nefes alıyordu.

Loren çığlık attı, çığlık attı ve çığlık attı-

Sonra Ivy yanındaydı ve onu bunu yapmaktan, onu iyileştirmekten alıkoydu.

Dişi Şeytan Loren'in iki elini de tuttu. "Loren, yapamazsın," dedi. O da ağlıyordu.

"Onu kurtarmak *zorundayım!*" Loren hıçkıra hıçkıra ağladı. "*Kurtarmak zorundayım!*"

Arkasında Jack sallanıyor ve masaya tutunuyordu. Lace, Kylar ve Finn bir şeyler söylüyorlardı ama kafasının içindeki sessizlikten ve kendi çığlıklarının sesinden onları duyamıyordu-

"Yapacağız," diyordu Ivy. Loren'in kanla kayganlaşmış ellerini daha sıkı tutarak onu gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Loren, beni dinle, yapacağız. Onu buradan çıkarmalıyız. Yaşayacak, tamam mı? Yaşayacak ama onu buradan çıkarmalıyız. *Hemen.*"

Hapishanedeki alarmlar hâlâ çalışıyordu. Kırmızı ışıklar yanıp sönmeye devam ediyordu.

Loren nasıl dışarı çıktıklarını bilmiyordu; başka hiçbir şeye dikkat edemeyecek kadar Darien'e odaklanmıştı. Yine de bir şekilde başardılar. Blackwater Cezaevi'nden, duvarlarında ve bahçesinde kopan kıyametten kurtulmayı başarmışlardı.

Ivy'nin cipine geri dönüp Darien'in başını kucağına alıncaya kadar başka hiçbir şeyin farkına varmadı. Gruplarındaki birkaç kişi Finn'le birlikte gelmişti; Darien koltuğa yayılmış ve kanlar içinde yatarken herkesin tek bir araca sığması için yeterli yer yoktu.

Burası sessizdi. Çok sessizdi. Loren parmaklarını Darien'in yumuşak saçlarında gezdirdi, kanı pantolonunu ıslatıyordu. Mortifer kucağındaydı ve Loren Darien'i sıkıca tutarken onun beline sarılmıştı.

Cennetin Kapısı'na geri dönerlerken göz kapakları kapandı ve gözyaşları dökülmeye başladı.

I-5

KER EYALETİ

"H A D I TRAVIS," DIYE MIRILDANDI ROMAN. "H A D I , TRAVIS. H A Y D I TRAVIS ,
Travis. Hadi Travis."

Otoyolun ortasında Paxton'ın arkasında durmuş, ellerini kardeşinin omuzlarına dayamıştı. Birlikte, yüzlerce insanın tökezleyerek ve rahatlamış bir şekilde ağlayarak Yveswich'in yıkıntılarından çıkışını yaralı kalpleriyle izlediler.

Kontrol Kulesi'nin yıkılması sadece mutlak, aşılmaz bir karanlık fırtınası olarak tanımlanabilecek bir şeyi serbest bırakmıştı - Ker'in başkentinin tamamını bir hamlede yutmuştu. Şimdiden şehir sınırlarının ötesine yayılmış, I-5'i ve çevresindeki araziye devasa siyah bir duvarla ikiye bölmüştü. Sıcaklık donma noktasının altına düşmüş, ayak parmakları ve elleri uyuşmuş, nefesleri küçük hayaletlere dönüşmüştü.

Yveswich bir zamanlar nüfusu milyonlarla ifade edilen büyük bir şehirdi. Pek çok vatandaş çoktan tahliye edilmişti elbette ama Roman sadece bu küçük insan selinin aile ve arkadaşlarının, sağlık çalışanlarının ve askeri personelin kollarına doğru sendeleyerek ilerleyişini izlerken bile kurtarılandan çok daha fazla insanın hayatını kaybettiğini biliyordu. Hayatta kalanlar şüphesiz kenar mahallelere, gölgenin en ince olduğu ve oksijenin tükenmediği yerlere daha yakındı.

Roman beklerken, geçen herkesin yüzünü taradı.
Tanıdığı birini arıyordu.

Travis'i arıyordu.

Dakikalar geçiyordu ama hâlâ ondan bir iz yoktu.

Roman kusacakmış gibi hissetti. Kazadan dolayı yırtılmış ve kanlanmış olan telefonunu kot pantolonunun arka cebinden çıkardı ve ekranda mesajlar, aramalar, kılıçları alıp oraya gitmesi gerekebileceğine dair herhangi bir belirti olup olmadığını kontrol etti.

Ama hiçbir şey yoktu. Bu yüzden beklemek zorunda kaldı. Merak etmeye. Endişelenmeye. Boynunda yeni bir Avertera tılsımı taşıyordu - bu sonuncusuydu.

Donovan'ın nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama-

Aurasını açıkta tutmak kötü bir fikirdi. Don nerede olduğunu zaten biliyordu, evet - yaptığı o saçma sapan gerçekçi illüzyonla bunu açıkça ortaya koymuştu. Ama Roman'ın ihtiyacı olan son şey, o psikopatın hâlâ onu takip ediyor olması ve buradan kaçmaya fırsat bulamadan ortaya çıkmaya karar vermesiydi.

Paxton parmak uçlarına kalktı ve kalabalığı görebilmek için boynunu büktü.

Ve sonra-

Nefes nefese kaldı ve öne doğru tökezledi, bu hareket Roman'ın ellerinin omuzlarından kaymasına neden oldu.

Roman, Paxton'ın görüş alanını takip etti.

Onu gördüğünde nefesi kesildi. Travis'i gördü; engebeli kıyı şeridinde inen tepeye doğru tırmanıyordu, eli Jewels Delaney'ninkini kavramıştı.

"Tanrılara şükür," diye nefes aldı Sayagül, ejderhanın sözleri rahatlamayla zayıflamıştı.

Roman'ın bükülmek üzere olan dizleri kadar zayıftı.

Travis ve Jewels'ın arkasından Maximus Reacher geliyordu, kolu Dallas Bright'inkine dolanmıştı.

Malakai Delaney ve Aspen Van Halen da oradaydı.

Dominic Valencia ve Blue.

Hepsi bu kadar değildi. Yanlarında beş kişi daha vardı, üçünün kanatları beyaz tüylerle kaplıydı. Raina ve Silas Cruso ve Charlotte Demeure. Kanatları olmayan ikisi de gençti, ikisi de kadındı, birinin saçları pembenin şaşırtıcı bir tonundaydı, diğeri ise kırmızımsı kahverengiydi. Travis de dahil olmak üzere birkaçı topallıyor, diğerleri ise omuzlarına astıkları kollarla birbirlerine destek oluyordu.

Roman öne doğru atıldı. "Travis?" diye mırıldandı. Rüzgâr uğuldayarak sesini bastırdı.

Travis bakışlarını onlara doğru kaydırды, arıyordu. Onları görür görmez - kardeşlerini- dondu kaldı.

"Travis!" Paxton seslendi. "Bak Roman, bu Travis!" Eliyle işaret etti.

Şok içinde sessiz kalan Travis öne doğru tökezledi, bir adım. İki. Eli Jewels'in elinden kaydı.

Paxton gülümsüyordu. "Travis!" Bir kolunu başının üstünde salladı, sonra diğerini ekledi ve olduğu yerde zıplamaya başladı. "Travis, buraya gel!"

Travis yine durakladı. Sanki gördüklerine inanamıyormuş gibi birkaç kez gözlerini kırptırdı. Omzunun üzerinden Jewels'a baktı, sanki ona "*Bunu sen de görüyor musun?*" diye sormak ister gibiydi.

Dişi Azrail gülümsedi, gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Git," dedi ona.

Ve böylece Travis koşmaya başladı.

Roman kendi koşusuna başladı, zihni şok ve rahatlamayla bomboştı, ikisi de o kadar yoğunluğa ki neredeyse güçten düşürüyorlardı. Paxton onun yanında tempo tuttu, çocuk Travis'in adını söylerken kocaman gülümsüyordu-Travis! Travis! Travis! Travis!

Koşular. Ambulansları ve itfaiye araçlarını geçtiler. Sağlık görevlileri ve Filo askerleri.

Roman Travis'e morartacak kadar sert bir şekilde çarptı, Pax de onlara yapıştı. Kollarını birbirlerine dolamışlardı ve Travis hızlı hızlı konuşuyordu ama Roman hiçbir şey duymuyordu. Tek önemseydiği kardeşinin hayatta olmasıydı ve hayattaydı.

Travis *hayattaydı*.

"Özür dilerim," diyordu Travis. Roman yanaklarından süzülen gözyaşlarının tuz kokusunu alabiliyordu. "Çok özür dilerim, Rome! Ben lanet bir *aptalım*-"

"Travis-," diye denedi Roman.

Ama Travis özür dilemeye devam etti - geride kaldığı için, tahliye için yeterince hızlı davranmadığı için, sıkışıp kaldığı için, bir aptal olduğu için.

Roman Travis'i omuzlarından yakaladı ve morartacak kadar sert olan tutuşundan geri çekti. "Trav-"

"Yveswich'e asla geri dönmeyeceğim! Siktir et burayı, cehennemde çürüsün-"

"Travis," diye tekrarladı Roman.

Travis nerede ve kiminle olduğunu nihayet anlamış gibi gözlerini kırptırdı.

"Şokta," dedi Sayagül. "*Sen de şoktasın, sevgili Travis*. "Sorun yok."

Roman'ın sesi boğuk bir fısıltı gibiydi. "Her şey yolunda." "Ben bir aptalım," dedi tekrar, kelimeleri duygu yoğunluğu içindeydi.

"Evet, tamam-iyi, sen bir aptalsın," dedi Roman gülerek, kendi gözleri de nemliydi. Travis de kıkırdadı.

Ve sonra bir kez daha kucaklaştılar. Üç kardeş birbirlerine sarıldılar.

Kardeşler, evet, hepsi. Donovan'ın söylediklerinin hiçbir önemi yoktu. Hiçbirinin önemi yoktu.

Peki ya bu? Bu önemliydi. Bu onun ailesiydi.

Roman, Travis ve Pax'e sarılırken, tam o anda, o uğursuz siyah duvardan çok da uzak olmayan otoyol boyunca uzanan acil durum ışıklarının kırmızı ve mavi parıltısında, kimsenin - Donovan Slade'in bile - onları ayırmasına asla izin vermeyeceğine yemin etti.

Asla.

Yer titremeye başladı. Otoyol boyunca insanlar haykırdı, birkaçı sarsıntının şiddetinden dengesini kaybetti.

Kaldırım ayaklarının altında çatırdadı. Roman geri çekildi, Travis ve Paxton'ı da yanında sürükledi, hepsi de kırmızı-sıcak parlayan çatlakları görünce panik içinde mırıldandılar.

Yıllar gibi gelen birkaç dakikanın ardından sarsıntı azaldı. Çatlak zeminde parlayan ısı soğudu.

Hep birlikte dönüp Yveswich'in görülemeyen kalıntılarına baktılar.

Boşluğun karanlığı yayılıyordu; bir orman yangınından çıkan yoğun duman gibi gökyüzüne doğru yükseliyordu. Hızla ilerliyor, yıldızları yok ediyordu.

O karanlığın içinde canavarlar vardı; kükrüyor, çığlık atıyor ve dişlerini şaklatıyorlardı. Kanatlı kâbus sürüsü okyanusun üzerinde uçuyor, av aramak için beyaz şapkalı dalgalara doğru süzülüyordu.

Roman'ın ağzı kurudu. "Kutsal tanrılar."

Aspen Malakai'nin eline uzandı ve Malakai elini ona uzattı, parmaklarını onunkilerle birleştirirken yüzü solgundu.

Max'in boğazı düğümlendi. "Ne yaptık biz?" diye fısıldadı.

Artık onu durduracak hiçbir şey yoktu. Yayılmayı tek bir alana hapseden bir güç alanı yok. Dünyalarının ne kadar zamanı kaldığını kimse bilemezdi ama...

Geliyordu.

Son geliyordu.

Ve o geldiğinde, onu karşılamaya hazır olmalıydılar.

"P E K Â L Â , DEVLİN," DEDI MALAKAI ROMAN'A. DÜNYA KARANLIĞA GÖMÜLÜRKEN. arkalarında bok.

Travis onu zar zor duydu; gökyüzüne doğru balon gibi yükselen gölge yığınının bakmakla meşguldü. O kadar yoğundu ki, sanki dünya mürekkep tarafından yutuluyormuş gibi görünüyordu.

Malakai devam etti, "Bunca yolu zavallı kığımızı kurtarmak için geldiniz ve bu konuda söyleyecek tek bir şeyim var: Araban hangi cehennemde?"

Travis dikkatini Boşluk'tan ayırmak için kendini zorladı.

Malakai, "Orası mı?" dedi. Azrail yaralı parmağıyla otoyolu ve otoyol boyunca yayılmış araç enkazlarını işaret etti. Artık hurda metalden biraz daha fazlasıydılar.

Roman'ın yüzündeki ifadeden anlaşılıyordu.

Yine de Travis'in umurunda değildi. *Özgürdü*. O cehennem çukurundan çıkmıştı ve ona göre hayat güzeldi.

Şey... Boşluğun her şeyi yutması dışında. Bu gelecekteki Travis için bir sorundu.

Roman yüzünü buruşturdu. "Evet, bu... bu da onlardan biri," diye itiraf etti.

Malakai elini indirdi. "Vay canına," dedi ölü bir ses tonuyla. "Ne kurtarma planı ama."

"Bir *araba kazası* geçirdik, göt herif!" Roman tersledi. "Bunu ben planlamadım ki!" Öfkeli, dövmele elini göz alabildiğine uzanan kargaşaya doğru salladı.

Travis, Roman'ın arabasında herkese yetecek kadar yer olmadığını söyleme isteğiyle savaştı. Şu anda tartışacak gibi hissetmiyordu.

Malakai içini çekti. "Eh, şimdi hepimiz mahsur kaldık. Sanırım buna katlanmak zorundayız." Grubun arasından geçerken omzunu Dominic'inkine çarptı ve yürümeye başladı.

Melek bir omzunun üzerinden kaşlarını çattı ve tavırlı bir şekilde kanatlarını çırpı.

"Delaney!" Reacher dişlerini sıkarak arkasından seslendi. Gruptaki diğerlerine, "Onu öldürmek üzereyim," diye hırladı.

"Ne?" Malakai arkasına dönme zahmetine bile girmedi. Zaten o kadar uzaktaydı ki, onu zar zor duyabiliyorlardı. "Ne istiyorsun?"

Jewels ellerini ağzına götürdü ve "*Nereye gidiyorsun?*" diye bağırdı. Yolda buz gibi bir rüzgâr esiyor, soluk leylak rengi saçları yüzünde dans ediyordu.

"Çılgın!"

Gözlerini devirdi. "*Gerçekten* nereye gidiyorsun?"

"Eve," diye yanıtladı Malakai. "Bu saçmalıktan bıktım artık. Sizi sonra y a k a l a r ı m ."

Raina yumuşak bir kahkaha attı. "Tipik Malakai."

"Az önce bize ne dedi?" Dallas tısladı.

Dominic, "Sanırım *pislik beyinli* dedi," dedi.

"Pislik beyinliler mi?" Mavi fısıldadı, kobalt kaşları birbirine yaklaşıyordu.

Dallas dilini şaklattı ve başını salladı. Birkaç kişi Malakai'nin arkasından seslendi ama Malakai onları duymazdan geldi; bunda şaşılacak bir şey yoktu.

Çok geçmeden takip etmeye başladılar. Herkes takip ediyordu.

Görünüşe bakılırsa parmaklamak zorunda değillerdi, çünkü ordu ulaşım aracı getirmişti. Hepsi müsait olan ilk araca doluştu ve sonra Angelthene'e geri döndüler.

Evlerine. Ancak kalabalık bir otobüste bir koltuğa yerleştğinde bunun gerçekliği kafasına dank etti.

Eve dönüyorlardı.

Dünya kelimenin tam anlamıyla parçalanıyordu ve Travis'in tüm bildiği, yarın ölmüş olabileceğiydi, ama şimdi?

Şu anda *eve* gidiyordu.

KAPANMAMIŞ KREDİ

ATHENE COUSENS BAŞINI D İ K TUTTU, İKİ KİŞİ BIRDEN

Shadowmasters büyük, karanlık eve doğru ilerledi. Arka tarafa bakan yemek odasına.

Donovan Slade masanın başında tek başına oturuyordu. Gözleri kapalıydı, ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde tahtaya dayamıştı.

Gölge Efendileri durmalarını işaret etti. O ve solunda yürüyen Balthazar hemen donakaldı. Donovan odaklanırken herkes tam bir sessizlik içinde bekledi, gözleri kapalı kapakların ardında yuvarlanıp titriyordu. Donovan kıpırdamadan, konuşmadan öylece oturdukça Athene'in nefes alışları hızlandı, nabızı ensesinde hızla atmaya başladı.

Sonunda Donovan siyah gözlerini açtı. "Athene," dedi çenesini eğerek. Balthazar'ı görmezden geldi. Ona doğru bakmadı bile. Gözlerini kırıştıtarak siyahı kovdu ve masanın üzerindeki tekila şişesine uzandı. Kendine bir bardak doldurdu ve geri fırlattı.

"Benimle konuşmak mı istedin?" Athene sordu. Tanrıların lütfuyla, bacakları altına çökme tehlikesi geçirirken bile sorusu düzgün çıkmıştı.

"Evet, öyle," dedi Donovan, ses tonu kibardı.

Fazla kibar.

Bardağı yere bıraktı ve ayağa kalktı. "Eminim şimdiye kadar duymuşsunuzdur," diye başladı masanın etrafında dönerken, "Yveswich'in dışında neler olduğunu. Senin... Selkie'lerinden biriyle." Odanın diğer ucuna doğru yürürken botları gümbürdüyordu.

Odanın çevresi boyunca gölgeler kıpırdanmaya başladı. Duman gibi duvarlara tırmanıyor, birkaç dal Donovan'ın yanlarında gevşekçe duran ellerinin parmaklarına dolanıyordu.

Arkasından daha fazla karanlık yayıldı, düşmüş bir meleğin kanatları gibi açılan büyük bir kütle, Donovan tam önünde durmaya geldiğinde, gölgeleri takip ederken tıslıyordu.

"Beni hayal kırıklığına uğrattın Athene," dedi, sesi ölümcül bir sessizlikteydi. Aralarında bir parmak kaldırdı, bu basit, tehditkâr olmayan hareket Athene'nin irkilmesine neden oldu. Boğazında sessiz bir alarm sesi yükseldi ve zar zor yutkunmayı başardı. "Bir iş," diye fısıldadı adam. Gölgeleri onu yankıladı. "*Tek bir iş,*" dediler. "Senden tek istediğim... bana Paxton'ı, Roman'ı ve kızını getirmendi. Ve sen bana *bir tane* bile veremedin," diye hırladı dişlerini göstererek. Tekila ve tütün kokan nefesi Athene'nin yanaklarında gezindi.

Athene'in dudakları titredi ve onları sımsıkı kapattı. Donovan yaklaştıkça gözlerini dikip önüne baktı. O kadar yakındı ki, gözlerinin parlayan siyah kürelerinde kendi yansımasını görebiliyordu. O kadar yakındı ki, Donovan'ın her nefesinin yanağına değdiğini hissedebiliyordu.

O gözler soğuktu. Korkunç derecede boştu.

"Şu andan itibaren yapacağın her hata," diye tısladı Donovan, gölgeleri bir kez daha onu yankılayarak, "sonuçlarına katlanacaksın."

Balthazar onun yanında durduğu yerde hırıltılı bir ses çıkardı ve elleri boğazına gitti.

Yarılmıştı. Boğazı kesilmişti. Hangi bıçakla, hangi el tarafından, Athene bunu öğrenmek için bakmaya cesaret edemedi.

Dizleri yere çarptı.

Athene hareket etmeye cesaret edemedi. Yüksek sesle nefes almaya cesaret edemedi. Balthazar yere yığılırken Athene'in gözleri yaşlarla bulanıklaştı, kanı yerde göllenirken hareketsiz kaldı.

Donovan yaklaştı, neredeyse dokunacakları kadar yaklaştı ve fısıldadı, "Beni bir daha hayal kırıklığına uğratmayacaksın. Beni anlıyor musun?"

"Evet, Donovan."

Adam geri çekildi. Kızın yüzünü inceledi, ağzının bir köşesi zalim, alaycı bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. "Kendin çık."

Dönmek için tüm gücünü harcamıştı. O evden çıkmak, Donovan'ın gölgeleri topuklarını ısıırken fısıldıyordu.

Arkasına bakacak cesareti yoktu.

CENNETİN KAPISI

ANGELTHENE, W EYALETİİ THEREDGE

CENNETİN KAPISI'NDAKİ ODALARINDA LOREN, YATAKTA DARIEN'İN YANINDA OTURUYORDU.

ve parmaklarını onun ipeksi saçlarında gezdirdi.

Karnının üzerinde derin bir uykuya dalmıştı. Başını ona doğru çevirmişti, yüzü pürüzsüz ve ifadesizdi.

Neredeyse iki gün geçmişti ve Loren hâlâ derin bir uykudaydı, vücudu terlemekle titremek arasında gidip geliyordu ya da her ikisini birden yaşıyordu. Neredeyse iki gün ve tüm bu süre boyunca Loren bu odadan neredeyse hiç çıkmamıştı. Ivy ve diğerleri ona kahvaltı, öğle yemeği, akşam yemeği ve çay getirmişlerdi; bunlar doğrudan Loren'in kısmen açık tuttuğu kapıya teslim ediliyordu.

Ev, aile ve arkadaşlarla dolu olmasına rağmen sessizdi. Çok, *çok* sessizdi.

Roman ve diğerleri henüz dönmemişti ama geri döndükleri sırada onlarla iletişim halinde olan Kylar'a göre bugün bir ara gelmeleri gerekiyordu.

Yveswich'in dışında meydana gelen ve çok sayıda kişinin hayatını kaybettiği kazanın ardından Shay ve Dean hava yoluyla Angelthene Genel Hastanesi'ne kaldırılmıştı. Ancak Dean yaşam destek ünitesine bağlanırken, Shay o zamandan beri evde bakıma alınmıştı. Talep Roman'dan gelmişti; Shay'in bir kamu sağlık tesisinde tek başına olması güvenli değildi. Donovan ve Athene hâlâ aktif olarak onu ararken olmazdı. Bu yüzden şimdi burada, Cennetin Kapısı'ndaydı; bilinci yerinde değildi ama iyileşiyordu. Tıpkı Darien gibi. Dean'in Ölüm Tacirleri şehirdeydi ve hastanede onu izliyorlardı. O da

burada mı kalacağını yoksa Tyrmouth'taki hastaneye mi nakledileceğini zaman gösterecekti.

Loren bir kez daha Darien'in saçlarında nazık bir el gezdirerek kömür karası saç tellerini güzel yüzünden uzaklaştırdı. Elini, teni ateşten yanan Darien'in ensesine dayadı ve "Seni seviyorum" diye fısıldadı.

Adam cevap vermedi. Kıpırdamadı bile.

Titrek bir nefesle yanaklarındaki yaşları sildi. Ağladığını fark etmemişti bile. Çevresindeki bir hareket dikkatini omzunun üzerinden çekti. Yatağın üzerinde zıplayan Mortifer'di.

"Merhaba Morty," diye fısıldadı.

Hob sadece gidip Darien'in yastığının yanına oturdu. Burası onun yeri olmuştu; o da neredeyse hiç ayrılmıyordu.

"İtzel yine buzdolabına mı dadandı?" diye sordu ona.

Başını salladı, kafasındaki kırmızı uçlu siyah alevler titriyordu. "Buzları da paylaşmıyor, değil mi?"

Kaşlarını çattı. Başını salladı.

"Şey," dedi ağır bir iç çekişle. "İstedğin zaman buraya gelebilirsin."

Sadece Darien'e yaklaştı ve küçük, gölgeli eliyle ensesini rahatlatıcı bir şekilde okşadı.

Mortifer eve gelir gelmez -Jack tarafından içeri taşınmıştı- dolapların altındaki karanlık ve dar alanda saklandığı yerden dışarı bakan pembe gözlü Hob'u buzdolabının üzerinde görünce kavga çıkmıştı. İki yaratık kedi gibi tıslamaya ve birbirlerini tokatlamaya başlamıştı. Jack ve Kylar onları zar zor ayırmayı başarmış ve ikisini de zaman aşımına uğratmışlardı.

Biraz zaman alabilirdi ama Loren, Hobs'un yola geleceğini hissediyordu. Değerli buzlarını ve buzdolabının üstündeki değerli yeri paylaşmayı öğreneceklerdi. Hatta birbirlerini sevmeyi bile öğreneceklerdi. Eninde sonunda.

Biri kapıyı çaldı. Loren döndü.

Kapının önünde Roark duruyordu.

Onu gördüğüne o kadar şaşırmıştı ki hareket etmesi bir anını aldı. Ayağa kalkıp onu koridora kadar takip etti. Odanın içinde yürürken, Darien'e geriye doğru bir bakış atarak iyi olduğundan emin oldu. Sırtının hâlâ düzenli nefes alıp verdiğinden emin olmak için.

"Burada ne yapıyorsun?" diye fısıldadı. Kapıyı kapattı ama yarıya kadar.

Roark onun şişkin gözlü, gözyaşlarına boğulmuş yüzünü taradı. "Seni bir kontrol edeyim dedim," dedi. "Bakalım nasılsın."

Kollarını kavuşturup duvara yaslandı ve yeni gözyaşlarıyla bulanıklaşan görüşüyle yere baktı. "İyi değil," diye itiraf etti. Sesi çatallaştı.

"Diğerleri bunun kükürt olduğunu söyledi." Bir soruşturma.

Başını salladı. "Daha kötü bir şey olmasından endişeleniyorum," diye mırıldandı. "Görüş'ü o kadar uzun süre tuttu ki..."

Yavaş ve sakın bir nefes aldı.

Kalbi kırılıyordu. Ve Darien gözlerini açana kadar daha da küçük parçalara ayrılmaya devam edecekti. Onun iyi olduğunu bilene kadar. Yaşayacağını bilene kadar.

Bir süre sessizlik içinde öylece durdular. Loren gözyaşları içinde yere bakarken, babası daha önce hiç görmediği ya da hissetmediği bir empatiyle onu izliyordu.

Sonunda Roark, "İyileşecek," dedi.

Bakışlarını babasının yüzüne kaldırdığında, gözyaşları her iki yanaktan birer tane olmak üzere serbestçe süzüldü. "Buna gerçekten inanıyor musun?" Soru boğuk ve titrekti.

Bundan emin olmanın hiçbir yolu yoktu, o da bunu biliyordu. Ama bazen bunu başka birinin ağzından duymak yardımcı oluyordu. Güven. Güvence.

"Evet," dedi Roark, kendinden emin ve güven verici bir şekilde.

Daha düşünmeye fırsat bulamadan, kendini durduramadan bir adım öne çıktı ve kollarını ona doladı.

Roark kaskatı kesildi. Kollarını kaldırdı, sanki onlarla ne yapacağını bilmiyormuş gibi yanlarında tutuyordu.

Sonra o kollar kızın etrafına dolandı ve kız kontrolsüzce babasının ceketine hıçkırarak ağlamaya başladı.

Babası sadece ona sarıldı.

Babasının en son ne zaman böyle bir şey yaptığını hatırlayamıyordu. Belki de hiç. Ama o anda tam da ihtiyacı olan şey buydu. Olan hiçbir şeyi düzeltmedi, hayır ama ağır, kırık kalbini biraz daha hafif hissettirdi. Biraz daha az kırılmış.

Belki de Roark'ın haklı olduğuna inanmasını-umut etmesini sağladı. Belki Darien gerçekten iyi olacaktı. Olmak *zorundaydı*.

Öyle olmalıydı.

SHAY GÖZLERİNİ AÇTIĞINDA DARIEN'I TANIYAMADI.

Ne yatak odasını ne de buraya nasıl geldiğini hatırlıyordu.

Ancak tanıdığı şey, yatağın yanındaki sandalyede oturan adamdı. Onu izliyordu. Dirseklerini dizlerine dayamış, yara izli ve dövmeli ellerini önünde kavuşturmuştu. Koyu renk, rüzgârda savrulan saçları bir çift kalın kaşı tozlandırıyor, yumuşak teller altın kahverenginin dikkat çekici bir tonu olan gözlerini kısmen gizliyordu.

"Merhaba yavru," dedi Roman 'Gölgeler' Devlin. Çok alçak ve boğuk olan bu ses, Shay'in içindeki tüm içgüdülerin dik durmasına neden oldu.

"Roman?" O kadar bitkin düşmüştü ki zorlukla konuşabiliyordu, sorusu bir çıtırtıdan öteye geçmiyordu. Ayağa kalkmaya çalıştı-

Nazik bir eliyle ön kolunu sararak onu durdurdu. Fiziksel temas -ve onu kavrayan o sıcak, nasırlı parmakların hissi

-Shay'in kalbinin göğsünden fırlamasına neden oldu.

Roman elini orada bırakıp başparmağıyla bileğini okşarken kalbi çarpmaya devam etti.

"Ne oldu?" diye sordu ona.

"Vuruldun." Bakışlarında öfke kaynıyordu.

Oh. Doğru ya. Şimdi hatırladı. Pia'nın Paxton'ın kafasına silah dayadığını hatırladı. Güç alanının büyüü kaldırımı бүkerken arabanın otoyolda takla attığını hatırladı. O otoyolda bir aşağı bir yukarı koşup, ortadan kaybolan Roman için bağırdığını hatırlıyordu.

"Travis-"

"O iyi. Dışarı çıkmayı

başardı." "Peki ya Darien?"

Roman tereddüt etti. "O... iyileşiyor." O zaman eve dönmeyi başarmış demektir bu. Loren onları Blackwater Cezaevi'ne sokmayı başarmıştı.

"Ne zamandır dışarıdayım?" "İki gündür."

İki gün. O kadar da uzun gelmemişti.

"Beni dehşete düşürdün, yavrum." Yutkunması duyulabiliyordu. "Seni kaybettığımı sandım."

Kıs kıs gülmesi zorlamaydı. "Hayal kurmaya devam et, Shadows. Benden kurtulmak o kadar kolay değil."

Adamın gülümseyebileceğini düşündü ama karşılığında aldığı tek şey ağzının sol tarafının belli belirsiz seğirmesiydi. O aptalca çekici ağızdan gözlerini alamıyordu, şimdi bile.

Roman onun kolunu bıraktı ve sandalyesine geri oturdu, bu hareket uyluklarındaki kasların esnemesine neden oldu. Şu anki durumunda bile, ağrı kesicilerden dolayı zihni sersemlemişken, o büyük ellerini kalçalarının arasında kavuştururken bakmaktan kendini alamadı.

"Söylediğin şey hakkında konuşmak istiyorum," diye başladı. "Helikoptere bindirilirken."

Oh kahretsin. Shay'in kalbi çarpmaya başladı. Söylediğini sandığı şeyi mi söylemişti?

Roman sözlerini bitirirken gözleri güneşte ısınmış bal gibi yumuşadı, sesi alçak ve yumuşaktı, "Beni sevdiğini söyledin."

Shay'in çarpan kalbi iki kez tökezledi. Evet, gerçekten söylemişti.

Artık geri dönüşü yoktu. Ve bu gülünç derecede çekici, delicesine harika Gölge Ustası'nın kendisi hakkında *gerçekten* ne hissettiğini ilk ve son kez öğrenebilirdi.

Artık yalan yok. Daha fazla saçmalık yok.

Roman dikkatle onu izliyordu. "Bu doğru mu?"

Yutkunmaya çalıştı ama ağzı çok kuruydu. *İşte hiçbir şey olmuyor*, diye düşündü.

Derin bir nefes aldı ve "Evet dersem ne dersin?" diye sordu.

Aralarında sessizlik uzadı. Shay'in kalbi o kadar sert atıyordu ki Roman'ın bunu duyabildiğini biliyordu. Aura'sından Shay'in iyice ve sessizce çıldırdığını hissedebileceğini biliyordu.

Sonunda, "Bence sen lanet olası bir aptalsın," dedi.

Elinde değildi, irkildi. "Ah." Gözlerini ondan kaçırıp, boğazı kapanmak üzereydi.

Ama sonra Roman devam etti: "Ve ben de senin benim için fazla iyi olduğunu söyledim." Yavaşça, isteksizce gözlerini tekrar onunkilere kaydırdı.

"Ben de bir enkaz olduğumu ve sana sunacak iyi bir şeyim olmadığını söyledim," diye ekledi.

Bir duraklama.

Sonra Roman, "Ve ben de seni sevdiğimi söyledim," dedi.

Kadın başını geriye çekti. "Ne?" Onu doğru mu duymuştu? Yoksa o kadar uyuşturulmuştu ki kafasında bir şeyler mi uyduruyordu? Belki de ölmüş ve acınası bir fanteziyi yaşamak için Beşinci Boyut'a gitmişti-

Ama Roman'ın boğazı düğümlendi ve tekrar, "Ben de seni seviyorum Shayla Cousens. Çok seviyorum. Lanet olsun. Sana o kadar aşığım ki-" Bir an gözlerini kaçırdı ve sonra sözlerini şöyle tamamladı: "-Artık bunu görmezden gelemem. Sana tamamen ve umutsuzca aşığım."

Kadın gözlerini kırıştırdı. "Ölmüş olmalıyım," diye ağzından kaçırdı.

Adam ayağa kalktı, kara bir melek gibi onun üzerinde yükseliyordu. "Ölmedin," dedi, gözleri şefkat doluydu. "Ve bunun için tanrılara şükrediyorum."

Adam eğilip onu dudaklarından öperken nefesini tuttu. Yumuşakça.

Samimi bir şekilde.

Öpüşmeyi bitirdiğinde biraz geri çekildi ve saçının asi bir tutamını yüzünden geriye doğru düzeltirken onun gözlerinin içine baktı.

Sonra yatağın üzerinde onun yanına oturdu ve yanağındaki bir şeyi dikkatle sildi. "Nedir bu?" diye sordu. Ona neyi kastettiğini gösterdi; başparmağının üzerinde parlayan gözyaşını. "Hiç ağlamadığını söylediğini sanıyordum ama *yemin ederim* seni *en az* dört kez ağlarken gördüm, yavrum." Ona çarpık bir gülümseme verdi. "Hatta belki beş."

"Pfft-ben ağlamam," diye burnunu çekti. Ama konuşurken bile bir damla gözyaşı daha süzüldü ve onu da sildi. "Gözlerim sadece... akıyor."

Roman sessiz bir kahkaha attı, sonra onu tekrar öptü ve alnını onunkine yasladı. "Paxton ve ben sen gelmeden önce kaybolmuştuk," diye fısıldadı, sözleri kadının ağzında geziniyordu. "Sana baktığımızda... ikimiz de evimizdeymişiz gibi hissediyoruz. Sanki sonunda bir evimiz varmış gibi." Başını kaldırdı ve elini kalbinin üzerinde düzleştirdi. "Kalbimi çaldın, Shay."

"Kendimi savunmak için söylüyorum, ben bir

hırsızım," dedi. Roman gülümsedi.

Shay de sırtarak karşılık verdi.

Dünyaları parçalanıyor olabilirdi ama burası...

Kimse buna dokunamazdı. Sahip oldukları şeyi kimse ellerinden alamazdı. Yeniden inşa edeceklerdi. Bir şekilde. Bir şekilde.

Gölge Ustası ve Selkie birlikte yeniden inşa edeceklerdi.

ROMAN DİĞERLERİYLE BİRLİKTE MUTFAKTAKİ MASANIN ETRAFINDA DURUYORDU.

Şu anda burada çok fazla insan vardı -Şeytanlar, Melekler, Azrailler, Elementaller- ve yine de hiç bu kadar sessiz hissetmemişti. Bu kadar boş.

Burada olmayan tek insanlar Darien, Loren, hâlâ yatalak olan ama iyileşmekte olan Shay ve çocuklardı.

Üçüncü gündü ve Darien hâlâ uyanmamıştı. Kükürdün etkilerinden yavaş yavaş kurtuluyordu, bağışıklık sistemi sanki zehirle savaşıyormuş gibi onunla savaşıyordu. Dinlenmek tek çareydi. Bunun üstesinden kendi başına gelmek zorundaydı.

Saat ilerliyordu. Uzun bir süre kimse konuşmadı. Ve sonra Lace fısıldadı, "Şimdi ne yapacağız?" Yorgun bakışlar onun tek yanıtıydı.

Herkes yorgundu. Yenilmişti.

Kaybolmuştu.

Her şeye rağmen hayatta kalmayı başarmışlardı. Ama güvende olmaktan çok uzaktaydılar.

Bir savaş yaklaşıyordu. Ve eğer bunu durdurmak için bir şansları varsa, harekete geçmek zorundaydılar.

Savaşmak zorundaydılar. Birlikte.

"Duvağı nasıl geri getireceğimizi bulacağız," dedi Roman. Kafalar ona doğru döndü.

"İmperator'u ve bizimle uğraşma hatasına düşen herkesi alaşağı edeceğiz," dedi. "Ve bu işi bitireceğiz" diye bitirirken kalbi kararlılıkla, adrenalinle çarpıyordu.

EPILOGUE

ANGELTHENE, STATE OF WITHEREDGE

"BUNU YAPMAK İSTEDİĞİNE EMİN MİSİN?" LACE SORDU.

Loren derin bir nefes alarak ciğerlerini güneşin kavurduğu kır çiçekleri ve tozlu toprak kokusuyla doldurdu. "Hayatım boyunca hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım," dedi.

Daha önce hiç bu kadar doğru sözler söylenmemişti. Sevdiği adamı kurtarmak onun tek ve yegane amacı haline gelmişti. Darien'in ticaretini öğrendiği geceden beri tek derdi bunu tersine çevirmenin bir yolunu bulmaktı. Ona asla kaybetmemesi gereken yılları geri vermektir. Ve şimdi onu *nasıl* kurtaracağını bildiğine göre, bu hedefe doğru hızla ilerliyordu.

Bunu başaranı kadar da durmayacaktı.

Yıkık dökük taş çeşmeye doğru yürürken, parmak uçlarını beline kadar uzanan kaba ot denizinde gezdirdi, zemin spor ayakkabılarının altında çıtırdıyordu. Gün batımı araziye sıcak bir parıltı yayıyor, tarlanın altın gibi parıldamasına neden oluyordu.

Bir zamanlar, çoktan unutulmuş bir zamanda, bu topraklar güzel sayılabilirdi. Hatta huzurluydu. Şimdiyse burası pazarlıkların ve canavarların yeri. Gizli bedeller ve karanlık sonuçlar.

Rüzgâr bir uğultuya dönüştü, sıcaklık o kadar hızlı düşüyordu ki sırtında soğuk bir karıncalanma hissetti. Eski yapının yanında durakladığında, hissedilir, doğaüstü bir sessizlik etrafı kapladı ve şehir hayatının seslerini bastırdı. Arabaların korna sesleri, restoranlardan ve vitrinlerden sızan müzik sesleri, yayaların gevezelikleri, hepsi sustu.

Kot pantolonunun cebinden küçük bir bıçak çıkarıp açarken parmakları titremedi, ucu güneş ışığında parlıyordu. Yanında duran Lace de aynı şeyi kendi bıçağıyla yaptı. İkisi de avuçlarını açıp işaret parmağının dibinden topuğuna kadar keserken konuşmadılar.

Loren çeşmeye doğru adım atarken bileğinin iç kısmından ılık kan damlıyordu. Elini kovanın üzerine koydu ve parmaklarını yumruk yaparak sıktı, parlak kırmızı damlacıklar yağmur gibi şırıldadı. İşi biter bitmez, Lace'in de aynısını yapmasına izin vermek için geri çekildi, insan ve cehennemlik kanı birbirine karıştı.

Loren sağlam eliyle diğer cebinden küçük bir rulo bandaj çıkardı. Uzunluğunu çözdü, sonra zonklayan elinin etrafına sıkıca sardı ve beyaz gazlı bezin arasından sızan kanla bağladı.

Lace kovaya ziyaretçi başına iki tane olmak üzere dört limen sikkesi attı. Metalin metale çarparken çıkardığı *çınlama*, sessiz tarlada bir çan gibi çınladı.

"Hazır mısın?" Lace kovanın sapını tutarken ona sordu. Lace'in elindeki yara iyileşmeye başlamışken, Loren'inki yanmaya ve kanamaya devam ediyordu.

Loren derin, derin bir nefes aldı... ve başını salladı. "Ben hazırım."

Lace kovayı çeşmenin derinliklerine fırlattı ve birlikte kenara çıktılar.

Güneş Angelthene'in ufuk çizgisinin altına kayarken alan karardı.

Bir gün daha geçmişti ve Darien uyanmamış, kükürdün etkilerinden tam olarak kurtulamamıştı. Joyce ona bakmak için eve düzenli ziyaretler yapıyor, kendi evinin güvenliğindeyken iyileşmesine yardımcı olmak için doktorluk bilgisini ve Şifacı iksirlerini kullanıyordu. Blackwater Hapishanesi'ndeki o korkunç geceden beri Loren her saatini onunla birlikte yatakta geçiriyor, teselli edici sözler mırıldanıyordu. Loren onun zihninin bulanıklığı içinde kendisini duyabildiğini ve yakında ona geri döneceğini umuyordu.

Darien onu komadayken bir geceliğine bile terk etmemişti. O da onu terk etmeyecekti. Ne kadar uzun sürerse sürsün, gözlerini açtığı anda onun yanında olacaktı.

Şeker kokan yumuşak, nemli bir sis bulutu üzerlerine çöktü. Kavşağın büyüü onları hızla uzaklara taşıdı. Aradakine.

Dilek Çeşmesi'nin dibine -duvarların penceresiz olduğu ve titrek kobalt ışığının

Kaynak yok.

Loren'in gözlerinin yoğun karanlığa alışması bir an aldı ve sonunda alıştıklarında Dul'un onu izlediğini gördü, örümceğin gözleri siyah yumurtalar gibi parlıyordu.

"Seni tekrar görmek ne güzel Liliana Sophronia," dedi örümcek. Platin sarısı Şeytana döndü ve "Sizi de, Bayan Lace Rivera. Büyülendim." Selamlamak için eğildi, yapışkan ağ hamakları ağırlığının altında esnedi.

Loren karşılık olarak çenesini eğdi, Lace de aynısını yaptı.

Fıskiyeden indiler, yağlı su ayakkabılarının altına sıçradı. Loren konuşmak üzereydi ama örümcek ondan önce davrandı.

"Her şey gerçek oldu," diye fısıldadı, odağını Loren'e sabitlemişti. "Bu beni şaşırtmamalı ama yine de sen ve o Şeytan beni derinden sarsıyorsunuz."

Loren çenesini kaldırdı. "Tam olarak neyi kastediyorsun?" "Her şeyden," diye cevapladı Dul.

Kadın ürpermekten kendini alamadı. "Bahsettiğiniz Şeytan kısa bir süre önce bir takas için size geldi."

"Evcil hayvanınızla ilgili olan."

Loren yutkundu. "Evet. O gün sizinle konuşmak için geldiğinde, sen... ona bir şey söyledin. Benim hakkımda bir şey. Ona yirmi bir yaşından sonra yaşamayacağımı söylemişsin." Gözleri yandı ve boğazı kapanma tehlikesi geçirdi ama "Bu doğru mu?" diye sormayı başardı.

Bir süre sessizlik oldu. Ve sonra: "Evet. Doğru."

Zemin ayaklarının altında eğildi. "Bu hiç adil değil." İfade sığ, acılı bir nefesle çıktı.

"Hayat bu." Dul'un sesi nazikti. Şefkatliydi. "Hiçbir şey asla adil değildir."

"Onu çok seviyorum." Gözyaşları yüzünden aşağı süzüldü. "Biliyorum canım," dedi Dul.

"Biliyorum."

Bu doğrudu: Adil değildi. Kendisinin ölümlü, Darien'in ise ölümsüz olması yeterince kötüydü, eninde sonunda yollarını ayırmaya mahkûmlardı, ama şimdi... şimdi, sevdiği adamla daha da az zamanı olacaktı. Artık ona daha erken veda etmek zorunda kalacaktı.

Bir zamanlar Darien'a onu sonsuza dek seveceğini söylemişti. Ama sonsuzluğunun bu kadar çabuk biteceğini tahmin etmemişti.

Loren elinin tersiyle yüzünü kuruladı, gazlı bez yanaklarını sıyırdı. "Bundan kurtulmanın bir yolu var mı?"

Dul tereddüt etti. Ve sonra: "Gelecek hiçbir zaman kesin değildir." Bu onun için yeterince iyiydi.

Kendisini sarmakla tehdit eden korku ve üzüntüyü bastırdı ve "Köpeğimin hayatı için pazarlık yapmak üzere size geldiğinde ondan gereğinden fazla yıl aldınız" dedi.

"Gereğinden fazla, evet, ama sadece onları vermeye istekli olduğu için."

"Bunu neden yaptı?" diye boğuk bir sesle sordu.

"Canım, sanırım nedenini zaten biliyorsun."

Biliyordu. Ama bu, bundan mutlu olduğu anlamına gelmiyordu.

"O adam seni çok seviyor," dedi Dul. "Onun fedakârlığı senin için sürpriz olmamalı." Bu onu şaşırtmamıştı, hem de hiç. Darien'le tanıştığı andan itibaren onun tek yaptığı vermek olmuştu. Ona her şeyini vermişti.

Şimdi, ona geri verme sırası ondaydı.

"Onları geri istiyorum," diye ısırdı. "Sana verdiği yılları, fazladan her yılı geri istiyorum." Dişlerinin arasından titrek bir nefes çekti ve ekledi, "Lütfen."

Dul kadın ne istediğini düşünmek için bir an durdu. Ve sonra sesi fısıltıdan öteye gitmeyen bir tonda, "Karşılığında bana ne vermeye hazırsın?" diye sordu. Yaratığın ses tonundaki bir şey Loren'e ne teklif edeceğini zaten bildiğini ve belki de bugünün gelmesi için çok uzun zamandır beklediğini söylüyordu.

Loren'in ihtiyacı olan tek güvence buydu. Teklif etmeyi planladığı şey yeterli olacaktı.

O da örümceğe, "Sana özgürlüğünü sunuyorum,"

dedi. Ağır ve tuhaf bir duraklama.

"Özgürlüğün bende eksik olduğunu düşündüren şey nedir?" Loren bunun gerçek bir soru olmadığını biliyordu. Dul onu test ediyordu. Ne kadar bildiğini anlamak için onu yokluyordu.

Loren çok şey öğrenmişti. Sabrine'in yardımıyla İsimsiz varlıkları çevreleyen pek çok gizemi açığa çıkarmıştı. Bilgiyle zırhlanmıştı ve bunu kendi yararına kullanacaktı.

Dul gibi ruh varlıkları, Helia'nın dünyayı yaşayanlar ve ölümler diyarı olmak üzere iki diyara ayırdığı günden beri, yüz binlerce yıldır Aradaki'de sıkışıp kalmışlardı. Bu bölünme bir boşluğa yol açmıştı - Dul gibi yaratıkların bir şerit içinde hapsolmasına

Sonunda sadece *Arada* Kalan olarak anılacaktı. Bir zamanlar özgür olan ve şimdi sonsuz yıllarını yalnızlık içinde yaşamak zorunda kalan yaratıkların kasıtsız hapsi, tek arkadaşları bir pazarlık yapma umuduyla onları arayan cesur ziyaretçilerdi.

Özgürlük çok eksikliğini duydukları bir şeydi.

"Bu odadan en son ne zaman çıktın?" Loren meydan okudu.

Sorusu örümceği şaşkına çevirmiş gibiydi. Etraf düşünceli bir sessizliğe büründü, sadece tavandan damlayan nem ve kimsenin göremediği soğuk, mavi bir alevin çıtırtısıyla bölündü.

"Hatırlayamıyorum," dedi Dul, "neye benzediğini." Geriye doğru eğildi ve gökyüzüne baktı.

Loren, Lace ile bakışlarını paylaştı.

Dünya. Bu duvarların ötesindeki dünyanın neye benzediğini hatırlamıyordu.

Dul iyice düşünürken Loren bekledi.

"Teklifini kabul ediyorum Liliana Sophronia," dedi Dul, bakışlarını görülemeyen gökyüzünden indirerek. "Özgürlük karşılığında Darien Cassel'e yıllarını geri vereceğim."

Teklifi kabul ediyor olması, Loren'in bunu yerine getireceği, Dul'a özgürlüğünü vereceği anlamına geliyordu. Belki şimdi değil ama eninde sonunda. Böyle bir teklif onun yapabileceklerinin ötesinde olsaydı, Dul asla kabul etmezdi.

Loren çakısını çıkardı-

Durakladı, bıçağın kenarı mavimsi bir ışıqla parlarken bıçağı bir o yana bir bu yana çevirip düşündü. "Anlaşmayı imzalamadan önce bir isteğim daha var," dedi bıçaktaki yansımasına bakarak. "Darien'in seni görmeye geldiği gün neler olduğunu bana göstermeni istiyorum. Köpeğimin hayatı için pazarlık yaptığı gün." Bıçağı indirdi ve başını kaldırdı. "Bana gösterecek misin?"

Kısa bir duraksamadan sonra örümcek, "Çeşmenin içine bak."

dedi. Loren derin bir nefes alarak kendini hazırladı.

Öne doğru bir adım attı, çeşmenin kaba taş kenarını kavradı ve suya baktı.

Geçmişe.

"KÖPEĞİN HAYATI İÇİN NEYİ TAKAS ETMEK İSTİYORSUN, DARIEN CASSEL?"

Dilek Çeşmesi'nin altındaki Kavşak'ın derinliklerinde, Darien Cassel leğenin kenarına çömelmiş, avucundaki kesik yanıyordu. Kadim ve aç örümcek doğaüstü bir karanlığa gömülmüştü, sekiz gözü kasvetin içinden ona bakıyordu.

"Fiyatın ne?" diye karşılık verdi.

"Bir hayat için ticaret yaparken, fiyat her zaman aynıdır."

"Zaman," diye sonuçlandırdı. Bu onu şaşırtmamıştı. Ne bekleyeceğini bilecek kadar çok Kavşak ziyareti yapmıştı. Bir insanın hayatı tam da örümceğin istediği şeyden oluşuyordu: zamandan. Bir insanın yaptığı her şey, her başarı, her başarısızlık, her deneyim, ne kadar küçük olursa olsun, sadece zamanları olduğu için mümkündü. Bu gece, Darien bir hayat için pazarlık yapıyordu - bir köpeğin hayatı, evet. Ama fark etmezdi. Bu yine de bir hayattı ve bu nedenle ona yine de zamana mal olacaktı.

"Zaman, evet," diye düşündü örümcek. Sanki tadını çıkarıyormuş gibi kelimeyi uzattı. Güzel bir şarap gibi tadına bakıyordu. "Ne kadar vefasız bir canavar zaman. Kontrol edilemez. Güvenilmez. Zalim ama nazik. Sürekli değişen, sonsuza dek ilerleyen. Tahmin etmesi zor. Ölümlüler onun hızlı geçişinin yasını tutar ve daha fazlasını arzular. Lamiae ve lycanthrope'lar ona ulaşmak için savaştılar ve ruhlarını sattılar. Senin türün bile, cehennem zebanisi dedikleri, açgözlülüğünden kaynaklanıyor. Zaman herkesin en çok arzuladığı şeydir ve yine de sen... sen, Darien Cassel, kendininkinden ayrılma fikrinden çekinmiyorsun. Bunu ilginç buluyorum. Bunun, adına pazarlık yaptığınız ölümlü kadınla bir ilgisi olabilir mi?"

"Her şeyin onunla ilgisi var. Ama sen bunu zaten biliyordun," diye suçladı gözlerini kısarak. "Ziyaretçilerinizle oynamak sizi eğlendiriyor mu?"

"Eğlendirmekten çok merak uyandırıyor. Ve sen benim ilgimi çekiyorsun, avcı. Birçok ölümsüz varlıkla tanıştım ama hiçbiri senin gibi değildi..."

Kavşak'ın üzerine bir sessizlik çöktü. Darien yaratığın onu karanlıkta bir numune gibi incelediğini hissedebiliyordu.

"Sana köpeği bir ruh şeklinde takas edeceğim ve karşılığında istediğim şey zamanının bir kısmı. Köpek kalan günlerini kızın gölgesinde geçirecek ve ancak kız öldüğünde o da ölecek. Adil bir takas, sence de öyle değil mi?"

"Duruma göre değişir," diye karşılık verdi. Pazarlığın tüm şartlarını duymadan kabul etmemesi gerektiğini iyi biliyordu. "Sana kaç yıl için ödeme yapacağım?"

"On yıl yeterli olur."

"Hayatımın sonunda, ölüm doğal nedenlerle geldiğinde alınacak, daha erken değil," diye açıkladı.

"Hayatının sonunda, ölüm doğal nedenlerle geldiğinde ve daha erken değil," diye yemin etti.

"Böylece yılların geçtiği kimsenin aklına gelmeyecek," diye ekledi.

"Böylece hiç kimse yılların geçip gittiğini anlamayacak," diye tekrarlardı örümcek. "Obitus seni eve götürmek için geldiğinde, on yıl seni huzur içinde bırakacak. Ve sen farklı bir şey bilmeyeceksin."

Bu düşünce -sadece ölüm değil, onunla on yıl daha erken karşılaşmak- onu korkutmalıydı, biliyordu. Ama bu onu hiç korkutmuyordu. İşe yarayan çok az şey vardı.

Cebinden bıçağı çıkardı-

"Ona aşık olmuşsun," diye gözlemledi örümcek.

Darien donakaldı.

"Öyle olmasaydı burada olmazdın."

Darien çenesini kapalı tuttu. Bu obur yaratığa sunduklarından başka bir şey borçlu değildi.

Ama Dul daha sözünü bitirmemişti. "Merak ediyorum da..." diye başladı, ağlarının içinde öne doğru eğilmiş, ön bacaklarını birbirine vurarak, "Ölüm'ün kapısını ne zaman çalacağını söylesem... ne derdin acaba?"

Darien'in içinden soğuk bir korku dalgası geçti. "Biliyor musun?" Bıçağın sapını sıktı. "Ne zaman öleceğini biliyor musun?"

İsimsiz yaratıkların geleceği tahmin etme konusunda esrarengiz bir yetenekleri vardı, ama hepsi bu alanda uğraşmayı seçmiyordu. Solgun Adam kehanetler konusunda uzmanlaşmış birkaç kişiden biriydi; binlerce hastalıklı meraklı ziyaretçiyi tebeşir kapısına yönlendiren öngörü onun gücüydü. Sayısız ruh, ölüm saatlerini öğrenmek için kendi istekleriyle onun inine girmiş ve çok azı planladıklarından çok daha erken bir saatte o saatle karşılaşarak geri çıkmıştı.

Ama Dul, zamanın tahmin edilmesinin zor olduğunu söylerken yalan söylememişti. Bir insanın hayatı bir dizi karardan başka bir şey değildi; bir olay diğerine yol açıyor, onu bir başkası izliyordu... ve bu böyle sürüp gidiyordu. Dul Kadın Loren'in ölüm saatini bildiğini iddia edebilirdi ama onu bulana kadar hiçbir şey kesin değildi.

"Günleri sayılı," dedi örümcek. "Belki de senin fark ettiğinden daha fazla."

"Açıkla," diye havladı.

"Lily türünün tek örneğidir. Onun gibisi yok. Calanthe adındaki kişinin sana söyledikleri doğru: Yakında daha fazlasını öğreneceğiniz çok özel bir büyüye sahip. Ama vurgulamalıyım ki... Lily'ye de aynısını söyledim: Eğer büyüünü kullanırsa ölür."

Eğer büyüünü kullanırsa... Darien'in başı döndü. Her zaman boşluklar vardı.

"Az önce Ölüm'ün onun kapısını ne zaman çalacağını bildiğini söyledin," diye başladı. "Bu sadece büyüünü kullanırsa mı olacak? Eğer direnirse, hayatını dolu dolu yaşayacak mı?"

"Eğer büyüünü kullanırsa, bu sadece daha erken gerçekleşecek. Ancak üzülerek belirtmeliyim ki Lily için dolu dolu bir hayat söz konusu değil. Başkalarının yaptığı hatalar yüzünden yirmi bir yaşına kadar ölmeye mahkûm."

Darien neredeyse dengesini kaybedip çeşmenin içine düşüyordu. Kendini zorlukla zamanında toparladı. "O ne-? Ölüme mahkûm mu? Başkalarının yaptığı hatalar yüzünden mi? Bu ne anlama geliyor?"

"Ne yaparsan yap, onu kurtarmak için ne kadar uğraşırsan uğraş, bir gün sonra değil, yirmi birinci yaş gününde bu hayatı terk edecek demek."

Darien nefes alamıyordu. Etrafı dönüyordu- "Bu seni üzüyor," dedi Dul.

"Elbette beni üzüyor," diye homurdandı. "Onu seviyorum." Gerçek, gümüş bir çanın gong sesi kadar net bir şekilde çeşmenin içinde çınladı. Daha sessiz, kendini ikna edercesine tekrarlardı: "Onu seviyorum."

Seviyordu, değil mi? Loren Calla'ya aşıktı. Bir süredir kendine yalan söylüyor, onu hayatından, hatalarından, düşmanlarından, genel olarak kendisinden korumak için umutsuzca aralarına mesafe koymaya çalışıyordu-

Çünkü o daha iyisini hak ediyordu. Ondan daha iyisini. Elde edebileceği en iyi hayatı, her ne ve kim olursa olsun, hak ediyordu.

Ama onu seviyordu. Ona aşıktı.

Ve bu gerçeği ağzından kaçırdı: "Ya hayatımı onunkiyle takas edersem?"

Sorusu ikisini de şaşkına çevirmiş gibiydi. Dul'un cevap vermesi o kadar uzun sürdü ki, Darien cevap vermeyeceğini düşünmeye başlamıştı.

Ama sonra, "Korkarım bu mümkün değil," dedi.

"Yine de benim hayatım onunkinden daha değerli," diye karşı çıktı. "Ve bunu ona duyduğum büyük saygıyla söylüyorum. Beni al ve onun yaşamasına izin ver." Son söz

kırık çıktı. Parçalanmış. Nedenini anlaması gerekenden daha uzun sürdü.

Ağlıyordu. Hiç ağlamamıştı ama işte buradaydı, sahip olamayacağı bir kadın için ölümsüz bir yaratığa hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

"Çok üzgünüm ama kabul edemem," dedi örümcek usulca.

"Bu saçmalık," diye tükürdü. "Beni de al o zaman. Eğer o ölürse, ben de giderim." Bıçağıyla örümceği işaret etti. "Çünkü hepinizin canı cehenneme, işte bu yüzden."

Örümcek onun ses tonundan, hakaretinden etkilenmemişti. "Kızla aynı anda ölmek mi istiyorsun?"

Darien'in kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki kusabileceğini düşündü. Bunca ay boyunca onu korumuş, tanımuş, her parçasını sevmişti ve yine de ona veda etmek zorunda kalacaktı.

Neden farklı bir şey beklediğinden emin değildi. Tüm hayatı trajedilerden başka bir şey değildi. Bir tane daha ne olabilirdi ki?

Kapana kısıldığı duygu kasırgasına rağmen, "Evet" demeyi başardı.

"Kalbi durduğu ve tıbbi olarak öldüğü kabul edildiği anda ölümsüz hayatının geri kalanını bana mı vereceksin? Yeniden canlandırma noktasını geçtikten sonra mı?"

"Evet."

"Ölüm ikinizi de on üç aydan kısa bir süre içinde bulacak. Nerede ve ne zaman olacağı koşullara bağlı. Bu geri dönmek için son şansınız."

"Geri dönmeyeceğim," diye ilan etti.

"O zaman kanını akıt, Darien Cassel ve ben de bunun yapıldığını göreyim."

Hiç tereddüt etmeden bıçağı avucuna götürdü ve derisinin üzerinde gezdirdi.

CAST OF CHARACTERS

THE SEVEN DEVILS

DARIEN CASSEL - Cehennem Kapısı'nın başı ve Angelthene'deki baş Karanlık Katil. On dokuz yaşındayken Yedi Şeytan'ı kurdu. O Randal Slade ve Elsie Cassel'in oğlu ve Ivyana Cassel'in ikiz kardeşi. Zihniyle canlı varlıkları öldürmesini sağlayan, Boşluk'tan gelen son derece güçlü bir büyüye sahiptir.

MAXIMUS REACHER - Darien Cassel'in en iyi arkadaşı ve ikinci komutanı. Maya adında küçük bir kız kardeşi vardır. O ve kız kardeşi Cehennem'den gelen ateş büyüüne sahiptir, ancak Max ateş korkusu nedeniyle kendi ateş büyüünü kullanmaya hiç kalkışmamıştır.

TRAVIS DEVLIN - Darien Cassel'in kuzeni. *Devlin Şeytanı* olarak da bilinir. İki erkek kardeşi vardır: Roman Devlin ve Paxton Slade. Yveswich'te doğdu ama on yedi yaşında Angelthene'e taşındı. Büyüsü Boşluk'tan gelir.

JACK STEELE - Ivyana Cassel'in kocası. Jack, Yedi Şeytan'ın en yeni üyesi ve ailenin şakacısıdır. Şeytanlar'a katılmadan önce, kumarbaz ve dolandırıcı olarak pek çok düşman edinmiştir. Herhangi bir büyü yeteneği bilinmemektedir.

IVYANA 'IVY' CASSEL - Darien Cassel'in ikiz kız kardeşi, Darien'den yedi dakika sonra doğdu. Randal Slade ve Elsie Cassel'in kızıdır. İki yıldır Jack Steele ile evli. Darien'in ikizi olarak, Ivy'nin de Boşluk'tan gelen büyüye sahip olduğu varsayılabilir.

TANNER ATLAS - Yedi Şeytan'ın Hacker'ı. Doktor Joyce Atlas'ın oğludur. O ve Darien, Darien okul zorbalarına karşı onu savunduktan sonra arkadaş oldular. Herhangi bir büyü yeteneği bilinmiyor.

LACE RIVERA - Lionel Savage'ın yeğeni. Huntsmen'in eski üyesi, ancak hiçbir zaman resmileşmedi. Darien Cassel'in ilk ciddi kız arkadaşıydı. Herhangi bir büyü yeteneği bilinmiyor.

THE REAPERS

MALAKAI DELANEY - Ruhlar Evi'nin başı ve Darien Cassel'in sağ kolu. Jewels Delaney'nin ağabeyidir. Zihniyle hissedebilen varlıkları öldürmesini sağlayan Boşluk'tan gelen büyüye sahiptir.

VALEN HAYES - Malakai Delaney'nin İkincisi.

SYLVAN WOLFE - Malakai Delaney'in üçüncüsü. Adını Tanrı Sylvan'dan almıştır.

ASPEN VAN HALEN - Lace Rivera'nın en iyi arkadaşı ve Clover Van Halen'in ikiz kardeşi. Clover'a büyü sistemlerini, veri tabanlarını vb. hacklemede yardımcı olur.

~~BRODIE VERLICE~~ - Macen Verlice'nin ikiz kardeşi. Eski Azrail. *Ruhlar ve Günahkarlar Şehri* olayları sırasında öldü.

~~MACEN VERLICE~~ - Brodie Verlice'nin ikiz kardeşi. Eski Azrail. *Ruhlar ve Günahkarlar Şehri* olayları sırasında öldü.

JEWELS DELANEY - Malakai Delaney'nin küçük kız kardeşi. Kandırma hastalığına yakalandı.

CLOVER VAN HALEN - Aspen Van Halen'in ikiz kız kardeşi. Azrailler için hacker.

THE HUNTSMEN

LIONEL SAVAGE - Avlanma Alanlarının başı ve Randal Slade'in eski sağ kolu. Lace'in amcası ve Harley'nin babasıdır.

HARLEY SAVAGE - Lionel Savage'ın oğlu ve Lace Rivera'nın kuzeni. SETH

MARKSMAN - Lionel Savage'ın ikincisi.

COLTON ADLER - Lionel Savage'ın üçüncüsü.

ARCHER SAVAGE - Lionel Savage'ın yeğeni. Lace ve Harley'nin kuzeni. SHEPLEY

MARKSMAN - Huntsmen için hacker.

XANDER PRICE - Shepley Marksman'ın hacker yardımcısı. NATHAN

RHODES - Avcıların en yeni üyesi.

THE ANGELS OF DEATH

DOMINIC VALENCIA - Death's Landing'in başı ve Angelthene'in Hava Filosu'nun eski üyesi. Conrad Valencia'nın kardeşı.

CONRAD VALENCIA - Dominic Valencia'nın kardeşı ve ikinci komutanı. Angelthene'in Hava Filosu'nun eski üyesi.

HANLI SHADID - Dominic Valencia'nın üçüncü adamı ve Angelthene'in Hava Filosunun eski üyesi. *City of Gods and Monsters*'in sonundaki Kuyu patlaması sırasında Şeytanlara yardım etti.

DYLAN REED - Ölüm Melekleri için Hacker. Angelthene'in Hava Filosu'nun eski üyesi.

GWEN REED - Aynı zamanda kardeşı olan Dylan Reed'in hacker yardımcısı. Angelthene'in Hava Filosu'nun eski üyesi.

THE WARGS

CHANNARY GRAVES - İskeledeki Evin Başkanı. Warg'ların şekil değiştiren büyüsü ile büyülenmiş nadir büyülü postları vardır.

LUMEN GRAVES - Channary'nin kızı ve ikinci. UMBRIELLE

GRAVES - Channary'nin kızı ve Üçüncü.

VALARY STERNBERG - Darien'in çıkarları olan eski arkadaşı. Sonra *Ruhlar ve Günahkarlar Şehri*'nde Loren'i tehdit eden Darien, onu Channary tarafından aforoz ettirdi. *Ruhlar ve Günahkârlar Şehri* olaylarından sonra öldüğü varsayılmaktadır.

CHRISTA COPENSPIRE - Yakın zamanda Skylen şehrinden Angelthene'e geri taşındı. Darien Cassel ile olan ilişkisi uzun mesafeli ve sadece fizikseldi. Neredeyse ciddi bir ilişkiye dönüşecekti ancak bu gerçekleşmeden önce aralarındaki ilişki kötü bir şekilde sona erdi.

JACINTHA COPENSPIRE - Christa Copenspire'ın kız kardeşi ve Isabella Moss'un hacker yardımcısı.

ISABELLA MOSS - Warglar için çalışan hacker.

RYLEIGH WITT - Vanessa Witt'in kız kardeşi.

VANESSA WITT - Ryleigh Witt'in kız kardeşi.

THE VIPERS

JUDE MONSON - Engerekler İni'nin başı. Şeytanların eski dostu. *Ruhlar ve Günahkârlar Şehri*'nde Darien Malakai Delaney'i Sağ Kol'a terfi ettirdiğinde Darien Cassel ile arası açıldı.

NADIA MONSON - Jude Monson'ın karısı.

JESSA GILCHRIST - Darien Cassel'in çıkarları olan eski arkadaşı. *City of Gods and Monsters*'ın sonunda Şeytanlara yardım etti.

SAGE MONSON - Engerekler için hacker. Jude Monson'ın kız kardeşi. CARTER

MCKENZIE - Jude Monson'ın kuzeni ve İkincisi.

IVAN GILCHRIST - Jessa Gilchrist'in kuzeni. RACE

HUNTER - Jude Monson'ın üçüncüsü.

JASMINE ROSE - Engereklerin üyesi. Sage Monson'ın hacker yardımcısı.

DARKSLAYERS OF YVESWICH

ROMAN 'SHADOWS' DEVLIN - Gölge Ustası ve Kara Ev'in Başkanı. *Hollow'un Kurdu* olarak bilinir. Darien'in kuzeni ve Travis ile Paxton'ın ağabeyidir. Gölgeleeri kontrol etme yeteneği Boşluk'tan gelir. Ek güçleri bilinmemektedir.

SHAYLA 'SHAY' COUSENS - Riptide üyesi. Athene'nin kızı ve Anna'nın küçük kız kardeşi. İllüzyon büyüü Göz'den, fırtına güçleri ise Aether'den gelir.

KYLAR 'KY' LAVIN - Roman Devlin'in ikincisi ve hacker'ı. Eugene adında küçük bir erkek kardeşi var. Boşluk'tan gelen büyüye sahiptir.

DONOVAN SLADE - Yveswich'teki tüm Darkslaying çevrelerinin başı. Randal ve Dean Slade'in kardeşidir ve üçünün en küçüğüdür. Üç çocuğu vardır: Roman, Travis ve Paxton. Güçleri Boşluk'tan gelir.

ATHENE COUSENS - Riptide'in başı. İki kızı var: Shay ve Anna Cousens. Göz'den gelen illüzyon büyüü ile yeteneklendirilmiştir.

~~ANNA COUSENS~~ - Athene Cousens'in ikincisi. Athene'in kızı ve Shay'in ablasıdır. *Yalanlar ve Efsaneler Şehri* olaylarından sonra öldüğu varsayıldı. Aether'dan gelen fırtına büyüü vardı.

PIA - Athene Cousens'in üçüncüsü. Anna'nın arkadaşı.

LARINA BARLOWE - Donovan'a cevap veren bir Shadowmaster. Blaine'in kız kardeşi.

BLAINE BARLOWE - Donovan'a cevap veren bir Shadowmaster. Larina'nın erkek kardeşi.

BEATRICE - Riptide için çalışan bir Selkie. KAILANI -

Riptide için çalışan bir Selkie.

WILLOW ADAMS - Roman Devlin'in üçüncüsü.

ADHAM- Donovan için çalışan bir Shadowmaster. SYBIL

BRINTON - Cerise Brinton'dan sonra ikinci.

EILIDH BRINTON - Cerise Brinton'ın üçüncüsü.

AUSTIN PRESCOTT - Kızıl Ev için çalışan bir Wyvern. BROCK PIERSON -

Kırmızı Ev için çalışan bir Wyvern.

RAINA CRUSO - Menekşe Hanesi'nin Başkanı.

SILAS CRUSO - Raina Cruso'nun ikinci adamı. Aynı zamanda onun

erkek kardeşi. CHARLOTTE DEMEURE - Raina Cruso'nun üçüncü ve
hacker'ı.

HELLSEHERS

TERRAN İMPARATORU - Tüm Terra'daki en güçlü kişi. Gerçek adı Quinton Lucent.

KLAY LUCENT - Quinton Lucent'ın oğlu. *Ruhlar ve Günahkarlar Şehri*'nde Loren'i izlemesi için görevlendirildi.

~~RANDAL SLADE~~ - Angelthene'deki tüm Darkslaying çevrelerinin eski başkanı. Darien ve Ivyana'nın babası ve Elsie Cassel'in kocasıdır. *Tanrılar ve Canavarlar Şehri* olayları sırasında öldü.

GAVEN PAYNE - Bir silah tüccarı ve Randal'ın eski iş ortaklarından biri. İmparator'un emrinde çalışıyor. Aether'dan gelen büyüye sahip.

JOHNATHON KYLE - Lucent Enterprises'ın CEO'su.

HELIA, AKA CYRA SOPHRONIA - Loren'in annesi ve Erasmus Sophronia'nın karısı. Bir tavşan haberci takma *adıyla hareket ederek, Tanrılar ve Canavarlar Şehri*'nde Loren'i bulması için Darien Cassel'i kiraladı.

MAVİ - Sis'ten gelen su büyüüne sahip bir Elemental.

JOYCE ATLAS - Tanner'ın annesi. Angelthene General'da bir doktor.

MAYA 'MJ' REACHER - Max'in küçük kız kardeşi. *City of Souls and Sinners*'in sonunda Blue, Maya'nın hala hayatta olduğunu ve 'Scarlet' adını kullandığını açıkladı. Cehennemden gelen ateş büyüüne sahiptir.

PAXTON SLADE - Roman ve Travis'in küçük kardeşi.

EUGENE LAVIN - Yarı insan cehennem zebanisi. Kylar'ın küçük kardeşi ve Paxton'ın en iyi arkadaşı.

BLAZE - Cehennem büyüüne sahip bir Elemental.

GOLD - Aether büyüüne sahip bir Elemental. SAGE - Terra

Firma'nın büyüüne sahip bir Elemental. MENEKŞE - Aether
büyüüne sahip bir Elemental.

MAGENTA - Beyaz ve kırmızı büyüün eşsiz bir karışımına sahip bir Elemental.

AURORA - Gökkuşığı aurasına sahip bir Elemental. Güçleri: bilinmiyor.

ONYX- Boşluğun büyüüne sahip bir Elemental.

~~TYSON GELLER~~- Eski Azrail. *Tanrılar ve Canavarlar Şehri'nde* Darien tarafından öldürüldü.

~~HELEN DEVLIN~~- Roman ve Travis'in annesi. *Tanrılar ve Canavarlar Şehri* olaylarından önce öldü.

CLARE SLADE - Paxton'ın annesi. Donovan Slade ile evli. KYLE - Dövme
sanatçısı ve Diablo'nun sahibi.

~~KORAY VE XANDER~~- Haydut zebaniler. Yedi Şeytan tarafından
Tanrılar ve Canavarlar Şehri.

~~LIAM~~- Eski Azrail. *Tanrılar ve Canavarlar Şehri'nde* Darien tarafından öldürüldü.

IAN GRAY - *City of Gods and Monsters*'da Malakai tarafından aforoz edilen bir
Azrail.

GIOVANNI - Dövme sanatçısı ve Giovanni's Tattoo'nun sahibi.

DEAN SLADE - Randal ve Donovan'ın erkek kardeşi. Üç kardeşin en büyüğü.

HUMANS

LOREN CALLA/LILIANA SOPHRONIA - Erasmus ve Helia Sophronia'nın kızı. Babası onu Arcanum Kuyusu ile birlikte yarattıktan sonra, bu kuyunun büyüsüyle yeteneklendirildi ve Kuyu'nun yerini tespit edebilen tek kişi oldu. Daha bebekken ailesi onu Kızıl Yıldız Tapınağı'nın merdivenlerine bıraktı ve kısa süre sonra Roark Bright tarafından evlat edinildi. Ona 'Calla' soyadını vermek Taega'nın seçimi idi, böylece gerçek adıyla bir bağlantısı olacaktı. *City of Smoke and Brimstone*'un başlangıcından itibaren bilinen güçleri arasında iyileştirme, zaman manipülasyonu, Spirit Terra'ya portallar açma ve kapama, aurasını bir koruma kalkanına dönüştürme ve ruh dilini anlama ve konuşma yer almaktadır.

ARTHUR J. KIND - Lucent Enterprises'ın eski doktoru ve silah teknisyeni. Elsie Cassel Randal'la birlikte olmak için Angelthene'e ilk taşındığında, Arthur onun doktoru ve çok yakın arkadaşı oldu.

ERASMUS SOPHRONIA - Arcanum Kuyusu'nun yaratıcısı ve Loren Calla'nın babası. Phoenix Head Topluluğu'nun kurucusu.

~~ELSIE CASSEL/EMBERLEY SLADE~~ - Darien ve Ivy'nin annesi ve Randal Slade'in eşi. Randal ile birlikte olmak için evden taşındığında Elsie olan adını Emberley olarak değiştirdi. *City of Gods and Monsters* olaylarından önce öldü. Ölümü intihar olarak açıklandı da, Darien ve Ivy öldürüldüğünden şüphelenmektedir.

WITCHES AND WARLOCKS

(VENEFICAE)

DALLAS BRIGHT - Roark ve Taega'nın kızı. Roark ve Taega'nın Angelthene Akademisi ve Angelthene'in Hava Filosunda bir stajyer. Loren'in en iyi arkadaşı ve üvey kız kardeşidir.

CASEN MARTEL/THE BUTCHER - Angelthene Akademisi'ndeki baş Kan İksiri satıcısı.
Witheredge eyaleti. Angelthene'de Umbra Forumu'nu yönetiyor. Chloe adında bir kızı var.

TAEGA BRIGHT, NEE TINE - Roark'ın karısı ve Dallas'ın annesi. Anka Kafa Topluluğu'nun eski üyesi.

ROARK BRIGHT - Kızıl Baron ve Terra'nın Hava Filolarının Generali. Taega'nın kocası ve Dallas'ın babasıdır. Gerçek adı Elix Danik'tir ve Anka Kafası Topluluğu'nun orijinal bir üyesiydi. Ölümlü olarak doğmuştur.

FINN SOLACE - Angelthene'in Büyülü Koruma Birimi Baş Dedektifi.

TAMIKA ISLEY - Angelthene Optometry'de bir optometrist.

TANYA - Silverway'deki Caliginous'ta resepsiyonist. *Yalanlar ve Efsaneler Şehri* olayları sırasında öldü.

MORDRED VE PENELOPE - Mordred ve Penelope'nin Havan ve Havaneli'nin sahipleri.

ALFIE - Yveswich'in Kara Pazarı'nda çalışan bir uyuşturucu ve silah satıcısı.

BENJAMIN - Dusk Hollow mezarlığında yaşayan bir mezar soyguncusu.

CAIN NASH - *Tanrılar ve Canavarlar Şehri*'nde Kuyu'nun peşinde olan bir suçlu. Darien, Finn'in onu parmaklıklar ardına koymasına yardım etti.

~~IVADOR LANGDON~~ - Angelthene Akademisi'nin eski müdürü. *Tanrılar ve Canavarlar Şehri* olayları sırasında öldü.

DENNIS BOYD - Puerta de la Muerta'nın sahibi ve Chrysantha Sands'in eski işvereni.

MILES OSBORN - Angelthene Akademisi'nin müdürü.

AGATHA - Hedgewitch ve Agatha'nın Ortaöğretim Sonrası Botanik Eğitimi'nin sahibi.

ETHAN, CHAD VE GARRETT - Angelthene Akademisi ğrencileri. ANTONIO PEREZ - Çukur'un sahibi olan bir mafya babası.

GRAYSON PHIPPS - Angelthene Akademisi'nde bir ğretmen.

CHLOE MARTEL - Kasap'ın kızı.

CLAUDE VAN ARSDELL - Sabine'in babası.

GLEN - Yveswich Büyülü Koruma Birimi için çalışan bir dedektif.

WEREWOLVES

(LYCANTHROPES)

LOGAN SANDS - Silverwood Bölgesi'nin başı ve Angelthene'deki tüm kurtadam sürülerinin alfası. Shadowback olarak da bilinir.

SABRINE VAN ARSDELL - Loren ve Dallas ile en iyi arkadaşlar. *Tanrılar ve Canavarlar Şehri'nde* Logan onu bir kurt adama dönüştürdü. Cadı kanı taşıdığı için kurt olarak bile büyü yapabiliyor.

SEBASTIAN - Logan Sands'in ikinci adamı. Cryo olarak da bilinir. Muhafız Sürüsü üyesi.

CHRYSANTHA SANDS - Logan'ın kız kardeşi. Tundra olarak da bilinir. Muhafız Sürüsü üyesi.

CASH - Logan Sands'in üçüncüsü. Silverrain olarak da bilinir. Muhafız Sürüsü üyesi.

~~BLEDDYN SANDS~~ - Logan'ın babası. *Tanrılar ve Canavarlar Şehri* olaylarından önce öldü.

BÜYÜK - Gümüş Pençe'nin Baş Aşçısı.

VAMPIRES

(LAMIAE)

~~CALANTHE CROFT~~ - Drakon bölgesinin Baş Vampiri ve Kan Gölü Evi'nin eski Başkanı. Tanrılar ve *Canavarlar Şehri* olayları sırasında öldü. *Ruhlar ve Günahkârlar. Yalanlar ve Efsaneler Şehri*'nde oğlu Jaden Croft tarafından öldürüldüğü ortaya çıktı.

EMILIE CROFT - Calanthe'nin kızı ve Kan Gölü Evi'nin varisi.

JADEN CROFT - Emilie'nin üvey kardeşi.

BAYLOR - Şeytanın Avukatı'nın eski yöneticisi. VIKTOR -
Kan Gölü Hanesi üyesi.

LENORA ALDONOLD - Kan Gölü Evi Üyesi ve Calanthe Croft'un İkincisi.

DESIREE DENALDI - Gümüş Meşale Hanesi'nin varisi. Aynı zamanda varis olan bir ikiz kız kardeşi vardır.

COVENS, PACKS, AND HOUSES OF ANGELTHENE

ANGELTHENE ÜST BATI VENEFICAE

COVENS
AŞAĞI BATI
NORTHWOOD
FARHALLOWS

ANGELTHENE MUHAFAZLARININ KURTADAM

SÜRÜLERİ
QUEENSWATER
DOĞU YAKASI
SIYAH AYNA

ANGELTHENE KAN GÜLÜ'NÜN VAMPIR

EVLERİ
GÜMÜŞ MEŞALE
CESET ÇİÇEĞİ ÇEKİÇ
ORKIDE MAVİ ZAMBAK

FAMILIAR SPIRITS

BANDIT - Darien Cassel'in Tanıdığı. Kısa tüylü, kesik kulaklı ve kesik kuyruklu bir köpek.

SINGER - Loren Calla'nın çoban köpeği Tanıdık. Darien Cassel tarafından yapılan bir anlaşma ile Dul tarafından ölümden geri getirildi ve köpeğin geri dönüşü için ölümsüz ömründen yıllar ödedi. Yılların sayısı ve anlaşmayı çevreleyen koşullar bilinmemektedir.

MORTIFER - Cehennem Kapısı'nın Ev Hobisi. Darien Cassel tarafından kurtarılmadan önce bir mafya babasına aitti.

YARATIK - Malakai Delaney'nin Tanıdığı. Ok uçlu kuyruğu olan bir yarasa. En sevdiği yiyecek muz.

TWITCH - Jack Steele'in Tanıdığı. Yüz tikleri olan Jaguar.

SOOT - Ivy Cassel'in köpek tanıdığı. Görünüş olarak Bandit ile neredeyse aynı.

GRIM - Maximus Reacher'in tanıdığı. Dağ aslanı. GHOST -

Dallas Bright'in tanıdığı. Kanatlı kaplan.

GÜMÜŞ - Tanner Atlas'ın Tanıdığı. Tatlıya düşkün bir kurt.

NOBLE - Travis Devlin'in Tanıdığı. Mastiff köpeği.

CINDER - Lace Rivera'nın Tanıdığı. Safir gözlü ev kedisi. PEBBLE - Sabrina

Van Arsdell'in Tanıdığı. Karga.

ITZEL - Ev Hobisi. Roman Devlin'e ait.

SAYAGUL - Roman Devlin'in Tanıdığı. Küçük ejderha. Sakızlı ayıları sever.

NUGGET - Shay Cousens'in Tanıdığı. Beyaz fok yavrusu.

CHANCE - Paxton Slade'in Tanıdığı. Yavru köpek.

CRITTER - Jewels Delaney'in Tanıdığı. Yarasa.

SIROCCO - Dominic Valencia'nın Tanıdığı. Şahin.

BRUTUS - Dean Slade'in Tanıdığı.

THE NAMELESS

KADIN - Dev bir örümcek. Evini Dilek Çeşmesi olarak bilinen Kavşak'ta inşa etti. Gerçek adı Araneae'dir.

SOLUK ADAM - Tebeşir Kapısı'nın ötesinde yaldızlı bir in içinde yaşayan insansı bir yaratık. Bilmecelelere düşkündür ve geleceği tahmin etme yeteneğine sahiptir.

FAUN - Angelthene Ulusal Ormanı'ndaki yaşlı bir incir ağacının altında yaşayan ve boynuzlu ayakları üzerinde yürüyen boynuzlu bir yaratık. Darien on beş yaşındayken annesini geri almak için bir takas yapıp yapamayacağını görmek için bu yaratığı ziyaret etti.

RUH YİYİCİ - Whitebridge topluluğundaki Strangler İnciri'nin altındaki Kavşak'ı koruyan bir yaratık. *Ruhlar ve Günahkârlar Şehri*'nde bir Peçe yaratığı tarafından öldürüldü.

BASILISK - Yveswich şehrinin altındaki tünellerde yaşayan dev bir yılan. *Yalanlar ve Efsaneler Şehri* olayları sırasında Darien Cassel tarafından öldürüldü.

MISCELLANEOUS

BAY. CRISPY - Mordred ve Penelope'nin Havan ve Havaneli'ndeki pencere kenarında yaşayan bir bitki. Bay Çıtır, *Tanrılar ve Canavarlar Şehri*'ndeki lanetin panzehirinin bulunmasına yardımcı oldu.

MISS PRICKLES - Mordred ve Penelope'nin Havan ve Havaneli'nde yaşayan bir bitki. Darien Cassel'in sesini duyduktan sonra ona aşık olmuştur. *Tanrılar ve Canavarlar Şehri*.

CLUCKLES - Bandit'in lastik tavuğu ve Darien'in baş belası. Darien bu oyuncacı Kızıl Yıldız Bulvarı'ndaki Whisker's Pets and Things'ten satın aldı.

ACKNOWLEDGMENTS

Öncelikle, beni her zaman gülümsetip güldürdüğü, en iyi beyin fırtınası arkadaşı olduğu ve inanılmaz bir ortak olduğu için kocama teşekkür etmek istiyorum. Ben seni bu kurgusal dünya için görmezden gelirken gerçek dünyadaki her şeyi hallettiğin için teşekkür ederim (artık karını geri alabilirsin! lol). Seni kelimelerin ifade edemeyeceği kadar çok seviyorum.

Aileme, kendime inanmadığım zamanlarda bile -özellikle- bana her zaman inandıkları için. Sizi seviyorum çocuklar.

Okay Creations'dan Sarah Hansen'a, bir başka kesinlikle çarpıcı kapak için. Yeteneğiniz beni asla suskun bırakmıyor. Serinin geri kalanının kapaklarını (ve gelecekte benim için yaratacağın diğer kapakları) görmek için şimdiden sabırsızlanıyorum! Sen en iyisisin, cidden.

Menajerim Kimberly Whalen'a, koşulsuz desteğiniz ve bağlılığınız için ve bu serinin bu kadar büyük bir şekilde büyümesine yardımcı olduğunuz için. Seninle sözleşme imzalamak bir rüyanın gerçekleşmesiydi. Benim ve kitaplarım için yaptığınız her şey için teşekkür ederim!

Virginia Allyn'e, hayallerimdeki haritaları yarattığı için. Çok yeteneklisiniz ve sizinle çalışma fırsatı bulduğum için minnettarım. Angelthene ve Yveswich'in ruhunu bu kadar mükemmel yakaladığınız için teşekkür ederim.

Christina Routhier'e, bu kitap canavarının redaksiyonu için harcadığın tüm zaman için ve zaman çizelgem ve teslimat programlarım konusunda her zaman bu kadar esnek olduğun için. Desteğiniz ve dostluğunuz benim için dünyalara bedel!

Christan Acree'ye, arkadaşlığınız, kahkahalarınız, capsleriniz, içten esprileriniz ve tabii ki tüm güzel karakter çizimleri için! Seninle çalışmak çok keyifliydi ve benim için yaptığın tüm sanat eserleri için minnettar olmayı asla bırakmayacağım. Böyle parlak bir ışık ve harika bir arkadaş olduğun için teşekkür ederim.

ARC ekibime, bu kitapları sevdikleri ve çatılardan onlar hakkında çılgın attıkları için. Hepiniz harikasınız!

Son olarak ama en *önemlisi*, siz okuyuculara teşekkür etmek istiyorum. Siz olmasaydınız bunların hiçbirisi mümkün olmazdı. Her gönderi, her video, her tavsiye, her fanart parçası, her cosplay, Darkslayers'ı ve onların karanlık ve cesur dünyasını ne kadar sevdiğinizi söyleyen her yorum... Her şey için minnettar olduğumu bilin ve her biriniz için çok minnettarım. Bu seriye olan sevginiz zor günlerime geliyor. Umarım bir sonraki bölümde Angelthene'de başka bir çılgın macera için tekrar görüşürüz!

ABOUT THE AUTHOR

Kayla, *Şeytanlar Evi* serisinin yazarıdır - *Tanrılar ve Canavarlar Şehri*, *Ruhlar ve Günahkârlar Şehri*, *Yalanlar ve Efsaneler Şehri* ve *Duman ve Kükürt Şehri*. Ayrıca *Buz ve Demir Düşleri* adlı üst-YA romantik romanın da yazarıdır. *Tanrılar ve Canavarlar Şehri*'ni yazmaya lisedeyken başladı, bu yüzden karakterler ve yaşadıkları dünya kalbine çok yakın. Yazmadığı zamanlarda seyahat etmekten, doğada vakit geçirmekten ve kocasıyla birlikte en sevdiği televizyon programlarını izlemekten hoşlanıyor.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

